

Giới thiệu Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ

Editor: Thiếu Máu Team

Thể loại: NP, Cao H, Hiện đại, Ngôn tình, Lãng mạn, Hay

Câu chuyện nói về một cô gái nhỏ có tính cách phong tao nhưng lại rất coi trọng những người đàn ông anh tuấn, đầy hứa hẹn và đã có vợ. Nói về Câu chuyện củi khô lửa bốc hừng hực thiêu đốt của bọn họ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nghĩ muốn có 1 người đàn ông tới hung hăng làm mình

Edit: Va

Beta: Hương + Ami

Hôm nay là chủ nhật, vào buổi sáng sớm, Lâm Nhụy đã bị cô bạn cùng phòng là Tiểu Mỹ kéo từ trên giường xuống.

“Mau đứng lên, cậu đã nói là chúng ta sẽ đi chơi thú nhún mà, đi trễ thì sẽ rất đông người đó.”

Diện mạo của Tiểu Mỹ thuộc loại đáng yêu của một cô gái trẻ, tính tình cũng rất hoạt bát. Thời đại học, Tiểu Mỹ và Lâm Nhụy ở cùng một ký túc xá. Tiểu Mỹ đã sớm xem ở trên mạng thấy trò chơi thú nhún có vẻ rất vui, giá chơi lại rẻ, mỗi một lần chỉ mất 100 đồng. Với một vé thì có thể chơi suốt một ngày ở chỗ đó. Tiểu Mỹ sống chết muốn lôi kéo Lâm Nhụy đi cùng, vừa đi vừa ôn lại những trò chơi vui sướng của tuổi thơ. Lâm Nhụy thật sự không lay chuyển được Tiểu Mỹ nên chỉ có thể đồng ý đi cùng.

Thật ra là Lâm Nhụy tính định ngủ một ngày cho khỏe, cô còn đang mơ mơ màng màng, ngập một cái xong lười biếng đứng dậy đi rửa mặt.

Trang điểm một chút, đem tóc dài rối tung quần ở sau đầu, bởi vì hôm nay phải chơi thú nhún nên cô sẽ mặc áo đen bó sát ngực ở bên trong phối hợp với quần short, bên ngoài chỉ mặc một chiếc áo phông rộng nữa là ổn.

Nhìn vào trong gương thì chỉ thấy bên trong có một cô gái với mặt trái xoan trắng nõn thanh tú, đôi mắt to ngập nước thoạt nhìn thật đầm ấm đáng yêu, bởi vì tóc xoắn tự nhiên nên tạo vẻ thanh thuần để lộ ra cần cổ quyến rũ lười biếng.

Đôi chân vừa trắng lại vừa dài, còn thẳng tắp nên rất hấp dẫn mắt người nhìn, đầu v* đứng thẳng và nhô lên cao đang đưa ở trước ngực làm người khác không tự kìm chế được mà muốn đi đùa bỡn, vuốt ve.

Nhìn thân thể mê người của mình trong gương, Lâm Nhụy liếm liếm môi, cô và bạn trai cũ đã chia tay nhau hơn nửa tháng. Mới chỉ thoáng chốc mà đã lâu như vậy, hơn nửa đêm qua tình cờ cô còn mộng xuân suốt một đêm nên ngay lúc này, cô thật muốn có một người đàn ông cường tráng đè cô ở dưới thân và hung hăng muốn cô.

Cô thật hy vọng hôm nay ra khỏi cửa thì có thể gặp được “Điểm ngọt” là có người sẽ dùng cơn th*t lớn của mình tới lấp đầy tiểu huyệt đang rất đói khát và khó chịu của cô.

Chỉ là những ý tưởng này đều bị cô giấu ở trong lòng. Nhìn bề ngoài thì Lâm Nhụy trông có vẻ cực kỳ thanh thuần và chính chắn, ngay cả cô bạn cùng phòng tốt nhất là Tiểu Mỹ cũng không biết bộ mặt thâm tàng này của cô.

“Lâm Nhụy, cậu xong chưa?” Tiểu Mỹ ở phòng khách thúc giục.

“Rồi!”

Lâm Nhụy nhìn mình trong gương lần cuối, xác nhận bản thân hôm nay trang điểm không có vấn đề gì xong cô mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Hai cô gái ra khỏi cửa, một đường thẳng tiến đến chỗ chơi trò thú nhún sung sướng nhất thế giới.

Tới chỗ chơi thú nhún thì chỉ thấy bên trong đã tấp nập biến người, Lâm Nhụy nhìn quanh khắp nơi, thực ra đều là cha mẹ mang theo con cái đến, trẻ con ở nơi đó tung tăng nhảy nhót chơi đùa nhìn thật vui vẻ.

Xem ra bản thân cô hôm nay nhất định phải thất vọng mà về rồi!

Lâm Nhụy lập tức không còn hứng thú. Nhìn cô bạn cùng phòng vẻ mặt vui vẻ bưng bưng hứng thú nên cô cũng làm bộ như mình cảm thấy rất hứng thú và mua vé vào sân với Tiểu Mỹ.

Bởi vì đây là lần đầu tiên chơi thú nhún nên cô cũng cảm thấy rất hiếm lạ. Hai cô gái đứng trái qua phải xem, đi chỗ này nhảy một chút, qua đó nhảy một chút, cái cảm giác trong nháy mắt cả người bị bắn lên ở trên không làm người ta nhìn không được mà sung sướng thả lỏng rất nhiều tâm tình.

Chỉ có một điều duy nhất không tốt chính là toàn bộ sân chỉ có các cô là hai người 20 tuổi, còn lại đều là các bậc phụ huynh mang theo con cái nên thoát nhìn thì trông hai cô có chút kỳ quái.

Quảng trường rất lớn, hai người chơi trong chốc lát, nhìn thấy phía trước có một cái bản dính rất lớn, chỉ cần mặc quần áo đặc chế vào liền có thể đem chính mình dính vào khối bản dính kia, cái này trông thật rất thú vị.

Đặc biệt là trên đến bản dính có một đứa trẻ bị treo ở mặt trên, nhìn thật buồn cười và đáng yêu.

Lâm Nhụy cùng Tiểu Mỹ liếc mắt nhìn nhau một cái rồi quyết định nhất định phải chơi cái này.

Tới trước bảng dính, Tiểu Mỹ không chờ nổi nữa, nhanh chóng mặc quần áo chuyên dụng để chơi dính bảng, Lâm Nhụy giúp Tiểu Mỹ dính vào mặt trên. Thể lực của Lâm Nhụy rất yếu nên không thể làm Tiểu Mỹ dính lên chỗ cao được. Mới chỉ thử hai ba lần, Lâm Nhụy đã mệt đến mức thở hồng hộc.

“Mau nhìn bên kia.” Tiểu Mỹ như là phát hiện cái gì, vội vàng bảo Lâm Nhụy xem hướng bên cạnh.

Lâm Nhụy tùy ý xem qua loa thì chỉ thấy là một cặp vợ chồng trẻ tuổi, ước chừng 26-27 tuổi, người vợ thoát nhìn rất ôn nhu nhã nhặn lịch sự, còn người chồng, bởi vì đưa lưng về phía Lâm Nhụy nên cô không thấy rõ diện mạo của anh ta. Nhưng từ bóng dáng mạnh mẽ và hai chân thon dài kia thì cũng có thể biết diện mạo của anh ta nhất định không thể kém được.

Hai vợ chồng mang theo một đứa trẻ đáng yêu, người chồng bế đứa con lên, dính vào bảng, đứa con mới đầu có vẻ sợ hãi nhưng lúc thật sự bị treo ở giữa không trung thì lại hưng phấn quơ chân múa tay.

Người vợ ôn nhu nhìn chăm chú chồng và con của mình, người chồng đưa lưng về phía Lâm Nhụy, nhìn bộ dáng con mình không sợ trời không sợ đất, khen nói:

“Con của ba giỏi lắm.”

Âm thanh của người đàn ông trầm thấp dễ nghe, xuyên qua tạp âm ồn ào náo động và rõ ràng lọt vào lỗ tai của Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy cảm thấy giống như điện giật, trong lòng ngứa ngáy, cô đã tê dại nửa người.

Không nghĩ tới ở chỗ này còn có thể gặp được người đàn ông cực phẩm như vậy! Mới chỉ nhìn bóng dáng và nghe tiếng cười của anh ta thôi mà trong lòng cô đã sinh ra một loại xúc động muốn tiếp cận người này.

Nếu có thể nhìn được tướng mạo của người đàn ông này thì thật tốt.

Có lẽ là người đàn ông nghe được tiếng lòng của Lâm Nhụy, đúng lúc này, anh ta quay đầu lại.

Người đàn ông rất anh tuấn, mũi thẳng, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt thâm trầm nhìn không thấy đáy trông có vẻ thành thực mà lại trầm ổn.

Nghe nói những người đàn ông có mũi to thường thì phương diện tình dục đều rất mạnh, Lâm Nhụy trộm nhìn thoáng qua giữa háng anh ta thì thấy trong quần anh ta căng phồng, có thể khẳng định là côn th*ít rất lớn, người đàn ông này khi làm tình nhất định rất lợi hại đi?

Nghĩ đến đây, tiểu huyết của Lâm Nhụy liền cảm lòng không được mà ướt át, d*âm thủy bắt đầu tùy ý tràn lan. Cô có thể cảm giác được quần lót của mình đều bị thấm ướt.

Sắc mặt cô trở nên ửng hồng, khó nhịn kẹp chặt hai chân, đè nén dục vọng trong nội tâm phun trào ra vì sợ bị người khác phát hiện bản thân khác thường.

Người đàn ông nhìn vào tầm mắt Lâm Nhụy thì sững sờ một chút, sau đó lễ phép tươi cười khách sáo xong rất nhanh lại xoay người sang chỗ khác rồi đặt tay tùy ý lên trên vai vợ mình, nhìn con chơi đùa và mỉm cười hạnh phúc.

Người đàn ông thỉnh thoảng thân mật thì thầm cùng vợ càng có vẻ biểu hiện thâm tình chân thành.

Đây là một đôi trai tài gái sắc, vợ chồng tuổi trẻ tình thâm

“Bọn họ thật hạnh phúc.” Tiểu Mỹ hâm mộ nói.

“Đúng vậy.”

Lâm Nhụy không chút để ý trả lời.

Hạnh phúc thì như thế nào?

Cô không có bỏ qua ánh mắt người đàn ông lúc này thấy cô thì liền sáng lên, chỉ sợ hành động của người đàn ông này biểu hiện ra bên ngoài là một người chồng tốt mà thôi!

Thật là có ý tứ.

Lâm Nhụy đột nhiên phá lệ chờ mong.

Xem ra, hôm nay đến cũng không phải là công cốc.

Lần đầu edit thể loại cướp ck này >< chắc sẽ hog bị mấy nàng ném đá mà phải hog huhu ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ý dâm côn thịt lớn của người đàn ông

Edit: Va

Beta: Ami Cuteo ><

Chỉ có điều hai vợ chồng mang theo con, ba người trông có vẻ rất hoà thuận và vui vẻ. Bởi vì có một người vợ xinh đẹp hiền thực cùng với đứa con hoạt bát đáng yêu nên thoát nhìn giống như người đàn ông rất yêu gia đình. Cô thật sự có thể chen vào giữa họ sao?

Lâm Nhụy có chút chần chờ.

Cô lại lần nữa nhìn thoáng qua người đàn ông. Người đàn ông ôm đứa con vào trong lòng ngực, người vợ bên cạnh kéo khuỷu tay anh, hình như họ chuẩn bị đi chơi trò chơi khác.

Từ đầu đến cuối, mắt người đàn ông nhìn thẳng chứ không hề liếc nhìn Lâm Nhụy lấy một cái.

Giống như khoảnh khắc hai mắt giao nhau hồi nãy, ánh mắt người đàn ông phát sáng chỉ là ảo giác của cô.

Lâm Nhụy không khỏi cảm thấy thất vọng. Hay là do cô quá coi trọng mị lực của bản thân?

Không không không, tuyệt đối không phải là ảo giác.

Trên đời này làm gì có con mèo nào mà không ăn trộm, chỉ được quyết định ở chỗ có cơ hội và có dám làm hay không mà thôi!

Gặp được một người đàn ông làm mình có nhiều hứng thú thật không dễ dàng, cô không tin người đàn ông kia thật sự đứng đắn như bề ngoài của anh. Cho dù không có cơ hội thì cô cũng muốn tạo ra một cơ hội!

Lúc người đàn ông đi, Lâm Nhụy vừa thất thần và chơi đùa với Tiểu Mỹ vừa lặng lẽ dùng khước mắt để ý người đàn ông kia đi nơi nào, cô chú ý thấy hai vợ chồng họ đi đến trò chơi bọt biển.

Đứa bé đã đi chơi cũng cùng với một bạn nhỏ khác, còn hai vợ chồng ngồi ở bên ngoài ghé dựa chăm sóc lẫn nhau.

Lâm Nhụy làm bộ như không để ý rồi tiếp tục chơi trò đánh dấm. "Một môi quá, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi tí đi."

Tiểu Mỹ vừa chơi âm ỉ thật lâu nên cũng cảm giác có chút mệt, cô ấy mở miệng hỏi: "Chúng ta đi phòng nghỉ ngơi tạm hả?"

Nơi này thiết kế có phòng nghỉ riêng để trẻ con nghỉ ngơi khi đã chơi quá mệt.

Lâm Nhụy cự tuyệt. "Ồ trong phòng nghỉ đều là ghế dựa, tớ muốn có chỗ để nằm."

Sau đó, cô giống như tùy ý chỉ đại một chỗ: "Nếu không thì tới chỗ đó đi! Ở đây cũng vừa đủ lớn để hai đứa mình có thể vừa nằm nghỉ vừa chơi đùa."

Chỗ Lâm Nhụy chỉ đúng là trò chơi bọt biển, đó là một cái hồ rất lớn, bên trong nhét đầy khối bọt biển vuông có năm màu, nếu một người nằm thì liền sẽ chìm sâu ở bên trong bọt biển mềm mại. Chỉ nhìn thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái.

"Được." Tiểu Mỹ đồng ý.

Hai cô gái trẻ đi tới hồ bọt biển, Lâm Nhụy liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đàn ông đang ngồi cạnh bờ hồ cùng với vợ của mình.

Người vợ đang nhàn nhã nói chuyện phiếm với một người mẹ khác. Hình như họ rất hợp nhau. Người đàn ông thì chỉ cúi đầu nhìn đi động, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên liếc nhìn đứa con trai chơi đùa trong hồ.

Lâm Nhụy chọn khoảng cách rất gần với con trai của người đàn ông rồi nhảy vào. Nếu vậy thì chỉ cần người đàn ông ngẩng đầu nhìn con trai rồi cũng sẽ không thể tránh được mà nhìn thấy cô.

Tiểu Mỹ cũng theo nhảy tiến vào, hai cái nữ hài nằm ở mềm mại bọt biển, cảm giác giống như là phiêu du ở đám mây, có loại cảm giác mộng ảo của thế giới cổ tích.

"Thật thoải mái!" Mái tóc ngắn xõa ra, cô thoải mái than thở một tiếng rồi nhắm hai mắt lại.

Lâm Nhụy gồng hai tay ở sau đầu, đôi chân thon dài hơi hơi giao nhau. Hai chân trắng nõn buồng bình đung đưa có vẻ tùy ý mà lại tự nhiên, ở trong mắt người khác nghiêng nhiên sẽ trở thành một phong cảnh đẹp đẽ.

Lâm Nhụy đã cảm giác được xung quanh có vài người đàn ông và nhân viên công tác thỉnh thoảng đưa mắt về phía cô.

Chỉ tiếc là cô không hề hứng thú với sự chú ý của bọn họ.

Từ đầu tới cuối, cô chỉ muốn quyến rũ một người đàn ông.

Người đàn ông vẫn đang chơi đi động.

Chán đến chết! Vợ vẫn còn bưng bưng hứng thú nói chuyện phiếm với người phụ nữ kia. Đề tài nói chuyện cũng không có gì khác ngoài một ít quần áo và mỹ phẩm rồi tài nghệ nấu ăn với mấy việc linh tinh, anh không hề cảm thấy hứng thú.

Con trai đang chơi ở chỗ đó, nếu vợ bị chuyện khác hấp dẫn, vậy thì tất nhiên là người làm chồng như anh phải chăm sóc tốt cho đứa con.

Anh ngẩng đầu đưa ánh mắt hướng về phía nơi đứa con đang chơi.

Vốn là tùy ý liếc mắt bình đạm một cái nhưng lần này, ánh mắt của anh lại ngừng lại.

Là một cô gái trẻ xinh đẹp, đáng người thực chuẩn, toàn thân lộ ra khí chất thanh xuân và sức sống, đường hoàng mà tùy ý, bất tri bất giác hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Cô gái này anh đã gặp qua một lần.

Người đàn ông nhìn thoáng qua rồi lại bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt.

Lâm Nhụy thấy ánh mắt anh dừng ở trên người mình mang theo vài phần đánh giá và thương thức khiến cô thật đặc ý.

Chỉ tiếc vui mừng chưa duy trì được vài giây thì anh lại cúi đầu chơi đi động.

Một cái đi động thì có cái gì vui?

Nếu chơi nó còn không bằng chơi cô?

Lâm Nhụy trong lòng thầm hừ một tiếng, cô nhất định phải lột lột mặt nạ của người đàn ông này rồi ngủ cùng anh!

Tưởng tượng đến cảnh người đàn ông anh tuần này sẽ dùng côn th*t thô to màu đen của mình tới làm cô, dùng sức xoa vù cô, hưng hăng đâm chọc tiểu huyết ngửa ngáy của cô, làm tiểu huyết tràn đầy tình dịch. Mới chỉ nghĩ đến trường hợp kích thích như vậy, Lâm Nhụy liền cảm giác một cỗ nhiệt lưu róc rách trào ra từ tiểu huyết làm quần lót ước dầm dề.

Không được, nếu cứ tưởng tượng tiếp thì chỉ sợ đám dịch sẽ xuyên qua quần short mà chảy ra ngoài, cô cần phải hành động thật nhanh!

Mà giờ phút này, người chồng anh tuần trăm ôn đương nhiên không biết cách mình và vợ mấy mét có một cô gái trẻ tuổi đang thầm nhớ thương côn th*t to lớn dưới háng của mình.

Bị nam nhân thấy một đôi vú to.

Lâm Nhụy tùy tay vớt một cái khối vuông bọt biển thương thức, đem bọt biển vớt đi lên, lại ném xuống rồi chụp, lặp đi lặp lại, tựa hồ làm không biết mệt.

Có lẽ là hoàn cảnh này quá mức thoải mái, bên tay phải Tiểu Mỹ đã phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, đã ngủ.

Đây đúng là điều Lâm Nhụy muốn.

Tay cô hơi hơi nhoáng lên, cũng không biết là cố ý hay là vô tình, trong tay khối vuông bọt biển thuận thế dùng ở bên trái cách rất gần trước mặt đứa bé trai.

Lâm Nhụy cong cong môi.

"nhóc con, có thể giúp chị đem khối bọt biển đưa qua không?" Cô ôn nhu hướng bé trai nói.

Bé trai đang ở tự mình chơi, nhóc thoát nhìn tương đối thẹn thùng, không dám cùng những bạn nhỏ khác tiếp xúc.

Khoảng chừng bốn năm tuổi, tuy rằng khuôn mặt non nớt, lại cũng mơ hồ có thể thấy được vẻ anh tuấn được thừa hưởng từ cha, nói vậy lúc trưởng thành sẽ rất giống cha, có thể mê đảo rất nhiều nữ nhân.

Nhóc nâng lên khuôn mặt nhỏ nhìn nhìn chị gái xinh đẹp trước mặt, lại nhìn khối vuông bọt biển, có chút do dự.

Lâm Nhụy trên mặt ôn nhu tươi cười như cũ, cô thậm chí bắt tay đuổi tới trước mặt tiểu hài tử, chờ đợi.

"Giúp giúp chị không được sao?"

Có lẽ là về thiện ý của Lâm Nhụy làm bé trau thu hồi lại đề phòng, bé trai cuối cùng lựa chọn dùng tay nhỏ bắt lấy khối bọt biển kia, thật cẩn thận đưa cho Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy tiếp nhận, mắt đẹp cong thành hình trăng non nhỏ, "Cảm ơn."

"Không có gì." Bé trai ngượng ngùng cúi đầu đưa bốn ngón tay của mình.

"Nếu không, chúng ta cùng chơi đi?" Lâm Nhụy thử thăm dò nói.

Bé trai mắt sáng ngời, lại có chút co rúm lại, lắc lắc đầu.

Lâm nhụy cười đem trong tay bọt biển khối vuông ném qua đi, trực tiếp ném tới trong lòng ngực.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bị người đàn ông nhìn thấy một đôi vú to

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Lâm Nhụy tùy tay vớt một cái khối bọt biển vuông lên thưởng thức, sa đó vớt bọt biển lên xong lại ném xuống rồi chụp nó. Cô cứ lặp đi lặp lại động tác đó tựa như vui chơi không biết mệt.

Có lẽ là chỗ này này quá mức thoải mái nên Tiểu Mỹ nằm bên tay phải đã phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, cô bạn đã ngủ.

Đây đúng là điều Lâm Nhụy muốn.

Tay cô hơi hơi nhoáng lên, cũng không biết là cố ý hay vô tình mà khối bọt biển vuông trong tay bay vút lên rồi rơi xuống ngay đúng phía bên trái và cách rất gần đứa bé trai.

Lâm Nhụy cong cong môi.

"Nhóc con, có thể đưa khối bọt biển đó qua đây giúp chị không?" Cô ôn nhu nói với bé trai.

Bé trai đang chơi đùa một mình. Nhìn sơ qua thì biết cậu bé tương đối thẹn thùng, không dám tiếp xúc với những bạn nhỏ khác.

Cậu bé khoảng chừng 4-5 tuổi, tuy khuôn mặt còn non nớt nhưng lại mơ hồ có thể thấy được vẻ đẹp trai anh tuấn được thừa hưởng từ ba. Chắc lúc trưởng thành sẽ rất giống ba, có thể mê đảo rất nhiều cô gái.

Nhóc con nâng khuôn mặt nhỏ lên nhìn nhìn chị gái xinh đẹp trước mặt rồi lại nhìn khối bọt biển vuông. Cậu bé có chút do dự.

Lâm Nhụy vẫn duy trì tươi cười ôn nhu như cũ trên mặt. Cô thậm chí còn duỗi tay tới trước mặt cậu bé và chờ đợi.

“Giúp chị không được sao?”

Có lẽ là về thiện ý của Lâm Nhụy làm cậu bé thu hồi đề phòng, cuối cùng thì cậu bé cũng lựa chọn dùng tay nhỏ vớt lấy khối bọt biển kia, sau đó thật cẩn thận đưa cho Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy tiếp nhận, mắt đẹp cong thành hình trăng non nhỏ. “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Bé trai ngượng ngùng cúi đầu cắn cắn ngón tay của mình.

“Nếu được thì chúng ta cùng chơi đi?” Lâm Nhụy thử thăm dò.

Bé trai mắt sáng ngời nhưng lại có chút co rúm lắc lắc đầu.

Lâm Nhụy cười ném khối bọt biển vuông trong tay qua chỗ cậu bé. Khối bọt biển trực tiếp bay vào trong lòng ngực bé trai.

“Haha, ném trúng em rồi.” Cô cười khoa trương ý bảo cậu bé mau ném lại đây.

“Em thử ném xem có thể trúng chị hay không?!”

Cậu bé nghe xong câu nói đó giống như được cổ vũ nên cũng buông bỏ sự rụt rè mà ném khối bọt biển vuông về phía Lâm Nhụy.

Có lần đầu liền sẽ có lần thứ hai, hai người cứ ném qua ném lại rồi dần dần quen thuộc lên, cậu bé không còn sợ người lạ, hai người một lớn một nhỏ vui chơi thật náo nhiệt.

Người đàn ông ngồi ở bên hồ, từ thật xa cũng nghe được tiếng con trai nhà mình đang hưng phấn kêu gọi ầm ĩ nên có chút kinh ngạc.

Con trai của anh chỉ biểu lộ vẻ hoạt bát với những người trong gia đình, còn khi đối mặt với người ngoài thì vẫn luôn im lặng, mặc kệ người khác nói gì, con của anh cũng đều không đáp lại, có thể chơi vui vẻ như vậy khi không có anh và vợ thì thật đúng là hiếm thấy.

Đến khi thấy rõ người đang cùng chơi đùa với con trai mình, anh như tỉnh mộng.

Là cô gái kia.

Chỉ thấy cô gái hình như đang nói gì đó với con trai anh, sau đó thì liền thấy con của anh hưng phấn chạy tới và ngưỡng khuôn mặt nhỏ khản cầu: “Ba, con muốn chơi với chị xinh đẹp kia.”

“Được rồi...” Người đàn ông sờ sờ đầu tóc mềm mại của con trai, mới nói đến một nửa thì đột nhiên dừng lại, anh nhìn chăm chú về phía sau con trai, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Cô gái trẻ tuổi bước từng bước chân trắng nõn đi về phía anh, bộ ngực phình phình, đôi vú to lác quắc lác quắc theo từng bước đi của cô, chỉ kém chút thì liền nhảy ra tới, còn thêm vòng eo nhỏ nhắn kia, mỗi một chỗ đều biểu lộ lực hấp dẫn.

Cô đi đến trước mặt người đàn ông và cậu bé rồi ngừng lại xong đối mặt với người đàn ông, cô hơi hơi cúi thân mình, trên mặt lộ ra tươi cười diễm mỹ. “Con trai nhà anh thật phần đáng yêu, tôi có thể mượn nó trong chốc lát được không?”

Tầm mắt của người đàn ông đột nhiên cứng lại.

Anh đang ngồi, lúc cô cúi người, từ góc độ này của anh thì trùng hợp có thể thấy đôi vú to đang rung rinh mãnh liệt trong chiếc áo bó sát người kia, nhũ thịt trắng nõn, ở giữa là một khe rãnh thật sâu chọc người mơ màng vô hạn.

Chỉ tiếc là núm vú bị nịt ngực che nên anh chỉ có thể nhìn thấy tí chút quầng vú màu hồng nhạt nhưng lại càng thêm dụ hoặc người ta muốn xé nát nịt ngực vương bận kia rồi ngắm nhìn cẩn thận.

Ánh mắt của người đàn ông có chút tiếc nuối.

Có thể nghĩ nếu nắm một đôi vú xinh đẹp như thế trong tay thì sẽ có loại hưởng thụ mất hồn như thế nào đây?

“Anh gì ơi?”

Cô gái lại lần nữa ra tiếng.

Người đàn ông di chuyển tầm mắt lên trên đối diện với khuôn mặt xinh đẹp của cô, cặp mắt to kia thoát nhìn vô tội mà lại thanh thuần giống như vốn không hề phát hiện bản thân đã bị anh nhìn hết toàn bộ.

Thật sự là không hề phát hiện sao?

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô thật sâu.

Anh ôn hòa nói: “Con trai tôi có chút nghịch ngợm, vậy làm phiền cô hỗ trợ chăm sóc dùm.”

“Không phiền.” Lâm Nhụy cười càng ngọt.

Khi tiếp nhận bé trai từ trong lòng ngực người đàn ông, cô âm thầm ưỡn ngực dâng vú lên tận cánh tay anh. Vú của cô trời sinh đã rất lớn, đây là điều khiến Lâm Nhụy tự hào nhất, cô không cần dùng cái loại nịt ngực có lớp lót bọt biển thật dày, vú cô thuộc loại to hàng thật giá thật.

Cách lớp vải dệt hơi mỏng, toàn bộ vú ma sát qua cánh tay anh.

Cơ bắp nơi cánh tay căng thẳng chút. Anh nhìn Lâm Nhụy, ánh mắt mang theo vài phần xem kỹ và thử.

“Cô họ gì?”

“Lâm.” Lâm Nhụy cười thanh thuần.

“Lâm tiểu thư.” Người đàn ông biết nghe lời xưng hô. “Chờ lát nữa chắc có lẽ tôi phải về công ty xử lý công việc, cô và con trai tôi chơi chán thì giao nó lại cho vợ tôi là được.”

Lâm Nhụy sững sốt, đến khi thấy khóe miệng người đàn ông ngậm tươi cười nghiền ngẫm thì mới nhanh chóng hiểu ra ẩn ý của anh.

“Yên tâm đi.” Cô trả lời chứa đầy thâm ý.

Người đàn ông hơi hơi mỉm cười.

Anh nhìn theo Lâm Nhụy mang con trai tới chỗ thang trượt mới chậm rì rì thu hồi tầm mắt.

Mà lúc này, vợ anh vẫn đang cùng người phụ nữ kia nhìn chăm chú vào di động và nhiệt liệt thảo luận bộ thiết kế trang phục mới ra trên mạng nên không hề chú ý tới mấy chuyện vừa xảy ra bên phía chồng mình.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy ><

Nhắc lại lần cuối: mình tự convert ròi tự edit và up, ko có bản cv =() Xjn link raw gốc thì tớ sẽ đưa =))

Vs lại bớt đọc chùa dùm team ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Yêu đương vụng trộm trong buồng vệ sinh (1)

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Lâm Nhụy mang theo cậu nhóc chơi cầu trượt, Tiểu Mỹ đã tỉnh, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh Lâm Nhụy lại có thêm một bé trai đáng yêu nên cũng hứng thú bồng bồng chơi cùng.

Tính tình của Tiểu Mỹ vốn hoạt bát cộng thêm lại thích trẻ con nên ngay lập tức, cô liền cùng chơi đùa với bé trai.

Lâm Nhụy vốn phải chơi bé trai nhưng giờ có Tiểu Mỹ ở nên cô liền có thể chuyển tâm tư sang chú ý chỗ người đàn ông ngồi.

Chỉ thấy người đàn ông lại cúi đầu nhìn di động một chốc rồi đứng lên nói với vợ mình vài câu gì đó xong liền rời đi.

Trước khi đi, người đàn ông còn không quên ôn nhu ôm người vợ xinh đẹp của mình.

Lâm Nhụy bĩu môi.

Người vợ nhìn theo bóng lưng chồng rồi đi rồi lại nhìn về phía đứa con đang chơi xong cười tiếp tục trò chuyện với người phụ nữ kia.

Lâm Nhụy thất thần bởi Tiểu Mỹ chơi với bé trai thêm 5 phút rồi nói: "Tớ đau bụng quá, cần đi WC gấp, cậu trông nhóc con này dùm tớ nhé!"

Tiểu Mỹ thấy Lâm Nhụy ôm bụng cùng với bộ dáng đau đớn nên vội vàng nói: "Cậu mau đi đi."

Lâm Nhụy bước nhanh ra khỏi chỗ chơi bọt biển, việc đầu tiên cô làm là tới chỗ cống lớn rồi nhìn khắp xung quanh một vòng, không nhìn thấy hình bóng quen thuộc kia làm cô cảm thấy hơi thất vọng, chẳng lẽ là cô đã hiểu sai ý?

Cô đột nhiên nghĩ tới một cái nơi khác.

Toilet công cộng trong công viên trò chơi là nam nữ đều xài chung, phía ngoài là một loạt bồn rửa tay. Lâm Nhụy tiến vào trong thì chỉ thấy bên cạnh bồn rửa tay có một thân ảnh cao lớn đang dựa vào vách tường hút thuốc.

Đùi phải thon dài của người đàn ông hơi hơi gấp lên, có vẻ lười biếng mà tùy ý. Sương khói lượn lờ tràn ra khỏi môi anh bao phủ khuôn mặt tuấn tú làm anh có vẻ lạnh băng và thần bí.

Lâm Nhụy mắt sáng ngời, cô không hề e ngại mà đi qua.

Lúc này, toilet trống rỗng, bởi vì không có những người khác nên có vẻ phá lệ yên lặng.

Tư thế đi của Lâm Nhụy rất đẹp giống như có luyện qua dáng đi của người mẫu. Lúc này, cô cố tình nhẹ lắc lư phần hông mang theo một loại phong tình vận luật khó có thể.

Biểu tình của người đàn ông cười như không cười.

Anh không hề cảm thấy kinh ngạc bởi vì sự xuất hiện của Lâm Nhụy ở đây mà ngược lại dùng ánh mắt thưởng thức nhìn cô gái phong tư lay động trước mặt.

Lâm Nhụy đi đến trước mặt anh thì dừng lại, khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần, gần đến mức cả người Lâm Nhụy gần như đều dán ở trên người anh.

Hai người có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Người đàn ông đối với chuyện Lâm Nhụy đột nhiên tới gần có vẻ thực bình tĩnh, anh vẫn thong thả ung dung như cũ phun ra nuốt vào sương khói.

Đây cũng là một loại ngầm đồng ý.

Lâm Nhụy lại nhẹ nhàng bước gần thêm một bước, lần này, cả người cô thật sự đều dán ở trên người anh.

Ngực của anh thực rắn chắc, nhiệt độ của cơ bắp truyền đến qua lớp áo sơ mi hơi mỏng, hơi thở mãnh liệt hormone làm đầu óc Lâm Nhụy ong một tiếng và mất đi phương hướng.

Đặc biệt là đôi vú to của cô cũng để ở trên cơ bắp cứng rắn của anh. Mặc dù cách nịt ngực, cô cũng có thể cảm giác được núm vú của mình đã dựng đứng lên và khát vọng được anh âu yếm.

Còn tiểu huyệt của cô đã ào ạt tuôn ra dâm dịch.

Thật tốt... Thực muốn cho người đàn ông này đùa bỡn thân thể dâm dăng của cô.

Dường như anh đang cố tình, biểu cảm của anh từ đầu cho đến giờ phút này vẫn giống như không có việc gì, có người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

"Làm tôi đi." Lâm Nhụy ngược mắt khẩn cầu anh, đôi mắt một mảnh mị ý, vũ mị gần như chảy ra nước.

"Lâm tiểu thư."

Người đàn ông cười nhạo một tiếng, trầm thấp mở miệng: "Cô xác định?"

"Tôi muốn." Cô chắc chắn trả lời.

"Làm tôi, dùng c*ôn th*t lớn của anh hưng hăng làm tôi."

Tay phải cầm điều thuốc của anh hơi dừng một chút. Anh dùng ánh mắt thâm trầm cẩn thận nhìn cô gái có vẻ ngoài đoan trang trước mặt.

Rõ ràng có một khuôn mặt thanh thuần như vậy nhưng những lời nói ra lại rất dâm dăng.

Quả thực là...

Thật làm anh kích thích!

"Mẹ kiếp."

Người đàn ông khó nhịn mắng lời thô tục. Anh ném điều thuốc lá trong tay xuống đất xong sau đó lấy chân hung hăng dẫm đạp.

Ngay sau đó, vẫn luôn giống như Liễu Hạ Huệ nam nhân có mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nháy mắt biến thân thành sói.

Tay lớn túm chặt cầm cô, môi mỏng hung tợn của anh bao trùm ở trên môi cô.

Trần trọc nghiền ngẫm, cắn xé lời kéo, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập vào trong khoang miệng cô giống như một con sói đói tham lam mà làm cản đoạt lấy nước bọt đầm đìa của cô gái ngây thơ.

Đôi tay của người đàn ông cũng không hề nhàn rỗi.

Một cánh tay gắt gao quấn chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, một cái tay khác đặt ở trước ngực cô và vuốt ve. Tựa hồ cảm thấy chưa đã ghiền, anh trực tiếp luồn tay vào trong nịt ngực bó sát của cô. Tay to không lưu tình chút nào xoa nắn đôi vú to. Hai luồng nhũ thịt bị véo niết thành các loại hình dạng kỳ quái.

"Ngô." Lâm Nhụy cảm lòng không được kêu ra tiếng.

Đầu lưỡi của cô bị đầu lưỡi của người đàn ông dây dưa, vú cũng bị tay lớn của anh chặt chẽ nắm giữ, loại cảm giác này quá mức thoải mái làm cô say mê muốn rên rỉ.

Nhưng vẫn còn chưa đủ a...

Cô khó nhịn vận vẹo hông và dùng đôi mắt phiếm đầy nước nhìn anh.

"Tiểu tao hóa."

Người đàn ông cười khế, giọng điệu trầm thấp phá lệ mê người.

Vỗ vỗ vào hông nhỏ xao động bất an của Lâm Nhụy, người đàn ông dỗ dành nói: "Yên tâm, tôi sẽ ngay lập tức thỏa mãn cô."

Dứt lời, bàn tay của người đàn ông chụp tới. Anh nhẹ nhàng ôm Lâm Nhụy đi vào buồng vệ sinh nằm ở cuối cùng.

Người đàn ông đặt Lâm Nhụy lên trên nắp bồn cầu rồi xoay người sang chỗ khác khóa trái cửa.

Làm xong hết thấy, anh mới không nhanh không chậm cời bỏ dây lưng của quần tây.

Chờ anh kéo xuống khóa kéo thì chỉ thấy quần lót bao vây lấy một cây còn th*т thật dài, nhìn hình dạng trông có vẻ thập phần khả quan.

Ánh mắt thèm khát của Lâm Nhụy làm người đàn ông cong cong môi. Sau đó, anh như ban ân mà phóng thích còn th*т to lớn ra khỏi tầng tầng lớp lớp trói buộc làm trường còn lộ ra bộ mặt thật của chính nó.

còn th*т vừa lớn lại vừa thô, hơn nữa còn rất dài, thân gầy bởi vì bị chủ nhân dùng qua vô số lần nên có vẻ ngăm đen, quy đầu to lớn đang chính trực đối mặt với cô, bộ mặt dữ tợn.

Lông tóc đen đặc, hai viên túi tinh to phi thường nổi bật, nó cũng thật no đủ, bên trong đó chứa đựng không ít tinh dịch mà Lâm Nhụy yêu tha thiết.

Trời ơi, nó ngon miệng quá!

Lâm Nhụy tròn tròn mắt to.

Vì đáp ứng nhu cầu của mn nên team lại up chương ms >< Kích thích chưa >< Đủ 500 vote up luôn ngày mai >< Còn ko thì đợi thêm vài ngày vì bận qass hihi ><

Ad chỉnh lại số vote tí vì 300 hơi ít. Mới up có chút xíu là 300 vote r

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Yêu đương vụng trộm trong buồng vệ sinh (2)

Liếm được còn th*т bản thân tha thiết mơ ước đã lâu.

Edit: Va

Beta: Ami

“Thích nó sao?”

Biểu tình của Lâm Nhụy lấy lòng người đàn ông. Anh thấp giọng dò hỏi.

Lâm Nhụy mãnh liệt gật đầu và không chút nào che giấu mà biểu đạt sự yêu thích của bản thân đối với cõn th*t lớn: “Thích, thích đến mức không chịu được.”

Người đàn ông thực vừa lòng với câu trả lời của Lâm Nhụy trả lời. Anh vẫy vẫy tay với cô ý bảo cô đến gần hơn một chút.

Lâm Nhụy thuận theo dịch đến phía trước một chút, bởi vì người đàn ông đang đứng nên cõn th*t lớn chọc chọc để ở trên mặt cô, chớp mũi quanh quẩn một cỗ hơi thở tanh nhiệt.

“Thích thì liền làm thân với nó, như vậy nó mới có thể biết.” Trên đỉnh đầu truyền đến lời nói mang theo giọng điệu dụ dỗ của anh.

Lâm Nhụy tiếp xúc gần gũi với cõn th*t, nó giống hệt với hình dáng trong trí tưởng tượng của cô, thậm chí là vượt qua cả dự kiến của cô. Nó đen hơn và lớn hơn cả que xúc xích trong siêu thị. Nó thật uy phong, rung rung dựng đứng, nhìn bằng mắt thì có thể thấy nó đang tiết dịch nhầy ra bên ngoài.

Thật không ngờ rằng nhìn bề ngoài anh tuấn thon gầy nhưng dưới háng lại ẩn dấu một cây cõn th*t lớn và lợi hại như vậy.

Mà cõn th*t lớn này lát nữa sẽ chôn chính cắm vào tiểu huyết đới khát của cô.

Lâm Nhụy nhộn nhạo chờ mong trong lòng.

Cô dùng tay nhỏ nắm lấy thân gậy, xoa nắn lên xuống, cõn th*t có vẻ càng thêm phần chấn tinh thần và hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang chờ được kiểm duyệt.

Lâm Nhụy cúi đầu. Cô chăm chú nhìn rồi hé mở cái miệng nhỏ ra ngậm lấy cõn th*t lớn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một ngụm, thật tốt, không có mùi lạ gì, cõn th*t của anh thực sạch sẽ. Chỗ thâm ra chất lỏng ăn không được ngon lắm nhưng cũng không đến mức làm cô chán ghét.

Tiếp theo, cô ngậm lấy quy đầu và dùng miệng bắt đầu liếm mút, phun ra nuốt vào, đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng lướt qua mã mắt mang cho người đàn ông cảm thụ rừng mình. Đáng tiếc là cái miệng nhỏ đã tận lực mở to nhưng vẫn chỉ có thể nuốt một nửa cõn th*t lớn mà thôi. Còn thân gậy cường tráng và hai túi dái phía dưới kia vẫn lẻ loi không người yêu thương như cũ.

Lâm Nhụy không để chúng nó tiếp tục cô đơn, cô dùng một bàn tay xoa thân gậy, cái tay khác nhẹ nhàng vuốt ve hai túi trứng nâu thẫm của người đàn ông.

Đồng thời, cái miệng nhỏ cũng không ngừng lại mà phối hợp với động tác ở tay, tốc độ vừa mút vừa phun. Cô thật cẩn thận dùng khoang miệng âm áp ướt át bao vây lấy cõn th*t lớn của anh và tránh cho cõn th*t lớn bị hàm răng của cô cắn.

Miệng cô không tởi, người đàn ông lúc này hơi hơi híp mắt, dùng tay không vuốt ve tóc đen của cô một chút, hưởng thụ khoái cảm cõn th*t lớn được nữ tử trẻ hầu hạ.

Theo tư thế, cô và anh cứ như thế tiếp xúc gần gũi thân mật. Anh cũng rút đi lớp mặt nạ trầm ổn yêu vợ và là một người đàn ông tốt ở trước mặt người khác, biểu hiện càng thêm tùy tiện lên.

Bởi vì được hầu hạ thoải mái dễ chịu nên bắt đầu rảnh rỗi nói chuyện phiếm với cô.

“Tư thế thuần thực như vậy, đã liếm qua nhiều cõn th*t rồi sao?”

“... 10 ... 10 cái.” Lâm Nhụy dựa vào ký ức rồi đếm đếm, bởi vì cõn th*t nhét ở trong miệng nên hơn nửa ngày, cô mới thực nỗ lực đáp hết lời.

“Quả nhiên là tiểu tao hóa.” Người đàn ông cảm thán. Đối với con số này, anh không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

“Nói, bắt đầu mơ ước cõn th*t của tôi từ khi nào?” Người đàn ông hỏi nhẹ.

“Một... Ngay lúc mới gặp... Liền...” Ở dưới sự ép hỏi của người đàn ông, Lâm Nhụy đỏ mặt nói ra lời nói thật.

Ngay từ khi gặp mặt liền mơ ước?

Người đàn ông nhướng mày. Anh khi đó đang ở chung với vợ và con, còn rất nhiều người xung quanh mà cô gái này lại bắt đầu thèm muốn cõn th*t lớn của anh từ lúc đó, thật là tao hoá.

Người đàn ông hồi tưởng lại lúc mới gặp cô gái này, cô ăn mặc nóng bỏng, chân dài vú to. Anh chỉ mới liếc mắt một cái liền nhìn ra ý muốn quyến rũ từ

trong ánh mắt của cô, chỉ là do vợ đang ở bên cạnh và chỗ đó thật sự không thích hợp để đánh dĩa chiến nên cũng chỉ có thể làm như không thấy.

Không ngờ rằng cô gái này sau đó lại chủ động đến gần anh, hành động quyến rũ nối tiếp nhau, anh đã sớm yên lặng thu vào trong mắt.

Anh không phải là chính nhân quân tử gì đó, nếu cô gái này đã khơi mào dục vọng của anh thì anh liền sẽ không từ chối.

Chỉ là nhìn bề ngoài thì trông cô gái này mới chỉ 20 tuổi, bên ngoài thì giả bộ thanh thuần đáng thương, bên trong lại dâm dăng tột cùng, còn dám tới quyến rũ anh và ngậm côn th*t của anh trong miệng, cô gái này trời sinh dâm dăng sao?

Nhưng có điều, cô gái dâm dăng này thật đúng là làm anh hứng thú đủ vị.

Người đàn ông dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

“Lại sâu một chút.”

Anh áp đầu cô xuống thấp thêm một chút làm côn th*t càng thêm xâm nhập vào sâu trong khoang miệng của cô.

Lâm Nhụy thuận theo ý anh. Chỉ mới phun ra nuốt vào trong chốc lát, cô liền cảm thấy mỗi miệng. Bởi vì vẫn luôn há to miệng tiếp thu côn th*t lớn ra ra vào vào nên nước miếng trong suốt tuôn dọc ra ngoài hình thành sợi chỉ bạc thon dài rủ xuống ở khoe miệng cô.

côn th*t lớn cũng được nước miếng của cô làm cho dễ chịu. Nó bị bọc lấy một tầng chất lỏng trong suốt, thoát nhìn hết sức dâm mĩ.

Lâm Nhụy phun côn th*t lớn ra rồi thở hắt hắt, hai má đã tê cứng, cô cần nghỉ ngơi.

Người đàn ông đang sáng khoái, chợt mất đi ảm áp bao vây nên tất nhiên là cảm thấy bất mãn. Anh cố ý chọc chọc, côn th*t lớn liền quất vào trên má kiều nộn của cô, toàn bộ nước miếng ướt đầm dề trên thân gây cọ cọ ở trên má cô làm cô dính đầy mặt.

“Tiếp tục.” Mệnh lệnh của người đàn ông chân thật đáng tin. Anh thuận tiện đâm côn th*t lớn vào trong miệng của cô.

“Anh không cho tôi nghỉ ngơi một chút sao?” Lâm Nhụy oán trách liếc anh một cái. Mới vừa bị người đàn ông khinh miệt dùng côn th*t lớn vả vào mặt làm kích thích khiến cô run run một trận, d*m thủy trong cơ thể lại mãnh liệt tràn ra ngoài...

Nhưng cô không thể gấp, cứ hầu hạ tốt người đàn ông này trước rồi sau đó cô liền sẽ là sáng khoái đến tận trời cao.

Lâm Nhụy đỡ lấy thân gầy. Lần này, cô không còn lựa chọn dùng cái miệng nhỏ nuốt côn th*t lớn vào mà là dùng đôi môi mềm mại để ở trên côn th*t lớn. Đầu lưỡi di chuyển từng chút một, liếm láp toàn bộ thân gầy giống như là đang ăn một món ăn vô cùng ngon miệng, không chịu buông tha một góc nhỏ nào.

Theo tiếng nước miếng vang lên tí tách, cô liếm một đường tới lông mu của anh. Toàn bộ đầu cô đều chui vào dưới háng anh. Lông tóc đen rậm dưới hạ thân của người đàn ông dán ở trên mặt Lâm Nhụy khiến cô vừa ngứa vừa nhột. Cô ngửi được hơi thở có vài phần tao tảo, trên mặt mang theo mê say, đây là hương vị của một người đàn ông chân chính, thuộc về hương vị hormone của giống đực.

Liếm dọc theo côn th*t xuống dưới, Lâm Nhụy nhẹ mở to cái miệng nhỏ ngậm lấy hai túi trứng kia bởi vì chứa đầy tinh dịch mà nặng trĩu, cô thử ngửi ngửi.

Trên đỉnh đầu, người đàn ông cảm lòng không được mà hít hà một hơi, bàn tay to dùng chút sức vuốt ve mái tóc của Lâm Nhụy.

Hai túi trứng mới vừa bị cô ngậm ở trong miệng liếm mút, mãnh liệt sáng khoái tập hợp mà đến làm anh sung sướng đến tận tâm hồn.

Anh cúi đầu nhìn cô gái đang nửa quỳ. Cô dùng một tư thế cực độ thần phục si mê mà liếm túi trứng của anh, trong lòng anh có loại cảm giác hưng phấn. Loại cảm giác hưng phấn này không chỉ phát ra từ trong thân thể mà còn cả về mặt tinh thần.

Thật giống như cô gái này là sủng vật của anh, anh có thể tùy ý chi phối nhất cử nhất động của cô gái này, tùy ý làm bậy ở trên người cô và phát tiết dục vọng điên cuồng sâu trong nội tâm.

“Liếm cho tốt vào, chờ lát nữa, tôi sẽ cho cô toàn bộ thứ tốt nhất.” Người đàn ông trầm thấp nói.

Cô gái dưới thân nghe xong, đầu lưỡi liền càn ra sức liếm, tay nhỏ cũng không quên xoa nắn côn th*t lớn.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Chương trc hơn 1k view mà chỉ có 300 vote >< Số còn lại đọc chưa à? Sad qass nhea >< Lần này 500 vote mai up tiếp nhé >< Tui giữ lời hứa lắm à nhen ><

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Yêu đương vụng trộm trong buồng vệ sinh (3)

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Theo Lâm Nhụy liếm mút, côn th*t của người đàn ông càng phình to, gân xanh hiện lên dữ tợn giống như có một loại lực lượng hung mãnh đang chờ để phun trào.

Lâm Nhụy xem đến say mê nhưng chỉ có điều là người đàn ông không chịu dễ dàng thỏa mãn cô. Anh dùng côn th*t lớn quấy đảo trong khoang miệng cô, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay kéo dài núm vú rồi buông ra và cứ lặp đi lại động tác đó nhiều lần, người đàn ông cứ liên tục chơi đùa giống như không biết mệt.

“À... Nga...” Núm vú mẫn cảm không ngừng bị người đàn ông đùa bỡn. Nhũ thịt rất nhanh liền sưng đỏ, cảm giác vừa đau đớn vừa ngứa.

Lâm Nhụy dùng đôi mắt ngập nước nhìn người đàn ông, cô rên rỉ và chờ đợi côn th*t lớn của anh sớm một chút tiến vào tiểu huyết.

Nhưng người đàn ông lại không hề dao động, gương mặt anh tuần mang theo vài phần thích ý, côn th*t lớn không nhanh không chậm ra ra vào vào trong miệng Lâm Nhụy mấy chục lần rồi rút cuộc mới rút ra.

“Đứng dậy đi, cởi quần ra cho tôi nhìn xem tiểu huyết của cô có nộn hay không?” Người đàn ông không chút khách khí nói.

Tiểu tao hóa này nhất định từng bị rất nhiều người làm qua, chỉ sợ là tiểu huyết đã trở nên vừa rộng vừa thâm, vậy thì thật mất hứng.

Hừ, tiểu huyết của cô đã được rất nhiều người khen, người đàn ông này lại dám nghi ngờ cô. Sự nghi ngờ này có chút đả kích tới niềm kiêu hãnh của Lâm Nhụy.

Cô quyết định chờ lát nữa nhất định phải ép khô người đàn ông này mới được, đến lúc đó để xem anh ta lúc trở về còn như thế nào làm vợ mình.

Tầm mắt của người đàn ông cực kỳ nghiêm khắc, Lâm Nhụy rất không cao hứng cởi quần. Cô quay người chữa mộng nhỏ tròn trịa no đủ lên cao đối diện với người đàn ông.

Mông nhỏ của cô giống như miếng đậu hủ thủy nộn mới vừa ra lò, nhìn qua vừa trắng lại vừa mềm, người đàn ông cảm lòng không được nên dùng tay bóp nhẹ vài cái. Anh tinh tế cảm thụ da thịt mềm mại trong lòng bàn tay.

Tay lớn lướt dọc xuống rồi dần dần luồn vào giữa khe nhỏ, anh tùy tay sờ soạng một phen. Nhìn ngón tay ướt đầm dề, người đàn ông bèn trêu đùa: “Tiểu tao hóa, còn chưa làm mà đã chảy nhiều nước như vậy, có phải đã chờ không kịp đến lúc bị tôi thao rồi hay không?”

Giọng của người đàn ông vốn rất êm tai, giọng anh thuộc loại vừa trầm thấp lại giàu có từ tính. Mà lúc này, anh lại dùng giọng điệu đó để nói những lời nói thô tục, quả thực là phạm quy!

Gương mặt của Lâm Nhụy ngay lập tức đỏ bừng bởi vì tình dục và cũng bởi vì người đàn ông trước mặt.

Cô dịu dàng nói: “Ai bảo anh vẫn luôn không chịu làm người ta.”

Đều do người đàn ông này làm hại cô không ngừng chảy dâm thủy ướt cả quần lót.

Bàn tay to không cần tốn nhiều sức tách cánh mộng của cô ra để lộ hoa huy*t thần bí mất hồn kia.

hoa huy*t của cô tựa như hai mảnh cánh hoa phấn nộn, môi âm hộ béo phì, ở giữa lại có một cái hoa hạc tinh tế, còn có dâm thủy không ngừng chảy ra bên ngoài.

“Tiểu huyết không tồi.” Người đàn ông thành thật khen.

Ngay sau đó, bàn tay thô ráp đẩy hai mảnh cánh hoa ra rồi vờn một ngón tay cắm vào hoa huy*t của cô.

Ấm áp trơn mềm, đây là cảm giác của ngón tay khi bị vách tường thịt bao bọc lấy.

Người đàn ông nhịn không được dùng ngón tay đâm chọc vài cái, đôi lông mày của cô càng thêm vũ mị mà rên rỉ.

Chỉ mới một ngón tay mà đã bị cô cắn chặt như vậy, nếu đổi thành côn th*t của mình thì chỉ sợ sẽ sang khoái đến tận trời.

Người đàn ông nghĩ như vậy xong rồi cũng liền làm ra hành động.

“Tôi muốn cắm vào tiểu huyết của cô.” Người đàn ông tuyên bố.

Cô đã sớm chờ không kịp.

Lâm Nhụy kích động mà run rẩy thân mình. Cô nhếch mông nhỏ lên cao để người đàn ông có thể dễ dàng tiến vào.

côn th*t lớn màu đỏ tươi dưới ánh sáng lấp ló, nó giống như vẫn luôn hung mãnh và kêu gào ngo ngoe rục rịch.

Ngay sau đó, côn th*t lớn liền hùng hổ tiến vào tiểu huyết của cô.

Một đường thế như chẻ tre, côn th*t lớn đâm thẳng tới chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, toàn bộ côn th*t hoàn toàn tiến vào bên trong và chỉ để lộ hai túi trướng ở bên ngoài.

“A...”

Tiểu huyết bị côn th*t lớn xâm nhập bất ngờ, loại cảm giác kích thích này làm Lâm Nhụy không chế không được thét chói tai.

Tiếng hít thở của người đàn ông ở phía sau cũng càng thêm thô nặng chút, mái tóc thấm ra rậm rạp mồ hôi.

Người đàn ông cũng từng thân kinh bách chiến qua. Tuy sau khi kết hôn đã thu liễm rất nhiều nhưng trước khi kết hôn, anh cũng từng là một tay ăn chơi phong lưu.

Anh đã làm qua nhiều người phụ nữ nhưng lại không có một người nào mang cho anh cảm thụ mãnh liệt giống như cô gái này.

Cô gái này đúng là cực phẩm, còn vượt xa hơn so với trong tưởng tượng của anh. Từ lúc anh tiến vào trong thì giống như có vô số cái miệng nhỏ cắn chặt côn th*t, mát vào và bao vây lấy toàn bộ côn th*t giống như hút hết tinh khí của anh. Cô mang đến cho anh một thể nghiệm quá thống khoái và kích thích chưa từng có.

Chỉ cần thêm chút nữa... Chỉ thêm một chút nữa là cô đã khiến cho anh nộ vũ khí đầu hàng.

Người đàn ông thở hổn hển một hơi, côn th*t đứng yên không động đậy.

Anh dùng bàn tay to vỗ vào phần mông trắng nõn mềm mại của cô rồi trầm giọng ra mệnh lệnh: “Thả lỏng chút, chặt quá!”

Tiểu huyết thật sự rất chặt, người đàn ông không muốn nhanh như vậy liền giao ra tình hoa.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Vẫn như cũ, 500 vote có chương ms tại nhjư bạn đọc chùa qass >< Và rất cảm ơn vì có nhjư bạn đã ủng hộ team moaz moazz mấy bạn nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Suýt chút nữa bị phát hiện

Edit: Va

Beta: Su

Người đàn ông tạm trì hoãn một chút xong bắt đầu chuyển động dao to búa lớn.

Mỗi một lần, côn th*t đều hoàn toàn tiến vào sâu bên trong. Mỗi một lần thọc vào rút ra đều hận không thể trực tiếp đâm thẳng đến tử cung của cô.

côn th*t ra ra vào vào trong tiểu huyết giống như chim ưng hùng dũng bay lên không trung và con cá bơi tự do tự tại dưới biển. Vách tường thịt non mềm của cô bị kéo ra ngoài xong lại bị nhét vào, d*m thủy tuôn trào ra bên ngoài làm ướt côn th*t lớn và lông tóc của người đàn ông.

“A... Quá... Quá nhanh... Thật thoải mái.” Lâm Nhụy rên rỉ vừa tựa như thống khổ lại giống như đang vui sướng.

Người đàn ông giống như máy đóng cọc. Anh hung hăng đâm côn th*t lớn vào trong cơ thể cô. Mỗi một lần, côn th*t đều ma sát với vách trong tiểu huyết làm khoái cảm tê dại sung sướng lan tràn ra toàn thân khiến cô vừa cảm thấy khó nhịn rồi lại nhịn không được mà muốn nhiều hơn.

Hướng chi, côn th*t của người đàn ông lớn như vậy, mỗi lần cắm vào còn rất sâu, loại cảm giác này gần như làm cô điên cuồng.

Lâm Nhụy chỉ cảm thấy bản thân như mềm thành một hồ xuân thủy không ngừng nhận nhạo gợn nước. Toàn bộ cảm quan của cô đều tập trung nơi hạ thân đang không ngừng bị côn th*t va chạm. Giờ phút này, ngay cả không khí cũng dường như lắng đọng.

Cô chỉ nghĩ muốn nhiều thêm, càng nhiều càng tốt.

Người đàn ông lúc này cũng hoàn toàn không dễ chịu. Anh thì đây là tiểu huyện non mềm chảy nhiều nước nhất mà anh từng gặp qua. Cô giống như vòi phun nước máy, d*nh thủy không ngừng chảy ra bên ngoài. Lúc c*nh th*nh cắm vào thì giống như đang đặt mình trong một dòng suối nhỏ, suối nước không ngừng cọ rửa toàn bộ thân g*nh, ảm áp lại chặt hẹp sáng khoái khiến anh hận không thể vĩnh viễn cắm c*nh th*nh ở trong tiểu huyết của cô gái này.

Cắm và cắm, hình c*nh th*nh của người đàn ông đã đụng chạm phải một khối thịt mềm sâu trong thân thể của cô. Lâm Nhụy ngay lập tức run run, tiểu huyết càng thêm kẹp càng chặt.

Người đàn ông bị kẹp suýt chút nữa là bắn.

Tiểu huyết này thật tốt nhưng cũng quá chặt.

Người đàn ông nhú mày.

Bàn tay cầm vú của cô xong dùng sức véo đau núm vú hồng điểm tựa như trừng phạt.

“Thả lỏng! Tiểu huyết kẹp chặt đến như vậy là muốn b*nh gãy tôi sao?”

“Tôi muốn b*nh gãy anh khiến c*nh th*nh lớn của anh không thể làm được người phụ nữ khác.” Lâm Nhụy vừa rên rỉ vừa cất giọng mềm mại phản kháng.

Có người đàn ông nào lại không thích tiểu huyết chặt một chút? Nhìn bề ngoài thì người đàn ông này làm bộ như không thích nhưng nói không chừng trong lòng sớm đều sáng khoái muốn chết.

“Khó mà làm vậy được, tôi còn phải giữ gìn để quay về làm vợ của mình.” Người đàn ông đứng đắn trả lời. Lúc nói chuyện, c*nh th*nh lớn lại lần nữa tiến sâu vào trong cơ thể của cô.

Mái tóc đen có vài sợi bị mồ hôi làm ướt đầm r*nh ở trên cái trán trắng nõn để lộ ra vẻ gợi cảm nói không nên lời.

Vú của Lâm Nhụy lúc này bị người đàn ông nắm bóp, tiểu huyết cũng bị c*nh th*nh lớn của anh cắm vào.

Cô tựa như một con chó nhỏ đưa lưng quỳ sát về phía trước người đàn ông, tiểu huyết bị c*nh th*nh lớn của anh đâm thọc.

Nghe người đàn ông nói lúc trở về còn sẽ dùng cây c*nh th*nh lớn này làm vợ của mình - chính là cái người phụ nữ thoát nhìn mỹ lệ hiện thực kia xong Lâm Nhụy ngay lập tức không vui.

“Tiểu huyết của vợ anh còn tốt hơn tôi sao?”

Lâm Nhụy lặng lẽ xiết chặt thêm một vòng. Cô muốn cho tiểu huyết càng thêm chặt chút, chặt chẽ khóa c*nh th*nh của người đàn ông.

Hàng to xài tốt như thế này cô còn chưa hưởng thụ đủ.

“Tiểu huyết của cô có tốt hơn một chút.” Người đàn ông trả lời bằng quơ nhẹ nhàng.

Anh nhớ lại cảnh tượng mỗi một lần làm tình với vợ mình. Vợ anh cũng là một người phụ nữ có dáng người không tồi, ở trên giường thập phần dịu ngoan, coi anh như là ông trời, tình cảm giữa hai vợ chồng cũng rất tốt. Chỉ tiếc là từ sau khi sinh con trai thì hình như tiểu huyết của vợ đã giãn rộng ra một chút, môi âm hộ đỏ tươi cũng biến sang đen chút nên tất nhiên là không thể đem ra so sánh với tiểu huyết cực phẩm của cô gái này.

Không còn cách nào khác, ai bảo anh lại gặp phải tiểu huyết thật sự quá d*nh đẳng như thế này a. Cô gái này thế nhưng lại quyến rũ đàn ông đã có vợ như anh.

Cảm nhận được tiểu huyết lại biến chặt thêm, hạ thân người đàn ông lại dùng sức đâm một cái, hung hăng thọc sâu vào tiểu huyết và không ngừng tiến công tới phần có khối thịt mềm kia.

“A, không được, không được đâm chỗ đó...”

Lâm Nhụy hét lên một tiếng, một cổ cảm giác chua xót đánh úp lại. Cô có cảm giác như cửa tử cung của mình sắp bị người đàn ông đâm thủng.

Người đàn ông lại cố tình không chịu buông tha cô, bàn tay to chặt chẽ giam cầm vòng eo của cô khiến cô không thể động đậy và chỉ có thể ngoan ngoãn thừa nhận sự va chạm mãnh liệt của anh.

“A...”

“Sắp tới... Tới rồi!”

Ngay lập tức, tựa như pháo hoa nổ rộ, trong đầu Lâm Nhụy trống rỗng, sâu trong cơ thể cô có một cổ d*nh thủy mãnh liệt phun trào ra ngoài tưới ướt c*nh th*nh lớn của người đàn ông.

Người đàn ông giật mình xong kêu lên một tiếng rồi bắn ra nòng d*nh bạch dịch.

Một hồi làm kịch liệt trôi qua, hai người đều đang dùng sức thở hổn hển.

Qua 1 phút đồng hồ, người đàn ông rút côn th*t mềm ra khỏi cơ thể của Lâm Nhụy. Theo côn th*t rời đi, tiểu huyệt của Lâm Nhụy chậm rãi khép lại thành một cái khe hở như ban đầu, từ trong khe hở tuôn ra nồng đậm chất lỏng, đậm mỡ mà mờ ám.

Người đàn ông dựa ở trên cửa, bờ ngực phập phồng, mắt đen hơi hơi híp giống như đang còn hồi tưởng lại dư vị vừa rồi.

Lâm Nhụy bò tới gần anh rồi tự giác ngậm côn th*t mềm vào trong miệng và rửa sạch dùm anh.

“Lại muốn?” Người đàn ông nhướng mày, thanh âm sau khi mới vừa làm tình xong nghe ra thập phần gợi cảm.

Lâm Nhụy kiều mị liếc người đàn ông một cái, không cần nói cũng biết.

“Tao hóa.”

Người đàn ông trầm thấp mắng một tiếng, trong mắt mang theo ý cười.

Anh bước đến gần Lâm Nhụy rồi ngồi xổm xuống. Bàn tay to túm lấy đôi vú to trắng nõn của cô, vuốt ve có kỹ xảo, thi thoảng còn lôi kéo tra tấn núm vú. Chỉ chốc lát sau, cô liền rên rỉ ra tiếng.

“Nga... Ân nga...” Lâm Nhụy nhịn không được há mồm ngậm khế, ánh mắt mê loạn.

Vú của cô bị đôi bàn tay to này xoa thật sự là quá thoải mái.

“Có người tới.” Người đàn ông đột nhiên lên tiếng.

Anh nhanh như chớp cầm một ngón tay vào trong khoang miệng mềm mại của cô để ngăn chặn tiếng rên rỉ phát ra.

Quả nhiên, chỉ vài giây sau thì trong buồng vệ sinh truyền đến một trận tiếng bước chân, từ xa tới gần, càng ngày càng rõ ràng.

“Lâm Nhụy, cậu ở đâu?” Người tới hỏi.

Là giọng của Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ đang tìm cô!

Lâm Nhụy cả kinh, nghĩ thầm nhất định là do thời gian cô ở buồng vệ sinh lâu quá nên Tiểu Mỹ cảm thấy kỳ quái, vậy nên mới tới tìm cô.

Cô đang suy nghĩ có nên trả lời Tiểu Mỹ hay không.

Lúc này, vú của cô còn đang bị tay to của người đàn ông nắm, chính xác là cả người đều nằm trong lòng ngực của anh giống như một con sơn dương trần trụi mặc người xấu xé.

Mà một tay khác của anh còn đang tiếp tục châm ngòi thổi gió giống như không hề lo lắng sẽ bị phát hiện.

Tiểu Mỹ ở ngoài có chút sốt ruột. Cô bạn bước từng bước rồi mở toang từng cánh cửa phòng WC ra. “Kỳ quái, không phải nói là đi toilet sao, sao giờ lại không thấy người đâu?”

Tiếng bước chân của Tiểu Mỹ càng ngày càng tới gần, Lâm Nhụy kinh hồn táng đảm. Cô sợ Tiểu Mỹ sẽ phát hiện ra bản thân đang yêu đương vụng trộm ở trong này.

Cũng may là Tiểu Mỹ chỉ mở 2 - 3 cửa phòng ra, thấy không có ai cũng không tiếp tục mở nữa, cô bạn xoay người đi ra ngoài.

Lâm Nhụy nín thở, sau khi xác định Tiểu Mỹ rời đi, tâm hồn đang treo lơ lửng cuối cùng cũng thả lỏng.

Cô thở sâu rồi thả lỏng.

“Rất sợ?”

Người đàn ông dù bận nhưng vẫn ung dung hỏi, ngón tay còn mờ ám bất chợt động tác giao cấu thọc vào rút ra ở trong khoang miệng của cô.

“Tôi không muốn bị cô ấy thấy.” Lâm Nhụy trả lời. Tình bạn giữa cô và Tiểu Mỹ rất rất tốt, Tiểu Mỹ thuộc loại người trong mắt chấp nhận không được một hạt cát. Còn cô nhìn như thanh thuần nhưng trời sinh lại phóng đảng, không có tiêu chuẩn tam quan gì, bao gồm cả lần yêu đương vụng trộm này, cô biết rõ không nên làm nhưng lại vẫn làm. Nếu Tiểu Mỹ biết thì chỉ sợ sẽ phải chịu đả kích rất lớn.

“Đám yêu đương vụng trộm thì phải chuẩn bị tốt tinh thần khi bị phát hiện.” Người đàn ông thâm trầm trả lời.

Anh cúi đầu cắn vú to của cô xong ngậm núm vú ở trong miệng rồi tận tình liếm mát.

Lâm Nhụy thở dài một tiếng. Cô ôm lấy cổ của người đàn ông rồi cũng dần thân vào trận làm tình nồng nhiệt này.

*Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Vẫn còn nhju ng đọc chùa qass >< Hơn 2000 người còn lại làm gì mà không vote a? Buồn qass xá >< 500 vote up tiếp <|Mà nhju bạn để ý màu côn th*t của anh này gê nhi:3 màu thâm đen nhé ^^*

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đổi thầy giáo mới

Edit: Va

Beta: Ami Cuteo ><

"Tên tôi là Lục Trạch."

Sau một hồi làm tình, có lẽ là tiểu huyết của cô khiến anh thực vừa lòng nên anh đã rút từ trong ví ra một tấm danh thiếp rồi ngả ngón nhét vào giữa khe rãnh ngực của Lâm Nhụy, sau đó liếc nhìn cô một cái thật sâu xong xoay người nghênh ngang rời đi.

Lâm Nhụy lấy danh thiếp từ trước ngực ra, chỉ thấy mặt trên ghi: "Tổng giám đốc Lục Trạch của tập đoàn Thiên Thịnh", ở mặt sau còn ghi cả số điện thoại và e-mail của anh.

Xem ra người đàn ông này cảm thấy cô không tồi, định cùng cô phát triển quan hệ bạn giưòng lâu dài sao?

Chỉ tiếc là cô cũng không tính sẽ làm như vậy.

Ở trong mắt Lục Trạch thì đây là một hồi cơ duyên gặp mặt bất ngờ, nó đã mang đến cho anh cảm giác rất mãnh liệt và kích thích khi làm tình ngoài cuộc sống hôn nhân nhàm chán. Đối với Lâm Nhụy mà nói thì đây cũng chỉ là sự bộc phát khi đói khát và trùng hợp lại tìm được một cây gậy mất xa mà thôi. Cả cô và Lục Trạch chỉ thuận theo như nhu cầu của bản thân, một lần là đủ.

Cô cười trào phúng rồi tùy tay ném tấm danh thiếp vào trong sọt rác bên cạnh bồn cầu.

Lâm Nhụy đi đến trước gương trong buồng vệ sinh rồi sửa sang lại tổng thể toàn thân xong chỉnh chế độ phát âm thanh trên điện thoại di động, sau đó đi ra ngoài tìm Tiểu Mỹ.

"Thật ngại quá, vừa nãy tớ có nhận được điện thoại của bạn học cũ nên đã đi ra ngoài một lát." Cô nói lời xin lỗi.

"Bạn nào vậy?" Tiểu Mỹ có chút không cao hứng, cô vừa đi tìm Lâm Nhụy nửa ngày, gọi điện thoại lại không có người nghe.

"Một bạn học hồi cấp hai."

"Được rồi!"

Tiểu Mỹ không hề nghi ngờ Lâm Nhụy bởi vì cả hai lúc vào đại học thì mới quen biết. Tiểu Mỹ đột nhiên nhớ ra một chuyện nên mở miệng bổ sung: "À đúng rồi, cậu nhóc mới này cậu nhờ mình chăm sóc đã ra về với mẹ rồi!"

"Nhưng nói thật, ba nó thực đẹp trai, chỉ tiếc là không thể nhìn nhiều thêm một chút, mẹ của nó nói ba nó đã về công ty để xử lý công việc."

Tiểu Mỹ bởi vì không có nhiều cơ hội gặp soái ca đẹp mắt nên cảm thấy đáng tiếc, đây mặt tiếc nuối.

"Tớ biết rồi!"

Lâm Nhụy nghe xong cong môi cười.

Ba của nó không phải là về xử lý "Công việc" sao, tiểu huyết của cô mới này thiếu chút nữa đã bị côn th*t lớn của người đàn ông làm sung, bên trong bây giờ vẫn còn tần lưu tinh dịch của ba nó a ~

Hai cô gái trẻ lại tiếp tục chơi một lát. Nói đúng hơn là Lâm Nhụy ngồi ở một chỗ và nhìn Tiểu Mỹ chơi đùa, giữa hai chân cô đã lấy lại một mảnh, môi âm hộ bị người đàn ông làm đau, khi đi đường thì bị vài vệt ma xát nên có chút khó chịu, ngồi vẫn thoải mái hơn một chút.

Nhưng tâm tình của cô xác thật là sung sướng.

Dù sao cũng phải nói hôm nay thật là một ngày "Tốt đẹp".

Lâm Nhụy và Tiểu Mỹ đều là sinh viên đại học, năm nay là năm thứ hai theo học, cả hai cô đều không muốn ở trong KTX nên đã ăn ý với nhau thuê một căn hộ có hai phòng ngủ ở bên ngoài.

Qua hết một ngày cuối tuần vui sướng, thứ hai lại phải bắt đầu đi học.

Lâm Nhụy cầm sách vở đi học, vừa đến phòng học thì liền nghe thấy nhóm bạn bên cạnh ríu ra ríu rít đàm luận.

"Aizz, cậu có biết không? Giáo sư lịch sử - thầy Ngô đã nghỉ hưu rồi, hôm nay là một giáo sư trẻ tới."

Thầy Ngô là một ông già đã qua tuổi 50, ngày thường đi dạy rất cũ kỹ câu nệ, nhiều học sinh đều không quá thích ông ta.

Vừa nghe nói muốn đổi giáo sư dạy học, mọi người đều nhin không được sôi trào lên.

"Đã sớm biết."

Nữ sinh lấy đôi tay che mặt làm ra trạng thái si mê. "Nghe nói là rất đẹp trai, giáo sư tuổi trẻ, chỉ số thông minh lại cao, quả thực là nam thần a!"

"Chờ một chút gặp thì liền biết."

"Hy vọng giáo sư này không giống giáo sư Ngô, ông trời phù hộ."

Mọi người cùng thảo luận, khí thế sôi nổi ngất trời, ai cũng tò mò về bộ dáng của vị giáo sư mới tới này.

Xoay qua xoay lại thì thời gian vào học đã đến.

Lâm Nhụy ngồi ở bên cửa sổ, cô đặt sách vở lên trên bàn rồi nhìn về hướng cửa, trong lòng cũng có chút tò mò.

Thực nhanh thì tiếng chuông Rìng rìng vào học đã vang lên.

Chỉ thấy thân ảnh của một người đàn ông tiến vào, bước đi theo từng tiếng chuông. Người đàn ông bước từng bước chân thon dài đi vào phòng học.

Đập vào mắt là một gương mặt xa lạ, khuôn mặt rất tuấn tú.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Về việc vote thì chả qua mình chỉ muốn có động lực để edit tiếp và ra chương nhanh thôi chứ chả qt gì, nếu ko đủ thì cứ cách 2 - 3 days mình vẫn ra chương mà? Nhju bạn góp ý qass / _

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thầy giáo mới lạnh nhạt

Edit: Va

Beta: Su

"Các bạn học!" Người đàn ông đứng ở trên bục giảng và giương mắt nhìn đám sinh viên ngồi dưới, biểu tình nhàn nhạt.

"Tôi họ Phó và là giáo sư lịch sử mới tới dạy các bạn."

Dáng người của vị giáo sư họ Phó này rất cao lớn, mày rậm thâm mục, góc cạnh ngũ quan giống như được điêu khắc tỉ mỉ, trên thân hiện rõ chí khí dương cương thuộc về đàn ông. Chỉ có điều là đường cong khuôn mặt của anh bằng gắt gao, mỗi mông mím để lộ ra một loại lạnh nhạt khó có thể tiếp cận.

Nếu phải dùng hai chữ để hình dung thì chính là mặt lạnh.

Nhưng cho dù mặt lạnh thì cũng làm người khác nhin không được mà hai mắt sáng ngời.

Các nữ sinh sôi nổi "Oa" một tiếng để lộ ra biểu tình vui sướng trộm nhìn vị giáo sư mới tới này. Còn một số nam sinh khi phát hiện lực chú ý của các bạn

nữ sinh đều bị người đàn ông trên bục giảng hấp dẫn thì đột nhiên cảm phần và âm thầm thóa mạ anh vài câu “Tiểu bạch kiểm”

Mà bên cửa sổ, ánh sáng mặt trời ảm áp từ bên ngoài chiếu vào, Lâm Nhụy vừa lười nhác phoi nắng vừa rất có hứng thú nhìn người đàn ông trên bục giảng

Người đàn ông trên bục giảng yên lặng thu hết tất cả hành động của đám sinh viên vào trong đáy mắt rồi bình tĩnh nói: "Được rồi, tiếp theo, chúng ta bắt đầu học đi..."

“Khoan đã!”

Một cô nữ sinh có lá gan lớn胆 đầu mở miệng oán giận: “Phó giáo sư, thầy còn chưa giới thiệu kĩ cho chúng em biết nhiều về thầy mà a!”

Màn giới thiệu vừa này quá đơn giản, đối với một giáo sư anh tuấn như thế này thì nữ sinh nào không muốn biết nhiều một chút.

Một người vừa lên tiếng thì những người khác liền sôi nổi ồn ào, “Đúng vậy, giáo sư, thầy tự giới thiệu bản thân trước đi!”

“Giáo sư, thầy đã kết hôn chưa?”

Đều đã là người trưởng thành rồi nên lá gan của các nữ sinh cũng rất lớn, muốn biết cái gì liền không chút nào cố kỵ mà hỏi ra.

Trong phòng học liền sôi trào lên, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sáng ngời nhìn về phía người đàn ông trên bục giảng

Đối mặt với nhiều ánh mắt “nhiệt tình như lửa” kiểu này thì mặt người đàn ông vẫn không cảm xúc như cũ giống như đã tập mãi thành thói quen. Chỉ nghe người đàn ông dùng giọng điệu cứng rắn trả lời: “Phó Duẩn Thừa, nam, 31 tuổi, đã kết hôn, là giáo sư lịch sử của đại học.”

“Hết.” Người đàn ông vẫn giới thiệu ngắn gọn hữu lực như cũ.

Các nữ sinh tập trung tinh thần nghe, khi nghe đến câu “Đã kết hôn” thì tất cả đều để lộ ra biểu tình thất vọng, thật vất vả mới có một thầy giáo đẹp trai tới dạy, ai ngờ lại đã kết hôn, quả thực giống như là có một miếng thịt ở trước mắt mà lại ăn không được.

“Phó giáo sư, vợ của thầy là người như thế nào?”

Thật tò mò là dạng phụ nữ như thế nào mà có thể làm người đàn ông như Phó giáo sư yêu.

Phó Duẩn Thừa lạnh lùng từ chối. “Xin lỗi, đây là việc riêng của tôi.”

Nhìn một đám thiếu nữ thanh xuân dưới bục giảng riu rít đàm luận chuyện đời tư của mình và còn nói cái gì mà “Thật đáng tiếc” vân vân xong trên mặt Phó Duẩn Thừa mơ hồ có vài phần không kiên nhẫn.

Mỗi một lần đi dạy đều giống như thế này.

Những nữ sinh này chưa từng được gặp đàn ông sao?

Anh đã kết hôn rồi mà vẫn còn nhìn chăm chăm si mê, thật sự là không biết liêm sỉ.

Tiết đầu tiên đi dạy sau khi tới cái trường học này khiến Phó Duẩn Thừa đột nhiên muốn phui tay rồi đi. Anh tình nguyện đọc sách một mình ở nhà chứ không hề muốn bị những con khỉ mang hình người vây xem kiểu thế này.

Chỉ là, nếu anh đi khỏi đây thì không tốt bàn giao với vợ mình.

Người đàn ông thở dài trong lòng.

Miền cưỡng ép chế nổi phiền muộn trong lòng xuống, Phó Duẩn Thừa trầm giọng hỏi: “Đại diện của môn lịch sử là ai?”

Mặc dù không thích nhưng ít nhất thì trong khoảng thời gian này, anh vẫn muốn tiếp tục ở tại đây. Hơn nữa, giáo sư Ngô đã về hưu rồi, quan hệ ràng buộc giữa anh và cái lớp này chính là sinh viên đại diện của môn lịch sử.

Phó Duẩn Thừa vừa nói xong, chẳng bao lâu sau thì liền nghe thấy một giọng nói thanh thúy dễ nghe trả lời: “Là em”

Anh vọng theo nơi giọng nói phát ra nhìn xuống.

Người trả lời chính là một cô gái ngồi ở bên cửa sổ, mặt trái xoan nhỏ xinh, hai mắt to ngập nước, bộ dáng thập phần thanh thuần, khí chất làm tất cả đàn ông đều có cảm giác như “Mối tình đầu”.

Cô gái đứng dậy rồi cười ngậm ngậm nhìn anh: “Phó giáo sư, em tên Lâm Nhụy và là đại diện của môn lịch sử.”

Có khá nhiều sinh viên ưu tú đại diện cho mỗi môn học, không ngờ rằng người đại diện của môn học lịch sử lại không phải một sinh viên đeo mắt kính mà là một nữ sinh xinh xắn như vậy, Phó Duẩn Thừa không thể không có chút kinh ngạc.

Chỉ có điều là anh cũng chỉ có chút kinh ngạc mà thôi! Trong hai người thì một người là sinh viên, còn một người là giáo sư, cả hai đều không phải cùng một loại người sinh hoạt trong một vòng luẩn quẩn nên anh cũng không cần tiêu phí quá nhiều tâm tư đi chú ý.

Chỉ là cô gái này thoạt nhìn rất ngoan ngoãn thuận mắt, không khiến anh cảm thấy chướng mắt bức bối giống như những nữ sinh khác.

Phó Duẩn Thừa hơi hơi gật gù đầu, “Ừm, sau này, em hãy tới hỗ trợ công việc cho tôi.”

Lâm Nhụy ngoan ngoãn đồng ý.

Ngay sau đó, Phó Duẩn Thừa bắt đầu dạy học.

Tuy biểu cảm trên mặt anh luôn mãi đóng băng nhưng lượng tri thức và lý luận nên có lại rất nhiều, nói có sách, mách có chứng, đứng nhìn vẻ bề ngoài, tất cả sinh viên vốn chỉ si mê diện mạo của anh cũng bất tri bất giác nghiêm túc nghe giảng xong một tiết học hoàn chỉnh.

Khó trách còn trẻ như vậy mà đã được làm giáo sư.

Sau khi kết thúc khóa học, Phó Duẩn Thừa liền có vẻ có chút bất cận nhân tình. Anh không hề để ý tới những nữ sinh có ý đồ bắt chuyện với mình và không chút do dự xoay người rời khỏi phòng học.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ >< Moaczz nà >< Yew thw các nàng ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bông hoa lạnh lùng

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

“Giáo sư, đây là bài tập của tất cả mọi người.”

Lâm Nhụy tay ôm một chồng sách bài tập thật dày và gõ cửa văn phòng.

“Đề kia đi.” Giọng nam nhàn nhạt nói.

Chỉ thấy Phó Duẩn Thừa ngồi thẳng tắp trước bàn làm việc, anh không hề quay đầu lại, một đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào máy tính giống như đang suy tư gì đó, vẫn là chiếc áo sơ mi đen và quần tây như cũ, cúc áo ở chỗ cổ áo được may không chút cầu thả làm anh có vẻ thêm thành thực và ổn trọng.

Hình như vị Phó giáo sư này là phá lệ thiên vị “Màu đen”. Lâm Nhụy nghĩ thầm.

Màu đen vốn thuộc loại màu sắc nặng nề nhưng khi được diện ở trên người đàn ông này thì lại làm người ta cảm thấy thần bí dụ hoặc tựa như một tòa núi cao nguy nga hùng tráng, tất cả mọi người chỉ có thể khách khí mà nhìn vô bực khỏi xác cứng rắn chứ không thể nào nhìn tới tận đáy.

Phó Duẩn Thừa tới đây dạy đã được hai tuần. Máy ngày nay, cho dù Lâm Nhụy thân là sinh viên đại diện của môn lịch sử nhưng cũng rất ít được tiếp xúc với Phó Duẩn Thừa. Không phải là cô không muốn tới gần người đàn ông này mà căn bản là cô không tìm được cách để tiếp cận.

Bởi vì người đàn ông này ngoại trừ dạy học thì vốn không hề tiếp xúc với bất kỳ một nữ sinh nào, cho dù người khác có dây dưa thì anh cũng chỉ lạnh nhạt đáp lại.

Không thể không nói, đây là một người cực kỳ có nguyên tắc, một người đàn ông thuộc loại rất khó lay động.

Nhưng càng khó khăn thì người ta càng muốn đi chinh phục!

Lâm Nhụy để sách bài tập lên trên bàn, thừa dịp Phó Duẩn Thừa không chú ý, cô đứng ở một bên trộm đánh giá anh.

Nhìn nghiêng thì lông mi của anh vừa đen lại vừa rậm, hốc mắt thâm thúy, có cảm giác như con lai, vành tai cũng thật dày, yết hầu thập phần rõ ràng, lúc nói chuyện, yết hầu sẽ hơi hơi rung động, giọng nói trầm thấp hờn hậu được phát ra từ chính nơi này.

Nhìn xuống chút nữa, bàn tay anh dày rộng, khớp xương ngón tay thô to, đường cong lại rất đẹp, đôi tay tùy ý để ở trên bàn phím máy tính, ngón áp út bên phía bàn tay trái còn đeo một chiếc nhẫn bạc, dây hẫn là nhẫn cưới của anh.

Lâm Nhụy nghe thanh âm gõ bàn phím hữu lực của Phó Duẩn Thừa, không biết vì sao mà trong đầu cô lại hiện lên những hình ảnh tưởng tượng khi đôi bàn tay lớn đó trải miên ầu yếm ở trên người cô.

Chỉ có điều, cô không thể tiếp tục nhìn thêm nữa!

Bởi vì lúc này, hình như là đã phát hiện ra cô nhìn lên, mắt đen của Phó Duẩn Thừa phóng về phía cô, ánh mắt sắc bén.

“Có việc gì sao?” Người đàn ông nhíu mày.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Nhụy đỏ hồng, cô vội vàng tùy ý tìm cái lấy cớ. “Giáo sư, tiết học hôm nay có vài chỗ em nghe chưa hiểu.”

“Chỗ nào?”

Lông mày vẫn đang nhíu chặt của Phó Duẩn Thừa có chút giãn ra nhưng ánh mắt vẫn nghiêm túc nhìn cô như cũ.

“Chính là chỗ này...” Lâm Nhụy thấy trên bàn làm việc trùng hợp lại có một quyển sách lịch sử nên cô liền lật nó tới một trang rồi chỉ đến chỗ mà mình thắc mắc.

Người chăm chỉ hiểu học cho dù ở nơi nào thì cũng điều khiển người ta yêu thích.

Sau khi Lâm Nhụy nói xong, Phó Duẩn Thừa quét mắt đen về phía cô một cái, chỉ thấy vẻ mặt của Lâm Nhụy biểu hiện sốt ruột cùng ham học hỏi, cặp mắt to sáng lấp lánh tràn ngập chân thành và dục vọng khát cầu đối với tri thức.

Không giống như là những nữ sinh mượn cớ hỏi chuyện kia nhưng trên thực tế lại muốn tiếp cận anh.

Sau khi phán đoán xong, Phó Duẩn Thừa đẩy một chiếc ghế qua phía cô, tuy mặt vẫn lạnh như cũ nhưng đối với vẫn là kiên nhẫn giảng giải cho Lâm Nhụy về những chỗ mà cô không hiểu.

Trong quá trình tiếp xúc, Phó Duẩn Thừa mới phát hiện, cô gái này thực thông minh, hiểu bài rất nhanh, suy một ra ba, trong một chốc liền thấu tỏ, lúc giảng giải cho cô thực nhẹ nhàng.

Đây một sinh viên có ý thức học tập tốt.

Nghĩ vậy, sắc mặt của Phó Duẩn Thừa tốt lên rất nhiều.

(Nhắm quá nhắm a oi:3)

Trong lúc nghe Phó Duẩn Thừa giảng bài, Lâm Nhụy liền kéo ghế dựa nhỏ mà anh đẩy về phía mình khi nãy qua rồi ngồi xuống.

Tuy nhìn bề ngoài thì giống như là cô đang nghiêm túc nghe Phó Duẩn Thừa nói chuyện nhưng trên thực tế thì tầm mắt cô lại sớm đã bị khuôn mặt tuấn tú của anh hấp dẫn.

Quả nhiên là khi người đàn ông nghiêm túc thì cũng là lúc có mị lực nhất. Giờ này khắc này, Lâm Nhụy cảm thấy người đàn ông đang ngồi nghiêm chỉnh ở đó tự bản mị lực ra từ phía khiến cô chỉ nghĩ muốn hung hăng hôn lên đôi môi hơi mọng của anh xong liếm láp hầu kết thô to ấy rồi giật phăng áo somi được cài nút không chút cầu thả kia, sau đó xé nát mặt nạ lạnh nhạt cấm dục của anh và được nhìn thấy bộ dáng anh tận tình chìm đắm trong dục vọng nguyên thủy dâm mãnh nhất.

Tuy đang tưởng tượng nhưng trên mặt Lâm Nhụy vẫn bất động thanh sắc.

Tưởng tượng đến hình ảnh đó, máu cả người cô giống như đều sôi trào lên.

Phó Duẩn Thừa không hề chú ý tới Lâm Nhụy có chút dị thường. Anh trời sinh đã có một loại ý thức trách nhiệm, sau khi kết hôn và làm chồng thì trung trinh như một với vợ. Còn về công việc, tuy không quá thích cái nghề nghiệp này nhưng khi phụ trách công việc thì anh vẫn sẽ tận tâm tận lực.

Giảng giải xong hết vấn đề này thì Lâm Nhụy lại liên tục hỏi thêm mấy vấn đề khác, Phó Duẩn Thừa vẫn kiên nhẫn trả lời, không khí nhẹ nhàng vui sướng trôi qua.

“Được rồi, còn thêm thắc mắc nào nữa không?”

Lúc hỏi chuyện, Phó Duẩn Thừa đột nhiên ngăn ra.

Bây giờ anh mới phát hiện, không biết từ khi nào, bởi vì cùng xem một quyển sách nên khoảng cách giữa anh và cô rất gần. Da thịt trong trắng lộ hồng của cô gần sát trước mắt anh tựa như mặt đào ngày mùa hè đầy đặn nhiều nước, trong xoang mũi hình như cũng có thể ngửi được hơi thở ngọt thanh kia.

Thoạt nhìn làm người ta muốn cắn một ngụm.

Anh chưa bao giờ chú ý đến bất kỳ một người phụ nữ nào ngoại trừ vợ mình. Đối với Lâm Nhụy, anh chỉ cảm thấy cô gái này rất xinh đẹp chứ không có thêm ý gì khác.

Anh chưa từng cách gần với người phụ nữ nào ngoài vợ nhưng lúc này, khoảng cách giữa anh và cô lại gần như vậy, bị cặp mắt to ngập nước của cô nhìn chăm chú thật làm anh cảm thấy nhiều thêm vài phần không được tự nhiên trong lòng.

Rõ ràng không có gì cả nhưng...!

Phó Duẩn Thừa ho khụ khụ, thân mình lui ra sau âm thầm kéo khoảng cách giữa mình và cô ra.

Lâm Nhụy không dễ dàng gì mới kéo gần khoảng cách nhưng giờ lại biến xa, trong lòng tiếc nuối nhưng trên mặt vẫn treo mỉm cười ngọt ngào và nói: “Hết rồi, cảm ơn thầy đã chỉ dạy.”

Thấy tay Phó Duẩn Thừa lại để ở trên bàn phím máy tính, Lâm Nhụy tự mình hiểu lấy.

“Phó giáo sư, em về trước nhé?” Cô ôn nhu hỏi.

Gương mặt cô vốn thanh thuần vô hại, tư thái lại mềm nhu uyển chuyển, điều này làm cho trái tim phòng bị của Phó Duẩn Thừa bất chợt lại nói lòng rất nhiều.

“Ừm.” Xem như đáp lại.

Lâm Nhụy nhanh chóng xoay người rời đi, tươi cười đầm đìa mỹ trên mặt biến mất không thấy.

Quả nhiên, người đàn ông này không phải dễ dàng bị quyến rũ như vậy!

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Ahihi năng suất chưa nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thanh danh bị hủy hoại

Edit: Va

Beta: Ami

Sáng sớm hôm nay, Lâm Nhụy cảm giác được xung quanh không thích hợp.

Đầu tiên là trên đường đến trường học, lúc gặp được người quen, Lâm Nhụy mỉm cười chào hỏi nhưng sắc mặt của đối phương lại dị thường, họ làm bộ như không thấy cô và quay đầu rời đi. Sau đó là trong phòng học, vốn dĩ đang ồn ào tiếng người nhưng khi cô bước vào thì liền lập tức yên tĩnh như mặt nước giếng như cô là ôn dịch và mọi người phải tránh xa cô.

Đám bạn học đã từng sớm chiều ở chung nhưng lúc này, trong ánh mắt họ lại mang theo ác ý, trào phúng và khinh thường, thậm chí là không có ý tốt.

Tươi cười trên mặt Lâm Nhụy chậm rãi lạnh xuống, cô trầm mặc đi đến chỗ ngồi của chính mình.

Soạn notebook và bút lên trên bàn xong, cô chậm chậm bắt đầu sao chép bài học ngày hôm qua.

Những thanh âm đó tuy rằng đã áp thấp nhưng lại không có ý cố tình che dấu nên những lời nói ác ý nói liền không dứt truyền vào lỗ tai cô.

“Aizz, cậu nói thử xem, lời Trương Lục nói có là thật không? Lâm Nhụy thật sự dám đăng như vậy sao?”

“Đều miêu tả tất cả đặc điểm trên người cô ta, thậm chí còn nói bên phải núm vú cô ta có một nốt ruồi, chuyện này còn có thể là giả sao?”

“Nhìn không ra thật, Lâm Nhụy lớn lên thanh thuần như vậy nhưng lại thích tư thể làm tình xâm nhập từ sau vào, sớm biết thế thì ngay từ đầu tớ đã lên giường với tiểu tao hóa này.”

“Đừng khoác lác, không nghe nói sao, Lâm Nhụy thích chim to, đặc biệt là thích côn th*t màu đen làm mình, người ta còn chương mất côn th*t của mày đó...”

Nói xong, mấy nam sinh nhìn Lâm Nhụy rồi nở nụ cười hạ lưu.

Mà bên phía đám nữ sinh nói chuyện thì cũng đồng dạng không tốt bao nhiêu.

“Đã sớm nhìn cô ta không vừa mắt, ý vào bộ dạng lớn lên thanh thuần đi quyền rũ đàn ông, giờ thì bị lột mặt thật rồi a!”

“Xứng đáng!”

“Ai mà thích cô ta chứ, xem về sau cô ta còn dám ra đường không?”

“Chắc là có chứ!” Có người cười ý vị thâm trường.

“Vú của Lâm Nhụy sờ dĩ lớn như vậy là bởi vì có không ít công lao của đàn ông nhĩ?”

Sắc mặt của Lâm Nhụy càng ngày càng khó coi, cô đã đoán được vài phần tại sao lại có chuyện này. Khoảng thời gian trước, Lâm Nhụy có nhận lời làm bạn gái của Trương Lục. Sau đó, cô lại phát hiện hắn ta chỉ tốt về bề ngoài thôi nên liền đề nghị lời chia tay. Mấy ngày kế tiếp, không biết là hắn đã uống nhầm thuốc gì mà vẫn luôn dây dưa với cô. Lúc cô lạnh nhạt cự tuyệt thì Trương Lục liền nhả ra một câu nói tàn nhẫn. “Em sẽ hối hận.”

Không ngờ rằng, đây là sự trả thù của Trương Lục.

Thật đủ tàn nhẫn, ngay lập tức hủy hoại hết thanh danh của cô.

Tuy rằng cô lang thang dâm dăng trong lén lút nhưng điều này không chứng tỏ rằng cô bằng lòng phơi bày việc riêng của mình ra trước mặt mọi người và bị người ta bàn tán. Lâm Nhụy đang là một nữ sinh viên, cho dù có biện giải như thế nào thì cũng đều có hại cho cô. Mà con người ta là loại động vật thích phá tan cuộc sống của người khác.

Không đề ý đến những lời bàn tán khe khẽ nói nhot trong phòng học, Lâm Nhụy đập mạnh notebook xuống bàn rồi lạnh mặt đứng dậy, cô muốn đi tìm tên hỗn đản Trương Lục kia.

Trương Lục là một kẻ giàu có và học hành không ra gì. Có thể vào được Đại học cũng là do ba hắn bỏ không ít tiền vào đây. Bởi vì hắn sở hữu một gương mặt không tồi nên được rất nhiều nữ sinh ngây thơ ngằm phong làm soái ca trường, thằng nhãi này thích nhất thông đồng với tiểu học muội lớp dưới rồi hện làm tình khắp nơi. Lâm Nhụy vốn tưởng rằng hai người chia tay thì có thể hảo tự hảo tán nhưng hiện tại, cô lại bị tên chó điên này hung hăng cắn một ngụm.

Lúc tới sân vận động, quả nhiên là tìm được Trương Lục ở sân bóng rổ, bên cạnh có vài nữ sinh đang vây xem. Không thể không nói, vóc dáng của hắn khá cao, mặt lại đẹp, từ xa nhìn lại thì cũng coi như xuất sắc kiểu mặt người thân chó.

Lâm Nhụy mới vừa tới sân bóng rổ thì một tên bạn của Trương Lục liền phát hiện. “Ồi ai kia, Trương Lục, mau nhìn xem, đó không phải là cái bô trước kia của mày sao?”

Trương Lục trợn mắt. “Tao đây có nhiều cái bô như vậy, ai biết cái bô mà mày nói là ai.”

Hắn tùy ý nhìn qua và vừa vặn thấy Lâm Nhụy lạnh mặt đang nhìn mình.

Trương Lục cười để lộ ra hàm răng tuyết trắng.

“Khách quý đến thăm a!” Hắn vừa nói vừa chậm rì rì đi về phía Lâm Nhụy.

“Sao hả, tìm anh làm gì, muốn quay lại với anh sao?”

Lâm Nhụy cười lạnh, “Đừng nằm mơ! Đối với những việc anh đã làm, tôi hiện tại khi nhìn thấy anh cũng cảm thấy buồn nôn.”

Sắc mặt của Trương Lục biến đổi. Lúc hắn muốn mở miệng nói chuyện thì chỉ nghe Lâm Nhụy nổi giận dưng dưng mắng: “Được lắm Trương Lục, một tên con trai lớn như vậy rồi mà lại còn dùng thủ đoạn bỉ ổi này, anh có còn là đàn ông không?!”

“Anh có phải đàn ông hay không thì chắc em là người rõ ràng nhất đi!” Trương Lục cũng cười lạnh lên, hắn dùng giọng điệu mờ ám thấp giọng nói: “Lúc trước, là ai dâm kê không ngừng ở dưới thân anh, là ai bị anh làm sướng đến tận trời?”

“Sao rồi, mới vài ngày mà đã liền trở mặt không nhận người?”

Lâm Nhụy tức giận run run, cô thật sự xem nhẹ trình độ vô si của thằng nhãi này, cũng may thanh âm nói chuyện của Trương Lục không lớn nên không có bị người khác nghe thấy được, bằng không thì cô lại thành “Tin tức hot nhất”.

“Đủ rồi!”

Cực độ phẫn nộ qua đi là sự bình tĩnh. Vừa nãy bị sự tức giận khống chế nên tới tìm Trương Lục, đây thật sự là một quyết định phi thường sai lầm, cô chỉ là đang tự rước lấy nhục mà thôi!

Lâm Nhụy bình tĩnh nhìn Trương Lục, thanh âm lạnh băng: “Còn nhớ câu anh nói lúc trước với tôi sao? Anh nói tôi sẽ hối hận. Tôi hiện tại nói cho anh biết, tôi không hối hận vì đã bỏ anh, tôi chỉ hối hận tại sao bản thân lại không bỏ anh có sớm hơn.”

Nói xong, Lâm Nhụy xoay người rời đi.

Đều do cô lúc ấy cũng bị bề ngoài của Trương Lục mê hoặc, không ngờ rằng Trương Lục sẽ làm ra chuyện bỉ ổi như vậy, làm cho cô hiện tại bị bôi toàn thân tanh.

Quần tử báo thù, 10 năm chưa muộn.

Thù này, Lâm Nhụy cô sẽ nhớ kỹ!

Nhìn thân ảnh của Lâm Nhụy dần dần biến mất ở sân vận động, Trương Lục phục hồi tinh thần lại, hấn dùng khuôn mặt tuấn tú âm trầm hỏi người bên cạnh. “Rốt cuộc thì có chuyện gì đã xảy ra?”

Vì sao Lâm Nhụy lại đột nhiên nói những lời này?

Bạn tốt do dự liếc Trương Lục một cái rồi hỏi: “Mày không nhớ rõ sao?”

“Nhớ cái gì?” Trương Lục nhú mày.

“Ách...” Bạn tốt thật cẩn thận miêu tả. “Chính đêm hôm qua, mày và tao cộng thêm đám người Dương Tử đi bar. 20 - 30 người cùng nhau uống rượu, mày uống say, sau đó đột nhiên liền mắng to Lâm Nhụy ở trước mặt bọn tao và kể ra chuyện mày lên giường với Lâm Nhụy.”

“Sau đó thì sao?” Trương Lục hít sâu rồi hỏi.

“Sau đó, sau đó...”

“Mày cũng biết đấy, nhiều người nhiều miệng, sáng sớm hôm nay, chuyện này liền truyền đến tai của tất cả mọi người...”

“...”

Hắn hoàn toàn không nhớ rõ.

Trong ánh mắt của Trương Lục hiện lên một tia ảo não, hấn bực bội nói: “Mày đưa danh sách những người cùng uống rượu hôm qua cho tao đi!”

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Phó ca bị bị ăn >< Mâ hình như thường xuyên up thì bị bơ nhĩ:3 Đọc chùa cứ tăng vòn vọt:3

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cuộc sống hôn nhân của Phó Duẫn Thừa

Edit: Va

Beta: Ami

Buổi chiều mới có tiết nên Phó Duẫn Thừa ngủ một giấc tới tận 10 giờ sáng, sau đó rời giường.

Bên ngoài, một tia nắng mặt trời chiếu vào, không gian yên lặng làm người hít thở không thông. Phó Duẫn Thừa đứng dậy nhìn hạ thể của bản thân, còn th*t thô to bởi vì “chào cờ” mà cao cao ngẩng đầu, biểu tình đậm mạc giống như đã tập mãi thành thói quen, anh trần truồng bước vào phòng tắm.

Mà phía trên giường đôi có treo hình cưới thật lớn của anh và vợ, trai tài gái sắc ôm nhau cười đến ngọt ngào giống như đang tuyên bố với tất cả mọi người trên thế giới rằng vợ chồng họ đang hạnh phúc đến cỡ nào.

Phó Duẫn Thừa mở vòi sen ra gội đầu, dòng nước trút xuống ào ạt.

Nước ấm cọ rửa từ khuôn mặt qua cổ xuống đến cơ bụng rắn chắc, cuối cùng hợp thành một giọt nước đọng lại trên lông tóc rậm rạp giữa hạ thân và trượt dọc theo hai chân thon dài của anh xuống dưới, sương mù mờ mờ bao phủ quần quanh toàn bộ phòng tắm và xâm nhiễm làm tầm mắt nhìn mờ hồ không rõ.

Phó Duẫn Thừa đặt toàn bộ thân thể trong dòng nước ấm áp được phun ra từ vòi sen, bàn tay to cầm cây côn th*t cứng rắn như thiết dưới hạ thể rồi thuần thục đưa lên xuống.

côn th*t to lớn ngăm đen biểu hiện sự thành thực của anh, quy đầu giống như một con dã thú dữ tợn đang kêu gào và chảy ra chất lỏng trong suốt nhưng

lại đáng thương hề hề không người hỏi thăm. Anh chỉ có thể ủy khuất mượn bàn tay để phóng thích ít ỏi dục vọng.

Tốc độ xoa bóp của bàn tay càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh...

Theo người đàn ông phát ra một tiếng kêu rên, tinh dịch màu trắng đục đột nhiên phun trào ra bắn lên gạch men sứ màu trắng, sau đó bị dòng nước cọ rửa không còn một mảnh.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Phó Duẩn Thừa dựa người ở trên mặt tường, khuôn ngực gợi cảm còn đang phập phồng, mắt đen lại có chút thất thần.

Đã bao lâu...

Anh phải sống theo kiểu thế này...

Ở trong một ngôi nhà lớn được trang hoàng xa hoa và trong căn phòng ngủ lạnh băng trống rỗng khuyết thiếu hơi người này?

Sáng sớm không hề có bữa sáng ngon miệng, sau khi trở về cũng không có ánh đèn ấm áp nghênh đón chứ đừng nói là chăm chút từng mặt khác. Bởi vì anh không thói quen có người ngoài ở trong nhà nên 3 ngày mới thuê người dọn dẹp một lần, thậm chí, cả quần áo và cả vật thay xong cũng còn ném ở trong buồng vệ sinh không có người dọn.

Tuy anh đã kết hôn nhưng có khác gì với người sống một mình?

Nếu so sánh với anh thì nữ chủ nhân của ngôi nhà này giống như là một vị khách ở tạm, bước đi vội vàng.

Nhưng đây là lựa chọn lúc trước của anh a. Vợ anh rất bận, cá tính cứng rắn. Từ lúc anh quyết định cầu hôn vợ thì chẳng phải đã làm tốt chuẩn bị phải ở một mình sao?

Anh và vợ mình yêu nhau sâu sắc, điểm này anh không chút nghi ngờ, chỉ có điều là từ lúc bắt đầu, anh sống độc lập mãi nên đã thành thói quen nhưng đến tận bây giờ, anh thế nhưng sinh ra một tia tâm lý chán ghét?

Có lẽ là bởi vì nhìn thấy những đôi vợ chồng khác mỗi ngày đều ở bên nhau, vợ đảm đang hiền huệ, chồng làm việc vất vả, tuy giản dị nhưng lại tràn ngập tình yêu ấm áp.

Anh rất hâm mộ một cuộc sống như vậy!

Nhưng mà anh biết, anh không thể thay đổi, nếu đã lựa chọn thì anh nên gánh vác tất cả hậu quả.

Phó Duẩn Thừa bước ra khỏi phòng tắm, sau khi thu thập mọi thứ ổn thỏa, anh nhìn đồng hồ, mới 11 giờ rưỡi, tủ lạnh đã hết thực phẩm, anh đành phải vào phòng bếp làm bát mì sợi đơn giản coi như bữa cơm trưa.

Mì sợi bỏ chút hành thái đơn giản, nóng hôi hổi, có chút phồng tay.

Anh ăn một ngụm, hương vị không thể nói là ngon nhưng cũng coi như tạm chấp nhận. Đối với người không biết nấu ăn như Phó Duẩn Thừa mà nói thì có thể làm được như thế này đã là cực hạn.

Nghĩ nghĩ, anh cầm lấy di động gửi tin nhắn qua WeChat cho vợ đang đi công tác ở nước ngoài.

“Lam Lam, khi nào em quay về?”

Tin nhắn sau khi gửi đi như đá chìm đáy biển, không hề có đáp lại.

Phó Duẩn Thừa vẫn với sắc mặt bình tĩnh ăn hết bát mì.

1 giờ 30 phút, Phó Duẩn Thừa đã lái xe tới trường học.

Thời gian vào học là 2 giờ đúng, còn nửa tiếng, trong sân trường lúc này, người đến người đi, sinh viên còn chưa vào phòng học.

Phó Duẩn Thừa rất ít khi ở tại trường học nên ngoại trừ sinh viên anh dạy thì những người còn lại trong trường đều không quen biết anh. Thấy người đàn ông anh tuần đứng một mình nên không ít nữ sinh mạnh dạn xuân tâm muốn xin số điện thoại để add WeChat nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của anh thì không tự chủ được mà lùi bước.

Vận đào hoa của Phó Duẩn Thừa thực mạnh mẽ, bởi vì anh lớn lên anh tuần lại thập phần có mùi vị đàn ông nên từ nhỏ đến lớn, nữ sinh chạy theo sau lưng anh nhiều không đếm được. Nếu thuộc loại đàn ông phong lưu thì chỉ sợ anh đã sớm hưởng không hết biết bao “Diễm phúc” nhưng Phó Duẩn Thừa lại là người hành sự có nề nếp, ý thức trách nhiệm rất cao nên điều này khiến anh phiền não không thôi.

Lúc trước, anh thích vợ mình - Thẩm Lam chính là bởi vì Thẩm Lam không hề giống những nữ sinh hoa si đó. Thẩm Lam luôn độc lập và tự mình cố gắng cộng thêm có đầu óc tràn ngập trí tuệ.

Nhưng hiện tại, sau khi hai người kết hôn, ưu điểm này lại biến thành trở ngại lớn nhất.

Phòng học ở lầu ba, Phó Duẩn Thừa mặt không cảm xúc đi lên thang lầu, ai ngờ lúc mới vừa bước lên cầu thang liền nghe được trên chỗ ngoặt cầu thang có mấy cậu nam sinh đang khe khẽ nói nhỏ.

“Mày thật sự muốn chơi Lâm Nhụy?” Có người hỏi.

“Vô nghĩa, tao hóa kia lớn lên đẹp, vú lại to, không biết bị Trương Lục làm nhiều hay ít ở trên giường rồi. Hiện tại, cô ta đã chia tay với Trương Lục, không chơi thì uống phí.” Một giọng nam khác không che dấu được sự khinh bỉ trong lời nói.

“Nói thật, nếu không phải là Trương Lục nói thì tao thật đúng là không nghĩ ra Lâm Nhụy thoát nhìn bề ngoài thanh thuần nhưng bên trong lại dâm dăng.”

“Tao theo với.”

“Tao cũng đi, tiểu tao hóa kia không phải thích côn th*t sao, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng lúc làm cô ta sung sướng tận trời.”

Mấy nam sinh vây ở một chỗ cười đáng khinh.

“Nhưng mày định làm như thế nào?” Sau khi cười xong, một người trong đó hỏi.

Chỉ nghe thấy giọng nam lúc trước trả lời: “Chả phải Lâm Nhụy thuê phòng trọ ở bên ngoài trường học sao? Nghe nói bạn cùng phòng của cô ta là Lưu Tiểu Mỹ trong khoảng thời gian này xin nghỉ về thăm nhà, tối nay, chúng ta lên cạy khóa cửa phòng của cô ta rồi đi vào...”

“A, đó không phải là cưỡng gian sao?”

“Cái gì mà cưỡng gian, chỉ sợ kỹ nữ kia đến lúc đó sáng khoái đến cha mẹ còn nhận không ra.”

Lỗ tai của Phó Duẩn Thừa lỗ rất thính nên nghe hết toàn bộ rõ ràng.

Anh dừng lại bước chân, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng.

Đúng lúc này, đèn di động lóe lóe báo hiệu, Phó Duẩn Thừa mở di động ra thì thấy là tin nhắn trả lời của vợ mình.

“Tuần sau nữa!”

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy >< Tuột vote qass >< Phó ca ơi phó ca, anh sẽ làm gì a ~

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đêm nay, em đừng về có được không?

Edit: Va

Beta: Ami

Vẫn giống như trước, khi Phó Duẩn Thừa bước vào phòng học thì cũng là lúc tiếng chuông vào học vang lên, không sai hay lệch 1 giây.

Tất cả sinh viên cung kính đứng dậy, đã học nhiều tiết như vậy nên mọi người tất nhiên sẽ biết giáo sư lịch sử mới tới này không phải người dễ trêu chọc. Toàn bộ sinh viên trong phòng học này đều ngoan ngoãn như chim sẻ, ngay cả nam sinh trong lớp cũng không dám chống đối anh.

Sau khi bảo mọi người ngồi xuống, theo bản năng, Phó Duẩn Thừa chuyển ánh mắt đầu tiên về phía vị trí có người ngồi quen thuộc ở bên cửa sổ kia.

Thoạt nhìn thì Lâm Nhụy đang uể oải ỉu xiu nằm nghiêng trên bàn giống như một con thú nhỏ bị đá kích trầm trọng, cả người có loại cảm giác héo úa. Tóc dài màu đen xòa trên vai che khuất nửa khuôn mặt cô và chỉ để lộ ra phần cằm tinh xảo trắng nõn, nhìn sơ qua dị thường trầm mặc.

Phó Duẩn Thừa hơi nhíu mày không dễ phát hiện.

Bắt đầu dạy học, một tiết trôi qua thực nhanh, ngoại trừ nội dung bài giảng ra thì mọi chuyện không hề có gì khác biệt với những tiết dạy trước.

Nhưng Phó Duẩn Thừa lại cảm thấy hình như tiết học hôm nay có chút gian nan, anh cứ cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Rốt cuộc là cái gì a?

À đúng rồi, lớp học hôm nay đã không còn giọng điệu thanh thúy êm tai kia trả lời câu hỏi, đã không còn khuôn mặt nhỏ với tinh thần sáng láng, đã không còn một cô gái vẫn hay mỉm cười tích cực trả lời câu hỏi của anh.

Hình như không khí lớp học cũng bắt đầu trở nên cứng đờ.

Còn Lâm Nhụy thì cả tiết đều trầm mặc. Cô không hề nói một lời, tầm mắt ngơ ngốc nhìn mặt bàn và chưa từng ngẩng đầu.

Thật vất vả chờ đến khi tan học, Phó Duẩn Thừa thăm thò ra một hơi, anh cầm lấy giáo án chuẩn bị rời đi.

Hai chân thon dài mới vừa bước nửa bước ra khỏi cửa phòng học, đang lúc mọi người đều cho rằng thầy giáo “mặt lạnh” này sẽ nhanh chóng rời đi thì Phó Duẩn Thừa đột nhiên quay trở lại.

Mắt đen giống như tùy ý dừng ở trên người Lâm Nhụy đang ngồi ở bên cửa sổ, chỉ nghe thấy anh dùng âm thanh thanh lãnh nói: “Lâm Nhụy, em mau đến văn phòng tôi một chút!”

Lâm Nhụy sững sốt. Cô ngẩng đầu để lộ ra cặp mắt sưng đỏ.

Phó Duẩn Thừa nhìn cô, ánh mắt đậm đặc nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

“Dạ.” Lâm Nhụy thấp giọng đáp.

Cô là sinh viên đại diện cho môn học lịch sử nên việc Phó Duẩn Thừa tìm cô cũng không làm những sinh viên khác nghĩ nhiều. Hơn nữa, vì đã tan học nên ai nấy cũng đều vội vàng thu thập đồ vật, cũng không ai chú ý hai người này quá nhiều.

Lâm Nhụy đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Cô thu thập lại sách giáo khoa của mình rồi ôm vào trong ngực, giáo sư triết học có giao bài tập nên cô phải nhanh về làm.

Văn phòng lớn không có ai, đây cũng coi như là phòng nghỉ của các giáo sư. Văn phòng của Phó Duẩn Thừa ở lầu hai. Lâm Nhụy bước ra khỏi phòng học rồi đi theo phía sau Phó Duẩn Thừa, hai người một trước một sau bước đi ở trên hành lang.

Nhìn từ phía sau thì thấy thân hình của Phó Duẩn Thừa thập phần cao lớn, bả vai dày rộng để lộ ra một loại năng lượng làm người ta an tâm dựa vào.

Mỗi một bước đi của anh hình như đều được nghiêm cẩn tính toán tốt, không dài không ngắn mà trầm ổn hữu lực.

Phó Duẩn Thừa bước đi không nhanh để Lâm Nhụy có thể đuổi kịp theo bước chân của mình.

Tới văn phòng, chỉ thấy Phó Duẩn Thừa thuận tay đặt giáo án lên trên bàn xong liền không coi ai ra gì mà ngồi vào ghế bật máy tính lên và bắt đầu làm việc.

Trên màn hình máy tính đang biểu hiện xu thế cổ phiếu, Lâm Nhụy xem không hiểu nên cảm thấy buồn tẻ nhưng Phó Duẩn Thừa lại nhìn chăm chăm nhập thần.

Điều này khiến Lâm Nhụy cảm thấy có chút xấu hổ.

Trong văn phòng im ắng, chỉ nghe thấy tiếng ngón tay gPhó Duẩn Thừa ở trên bàn phím đánh ra thanh âm, Lâm Nhụy nhẫn nại lại đợi một lát.

Rốt cuộc, cô nhịn không được, mở miệng: “Phó giáo sư, thầy có chuyện gì sao?”

Phó Duẩn Thừa ngơ ngẩn, lúc này mới nhớ ra trong văn phòng còn có Lâm Nhụy.

Hình như là sau khi tan học, anh kêu cô tới đây.

Phó Duẩn Thừa ngẩng đầu lên nhìn Lâm Nhụy, muốn nói lại thôi.

Lâm Nhụy càng cảm thấy không thể hiểu được. Cả ngày hôm nay của cô đều thực xúi quẩy, bị Trương Lục làm hại thanh danh thành như rác, cô còn đang suy nghĩ biện pháp nên trả thù như thế nào. Nếu trước ngày hôm nay mà Phó Duẩn Thừa đơn độc tìm cô thì cô nhất định sẽ thực vui vẻ, nhưng hiện tại thì cô thật sự không có tâm tình.

Bị xem thường và châm chọc mỉa mai suốt một ngày, cô lại không phải thần tiên, sao có thể không dao động chút nào a. Khoảng giữa trưa, cô thậm chí còn trốn ở trong WC và thảm khóc lớn một hồi, vừa khóc vừa mắng kẻ ti tiện Trương Lục kia.

Chỉ khi thật sự hãm sâu vào lốc xoáy dư luận thì mới biết được sau mỗi lời đồn đãi vớ vẩn, mỗi một ánh mắt và lời nói của người khác đều sẽ mang đến cho người ta sự thương tổn vô hình lớn cỡ nào.

“Giáo sư? Nếu không có việc gì muốn nói thì em xin phép về trước.”

Lâm Nhụy bình tĩnh mở miệng.

Cô hiện tại chỉ muốn về nhà rồi ngủ một giấc, ngày mai, sau khi tinh thần tốt hơn thì mới có thể trả thù.

Cô muốn nói cho từng người biết rằng Lâm Nhụy cô không phải là người dễ dàng bị đánh gục như vậy a!

Phó Duẩn Thừa không ngu ngốc, kỳ thật, anh đã đoán được toàn bộ câu chuyện từ vài câu nói của mấy nam sinh kia, chỉ sợ là cô gái trước mặt này cùng với một nam sinh tên Trương Lục từng hẹn hò với nhau và đã từng xảy ra quan hệ nhưng sau khi chia tay thì nam sinh kia lại đem chi tiết chuyện làm tình kể cho mọi người, có thể tưởng tượng ra Lâm Nhụy sắp sửa phải đối mặt với rất nhiều đồn đãi vớ vẩn.

Phó Duẩn Thừa vẫn luôn giữ mình trong sạch, thân mình xử nam của anh cũng mất vào đêm tân hôn với vợ. Anh không hề thích những hành vi đồi bại trước hôn nhân. Đối với mấy chuyện này, anh vốn dĩ sẽ không lo chuyện bao đồng nhưng...

Chỉ là khi nghe thấy mấy cậu nam sinh kia bàn kế hoạch linh tinh đó cộng thêm những lời nói dơ bẩn đáng khinh kia, trong đầu anh đột nhiên liền hiện ra gương mặt thanh thuần diễm mỹ của Lâm Nhụy.

Khuôn mặt kia thật sự không giống như bộ dáng phóng đảng mà đám nam sinh đó nói, huống chi ấn tượng của anh đối với Lâm Nhụy cũng không tệ lắm.

Cô thích học tập và ngoan ngoãn nghiêm túc.

Anh thật sự không thể trơ mắt nhìn cô bị những người đó làm hại a!

Cũng bởi vì vậy nên sau khi tan học, ma xui quỷ khiến, anh kêu Lâm Nhụy đi.

Nhưng khi kêu tới đây rồi, anh lại nên làm gì tiếp theo a?

Anh không thể nói ra kế hoạch đã nghe được từ những nam sinh đó và những ngôn ngữ ô uế mà bọn họ nói, sau đó bảo cô đề phòng.

Chỉ với thân phận của hai người, anh là giáo sư và cô là sinh viên thì nếu nói cho cô rằng anh đã biết chuyện này thì cô gái trước mặt làm sao đối mặt với anh được?

Phó Duẩn Thừa có chút đau đầu.

Mây nhú nửa ngày, anh mới gian nan mở miệng.

“Đêm nay, em đừng về có được không?”

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Muahaha >< Phó ca ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ở trong nhà của Phó giáo sư (1)

Edit: Va

Beta: Ami

“Không về sao?”

Lâm Nhụy ngẩn người, cô có chút không thể tin tưởng, thậm chí cảm thấy là bản thân đang xuất hiện ảo giác. Cho tới nay, Phó Duẩn Thừa vẫn luôn là bộ dạng lạnh nhạt cấm dục, tại sao lại đột nhiên nói ra những lời như vậy với cô?

Chẳng lẽ là anh xem trọng cô sao?

Không thể trách Lâm Nhụy tự mình đa tình, thật sự là lời nói đó có ý nghĩa quá khác khiến người ta không thể không suy nghĩ bậy bạ.

Mắt đen ngập nước của cô trừng to mang theo nghi vấn nhìn về phía Phó Duẩn Thừa.

Lời vừa ra khỏi miệng thì Phó Duẩn Thừa liền hối hận. Hiển nhiên là anh cũng ý thức được lời bản thân vừa nói không đúng, khuôn mặt tuần tú hiện vẻ xấu hổ mở miệng giải thích: “Không phải ý đó, ý của tôi là dù gì thì em cũng là một cô gái chân yếu tay mềm, trọ ở bên ngoài thì không quá an toàn, tôi nghe nói bạn cùng phòng của em đã về nhà thăm ba mẹ rồi.”

Ngoài vợ mình ra, anh chưa từng nói qua mấy lời này với những người khác giới. Trong lời nói ẩn chứa chút ít sự quan tâm khiến anh không được tự nhiên, ăn nói gập ghềnh.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì dù sao Lâm Nhụy cũng là sinh viên do anh dạy, việc giáo sư quan tâm tới sinh viên của mình thì có gì sai?

Lâm Nhụy nghe xong liền vội vàng xóa bỏ những ý nghĩ mơ màng vì điều vừa mới hiện lên trong đầu, quả nhiên là cô suy nghĩ nhiều quá. Tất nhiên là Phó Duẩn Thừa sẽ không có loại ý tứ đó với cô.

Chỉ có điều là khi được Phó Duẩn Thừa đột nhiên quan tâm, tuy không biết là vì nguyên nhân gì nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy ấm áp.

Nhưng... “Không về thì em ở đâu?” Cô không còn chỗ nào để đi ngoài phòng trọ.

Từ nhỏ đã không cha không mẹ, không có người dạy dỗ và nuôi dưỡng nên cô không hề nhận được sự đối đãi và cưng chiều vô tư của cha mẹ dành cho con cái. Lâm Nhụy trở thành bộ dạng như bây giờ ít nhiều cũng nhờ vào hai đấng sinh thành chưa bao giờ gặp mặt kia.

Nhưng đây cũng là cái giá lớn mà Lâm Nhụy phải trả - cô làm thân thể của mình trở nên dơ bẩn. Sau khi lên giường với nhiều người đàn ông, cô phát hiện bản thân trời sinh đã dâm dăng, cô thích làm tình, thậm chí còn hưởng thụ khoái cảm khi làm tình. Nhìn thấy những tên đàn ông đẹp trai thì cô liền nhin không được mà ngứa trong lòng. Dần dần, cô bắt đầu phóng túng bản thân, tùy tâm sở dục làm chuyện mình muốn làm, thích ai thì ngủ với người nấy.

Quan niệm về cuộc sống của cô sớm đã nát đến mức không thể nát thêm.

“Em có thể đến chỗ bạn học của em. Tóm lại là trong mấy ngày này, em đừng trở về phòng trọ.”

Phó Duẩn Thừa nghiêm túc dặn dò.

Không liên quan đến tình dục, cảm giác có người quan tâm thật tốt, đó là một loại sung sướng được phát ra từ tận đáy lòng.

Lâm Nhụy cảm thấy tâm tình của mình hình như cũng không đến nỗi u ám.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Giáo sư, có phải là thầy đã biết chuyện giữa em và Trương Lục không?”

Cô không ngờ, thái độ hôm nay của Phó Duẩn Thừa biến hóa lớn như vậy, bộ dáng muốn nói lại thôi kia càng thêm khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Chuyện gì mà khiến Phó Duẩn Thừa làm thế này, không cần nghĩ cũng biết.

Hồi này, khó mở miệng là vì sợ cô sẽ khó xử nhưng hiện tại, nếu Lâm Nhụy đã chủ động nói ra thì anh cũng liền gọn gàng dứt khoát nói thẳng.

Anh trầm giọng nói: “Giữa trưa hôm nay, lúc tôi đang lên cầu thang thì nghe thấy vài tên nam sinh nói sẽ nhân lúc bạn cùng phòng của em không có ở đó... Để gây rối với em. Đám người đó định sẽ thừa dịp trời tối rồi cạy cửa vào phòng trọ của em. Vậy cho nên tôi mới đề nghị em tốt nhất là trong mấy ngày này đừng về phòng trọ, hãy tìm người bạn thân cận nào đó để nhờ giúp đỡ, em biết chưa?”

Khi nhắc tới mấy tên nam sinh kia, giọng điệu của anh liền trở nên lạnh lẽo.

“Trốn tránh chỉ là kế hoạch tạm thời, em đừng sợ, mấy tên nam sinh kia không thuộc khoa của chúng ta nên chờ sau khi tôi tìm được tên thì sẽ báo với trường học để Hội đồng nhà trường nghiêm túc xử lý.”

Đối với đám người cận bã như thế thì tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha.

Hóa ra là như vậy, Lâm Nhụy ngay lập tức không thờ nổi, cụm từ "gây rối" mà Phó Duẩn Thừa nói là có ý tứ gì thì cô tất nhiên hiểu, cư nhiên lại có người dám đánh chủ ý lên cô ở sau lưng.

Có thể tưởng tượng ra nếu Phó Duẩn Thừa không trùng hợp nghe được cuộc đối thoại kia thì cô liền sẽ hoàn toàn không biết gì cả mà trở về phòng trọ, đêm nay, cô sắp sửa gặp phải chuyện gì thì dùng ngón chân suy nghĩ cũng có thể biết được.

Tuy Lâm Nhụy thích làm tình nhưng cũng không chứng minh rằng cô có thể tiếp thu việc người khác cưỡng ép cô làm tình. Chỉ sợ là bởi vì nghe qua tin đồn nhảm nhí giữa cô và Trương Lục nên đám người đó mới nổi lên ý niệm kia đi.

Ở trong mắt họ, cô đã trở thành một người dễ tiện, một chiếc xe buýt ai tới cũng sẽ không từ chối a.

Lâm Nhụy rũ mắt xuống che khuất suy nghĩ trong lòng.

Bộ dạng này ở trong mắt Phó Duẩn Thừa lại là một tình cảnh khác.

Chỉ thấy Lâm Nhụy ưu thương rũ tầm mắt nhìn xuống mặt đất, môi anh đào quật cường mím chặt, hàng lông mi dài giống như hai cây quạt nhỏ bao phủ ở trên gò má trắng nõn không tì vết kia, thần sắc mơ hồ của cô làm người khác khi nhìn chỉ cảm thấy thương tiếc bất tận.

Phó Duẩn Thừa nỗ lực khiến bản thân xem nhẹ niềm thương tiếc đột nhiên nổi lên trong lòng khi đối diện với cô gái trước mặt này rồi lạnh giọng hỏi: “Em

có sao không?”

Sớm biết thế này thì anh đã không nói chuyện này ra, lỡ như dọa cô sợ thì phải làm sao bây giờ?

Lâm Nhụy không hề trả lời. Cô yên lặng, không biết đang suy nghĩ cái gì. Qua một chốc, cô mới ngẩng đầu lên.

Trong ánh mắt cô là một mảnh sóng nước lỏng lánh, hai tròng mắt quầng rừ ướt át, có cảm giác như miễn cưỡng cười vui.

“Em không sao!” Cô nhẹ giọng trả lời.

“Chuyện hôm nay phải cảm ơn giáo sư rồi, em đi đây!”

Nhìn thân ảnh đơn bạc của Lâm Nhụy sắp rời đi, Phó Duẩn Thừa không nhịn được lại lần nữa xen vào việc của người khác.

“Em định đi đâu?” Dù sao thì cũng phải hỏi để một người làm giáo sư như anh yên tâm mới được.

Thân ảnh nhỏ xinh bất chợt dừng bước, Lâm Nhụy không hề quay đầu lại mà đáp.

“Giáo sư, thầy yên tâm đi. Em không sao đâu!” Nhưng tiếng nức nở trong giọng nói đã bán đứng cô.

Phó Duẩn Thừa nhận ra không thích hợp, trầm giọng hỏi: “Em phải nói cho tôi biết là em muốn đi đâu?”

Lâm Nhụy không đáp.

Lại đợi thêm một chốc, thấy Lâm Nhụy vẫn không hề đáp lại, Phó Duẩn Thừa cũng mất sự kiên nhẫn. Anh chau mày nói ra suy đoán của mình.

“Có phải là em không có chỗ nào để đi không?”

Hơn nửa buổi mới nghe được thân ảnh mềm yếu nho nhỏ phía trước ừ một tiếng, thanh âm nhỏ giống như tiếng mèo kêu.

Phó Duẩn Thừa thở dài ở trong lòng, hơi có chút cảm giác không thể bỏt lo.

Anh vốn chỉ định nhắc nhở thôi nhưng hiện tại chắc phải ra tay giúp đỡ rồi.

Cũng may Lâm Nhụy là một cô gái tốt, chỉ tiếc là không biết nhìn người nên bây giờ đã trở thành bị người hại. Là giáo sư dạy học cho cô, anh có thể giúp được bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu đi.

Xoa xoa trán xong, anh lạnh mặt phản phó.

“Em về nhà với tôi.”

“A?”

Vì thế, vấn đề chỗ ở của Lâm Nhụy đã được Phó Duẩn Thừa giải quyết dứt khoát theo kiểu này.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Còn nhjư bạn hỏi vì s lại chưa ra AV thì mình xin trả lời là bởi vì chị edit bộ đó đã tạm nghỉ nên chưa ra chương ms đc, còn tớ thì rảnh khi nào sẽ edit khi đó nhé ^^ Phó giáo sư cứng lắm nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ở trong nhà của Phó giáo sư (2)

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Lâm Nhụy theo sát ở phía sau Phó Duẩn Thừa, nhìn anh đậu xe ở gara xong sau đó dừng lại ở trước cửa của một biệt thự và thuận thực mở cửa nhà ra.

Đầu óc cô cho đến bây giờ vẫn còn có chút ngơ ngốc, cả người còn đắm chìm bên trong sự kinh ngạc mà Phó Duẩn Thừa đem lại. Anh lại cho cô ở tạm ở trong nhà mình.

Khi tới nhà của Phó Duẩn Thừa thì mới càng thêm phát hiện, hóa ra vị Phó giáo sư này là người thuộc tầng lớp thượng lưu nhưng lại thích điệu thấp. Vị trí

nhà của anh nằm ngay trong khu phố dành cho người giàu có nổi danh ở thành phố này, hoàn cảnh sống tốt, bảo an nghiêm ngặt, người ở nơi này nếu không giàu có thì cũng phú quý. Giá nhà ở khu này càng làm cho người ta giận sôi, đối với đại đa số người bình thường mà nói thì được sống ở trong khu này là điều xa xỉ không thể với tới.

Ngoài sự giàu có ra thì có thể ở tại nơi này càng là một loại tượng trưng cho thân phận.

Có thể nói là khu này rất nổi tiếng, có biết bao nhiêu người đều mộng tưởng ở trong lòng rằng được sống ở đây, ngay cả chính Lâm Nhụy cũng đã từng hâm mộ và ảo tưởng qua. Mà hiện tại, cô thể nhưng lại có thể tiến vào một ngôi nhà trong khu này, quả thực là có loại cảm giác mộng tưởng sắp trở thành sự thật, tuy rằng chỉ là ở tạm.

Phó Duẩn Thừa đôi dép lê xong liền liếc mắt nhìn Lâm Nhụy đang đứng ngơ ngốc bất động ở cửa, anh theo thói quen nhún mảy.

“Sao còn chưa vào?”

Kuôn mặt nhỏ thanh thuần của Lâm Nhụy hiện chút do dự, cô nhỏ giọng hỏi: “Vợ thầy đâu ạ? Phó giáo sư, nếu em ở đây thì vợ thầy có mất hứng hay không ạ?”

“Cô ấy đi công tác rồi, cho dù có cô ấy có ở đây thì sẽ không mất hứng đâu.” Giọng điệu của Phó Duẩn Thừa nhàn nhạt.

Vợ anh là một người phụ nữ mỹ lệ tự tin, chưa bao giờ biết ghen hay ghen ghét với người khác. Anh chắc chắn điểm này ở vợ mình từ việc đi công tác, bị phân cách ở hai nơi nhưng vợ anh lại không hề lo lắng chồng mình có ngoại tình hay không thì liền có thể nhìn ra được. Anh nhớ là đã có lần hỏi vợ, khi đó đang là tuần trăng mật của vợ chồng anh nhưng ngày hôm sau, vợ anh liền phải đi công tác, vợ anh chỉ trả lời đúng một câu và hôn anh một cái. Vợ anh nói rằng: “Em tin tưởng anh.”

Nhưng mà chính do sự tin tưởng này khiến vợ anh yên tâm thoải mái bắt đầu bận rộn cho sự nghiệp của bản thân. Theo sự nghiệp từng bước được thăng chức của vợ thì khoảng thời gian vợ chồng anh không ở cạnh nhau càng ngày càng thường xuyên giống như là một tuần hoàn ác tính.

Mà chính Phó Duẩn Thừa cũng xác thật có thể giữ trung trinh với vợ mình.

Lâm Nhụy nghe xong lời Phó Duẩn Thừa nói thì liền bắt đầu tò mò lên. Là dạng phụ nữ như thế nào mà sẽ không để bụng việc người chồng anh tuần của mình dẫn theo một nữ sinh viên trẻ tuổi về nhà ở lại và một lòng lao vào tạo dựng sự nghiệp a?

Lâm Nhụy còn muốn hỏi tiếp nhưng khi nhìn thấy thái độ rõ ràng không muốn nói của Phó Duẩn Thừa, cô liền thông minh dừng lại đúng lúc.

Vừa vào cửa, cô nhận dép lê từ Phó Duẩn Thừa đưa qua rồi thay. Dép lê là của nữ, bề ngoài mới tinh biểu hiện chưa từng có người xỏ qua, số 38, lớn hơn một chút so với số chân 36 của cô, xỏ vào xong có vẻ chân cô thập phần thoải mái đáng yêu.

Còn bên kia, Phó Duẩn Thừa đã sớm nhân lúc Lâm Nhụy đôi dép lê bước tới phòng khách uống nước. Anh lấy một ly nước xong liền ừng ực mở miệng to uống.

Hầu kết của anh thực rõ ràng, khi anh ngửa đầu uống nước, động tác tiêu sái tùy ý, hầu kết lẫn lộn lên xuống, gợi cảm đến muốn mạng.

Lâm Nhụy bất chợt liếm liếm đôi môi khô khốc, hình như cô cũng có chút khát, thân thể mơ hồ có cổ dục vọng bộc phát và sắp thức tỉnh.

“Em muốn uống nước sao?” Hóa ra là Phó Duẩn Thừa đã uống nước xong, thấy đôi mắt Lâm Nhụy không chớp mắt nhìn chằm chằm mình, anh liền cho rằng Lâm Nhụy cũng muốn uống nước nên chỉ chỉ tủi lạnh. “Bên trong có chai nước khoáng, em muốn uống thì tự mình lấy.”

(*Mặc cười vs a, chị thêm a đok ><*)

Lâm Nhụy lắc đầu, cô cũng không phải thật sự muốn uống nước.

Phó Duẩn Thừa không tiếp tục miễn cưỡng cô, anh nhìn di động, đã đúng 7 giờ tối.

Là lúc nên ăn cơm tối.

Chỉ là...

Ngày thường, anh ở một mình nên ăn xong chén mì thì liền no bụng, cuộc sống của của một người đàn ông đơn độc chỉ đơn giản như vậy thôi nhưng hiện tại, trong nhà lại có thêm một cô gái trẻ tuổi, bữa tối ăn mì sợi thì quá đơn sơ.

Phó Duẩn Thừa đột nhiên bắt đầu hối hận vì tại sao mình lại muốn tiếp nhận phiền toái này.

Nhưng hình như bây giờ đã quá muộn.

Suy nghĩ một chốc, anh click mở di động, ngón tay nhấn ở trên màn hình động vài cái rồi đưa cho Lâm Nhụy: “Nhà ăn này cũng không tệ lắm, em nhìn xem thử mình muốn ăn cái gì.”

Lâm Nhụy ngẩn người. Cô theo bản năng tiếp nhận di động, chỉ thấy giao diện di động dừng lại ở một trang web nhà hàng, cô tùy tay lướt lướt, mặt trên

có điểm tâm hoa hòe lơ luyệt với sắc thái mới, hình ảnh thực tình xảo, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta chảy nước miếng.

Thấy Lâm Nhụy lướt lui lướt tới nửa ngày mà vẫn chưa lựa chọn được món ăn, Phó Duẩn Thừa cho rằng cô không hài lòng với mấy món đó nên thử dài ở trong lòng. Anh lại lần nữa cảm thán bản thân đem phiền toái về nhà.

“Nếu không thì ăn cơm Tây nhé?”

Lâm Nhụy há miệng rồi lấy hết can đảm nói: “Giáo sư, em có thể tự nấu cơm không?”

Cô cứ cảm thấy đồ ăn ở bên ngoài vẫn không ngon miệng bằng chính tay cô làm. Lúc này, cô đã muốn nói như vậy nhưng là ngượng ngừng mở miệng nói ra vì sợ mình vượt quá giới hạn, đảo khách thành chủ, dù sao thì cô cũng chỉ là đang ở nhờ.

Trong ánh mắt của Phó Duẩn Thừa lộ ra kinh ngạc. “Em biết nấu?”

Thời đại này đã khác trước rất nhiều, trẻ con được nuông chiều từ bé nên rất ít người biết nấu cơm. Ngay cả vợ anh khi ở nhà thì cũng không hay xuống bếp mà chỉ tìm giúp việc để nấu cơm.

Lâm Nhụy ngượng ngừng cười cười: “Em thường hay tự mình nấu ăn.”

Nhưng cô vẫn bỏ thêm một câu. “Tuy không so được với mấy đầu bếp ở nhà hàng cao cấp nhưng vẫn miễn cưỡng có thể ăn được.”

Đôi mắt cô giống như ngôi sao long lẫy nhất trên bầu trời - sáng lấp lánh. Cô đầy hi vọng nhìn Phó Duẩn Thừa làm người khác không đành lòng cự tuyệt.

“Vậy được rồi!”

Hơi suy tư trong chốc lát, Phó Duẩn Thừa liền đồng ý, nhưng ngay sau đó, anh liền nhớ ra một vấn đề. “Trong tủ lạnh không có đồ ăn, em viết nguyên liệu cần ra giấy cho tôi, tôi sẽ đi mua đồ.”

“Cùng nhau đi nhé Phó giáo sư.” Giọng điệu của cô bùng bùng tinh thần phấn chấn, hoàn toàn khác với bộ dạng uể oải lúc này.

“Phó giáo sư, em vừa nhìn sơ qua thì liền biết thầy không phải người thường hay nấu ăn, nếu lỡ như mua nhầm đồ thì không tốt.”

Sợ Phó Duẩn Thừa cảm thấy bất mãn với hành động ăn ngay nói thật của mình, Lâm Nhụy nghịch ngợm le le cái lưỡi màu hồng phấn, thoạt nhìn thập phần đáng yêu.

Bộ dáng này xem ở trong mắt Phó Duẩn Thừa khiến anh bật cười, quả nhiên vẫn còn là trẻ con.

Anh nhớ là gần đây có một cái siêu thị, lái xe 10 phút là đến nơi.

“Vậy thì đi thôi.”

Ấn ngôi sao và vote đy nà >< Xin báo là truyện này có 3 nam chủ, khỏi phải bàn cãi, chắc như đinh đóng cột. Còn về thầy Phó thì 2 - 3 chương nữa mới bị ăn ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16-1: Té ngã trong phòng tắm (1)

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Tối siêu thị, Phó Duẩn Thừa bị Lâm Nhụy mạnh mẽ nhét tay cầm cửa xe đẩy vào trong tay. Anh đẩy, còn Lâm Nhụy đạo xem có cần cái gì thì liền trực tiếp cầm bỏ vào xe đẩy.

Lâm Nhụy đi đằng trước bước chân vui sướng, cả người đều tràn đầy hơi thở thanh xuân nhiệt tình.

Phó Duẩn Thừa trầm mặc theo sát phía sau giống như cu li (*tay sai vặt*).

Tuần nam mỹ nữ, cô gái tươi cười xinh đẹp, người đàn ông trầm ổn anh tuấn, đây là một sự tồn tại làm cảnh đẹp ý vui.

Lâm Nhụy thỉnh thoảng cầm lấy một món đồ thân mật hỏi: "Phó giáo sư, thầy xem thứ này thế nào?"

"Phó giáo sư, thầy mau nhanh lên a!"

Thanh âm của cô kiều giòn trong trẻo tạo cảm giác mềm mại tựa như kẹo bông gòn và khơi dậy đáy lòng vốn bình tĩnh như nước lặng của Phó Duẩn Thừa thành một tầng gợn sóng.

Anh đột nhiên có chút hoảng hốt. Anh mơ hồ cảm thấy anh và cô mới đúng chuẩn là một cặp vợ chồng.

Hai người cùng nhau dạo siêu thị mua đồ, khung cảnh ấm áp và hạnh phúc như thế này là thứ anh mong muốn từ trước đến giờ nhưng điều này lại không phải do vợ anh mang đến.

Thật buồn cười!

Phó Duẩn Thừa tự giấu cười một cái.

Anh đang suy nghĩ gì vậy, chẳng phải là đã quen với cảnh sống cô độc rồi sao? Nếu đã lựa chọn thì cần gì phải oán giận.

.....

Sau khi trở lại biệt thự, Phó Duẩn Thừa hỗ trợ rửa rau, Lâm Nhụy phụ trách nấu ăn, hai người phân công nhau làm việc.

Phó Duẩn Thừa đưa đồ đã rửa sạch cho Lâm Nhụy. Lúc này, Lâm Nhụy đang vui đùa cắt rau nên liền thuận miệng nói: "Đặt ở bên cạnh đi."

Hôm nay, cô mặc một chiếc váy màu trắng mỏng với áo lông, vạt áo bỏ vào váy ngắn để lộ ra một đôi đùi thon dài trắng nõn.

Váy màu trắng dễ dơ, bởi vậy nên cô phải đeo tạp dề ở phía ngoài và buộc tóc lại có vẻ lưu loát dứt khoát rất nhiều, tạo loại cảm giác vợ hiền lương mẫu.

Phó Duẩn Thừa để đồ xuống xong. Anh không biết tại sao mình lại không rời khỏi phòng bếp mà lại nghiêng thân dựa vào tủ bát, mắt đen yên lặng nhìn chăm chú vào động tác của Lâm Nhụy và suy nghĩ thứ gì đó mà không ai có thể biết được.

Cảm giác được Phó Duẩn Thừa nhìn chăm chú, sắc mặt Lâm Nhụy ửng đỏ, động tác cũng có chút không được tự nhiên.

"Thầy đói bụng rồi sao? Em sẽ tận lực làm nhanh một chút."

Phó Duẩn Thừa dùng thanh tuyến trầm thấp nói: "Không sao, tôi không vội."

"Dạ."

Thấy Phó Duẩn Thừa không có ý định đi chỗ khác, Lâm Nhụy đành phải nỗ lực quên đi sự tồn tại của anh và coi như bản thân đang nấu ăn một mình giống như trong ngày thường là được.

Dần dần, động tác trên tay cô cũng nhanh nhẹn rất nhiều.

Cô nấu xong rồi nhắc nồi xuống, nắp nồi còn phun trào rung động.

Phó Duẩn Thừa còn đứng nhìn ở bên cạnh.

Mới vừa bắc chảo xào rau thì cô cảm thấy phía bên má trái có sợi tóc rũ xuống trước mặt, nó cứ lung lay che tầm mắt cô.

Lâm Nhụy muốn lấy tóc ra nhưng tay trái thì dính dầu mỡ, tay phải lại cầm chảo xào rau, thật sự là không còn rảnh tay nào.

Lâm Nhụy đành phải tìm kiếm sự trợ giúp từ người bên cạnh.

"Phó giáo sư, thầy có thể giúp em vén sợi tóc rũ trước mặt lên được không?" Cô tươi cười bắt đầu đi hỏi.

Phó Duẩn Thừa giật giật mắt đen rồi gạt đầu.

Thân hình cao lớn có mùi của nước hoa Cologne từ từ tới gần Lâm Nhụy, đây là lần đầu tiên cô cách anh gần đến như thế.

Tầm mắt của anh dừng ở bên má trái của cô. Anh vươn bàn tay to dễ dàng vén sợi tóc rối của Lâm Nhụy lên sau tai cô.

Ngón tay trong lúc lơ đãng lướt qua da thịt non mịn trên gương mặt, da cùng da tiếp xúc, là nhiệt độ nóng bỏng khiến linh hồn của cả 2 đều rung mình.

Đôi con ngươi của Lâm Nhụy càng ôn nhuận thêm chút, ngập nước nhộn nhạo như một hồ nước trong.

"Cảm ơn Phó giáo sư." Cô mỉm cười ngọt ngào.

Phó Duẩn Thừa hơi dừng động tác. Giống như bị thứ gì đó đâm phải, anh nhanh chóng lùi ra xa Lâm Nhụy.

Khoảng cách giữa hai người ngay lập tức bị kéo ra.

Mắt đen quay cuồng, bên trong bao hàm muôn vàn cảm xúc phức tạp.

Anh gian nan mở miệng: "Tôi về phòng khách đây."

Không đợi Lâm Nhụy gật đầu, anh rời đi nhanh giống như đang chạy trốn.

Biểu tình của Lâm Nhụy tựa như đang suy tư gì đó rồi tiếp tục xào rau.

Thực nhanh, các món ăn đã được làm xong.

Thịt kho tàu cà tím, khoai tây thiêu gà khối cộng thêm một phần táo tía trứng hoa canh, đều là đồ ăn nhà làm, hương vị Lâm Nhụy làm đúng là không tồi.

Bữa cơm này, Phó Duẩn Thừa ăn thực no.

Từ trong tâm đến thân thể, cả người đều được thỏa mãn...

Làm cho trên mặt Phó Duẩn Thừa xuất hiện kỳ tích, anh nhàn nhạt tươi cười.

Càng up thì càng bị bơ, đang suy nghĩ có nên cách 1-2 ngày lại up 1 chương không nhỉ? Nhju bạn đọc chùa quá thì sao chịu nổi ==

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16-2: Té ngã trong phòng tắm (2)

Edit: Va

Beta: Ami

Khoảng thời gian ăn tối kết thúc trong niềm vui sướng, Phó Duẩn Thừa dẫn Lâm Nhụy tới căn phòng mà cô sẽ ở tạm trong mấy ngày sắp tới.

Là một phòng dành cho khách, nhỏ gọn sạch sẽ, nó nằm ở bên phải phòng ngủ chính.

“Trong khoảng thời gian này, em cứ tạm ở đây đi, nếu có vấn đề gì thì tùy thời đều có thể tìm tôi.”

Phân phó xong, Phó Duẩn Thừa xoay người bước ra ngoài và tới phòng sách.

Lâm Nhụy xuống tầng trệt tắm rửa. Trong biệt thự có 2 phòng tắm, một cái ở tầng trệt, cái còn lại ở trong phòng ngủ chính.

Mở vòi sen ra tắm, toàn bộ thân thể đắm chìm trong dòng nước, cô thoải mái than một tiếng.

Dòng nước ấm áp nhưng trái tim cô lại là lửa nóng.

Hiện tại, trong ngôi biệt thự này chỉ có cô và anh.

Một người đàn ông và một cô gái.

Trai đơn gái chiếc, ai biết có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Đôi mắt của Lâm Nhụy lóe lóe.

Cô vốn có ý tứ kia với Phó Duẩn Thừa từ trước nhưng anh lại thuộc loại người dầu muối không ăn. Còn bây giờ, nếu Phó Duẩn Thừa đã “dẫn sói vào nhà” thì không nên trách cô ăn luôn anh a!

Giây tiếp theo, cô đã đưa ra quyết định.

Còn về phần Phó Duẩn Thừa, anh đang ngồi ở trong phòng đọc sách và mở máy tính theo dõi thị trường cổ phiếu.

Nhưng khi nhìn những cái đường đi ngoằn ngoèo thể hiện trên biểu đồ đó, không biết tại sao mà trái tim anh lại có chút không bình tĩnh.

Anh giống như đang chờ mong thứ gì đó, lại vừa giống như đang sợ hãi điều gì đó.

Anh đã ngơ ngẩn nhìn màn hình trong chốc lát.

“A!”

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai đánh vỡ suy nghĩ của anh.

Là giọng của Lâm Nhụy. Nghe thanh âm thì hẳn là từ dưới lầu truyền đến.

Phó Duẩn Thừa vội vàng đứng dậy, anh nhanh chóng chạy vội xuống cầu thang.

“Có chuyện gì vậy?” Phó Duẩn Thừa đứng ở bên ngoài phòng tắm trầm giọng hỏi.

Giọng của Lâm Nhụy giống như đang phải áp lực sự đau đớn: “Giáo sư, em không cẩn thận nên té ngã.”

Té ngã?

Phó Duẩn Thừa nặng nề nhũn mảy: “Có nghiêm trọng không? Em tự đứng lên được không?”

Cô đang ở trong phòng tắm nên cho dù anh có nghĩ muốn vào xem miệng vết thương thì cũng không tiện cho lắm.

“... Để em thử xem”

Phó Duẩn Thừa kiên nhẫn chờ đợi, mắt đen thoạt nhìn có chút khẩn trương.

Sau một chốc, thanh âm nhỏ nhỏ của Lâm Nhụy mới lại lần nữa truyền ra ngoài, lần này mang theo tiếng khóc nức nở: “Phải làm sao bây giờ, giáo sư, em vừa động dậy thì liền đau...”

Phó Duẩn Thừa do dự. Anh trầm giọng phân phó: “Em mặc quần áo xong trước đã rồi tôi vào trong nhìn xem.”

“Dạ.”

Sau khi tiếng xột xoạt mặc quần áo bên trong kết thúc, Phó Duẩn Thừa mới tiến lên một bước và mở cửa phòng tắm ra.

Chỉ thấy Lâm Nhụy đang ngồi ở dưới đất, tóc đen ướt đầm dề xỏa ở sau đầu, cảnh tượng thoạt nhìn thanh uyển động lòng người.

Trên người cô chỉ bọc một cái khăn tắm màu hồng nhạt hỗn độn để lộ ra hai đầu vai mượt mà cùng với phần đùi thon dài trắng nõn, nhũ thịt căng phồng trước ngực bị khăn tắm bao vây lấy để lộ ra một cái khe rãnh thật sâu làm người ta thêm nhỏ dãi.

Mặt Phó Duẩn Thừa đơ lại, anh vội vàng cúi người xuống xem xét vết thương của cô.

“Bị thương ở chỗ nào?”

Lâm Nhụy chỉ chỉ mắt cá chân. “Ồ chỗ này và...”

Cô cắn chặt hàm răng giống như có nỗi niềm khó nói.

Phó Duẩn Thừa không hiểu, anh sợ vết thương nặng nên liền trực tiếp hỏi: “Còn chỗ nào nữa?”

“... Phần hông ạ!”

Lâm Nhụy nói xong liền ngượng ngùng cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, nếu không phải khoảng cách giữa hai người khá gần thì chỉ sợ là Phó Duẩn Thừa sẽ không nghe được gì.

Nhưng mà khi nghe thấy chỗ riêng tư như “Phần hông” thì cũng khiến người ta thực xấu hổ.

Mất theo bản năng nhìn hông nhỏ bị khăn tắm bao bọc lấy của cô, anh mất tự nhiên dời đi tầm mắt.

“Để tôi xem chỗ mắt cá chân của em trước đi.”

Anh ngồi xổm người xuống xong bắt đầu kiểm tra mắt cá chân của Lâm Nhụy.

Không thể không nói bàn chân của cô tuyệt đẹp, trời sinh thập phần nhỏ xinh, móng chân mượt mà đáng yêu, khi cuộn tròn lại thì rất giống đũa trẻ con bất lực, chọc người trêu mến.

Mà ở chỗ mắt cá chân là một miếng da nhỏ bị trầy nặng, lớp da bên ngoài đã rách để lộ ra một ít máu hồng hồng bên trong, cũng may là không hề đổ

máu. Vì sợ cô sẽ bị thương tới tận xương cốt nên anh vờn bàn tay to ra rồi nhẹ nhàng nhấn trên mắt cá chân của cô một cái khiến Lâm Nhụy đau điếng hít khí lạnh.

“Đau...” Cô nhu nhược rên rỉ, đôi mắt phỉm lệ.

Phó Duẩn Thừa chỉ cảm thấy trái tim mình giống như bị âm thanh này làm hòa tan và trở nên mềm mại.

“Cũng may là vết thương không nặng, để tôi ôm em về phòng.”

Nói xong, anh khom người và vờn tay xong dễ dàng ôm cô vào trong lòng ngực của mình.

Thân thể của cô còn tản ra mùi hương sữa tắm, cho dù là bọc khăn tắm nhưng khăn tắm mỏng như vậy nên khó tránh khỏi tay anh sẽ tiếp xúc đến thân thể của cô. Anh phát hiện ra rằng, làn da của cô kiều nộn giống như tơ lụa về mềm mịn như sữa bò, xúc cảm tốt cực kỳ.

Một bàn tay ôm lấy đầu vai cô, còn tay kia ôm chặt nửa người dưới của cô. Có thể nói là thân thể của cả anh và cô găt gao dán vào nhau. Điều này khiến Phó Duẩn Thừa nhận không được mà có chút tâm viên ý mẫn.

Hạ bụng nóng lên, ần ần có cổ xúc động.

Cường chế cảm giác dị dạng kia, mặt anh không hề đổi sắc ôm cô bước lên cầu thang.

Hình như là cô bị làm cho sợ hãi nên vội vàng vờn cánh tay như ngọc trắng tinh ôm sát cổ anh.

Thân mình của Phó Duẩn Thừa cứng đờ, sau cùng, anh cũng không nỡ nhấn tâm ngăn cản.

Đi được vài bước, anh đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Xúc cảm trong lòng bàn tay khi ôm lấy thân thể cô tại sao lại thay đổi rồi a? Không còn là vài dẹt khăn tắm mà biến thành da thịt mềm mại tinh tế.

Khi cúi xuống nhìn thì cả người anh đều ngỡ ngàng.

Hóa ra, không biết từ khi nào mà khăn tắm của Lâm Nhụy đã tản ra, hơn phân nửa khăn tắm rũ xuống dưới và chỉ còn lại một ít, khó khăn lắm mới có thể che lấp thân thể trắng nõn như ngọc của cô.

Hai vú to tròn đầy đặn kia, nửa che nửa lộ run rẩy cọ xát với ngực anh, vòng eo mảnh khảnh, mắt rón nhô xinh, hạ thể thừa thốt lông tóc mềm mại, giữa hai chân chảy giọt mật dịch.

Đứng trước cảnh tượng đẹp đẽ này, nếu là đàn ông thì đều sẽ phát cuồng.

Hầu kết lẫn lộn, ánh mắt của Phó Duẩn Thừa trở nên thâm trầm.

Thỏa mãn mấy nàng chưa >> Tại nhjư ng đọc chùa nên hơi bìn nhưng h đỡ hơn vì có nhjư bạn quan tâm hihi ^^ Các nàng nghĩ Phó ca sẽ làm j bh a?

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bị ngón tay của Phó giáo sư cắn cao trào

Edit: Va

Beta: Su

Đôi tay đung chạm đến da thịt mang theo độ ấm bức người giống như muốn bóng cháy đến tận sâu trong lòng anh.

Ma xui quỷ khiến, anh dùng tay phải nhẹ nhàng vuốt ve ở chỗ cái mông mềm mại tràn ngập co dãn kia.

Từng chút từng chút, lặng yên không một tiếng động.

Tựa như một con rắn linh hoạt, lặng lẽ vuốt ve vào bên trong thẳng đến khi chạm đến vùng đất thần bí giữa hai chân cô.

“Ách nga...”

Lâm Nhụy khó nhin tràn ra một tiếng rên rỉ, hạ thân giống như có con kiến bò trên người, tê tê đại đại khiến cô tự động kẹp chặt hai chân. Cử động này càng làm cho bàn tay to của người đàn ông bị khóa chặt chẽ ở giữa hai chân cô, không cách nào rút ra được.

Bàn tay to gài trong gang tấc, chỉ cần Phó Duẫn Thừa hơi động một chút là có thể dễ như trở bàn tay chạm đến chỗ mát hờn kia, sau đó cảm luôn ngón tay vào...

Phó Duẫn Thừa dừng bước chân. Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô gái trong lòng ngực.

Khóe mắt và đuôi lông mày của cô mang theo ý xuân, cặp sóng mắt liềm diễm kia vũ mị giống như sắp chảy ra nước đang tràn trệ câu dẫn anh.

“Giáo sư...” Trong giọng điệu của cô còn mang theo mị ý. Tay nhỏ mềm mại lôi kéo bàn tay của Phó Duẫn Thừa đến gần vùng đất ở giữa hai chân mình rồi mò vào bên trong làm bàn tay của anh trực tiếp dán ở trên tiểu huyết.

Không có bất kì một miếng vải dệt nào che đây, u huyết tràn ra hơi thở nóng hầm hập, xúc cảm ướt át dính nhớp trực tiếp trên bàn tay.

Ngón tay đặt ở trên âm đế béo mập, anh theo bản năng giật giật ngón tay và muốn rút ra.

Nhưng khi nghĩ đến tiểu huyết của cô sớm đã ướt đầm, trong lúc lơ đãng, đầu ngón tay lại hăm sâu vào bên trong và bị tầng tầng lớp lớp thịt mềm gất gao bao vây lấy khiến anh không thể rút ra được, hoặc là chính bản thân anh cũng luyện tiếu rút ra.

Tiểu huyết ướt đầm dề, ẩm áp chặt hẹp đến mức làm anh thờ dài. Chỉ vào gần nửa ngón tay mà đã có thể mang đến cái cảm thụ mát hờn này, nếu cả còn th*т lớn của anh nhét vào trong thì chẳng phải là sẽ sướng đến tận trời cao sao?

Ngay giờ khắc này, giống như Pandora mở ra ma hộp, ngay cả không khí cũng đều thấm đẫm mê hoặc tội ác.

Đối với một người đàn ông cảm dục đã lâu thì chỉ sợ là với chút kích thích như vậy cũng có thể mang đến cho anh ngọn lửa ngập trời.

Ngón tay thô lại duỗi sâu vào bên trong một chút, sau đó lại rút ra và rồi dùng sức cắm vào tiểu huyết ngập nước của cô. Cùng với tiếng rên rỉ đứt quãng của Lâm Nhụy thì Phó Duẫn Thừa lại bỏ thêm một cây ngón tay, hai ngón tay khép lại và bắt chước động tác làm tình ân ái. Anh tàn nhẫn thọc vào rút ra, ảo tưởng ngón tay thay thế cây côn th*т lớn lửa nóng dưới thân anh rong ruổi dương oai và ra ra vào vào trong tiểu huyết ướt nóng của cô.

Anh nhẹ nhàng híp mắt khiến bản thân tạm thời quên đi hiện thực, quên những cái trách nhiệm mà anh phải gánh vác đó.

Phản đầu hơi hơi giờ lên, hầu kết kịch liệt lẫn lộn mang theo một chút thờ dốt, lều trại ở dưới hạ thân cũng càng lúc càng lớn, nhất trụ kinh thiên.

Động tác của ngón tay càng lúc càng nhanh, bên trong huyết thịt ẩm áp ẩm ướt giống như có vô số cái miệng nhỏ đang đói khát và không ngừng hút lấy ngón tay anh khiến anh nhin không được mà tăng thêm động tác.

Nếu tình cảnh này dừng ở trong mắt người ngoài thì sẽ là thế này.

Người đàn ông cao lớn anh tuần đứng ở trên cầu thang và đang ôm ấp một cô gái toàn thân trần trụi, thân thể của hai người họ gất gao tương dán.

Khuôn mặt tuần tú của người đàn ông kiên định vững vàng, hai mắt nhắm nghiền biểu thị hơi thở lạnh nhạt. Nhưng ngón tay của anh lại không ngừng ra ra vào vào trong tiểu huyết hồng diễm của cô. Mỗi một lần anh rút ra, ngón tay đều sẽ mang theo huyết thịt nộn hồng ra bên ngoài, d*м thủy trong suốt dính ở trên ngón tay anh làm nổi lên ánh sáng lấp lánh, mờ ám mà dụ hoặc.

Còn Lâm Nhụy thì đang tận tình hưởng thụ khoái cảm được truyền đến từ dưới hạ thân. Cô giống như xà yêu mà vận vẹo thân thể quyến rũ, cô dùng sức dán sát người đàn ông. Tiếng rên rỉ nhỏ vụn được phát ra từ trong miệng cô ở trong ngôi biệt thự trống rỗng lại có thể rõ ràng đến như vậy.

“A...”

“A, a... Tôi rồi!”

Cô thét chói tai một tiếng, cơ bắp căng chặt, hạ thể đột nhiên phun ra một dòng chất lỏng trong suốt.

Thủy dịch xối ướt tay anh, ngay sau đó nhỏ giọt ở trên bậc thang được lót từ đá cẩm thạch và đọng lại thành một vũng nước giống như nước tiểu của trẻ con.

Cô cao trào.

Cô bị giáo sư của mình dùng ngón tay làm cao trào.

Lâm Nhụy thất thần, thân thể lúc này sung sướng thỏa mãn nhưng từ tận sâu trong nội tâm thì cô vẫn còn cảm thấy đói khát. Không đủ, điều này không đủ!

Cô càng muốn để còn th*т lớn của Phó Duẫn Thừa cắm vào, sau đó làm cô đến dục tiên dục tử. Giống như chỉ cần làm được như vậy thì cô mới có thể chân chính thỏa mãn.

Nhưng Phó Duẩn Thừa lại cố tình tỉnh táo lại, chẳng sợ tiểu huyết có liếm mót quán quýt si mê đến như thế nào thì anh vẫn không lưu tình chút nào rút ngón tay ra.

“Thực xin lỗi!” Đối diện với ánh mắt đục cầu bất mãn của Lâm Nhụy, anh mở miệng nói câu xin lỗi.

Mắt đen đã khôi phục bình tĩnh, có hồ thẹn và có cả hối hận.

Nói xong, anh nhặt khăn tắm trên mặt đất lên rồi lạnh mặt bao Lâm Nhụy kín mít lại và không hề nhìn tiếp thân thể trong lòng ngực một cái xong sau đó đi nhanh ôm cô vào phòng dành cho khách.

Đặt Lâm Nhụy lên trên giường xong, anh liền đi ra ngoài.

Ngay khi Lâm Nhụy âm thầm thất sắc nhìn bóng dáng anh rời đi và cho rằng anh sẽ không tiến vào nữa thì không bao lâu sau đó, Phó Duẩn Thừa lại tiến vào.

Đôi con ngươi của Lâm Nhụy sáng ngời.

Chỉ thấy Phó Duẩn Thừa cầm một túi thuốc trong tay và đưa cho cô.

“Cái này dùng để trị vết thương khi bị ngã rất có hiệu quả, em xoa lên xong chờ qua mấy ngày là tốt rồi.”

Anh mặt vô biểu tình nói xong liền rời đi.

Phó Duẩn Thừa lại trở về như trước, giống như thời điểm mới gặp mặt Lâm Nhụy, bộ dạng lạnh nhạt và cao không thể với tới.

Giống như người vừa mới nẩy áp lực dục vọng của bản thân - một Phó Duẩn Thừa dùng ngón tay ra ra vào vào trong tiểu huyết cô và được đến một chốc giải khát chỉ là ảo giác của cô.

Nhưng đó không phải là ảo giác của cô, hai người đúng thật đã chặt chẽ thân cận qua như thế.

Lâm Nhụy đột nhiên có một loại dự cảm, nếu bỏ lỡ lần này thì chỉ sợ rằng cô và Phó Duẩn Thừa sẽ lại không hề có một bước tiến nào nữa.

Lâm Nhụy làm sao có thể trơ mắt nhìn anh lại lần nữa rời đi.

Cô vội vàng kêu lên: “Phó giáo sư...”

Phó Duẩn Thừa nhũn mày, rõ ràng là không kiên nhẫn: “Còn có chuyện gì sao?”

Chuyện vừa rồi là do anh mất khống chế nhưng bây giờ thì anh đã thanh tỉnh. Anh là một người đàn ông đã kết hôn, với tư cách là một giáo sư dạy học thì sao anh có thể làm ra chuyện như vậy với sinh viên của mình?

Đã phản bội vợ thì thôi, giờ chẳng lẽ lại vi phạm đạo đức của giáo viên nữa sao?

Hy vọng là lúc này, dừng lại trước bờ vực vẫn còn kịp.

Anh hạ quyết tâm ở trong lòng, ngày mai liền tiễn cô gái này đi và thoát khỏi mớ phiền toái này.

Lâm Nhụy điềm đậm đáng yêu thỉnh cầu: “Giáo sư, tay của em không có sức lực, thầy có thể giúp em xoa thuốc được không?”

Cô nhu nhu nhược nhược ngồi ở trên giường, mắt to ngập nước chờ mong nhìn anh, biểu cảm đáng thương.

Thiếu chút nữa thì Phó Duẩn Thừa liền mềm lòng.

Chỉ là khi nhớ đến tình cảnh ý loạn tình mê vừa rồi, anh lại buộc bản thân thu sự mềm lòng về.

“Tôi đi trước.” Anh cứng rắn từ chối.

Không thèm nghĩ đến phản ứng của Lâm Nhụy ở phía sau, anh nhanh chóng xoay người rời đi.

Môi mông của anh gắt gao mím, ánh mắt kiên nghị.

Cứ như vậy đi, thực tốt!

Khiến cho chuyện không nên xảy ra vừa nãy trở thành quá khứ.

Ai ngờ Phó Duẩn Thừa chân trước mới vừa bước ra cửa phòng thì từ phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng "ầm", tiếng động rất lớn, giống như là có thứ gì đó ngã ở trên mặt đất.

Anh vội vàng quay đầu lại xong liền sững sốt.

Chỉ thấy cả người Lâm Nhụy từ trên giường ngã xuống mặt đất, hai chân vô lực nằm liệt, một bàn tay duỗi về phía trước biểu hiện động tác giữ lại.

Trong mắt cô mang theo lệ quang, trên mặt tú khí treo đầy nước mắt, hai mắt mờ hồ đắm lệ.

“Phó giáo sư.....” Cô thống khổ kêu gọi.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Cừu non có thoát được cáo già không ahuihiu ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cắm chết cô!

Edit: Va

Beta: Ami

Phó Dẫn Thừa bước nhanh tiến lên rồi cau mày: “Em định làm gì vậy?”

Thật sự là không đành lòng nhìn bộ dáng đáng thương nằm liệt trên mặt đất này của Lâm Nhụy, anh dùng tay bế cô lên, sau đó ôm cô tới gần giường nằm.

Lâm Nhụy mở to hai mắt đã mệnh mông nước nhìn anh rồi nhỏ giọng khẩn cầu: “Phó giáo sư, thầy có thể ở lại xoa thuốc giúp em được không?”

Phó Dẫn Thừa đặt Lâm Nhụy nằm lên trên giường xong liền đứng dậy, mắt đen từ trên cao nhìn xuống cô: “Lâm Nhụy, tôi là thầy của em.”

Anh không phải tên ngốc nên tất nhiên là đã nhìn ra cô gái này có chút ít tâm tư bí mật với anh mà không thể cho ai biết.

Ý niệm này của cô cần thiết phải bị đánh gãy.

“Tôi và em tuyệt đối không thể, tôi rất yêu vợ của mình. Hơn nữa, điều làm tôi chán ghét nhất chính là sự phản bội trong cuộc sống hôn nhân.”

“Tôi vốn cho rằng em là một cô gái tốt nhưng hiện tại thì tôi thực thất vọng về em.”

Biểu cảm trên khuôn mặt tuần tú của người đàn ông thực khó koi.

Lời nói được phát ra từ trong miệng anh đặc biệt tuyệt tình và lạnh khốc.

Điều này khiến Lâm Nhụy cảm thấy tổn thương, đặc biệt là câu “Tôi thực thất vọng về em” đã làm cho cô ngay lập tức kinh hoàng thất thố.

Cô chưa từng được hưởng thụ qua tình yêu thương từ người khác, không một ai là không mang theo bất kỳ mục đích và lợi ích gì mà đối xử ấm áp với cô. Phó Dẫn Thừa là người đầu tiên và cũng là duy nhất.

Ngay từ đầu, sự xuất hiện của anh đã khơi dậy hứng thú chinh phục của cô nhưng sau khi ý thức được anh không bị quyến rũ thì tâm tư của cô dần dần bình ổn lại. Ai ngờ rằng sẽ có một ngày cô và anh lại có thể thân mật như vừa rồi.

Trái tim cô mỗi khi tới gần Phó Dẫn Thừa thì liền không thể an phận được, mỗi một dây thần kinh đều đang quyến rũ cô và làm cô gấp không chờ nổi mà muốn “ăn luôn” cả người đàn ông, cô muốn chân chính hòa lẫn linh hồn và triền miên da thịt với anh, hao người hợp thành một thể.

Đây là một loại dục niệm chiếm hữu đặc biệt mới lạ.

Cô điên cuồng muốn chiếm hữu người đàn ông này và muốn nhìn bộ dáng vì cô mà say mê của anh.

Vậy nên cô nỗ lực biểu hiện ra bộ dáng tốt đẹp trước mặt anh, mỗi một nụ cười hay mỗi một biểu cảm đều tận lực được duy trì tốt đẹp. Lâm Nhụy muốn người đàn ông này động tâm với cô.

Nhưng mà hiện tại thì sao?

Anh cư nhiên lại nói với cô rằng: “Tôi thực thất vọng về em”...

Ngay lúc này, anh dùng ánh mắt lạnh băng nhìn cô giống như một người xa lạ khiến trái tim cô thực đau.

Sao lại có thể như vậy? Ước mơ tha thiết ám áp cũng sắp dễ như trở bàn tay rồi cô mà đi.

Lâm Nhụy theo bản năng kéo ống quần của anh lại. Ngay lúc Phó Duẩn Thừa chưa kịp phản ứng thì tay nhỏ của cô đã thuần thục kéo khóa kéo quần tây ra và lột quần lót xuống, thả dĩa thú đang ẩn núp ở bên trong ra.

Quần áo của anh chinh tề, chỉ có phần dưới hạ thân là bị Lâm Nhụy mân mê. Bộ vị thần bí yếu ớt nhất của đàn ông liền trần trụi bại lộ ở trong không khí theo một cách như vậy.

Chỉ thấy côn th*t mềm mại gục xuống ở giữa háng của Phó Duẩn Thừa, màu sắc không thể nói là đen nhưng cũng không phải phấn nộn, xem ra là số lần sử dụng cũng không phải nhiều. Cho dù lúc này không hề cương cứng nhưng kích cỡ vẫn rất khả quan, tuy mềm nhũn nhưng làm người ta cảm thấy có vài phần đáng yêu.

Phó Duẩn Thừa chỉ cảm thấy hạ thể chợt lạnh, loạt động tác liên tiếp của cô gái này làm anh khiếp sợ.

“Em...” Anh không thể tin được mà nhìn cô, trong giọng nói mang theo ngập trời tức giận quá lớn.

Nhưng Lâm Nhụy lại không hề cho anh cơ hội nói xong câu.

Bởi vì ngay tại giây phút này, côn th*t mềm nhũn của anh đã tiến vào một nơi ấm áp, bị thịt mềm ướt át mềm mại bao bọc lấy, thập phần thoải mái.

Là Lâm Nhụy... Lâm Nhụy tự khẩu giao cho anh!

Cô quỳ ở trên giường, khuôn mặt nhỏ dán sát hạ thân anh và đang ra sức phun ra nuốt vào côn th*t, cái lưỡi thi thoảng lướt qua mả mắt, đầu lưỡi khẽ chạm rồi vừa liếm vừa hút.

Gần như đồng thời, côn th*t của anh đã cao cao dựng thẳng cờ xí lên, từ mềm đến cứng chỉ trong giây lát.

côn th*t hiện gân xanh, quy đầu vừa tròn vừa to, còn nóng hằm hập tựa như một con dĩa thú dữ tợn đang chuẩn bị phun lửa. Mỗi một khi bị nó đụng vào, cô liền sẽ cảm thấy khoang miệng bị thiêu đốt và sắp hóa thành tro tàn.

Mà lúc này, cây côn th*t kia của anh cứ như vậy cắm ở trong cái miệng nhỏ của Lâm Nhụy và bị Lâm Nhụy liếm mát như trân bảo. Trong miệng cô phát ra tiếng nước miếng chặc chặc. Lâm Nhụy ăn rất ngon miệng, thoạt nhìn thì cảnh tượng thật đậm mĩ.

Phó Duẩn Thừa ngây người, đầu óc anh trống rỗng.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày bản thân lại bị sinh viên của mình khẩu giao.

Ngay cả với vợ mình, hai người cũng chỉ có thời điểm ngẫu nhiên tình nùng và lúc anh cưỡng cầu, vợ anh mới sẽ không tình nguyện liếm mát mấy cái nhưng thực nhanh sẽ liền phun ra.

Còn biểu tình của Lâm Nhụy khi ăn côn th*t lại là si mê giống như không phải đang ăn một cây côn th*t mà là đang làm một việc thực thần thánh.

Cái nhận thức này làm anh cảm thấy mới lạ, đồng thời sâu trong nội tâm còn có một cổ cảm giác sáng khoái bí ẩn.

côn th*t bị cái miệng nhỏ ngậm lấy, tư vị khi ngốc ở bên trong thật sự là quá sung sướng. Bị cái miệng nhỏ tí mĩ hầu hạ đến như thế này thì người đàn ông nào còn có thể ức chế và kiềm nén dục vọng trong lòng?

Chứ hướng chỉ là “Hỏa khí” của Phó Duẩn Thừa lúc trước còn chưa tiêu hẳn xuống. Lúc ở cầu thang, anh đã dùng ngón tay cầm Lâm Nhụy đến cao trào nhưng anh lại vẫn ghen như cũ và chưa hề bắn qua.

Hiện tại, ngọn lửa sâu bên trong kia lại bùng lên.

Lý trí hoàn toàn băng hàn.

Anh hồng mắt và đóng đưa eo xong đâm côn th*t vào sâu trong miệng cô, gần như là thẳng tới chỗ sâu trong yết hầu.

“Ngô ngô...” Người đàn ông thỉnh linh tiến lên làm khuôn mặt nhỏ của Lâm Nhụy nhấn thành một đoàn, cô cảm thấy thập phần không khoẻ.

Chỗ yết hầu truyền đến cảm giác muốn nôn khan, đầu cô vội vàng ngưỡng ra phía sau, Lâm Nhụy theo bản năng muốn thoát khỏi cây côn th*t đáng sợ này.

Phó Duẩn Thừa lại chỉ hừ lạnh một tiếng: “Tao hóa, chẳng phải là thích ăn côn th*t của đàn ông sao? Tôi cho em là được.”

Nói xong, anh vươn một bàn tay to đặt ở sau đầu Lâm Nhụy và giữ đầu cô cố định rồi đỉnh động phần hông nhanh chóng ra ra vào vào trong cái miệng nhỏ của cô.

Lâm Nhụy trốn không thể trốn nên bị động thừa nhận côn th*t thô to công kích. Vì sợ làm anh bị thương nên cô chỉ có thể nỗ lực há to miệng và khiến

bản thân thích ứng tần suất ra ra vào vào của anh.

Thực nhanh, cô đã bị côn th*t lớn đâm chọc đến sắc mặt ửng hồng, khoe mắt thắm ra nước mắt, nước miếng cũng không khống chế được mà chảy xuống dưới dọc theo khó miệng.

“Phó... Phó giáo sư.....” Cô rên rỉ và để lộ ra vẻ mặt thống khổ nhưng người đàn ông không màng tất cả mà thọc vào rút ra làm thanh âm của cô cũng bị va chạm phá thành mảnh nhỏ.

Khẩu giao chỉ có đàn ông sướng chứ phụ nữ thì rất khó thoải mái.

Phó Duẩn Thừa càng thêm tăng nhanh động tác.

Biểu cảm của cô gái dưới thân gần như chịu ngược làm trong lòng anh sinh ra khoái cảm khó có thể ức chế cùng với dục vọng bạo ngược.

Bàn tay to túm lấy đầu tóc của Lâm Nhụy rồi kéo gần cái miệng nhỏ của cô lại với hạ thân anh, côn th*t lớn tràn đầy sức sống mạnh mẽ cắm vào, mỗi một lần đều để ở chỗ sâu trong yết hầu của cô.

Vừa cắm, anh vừa hung tợn nói: “Sao hả, côn th*t ăn ngon không, cho em ăn một lần có đủ không?”

Hạ thể ngâm ở trong cái miệng nhỏ của cô làm anh thoải mái đến dục tiên dục tử nhưng từ sâu tận trái tim lại vẫn phần nộ.

Đều là do cô, tại cô quyến rũ anh.

Một bước sai lại nói tiếp thêm nhiều bước sai.

Từ lúc bắt đầu chỉ dùng ngón tay cầm tiểu huyết của cô cho đến bây giờ dùng côn th*t cắm vào miệng cô đều không phải là do ý của anh.

Là cô khiến anh làm ra hành vi phản bội vợ này và làm anh không thể tưởng tượng ra những ngày sau nên đối mặt với vợ mình như thế nào.

Trái tim anh bị ngọn lửa phần nộ thiêu đốt. Giờ phút này, trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ..

Đó chính là, cắm chết cô!

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Cứ đọc chùa đi rồi đừng hỏi vì sao sau này team mình lười ra chương hiuhiu >< Thầy Phó hóa thân thành dã thú rồi ahuhu / _

Giờ tổ chức 1 mini game nho nhỏ tại nhiều bạn đọc chùa qass nè >< Nếu chương này đủ 800 vote thì mai up 2 chương liên tiếp nhé ahihi ><

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bị giáo sư xoa nắn núm vú

Edit: Va

Beta: Su + Sakura

10 phút sau, Phó Duẩn Thừa tiết tinh dịch trong cái miệng nhỏ của cô.

Không thể không thừa nhận, anh có thiên phú dị bẩm, khoang miệng của Lâm Nhụy sớm đã tê mỏi không chịu nổi, còn môi anh đào thì sưng đỏ bắt kham.

“Ăn hết đi.” Anh cứng rắn ra lệnh.

Lâm Nhụy ngoan ngoãn đồng ý, cô giống như mèo nhỏ nghe lời và nỗ lực nuốt hết chất lỏng tanh tanh trong miệng vào trong bụng.

Bởi vì đã lâu không phát tiết nên nùng tinh tiết ra quá nhiều, cái miệng nhỏ của Lâm Nhụy không nuốt kịp. Cho dù cô đã cố nuốt rất nhiều nhưng vẫn như cũ có chút ít tràn ra.

Chất lỏng trắng đục chảy dọc theo khoe miệng xuống phía dưới và phá lệ mê người.

Phó Duẩn Thừa cho lòng bàn tay quẹt chút tinh dịch rồi dùng chính ngón tay bị lây dính kia xong thuận thế thô bạo cắm vào cái miệng nhỏ của Lâm

Nhụy.

“Liếm sạch sẽ, một giọt cũng không được dư thừa.”

Chờ đến khi cô dùng đầu lưỡi nhỏ mềm mại cuốn lấy ngón tay của anh và liếm láp sạch sẽ từng giọt từng giọt giống như con mèo nhỏ xong, côn th*t của Phó Duẫn Thừa đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

côn th*t cao cao dựng thẳng lên, vừa thô vừa lớn, nó có màu hồng giống như que còi lửa cực nóng và đang biểu thị mị lực nam tính cường kiện của anh.

“Giáo sư...” Lâm Nhụy si ngốc nhìn côn th*t lớn và liếm liếm môi.

Phó Duẫn Thừa cười nhạo một tiếng. Anh không chút nào che dấu ý châm chọc.

“Thế nào hả, lại phát tao sao?”

Khi đối đãi với cô sinh viên nữ trước mặt này thì sự giáo dưỡng tốt đẹp đã bị anh vứt ra sau đầu. Anh luôn nhịn không được mà dùng ngôn ngữ thô bỉ nhất để vũ nhục cô và làm cô trở nên hèn hạ.

Ai biểu cô lại dám quyến rũ giáo sư dạy mình?

Biết rõ là anh đã có vợ mà còn muốn côn th*t lớn của anh, cô thật là đê tiện.

Phó Duẫn Thừa nói lời trào phúng nhưng Lâm Nhụy cũng không thêm để ý.

Trong mắt cô hiện tại tràn đầy vui sướng. Việc Phó Duẫn Thừa để mặc cô muốn làm gì thì làm và không hề cự tuyệt như mới nãy đã khiến cô vui mừng ngoài dự tính.

côn th*t tùy tiện để ở trước mặt cô và tỏa ra mùi tanh, cô thực muốn côn th*t của anh nhanh cắm vào tiểu huyết của cô.

Lâm Nhụy dùng ánh mắt khát cầu nhìn Phó Duẫn Thừa và chờ đợi.

Phó Duẫn Thừa quơ quơ phần hông, côn th*t lớn nặng trĩu cũng dong đưa sang trái phải nhưng lại vẫn không chịu cắm vào trong tiểu huyết của Lâm Nhụy.

Phó Duẫn Thừa chính là như vậy, anh luôn ác ý trêu đùa cô.

Lâm Nhụy lỏa lồ thân mình. Cô chỉ cảm thấy thân thể hư không lợi hại. Cô gian nan vận vẹo thân thể rồi dựa vào trên đùi Phó Duẫn Thừa và bắt đầu ma sát lên.

Không biết từ khi nào mà quần của anh đã bị cởi ra toàn bộ, nửa người dưới trần trụi để lộ ra đầy lông chân, lông chân xù xù dán ở trên da thịt kiêu nộ của cô. Bởi vì hai người ma sát nên rất ngứa, có loại cảm giác khác thường nói không nên lời.

Phó Duẫn Thừa chỉ đơn giản cất một bước lớn rồi khóa gối ở trên giường, đôi tay để ở sau đầu, tư thái nhàn nhã dựa vào đầu giường.

Anh mắt lạnh nhìn Lâm Nhụy bởi vì khó nhịn dục vọng mà gấp đến độ mồ hôi đầy đầu nhưng lại không hề có chút ý tứ muốn giúp đỡ cô giải khát.

Mỗi một lần Lâm Nhụy đem sắp nhắm tiểu huyết xuống ngay cây côn th*t lớn kia thì đều bị Phó Duẫn Thừa linh hoạt tránh thoát.

Anh cười lạnh, trên mặt không lưu tình chút nào mà nói: "Không biết là tiểu huyết của em đã bị bao nhiêu người làm qua rồi nhỉ? Quá bẩn."

Sắc mặt Lâm Nhụy trắng bệch, nước mắt ủy khuất chảy xuống rồi lại thừa dạ không dám phản kháng bởi vì lời anh nói đều là sự thật.

Nhưng biểu tình ghét bỏ của Phó Duẫn Thừa vẫn khiến trái tim cô khó chịu.

“Giáo sư, vậy thầy có thể sờ vú em Không? Em mới vừa tắm xong, không dơ đâu!”

Cô muốn nhận được sự an ủi từ trên người anh nhưng anh lại không muốn làm cô. Nghĩ tới nghĩ lui, cô đành phải dùng tay nâng một bên vú đầy đặn rồi lấy lòng dăng lên trước mặt anh.

Phó Duẫn Thừa tùy ý nhìn lướt qua.

Cô có được một đôi vú rất đẹp. Vú cô giống hệt như cái bánh bao, vừa trắng vừa to, hơn nữa lại không hề có dấu hiệu xệ xuống mà còn cao cao chót vót, đỉnh hai đoá hồng anh run rẩy đang chờ người ngắt lấy.

Anh không chút nào để ý mà vươn tay bóp chặt lấy núm vú hồng điểm rồi dùng sức nhấn một cái.

“Đau...” Lâm Nhụy hít khí lạnh, đau đến mức cô sắp chảy cả nước mắt ra.

Phó Dẫn Thừa làm như nhìn không thấy mà ngược lại vươn một cánh tay khác ra, hai tay anh giống như hai cây bút cùng vẽ, anh thô bạo lôi kéo núm vú, vừa véo vừa bóp.

Móng tay nhéo ở trên núm vú tạo thành các loại dấu vết có hình dạng trắng non, núm vú cũng bị kéo dài ra.

Núm vú thực nhanh đã bị chơi đến cứng lên và phồng to rất nhiều. Vú sưng, cho dù chỉ nhẹ nhàng đụng vào nhưng cũng có loại cảm giác đau đớn truyền đến đại não của cô.

Chỉ là mơ hồ, trong đau đớn, cô còn có chút mặc danh khuấy khoả.

Đau và sướng, chắc là nói kiểu như vậy.

Thấy biểu tình của Lâm Nhụy không hề thông khổ, thậm chí còn mang theo chút hưởng thụ thì sắc mặt Phó Dẫn Thừa lạnh lên.

Đối với vú to vừa trắng vừa mềm, anh không chút nào thương hương tiếc ngọc mà hung hăng vỗ một cái tát lên đó.

Vú to ngay lập tức trở nên đỏ bừng, nóng rát đau, mặt trên còn in hằn một dấu tay.

“Tao hóa, chơi vú em kiểu này mà em còn có thể cảm thấy sung sướng sao?!”

Anh lạnh lùng cười.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Muốn diệt dân đọc chùa qass ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hết hy vọng

Edit: Va

Beta: Su + Sakura

Suốt một đêm? Lâm Nhụy bởi vì dục vọng không chiếm được thỏa mãn nên luôn miệng khóc thút thít và cầu xin cùng khát vọng.

Bàn tay to kia vuốt ve qua mỗi một chỗ da thịt của Lâm Nhụy và để lại nhiều dấu vết tím tím xanh xanh, tiểu huyết và núm vú cũng bị người đàn ông ác ý tra tấn thành bộ dáng sưng đỏ bất kham. Nhưng mặc cho cô có động tình đến như thế nào thì Phó Dẫn Thừa vẫn không chịu thỏa mãn cô. Chẳng sợ còn th* t lớn dưới háng cũng đã phình sưng đau nhưng anh vẫn cứ giữ khư khư và cố chấp không thể lay chuyển.

Hai người cứ như vậy tra tấn nhau suốt một đêm.

Ngày hôm sau trùng hợp lại là thứ Bảy, bởi vì không có tiết học nên khi Lâm Nhụy từ trên giường tỉnh lại thì đã không còn thấy thân ảnh của người đàn ông ở bên cạnh, căn phòng trống rỗng. Nếu không phải ứ thanh còn ở trên người thì Lâm Nhụy sẽ cho rằng đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Trong mộng, cô không biết liêm sỉ quyến rũ Phó Dẫn Thừa và phải nhận lại “Trùng phạt”.

Thở dài, cô thật cẩn thận mặc xong quần áo và chuẩn bị xuống buồng vệ sinh dưới lầu để rửa mặt.

Mới bước đi một chút thì nơi riêng tư bí ẩn ở giữa hai chân liền truyền đến cảm giác đau đớn, môi âm hộ mảnh mai sau khi bị ngón tay của người đàn ông thô bạo đối đãi thì đã có chút trầy da và nhòe ra ở bên ngoài, hiện tại còn chưa khô phục lại.

Lâm Nhụy chỉ có thể tận lực rộng mở chân, tư thế bước đi quái dị.

Lúc đi ngang qua phòng sách thì chỉ thấy cửa hơi khép hờ, bên trong truyền đến tiếng gõ bàn phím cùng với bóng dáng cao lớn trầm mặc của người đàn ông.

Cô suy nghĩ thầm muốn vào trong thăm hỏi một tiếng nhưng khi nhớ đến hành vi đối xử với cô giống như dã thú hôm qua của Phó Dẫn Thừa cùng cặp mắt lạnh băng thấu xương kia và nhìn không thấy chút ý thương tiếc đó, Lâm Nhụy liền run lập cập.

Cô tập tễnh bước xuống cầu thang.

Trong buồng vệ sinh sắp xếp chỉnh tề mấy thứ đồ dùng nam tính đơn giản như xà phòng, sữa tắm và dầu gội. Tất cả đều đã dùng hết một nửa, bên cạnh còn để một cái dao cạo râu và không hề có một thứ đồ dùng nào thuộc về nữ chủ nhân của căn nhà này.

Bởi vậy nên có thể thấy được trình độ thô sơ của ngôi biệt thự.

Tâm tình vốn uể oải của Lâm Nhụy nguyên giờ đã có chút tốt lên

Đánh răng xong, cô lại tắm rửa sạch sẽ bằng nước ấm. Sau khi chỉnh chu cho bản thân xong, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt trong gương của mình, cô nỗ lực kéo kéo khóe miệng để lộ ra một cái mỉm cười làm bản thân thoát nhìn đã khôi phục chút ít thần thái.

Ngay sau đó, cô lại đi vào phòng bếp, buổi sáng ăn đồ thanh đạm tốt hơn nên cô tính nấu cháo trứng muối thịt nạc.

Rửa sạch nguyên liệu nấu ăn xong rồi làm và bỏ vào nồi, lúc cô nấu cháo thì ứng dụng WeChat lóe sáng.

Vừa mở ra thì thấy là tin nhắn từ một người bạn gửi tới.

“Tra được rồi, nick name của tên đó là Lão Tử Vô Địch Thiên Hạ, mấy việc còn lại không biết, tớ chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi!”

“Cảm ơn.”

Lâm Nhụy hơi hơi mỉm cười. Cô mở di động ra rồi ấn game Vương Giả Vinh Quang, tiến vào giao diện đăng nhập xong và add với người bạn tốt kia rồi tìm tòi cái nick name “Lão Tử Vô Địch Thiên Hạ” này.

Cũng may là Vương Giả Vinh Quang không cho phép được đặt tên nick trùng nhau nên cô rất nhanh đã tìm ra.

Cô click xem danh tính của người kia, avt là một nam sinh anh tuấn, mũi cao thẳng, mày rậm mắt to, khóe miệng xấu xa hơi nhếch, cười đường hoàng tà tử, bên tai phải còn đeo một chiếc khuyên tai kim cương lấp lánh sáng lên.

Đúng là người cô muốn tìm.

Đại giáo thảo Hàn Vũ kiêm công tử nhà thị trường, là con nhà quan giàu có danh xứng với thực.

Lâm Nhụy gửi lời mời kết bạn xong sau đó lẳng lặng chờ đợi hồi âm.

Cô đặt avt là ảnh chụp một bên sườn mặt đón ánh sáng của mình, tuy không thấy rõ mặt nhưng lại có thể cảm giác được cô gái trong ảnh chụp thanh thuần động lòng người.

Vừa cầm di động chờ đợi vừa trông nồi cháo, qua gần 20 phút, cháo đã nấu xong, lời mời mới vừa gửi đi lúc này lại giống như đá chìm đáy biển, không hề có một chút hồi âm.

Lâm Nhụy đành tắt game rồi hết sức chuyên chú coi chừng nồi cháo.

Cháo nấu xong, cô liền múc vào hai cái bát rồi lại hâm nóng bánh bao chay mà hôm qua mới mua ở siêu thị, sau đó làm tiếp một đĩa dưa muối nhỏ, bữa sáng xem như đã hoàn thành.

Cô lại nhìn di động một lần nữa, đã 11 giờ rưỡi.

Còn Phó Duẫn Thừa vẫn đang ở trên lầu và không hề xuống dưới.

Lâm Nhụy tìm cái khay rồi bưng phần ăn của Phó Duẫn Thừa lên lầu hai.

Đứng ở trước cửa phòng sách, cô thử tính gõ gõ cửa phòng khép hờ. “Phó giáo sư, bữa sáng đã làm xong.”

Bên trong không có ai đáp lại.

Lần này, cô trực tiếp đi vào.

Chỉ thấy bức màn trong phòng gắt gao trùm chặt, ánh sáng u ám, chỉ có ánh sáng sâu kín của màn hình máy tính và thân ảnh ngồi trước bàn máy tính của Phó Duẫn Thừa.

Cô bước về phía bên phải của Phó Duẫn Thừa rồi nhẹ nhàng đặt khay ở cạnh bàn.

Từ góc độ này nhìn qua thì sườn mặt của Phó Duẫn Thừa kiên nghị, môi mỏng lạnh băng mỉm, mặt vô biểu tình tựa như một tác phẩm được điêu khắc tinh mỹ.

Nhưng anh lại không thèm nhìn Lâm Nhụy lấy một cái. Anh vẫn làm việc như không có gì.

Đủ để cho thấy thái độ của anh.

Trong lòng Lâm Nhụy lên men, cô không được ưa thích đến như vậy sao?

Đêm qua, thân thể của Phó Duẩn Thừa đã phản ứng rõ ràng là rất muốn cô, cô đối với anh cũng không phải là không hề có lực hấp dẫn.

Cô cố nén sự chua xót sâu trong nội tâm rồi ôn nhu nói: “Giáo sư, em biết chuyện ngày hôm qua là do em sai, sau này em sẽ không làm như vậy nữa. Thầy ăn com trước đi.”

Ngón tay gõ bàn phím của Phó Duẩn Thừa dừng lại nhưng anh vẫn không chịu nhìn cô như cũ.

Lâm Nhụy lại nói thêm vài câu nhưng đến nửa ngày vẫn không được anh đáp lại.

Cô đã tan nát cõi lòng: “Nếu giáo sư không muốn thấy em thì em lập tức sẽ đi và không tiếp tục làm chướng mắt thầy nữa!”

Dứt lời, Lâm Nhụy quật cường lau nước mắt bất tri bất giác chảy ra rồi xoay người rời đi.

Sau khi cô rời đi, trong phòng lại khôi phục an tĩnh lạnh như nước.

Ánh sáng màn hình phản chiếu gương mặt anh tuấn của Phó Duẩn Thừa.

Trong cặp mắt kia tràn ngập tự trách, thống khổ và giằng giụa.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >> Kịch tính chưa >> Giữ lời rồi nhé >> Vẫn chưa thịt chân chính ahiho >> Chuyện gì sẽ xảy ra >> Cứ 800 vote lại được tặng chương nhé >>

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Gặp được Lục Trạch

Edit: Va

Beta: Su

Lâm Nhụy khóc lóc rời khỏi nhà của Phó Duẩn Thừa.

Sự thật đã chứng minh rằng khi cả người cô cảm thấy không vui thì tiếp theo còn sẽ xảy ra càng nhiều rắc rối. Sau khi ra khỏi nhà của anh, cô mới phát hiện nơi đây đều là khu biệt thự và nó nằm ở bên ngoài nội thành. Những người ở đây khi đi ra ngoài đều là đi xe riêng nên chỗ này không có xe buýt và xe taxi đi ngang qua.

Cầm di động tra xét xung quanh một chút, trạm giao thông công cộng gần đây nhất cũng cách nơi cô đứng khoảng 2 km.

Cô chỉ có thể đeo balo và cầm di động bước đi trên con đường cái vắng tanh.

Mặt trời hôm nay rất chói, ánh sáng nóng hừng hực chiếu lên trên người làm cô thật sự vừa mệt vừa bức bối. Cô đột nhiên cảm thấy giống như toàn bộ thế giới đều đang đối nghịch với mình. Hai chân còn có chút đau, khi đi đường thì giống như bị tra tấn, cô vừa đi vừa rơi nước mắt và thương tâm bởi vì sự lạnh nhạt của Phó Duẩn Thừa.

Cho dù là như vậy nhưng khi người ở bên ngoài nhìn vào thì sẽ thấy là cảnh tượng mỹ nữ đang rơi lệ, đặc biệt là dáng người của cô gái đẹp này thực không tồi và rất hấp dẫn trông mắt người khác.

Có 1 - 2 người đàn ông trung niên mở siêu xe mời Lâm Nhụy lên ngồi chung nhưng cô đều từ chối hết. Cũng không nhìn xem lại bộ dáng của bản thân đi, vừa bụng phê lại còn béo phì và lớn tuổi, chỉ sợ là khi cởi quần ra thì còn th*o còn không đủ để nhét kẽ răng.

Đương nhiên, điều quan trọng hơn là họ vừa già vừa xấu, quả thực là kém xa ngàn dặm so với Phó Duẩn Thừa.

Chỉ có điều là Phó Duẩn Thừa lại đối xử nghiêm khắc tàn khốc với cô...

Hơn nữa, cô còn bị tên dê tiện Trương Lục kia làm hại mấy ngày nay cũng rất khó tới trường học...

Lâm Nhụy rầu rĩ đi bộ. Cô cảm thấy rất sốt ruột với mấy chuyện phiền phức này.

Đột nhiên thấy khó thở, cô oán hận dùng chân đá một viên đá trên mặt đất.

"Ai u."

Chân của Lâm Nhụy đau đến phát điên, cô hô lên một tiếng.

Thật là tự làm bậy không thể sống mà, rõ ràng là đi đá cái hòn đá nhỏ kia, kết quả lại dùng sức quá lớn mà thu chân không được nên trực tiếp đá lên đầu của khối đá to bên cạnh.

Cô cúi người xuống rồi còi giầy ra xem xét nên không hề phát hiện ra có một chiếc Porsche không biết từ khi nào đã ngừng lại bên cạnh mình lặng yên không một tiếng động, một đôi chân dài bước xuống xe tiến đến gần Lâm Nhụy.

"Cô không sao chứ?" Giọng nói trầm thấp làm người mê muội.

Lâm Nhụy ngẩng đầu lên thì liền thấy, cư nhiên là người đàn ông mà mình gặp ở công viên trò chơi lần trước.

Lâm Nhụy nhớ lại lúc ấy, bởi vì thấy người đàn ông này lớn lên quá anh tuấn mà liền nhìn không được xuống tay, hai người thiên lời câu địa hóa, người đàn ông làm cô dục tiên dục tử ở trong buồng vệ sinh. Cô còn mơ hồ nhớ rõ hình như người đàn ông này tên là Lục Trạch, trên danh thiếp bị cô xé kia có viết như vậy.

Anh hôm nay ăn mặc tương đối nghiêm chỉnh, một thân tây trang màu đen, dáng người cao thẳng, tóc vuốt ra phía sau để lộ gương mặt trắng nõn trơn bóng, ngũ quan vốn thâm thúy càng thêm anh tuấn bức người.

Giờ phút này, mắt đen từ trên cao nhìn xuống Lâm Nhụy, ánh mắt anh sáng quắc.

Thực ra chỉ là tùy tiện làm một lần nên người đàn ông này cũng không được tính là bạn. Lúc này, anh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô. Tình huống này khiến Lâm Nhụy không khỏi có chút xấu hổ.

Đặc biệt là khi cô đang chật vật mất mặt thế này, cũng không biết là Lục Trạch đã thấy được nhiều hay ít.

"Không sao!"

Cô ngồi xổm ở dưới đất, ngón cái bên chân phải đã bị trầy, mắt cá chân còn lưu lại vết trầy da đêm qua do té ngã ở trong phòng tắm. Thật xui xẻo, hai vết thương đều ở cùng trên một chân, cô đây là đang gặp phải cái vận đen gì nhỉ?

Lâm Nhụy ngẩng đầu hỏi Lục Trạch: "Mà tại sao anh lại ở đây?"

Lục Trạch cười cười: "Nhà tôi ở phía trước, đang trên đường về nhà lấy văn kiện thì liền nhìn thấy cô."

Kỳ thật thì anh đã quan sát Lâm Nhụy từ xa một hồi lâu.

Trên đường sắp về đến nhà, vốn chỉ tùy ý quét tầm mắt ra ngoài cửa sổ nhưng không ngờ rằng lại thấy được một thân ảnh quen mắt làm Lục Trạch có chút không thể tin tưởng.

Vốn tưởng rằng là nhìn lầm nên anh cố ý lái xe với tốc độ chậm nhất, hai mắt lại nhìn xuyên thấu qua cửa sổ nhiều thêm một chút, cuối cùng thì cũng xác định được.

Đây là cô "Lâm tiểu thư" đã cùng anh làm tình mãnh liệt ở buồng vệ sinh trong công viên trò chơi cách đây mấy ngày.

Cô "Lâm tiểu thư" này thật sự là quá hợp khẩu vị. Anh còn nhớ rõ như in tình cảnh đắm đuối khi cô bị cây côn th*т dưới háng mình làm đến cao trào, cái miệng nhỏ đỏ bùng phun ra tiếng rên rĩ mê người cộng với tiểu huyết chặt hẹp vừa liếm mát vừa có thể chảy ra nước, mọi thứ trên người cô đều làm anh còn mãi hồi tưởng lại dư vị cho đến tận bây giờ.

Nhưng ngay cả tên cô mà anh cũng không biết. Lục Trạch đã cố ý tự mình đưa cho cô một tấm danh thiếp, bên trên có viết cách thức liên hệ trực tiếp với anh. Anh còn tính toán ngẫu nhiên "Liên hệ" với cô một chút cũng không tồi.

Ai ngờ, qua đã lâu như vậy mà không hề có cuộc điện thoại nào của cô gọi tới.

Trong lòng Lục Trạch có chút tiếc nuối nhưng anh cũng không thêm để ý. Dù sao cũng chỉ là một lần gặp gỡ tình cờ và chơi đùa với nhau mà thôi.

Ai mà ngờ rằng, hai người họ lại còn có cơ hội gặp nhau lần thứ hai. Hơn nữa, lần này, tình cảnh của "Lâm tiểu" hình như có chút chật vật.

Lục Trạch ngồi ở ghế cầm lái nghiền ngẫm nhìn Lâm Nhụy một mình đáng thương đi ở trên đường lớn, nhìn cô rầu rĩ không vui đá cục đá, sau đó bị cục đá làm cho bị thương..

Lúc này, anh mới bước từ trên xe xuống, cũng bởi vậy nên mới xảy ra một màn này.

Lâm Nhụy nhìn theo phương hướng mà Lục Trạch chỉ, đúng là khu biệt thự cô vừa rời khỏi. Hóa ra là Lục Trạch và Phó Duẩn Thừa ở trong cùng một khu nhà, khó trách vì sao mà cô gặp được Lục Trạch ở đây.

Lâm Nhụy bừng tỉnh ngộ.

Lâm Nhụy vừa định chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì lại thấy Lục Trạch nhìn mất cả chân cùng với ngón chân bị thương của mình. Anh săn sóc nói: "Lâm tiểu thư, cô cứ lên xe của tôi trước đi đã, tôi đưa cô tới tiệm thuốc."

Lục Trạch tới thật là đúng lúc.

"Cảm ơn anh Lục."

Lâm Nhụy gật đầu đồng ý, cô vốn đang phát sầu không biết nên trở về nhà như thế nào, hiện tại thì Lục Trạch lại chủ động đề nghị trước, tuy quan hệ của hai người tương đối xấu hổ nhưng cũng được coi là giải quyết được khó khăn của cô bây giờ.

Tiếp theo, Lục Trạch đỡ Lâm Nhụy lên xe, an trí cho cô ngồi ở trên ghế phụ xong, sau đó anh cũng liền ngồi lên xe.

"Thất đại an toàn cho tốt đi." Giọng điệu của Lục Trạch ôn hòa.

Lâm Nhụy thiếu chút nữa đã quên, nghe Lục Trạch nhắc nhở, cô liền vội vàng cúi đầu thất đại an toàn.

Lục Trạch ngồi ở bên cạnh cong cong môi. Anh nghiêng thân thể qua bên phải rồi vươn tay qua. "Để tôi đeo giúp cô."

Dứt lời, anh duỗi tay qua bên phải Lâm Nhụy rồi kéo đai an toàn qua, cánh tay cường kiện giống như vô tình cọ qua trước ngực Lâm Nhụy như 1 ngón gió phát qua và thất đại an toàn cho cô xong. Toàn bộ động tác của anh rất đẹp mắt, liền mạch và lưu loát.

Lúc thất đại an toàn, ánh mắt anh thực chuyên chú, động tác của ngón tay cũng thực ôn nhu, có hô hấp tinh mị phun vào trên cần cổ trần trụi của Lâm Nhụy, cảm giác tê tê đại đại.

Lâm Nhụy rung động tâm thần.

Nhưng chờ đến khi cô nhìn lại Lục Trạch thì anh đã ngồi thẳng. Trên mặt anh treo tươi cười nhàn nhạt, thoạt nhìn ôn tồn lễ độ.

Mặc cho ai nhìn cũng đều đến tán thưởng một tiếng anh là tuýp đàn ông ga lăng.

Ấn ngôi sao và vote đy nà >< Vì không đủ 800 vote nên hnay 1 chương thoy nhé muahaha >< Thời hạn tặng 2 chương chỉ có hiệu lực đến 10h đêm hôm sau thôi ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Xoa thuốc

Edit: Va

Beta: Su

Xe vững vàng chạy.

Lục Trạch đặt tay ở trên tay lái rồi tùy ý hỏi: "Lâm tiểu thư, sao cô lại một mình ở nơi này?"

Lâm Nhụy thần sắc buồn bã. Cô không quá muốn trả lời vấn đề này.

"Bạn của tôi ở đây." Cô nhẹ nhàng băng quơ nói.

Bạn?

Là dạng bạn gì mà đã biết rõ cô không dễ gọi xe ở đây, buổi chiều lại để cô đi bộ một mình đi ở bên ngoài?

Lục Trạch nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lâm Nhụy, thấy đôi mắt cô hơi hơi sưng đỏ, hình như là mới vừa nãy có khóc.

Anh suy tư nhưng không hề truy vấn.

Không khí lập tức lặng im, hai người đều không hề nói chuyện.

Có lẽ là quá mức an tĩnh nên Lâm Nhụy thậm chí có chút xấu hổ.

Cũng may là xe thực nhanh đã ngừng lại ở một ven đường.

Sắc mặt của Lục Trạch như thường đặn dò: “Chờ tôi.” Nói xong, anh liền vội vàng xuống xe.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, Lâm Nhụy thấy Lục Trạch lách mình vào tiệm thuốc bên cạnh đường cái, thế mới biết hóa ra là anh đi mua thuốc cho cô.

Cô nao nao.

Không quá vài phút, Lục Trạch ra tới. Anh mở cửa xe ra, ngồi vào ghế điều khiển xong rồi đặt bao nilon nhỏ trong tay mình ở trước mặt Lâm Nhụy.

“Đây là thuốc mỡ chuyên trị vết trầy da.” Vừa nói, Lục Trạch vừa lấy từ trong bao nilon ra một cái lọ thuốc màu nâu nhỏ rồi mở hộp ra ý bảo Lâm Nhụy nâng chân lên.

Lâm Nhụy chần chờ. Cô không thể tin tưởng hỏi: “Anh muốn giúp tôi xoa thuốc sao?”

“Có cái gì mà không thể sao?”

Lục Trạch nhướng mày, bàn tay to thuận thế với qua đùi phải của cô, đem chân bị thương để lên giữa chỗ ngồi để anh có thể bôi thuốc.

Việc đã đến nước này, Lâm Nhụy chỉ có thể theo ý anh.

Gót chân nhỏ với hình dạng duyên dáng cứ như vậy tùy ý bại lộ ở dưới mí mắt của Lục Trạch, năm ngón chân trắng nõn, tinh oánh dịch thấu, mà vết trầy da màu đỏ ở chỗ ngón chân cái hiện lên nổi bật.

Anh quan sát chỗ bị thương của cô thì phát hiện vết trầy chỗ ngón chân tuy không lớn nhưng lại có chút thâm, hiện tại lại đang mùa nóng, sợ nhất là bị cảm nhiễm.

Phải tiêu độc trước mới được.

Lục Trạch buông hộp thuốc xuống rồi lấy từ túi trong túi ra khăn giấy tiêu độc xong bắt đầu nhẹ nhàng chà lau miệng vết thương cho cô.

“Tê...”

Khoảnh khắc khăn giấy dán lên miệng vết thương kia thì đau đớn như kim đâm truyền đến, Lâm Nhụy nhịn không được mà hít hà một hơi.

“Đau là bình thường, ráng chịu một chút thì tốt rồi.” Lục Trạch mở miệng ôn nhu an ủi, động tác trên tay vẫn tiếp tục như cũ nhưng hình như có mềm nhẹ hơn chút.

Lâm Nhụy gật gật đầu.

Lâm Nhụy muốn nói rằng mình không phải em bé và đau là bởi vì phản ứng sinh lý bình thường tại cô từ nhỏ đến lớn không hề bị thương nhiều. Người nghèo bị trầy da thì có sao? Cô không có yếu ớt như vậy.

Nhưng khi nhìn về mặt nghiêm túc của Lục Trạch, cô lại đột nhiên không nói ra được.

Tuy biết rõ người đàn ông này là điển hình lá cờ hồng kỳ ở nhà không ngã nhưng bên ngoài cờ màu phiêu phiêu, nói không chừng tất cả những việc anh làm hiện tại đều là vì để chơi cô thôi. Nhưng lúc này, Lâm Nhụy vẫn như cũ mà không tự chủ được bản thân và sinh ra một ít cảm động.

Đặc biệt là tâm tình hôm nay của cô phá lệ uể oải.

Một người đàn ông dịu dàng trầm thiết như thế này đúng là hợp với yêu cầu hiện tại của cô.

Trầm ngâm một chốc xong, Lâm Nhụy đột nhiên nói: “Chúng ta làm một hồi đi.”

Thanh âm của cô rõ ràng truyền vào lỗ tai Lục Trạch.

Trong mắt Lục Trạch hiện lên vẻ hơi kinh ngạc, thực nhanh lại khôi phục bình tĩnh, anh thông dong tươi cười.

Anh cười khê: “Không vội.”

Hai chữ ngắn ngủn lại được anh diễn tả thân mật và mang theo ý trêu chọc.

Lâm Nhụy mặt đỏ, cô sốt ruột khi nào a?

Cô mới không vội.

Muốn mở miệng nhưng hình như ở trong ánh mắt mỉm cười của anh, tất cả suy tư của cô đều bị nhìn thấu. Lâm Nhụy bị nghẹn trở về.

Cô đơn giản quay mặt sang bên sườn khác làm bộ như đang xem phong cảnh ngoài cửa sổ và tùy ý để Lục Trạch xử lý miệng vết thương cho mình.

Tĩnh tế và cẩn thận thoa nước thuốc rồi dán băng keo cá nhân cho cô xong, cuối cùng cũng xem như xong việc.

Lục Trạch giờ tay vỗ vỗ đôi chân thon dài trắng nõn trước mặt: “Xong rồi!”

Xúc cảm da thịt trong tay cực tốt làm anh nhịn không được lại tùy tay nhéo nhéo vài cái.

Không thể không nói, thân thể của cô đúng là hoàn mỹ, không chỉ có một cái tiểu huyết chắt hẹp vô cùng mà cô còn có một đôi chân thon dài mê người. Đôi chân này nếu mô tả theo trên mạng mà nói thì chính là "chân chơi năm" trong truyền thuyết."

Điều này làm Lục Trạch không cảm có chút tâm viên ý mãn, chỗ nào đó dưới hạ thân cũng phình to lên, có loại cảm giác phi thường muốn phát tiết.

Chỉ là trước mắt ở đường cái lớn, lại có chút không thích hợp.

Anh lại khởi động xe xong dùng giọng nói trầm thấp tràn ngập từ tính hỏi: “Tới nhà cô hay là khách sạn?”

Lâm Nhụy mới đem chân thu hồi xong.

Nghe lời Lục Trạch nói, cô ngay lập tức hiểu rõ thâm ý trong đó. Suy nghĩ qua một chút, cô đáp: “Hay là cứ tới nhà tôi đi.”

Tiểu Mỹ còn chưa trở về.

Nhà cô cũng không có ai.

Đêm qua quá mức tra tấn, cô lúc này cần gấp một hồi làm tình kịch liệt để phóng túng bản thân.

“Được.”

Hai người liếc qua nhau và đều sôi nổi thấy được lửa nóng từ trong đáy mắt của đối phương.

Xe chạy nhanh như bay...

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Lục tổng qass óach >< Team vẫn đọc cmt của mấy bẹn thường xuyên nhé >< Nghe báo đã tìm được convert của bộ này rồi, nhjư bạn đọc rồi thì thôi mấy bạn đừng đọc của bên team nữa ~ Chứ cứ bàn tán với bất mĩ hết vậy thì cần gì team edit nữa chứ? Huhu ~

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ngoài tầm đạo đức

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Không thể không nói, Lục Trạch là một con người rất cẩn thận.

Xe dừng trước cửa khu nhà Lâm Nhụy, anh cũng không cùng cô xuống xe, mà là Lâm Nhụy đi trước, còn anh thì ở phía sau không nhanh không chậm đi theo.

Khoảng cách xa như vậy, người khác cũng sẽ không đoán được quan hệ giữa hai người, thậm chí còn sẽ cho rằng bọn họ vốn không hề quen biết.

Lâm Nhụy đối với việc này cũng không có gì dị nghị, dù sao thì Lục Trạch cũng là đàn ông đã có vợ, cẩn thận cũng là chuyện nên làm. Hơn nữa, cô và anh cũng sắp làm một ít chuyện ngoài tầm đạo đức nên cô không muốn chuốc thêm phiền toái cho mình.

Đến nhà, sau khi mở cửa, bên trong quả nhiên không có người. Tiểu Mỹ chưa trở về nhưng khoá cửa lại có dấu vết như bị người cạy mở. Cũng may là bởi vì lúc trước khi thuê nơi này, cô cùng Tiểu Mỹ đã suy xét qua bản thân đều là con gái, lại còn đang độc thân, ở đây thì không quá an toàn nên cô ý tìm thợ làm thêm khoá, nếu không mà chỉ dựa vào khoá cửa cũ thì đã sớm bị cạy ra.

Ai mà đến nỗi đi cạy cả cửa, không cần nói cũng biết.

Lời Phó Duẫn Thừa nói chính là sự thật.

Có người muốn cưỡng gian cô.

Lâm Nhụy thở dài, cô buông túi xách trong tay, sau đó đi thẳng vào phòng ngủ.

Lục Trạch bước đi nhẹ nhàng lên cầu thang, nơi ở của Lâm Nhụy có cấu trúc như một tiểu khu cũ, nên cầu thang thoát nhìn có chút cổ xưa, âm thanh gầy da vang lên ở hàng hiên đơn sơ, phá lệ rõ ràng.

Lúc trước hai người ở trên xe đã thêm WeChat của nhau, dựa theo địa chỉ của WeChat, anh có thể tìm được số nhà của Lâm Nhụy.

Nhìn đến cửa nâu đỏ khép hờ, anh không chút do dự, đẩy cửa bước vào.

Lọt vào tầm mắt là phòng khách chính tề đơn giản, nhà tuy nhỏ nhưng là chỗ ở của con gái nên cách trang trí thập phần ấm áp.

Lục Trạch tùy ý nhìn quanh, không thấy thân ảnh người con gái kia đâu.

Bắt quá cửa phòng ngủ cũng mở ra, Lục Trạch dừng một chút rồi cất bước đi vào.

Trên mặt anh tuần điểm nụ cười mỉm bình tĩnh mà thông dong, giống như một thân sĩ ưu nhã, như là nơi hấn bước vào không phải là phòng ngủ của một ai đó mà là tham gia một tiệc rượu long trọng.

Khi thấy thân ảnh người con gái đang nằm trên giường bông, mắt đen đột nhiên cứng lại.

Phong cảnh quyến rũ nhất, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi đúng không?

Cô gái đang dựa đầu vào cạnh giường, thân mình nằm hơi nghiêng nghiêng, váy lụa mỏng manh màu đen bao trùm trên da thịt ónh nhuận, áo ngủ này cực kỳ gợi cảm, ngực áo xẻ hình chữ V rất sâu, bởi vì tư thế của cô, vốn là đôi gò bông trời sinh rất lớn thoát nhìn càng thêm sóng gió mãnh liệt, ở giữa khe rãnh thật sâu kia, đủ để bất luận nam nhân nào cũng hạnh phúc chết chìm ở trong đó.

Váy lụa rất ngắn, chỉ che khuất được chỗ căn đùi, trắng nõn thon dài tùy ý gác chéo, phong cảnh phần bên trong đùi như ẩn như hiện, càng tăng thêm vài phần thần bí.

Mà Lâm Nhụy giờ phút này lại đang mở to con ngươi ngập nước, mị nhãn như tơ nhìn anh.

Còn đâu nửa phần bộ dạng thanh thuần của lúc trước.

Đây rõ ràng chính là một tiểu yêu chuyên hút tinh huyết của đàn ông.

Lục Trạch hí mắt, thanh âm trầm thấp vang lên mang theo vẻ trêu đùa: “Như thế nào, chuyên môn của cô là nằm trên giường quyến rũ và chờ tôi làm cô sao?”

Về mặt của anh thả lỏng, cười phong lưu tà tử. Anh không hề ngại trang ra bộ dạng thân sĩ văn nhã ở trước mặt Lâm Nhụy như vừa nãy, đây mới chính là con người thật của anh.

Một nam một nữ, ở trong phòng, xé rách vỏ áo ngoài đạo đức, không chút nào để ý bại lộ dục vọng nguyên thủy nhất của loài người.

Giao phối!

Không gì có thể so với việc làm tình còn làm cho tâm tình của người ta cảm thấy sung sướng.

Lâm Nhụy khẽ cắn môi đỏ, sóng mắt nhìn anh một cái: “Biết vậy mà còn không mau tới?!”

Thanh âm cô vừa ngọt vừa mị, phối hợp với thân thể, biểu tình, nhất cử nhất động đều đang dụ hoặc thần kinh của người đàn ông.

Lục Trạch cong môi, bàn tay vung lên cởi áo khoác bên ngoài tây trang rồi tùy ý ném nó lên trên giường xong chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Nhụy.

Anh cúi người, dễ như trở bàn tay ngậm lấy môi đỏ của cô.

Tay phải giữ ở sau đầu cô, cánh môi hai người găt gao tương dán, hung hăng cắn xé, lôi kéo.

Hơi thở đàn ông mang tính xâm lược làm Lâm Nhụy không khỏi thất thần. Cô theo bản năng phối hợp theo động tác của Lục Trạch, làm đầu lưỡi linh hoạt của anh hoạt tiến vào khoang miệng chính mình, ở trong công thành đoạt đất, tùy ý cạo rửa mỗi một góc trong miệng cô, cùng cái lưỡi của cô dây dưa vừa thân mật lại vừa tinh sắc.

Hai người vừa thân vừa liếm một lúc lâu sau Lục Trạch mới buông Lâm Nhụy ra.

Lục Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ hồng nhuận của cô cùng bộ dáng thờ hờn hờn, con ngươi màu đen lại có phần sôi trào quay cuồng.

Anh chỉ vào trong quần tây căng phồng của mình, dùng vài tiếng gọi cảm mang theo hơi thở dốc: “Bảo bối, tiểu đệ của tôi cứng rồi.”

“Giúp tôi ăn nó một chút.”

Á

n ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >> Cùng chào đón beta mới của team nhé >< Minh Minh cute ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nguyên cây vào động

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Không chỉ mình Lục Trạch khó chịu, Lâm Nhụy lúc này cũng chẳng kém gì anh, thân thể của cô phá lệ mất cảm, hạ thể đã trào dâng ham muốn và cực độ hưng không, tiểu huyết khát vọng cơn th*t lớn cắm trong cơ thể mình.

Tay nhỏ của Lâm Nhụy kéo khóa quần tây của Lục Trạch xuống rồi lôi khẩu AK được giấu ở bên trong quần lót ra.

côn th*t lớn cùng nổi gân xanh lên bốn phía, còn phun ra chút dịch nhầy ở bên ngoài, thoát nhìn khiến con người ta thập phần phấn chấn.

Đã lâu không thấy ~

Nó vẫn oai hùng soái khí như vậy.

Lâm Nhụy búng nhẹ quy đầu của côn th*t và thân thiết cùng với nó. Lâm Nhụy có chút mong chờ màn tiếp đón khiến cô dục tiên dục tử, tay nhỏ của cô cầm thân gây rồi hoạt động lên xuống thập phần thuần thực.

côn th*t ngày càng hưng phấn nên tiết ra nhiều dịch nhầy, Lâm Nhụy kẻ sát môi đỏ vào côn th*t rồi ngâm vật nóng ẩm kia vào.

Mùi hương quen thuộc cùng vị tanh nồng tràn vào khoang miệng, không chỉ không làm người khác cảm thấy phản cảm mà ngược lại làm Lâm Nhụy càng thêm say mê, cái lưỡi thơm tho không ngừng quét quanh côn th*t, vừa mút vừa liếm, quả thực như đang tắm rửa một lần nữa cho nó, bọt nước trong trượt bóng loáng.

Hơi thở của Lục Trạch càng thêm nặng nề. Từ lúc Lâm Nhụy liếm côn th*t cho anh thì hai tay của anh cũng không hề nhàn rỗi. Anh luôn tay vào trong vấy lùa mỏng rồi vuốt ve và véo véo hai mảnh cánh hoa một chút xong lại dùng tay lớn bao phủ trên nhũ thịt khiến cô gái tuổi trẻ có thể hưởng thụ khoái cảm, da thịt co giãn cùng với hạ thể như bị kích thích mãnh liệt.

Cảm giác màn dạo đầu đã đủ, anh buông lỏng Lâm Nhụy ra rồi cởi bỏ quần áo trên người, toàn thân trần trụi lộ ra vai rộng hông hẹp và dáng người săn chắc.

Mặc quần áo thì nhìn gầy nhưng khi cởi ra lại rất có thịt, cơ bắp không khoa trương giống như kiểu cổ tinh tập thể hình nhưng mỗi một đường cong đều cực kỳ tuyệt đẹp và luscious, bên trong đó ẩn chứa thật lớn lực bạo phát.

Nếu xét riêng về phần năng lực của người đàn ông này thì Lâm Nhụy đã sớm nếm thử qua. Chỉ cần anh muốn thì tuyệt đối có thể làm bất luận một cô gái nào đến xuống giường cũng không được.

Nhớ lại cảnh lần trước khi hai người làm tình ở trong buồng vệ sinh kia, Lâm Nhụy nhịn không được mà liếm môi, trong mắt như có một hồ xuân thủy đang nhộn nhạo.

Lục Trạch vươn một ngón tay vào trong tiểu huyết của cô để dò xét, bên trong đã sớm ướt át, thậm chí còn ướt hơn so với trong tưởng tượng của anh.

Anh nhướn lông mày: “Xem ra là cô đã chuẩn bị tốt.”

Lâm Nhụy nằm ở trên giường. Cô tách hai đùi ra thành hình chữ M rồi dùng miệng thanh quyến rũ anh: “Mau tới đây đi.”

Chỉ thấy chỗ đùi trắng nõn, trong khu rừng rậm màu đen kiêu nộn kia, mỹ huyết như cánh hoa sau cơn mưa, môi âm hộ còn đang thấm giọt sương, ướt đầm dề chờ đợi khách vào cửa.

Lục Trạch nhìn bộ dáng khó dần nổi của cô thì ngược lại không hề nóng nảy, anh lại thích thú trêu đùa cô.

“Cô cầu tôi thì tôi liền lập tức làm cô.”

Lâm Nhụy không cao hứng chu miệng. Cô nghĩ thầm, việc làm tình rõ ràng chính là đang thỏa mãn nhu cầu sinh lí của cả hai bên, vậy thì vì lẽ gì mà cô lại phải cầu xin anh.

Nhưng tên đã lấp trên cung thì không thể không bắn, cô đã sớm nhịn không được, còn nhìn sơ qua thì anh lại thông dong bình tĩnh, phỏng chừng nếu cô không mở miệng thì người đàn ông này thật đúng là sẽ trêu đùa cô thêm chốc lát.

Chẳng lẽ là tiểu huyết của cô không đủ mị lực sao?

“Cầu anh...” Cô cuối cùng vẫn phải khuất phục dưới dâm uy của người đàn ông.

Hình như là Lục Trạch cảm thấy còn chưa đủ. Anh dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

“Cầu tôi cái gì? Nói rõ ràng đi.”

Tên đàn ông thôi!

Lâm Nhụy giận dữ trừng mắt nhìn anh một cái, chỉ tiếc là hiện tại, đôi mắt của cô một mảnh trơn bóng, mị ý lan tràn, cái trừng mắt này không chỉ không có chút sát thương nào mà ngược lại càng giống như là đang nũng nịu quyến rũ anh, chọc đến hạ thân của anh nóng lên, bàn tay to nhịn không được mà捏o phần gò hồng hồng diễm của cô như đang trừng phạt.

“Mau nói. Cô không nói thì làm sao tôi biết được.” Lục Trạch áp lực tiếng thở dốc rồi thúc giục.

Được thôi! Nói thì nói.

“Tiểu huyết ngứa quá, cầu anh dùng côn th*t lớn thao tiểu huyết của tôi... Còn nữa... Nhũ thịt cũng rất ngứa...”

Lâm Nhụy rên rỉ, tiểu huyết còn đang cuộn cuộn không ngừng chảy nước, mà hiện tại, nhũ thịt kia cũng sưng to đến phát đau, cô vội vàng hy vọng được được sự âu yếm từ anh.

Lục Trạch dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô gái quyến rũ vờn vẹo ở trên giường như rắn nước kia, khuôn mặt nhỏ thanh thuần bởi vì dục vọng mà trở nên vũ mị động lòng người, ánh mắt cơ khát nhìn chăm chăm hạ thân anh như là một tiểu dâm oa chờ người đến làm.

Khuôn mặt anh tuần cười như không cười, anh rụt rè nói: “Nhìn Lâm tiểu thư khó chịu như vậy, tôi đây liền giúp Lâm tiểu thư vậy!”

Nếu không phải côn th*t lớn ở hạ thân anh đã sớm vận sức chờ phát động và không ngừng tiết ra chất nhầy tanh tươi bán đứng anh thì Lục Trạch lúc này thoát nhìn thật giống như một thân sĩ nhiệt tình giúp đỡ người khác.

Anh kéo Lâm Nhụy về phía mình một chút rồi tách hai chân trắng nõn kia ra, sau đó nhắm ngay giữa u kính ngập nước xong đâm thẳng vào trong một cái.

Nguyên cây vào động!

Thật sướng!

Hai người đồng thời phát ra một tiếng than thở thỏa mãn.

Á

n ngôi sao và cmt ủng hộ đy nả >< Có ai nhớ team hog ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị cây gậy lớn thọc hồng rồi!

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Quả nhiên là ướt, mềm và ẩm giống trong trí nhớ của anh.

côn th*t đâm thật sâu vào trong tầng tầng lớp lớp thịt mềm, nó giống như bị vô số cái miệng nhỏ hút, tiểu huyết gắt gao bao bọc lấy thân gầy, sướng đến mức sống lưng anh có loại cảm giác tê dại rùng mình.

Cảm giác mất hồn đã lâu mới được hưởng lại.

Đã cảm qua nhiều tiểu huyết, sao cái trước mắt này lại không giống với những người khác?

Rõ ràng là chỉ mới cảm vào mà cũng đã làm anh sướng đến suýt chút nữa bất tỉnh.

Thân thể của Lục Trạch cương cứng, hai bên thái dương đã thấm ra một chút mồ hôi, anh không thể không hít sâu một hơi, muốn trì hoãn côn th*t trong chốc lát rồi động để tránh bị tiểu đấm oa dưới thân chê cười.

Lâm Nhụy lại không hài lòng.

Trống trải đã lâu, thế mà cây gậy của người đàn ông mới vào trong liền bất động, tiểu huyết bị côn th*t căng đến tràn đầy. Cô tạm thỏa mãn. Cùng lúc đó lại vừa nhột vừa ngứa giống như có một vạn con kiến đang bò ở mặt trên, tiểu huyết xuất hiện cảm giác hư không khó nhịn. Loại cảm giác này chỉ khi người đàn ông dùng sức làm cô thì cô mới có thể được đến giải khát.

Lâm Nhụy vặn vẹo vòng eo mảnh khảnh rồi mở to con ngươi ngập nước dục cầu bất mãn nhìn người đàn ông.

Là ánh mắt cầu anh làm mình.

Đôi mắt của Lục Trạch tối sầm. Anh vươn tay che đôi mắt cô lại.

“Đừng nhìn tôi như vậy!” Giọng điệu trầm thấp khàn khàn.

Thật vất vả mới kìm chế được, vậy mà vì một cái liếc mắt này của cô mà suýt chút nữa khiến nhiều nỗ lực của anh uổng phí.

Lâm Nhụy chỉ có thể ỳ khuất để cho anh che mắt.

Cô có thể cảm nhận được, hình dạng của côn th*t lớn trong cơ thể đang phình lên, ngo ngoáy ngo ngoáy, tiên sướng mà cực nóng.

Qua nửa phút, cô mới cảm giác được Lục Trạch chậm rãi động.

Một cái, hai cái, ba cái...

Nhẹ nhàng, đâm thọc nhột nhột.

Cảm giác tê tê dại dại nhỏ bé chậm rãi truyền ra toàn thân mang theo hơi thở sung sướng.

Nhưng vẫn còn chưa đủ a...

Động tác thọc vào rút ra không nhanh không chậm này không chỉ không thể ngăn ngừa ở phía trong tiểu huyết mà ngược lại còn làm cô cảm thấy càng ngứa hơn.

Gương mặt của Lâm Nhụy phiem màu đỏ. Cô nhỏ vụn rên rỉ: “Nhanh lên, nhanh nữa lên...”

Lục Trạch lúc này cũng đang rơi vào cảnh đẹp. Anh từ từ tìm về cảm giác bản thân tự mình khống chế.

Anh không nhanh không chậm dùng lực độ làm côn th*t thọc vào rút ra nhanh hơn một chút, bắt đầu chín cặn một sâu. Mỗi khi nhột nhột cắm vào trong thì quả thực như đang tra tấn chết người. Đột nhiên, nhân lúc tiểu huyết không kịp dự phòng, anh gắt gao đâm côn th*t vào trong, để thẳng tới miệng tử cung của Lâm Nhụy, thiếu chút nữa đã xông phá tử cung.

Đổi lấy là tiếng hét thảm của Lâm Nhụy, vừa đau vừa khó chịu. Hiện tại, cô chỉ cảm thấy cả linh hồn đều sắp bị cây côn th*t lớn kia xuyên phá.

“Quá sâu...” Cô ai thần, khóe mắt chảy ra nước mắt sinh lý.

Lục Trạch cúi đầu, đầu lưỡi triển miên liếm đi giọt lệ châu kia rồi cười khê.

“Tôi cho rằng cô thích sâu như vậy!”

Vừa nói, côm thịt dưới háng còn đang không ngừng kích thích va chạm nộ huyết màu mỡ kia, đâm tiểu huyết đến đỏ bưng.

Dưới thân anh, Lâm Nhụy một thân váy lụa màu đen kia đã bị Lục Trạch nhấc lên tới chỗ mất rốn, phần đùi tuyết trắng mở rộng ra hai bên, tiểu huyết gắt gao bị cảm bởi một cây côn th*t đen, côn th*t sông cuộn biển gầm ra ra vào vào ở bên trong, tình cảnh này thật sự là quá mức dâm mĩ.

Cái miệng nhỏ của Lâm Nhụy nuốt nước miếng. Cô nỗ lực tập trung tinh thần rồi yên lặng đếm số lần Lục Trạch thọc vào rút ra ở trong lòng.

Sắp đến lần thứ mười thì trái tim cô lại treo lên cao, rất sợ Lục Trạch lại tập kích lần nữa giống như vừa rồi. Mới vừa nãy, cô thật sự cảm thấy bản thân xém chút nữa đã bị đâm chết.

Nhìn khuôn mặt nhỏ của Lâm Nhụy xuất hiện biểu tình như vậy, khoé miệng Lục Trạch hơi hơi nhếch lên: “Sao hả, còn muốn sâu thêm một chút a?”

“Không được, không được... Như vậy đã khá tốt.”

Lâm Nhụy co rúm lại, rõ ràng là sợ.

Tươi cười nơi khoé miệng của Lục Trạch càng lớn hơn nữa, giọng nói trầm thấp dụ hoặc: “Nhưng tôi cảm thấy vẫn nên sâu thêm một chút mới tốt.”

Nhọt nhạt thọc vào rút ra đúng thật là không gãi đúng chỗ ngứa, côn th*t lớn còn ở bên ngoài một nửa, so với thể này, anh kỳ thật càng thích cảm giác chôn toàn bộ côn th*t vào bên trong tiểu huyết hơn để được vách thịt non ẩm áp bên trong bao vây lấy.

Không được, không được.

Lâm Nhụy mở to hai mắt nhìn. Cô rất sợ Lục Trạch lại đột nhiên làm cô không kịp đề phòng mà đâm sâu thêm một chút.

Cũng may là lần này Lục Trạch chú ý không chế lực đạo, côn th*t tuy cũng tiến vào sâu nhưng cô lại không hề có cái loại cảm giác bị thọc hòng như vừa nãy.

Tốc độ của Lục Trạch bắt đầu nhanh hơn, kiện eo đong đưa, tần suất thọc vào rút ra càng nhanh hơn. Mỗi một lần, nguyên cây đều hoàn toàn đâm vào bên trong và chỉ để lại hai túi trứng dài đen nhánh lạch cạch ở âm đê của Lâm Nhụy.

Thân thể của 2 người dính chặt tựa như là nhất thể.

“Ồm ộp ồm ộp.” Thanh âm va chạm vang lên rõ ràng ở bên tai hai người, d*m thủy tràn lan, rất nhanh liền thấm ướt cả cây gậy đang ra ra vào vào trong tiểu huyết. Dịch uồn lượn chảy ra bên ngoài, chất lỏng trong suốt sáng lấp lánh lấy dính lông tóc đen nhánh dưới hạ thể của Lục Trạch làm chúng dính lại vào nhau thành từng sợi.

“A, ách nga...”

Trong phòng, mặc cho người đàn ông đầu đá lung tung, Lâm Nhụy tận tình rên rỉ ở dưới háng Lục Trạch. Nhìn khuôn mặt tuần tú kia đắm chìm ở trong tình dục giống cô, Lâm Nhụy không khỏi có chút mê say.

Soái như vậy, lại còn biết nhiều cách làm tình, cô thật hận không thể dùng cây gậy lớn kia của Lục Trạch làm chết chính mình.

Tinh lực của Lục Trạch thật vô hạn, cả người anh giống như là mô-tơ chạy bằng điện. Anh điên cuồng rong đuổi ở trên người Lâm Nhụy, Lâm Nhụy sướng đến mất luôn linh hồn nhỏ bé.

Hai người đang làm tình hăng hái.

Nhưng vào đúng lúc này, trong túi tiền ở một bên quần tây của Lục Trạch, tiếng chuông di động lại bỗng nhiên vang lên.

Tiếng chuông du dương vang lên trong căn phòng kiều diễm

Lục Trạch vừa hồng mắt tiếp tục đâm thọc vừa chậm rì rì vuốt tay móc điện thoại di động từ trong túi quần ra.

Hơi nhìn thoáng qua màn hình, anh nhíu mày.

Chỉ thấy cái tên trên màn hình ghi chính là: “Vợ.”

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Muahahaha ><

Quảng cáo:

Vì muốn đẩy mạnh nhân lực bên phía mảng design cho Thiếu Máu Team, nên Pun (một trụ cột nước nhà) xin tuyển một vài bạn để hướng dẫn design cũng như làm thực tập sinh cho LMSN. Nếu bạn chịu khó học và luyện tập nhất định sẽ đạt được những thành quả tốt. Và hoàn toàn miễn phí.

Lưu ý:

Chỉ nhận người đang trong quá trình làm Design, không nhận bạn hoàn toàn không biết gì về mảng này (vì Pun cũng đang gần tới kỳ thi)

Để biết thêm chi tiết vui lòng liên hệ với Pun8999 để đăng ký.

Chương 26: Nữ trên nam dưới càng sướng!

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Lâm Nhụy cũng nghe được tiếng chuông điện thoại, thấy sắc mặt khi nhìn màn hình của Lục Trạch có chút quái dị, trong lòng cô cũng mơ hồ đoán được.

“Là vợ anh gọi sao?”

Cô mỉm cười, trong giọng nói còn mang theo dư vị tình dục mãnh liệt.

Lục Trạch không chút để ý mà ừ một tiếng. Anh cũng không hề có ý muốn nghe điện thoại mà là tùy tiện ném điện thoại sang một bên xong tiếp tục động tác còn đang dở dang, côn th*т mãnh liệt tiến vào trong âm huyết của Lâm Nhụy và chọc thẳng sâu tới tận đỉnh làm cô không tự chủ được mà rên rỉ.

“Ách a... Không... Không nghe sao?” Lâm Nhụy bị cây gậy dưới thân của Lục Trạch hung mãnh đâm thọc nên giọng nói đứt quãng.

Ánh mắt cô mê ly nhìn đi động vẫn còn đang rung rung ở bên cạnh. Vừa mới dứt trong chớp lát thì thanh âm chói tai tựa như búa đòi mạng ấy lại tiếp tục ngoan cố vang lên mãi không dứt.

Vợ của Lục Trạch thoát nhìn là một người ôn nhu, vậy sao lúc gọi điện thoại cho chồng lại cố chấp như vậy a?

Không phải là đã phát hiện ra chồng mình yêu đương vụng trộm chứ?

Lâm Nhụy nghĩ lung tung rối loạn, thân thể đang cảm thụ những khoái cảm đạt được mà Lục Trạch mang lại. Tuy hiện tại, cô đang dùng cây côn th*т lớn chỉ thuộc về vợ của Lục Trạch nhưng cô cũng không hề cảm thấy áy náy.

Quả nhiên, cô là gái hư sao?

Chỉ là, trên đời này, mỗi khi đàn ông ngoại tình thì hầu như tất cả mọi người đều sẽ đẩy phần trách nhiệm và tội lỗi ấy lên trên người của cô bồ nhí nhưng lại quên mất câu tục ngữ "một cây làm chẳng nên non". Nếu người đàn ông kia trung trinh, trước sau như một thì ai có thể buộc anh ta cày cấy ở trên người của cô bồ nhí?

Tiếng chuông vẫn vang lên gián đoạn, Lục Trạch thì lại tiếp tục hung hăng rong ruổi ở trên người Lâm Nhụy. Đâm thọc thêm 2 cái xong, anh mới chịu dừng động tác và rút côn th*т cứng rắn ra khỏi tiểu huyết ướm đầm dề của cô. Trong ánh mắt lưu luyến của Lâm Nhụy, cánh tay cường kiện vòng lấy eo thon nhỏ mảnh khảnh trước mặt rồi dễ như trở bàn tay ôm cô trở mình ở trên giường lớn. Cứ như vậy, tư thế nam trên nữ dưới ngay lập tức xoay chuyển thành nữ trên nam dưới.

Lục Trạch điều chỉnh tư thế xong lười biếng dựa vào đầu giường, tay lớn vỗ vỗ mông nhỏ của Lâm Nhụy để cô tựa vào ngực anh, mông nhỏ căng tròn của cô rơi vào tay anh lại co dãn mười phần, xúc cảm thực tốt.

Điều này làm cho côn th*т vốn đã dựng đứng lại ngày càng phình lên ngor ngác như sắp chọc đến tận trời cao.

Mắt đen nặng nề, bên trong tràn ngập hơi thở nhuộm màu tình dục, bởi vì vừa vận động kịch liệt mà giọng nói của anh trở nên khàn khàn, nghe qua gọi cảm muôn phần.

“Nghe lời, tự mình động.” Anh nói với Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy nâng thân mình lên, mắt cô đưa mắt nhìn về phía dưới hạ thể của anh, côn th*т màu đen vừa thô vừa to giống như một trái cà tím, hai bên lại còn treo hai túi trứng nặng trĩu, nếu cô ngồi xuống, cũng không biết tiểu huyết có thừa nhận được không nữa?!

Xen kẽ với lo lắng, trong lòng cô cũng có chút chờ mong. Lâm Nhụy chưa từng thử qua tư thế này với Lục Trạch, tư thế nữ trên nam dưới có thể để cho côn th*т cắm vào càng sâu, nguyên cây vào huyết. Nếu cô tự mình "nuốt" cả cây côn th*т này, cũng không biết là sẽ có bao nhiêu sướng.

Mới chỉ nghĩ như vậy mà tiểu huyết cũng đã bắt đầu chảy ra càng nhiều d*m thủy.

Àn, cô quả nhiên là thực dân đảng.

Lâm Nhụy tự giễu.

Cô trầm hạ thân dùng tư thế đi WC, nửa ngồi xổm, từng chút một thử nuốt côn th*t lớn vào trong. Bởi vì có d*m thủy bôi trơn nên quy đầu cùng với phần lớn thân gây đều thuận lợi tiến vào bên trong. Cô cảm giác bụng nhỏ trướng phình lên, đã không thể nuốt vô tiếp.

Cô nhìn người đàn ông dưới thân, chỉ thấy còn một phần ba thân gây lộ ra ở trong không khí, thân gây thô trắng gắt gao tương liên với thân thể cô khiến Lâm Nhụy nhận được một loại khoái cảm thỏa mãn không nói nên lời.

Không dám ngồi xuống nữa, Lâm Nhụy cẩn thận không chế thân thể rồi phập phồng lên xuống. Cô dùng vách từng thịt non mịn bao bọc lấy côn th*t lớn, “cái miệng nhỏ” phía dưới cứ mãi mấp máy, lúc đóng lúc mở, nhìn giống như là đang “nuốt” thức ăn vậy.

Khi bản thân tự mình động, lực đạo sâu cạn đều do mình khống chế, Lâm Nhụy sáng khoái và không còn bị ức chế tinh thần. Cô ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, khuôn mặt ý loạn thần mê đắm chìm trong nhục dục, cặp gò bồng lớn trắng nõn trước ngực lắc lư qua lại, thấp phần cuốn hút người nhìn.

Lục Trạch hơi hơi nheo lại mắt đen, khuôn mặt tuần tú mang theo thỏa mãn. Anh hưởng thụ dùng đôi tay bóp chặt vòng eo tinh tế của Lâm Nhụy để trợ giúp động tác của cô nhanh hơn một chút.

côn th*t lớn vừa đi vào xong lại rút ra, không biết mệt mỏi. Với tư thế này, côn th*t bị tiểu huyết ma sát càng chặt, hơn nữa còn không cần xuất lực mà cũng có thể hưởng thụ, bởi vậy mà Lục Trạch thấp phần nhàn nhã.

Di động lẳng lẳng nằm ở bên cạnh, tiếng chuông phiên lòng lúc trước đã dừng lại, đều do làm tiểu huyết này quá mức thoải mái và khoái cảm bộc phát nhiều nên khiến anh nhất thời không có cách nào để dừng lại. Vậy nên anh mới không nghe điện thoại của vợ.

Hiện tại thì tạm rảnh rồi.

Rút bàn tay về từ vòng eo của cô xong anh cầm lấy di động, click mở màn hình, chỉ thấy mặt trên nhắc nhở có 3 cuộc gọi nhỡ, cả hết đều là của vợ anh.

Vợ anh rất hiền huệ hiểu chuyện, gọi liên tục 3 lần chắc là vì sợ anh xảy ra chuyện gì đó.

Anh nhìn thoáng qua cô gái còn đang phập phồng vuốt ve côn th*t lớn trên người anh, khuôn mặt nhỏ phấn hồng cùng với vẻ mê loạn, đã không còn nhìn ra được nửa điểm bộ dáng thanh thuần mà một học sinh nên có lúc trước.

Anh liền thích cô đắm đuối như vậy.

Thu hồi tầm mắt, anh tùy ý ấn điện thoại gọi lại cho vợ.

Thực mau, đã có người nghe điện thoại.

“Chồng a...”

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói ôn nhu của vợ Lục Trạch vang lên.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Cười tẹt quần với những bạn bảo team mình ảo tưởng =))

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Kích thích khi yêu đương vụng trộm

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Anh xin lỗi, anh vừa họp hội nghị xong!”

Lục Trạch dùng giọng ôn nhu giải thích với vợ ở đầu bên kia điện thoại, ngữ khí bình tĩnh nghe không ra nửa điểm khác thường: “Có việc gì sao vợ?”

Vừa nói chuyện, anh cũng không quên dùng tay bóp chặt eo nhỏ của Lâm Nhụy rồi dùng sức ấn xuống làm côn th*t nhập sâu vào huyết hơn, hưởng thụ thịt mềm trong tiểu huyết ấy liếm mát côn th*t nóng hổi của mình.

Lâm Nhụy đình chỉ động tác. Cô đang chuẩn bị nhả côn th*t thô dài trong cơ thể ra để tránh quấy rầy đến Lục Trạch, ai ngờ đột nhiên lại bị Lục Trạch làm như vậy, côn th*t cứng rắn hung hăng đâm vào trong tiểu huyết làm đâm thủy tràn lan, loại cảm giác này vừa kinh vừa sướng, cô nhin không được um một tiếng.

“Ách a...”

Lục Trạch nhanh chóng cầm ngón tay vào trong miệng nhỏ của Lâm Nhụy để cản lại tiếng rên rỉ mê người kia.

Biểu tình của cô có chút ngây thơ, môi đỏ hàm chứa ngón tay anh, đôi mắt tràn ngập hơi ẩm sưng mù mênh mông.

Mắt Lục Trạch nóng lên, hạ thân nhanh chóng đóng cửa.

Ngón tay anh như cùi gao nhét trong miệng nhỏ của Lâm Nhụy để tránh cho tiếng rên rỉ sung sướng của cô bị vợ mình ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy được.

Mà lúc này, ở đầu máy bên kia, cô vợ Thẩm Nguyệt của anh không hề phát hiện ra có điều gì khác thường.

Nghe Lục Trạch nói lúc này mở hộp, Thẩm Nguyệt mới lo lắng hỏi: “Có phải là em đã quá rầy đến anh hay không? Nếu không thì lát nữa em gọi lại cho anh.”

Lục Trạch hoãn chậm tần suất hoạt động của côn th* t rồi ôn nhu trả lời: “Công việc làm sao mà quan trọng bằng vợ được, có chuyện gì thì em mau nói đi.”

Lời nói của chồng làm Thẩm Nguyệt cảm thấy ngọt ngào ở trong lòng. Gia đình của cô vẫn luôn rất hạnh phúc, cô có một người chồng anh tuấn yêu thương mình và thêm một đứa con trai thông minh đáng yêu khiến bao nhiêu người hâm mộ, ngay cả chính cô cũng cảm thấy tự hào.

“Chồng yêu, là như thế này, anh cũng biết đấy, bác em vẫn luôn thúc giục chị em ở nhà sinh con nên muốn nhờ em đến khuyên nhủ chị ấy. Ngày mai là chị ấy sẽ đi công tác về, bác em kêu chúng ta dẫn theo Hạo Hạo tới nhà bác ăn cơm cùng vào tối mai...”

Lúc này, cả hai người đều đang rất áp lực bản thân, vậy nên trong phòng rất an tĩnh, yên tĩnh đến nỗi Lâm Nhụy có thể nghe rõ được giọng của vợ Lục Trạch qua điện thoại - người mà cô từng gặp qua một lần. Người phụ nữ kia thoạt nhìn thật hạnh phúc, ngay cả giọng cũng đều thật là tinh tế và dịu dàng, đến cô cũng có cảm giác bình yên của năm tháng.

Nhưng người phụ nữ này lại không hề hay biết người chồng thâm tình chân thành của mình giờ đây đang chôn côn th* t ở trong tiểu huyệt của một cô gái trẻ tuổi khác, côn th* t thực cứng, giống như khối thiếc, lại thêm một chút lửa nóng, nó tùy ý sóng cuộn biển gầm trong tiểu huyệt trơn ướt, muốn làm gì thì làm.

Không thể không nói, Lục Trạch là một người đàn ông rất lợi hại. Anh vừa có thể nói chuyện với vợ mình vừa cùng người khác yêu đương vụng trộm làm tình. Thế mà mặt không hề đỏ sặc nói lời ngon tiếng ngọt với vợ. Loại bản lĩnh này, không phải người bình thường nào cũng có được.

Hơn nữa, Lâm Nhụy có chú ý tới, lúc Lục Trạch trò chuyện với vợ mình, khoe miệng cũng hơi hàm chứa ý cười.

Anh chưa bao giờ dùng giọng điệu thân mật và nhu tình như vậy đối với cô.

Tình huống này làm cho cô nhớ tới lần đầu tiên gặp Lục Trạch ở công viên trò chơi. Lục Trạch khi đó chính là hình tượng tiêu chuẩn của người chồng 3 tốt: yêu vợ, yêu con, yêu gia đình.

Nhưng cũng cùng là Lục Trạch, mà Lục Trạch này lại có thể điên cuồng ở trên người cô phát tiết dục vọng, nói những lời hạ lưu, đem tinh dịch màu trắng đục của mình vùi sâu vào trong tử cung của cô, cùng cô thân mật giao hợp thành nhất thể.

Hôn nhân đối với phụ nữ mà nói là điểm kết thúc, là giúp chồng dạy con, là an bề gia thất.

Nhưng đối với đàn ông mà nói thì nó là cái gì đây?

Lâm Nhụy không biết.

Cô đột nhiên cảm thấy giọng của vợ Lục Trạch thực chói tai, cô ấy sao lại có thể hạnh phúc như vậy, rõ ràng là chồng của cô ta đang phản bội cô ta.

A, đúng là người phụ nữ ngu ngốc...

Nhưng mà cô vừa hâm mộ lại vừa ghen tị với cô ta.

Cô chưa từng có được hạnh phúc ấy, cho dù là hạnh phúc hư ảo chỉ có trong mộng đẹp.

Suy nghĩ này làm tâm tình của cô trở nên vi diệu.

Kết quả chính là ——

Thân thể căng chặt, sống lưng tuyết trắng dựng thẳng, bụng nhỏ buộc chặt, Lâm Nhụy không chế tiểu huyệt của mình rồi cắn côn th* t của anh thật mạnh.

“Ngô.”

Lục Trạch hô nhỏ một tiếng. Anh không kịp phản ứng, thân thể cứng đờ.

côn th* đang ở trong tiểu huyết thích ý ra vào thì đột nhiên bị tiểu huyết kẹp chặt đến co rút, không kịp dự phòng, vách tường thịt non ấy mang theo lực áp bách bao vây chặt lấy anh, bên trong hõn có vô số miệng nhỏ liếm mát côn th* khiến toàn bộ linh hồn của anh đều như bị hút lấy.

Loại kích thích này sung sướng đến mức làm anh gần như hít thở không thông.

Cơ hồ ngay lúc đó, anh có chút run, tinh thể màu trắng đục róc rách bắn vào trong tiểu huyết.

“... Vậy cho nên ngày mai anh có thời gian rảnh không?” Lời của Thẩm Nguyệt còn chưa dứt, đột nhiên, cô nghe thấy tiếng hô của chồng mình ở đầu dãy bên kia, giọng điệu thâm trầm lộ ra tiếng khàn khàn nặng nề.

Cô cảm thấy có chút kỳ quái nên vội vàng hỏi: “Trạch! Anh làm sao vậy?”

Lúc đàn ông bắn tinh thì cũng là lúc sáng khoái nhất, mắt đen của Lục Trạch hoảng hốt.

Còn cô gái đối diện thì mi mắt cười cong cong, đắc ý dào dạt.

Là cô ý.

Ánh mắt của Lục Trạch chậm rãi trở nên thâm trầm.

Mắt anh nghiền ngẫm nhìn chằm chằm Lâm Nhụy, lúc này mới chậm rì đối với lời nói của vợ ở đầu kia điện thoại: “Vừa rồi là bị bí thư không cẩn thận làm đổ cả phê lên người, không sao đâu.”

“Nếu bác đã mời thì anh sẽ hủy lịch trình làm việc của buổi chiều ngày mai, đến lúc đó anh cùng em và Hạo Hạo qua nhà bác.”

Chồng cô giống như lúc trước, vẫn là thanh âm trầm ổn làm Thẩm Nguyệt động tâm, cô âm thầm mắng mình suy nghĩ nhiều, sao lại cảm thấy âm thanh kinh hô của chồng lúc này không thích hợp, chồng sẽ không làm tan nát nhà họ Cố và làm đau con mình, anh tuyệt đối sẽ không ngoại tình.

Nghĩ đến mình mới nảy nổi lên ý niệm hoài nghi ngay trong nháy mắt. (*giác quan thứ sáu sau đấy, ghê lắm #Va*) Vì thế Thẩm Nguyệt thiện giải nhân ý nói “Dạ, em không quấy rầy anh làm việc nữa, em chờ anh trở về.”

“À, được.”

Chờ đến sau khi vợ ở đầu kia ngắt điện thoại, Lục Trạch lúc này không nhanh không chậm buông di động xuống. Anh hướng ánh mắt nhìn cô gái đang vui vẻ tươi cười bởi vì trò đùa dai thành công của bản thân vừa rồi.

Khóe miệng tà tứ nhếch, anh cười ôn tồn lễ độ.

“Đối với một cô gái đã làm chuyện xấu thì cần phải nhận lấy sự ‘trừng phạt’.”

Sao?

Lâm Nhụy chớp chớp đôi mắt thanh thuần, cô vẫn không rõ nguyên do.

Ngay sau đó, Lục Trạch xoay người hung hăng bao trùm lên thân hình nhỏ của cô...

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Bắn lên mặt, rửa sạch thân thể, lần sau gặp lại!

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Hai giờ sau, cô cuối cùng cũng đã hiểu.

Nhưng lúc đó cô đã mệt đến thở hồng hộc, toàn thân xụi lơ đến sức lực động đậy ngón tay cũng đều không có, cả người nhìn sơ qua giống như bởi vì bị một người khác sử dụng tính ái quá độ mà phá thành mảnh nhỏ.

Đây là sự “Trùng phật” mà Lục Trạch cho cô.

Lâm Nhụy rên đến khàn cả giọng, Lục Trạch tựa như ăn thuốc đại bổ, tinh thần sáng láng, tính trí bùng bùng, anh lặn qua lặn lại thân mình cô. Nào là tư thế giống phật bà Quan Âm ngồi trên đài sen cùng với vài tư thế mà cô chưa từng nghĩ đến. Lục Trạch cường chế cùng áp bách cô làm hết mọi tư thế có thể.

Tiểu huyết ở phía dưới còn đang không ngừng chảy xuôi thủy làm ướt phân nửa tấm khăn trải giường. Cô có chút rùng mình, Lục Trạch bắt tinh dịch trắng đục nóng hôi ra. Thân thể cô bị côn th*t cắm đến kích thích lắc lư nhỏ giọt, lướt qua bụng nhỏ bằng phẳng trơn bóng và cả phần rùng rậm sâu thẳm kia, cuối cùng dừng ở chỗ môi âm hộ bị người đàn ông đâm thọc mà kéo ra ngoài cùng đám dịch của tiểu huyết hỗn hợp dính với nhau.

Lục Trạch đặt chân nhỏ của Lâm Nhụy lên trên vai, phần hông anh giống như máy đóng cọc, chỉ nhìn thấy côn th*t màu đen điên cuồng ra vào ở trong tiểu huyết phản nộn, bên trong phát ra tiếng nước “tí tách”, chỗ hai người giao hợp không ngừng sinh ra bọt biển màu trắng.

“Từ bỏ... Tôi từ bỏ...”

Lâm Nhụy khẩn cầu, khoái cảm dưới thân càng ngày càng mãnh liệt, cô biết mình sẽ phải nghênh đón thêm một đợt cao trào nữa, nhưng vừa rồi, cô đã cao trào quá ba lần, thân thể có loại cảm giác mỗi một không tên khiến cô kiệt lực, thế nhưng kỹ thuật của Lục Trạch quá cao siêu khiến cô thực nhanh lại hưng phấn.

“Sắp rồi!”

Lục Trạch trầm giọng nói.

Tóc đen của anh có chút hỗn độn, giữa trán thấm ra rất nhiều mồ hôi, môi mỏng gât gao nhấp, da thịt trắng nõn, thoát nhìn anh tuần lại gọi cảm.

Mắt đen gât gao nhìn chằm chằm biểu tình của cô gái mê loạn đâm dăng dưới tân, động tác lại càng thêm dùng sức.

Loại chuyện làm tình này, chẳng sợ có một thêm nữa thì cũng làm con người ta cam tâm tình nguyện.

Đến khi Lâm Nhụy cao trào, tiểu huyết đột nhiên phun ra một cổ thủy dịch xối lên quy đầu của Lục Trạch, vừa ẩm vừa sướng. Mãi mãi vì vậy mà kích thích mãnh liệt, run lên.

Lục Trạch biết mình muốn bắn.

Anh nhanh chóng rút côn th*t ra khỏi tiểu huyết ẩm áp ẩm ướt. Lúc côn th*t rời khỏi, tiểu huyết phát ra một tiếng vang nhỏ giống như âm thanh khi mở nắp chai bia, vừa dâm mỹ vừa kích thích, đủ để chứng minh trình độ tính ái kịch liệt của hai người.

Anh đóng đưa hông đem côn th*t ngạnh đồ để sát vào mặt Lâm Nhụy, bàn tay to tùy ý ma sát vài cái, sau đó thân thể Lục Trạch đứng im bất động. Côn th*t to lớn run lên rồi phun ra một cổ bạch dịch vào khuôn mặt nhỏ của người đối diện.

Thẳng đến khi gương mặt thanh thuần của Lâm Nhụy bị bạch trọc bắn đầy mặt, trên lông mi, trên trán và cả trên khuôn mặt ửng đỏ đều tràn đầy tinh dịch thuộc về anh.

Cổ tinh dịch còn lại trực tiếp phun vào cái miệng nhỏ chưa kịp ngậm của Lâm Nhụy, cô theo bản năng nuốt xuống.

Chóp mũi tràn đầy mùi vị tinh dịch của người đàn ông, tuy tanh tanh, nồng nồng nhưng Lâm Nhụy lại rất thích, nó làm cho cô có được cảm giác an toàn từ anh.

Lâm Nhụy vơn cái lưỡi linh hoạt màu đỏ rồi chậm chậm liếm môi và liếm sạch vài giọt tinh dịch bên miệng, không còn một chút dư thừa.

Không có gì bất ngờ xảy ra, cô nhìn thấy ánh mắt của Lục Trạch ngay lập tức thay đổi.

“Sao hả, tiểu tao hóa, chưa thỏa mãn sao?”

Lục Trạch cười nhẹ một tiếng, mắt đen sáng quắc nhìn chăm chú vào Lâm Nhụy.

côn th*t dưới thân vốn dĩ vì đã bắn ba lần liên tục mà mềm nhũn nhưng giờ lại chậm rãi ngẩng đầu lần nữa.

Lâm Nhụy cũng không lau tinh dịch trên mặt đi. Cô ngược mắt cười, giọng điệu vừa khàn vừa mềm để lộ ra căn cổ mãnh mai cực kì.

“Mới không cần, tôi đây sắp bị anh làm đến gần chết.”

Cô gái mềm mại làm nũng khiến trong lòng Lục Trạch bỗng nhiên dâng lên một cỗ thương tiếc cùng tự hào.

Thương tiếc vì cô bị côn th*t lớn của anh làm thành như vậy, nhìn cả khuôn mặt nhỏ kia đều là tinh dịch của anh, thật là vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Còn tự hào là vì anh đã chinh phục được tiểu dâm oa dưới thân này, dùng ưu thế nam tính nguyên thủy được trời ưu ái để chinh phục cô.

Lục Trạch không ghét bỏ dòng tinh dịch nhão nhão dính dính trên mặt Lâm Nhụy mà hôn lên cái miệng nhỏ hồng nhuận của cô một chút.

Cách nói chuyện cũng ôn nhu hơn mọi khi: “Vắt và cho cô rồi, bảo bối.”

Lâm Nhụy sững sốt. Nhìn Lục Trạch đang cười với mình, bộ dáng tinh thần sáng láng, rõ ràng là tâm tình thập phần tốt.

Bởi vì trận làm tình vui thích này mà không chỉ một mình Lâm Nhụy mà còn có Lục Trạch cảm thấy thoải mái.

Không kịp nói chuyện, cô đã bị Lục Trạch dùng cách ôm công chúa để ôm lên.

“Trước tiên, chỉ tới phòng tắm để tôi tắm cho cô.” Lục Trạch ôm Lâm Nhụy bước chân nhẹ nhàng, chân dài đi đến phòng tắm.

Trong phòng, Lục Trạch một tay ôm Lâm Nhụy, tay còn lại mở vòi sen, thử nước đến độ ấm thích hợp xong, anh liền đặt cô dưới vòi hoa sen.

Vì trận làm tình kịch liệt lúc nãy của cả hai mà đã làm Lâm Nhụy sức cùng lực kiệt. Vừa đặt chân xuống đất, cô liền run rẩy mềm nhũn, cả người thiếu chút nữa té ngã trên nền đất. May mà Lục Trạch bên cạnh sớm đã có chuẩn bị. Anh vội ôm thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Lâm Nhụy vào trong lòng ngực.

Cô không ngờ rằng mình lại bị người đàn ông làm thành bộ dáng này. Lâm Nhụy vùi mặt vào khuôn ngực trần trụi của Lục Trạch, ngượng ngùng ngẩng đầu.

Yết hầu của Lục Trạch khẽ nhúc nhích, anh phát ra tiếng cười khẽ.

“Để tôi giúp cô.”

Hai người đứng dưới vòi hoa sen, dòng nước ấm áp hạ xuống, Lục Trạch cứ như vậy cẩn thận tẩy sạch thân thể của Lâm Nhụy.

Động tác của anh thập phần ôn nhu săn sóc giống như cô là một món bảo bối cần được đối đãi thật cẩn thận.

Chà cho xà bông lên bọt, bàn tay to nhẹ nhàng lướt qua hai nhũ thịt của Lâm Nhụy.

Rồi trượt qua vòng eo mảnh khảnh xong lại đến chỗ hạ thể.....

Toàn thân trên dưới, mỗi một chỗ đều được Lục Trạch cẩn thận rửa sạch, về mặt anh nghiêm túc, động tác sạch sẽ nhanh nhẹn không nhuốm chút tình dục nào.

Nghe nói người đàn ông lúc nghiêm túc là lúc có mị lực nhất, giờ phút này, Lục Trạch chính là như vậy.

Bao gồm cả lúc trước khi xoa thuốc ở trên xe, Lục Trạch cũng ôn nhu cẩn thận như vậy. Có thể được một người đàn ông anh tuấn thành thực đối đãi như thế này thì không có một người con gái nào mà không động tâm.

Chỉ tiếc, người đàn ông này đã có chủ, anh có thể vì cô tạm thời mà dừng lại nhưng vĩnh viễn không có khả năng sẽ chỉ thuộc về cô.

Lâm Nhụy đột nhiên có chút hâm mộ vợ của Lục Trạch.

Lúc hai người tắm xong, nhìn thấy căn đại côn kia của Lục Trạch cao cao nhếch lên, Lâm Nhụy liền chủ động khâu giao giúp anh, Lục Trạch vui vẻ hưởng thụ.

Ở trong phòng tắm làm tiếp một hồi thì đã đến đêm.

Lục Trạch mặc quần áo xong lại khôi phục bộ dáng áo mũ chỉnh tề thành thực như lúc đầu.

“Tiểu bảo bối, lần sau chúng ta gặp lại.”

Anh dùng giọng nói trầm thấp để tạm biệt cô.

Lần sau, lần sau là lần nào?

Lục Trạch không nói, Lâm Nhụy cũng sẽ không hỏi.

Cô hơi mỉm cười tiễn Lục Trạch ra cửa.

“Phanh” một tiếng đóng cửa lại, trong phòng lại yên tĩnh như lúc ban đầu.

Giống như cũ, trống rỗng.

Chỉ có một mình cô ở trong phòng...

Chương 29: Giáo thảo Hàn Vũ

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Bởi vì thân thể quá mỏi mệt nên Lâm Nhụy vừa nằm trên giường thì liền ngủ một mạch đến nửa đêm xong bỗng nhiên lại tỉnh dậy.

Cô nhìn di động, đã là rạng sáng.

Lâm Nhụy cảm giác thời gian trôi thật nhanh, vừa ngủ có một chút thể mà đã sáu tiếng. Lục Trạch hiện tại chắc là đã sớm chìm vào giấc ngủ cùng vợ anh, nói không chừng trước khi ngủ họ còn làm chuyện đó một lần.

Dựa vào năng lực của Lục Trạch thì cũng rất có khả năng.

Nghĩ đến cảnh Lục Trạch sẽ dùng côn th*t lớn mới vừa cắm vào tiểu huyết của cô mà ra vào hoa huy*t của vợ và đưa cô ta lên cao trào, sau đó rồi cũng sẽ ôn nhu tắm rửa và ôm vợ vào trong lòng ngực xong tiến vào mộng đẹp thì trong lòng cô liền sẽ có loại cảm giác ghen tuông không nói nên lời.

Cô bị làm sao vậy, chẳng qua chỉ là làm vài lần với Lục Trạch thôi mà? Những hành động ôn nhu săn sóc của Lục Trạch vừa nhìn thì liền biết anh đã làm như vậy với rất nhiều người phụ nữ khác, sao bây giờ điều đó lại khiến cô cảm thấy trống vắng?

Cái ý niệm này tuyệt đối không thể có!

Bạn giường, nhất định phải thật cẩn thận, không thể yếu.

Lâm Nhụy thực nhanh liền lắc đầu. Cô ném hình bóng của Lục Trạch ra khỏi đầu.

Sau khi tỉnh ngủ, tinh thần của cô đã tốt lên rất nhiều, lúc này, bụng lại bắt đầu thăm thì vang lên.

Thật đói a.... Nhưng tủ lạnh không có đồ ăn nên không thể làm cơm được, giờ chỉ có thể ăn cơm hộp.

Tùy tay mở ứng dụng đặt đồ ăn trên điện thoại, cô ấn chọn chỗ gần nhà, có hai cái cánh gà cùng một phần mì xào.

Ấn, mì xào nếu có thêm hai cái trứng chiên thì ăn sẽ càng ngon hơn, Lâm Nhụy lại sửa đơn đặt hàng. Bởi vì trước đó đã một kinh khủng nên giờ đây cô có thể ăn được rất nhiều.

Ngôi sao biểu hiện cơm hộp còn thêm nửa tiếng nữa mới đến.

Thời gian chờ đồ ăn tới rất là dài, đặc biệt là lúc đang đói, Lâm Nhụy cảm di động và chán đến chết nằm ở trên giường.

Đột nhiên, cô nhớ ra một việc.

Cô nhanh chóng mở di động rồi ấn vào game Vương Giả Vinh Quang, đăng nhập xong, chỉ thấy có tin từ hệ thống nhắc nhở: “Lão tử thiên hạ vô địch đã trở thành bạn tốt của bạn, mau đi chào hỏi một cái đi!”

Đồng ý!

Lâm Nhụy lập tức tỉnh táo tinh thần. Cô nhìn thời gian hệ thống thông báo, không lâu, chỉ khoảng 20 phút trước, hơn nữa đã hiển thị bạn tốt trong trò chơi, Hàn Vũ bây giờ đang online.

Cô do dự, không biết phải mở miệng như thế nào nên đành đánh một hàng chữ ở giao diện tin nhắn rồi lại xóa đi, liên tục thay đổi rất nhiều nhưng vẫn không tìm được câu nào thích hợp.

Lâm Nhụy có chút buồn rầu.

Cô nhăn mày nhìn chằm chằm di động và đang suy tư phải làm sao thì mới có thể lưu lại ấn tượng tốt ở trong mắt Hàn Vũ. Dù sao thì hiện tại, hai người họ chưa từng quen biết.

Cô chỉ gặp qua Hàn Vũ vài lần ở trường, đúng là cậu rất cao và tuấn tú, hoàn toàn xứng đáng là giáo thảo. Chỉ có điều là ở bên cạnh cậu lúc nào cũng có một cô em xinh đẹp làm bạn, nếu không phải là hoa khôi của ngành này thì chính là hoa khôi của ngành kia.

Những cô gái đó không hề kém cô một chút nào.

Đang nghĩ ngợi, màn hình di động bỗng sáng lên một chút, Lâm Nhụy tập trung nhìn vào. Ai ngờ là Hàn Vũ gửi tin nhắn mời cô vào đội.

Lâm Nhụy không hề nghĩ ngợi mà liền trực tiếp đồng ý, giẫy tiếp theo, cô liền vào phòng.

Đây là chỗ cho năm người, bên trong bao gồm Hàn Vũ và còn thêm bốn người khác, xem hình của ba người khác hẳn đều là nam. Ở đây, Lâm Nhụy chắc là cô gái duy nhất.

Chỉ có điều là cấp độ của bọn họ đều rất cao, Hàn Vũ cùng một người khác là mức độ tinh diệu, hai người còn lại đang ở mức kim cương một.

Lâm Nhụy vội vàng nhìn lại cấp độ của mình, kim cương ba. Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy bản thân mình vạn phần may mắn. Lúc cô rảnh rỗi thì hay có thói quen chơi game, tuy chơi không phải đặc biệt giỏi nhưng cấp độ kim cương ba này là dựa vào năng lực của chính cô. May là bản thân cô cũng có chút thực lực, chơi cùng người cấp tinh diệu cũng không cần quá sợ.

“Nha, ai kéo cô em này vào đây vậy?” Có người ngay lập tức nói chuyện ở giao diện chat trong tổ đội.

“Không biết.”

“Em gái ơi, ảnh đại diện là em sao? Mỹ nữ, không tồi nha.”

.....

Mọi người một câu ta một câu, nói chung cũng rất náo nhiệt.

Lâm Nhụy không quen những người này, bọn họ chắc là bạn của Hàn Vũ. Ba người còn lại đều đang nói chuyện, chỉ có Hàn Vũ là không nói gì.

Qua một lát sau mới thấy Hàn vũ lên tiếng: “Là tao mời.”

“Nha, nửa đêm kéo em này vào cùng chơi game, Vũ tử, mày không sợ Hứa Mộng ghen sao?”

“Hâm mộ Vũ tử có nhiều mỹ nữ vây quanh a.”

“+1.”

Hàn Vũ đã có bạn gái chính thức.

Lâm Nhụy yên lặng mà bung bình. Đã hiểu rõ mọi chuyện nên cô quyết định không trầm mặc, cô nhanh chóng nhấn một câu, điểm bóp cò đưa.

“Tôi chơi không giỏi lắm, mọi người giúp đỡ nhiều hơn nha.” Cuối cùng lại bỏ kèm thêm một icon tươi cười đáng yêu.

Ba người sôi nổi tỏ vẻ: “Không hề gì, em gái, anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

Chỉ có mình Hàn Vũ là không dao động. Cậu chỉ nói có một câu: “Vào trận đi.”

Tâm tình của Lâm Nhụy có chút mất mát.

Thực nhanh, xứng đôi thành công, tiến vào chọn giao diện anh hùng.

Năm hắc tương đối khó đánh, phe đối diện cũng là năm hắc, hệ thống sẽ tự động so sánh thực lực sao cho cân xứng và không để những người không phân cao thấp đối chiến với nhau.

Hai bên lựa chọn nhân vật, Lâm Nhụy chọn pháp sư Đất Kỳ mà cô am hiểu nhất. Đất Kỳ kỹ năng chiến đấu không cao nhưng có kỹ năng đặc biệt là có thể khống chế người khác nên có thể giúp đỡ đồng đội, chờ đến sau cùng sẽ tấn công. Có kỹ năng này liền có thể dễ dàng mang người khác đi, lựa chọn này vẫn là không tồi.

Hàn Vũ đảm nhận đánh đã chiến, lựa chọn của cậu chính là nhân vật Hàn Tín. Ba người còn lại phân biệt là hậu duệ cùng Arthur với Lữ Bố, đội hình phối hợp rất hợp lý.

Mà đội hình bên phía đối diện là đánh đã chiến Con Khi, pháp sư Tiểu Kiều cùng xạ thủ Lỗ Ban và còn có xe tăng Chung Vô Diệm Lưu Thiên.

Đội hình hai bên không chênh lệch lắm nên chỉ có thể trông chờ vào kỹ thuật của từng người.

Lâm Nhụy quyết định, cô nhất định phải nỗ lực đánh tốt trận này để Hàn Vũ phải lau mắt mà nhìn cô.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Tại team đang thị nên ra chậm, mà chắc nhjư bạn đọc chùa thể cũng không quan tâm đâu nhĩ? Đọc chùa lăm wass ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cậu nhớ kỹ cô

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Hoan nghênh đã tiến vào Vương Giả Vinh Quang, quân địch sẽ đến chiến trường trong 5 giây nữa.”

Trò chơi bắt đầu, năm người sau khi xuất hiện ở nước suối, Hàn Vũ chọn nhân vật Hàn Tín dẫn đầu rời đi, bốn người còn lại đều vào vị trí của mình. Lâm Nhụy là pháp sư nên cô trực tiếp được đi phổ thông.

Hàn Vũ đánh đã chiến. Cậu không đánh đã ở nhà mình mà là chạy đến buff đối diện trộm đã, những thao tác này chỉ có người chơi lâu năm thuần thục mới dám làm. Hàn Tín mà cậu chơi sở hữu tính năng anh hùng chạy nhanh nhất nên cũng không dễ dàng bị địch nhân đuổi theo.

Lâm Nhụy đánh mấy tên tiểu binh ở trên đường. Cô còn phải để ý xem buff xanh nhà mình có bị Con Khi đối diện trộm mất chưa vì dù sao cũng là do người đánh đã nhà mình trộm đã của đối phương trước. Một khi bị phát hiện thì sẽ gặp phải quần áo, việc này rất nguy hiểm. Hơn nữa, địch ở đối diện còn mang theo lửa giận dẫn người tới trộm đã nhà mình.

Cũng may là Hàn Vũ chơi Hàn Tín không tồi. Cậu ngồi xổm ở bên cạnh bụi cỏ, thừa dịp lúc hồng buff sắp bị xạ thủ đối diện đánh thì đứng lúc xông lên đi thu hồng buff. Lúc xạ thủ đối diện cùng xe tăng phản ứng lại thì Hàn Vũ đã chạy đi thật xa.

Lâm Nhụy thầm khen Hàn Vũ ở trong lòng.

Hàn Vũ còn đang đánh đã. Còn Lâm Nhụy thì đang cùng Tiểu Kiều đánh chậm rì rì. Cô tránh né bị đánh hông qua cây quạt của Tiểu Kiều. Lâm Nhụy hiện tại chỉ mới có ba cấp nên vẫn chưa có chiêu thức mạnh. Vậy cho nên cô cũng không dám đi quá xa tháp nhà mình bởi vì nếu lơ đãng một lúc thì liền có khả năng sẽ bị Con Khi ở phe đối diện bắt.

Đánh đã Hàn Vũ cấp bốn. Cậu nhảy mấy cái lên rồi mò đến bụi cỏ ở bên cạnh Lâm Nhụy xong yên lặng ngồi xổm xuống.

Đây là muốn bắt địch.

Lâm Nhụy hiểu ý tứ của Hàn Vũ. Giờ phút này, lòng bàn tay cầm di động của cô bởi vì khẩn trương mà bắt đầu đổ mồ hôi. Ừm, nhất định phải khiến Hàn Vũ nhìn mình với con mắt khác chứ không thể làm một đồng đội đầu heo được.

Cô điều khiển Đất Kỳ đi đến giữa tháp, khoảng cách gần hơn so với vị trí của Tiểu Kiều đối diện. Cô làm bộ như bản thân đang rửa sạch bình tuyến. Quả nhiên, Tiểu Kiều ở phía đối diện thấy cô gần như vậy thì liền nhìn không được mà muốn động thủ xử cô. Tiểu Kiều nhảy ra khỏi tháp phòng ngự rồi phát động kỹ năng và bắt đầu đánh Đất Kỳ.

Hiện giờ, Tiểu Kiều với cô đều giống nhau. Cả hai đều chỉ mới là tam cấp nên không có chiêu hiểm. Lâm Nhụy giả vờ như tránh né không kịp kỹ năng của Tiểu Kiều. Cô bị đánh trúng mắt hơn phân nửa cây máu. Sau đó, Lâm Nhụy mới bắt đầu phóng vào tháp phòng ngự nhà mình để trốn. Tiểu Kiều ở phía đối diện thấy vậy thì liền càng thêm phấn chấn, nó vội vàng muốn mượn cơ hội này để cướp lấy máu của cô.

Thấy Tiểu Kiều cắn câu, Lâm Nhụy nhẹ nhàng thờ ra. Cô vừa chạy trốn vừa chú ý khoảng cách của Tiểu Kiều với cô và Hàn Vũ. Chờ đến khi Tiểu Kiều sắp chạy qua chỗ Hàn Vũ đang ngồi trốn, Lâm Nhụy liền đứng lúc quay đầu lại quăng cho Tiểu Kiều một chiêu, đó là mị hoặc tình yêu: “Tôi chơi đùa cùng Đất Kỳ đi ~”

Tiểu Kiều bị choáng váng trong nháy mắt, Hàn Vũ đang ngồi xổm trốn ở trong bụi cỏ liền bay vọt ra, chỉ mới đánh mấy chiêu thì liền thu phục được Tiểu Kiều.

Lúc này, hệ thống vương giả thông báo: “First Blood.”

Màn hình hiện lên thông báo "Hàn Tín bên ta đánh chết địch quân Tiểu Kiều, người trợ giúp là Đất Kỳ".

Lúc này, chỉ mới bắt đầu chơi được 5 phút đồng hồ.

“6666. Haha. Vũ muội thật lợi hại.”

“Cô em này không tồi a.”

Đây là lời khen ngợi từ đồng đội.

Bởi vì đây là lần đầu lập được chiến công nên tâm tình của Lâm Nhụy thực tốt. Cô vừa uống nước suối bổ huyết vừa chú ý tới màn hình vì muốn nhìn xem Hàn Vũ có nói gì không.

Lần này, Hàn Vũ cũng không hề làm cô thất vọng. Trên góc nhỏ bên phải màn hình có biểu hiện một tin nhắn đến từ Hàn Vũ: “Chơi cũng tạm được.”

Thực rõ ràng, đây là câu nói với Lâm Nhụy. Tuy chỉ là hai chữ đơn giản nhưng Lâm Nhụy lại rất vui vẻ. Đến cuối cùng thì bản thân cũng không bị mất mặt. Mới này, cô thực khản trương. Kỳ thật, từ lúc nhảy khỏi vòng phòng bị cho đến tháp đối diện thì cô rất lo lắng Con Khi ở phía đối diện cũng nấp trong bụi cỏ khác để đánh cô bất ngờ. Đây gọi là giết người không thành mà còn bị phản lại. Con Khi nếu muốn đánh chết cô thì chỉ cần dùng hai gậy. Nếu như thế thật thì thực mất mặt.

Lúc Lâm Nhụy đang nghỉ ngơi để hồi phục sức lực thì Tiểu Kiều ở phía đối diện đã gửi một tin nhắn mà tất cả mọi người bên đội của cô đều có thể nhìn thấy: “Các cậu quá vô sỉ!”

Cái từ các cậu này là chỉ ai thì không cần nói cũng biết.

Dù sao thì cô và Hàn Vũ thắng cũng thuộc về dạng đánh lén, Tiểu Kiều còn chưa có phản ứng gì thì đã chết.

“O(∩_∩)O~”

Ấn gửi biểu cảm xong, Lâm Nhụy cũng đã tiếp máu đủ. Cô tiếp tục đi săn địch.

Tiểu Kiều còn rất sợ hãi trong lòng nên cũng không dám ra ngoài tháp mà chỉ ở bên trong đánh tiểu binh. Điều này rất thuận tiện cho Lâm Nhụy. Cô đưa binh tuyến nhà mình qua phía tháp đối diện để công phá tháp của đối phương.

Cô giết sạch mấy sóng binh tuyến xong nên cũng dần dần có tiền trong trò chơi. Cô mua đồ trang bị và bắt đầu viện trợ cho đồng đội.

Hậu duệ cùng Arthur ở phía cuối đường, hai người đang thông thả chơi nên tạm thời không cần lo lắng. Chỉ còn một mình Lữ Bố đứng đầu đường là phải đối chiến với Lỗ Ban cùng Lưu Thiện ở phe đối diện nên có chút gian nan.

Lâm Nhụy thấy Hàn Vũ đã đi hỗ trợ Lữ Bố, nhìn bộ dáng thì chắc là sắp đánh, vì thế nên cô cũng thao túng Đát Kỷ rồi thật cẩn thận men theo từ đường sông lên trước.

Độ sát thương của Lỗ Ban ở phe đối diện rất cao, Lưu Thiện bảo vệ Lỗ Ban thực tốt nên không dễ đánh cho lắm. Hàn Tín cùng Lữ Bố phối hợp nhau để đánh Lỗ Ban nhưng Lữ Bố cũng chết trận, chỉ còn lại mình Hàn Tín và Lưu Thiện, hai người đều còn nửa cây máu. Mới này, Hàn Tín đã dùng chiêu hiểm để đánh nhưng Lưu Thiện lại quá nhiều máu, đánh mãi không chết, bởi vậy mà Hàn Tín muốn rời đi.

Lúc này, Lưu Thiện đột nhiên đánh Hàn Tín một chiêu choáng váng. Lưu Thiện tới gần Hàn Tín rồi múa may hai tay đánh cậu.

Hàn Tín da mỏng nên khi bị đánh hai cái thì máu liền ít đi rất nhiều. Cậu muốn chạy nhưng lại bị choáng váng và không thể động đậy nên chỉ có thể mặc cho bị đánh.

“Mẹ kiếp.”

Trong căn phòng xa hoa, Hàn Vũ nửa nằm trên sofa mềm mại. Cậu nhìn không được mà thấp giọng mắng một câu thô tục.

Cậu nhìn lại gương mặt đẹp rồi cúi đầu nhìn màn hình. Hàn Tín của cậu bị Lưu Thiện đánh chỉ còn lại có một chút máu và gần sắp chết. Ngay lúc này, chiêu choáng váng của Lưu Thiện đã không còn tác dụng. Nhưng mà lúc cậu muốn đi thì đi cũng không xong bởi vì Lưu Thiện đuổi theo không bỏ và dính ở bên người nên cậu không có cách nào rời đi được.

Hàn Vũ đã có thể tưởng tượng ra bộ dáng của mình khi chết sau ba giây nữa.

Đều do cậu quá chủ quan...

Đúng lúc này, ngay thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Hàn Vũ đột nhiên thấy đồng đội Đát Kỷ đến. Trong thoáng chốc, cô liền hiện sát bên cạnh Lưu Thiện, đánh Lưu Thiện đang đuổi theo Hàn Tín chiêu kỹ năng thứ hai, trong nháy mắt liền khiến Lưu Thiện choáng váng.

Chỉ đánh hai giây mà thôi.

Nhưng quả thực là cứu tinh.

Hàn Vũ vui mừng khôn xiết. Cậu vội vàng vận dụng kỹ năng chạy xuyên tường của Hàn Tín.

Cứ tưởng tượng đến cảnh Lưu Thiện ở phe đối diện, tâm tình buồn bực bị phần vì con mồi tới tay đột nhiên xổng mất.

Haha... Thật là sáng khoái.

Lúc Hàn Vũ uống nước suối bỏ huyết thì vừa vặn lại nghe thấy tiếng Hệ thống thông báo lần nữa, Đát Kỷ bên phe ta đã đánh chết Lưu Thiên ở phe đối diện.

Trình độ chơi của cô em này cũng không tồi a.

Hàn Vũ nhìn không được mà nhướn mày.

Vương Giả Vinh Quang thực hot. Trước đây, Hàn Vũ chỉ chơi thử vài ván, thấy cảm giác không tồi nên liền chơi thường xuyên hơn, xem như là một trò giải trí nho nhỏ mà thôi! Mà trình chơi game của mấy cô gái chơi trò này đều không giỏi bằng con trai. Vậy cho nên trong ngày thường, cậu không hề dẫn theo nữ sinh cùng chơi và cũng không có hứng thú chơi game cùng con gái.

Đêm nay, bởi vì không ngủ được nên cậu liền cùng bạn bè chơi game. Vì do tổ hợp đội 5 người mà thiếu một, lúc này lại đã là đêm khuya, những người bạn tốt khác đều không online. Đang lúc anh đang đau đầu tìm người lấp chỗ trống thì lại thấy trong danh sách bạn tốt hiển thị hôm nay đột nhiên có thêm một nữ sinh, mà trùng hợp là cô ấy cũng đang online nên cậu liền thuận tay mời cho đủ người.

Vốn dĩ đã chuẩn bị hồ tốt, chỉ cần không phải quá đen thì dựa vào kỹ thuật của cậu cùng với đám bạn thân thì vẫn có thể ngăn được con sóng dữ và đánh thắng trận này.

Ai ngờ chỉ mới bắt đầu chơi không lâu mà cô nữ sinh này đã liền cho cậu một sự bất ngờ, vừa nãy còn cứu cậu một mạng.

“Là Mộc Mộc nha.”

Đây là nick name của cô trong trò chơi, chỉ là hai người chưa từng nói chuyện với nhau nên ngay cả việc cô là ai và tên là gì thì cậu cũng không biết.

Àn, cậu đã nhớ kỹ cô.

Hàn Vũ cong khóe môi, đối với cô gái chủ động này, cậu càng thêm thấy hứng thú.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Đủ 1k vote thì up tặng chương là 2 chương nhé >< Tại đọc chùa nhju qass ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đêm dài từ từ (1)

Edit: Va

Beta: Su

Mới bắt đầu liền ngăn chặn đối phương nên kẻ tiếp đánh càng thêm thuận lợi.

Hàn Vũ chơi Hàn Tín phát dục đi lên khe sâu đánh dã, Con Khi ở phía đối diện không có đánh dã nên chỉ có thể ghen khuấy mà đi thu binh tuyến. Chờ đến khi Con Khi chuẩn bị tới đánh Hậu Nghệ thì Arthur kẻ sát bên cạnh Hậu Nghệ dùng hết toàn lực bảo vệ, rồi sau đó Hậu Nghệ cũng không phụ sự mong đợi của mọi người. Nhân lúc Con Khi chưa kịp phản ứng thì Hậu Nghệ liền dùng một chiêu hiểm để cố định Con Khi xong kết hợp với Arthur rồi điên cuồng phóng ra ám khí về phía Con Khi.

Con Khi đã hoàn toàn bị đánh bại.

Còn về phần Lâm Nhụy, cho dù cô có bộ giáp da giong nhưng cũng không dám quá kiêu ngạo. Lâm Nhụy đáng khinh trốn ở trong tháp để chờ mình trưởng thành cùng với chỉ huy binh tuyến, ngẫu nhiên còn viện trợ cho đồng đội một chút.

Cứ như vậy, Đát Kỷ của cô cuối cùng cũng trưởng thành.

Đát Kỷ sau khi lớn thì hơi đáng khinh một chút. Ở trong đoàn chiến, tính thương tổn của Đát Kỷ hiện tại là rất cao.

Con Khi ở phe đối diện đã bị phế đi. Lỗ Ban và Tiểu Kiều cũng bị Hàn Tín đánh chỉ còn nửa cái mạng. Phe đối diện chỉ còn thừa hai người là Chung Vô Diệm và Lưu Thiên. Tiếc là 2 nhân vật này chỉ có hàng phòng ngự cao, còn tính sát thương thì không đủ nên chỉ có thể trợ mắt nhìn tổ đội 5 người của Lâm Nhụy đuổi giết.

Tuy đây là lần đầu Lâm Nhụy chơi game cùng với bốn người bên phe Hàn Vũ nhưng cô ý thức được bản thân mình không tồi. Hơn nữa, Lâm Nhụy còn nghĩ mình phải lưu lại ấn tượng tốt trong mắt Hàn Vũ, vậy nên thao tác của cô cũng phá lệ cẩn thận. Kết hợp với bốn người khác cũng coi như là rất ăn ý.

Tóm lại, tổ đội của Hàn Vũ không hề tri hoãn mà đánh thắng trận này. Từ đầu tới cuối, toàn quân địch đều áp chế.

Nói chung là đánh một trận sáng khoái.

Sau khi xong, năm người lại về phòng chat riêng dành cho tổ đội.

“Đối phương khẳng định là đã buồn bực đến chết.”

“Lần này đánh quá sung sướng! Haha!”

Trong phòng chỉ có vài người chat. Tâm tình của Lâm Nhụy cũng không tồi, thú vui khi chơi game không phải chỉ trong lúc thắng mà là ở chỗ lúc đánh chết đối phương thì trong lòng có loại cảm giác sáng khoái và cảm thấy bản thân vui sướng tận trời.

Đột nhiên, giao diện trò chuyện riêng biểu hiện nhận được thông báo tin nhắn từ bạn tốt Hàn Vũ.

“Còn chơi nữa không?” Cậu hỏi.

Lâm Nhụy nhìn nhìn đồng hồ, hiện tại đã là rạng sáng, 2 giờ sáng.

Chắc com hộp cũng sắp đến, cô vẫn nên ăn com trước đã. Mới nãy bởi vì chơi game nên quên mất mình đã đói bụng đến khó chịu, giờ đánh xong thì cái loại cảm giác đói khát này lại ập đến.

Cho dù thực không nổi nhưng cô vẫn gửi tin nhắn với nội dung như sau: “Tôi phải đi ăn com trước đã. Có gì thì các anh cứ chơi trước đi.”

Hàn Vũ trả lời thực nhanh nhưng lần này lại phá lệ đơn giản và rất lãnh đạm.

“Nga.”

Nhìn chữ này, Lâm Nhụy thở ngắn than dài trong chốc lát, cô cũng đoán không ra đối phương đang nghĩ như thế nào, có lẽ là đối phương chỉ coi cô đơn thuần như một người bạn xa lạ cùng chơi game?

Chẳng lẽ một chút lòng hiếu kỳ đối với cô cũng không có sao?

Lúc này, cô đã tích cực phối hợp với Hàn Vũ, hành động bất người không phải uống phí, cô có thể cảm giác được giữa hai người vẫn rất ăn ý.

Mặc kệ, không nghĩ nữa, ăn com vẫn quan trọng hơn.

Lâm Nhụy rời khỏi phòng chat cho tổ đội rồi chuẩn bị đóng trò chơi.

Ai ngờ vào giây cuối cùng, khi cô sắp ấn biểu tượng “Out” thì Hàn Vũ cư nhiên lại nhắn thêm một tin.

“Ăn xong thì gọi cho tôi.”

Mặt sau là dãy số WeChat của cậu.

???

Dễ dàng như vậy là liền có số WeChat của Hàn Vũ sao?

Lâm Nhụy thiếu chút nữa cho rằng bản thân nhìn nhầm. Cô tập trung nhìn vào màn hình, xác thật là Hàn Vũ nhắn tới nhưng chỉ có điều là cậu hiện tại đã bắt đầu vào trò chơi tiếp.

“Ừm.”

Lâm Nhụy nhếch miệng cười một lát xong sau đó mới tắt trò chơi đi.

Nói chính xác thì cô không thích Hàn Vũ, chỉ là nếu đã xác định mục tiêu mà lại có tiến triển thì vẫn nên vui vẻ.

Nói trắng ra là cô muốn dựa vào Hàn Vũ để làm tên đề tiện Trương Lục kia khó lòng chịu đựng nổi.

Chỉ bằng vào sức Lâm Nhụy thì không có cách nào để làm những người vu khống cô câm miệng, dựa vào quyền thế mới là quan trọng nhất.

Nếu nói Trương Lục là hệ thảo (*hotboy của khoa, ngành*) có chút danh tiếng, vậy thì Hàn Vũ chính là giáo thảo (*hotboy trường*) nổi tiếng. Từ xưa, dân không thể đấu với quan. Hàn Vũ đúng thật là có thân phận quan lớn, lớn lên lại đẹp trai. Nếu đặt cậu ở một chỗ nào đó thì cũng đều tương đương đáng chú ý.

Mọi người trong trường đều biết, Hàn Vũ không thiếu phụ nữ. Nếu cô lợi dụng sở thích trò chơi của Hàn Vũ thì nói không chừng sẽ có cơ hội.

Tuy hiện tại Hàn Vũ đã có bạn gái tên là Hứa Mộng nhưng dân gian có câu: "Chỉ cần cái cuộc tốt thì có góc tường nào mà đào không ngả?" chứ hướng chỉ là Hàn Vũ quá đào hoa. Dù sao thì Hàn Vũ cũng không phải là cái loại người trung trinh như một.

Dù sao thì chính cô cũng không phải người tốt gì. Hai người quá hợp nhau.

Lâm Nhụy nhớ kỹ số WeChat của Hàn Vũ. Cô gửi yêu cầu kết bạn xong tắt điện thoại. Chỉ trong chốc lát, com hộp liền đến.

Khi ăn là lúc vui vẻ nhất, đặc biệt là đầu lưỡi bị mỹ vị đồ ăn bao vây lấy, cái loại no căng hạnh phúc này quả thực sung sướng.

Nhiều đồ ăn như vậy nhưng cuối cùng cũng bị cô ăn hết toàn bộ, chỉ còn lại có xương cánh gà bị vứt ở trên bàn. Lâm Nhụy thuộc thể chất ăn nhiều không mập, nếu không, sau khi ăn hết châu này xong thì ít nhất cũng phải béo lên mười cân.

Ăn xong, cô lại đi tắm rửa.

Thời gian đã trôi qua 40 phút, Lâm Nhụy lúc này mới chậm rì rì nhắn cho Hàn Vũ một tin.

“Tôi xong rồi.”

Vừa rồi, lúc cô đang ăn com, Hàn Vũ cũng đã đồng ý yêu cầu bạn tốt của cô. Chỉ có điều là Lâm Nhụy không muốn khiến Hàn Vũ cảm thấy cô chủ động quá, vì vậy nên cô cố ý mặc kệ.

Phòng chừng là Hàn Vũ cũng đã đánh xong một ván, bởi vì cô mới vừa gửi, không đến nửa phút thì Hàn Vũ liền trả lời.

“Sao lại chậm như vậy?”

Lâm Nhụy gửi icon đáng thương đi: “Thật ngại, tôi có tắm nữa!”

Tiếp theo cô lại gửi một tin: “Sao anh còn chưa ngủ?”

Hiện tại đã gần 3 giờ sáng.

Không trong chốc lát Hàn Vũ liền phản hồi lại.

“Ngủ không được.”

Ừm, ngủ không được...

Ánh mắt của Lâm Nhụy sáng lên, ngủ không được thì có phải đại biểu cho cô có thể cùng Hàn Vũ nói chuyện một chốc trong lúc đêm khuya hay không?

Đêm dài từ từ, trai đơn gái chiếc rất dễ dàng nảy sinh tình tứ, cho dù là nói chuyện phiếm đơn giản thì cũng rất mờ ám.

“Vì sao ngủ không được?”

Lí do ngủ không được đều là vì mất ngủ hoặc đang có chuyện phiền lòng. Xem ra thì trai đẹp giàu cao cũng sẽ có chuyện phiền lòng. Sau khi gửi tin nhắn đi, Lâm Nhụy đã nghĩ kỹ kế tiếp phải làm sao thì mới có thể khiến cho đối phương càng thêm hứng thú.

Cô tính toán một lát sau sẽ chuyển hướng đề tài nói chuyện phiếm thêm sâu làm hai người càng thêm quen thuộc mà không phải chỉ là một người bạn chơi game xa lạ trên WeChat.

Tốt nhất là Hàn Vũ có thể kể chuyện phiền lòng của mình với cô, sau đó thì cô sẽ lắng nghe cậu kể, rồi phân ưu giải nạn cho Hàn Vũ như một người chị nhỏ biết rõ lòng nhau. Như vậy thì quan hệ giữa hai người tự nhiên cũng sẽ liền thân thiết.

Nhắn tin xong, Lâm Nhụy liền an tâm chờ đợi.

Cảm giác có chút khát nước, cô bung ly nước trên bàn lên. Lúc đang chuẩn bị uống thì “Tinh” một tiếng, di động nhắc nhở có tin nhắn từ WeChat.

Một tay bung ly nước uống, cô dùng một tay khác tùy ý mở màn hình rồi mở giao diện tin nhắn nói chuyện phiếm với Hàn Vũ.

Hàn Vũ trả lời ngắn gọn trước sau như một.

Nhưng sau khi thấy rõ tin nhắn trả lời của Hàn Vũ xong, Lâm Nhụy thiếu chút nữa liền phun ra toàn bộ nước mới vừa uống.

Cô mở to hai mắt nhìn màn hình.

Chỉ thấy trên màn hình rõ ràng viết sáu chữ ——

“Ngủ không được, muốn làm huyệt.”

Đây là lời mà Hàn Vũ nhắn cho cô.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< đọc chùa nhju qass ta ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đêm dài từ từ (2)

Edit: Va

Beta: Su

Điều này làm cho cô nên tiếp tục trả lời như thế nào a?

Lâm Nhụy trừng mắt nhìn mấy chữ kia cả buổi.

Thật sự không nghĩ ra được phải nên trả lời như thế nào. Cuối cùng, cô đành phải gửi cái icon “vừa cười vừa khóc”, đây coi như là câu trả lời tốt nhất.

Thở phì phì uống một hớp nước lớn, những câu cô chuẩn bị sẵn để trả lời đều bị những lời này của cậu ép cho nuốt xuống bụng. Cô thật muốn giữ chặt Hàn Vũ và hỏi một chút vì sao cậu không chịu làm theo như kịch bản cô đã tưởng tượng ra a?

Bây giờ lại thành ra thế này. Lâm Nhụy vốn cảm thấy bản thân đã đủ dâm đẳng, không ngờ rằng Hàn Vũ lại còn dâm đẳng hơn so với cô, cô trực tiếp bị Hàn Vũ chụp chết ở trên bờ cát.

Còn bên phía Hàn Vũ, sau khi hài hước gửi tin: “Không ngủ được, muốn làm huyết” kia xong, cậu liền chờ đợi phản ứng từ cô gái bên kia.

Những cô gái muốn tiếp cận cậu cậu đã thấy rất nhiều. Tuy Lâm Nhụy trong trò chơi đánh đấm không tồi, chat mấy câu ít ỏi với cậu cũng không có ý tứ quyến rũ gì nhưng trong lòng Hàn Vũ lại thập phần chắc chắn, Lâm Nhụy có ý tứ đối với cậu.

Nếu có ý tứ đối với cậu, như vậy thì quy tắc trò chơi tất nhiên là di cậu đặt ra.

Hàn Vũ giờ này xác thật là không ngủ được bởi vì từ trước cho tới nay giấc ngủ của cậu không tốt, cậu rất dễ dàng mất ngủ. Đối với Hàn Vũ mà nói thì những lúc không ngủ được, sau khi đánh một ván sẽ liền tự nhiên mà ngủ, nếu 1 ván không giải quyết được, vậy thì 2 ván, 3 ván.

Chỉ tiếc là giờ này khắc này, Hứa Mộng không ở bên cạnh cậu nên cậu không thể đè Hứa Mộng ra rồi làm một trận.

Cũng may là tối nay không đến mức nhảm chán như vậy.

Cô gái này, có chút ý tứ.

Nhìn đến tin nhắn trả lời là icon “vừa cười vừa khóc” của Lâm Nhụy xong, Hàn Vũ nhướn mày, đúng là không ngoài ý muốn chút nào.

Cô không hề trực tiếp cự tuyệt, vậy thì là có thể được?

Hàn Vũ tùy tay nhấn nút call.

Ước chừng vang lên sáu tiếng chuông thì bên kia mới nghe.

Thanh âm ngọt ngào của cô xuyên thấu qua microphone di động truyền lại ở trong đêm yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

“Àn?” Cô hỏi.

Hàn Vũ áp điện thoại di động ở bên tai. Cậu dùng giọng điệu trầm thấp còn trầm hơn cả pháo hỏi: “Ngủ rồi sao?”

“Vẫn chưa...” Cô mềm mại trả lời, cũng không hề hỏi cậu vì sao lại đột nhiên gọi.

“Tôi cũng vậy.”

Hàn Vũ từ trên sofa đứng dậy rồi bước chân dài ra khóa ngồi ở trên giường.

“Tôi không ngủ được, vậy phải làm sao bây giờ?” Cậu thấp giọng oán giận, trong lời nói mang theo cảm xúc hơi hơi buồn rầu.

Rõ ràng quan hệ của hai người chỉ mới quen trong đêm nay, hơn nữa cũng chưa gặp mặt qua. Cậu và cô chỉ mới đánh xong một hồi trò chơi. Nhưng giờ Hàn Vũ lại dùng giọng điệu thân mật quen thuộc này làm người khác có loại ảo giác hai người kỳ thật đã thực thân cận. Điều này lập tức liền kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Đẳng cấp thật cao.

Lâm Nhụy bội phục ở trong lòng.

Không hổ là soái ca cao ráo giàu có trong vạn bụi hoa.

Liên hệ với câu nói lúc nãy của Hàn Vũ, không ngờ được mang hàm nghĩa gì thì không cần nói cũng biết.

Lâm Nhụy làm bộ như không biết. Cô dùng ngữ khí lo lắng nhẹ giọng hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao a?”

“Cô có thể giúp tôi a~” Ở bên kia điện thoại, Hàn Vũ hình như cười nhẹ một tiếng làm lỗ tai người khác tê tê đại đại khi nghe được.

“A?”

Lâm Nhụy kinh ngạc. Cô không rõ phải giúp Hàn Vũ như thế nào.

Hàn Vũ tiếp tục dùng giọng nói nhẹ nhàng băng quơ trầm thấp nói: “Cô có thể rên cho tôi nghe, tôi bán xong là có thể ngủ rồi.”

Lâm Nhụy trầm mặc trong chốc lát.

Đến khi Hàn Vũ cho rằng bản thân đoán sai ý của Lâm Nhụy và cô muốn cúp điện thoại thì đột nhiên nghe thấy thanh âm nho nhỏ từ microphone bên kia của Lâm Nhụy truyền tới.

“Chỉ có điều...” Cô do dự một lát, hình như là có chút khó có thể mở miệng.

“Một mình tôi... Thì sợ rằng tôi rên không được...”

Khóe môi của Hàn Vũ nhếch lên.

“Tôi sẽ giúp cô.” Cậu mờ ám nói.

Lâm Nhụy nhìn không được mà tròn trắng mắt ở trong lòng, không ngờ rằng Hàn Vũ lại vô sỉ như vậy, rốt cuộc là ai giúp ai a?

Đêm khuya nghe thanh tuyến của Hàn Vũ thập phần gợi cảm.

Chỉ nghe cậu khàn khàn nói: “Tôi hướng dẫn, chúng ta cùng nhau làm được không?”

Là muốn tự làm sao?

Thật ra là đã từng nghe người khác nói qua nhưng Lâm Nhụy vẫn chưa hề tự mình thử dâm, mỗi một lần đều là thương (súng) thật đạn thật làm, không biết khi tự làm thì sẽ có cảm giác như thế nào.

Có lẽ là sẽ không tới?

Lâm Nhụy đối với microphone di động, cô nhẹ nhàng ừ một tiếng xem như là đã đồng ý.

Cô vừa dứt lời thì Hàn Vũ liền nói.

“Nếu vậy thì, chúng ta làm bước đầu tiên trước...”

Cậu trầm thấp mở miệng.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đêm dài từ từ (3) - Tao vú

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Tuồng tượng ra một chút, lúc này tôi đang hôn cô.”

Thanh âm trầm thấp dần dần mất tiếng được truyền ra từ microphone.

“Tôi sẽ hôn cái miệng nhỏ hồng hồng của cô xong nhẹ nhàng mà cắn xé cánh môi cô rồi sau đó, đầu lưỡi trộm lườn vào trong...”

“Cảm giác được sao? Tôi đang mút đầu lưỡi cô, ngọt ngào, ăn rất ngon...”

Giọng của Hàn Vũ rất êm tai, nghe anh nói như vậy, Lâm Nhụy hình như cũng thật sự cảm giác được tình cảnh mà anh miêu tả.

“Ừm...” Cô rên rỉ một tiếng, tuồng tượng đến cảnh Hàn Vũ sẽ dùng đầu lưỡi thô dày bá đạo của anh để câu lấy lưỡi hồng của mình rồi cùng nhau quấn quýt si mê, nước miếng giàn giụa giống như dương v*t (*côn th*t*) của anh đang tùy ý ma sát ở trong khoang miệng và mút đầu lưỡi của cô.

“Tôi không thể thờ nổi nữa... A...” Cô thờ hồn hên.

Bên đầu kia của điện thoại, Hàn Vũ cười khẽ một tiếng: “Mới như vậy mà đã liên chịu không được? Tôi còn chưa có sờ lên phần mềm mại kia của cô mà.”

“Tuy rằng vú của cô nhỏ nhưng rất mềm mại, nhũ hoa nhòn nhọt thực đáng yêu, còn chưa ngậm vào trong miệng mà nó đã cứng lên. Tiểu nhũ tao như vậy nên tôi phải ăn nó sung lên xong hút hết sữa ở bên trong ra rồi uống sạch sẽ mới được.”

Lâm Nhụy nghe thấy xong, sắc mặt ửng hồng. Cô không cảm lòng được mà liền dùng bàn tay vói vào trong áo ngủ của mình rồi vỗ về chơi đùa đôi gò bồng cực lớn.

Tay nhỏ vừa nhẹ nhàng xoa nắn hai viên hồng châu nhỏ kia vừa mở môi anh đào úy khuất lên án nói: “Vú của tôi không nhỏ đâu... Rất lớn.”

“Nga?”

Hàn Vũ thấp giọng dụ dỗ hỏi: “Lớn khoảng bao nhiêu?”

“Rất lớn a... Rất lớn...” Ánh mắt Lâm Nhụy mê ly suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng tìm được từ thích hợp để hình dung.

“Hai tay nắm không hết.”

Những lời này cũng không phải là cô nói. Không chỉ có những người đã từng là bạn trai cô mà ngay cả Lục Trạch và Phó Duẫn Thừa lúc xem qua cũng đều nói như vậy.

Cho nên, vú của cô là thật sự rất lớn a.

“Lớn như vậy sao?”

Thanh âm của Hàn Vũ hình như có chút kinh ngạc, ngay sau đó mang theo ý cười nói: “Vậy... Càng tốt, tôi không cần phải ăn cơm, uống sữa từ bên trong tao vú chảy ra là được rồi! Sau đó, lúc chơi game thì cũng có thể gối lên đôi vú lớn của cô mà chơi, chúng nó mềm như bông, nhất định là rất thoải mái.”

“Nếu thắng, tôi sẽ hút uống một ngụm sữa. Nếu bị thua, tôi sẽ không vui nên ngay sau đó sẽ trừng phạt tao vú của cô, ai bảo nó hấp dẫn lực chú ý của tôi khiến tôi không có cách nào để chơi tốt được...”

A!

“Anh quá xấu rồi... Ân... Hơn nữa, tôi còn chưa có sinh con nên tất nhiên là không có sữa.” Cô hờn dỗi nói.

Theo lời nói của Hàn Vũ, Lâm Nhụy tuồng tượng thấy giờ phút anh đang chơi vú cô, uống sữa của cô và gặm cắn đầu v* cô.

Nếu thế thật thì có bao nhiêu sướng a.

Tuồng tượng chân thật như vậy, dâm dịch ở hạ thân liền chảy ra, tiểu huyết ướt đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Chỉ là tự mình xoa vú nhưng chung quy lại không có tay của người đàn ông sờ làm thoải mái nên kích thích mang đến cũng không nhiều. Lâm Nhụy nhịn không được mà bật ra một tiếng rên khó nhịn.

“Ách nga.... A.... Tao vú ngứa quá, rất muốn bị ăn...”

Giọng của cô nhỏ nhỏ, còn mang theo khẩn cầu tựa như một đóa hoa nhỏ khô khốc hi vọng mưa đến, nhưng lời nói của cô quả thật là dâm đẳng.

Chỉ sợ, nếu không cách microphone thì Hàn Vũ cũng cương cứng ngay lập tức.

Một đoàn cực đại bánh trưởng ở trong quần Hàn Vũ, nội tâm giống như bốc cháy lên ngọn lửa. Anh hận mình không thể ngay lập tức từ hình tiểu yêu tinh đang kêu dâm dăng ở đầu bên kia điện thoại ngay tại chỗ.

Mẹ nó, vốn dĩ chỉ là muốn trêu chọc cô, với tình cảnh này thì xem như anh đang tự rước họa vào thân sao?

Bàn tay to vô cùng lo lắng cúi quần đến chỗ chân cong rồi lấy từ trong quần ra đại côn sắt đang lấp lánh tỏa sáng kia. Nó vênh vào tự đắc nhả ra hơi thở tanh nồng, gân xanh ở mặt trên còn đang nhảy dựng lên.

Cây côn th*t cứng như sắt, hai cái trứng dài màu nâu phình trưởng lên chứa đầy nồng đậm tinh hoa của anh.

Ngày thường, nếu anh cương thì liền sẽ trực tiếp làm huyết. Nhưng hiện tại, anh chỉ có thể tự mình động thủ để cơn no áo ấm.

“Đại huynh đệ, ủy khuất cho mày rồi.”

Anh cầm lấy di động rồi mở camera lên xong chụp côn sắt dưới háng của mình. Sau khi gửi cho Lâm Nhụy xong, anh đặt điện thoại di động qua bên cạnh rồi mở loa ngoài, bàn tay anh bắt đầu nhanh chóng động.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Ít vote nên lười ra chương qass ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đêm dài từ từ (4) - Tiểu mẫu cầu

Edit: Va

Beta: Mjnh + Su

Còn ở bên phía Lâm Nhụy, đột nhiên phát hiện Hàn Vũ không hề lên tiếng nữa nên cô cho rằng anh đã tắt điện thoại. Nhưng khi cô nhìn lại di động thì nó biểu hiện hai người vẫn còn đang trò chuyện.

Cẩn thận nghe động tĩnh thì thấy đầu bên kia điện thoại vẫn có thanh âm sột sột xoạt xoạt thật nhỏ truyền tới, giống như là tiếng còi quần áo.

Đôi con ngươi của Lâm Nhụy cong cong, vừa đúng lúc này, di động leng keng một tiếng nhắc nhở Hàn Vũ đã gửi cho cô một tấm hình.

Click mở ra xem thì thấy là một ảnh chụp khiến mọi cô gái khi nhìn vào đều sẽ thêm nhỏ dãi.

côn th*t rất cứng, nó dựng đứng hướng lên trời, thân gầy thô như cánh tay em bé, quy đầu giống như trứng vịt cực lớn. Tuy màu ngăm đen một chút nhưng vừa nhìn ảnh chụp là có thể tưởng tượng ra cây côn th*t này có uy lực cực mạnh.

Có cô gái nào lại không thích được một cây côn th*t như thế này đâm vào trong?

Chỉ sợ là sẽ sưng lên đến tận trời.

Lâm Nhụy chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng hạ thể vốn dĩ đã bình phục một ít lại bắt đầu ngứa.

Quần lót đã bị d*m thủy làm cho ướt đầm, nhào nhào dính dính ở âm để tạo cảm giác rất không thoải mái.

Cô đơn giản cúi quần lót nhỏ ướt dâm dề ra, tay nhỏ quen đường cũ tìm được miệng hoa huy*t rồi nhọt nhọt thọc vào rút ra.

“Thích sao?” Hàn Vũ thờ phỉ phò ở đầu bên kia điện thoại.

Thích cái gì? Không thể nghĩ ngờ là bức ảnh vừa rồi anh vừa gửi cho Lâm Nhụy.

Nghĩ đến kích cỡ khả quan của côn th*t lớn trên ảnh chụp, Lâm Nhụy rên rỉ ôn nhu nói: “Rất thích.”

Một ngón tay đã không còn đủ, cô lại duỗi ngón tay thứ hai ra, hai ngón tay khép lại rồi cùng nhau cắm vào trong tiểu huyết, vách tường thịt mềm như bánh bao bọc ngón tay lại. Theo động tác ra vào của ngón tay cô, cảm giác ngứa đã dần lan tràn ra.

“Cô có biết tôi hiện tại đang làm gì không?”

Tiếng thờ dục của Hàn Vũ càng thêm nặng một chút.

Không đợi Lâm Nhụy trả lời, anh đã dùng giọng điệu khàn khàn nói ra.

“Tôi đang dùng tay cầm cây gậy lớn mà cô thích và ảo tưởng mình đâm vào tiểu huyết của cô. Tiểu huyết thực mềm thực nóng, lại còn thật nhiều nước, cây gậy lớn vừa rút ra xong liền thọc vào, tiểu huyết xôn xao chảy nước xối ướt côn th*t của tôi...”

“Cô rên rỉ rất dâm dăng, vú cũng dâm dăng, tiểu huyết lại càng thêm dâm dăng, trên dưới toàn thân không có một chỗ nào là không dâm dăng. Tôi mới chỉ tùy tiện cầm vào hai cái thì cô liền giống như tiểu mẫu cầu động dục kêu ngoa ngoa, tiểu huyết gắt gao mà kẹp cây gậy lớn của tôi vì sợ cây gậy lớn của tôi không cầm vào tiểu huyết của cô... Cô nói có phải hay không, há tiểu mẫu cầu?”

Hàn Vũ dùng giọng điệu nam tính gọi cảm này để nói ra những lời hạ lưu thô bỉ đó, đặc biệt là ba chữ “Tiểu mẫu cầu” càng làm cho Lâm Nhụy nghe xong mà động tình không thôi.

Bị tình dục tra tấn, tôn nghiêm cùng thể diện đều có thể từ bỏ không cần, chỉ vì muốn đạt được dục vọng cực hạn.

“Đúng, tôi chính là tiểu mẫu cầu...”

Lâm Nhụy kẹp chặt hai chân, động tác thọc vào rút ra càng lúc càng nhanh, ngón tay moi đào thịt mềm trong huyết. Cô dùng tay nhỏ còn lại nhẹ xoa viên tiểu đậu trên mặt âm đế. Vừa sướng vừa kích thích, cả người đều nhộn nhạo trong tình triều kéo dài...

“Tiểu mẫu cầu rất muốn côn th*t lớn đâm vào trong, thọc thật sâu, sau đó tưới tinh dịch vào trong tử cung của tiểu mẫu cầu, tiểu mẫu cầu sẽ kẹp chặt tiểu huyết, bảo đảm sẽ không cho một giọt tinh dịch nào lãng phí chảy ra...”

“côn th*t lớn đâm thật sướng, rất thích... A... Tôi rồi.”

Lâm Nhụy hét lên một tiếng, thân thể run rẩy. Cô vừa tự an ủi mà chỉ trong nháy mắt đã đạt tới cao trào.

Cô thất thần nhìn trần nhà, đầu óc trống rỗng.

Trong phòng yên lặng, chỉ có thể nghe được tiếng thờ dục của cô.

“Thật dâm dăng...”

Hàn Vũ nhìn không được mà mắng lời thô tục. Theo tiếng rên rỉ dâm dăng của cô, động tác cầm côn th*t đang đưa lên xuống của anh càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh...

côn th*t lớn sung huyết đỏ đậm, mủ mắt rỉ ra đục dịch. Anh đã gần bên bờ phun trào. Hàn Vũ ảo tưởng ra cảnh cô đang dùng tiểu huyết ngập nước phía dưới hạ thể của mình bao vây lấy côn th*t. Anh hơi ngửa đầu, yết hầu gọi cảm lộ ra, hầu kết lẫn lộn trên dưới.

Từng màn hình ảnh hoạt sắc sinh hương được tường tượng ra kia đang quanh quẩn trong đầu anh, đúng là bởi vì chưa từng gặp mặt nên anh cũng không biết cô có hình dáng ra sao, loại tình cảm xa lạ mãnh liệt này càng thêm kích thích.

Cuối cùng, sau khi kêu lên một tiếng, anh cũng bắn ra.

Cảm giác lúc bắn, thật con mẹ nó sướng!

Nhìn chất lỏng trắng đục đặc sệt trên khăn trải giường, Hàn Vũ thở hổn hển, bàn tay to vói lấy di động.

Nhéch khoe miệng lên, thanh âm trầm thấp hữu lực của anh theo microphone truyền qua đầu bên kia.

“Lần sau gặp mặt, tôi nhất định phải làm chết cô.”

“Tiểu mẫu cầu...”

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Lướt đọc chùa chành dữ qass.><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cuộc sống sinh hoạt

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Có lẽ là bởi vì lúc này ngủ nhiều nên đến hơn nửa đêm, Lâm Nhụy vẫn không ngủ được.

Sau khi tắt điện thoại, cô mặc váy ngủ màu đen tuyền xong ngồi xuống bên cạnh ban công.

Ban công rất nhỏ và hẹp, mặt trên có bày biện hai chậu hoa và thêm chút ít đồ vật linh tinh, Lâm Nhụy vừa mới ngồi xuống thì ban công ngay lập tức nhìn rất chật chội.

Dùng đôi tay ôm đầu gối xong cô nhìn lên bầu trời đêm.

Lúc này, bóng đêm thâm trầm, bầu trời đen như mực, không hề nhìn thấy một ngôi sao nào, bên ngoài cũng thật phần yên lặng, chỉ có đèn đường loang lổ là đang còn cố chấp sáng nhấp nháy.

Tịch liêu và quanh quẽ.

Không khí bị lây nhiễm cảnh tượng như vậy, nội tâm vốn dĩ có chút xao động của Lâm Nhụy bởi vì câu nói kia của Hàn Vũ cũng đã bình tĩnh trở lại.

Cô bắt đầu hồi tưởng lại việc làm của mình trong mấy ngày qua.

Tháo mặt nạ quyến rũ Phó Duẩn Thừa, xuân phong nhất độ cùng với Lục Trạch, còn cố tình thông đồng với Hàn Vũ.

Thật sự vui sướng sao?

Cô không hề thấy vậy.

Lâm Nhụy sợ nhất là sau khi thân thể không còn được sung sướng nữa thì ở sâu trong nội tâm lại xuất hiện cái loại cảm giác hư không này.

Cô không biết bản thân rốt cuộc muốn cái gì.

Ôn nhu lưu luyến rồi cũng sẽ rời đi.

Lẽ loi đi vào cuộc đời này, từ đầu đến cuối, cô chỉ là một người cô độc.

Thôi, cứ như vậy đi!

Nhân sinh đặc ý cần tần hoan, tận hưởng lạc thú trước mắt mới là đạo lý cứng rắn nhất.

Cô thở dài.

.....

Lại nói về Lục Trạch, từ nơi ở của Lâm Nhụy cho tới khi về đến nhà, thể xác lẫn tinh thần của anh đều được thoải mái, vợ và con đang chờ anh về cùng ăn bữa cơm chiều.

Thẩm Nguyệt sắp xếp văn kiện của anh lại ngay ngắn rồi sẵn sàng hỏi: “Đói bụng chưa? Sao bây giờ mới về?”

Lục Trạch nhìn khuôn mặt dịu dàng mỹ lệ của vợ xong dùng giọng điệu ôn nhu nói: “Còn tốt, hạng mục có chút vấn đề trì hoãn.”

“Ba ba.”

Lục Hạo đứng ở một bên đã sớm nhào lên và ôm lấy chân của ba mình. Cậu bé làm nũng nói: “Con sắp đói đến chết rồi nhưng mẹ một hai bắt con phải chờ ba về cùng ăn cơm.”

“Con trai ngoan của ba.” Lục Trạch bế con trai mình lên rồi hôn một cái vào khuôn mặt mềm mềm của cậu bé, đôi mắt là tiếng cười hi hi ha ha của Lục Hạo.

“Về sau, hai mẹ con em cứ ăn cơm trước đi, không cần chờ anh.” Anh nói với Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt giật liếc Lục Trạch một cái: “Sao một nhà ba người lại không thể cùng nhau ăn cơm?”

Thẩm Nguyệt là điển hình của người phụ nữ chú trọng quan hệ gia đình, Lục Trạch lo việc bên ngoài, còn cô lo chuyện gia đình. Mọi chuyện trong nhà đều được Thẩm Nguyệt sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Thẩm Nguyệt vẫn luôn cho rằng, lúc ăn cơm chiều phải luôn là 3 người trong một nhà cùng ăn, như vậy thì mới có không khí gia đình. Đối với việc này, Lục Trạch đã từng nói qua rất nhiều lần nhưng cũng không lay chuyển được cô.

Đây cũng là một loại phương thức để Thẩm Nguyệt bảo vệ gia đình, chồng cô anh tuấn như vậy, phụ nữ ở bên ngoài mơ tưởng đến anh cũng không ít. Mỗi ngày cùng nhau ăn cơm chiều là đại biểu cho việc chồng cô mỗi ngày đều sẽ về nhà.

“Tùy em”

“Chỉ cần đừng để Hạo Hạo bị đói là được.”

Đã khuyên nhiều lần mà vẫn như vậy, Lục Trạch bắt đầu đi.

Anh đơn giản ôm con trai rồi ôn hòa hỏi con chuyện ở nhà thế.

Anh hỏi một câu, Lục Hạo ngoan ngoãn đáp một câu.

Con trai đầy mặt nhu mì, ba thì ánh mắt từ ái.

Hình ảnh ấm áp đến cỡ nào.

Thẩm Nguyệt cười một cái xong liền xuống bếp hâm lại thức ăn.

Có một gia đình như vậy, cô thật hạnh phúc.

Một nhà ba người hoà thuận vui vẻ ăn cơm chiều xong, chờ đến khi Lục Hạo ngủ ở phòng cách vách, Thẩm Nguyệt mới về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ sáng lên ánh đèn nhỏ mờ nhạt.

Chồng cô đang nửa dựa trên đầu giường, hai chân thon dài hơi gập lên và hết sức chuyên chú xem báo biểu trên notebook.

Bởi vì vừa mới tắm gội xong nên tóc đen còn hơi ẩm lòa xòa ở trên trán anh, mũi cao thẳng, mặt mày thâm thúy, anh tuấn.

Chồng của cô, vẫn luôn là tốt nhất.

Thẩm Nguyệt không hề quấy rầy anh mà chỉ nhẹ tay mở cửa phòng tắm ra rồi bước vào.

Cởi áo ngủ, trong gương là một thân thể yếu điệu với vòng eo tinh tế, làn da trắng nõn.

Hai cái vú nhỏ xinh là lướt, tuy không lớn nhưng hình dạng cũng coi như là tuyệt đẹp.

Thân thể mỹ lệ, dung mạo xinh đẹp. Tuy đã trở thành mẹ của một đứa nhỏ 5 tuổi nhưng mỹ mạo của cô vẫn còn giữ nguyên như cũ.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là bởi vì sinh con phải nuôi nấng bằng sữa mẹ nên hai cái đầu vú của cô đã sớm mất đi sự phấn nộn và trở nên vừa phình vừa tím tưa như một quả nho chín sắp biến thành màu đen.

Còn nữa, phía dưới hình như cũng có chút lỏng.

Tuy chồng cô chưa bao giờ nói qua cái gì nhưng cô lại có thể cảm giác được, thời gian làm tình của anh đối với cô đang dần dần giảm bớt.

Nhưng cô năm nay cũng mới chỉ 27 tuổi a, cuộc sống sau này còn hơn phân nửa quãng đường dài, cô phải nên vượt qua như thế nào?

Nghĩ ngợi xong, cô lấy nội y tình thú mới vừa mua sáng nay từ trong tủ quần áo ở phòng tắm ra rồi nhìn gương và khoa tay múa chân.

Màu đỏ rực chạm rỗng ren, mang theo hơi tự lại, đỡ nửa cái vú, nửa che nửa lộ, phần nhũ đều che không được, trong đó nửa ẩn nửa hiện, có chút ý vị câu người.

Mà thân dưới là quần lót chữ T gợi cảm, bên cạnh là một cái dây lưng nhỏ buộc thành hình con bướm, chỉ cần nhẹ nhàng đụng thì liền có thể kéo xuống.

Vội vàng tắm rửa xong, Thẩm Nguyệt mặc bộ nội y rồi thấp thòm bước về phía mép giường.

Kéo chăn ra, cô nằm ở bên người Lục Trạch.

Thấy anh vẫn còn đang xem báo biểu và vốn không hề chú ý tới cô, Thẩm Nguyệt có chút không cam lòng.

Tay nhỏ mềm mại thâm nhập vào quần ngủ của anh rồi nhẹ nhàng tìm được vật thể đang ngủ say kia và nhéo nhéo.

côn th*t mềm mại không có phản ứng.

Thẩm Nguyệt không vội, cô nhẫn nại tính tình rồi vừa niết vừa xoa côn th*t xong buông lỏng bàn tay ra, sau đó tùy ý thưởng thức.

Tương tượng đến hình dạng vĩ đại của nó sau khi tỉnh dậy, Thảm Nguyệt liền cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo.

Đến cuối cùng, để hồi đáp sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Thảm Nguyệt, cơn th* t dần dần trở nên cương cứng và nóng rực lên.

Thảm Nguyệt vui sướng. Cô đang định cởi quần của anh ra thì người chồng vẫn luôn đắm chìm trong công việc nhìn qua cô.

Mắt đen hàm chứa ý cười, anh trầm thấp hỏi: “Vợ, muốn ai làm?”

Thảm Nguyệt mặt đỏ lên.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Không thú vị (H)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Biểu hiện của vợ anh đối với việc chủ động cầu hoan còn có chút ngượng ngùng. Lục Trạch vẫn nhìn ra được cô đang khát vọng làm tình.

Tính tình thời gian một chút, đã một tuần chưa làm, cũng khó trách vợ anh sẽ muốn. Đây xác thật là sơ sót của anh. Làm chồng, anh cần có trách nhiệm thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.

Tuy ban ngày mới cùng Lâm Nhụy chơi suốt một buổi trưa nhưng nếu bây giờ dù miễn cưỡng làm một lần thì vẫn có thể.

Nghĩ như vậy, anh xốc chăn mùng lên thì thấy vợ mình mặc một chiếc nội y màu đỏ gọi cảm, thân thể tuyết trắng cứ vậy mà bại lộ ở trước mặt anh, trong mắt anh lộ ra vẻ thương thức.

“Đôi nội y rồi sao?”

Vợ chồng ở bên nhau lâu rồi nên khó tránh khỏi sẽ bởi vì quá mức quen thuộc thân thể của nhau mà không cách nào sinh ra tình cảm mãnh liệt. Đây cũng là nguyên nhân đại đa số vợ chồng sẽ có ít làm tình mặc dù đang còn trẻ. Anh đột nhiên thấy vợ mình ăn mặc như vậy nên có hơi kinh ngạc, cũng cảm giác có chút mới mẻ.

Thảm Nguyệt sắc mặt say hồng. Cô lấy hết can đảm hỏi: “Có đẹp không?”

“Đẹp, em mặc cái gì nhìn cũng đẹp.” Anh trầm thấp nói.

Khi nói chuyện, tay của Lục Trạch đã thăm dò vào phần bên trong nịt ngực ren, lòng bàn tay bao lấy nhũ thịt mềm mại tinh tế rồi vuốt ve.

Được chồng ca ngợi làm Thảm Nguyệt tự tin hơn, vú bị anh đùa bỡn, vừa phình vừa ngứa, tê tê đại đại đến thoải mái. Cô không cảm lòng được mà liền đóng đưa eo, dâng nhũ thịt lên tận lòng bàn tay của anh, chờ đợi anh làm ra những động tác kịch liệt hơn.

Lục Trạch đẩy nịt ngực hướng lên trên để lộ ra đôi gò bồng là lướt.

Đối với đôi vú này, anh đã ngậm qua vô số lần và vô cùng quen thuộc đối với nó, cũng không biết vì sao mà nó lại không làm anh dễ chịu lên, làm anh rất tiếc nuối.

Anh cúi đầu, theo thói quen muốn hôn lên núm vú màu có chút hơi thâm đen kia của vợ, nhưng khi môi mòng đang muốn đụng vào thì chợt dừng lại.

Giờ này khắc này, trong đầu anh đột nhiên hiện ra đôi vú tuyết trắng của Lâm Nhụy, vừa mềm vừa lớn, núm vú phồng nộn, sờ lên tựa như hai luồng gò bông, thật phần thoải mái.

Đặc biệt là ban ngày đã làm, đôi lập như vậy nên cảnh trước mắt khó tránh khỏi làm anh có chút rã rời hứng thú.

Cây đồ vật to lớn dưới thân cũng bởi vì chủ nhân thất thần mà dần dần uể oải không phấn chấn.

Lục Trạch ngẩng đầu nhìn vợ còn đang say mê ở giữa tình cảm mãnh liệt như muốn nhảy xuống nước tự tử, cô vẫn chưa phát hiện chồng mình thất thần. Anh âm thầm thờ dài, tay càng thêm dùng sức một chút, một cái tay khác vói vào trong quần lót chữ T hơi hẹp rồi thuận thực kích thích làm âm ướt hoa hạch.

Tùy tay cắm vào hai ngón xong vận dụng kỹ xảo thành thạo của mình rồi bắt đầu động đậy, bên trong huyết ẩm áp, d* m thủy tràn lan, thực nhanh liền ướt đến không chịu được.

Đối với hai tròng mắt khát vọng của vợ, anh nhanh chóng cởi quần áo trên người ra, sau đó đè lên thân thể nhỏ xinh của cô rồi vừa hôn da thịt của cô, vừa dùng tay nắm cây côn th*t đã mềm còn không chịu cứng xong tùy ý cọ xát với miệng hoa huy*t ướt đầm dề.

côn th*t rớt cuộc cũng có biểu hiện cứng lên.

Lục Trạch đỡ cây côn th*t kia rồi mạo hiểm nhắm ngay tiểu huyết nóng bỏng đang co rút, hạ thân trầm xuống, chậm rãi cắm côn th*t vào.

Vợ Lục Trạch phát ra tiếng rên rỉ nhỏ, tự giác đem hai đùi quần bên hông anh, để tiện hơn cho anh thọc vào rút ra.

Ở tư thế này ra vào hơn mười cái, côn th*t cuối cùng cũng hoàn toàn cương cứng, bàn tay to chặt chẽ bắt lấy hai vú của cô, tốc độ bắt đầu ra sức cày cày nhanh hơn.

Thanh âm của Thẩm Nguyệt càng lúc càng lớn, thân thể bị anh đâm một cái rồi lại thêm một cái nữa.

Động tác kịch liệt, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy cặp mắt đen kìa của người đàn ông thập phần thanh tĩnh. Hiển nhiên, Lục Trạch không cùng vợ mình chìm đắm trong bê tình.

Rõ ràng thao huyết chính là chuyện sung sướng, nhưng anh không biết vì sao mình lại cảm thấy không thú vị. Loại cảm giác này nói không nên lời. Anh cứ có cảm giác nhưng lại không biết thiếu chỗ nào và thiếu cái gì.

Có lẽ là do vợ anh không đủ dâm dăng?

Kỳ thật vợ anh đã không tồi, vừa nghe lời lại còn nhu thuận.

Nhưng có một thân thể mỹ miều hơn đối lập.

Nhớ tới bộ dáng Lâm Nhụy ở dưới thân anh rên rỉ mê loạn phóng dăng, vừa dâm dăng vừa mị hoặc, con người dường như mang theo cái móc, câu đến khiến lòng anh ngứa ngáy, làm anh chỉ muốn hung hăng mà thao chết tiểu yêu tinh đó.

Nghĩ đến cái loại cảm giác đó, trong lòng anh giống như có ai đốt lửa, sôi trào mạnh mẽ.

Lục Trạch mím chặt môi, động tác theo bản năng nhanh hơn.

Lại cắm thêm mấy trăm cái. Cuối cùng, nhân lúc vợ đến cao trào, anh buông lỏng tinh quan bắn đục dịch vào chỗ sâu thẳm nơi tiểu huyết, cùng cô cao trào.

Lục Trạch lau chùi thân thể của hai người rồi lại nằm lên giường lớn.

Tắt đèn. Trong phòng ngủ cả một mảnh hắc ám.

Thẩm Nguyệt đã mệt đến ngủ say, tiếng hít thở sâu và dài.

Lục Trạch hình như không buồn ngủ. Anh biếng nhác gối một cánh tay ở sau đầu rồi nhìn ánh trắng sáng tỏ ngoài cửa như đang tự hỏi chính mình.

Trong đêm tối, con người của anh rất sáng.

Một đêm vô mộng (không mơ)...

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Văn phòng giáo sư (1)

Edit: Va

Beta: Sakura + Su

Sáng sớm.

Ngoài cửa sổ, chim chóc hót véo von, một tia nắng mặt trời nghiêng nghiêng rơi vào và chiếu sáng toàn bộ phòng học.

Lâm Nhụy ti má, trông mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào thân thể cao lớn trên bục giảng kia.

Từ sau ngày hôm đó, cô cùng Phó Duẩn Thừa không còn liên hệ nữa. Cô vốn tính toán là sẽ không quấy rầy Phó Duẩn Thừa nữa mà chỉ đứng xa xa nhìn anh là tốt rồi. Nhưng thẳng đến khi gặp mặt thì cô mới biết để làm được việc này có bao nhiêu khó khăn.

Thích một người thì phần lớn thời gian đều muốn ở bên cạnh người ấy.

Trên bục giảng, Phó Duẩn Thừa mặc áo sơ mi màu đen như cũ, mặt vô biểu tình, cả người tản ra hàn khí càng lạnh thấu xương hơn so với ngày thường, mắt đen quét quanh phòng học. Lúc sắp nhìn tới Lâm Nhụy thì tầm mắt luôn bị anh cố tình thu trở về.

Bao gồm cả khi có vấn đề gì đó mà sinh viên hỏi, cho dù Lâm Nhụy vẫn luôn giơ tay muốn hỏi nhưng anh cũng chỉ lựa chọn làm lơ.

Anh đang cố ý bỏ qua sự tồn tại của cô.

Trái tim Lâm Nhụy đau đớn tựa như bị dao nhỏ cắt..

Cô làm anh chán ghét như vậy sao? Lâm Nhụy rất muốn hỏi Phó Duẩn Thừa.

Chỉ là con người luôn có khát vọng vươn chính phục. Phó Duẩn Thừa càng không nhìn cô thì cô càng muốn làm cho Phó Duẩn Thừa nhìn cô. Cho dù Phó Duẩn Thừa không thích cô nhưng chỉ cần trong mắt anh có cô thì cũng đủ để an ủi trái tim khô cạn của cô rồi.

Vì thế, Lâm Nhụy đơn giản không hề che dấu nữa. Cô ngơ ngẩn nhìn chăm chăm Phó Duẩn Thừa ở trước mặt biết bao nhiêu người trong phòng học này.

Phó Duẩn Thừa đi đến đâu thì tầm mắt của cô liền theo tới đó.

Cô không tin mình làm như vậy mà Phó Duẩn Thừa vẫn còn có thể tiếp tục bình tĩnh.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Phó Duẩn Thừa liền có chút chịu đựng không nổi.

Ánh mắt nóng rất kia tựa như kẹo cao su dính ở trên người anh, như thế nào cũng không bỏ được. Anh cũng không phải người mù thì làm sao mà không phát hiện được.

Nháo đủ chưa?

Anh lãnh đạm liếc Lâm Nhụy một cái và dùng ánh mắt cảnh cáo.

Lâm Nhụy đương nhiên tiếp thu được hàm nghĩa trong mắt anh.

Tuy anh hiện tại thoát nhìn lạnh nhạt mười phần nhưng dù sao thì cô cũng đã bắt chấp tất cả, sợ hãi cái gì?

Cô đáp lại bằng một nụ cười ngọt ngào.

Tóc dài xoa trên vai, đồng thời, tóc mái và mặt mày túm khí biểu hiện thanh thuần vô hại.

Nhưng lần này, Phó Duẩn Thừa sẽ không bị lừa nữa.

Thứ cô muốn, anh không cho được và cũng không thể cho.

Thấy cảnh cáo vô dụng, anh trực tiếp xoay mặt đi và coi như không thấy rồi tiếp tục giảng bài.

Sự tồn tại của Lâm Nhụy đối với anh mà nói thì thật là phiền toái. Coi cô như người xa lạ, nhưng anh lại tùy ý phát tiết thú tính của mình ở trên người cô. Tuy chưa thật sự đi vào, nhưng toàn thân cô đều đã bị anh chơi đến không sót cái gì, so với làm thật thì có cái gì khác nhau?

Nhưng nếu coi như là tình nhân, trước không nói chuyện thầy trò giữa hai người...

Không, anh là người đàn ông đã có gia đình thì làm sao có thể bởi vì vợ mình không ở nhà dài ngày mà lại đi phản bội vợ mình?

Tình trạng hiện giờ làm anh không biết giải quyết như thế nào, lưỡng lự.

So với phần nợ bởi vì Lâm Nhụy trêu chọc người đã kết hôn như anh thì anh càng thêm giận bản thân mình, cư nhiên phóng túng dục vọng, hơn nữa còn nhiều ngày hoài niệm cảm giác tận tình khi làm ở trên người cô...

Lâm Nhụy thấy Phó Duẩn Thừa không có phản ứng lại với mình thì trong lòng có chút ừ ừ.

Một tiết cứ như vậy mà ủ rũ cụp đuôi trôi qua.

Ai ngờ, lúc tan học, Phó Duẩn Thừa cứ nhiên kêu cô lên trước mặt mọi người.

“Lâm Nhụy, em đến văn phòng của tôi một lát.”

Nói xong, Phó Duẩn Thừa liền không lưu luyến mà lập tức rời đi.

Trong lòng Lâm Nhụy lập tức có vô hạn vui mừng.

Bên cạnh có bạn học vừa tò mò vừa hâm mộ hỏi: “Phó giáo sư sao lại đột nhiên kêu cậu vậy?”

Lâm Nhụy làm bộ như không có việc gì nói: “Không biết, có thể là biểu hiện gần đây của tớ không tốt.”

Mấy ngày nay, cô đi học thất thần là rõ như ban ngày.

Nghe Lâm Nhụy nói như vậy, người bạn kia cũng không nói gì nữa rồi trưng ra một biểu tình cậu tự cầu nhiều phúc đi.

Tuy lớn lên anh tuấn nhưng Phó Duẩn Thừa lại rất ít khi nói cười. Hơn nữa còn rất nghiêm khắc. Anh có một loại khí tràng không gian tự uy nên ngầm được xưng là “Sát thần mặt đen.” Đại đa số sinh viên đều sợ anh.

Lâm Nhụy lại tùy tiện nói vài câu, sau đó lòng mang tâm tình kích động và thấp thòm đi đến văn phòng của Phó Duẩn Thừa.

Cửa văn phòng không khóa mà chỉ khép hờ. Lâm Nhụy nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Sau khi vào trong, Lâm Nhụy đóng cửa lại rồi lặng lẽ khóa trái xong sau đó rón ra rón rén đi đến phía sau lưng Phó Duẩn Thừa.

Phó Duẩn Thừa ngồi dựa lưng về phía cô. Anh đang cúi đầu chấm bài nên không có chú ý tới cô đã tiến vào.

Nhìn từ phía sau thì thấy bóng dáng của anh dày rộng, bả vai hữu lực để lộ ra mùi phần hơi thở hormone nam tính.

Nghe đến người đàn ông này đã từng cùng cô thân mật qua, trong lòng Lâm Nhụy không khỏi nổi lên một tia ngọt ngào.

Cô vươn cánh tay ra ôm chặt Phó Duẩn Thừa từ phía sau rồi thân mật cọ cọ mặt vào lưng anh.

“Thầy a ~” Cô giống như con mèo nhỏ đáng yêu đang làm nũng.

Phó Duẩn Thừa không nghĩ tới Lâm Nhụy to gan như vậy, thân mình anh cứng đờ: “Buông tay!”

“Không buông.” Lâm Nhụy tùy hứng trả lời, cánh tay ôm Phó Duẩn Thừa lại xiết chặt hơn chút. Cô chặt chẽ ôm lấy anh.

Phó Duẩn Thừa không dùng nước hoa, trên người anh thanh mát sáng khoái, chỉ có mùi sữa tắm và dầu gội, vô cùng đơn giản lại phá lệ dễ ngửi.

Lâm Nhụy thỏa mãn híp híp mắt.

Phó Duẩn Thừa vội vàng nhìn về phía cửa. Thấy cửa đã bị khoá, không có ai thấy cảnh này thì sắc mặt mới khá hơn một chút.

Anh dùng tay tránh thoát rồi nhũn mày nói: “Em đừng làm như vậy.”

Sức lực của anh rất lớn, chỉ mới vùng một cái mà liền dễ như trở bàn tay tránh thoát khỏi cái ôm của cô.

Lâm Nhụy càng không cho người đàn ông như ý, xoay người. Nhân lúc Phó Duẩn Thừa chưa phản ứng kịp, cô trực tiếp ngồi lên trên đùi anh.

Hai tay giống con đười ươi gãi gao ôm cổ Phó Duẩn Thừa rồi nhỏ giọng lại đáng thương nói: “Thầy, thầy biết không, mấy ngày nay em thật sự rất nhớ thầy.”

“Thầy có nhớ em không?”

Cô chớp chớp mắt to ngập nước, trong mắt hàm chứa sự chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Văn phòng giáo sư (2)

Edit: Va

Beta: Sakura + Su

Có nhớ cô không sao?

Phó Duẩn Thừa trầm mặc không lên tiếng.

Ánh mắt yếu say đắm cực nóng của Lâm Nhụy làm Phó Duẩn Thừa không có chỗ nào để ẩn nấp. Anh chỉ cảm thấy có chút ít ý tưởng âm u ở sâu trong nội tâm cũng bị bại lộ ra bên ngoài.

Anh muốn cô.

Rất muốn.

Lâm Nhụy ở trên giường nhu thuận cùng ngoan ngoãn làm anh phá lệ thỏa mãn. Chỉ có trời mới biết, đêm hôm đó anh phải dùng biết bao nhiêu lực nhấn nạy thì mới khiến bản thân không chìm đắm theo hành động.

Phó Duẩn Thừa giật giật môi, mắt đen chất chứa vài phần rối rắm cùng giây giụa.

Cuối cùng, anh chỉ yên lặng với bình tĩnh.

“Không hề.” Anh lạnh lùng nói.

“Em không tin.” Đôi mắt của Lâm nhụy xoay tròn.

Cô dùng thân thể áp sát Phó Duẩn Thừa làm đôi vú đầy đặn của mình đè chặt trên ngực anh rồi nhẹ nhàng mà đóng đưa thân thể, cọ xát lên.

Hai người mặc quần áo rất mỏng. Bởi vì dán sát như vậy nên có thể cảm nhận được nhiệt độ của nhau, xúc cảm như là trực tiếp trần trụi.

Thân thể của Phó Duẩn Thừa cứng còng, toàn bộ dây thần kinh đều căng lên.

Hai luồng mềm mại đè ép ở ngực anh, tựa như mát xa, rất thoải mái, anh thậm chí có thể miêu tả ra hình dáng của chúng nó. Loại cảm giác này thực sự sung sướng, biết rõ giờ phút này bản thân hẳn nên nghiêm khắc bảo cô dừng lại, nhưng lời nói vừa tới bên miệng thì lại không muốn nói ra mà ngược lại làm anh muốn trầm mê ở trong đó.

Phó Duẩn Thừa không hề ngăn cản Lâm Nhụy.

Cô vừa cọ ở trên người anh vừa trộm cởi bỏ cúc áo sơ mi màu đen xong nhẹ cắn xương quai xanh gọi cảm kia rồi trần trọc liếm hôn.

Tựa như gà con mổ thóc, từ dưới lên trên, từ xương quai xanh hôn lên cổ xong lại đến cằm Phó Duẩn Thừa và cả bên môi.

Phó Duẩn Thừa lạnh mặt. Anh giống như tượng gỗ không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngoại trừ tiếng hít thở càng ngày càng nặng cùng mắt đen có chút mơ hồ. Từ đó có thể nhìn ra được anh đang hưởng thụ.

Đàn ông cùng phụ nữ, ở chung một phòng, một người ý chí không kiên định, một người lại tìm mọi cách trêu chọc.

Hai người càng ngày càng mờ ám...

Nhưng khi Lâm Nhụy sắp hôn lên đôi môi mỏng của anh thì Phó Duẩn Thừa đột nhiên quay mặt qua chỗ khác, kháng cự né tránh.

Không khí bỗng nhiên cứng lại và có chút xấu hổ.

Lâm Nhụy bình tĩnh nhìn anh vài giây, cố chịu đựng sự chua xót nơi nội tâm rồi nói: “Nếu thầy không thích thì em đây sẽ đổi chỗ.”

Thật vất vả mới có một cơ hội tiếp cận với Phó Duẩn Thừa. Nếu liền từ bỏ như vậy thì cô thật sự không cam lòng.

Cô lại lần nữa cúi đầu xuống mờ mấy cái cúc áo sơ mi, tay nhỏ mềm mại dán ở trên bờ ngực trần trụi của người đàn ông, hoạt động lên xuống giống như xà tình quyến rũ.

Phó Duẩn Thừa có thói quen vận động tập thể hình, tám khối cơ bụng tiêu chuẩn, cơ bắp rắn chắc, hình dạng rõ ràng, sờ lên xúc cảm thực tốt.

Đàn ông thích sờ ngực phụ nữ. Cũng giống như vậy, đại đa số phụ nữ cũng không thể chống cự được lực hấp dẫn của cơ bụng đàn ông.

Tay nhỏ thực nhanh liền túm điểm nào đó trên ngực anh rồi kẹp ở trong lòng bàn tay xong mềm nhẹ vỗ về chơi đùa, không có quy luật mà chỉ lung tung trên chọc, từng chút lại từng chút gãi đúng tâm của người đàn ông.

Phó Duẩn Thừa lại không phải Liễu Hạ Huệ chân chính mà có thể làm được việc tuyệt trần đoạn dục. Anh chỉ là một người đàn ông, là một người đàn ông đang cố áp chế ngọn lửa tình dục sâu trong nội tâm.

Nếu còn để cô tùy ý làm bậy thì chuyện đó sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra.

Đôi con ngươi của Phó Duẩn Thừa tối tăm. Anh để lại cái tay nhỏ đang làm loạn kia.

“Chúng ta không thể làm như vậy.” Anh nhìn Lâm Nhụy thật sâu, biểu tình nghiêm túc.

Lần trước đã là một sai lầm, đồng dạng sai lầm, anh không thể lại phạm phải lần thứ hai.

Đây là mục đích mà anh kêu Lâm Nhụy tới văn phòng.

Anh muốn điều chỉnh lại thái độ của mình và ngưng hẳn cái sai lầm này.

Lâm Nhụy giờ phút này dựa ở trên vai Phó Duẩn Thừa, khuôn mặt nhỏ tựa gần cái cổ thon dài của anh, cánh môi cô dán vào da thịt mẫn cảm. Nhiệt khí trong mũi phun ở căn cổ của người đàn ông khiến anh rung mình một cái.

Đây là một tư thế cực độ thân mật, hai người nhìn qua thật giống như một đôi uyên ương tuyệt đẹp.

Nghe Phó Duẩn Thừa nói xong, Lâm Nhụy vô tội ngược mắt giống như không hiểu anh đang nói cái gì.

“Làm như vậy là làm gì?” Cô hỏi.

Ánh mắt của Phó Duẩn Thừa phức tạp.

Sau một lúc lâu, anh trầm giọng nói: “Em biết tôi đang nói cái gì mà! Vợ của tôi chiều nay sẽ trở về, tôi hy vọng em và tôi về sau có thể khôi phục thành quan hệ thầy trò bình thường để tránh ảnh hưởng đến gia đình của tôi.”

“Em đã biết.” Ngoài dự đoán, Lâm Nhụy đáp ứng thập phần dứt khoát.

Ngay khi Phó Duẩn Thừa vì thế mà cảm thấy kinh ngạc thì đột nhiên thấy cô gái trước mặt cong cong môi để lộ ra một nụ cười kiêu mị đến tận xương.

“Nếu thầy đã nói xong thì nên để em nói đúng không?” Cô từ từ kéo dài ngữ điệu.

“Thầy cứng rồi!”

Lâm Nhụy dùng ánh mắt ý bảo giữa hai chân của người đàn ông phồng lên một đoàn.

Cô liếm liếm môi đỏ, mị nhãn như tơ, nhẹ nhả khí u lan: “Nó chọc em... Đau quá...”

Ánh mắt của Phó Duẩn Thừa cứng lại.

Giống như có một ngọn lửa trong khoảnh khắc đang nổ tung trong óc.

Anh liền biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Để thầy giúp em liếm sạch dâm thủy trong tiểu huyết được không?

Edit: Va

Beta: Ami

Lâm Nhụy cong cong môi, cúi đầu.

Trong lòng Phó Duẩn Thừa đột nhiên có dự cảm không lành, trái tim nhảy bùm bùm không ngừng, sự chờ mong không biết đã phát sinh từ bao giờ nhưng cõi lòng lại tràn đầy kháng cự.

Anh vội vàng lên tiếng: “Em đừng...”

Lời của Phó Duẩn Thừa còn chưa nói xong thì đôi tay nhỏ kia đã linh hoạt kéo khoá kéo quần tây của anh xuống rồi lấy côn th*t lớn cứng rắn ở bên trong ra.

Đinh quy đầu phình to, mả mắt còn đang không ngừng thấm nước bọt trong suốt ra bên ngoài. Bỗng nhiên tiếp xúc với không khí bên ngoài nên nó liền run rẩy, sau đó nhanh chóng phình to thêm một vòng.

Nhìn thật hưng phấn!

Lâm Nhụy vươn ngón tay non mịn búng búng côn th*t. Nghe được âm thanh, Phó Duẩn Thừa sáng khoái kêu lên tiếng.

“Giáo sư, nếu thầy cũng muốn thì cần gì phải cố gắng kìm nén?” Cô ôn nhu dụ hoặc nói.

Phó Duẩn Thừa mím chặt môi, nhìn cô không nói lời nào.

Tất nhiên là anh đang đấu tranh kịch liệt với lý trí của mình.

Lâm Nhụy dùng tay nhỏ nắm đại quy đầu rồi hoạt động lên xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng chọt chọt mả mắt, thường thường xoa xoa. Vì dễ kích thích dục vọng đang dây dụa của người đàn ông trước mắt này mà cô làm ra hành động thủ dâm cho anh.

Trên đỉnh đầu, hô hấp của Phó Duẩn Thừa càng ngày càng trầm trọng.

Tim Lâm Nhụy cũng ngứa lên, tiểu huyết của cô đã sớm bị dâm dịch tẩm ướt. Cảm giác hư không khó nhịn ở bên trong đang tra tấn cô. Giờ cô chỉ hy vọng côn th*t lớn ở ngay trước mắt này có thể cắm vào tiểu huyết ngăn ngừa cho cô.

Một đôi mắt ngập nước quét về phía người đàn ông, cô biểu tình thiên chân mà mỉa mai: “Giáo sư, thầy có thể giúp em được không?”

“... Giúp em... Cái gì?” Phó Duẩn Thừa lẩn lộn hầu kết, cuối cùng gian nan mở miệng.

“Tiểu huyết thật ngứa, muốn côn th*t lớn của giáo sư tới ngăn ngừa...” “ Cô cần môi rồi dùng thanh âm nhu nhược nói.

Tựa như một đóa cúc non mới nở, thẹn thùng lay động ở trong gió, diễm đạm đáng yêu.

Lâm Nhụy rất rõ ràng ưu thế của bản thân, cô hiểu rõ cách lợi dụng gương mặt thanh thuần của mình, cô biết khi nói lời dâm đẳng khó nghe thì đàn ông sẽ có bao nhiêu kích thích cùng hưng phấn.

Đôi con ngươi của Phó Duẩn Thừa nhanh chóng tối sầm, trong mắt hiện lên sắc thái tình dục, anh nói theo bản năng: “Có bao nhiêu ngứa, để thầy nhìn xem”

Sau khi nói xong, anh liền giật mình. Anh cư nhiên sẽ nói ra loại lời nói này, anh xấu hổ dời tầm mắt sang chỗ khác, hổ thẹn với bản thân, uống cho tư cách làm thầy của người khác.

Lâm Nhụy cười giảo hoạt. Chỉ nghe tích tích tác tác vài tiếng, cô đã nhanh chóng vén thân váy lên để lộ ra quần lót nhỏ bị dâm thủy thấm ướt bên trong.

Quần lót nhỏ màu tím tinh tế hình chữ T vốn không che được đào mông tròn trịa kiêu mật kia. Bởi vì tư thế của Lâm Nhụy là đưa lưng về phía Phó Duẩn Thừa và chu mông nhỏ lên nên Phó Duẩn Thừa thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng chỗ tư mật ở giữa hai chân cô. Từ bên trong, vài sợi lông âm đ*o cuộn khúc gọi cảm bị vài dệt hơi mỏng che đầy để lộ ra vệt nước lại càng khiến người khác mơ màng vô hạn.

“Giáo sư, thầy mau nhìn xem em có phải sinh bệnh rồi không? Vì sao tiểu huyết vừa ngứa lại còn chảy thật nhiều nước?”

Giọng điệu ngọt ngào của cô truyền vào lỗ tai anh thúc giục.

Thanh âm này tựa như ma chú, mang theo vô cùng nhiều ma lực, làm anh không cách nào kháng cự.

Bàn tay anh run rẩy ngừng ở trên cái mông trắng nõn tròn mướt đang vênh lên của cô, chậm rãi, chậm rãi, một chút một chút hướng tới chỗ hờ ở giữa khe của hai đùi.

Lòng bàn tay chạm phải một mảnh ướt dâm dề, đây là thứ chứng minh cô động tình.

Ngón tay thon dài ở bên ngoài quần lót nhẹ nhàng búng hai cái, liền làm cho mặt nước trượt xuống róc rách càng nhiều, đã ướt toàn bộ bàn tay của anh.

“Thật dâm đẳng” Anh cảm lòng không được thốt lên.

Ngay sau đó, anh dùng ngón tay cời quần lót nhỏ ra rồi vút qua một bên làm lộ tiểu mật huyết phì nộn nhiều nước kia.

Phấn phấn nộn nộn, môi âm hộ hai bên như là cánh hoa ướt át sau cơn mưa, thấm giọt sương, một cái lỗ nhỏ tinh tế ở giữa, nửa mở nửa đóng mấp máy, chất lỏng đậm mĩ trong suốt đang từ nơi đó cuộn cuộn không ngừng chảy ra.

Có lẽ là cảm nhận được tầm mắt chuyên chú của Phó Duẫn Thừa dừng lại ở nơi đó, mật dịch tuôn ra càng thêm dữ dội, quả thực giống như nước máy.

Cảnh tượng trước mắt này thật là đúng với một câu ngôn ngữ —— Phụ nữ đúng là làm từ nước.

Phó Duẫn Thừa đột nhiên cảm thấy rất khát, như là ở trong sa mạc khô cạn 3 ngày 3 đêm, anh rất khát vọng nguồn nước.

Nội tâm có một cỗ cảm giác xúc động vừa bí ẩn lại vừa bức thiết nảy lên trong đầu.

“Để thầy giúp em liếm đậm thủy trong tiểu huyết được không?” Anh dường như trúng tà mà hỏi.

Có lẽ đúng thật là không khí quá mức ái muội. Hai người đều tới lúc tỉnh triều tràn lan.

Giờ này khắc này, cô không phải sinh viên của anh và anh cũng không phải thầy của cô.

Văn phòng nhỏ nhỏ ngăn cách hai người họ với thế giới bên ngoài, đã không còn thân phận gây trắc trở kia, giờ đây, hai người họ chỉ là những người bị khát khao dục vọng tra tấn mãnh liệt nên xuất hiện sự va chạm giữa đàn ông và phụ nữ.

Phó Duẫn Thừa dùng bàn tay mở hai chân cô ra thêm một chút làm tiểu huyết phấn nộn mê người kia có thể hoàn toàn nở rộ ở trước mắt anh.

Khuôn mặt tuấn tú chậm rãi tới gần trung tâm giữa hai chân, một cỗ mùi hương tanh ngọt ẩm ướt phát ra từ trong tiểu huyết của cô, đây là yếu tố kích thích tình dục độc hữu của giống cái, không chỉ không làm anh cảm thấy khó ngửi mà ngược lại còn muốn cô chảy ra thêm càng nhiều.

Phó Duẫn Thừa từ từ tới gần, hơi thở ấm áp không gián đoạn phả vào tiểu huyết mềm mại. Tiểu huyết mẫn cảm ngay lập tức co rút lại rồi sau đó, càng nhiều d*m thủy thấm ướt ra bên ngoài.

Lâm Nhụy có thể cảm nhận được đôi mắt đen của người đàn ông còn đang dừng lại ở chỗ tiểu huyết của mình. Cô thẹn thùng rụt rụt hai chân, trong lòng đột nhiên có cảm giác ngượng ngùng. Nguyên nhân là do trước kia khi làm tình với những người đàn ông khác thì họ rất ít khi liếm tiểu huyết cho cô. Còn có thêm một nguyên nhân khác nữa là cô tới hôm qua vừa đi tắm, cô hy vọng giờ phút này tiểu huyết sạch sẽ thoải mái thanh tân vì dù sao đây cũng là Phó Duẫn Thừa.

Ở trong lòng cô, Phó Duẫn Thừa là đặc biệt.

Cô hy vọng mọi thứ cô thể hiện ra ở trước mặt anh đều tốt đẹp.

Cô đột nhiên khép lại làm Phó Duẫn Thừa có chút bất mãn, tiểu huyết thật sự quá đẹp, anh còn chưa có xem đủ đâu.

Phó Duẫn Thừa chen vào giữa hai chân cô làm Lâm Nhụy không thể khép hai chân lại. Sau đó, anh dùng bàn tay to vuốt ve da thịt trơn mềm xong lại lần nữa vùi đầu vào bên trong tiểu huyết.

Cái mũi cao thẳng dán lên hai mảnh hoa môi mềm mại, anh vươn lưỡi dài ra rồi dùng đầu lưỡi chọt chọt âm hạch sớm đã phồng lên kia.

“Ách a~” Lâm Nhụy bị kích thích nên phát ra một tiếng thờ dài.

Phó Duẫn Thừa như nhận được sự ủng hộ, anh dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn một chút, sau đó dùng đầu lưỡi cuốn lấy âm hạch rồi không ngừng liếm láp, thậm chí còn chưa từng buông tha niệu đạo ở phía dưới âm hạch, có phải anh sẽ đem đầu lưỡi vọng vào cửa động cực nhỏ cực mỏng này hay không?

“Giáo sư, thầy muốn em đi, em chịu không nổi nữa rồi!”

Lâm Nhụy kêu mị rên rĩ, hạ thể mẫn cảm, âm đế bị người đàn ông dùng đầu lưỡi thô dày hữu lực bao vây lấy rồi vừa liếm láp vừa mùa, sướng đến mức đại não trống rỗng.

Đặc biệt là khi nghĩ đến giờ phút này, Phó Duẫn Thừa đang một lòng thích thú liếm mút tiểu huyết của cô, trong lòng càng thêm hưng phấn không thôi.

“Thích giáo sư liếm em như vậy sao?”

Phó Duẫn Thừa từ dưới tiểu huyết ngẩng đầu lên rồi dùng giọng suyễn gọi cảm hỏi.

Đậm thủy trong tiểu huyết thật sự quá nhiều, anh vừa liếm vừa mút. Ngậm toàn bộ tiểu huyết ở trong miệng xong tham lam hút hết toàn bộ.

Cảm giác còn chưa liếm đủ, anh lại duỗi lưỡi dài ra chui vào trong tiểu huyết, ở bên trong vòng một vòng rồi moi d*m thủy ở bên trong ra xong hút hết toàn bộ.

“Ti ti.” Tiếng nước cùng tiếng liếm mát ở trong phòng vang lên, càng tăng thêm một tầng hơi thở dâm mỹ.

“Thích.”

Lâm Nhụy đã sướng đến không kèm chế được, cô cũng bất chấp cái gì mà gọi là thẹn thùng, theo bản năng giờ tay nhỏ lên dùng sức ấn đầu nam nhân hướng chính mình.

“Em còn chưa có đủ sướng, vẫn còn muốn.”

Mất cô lộ ra si mê trả lời, toàn thân và tâm đều đắm chìm trong khoái cảm kích thích.

Phó Duẩn Thừa cong cong môi, thuận thế càng thêm hăng say liếm láp.

Cô gái dâm đảng này lại nhiều lần quyến rũ anh, một lần lại một lần đánh vỡ điểm mấu chốt đạo đức của anh, anh không phải thánh nhân, anh cũng có dục vọng.

Lần này, con dã thú ở sâu trong nội tâm của anh đã hoàn toàn phá tan nhà giam, không có gì là có thể ngăn cản được anh.

Cái gì đều không nghĩ mà chỉ muốn làm, làm xong rồi lại nói.

Coi như là phóng túng bản thân một lần đi.

Anh vừa ngậm lấy hai bên âm đế rồi hút liếm vừa vói đầu lưỡi vào sâu trong tiểu huyết, sau đó bắt chước tư thế côn th*t thọc vào rút ra, bên trong tiểu huyết ẩm áp tràn lan d*m thủy, đồng thời không ngừng co rút lại, kẹp chặt lưỡi dài đang xâm lấn của anh.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động với Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy chỉ cảm thấy bản thân giờ đây tựa như một con chim chóc vui sướng, thể xác và tinh thần đều đang sung sướng kêu gào suy nghĩ muốn càng thêm nhiều.

Hạ thể tích lũy khoái cảm càng lúc càng cường liệt, eo thon có cảm giác như một dòng điện đang chạy. Cô run run một cái, d*m thủy trong suốt trào ra từ tiểu huyết rồi trực tiếp bắn vào trong miệng của người đàn ông.

Cô triều xuy.

Tựa như đã dùng hết sức lực toàn thân, Lâm Nhụy mất đi điểm chống đỡ, cô mềm mại nằm liệt ở trong lòng Phó Duẩn Thừa.

Hai mắt cô mê ly, sắc mặt ửng hồng, hiển nhiên là còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong cơn khoái cảm vừa rồi.

Hầu kết của Phó Duẩn Thừa không ngừng chuyển động. Anh nuốt toàn bộ dâm thủy trong khoang miệng vào trong bụng.

Tay lớn vỗ vỗ mông nhỏ vừa tròn vừa kiêu của cô, ánh mắt anh thâm trầm, cứng rắn mà lại bá đạo tuyên bố: “Tôi muốn làm em.”

Mà ở dưới hạ thể, cây côn th*t lớn làm cho người ta sợ hãi kia đã sớm ngẩng cao đầu, vận sức chờ phát động.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Giáo sư rót thẳng tinh dịch vào tử cung

Edit & Beta: Su Bà Bà

Lâm Nhụy sắc mặt đỏ lên.

Phó Duẩn Thừa trong lòng cô vẫn luôn là bộ dạng chính khí凛凛 nhiên, giờ phút này lại đột nhiên nói ra những lời đó, hơn nữa còn dùng giọng điệu cường thế bá đạo như vậy nên càng thêm mê chết người không đền mạng.

"Giáo sư, để em làm cho." Cô ngoan ngoãn đứng dậy rời khỏi lòng ngực của Phó Duẩn Thừa.

Phó Duẩn Thừa không nói gì. Anh giờ đây đang ngồi ở trên ghế làm việc, quần cởi xuống dưới chân, côn th*t huyết mạch phun trương dựng đứng, đôi mắt đen kia vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào Lâm Nhụy và chờ đợi bước hành động tiếp theo của cô.

Chỉ thấy Lâm Nhụy vén làn váy lên cao trên tận phần eo để lộ ra mông nhỏ trắng nõn tròn trịa rồi hơi hơi nửa ngồi xổm xuống, miệng huyết ngập nước

nhắm ngay côn th*t lớn. Cô ngồi xuống từng chút một.

Quy đầu to lớn chậm rãi căng miệng huyết chặt chẽ ra, theo thân thể Lâm Nhụy trầm xuống mà bắt đầu tiến vào.

Nhưng côn th*t quá lớn. Mặc dù đã có đ*m thủy bôi trơn nhưng khi quy đầu phá vỡ miệng huyết để tiến vào bên trong thì vẫn khó tránh khỏi gặp trở ngại nên dừng lại.

Tư thế vào nửa vò này làm tiếng thở dốc của 2 người họ càng thêm trầm trọng chút.

"Chờ một chút."

Phó Duẩn Thừa trầm thấp lên tiếng.

Vừa nói chuyện, anh vừa vói một bàn tay vào trong áo của Lâm Nhụy xong vuốt ve trên da thịt bóng loáng của cô, ngón tay chạm phải nút còi bra rồi linh hoạt mở nó ra.

Hai con thỏ múp múp tuyết trắng ngay lập tức được đến phóng thích, cách lớp áo nhảy lên.

Chỉ là, cảnh xuân lại đều bị lớp áo ngoài che chắn.

Người đàn ông hơi hơi nhăn mày để lộ ra một chút không kiên nhẫn.

Lâm Nhụy lộp bộp trong lòng một tiếng, sợ anh nếu không vui thì lại không có hứng thú làm tình.

Cô vội vàng chủ động cởi áo cùng bra ra, ưỡn ưỡn ngực, một đôi vú to được đưa đến trước mặt người đàn ông.

đầu v* kiêu nộ nhô lên đang chờ đợi người đàn ông ngắt lấy.

Phó Duẩn Thừa nhìn Lâm Nhụy rồi chậm rì rì hé môi ngậm nó.

Anh dùng sức mút chúng nó giống như hồi bú sữa khi còn nhỏ. Cảm giác được núm vú nho nhỏ ở trong miệng dần dần biến cứng rắn, anh mới phun núm vú ra.

Chỉ thấy mặt trên núm vú nhô cao giống như một viên đậu phộng kia đều là nước miếng của anh, sáng lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Chọc đến anh nhìn không được mà lại lần nữa vùi đầu ngậm chúng nó. Lần này không hề giới hạn chỉ trong núm vú. Anh nuốt cả núm vú cùng với nhũ thịt trắng bóng vào trong miệng.

Nhẹ nhàng mà phệ cắn và mút vào.

Một cái tay khác cũng không hề nhàn rỗi. Anh bao lại vú to rồi dùng móng tay cào cào, chọc đến Lâm Nhụy run rẩy một trận.

Cảm giác vừa tô vừa ngứa chậm rãi lan tràn rộng ra khiến tiểu huyết của cô cảm lòng không được mà phun trào một đợt xuân thủy làm ướt ướt côn th*t lớn và kể cả chỗ kết hợp của hai người họ.

Tàng trở ngại giữa côn th*t cùng tiểu huyết cuối cùng cũng giảm nhỏ không ít.

Phó Duẩn Thừa rút một bàn tay ra rồi đặt ở trên vòng eo mảnh khảnh của cô.

Xong nặng nề áp xuống một cái.

côn th*t lớn cuối cùng cũng hoàn toàn tiến vào trong thủy huyết ướt đầm dề.

Bị tầng tầng lớp lớp vách tường thịt mềm mại ướt át bao bọc lấy, bất thành linh xảy ra cảm giác chật hẹp làm anh suy chút nữa đã nộ vũ khí đầu hàng.

Tạm dừng một chút xong anh bắt đầu dùng đôi tay nhắc eo của cô lên rồi vận động liên tục.

Trong văn phòng nhỏ hẹp vang lên tiếng va chạm huyết thịt, mỗi một lần đều muốn cho luôn hai cái trứng dái vào trong. Anh thật hận không thể triệt để nhét cả côn th*t lớn vào trong rồi không bao giờ ra ngoài.

Hai viên trứng dái ngấm đen cũng từng chút một cường hãn hữu lực chụp đánh ở trên mông nhỏ của Lâm Nhụy tạo thành từng vết đỏ, có tiếng nước "phụt phụt" vang lên. Chỗ kết hợp của 2 người bị động tác kịch liệt này làm nổi lên bọt biển màu trắng trào ra bên ngoài.

Lâm Nhụy chỉ cảm thấy bản thân giờ phút này thật giống như đang cưỡi ngựa, lay động trái phải lên xuống rồi xóc nảy không ngừng.

Ngựa này là ngựa liệt, một khi đã thả ra thì liền khó có thể thu lại.

Mà cô đang thừa nhận sự va chạm vừa ngọt ngào vừa mãnh liệt đến từ ngựa liệt.

"Chậm một chút, quá nhanh, giáo sư." Cô nhỏ vụn cầu xin.

Người đàn ông tăng nhanh động tác, mỗi một lần cơn th* t lớn tràn xuống đều giống như muốn cắm vào tử cung của cô, vừa mau lại vừa mãnh, sướng đến mức cô chỉ biết trợn trắng mắt.

Ngay cả tiểu huyết cũng bị đâm đến mềm xốp và trào ra càng lúc càng nhiều d* m thủy. Theo động tác của người đàn ông, d* m thủy văng ra khắp nơi và nhỏ giọt trên mặt đất rồi chậm rãi tụ thành một vũng.

Khoái cảm từng đợt từng đợt đánh úp lại, Lâm Nhụy chưa từng nghĩ tới Phó Duẩn Thừa khi làm tình lại mãnh liệt và trực tiếp như thế. Cô thậm chí còn cảm thấy bản thân hôm nay sẽ bị anh làm chết ở chỗ này.

"Giáo sư, cầu xin anh, em không chịu nổi." Giọng của cô bị va chạm đến phá thành mảnh nhỏ, tựa như ai khóc.

Nghe vào lỗ tai của người đàn ông lại là thuốc kích dục mãnh liệt làm ham muốn chinh phục của anh càng thêm tăng vọt lên.

"Chịu không nổi thì cũng phải chịu, ai bảo em dám dăng đến như vậy, dám quyến rũ ngay cả giáo sư dạy mình."

Anh hưng tợn đâm sâu thêm, đôi lại là tiếng rên rỉ càng thêm nhu nhược của cô.

"A ~ ách a ~ quá sâu!"

Hạ thân không ngừng bị va chạm. Lâm Nhụy sắp ngồi không xong, thân thể run rẩy. Cô chỉ đành phải gắt gao ôm cổ của người đàn ông.

Khi bị đâm đến quá mức tàn nhẫn, bởi vì khó kìm lòng nổi nên cô nhịn không được mà dùng móng tay cào ra vài vết đỏ trên cổ của anh.

Người đàn ông cảm nhận được chút ít đau đớn nho nhỏ này nhưng cũng không để ý mà càng thêm đắm chìm cả toàn thân và trái tim vào trong làm tình.

Cô chật hẹp vượt quá sự tưởng tượng của anh. Thịt non trong tiểu tao huyết không ngừng vô ý thức kẹp chặt cơn th* t lớn của anh, cảm giác sáng khoái kia là thể nghiệm vui sướng mà anh đã lâu chưa từng trải nghiệm qua.

Đối lập với bản thân lúc trước một mình ở trong phòng tắm dùng tay thủ dâm cơn th* t qua loa thì cảm giác vui sướng tràn trề khi đâm thọc tiểu huyết của cô quả thực chính là thể nghiệm thiên đường.

"Sớm biết rằng tiểu huyết của em làm sướng thế này thì tôi đã không vất vả phải nhịn nhẫn lâu như vậy." Phó Duẩn Thừa thấp giọng thở dốc, làm tình đến nung cũng nói ra những lời thô tục.

Anh cũng là một người đàn ông bình thường. Anh có nhu cầu riêng của bản thân. Nhưng vợ anh hàng năm đều đi công tác ở bên ngoài nên anh đã cảm dục hồi lâu. Trước mắt lại đột nhiên khai trai thì tất nhiên là không thể cứu vãn.

Giờ phút này, anh nghiễm nhiên đã bất chấp tất cả, nếu đã làm, vậy thì làm đến sướng luôn.

Cái gì mà đạo đức, cái gì mà làm thầy kẻ khác, tất cả đều đã sớm bị anh vứt ra sau đầu.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Phó Duẩn Thừa dần dần nổi lên mồ hôi tinh mịn, mắt đen cực nóng nhìn chăm chăm Lâm Nhụy, hạ thân còn đang không ngừng kích thích hẹp mỏng thẳng tiến vào bên trong tiểu huyết. Quy đầu to lớn đã không còn thỏa mãn với âm đ*o, mà là đâm thẳng vào chỗ sâu trong tiểu huyết, đó chính là miệng tử cung đang nhắm chặt.

Anh muốn đâm vỡ miệng tử cung nho nhỏ này, tính cả phần cơn th* t còn lộ ở bên ngoài cùng hai cái trứng dái cũng cùng nhau nhét vào bên trong.

Làm toàn bộ người anh em của mình đều ngâm mình ở trong cơ thể của cô, chỉ có như vậy thì anh mới có thể càng thêm thoải mái cực hạn.

"Đau ~ không cần..."

Cửa tử cung bị cơn th* t chống đối, cảm giác vừa đau lại vừa sướng. Cây cơn th* t lớn kia thật sự quá mức uy mãnh, nó khiến cô có loại cảm giác muốn thờ cũng thờ không nổi.

Nhưng đây cũng là một loại kích thích khác. Sau khi bị cắm liên tục không gián đoạn mấy chục cái xong, cô dần dần thói quen với chiều sâu như vậy, khoái cảm bắt đầu nồng đậm lên.

Hạ thể của hai người chặt chẽ tương liên, cơn th* t thô to màu đỏ tím tự do tự tại ra vào trong tiểu huyết chật hẹp. Hai bên môi âm đê của cô đã bị ma sát đến sưng đỏ bất kham, ướt lặc cộc tách ra, cơn th* t lớn cũng bị d* m thủy nhiễm ướt sáng bóng.

Khoái cảm ập đến giống như từng đợt bọt sóng khiến cả thân thể cô đều nổi lên màu hồng nhạt. Sau cùng, người đàn ông cắm một cái thật sâu vào trong xong, cô đạt tới cao trào.

Theo cao trào đến, d* m thủy ở trong tiểu huyết giống như đập chứa nước được mở vòi phun trào mà ra, tưới ở trên cơn th* t và mả mắt của người đàn ông.

Mà Phó Duẩn Thừa, sau khi cơn th*t lớn bị nhiều đ*m thủy cộ rửa như vậy thì cuối cùng cũng nhin không được xúc động muốn bắn tinh. Anh dùng sức hung hăng cắm quy đầu vào thẳng tử cung. Theo mãi một trận co rút lại, lượng lớn nùng tinh rót vào trong tử cung của cô.

Giờ này khắc này, hai người cùng nhau đạt tới cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Âm áp sau khi làm tình mãnh liệt

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Sau khi làm tình vui sướng tràn trề xong, Lâm Nhụy vô lực ngưỡng mặt nằm ở trên ghế làm việc, hiển nhiên là vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Cô hơi hơi thở hỗn hển rồi si mê nhìn thân ảnh của Phó Duẩn Thừa.

Người đàn ông giờ phút này đã đứng dậy, đôi tay thon dài đang không nhanh không chậm mà cài lại chỗ nút thắt trên áo sơ mi. Thu thập xong, anh lại khôi phục bộ dáng như trước, mắt đen thâm trầm, môi mím chặt, khuôn mặt tuấn tú hơi banh chặt.

Đúng thật là một giáo sư lạnh lùng nghiêm cẩn. Nếu không phải hai bên trán còn tàn lưu vài giọt mồ hôi thì ai cũng sẽ không nghĩ đến ngay lúc vừa rồi, anh còn đang điên cuồng phóng túng dục vọng của bản thân trên người Lâm Nhụy.

Trái lại là Lâm Nhụy, hai chân nhỏ trắng nõn đã mất đi sức lực. Cô nằm liệt ở nơi đó, sắc mặt giống như hoa đào, ửng hồng một mảnh, đôi mắt xuân tình nhộn nhạo làm người ta vừa thấy liền biết cô vừa nãy mới làm việc gì.

Trong thùng rác còn hơn phân nửa sọt giấy vệ sinh cùng với nồng đậm hơi thở khác thường vẫn chưa tan đi ở trong phòng chính là chứng cứ tốt nhất để chứng minh hai người họ vừa làm tình mãnh liệt.

Đàn ông cầm dục thời gian dài đột nhiên khai trai suýt chút nữa đã làm Lâm Nhụy không chống đỡ được. Thể lực của Phó Duẩn Thừa tốt hơn quá nhiều so với trong tưởng tượng của cô, mỗi một lần đâm đều rất hữu lực, giống như mảnh thủ tiến công. Cùng anh làm tình, mặc kệ là về mặt sinh lý hay tâm lý, Lâm Nhụy đều đạt được thật lớn thỏa mãn.

Tổng cộng làm 3 lần, thời gian cứ trôi qua trong khi hai người họ chặt chẽ giao triền tứ chi với nhau. Nhớ không rõ là đã làm bao lâu, Lâm Nhụy chỉ biết là bụng nhỏ của cô hiện tại vẫn đang kháng nghị.

"Giáo sư, em đói." Cô mềm mại làm nũng với người đàn ông.

Phó Duẩn Thừa nhàn nhạt nhìn cô một cái. "Em trước đứng dậy mặc quần áo đi đã, lát đi ăn cơm."

"Nhưng..."

Lâm Nhụy chớp chớp đôi con ngươi ngập nước, được một tác lại muốn tiến một thước nói: "Giáo sư vừa nãy đâm người ta quá độc ác, người ta hiện tại không đứng lên nổi."

"Phải cần giáo sư đỡ em lên thì mới được!"

Trong mắt cô mang theo ý cười giảo hoạt, mi mắt cong cong giống như một con ong trộm được mật hoa, thập phần đáng yêu.

Gân xanh trên trán Phó Duẩn Thừa hơi hơi nhăn lại. Anh có tâm cự tuyệt với việc thân mật như vậy.

Nhưng nhìn đến trên da thịt trắng nõn cùng với giữa hai chân của cô trải rộng rất nhiều dấu vết màu đỏ thì... Những cái đó đều là do anh mới nãy chuyên tâm làm tình, động tác quá mức thô lỗ nên vô ý lưu lại, ngay cả tiểu huyết cũng lây lợi một mảnh. Hoa hạc kiều nộn bởi vì thừa nhận quá nhiều va chạm cùng ma xát nên vừa hồng lại vừa sưng.

Đều là do anh tạo thành.

Dù sao thì anh và cô cũng vừa mới vừa thân mật qua, anh tại trên khối thân thể này đạt được niềm vui thích chưa bao giờ từng có. Nghĩ như vậy xong, lời từ chối cũng liền nói không ra được miệng.

Phó Duẩn Thừa đến gần Lâm Nhụy. Anh vươn cánh tay hữu lực ra rồi nâng cô lên, vốn tưởng rằng làm như vậy là được rồi nhưng ai ngờ sau khi cô đứng dậy thì lại đột nhiên mềm mại không xương dựa vào trên người anh.

Lâm Nhụy toàn thân trần trụi, thân thể mềm mại trơn trượt dán gắt gao với thân mình anh khiến anh nhin không được mà rung động ở trong lòng.

"Em?" Cho rằng là cô lại muốn làm gì đó, anh nhú mầy chuẩn bị răn dạy.

Lâm Nhụy chống đôi tay nhỏ bé trên ngực anh, ôn nhu nói: "Giáo sư, em là thật sự chân mềm, cho em dựa trong chốc lát thôi, một lát là được."

Phó Duẩn Thừa rũ mắt, quả nhiên là nhìn đến hai đùi cô còn đang hơi hơi run lên, xem ra là thật sự đắm quá độ ác. Anh thở dài ở trong lòng xong không lên tiếng nữa.

Không khí lẳng lặng chảy xuôi.

Tư thế của hai người tựa như một đôi người yêu đang ôm nhau.

Bởi vì sợ Lâm Nhụy không đứng được nên Phó Duẩn Thừa không thể không duỗi tay ôm cô vào trong lòng ngực. Về mặt của anh mang theo một chút cứng đờ cùng không được tự nhiên, chỉ có đôi bàn tay to kia là chặt chẽ ôm cô vào trong ngực.

Lâm Nhụy nhẹ nhàng tựa đầu vào trong bờ ngực cường tráng của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực ở trong lòng ngực anh, trong lòng cô liền phả lệ thỏa mãn, ngay cả trên mặt cũng mang theo càng nhiều tươi cười.

Như vậy ôn nhu là chuyện cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đây là khoảnh khắc yên tĩnh và hài hòa khó có được.

Phó Duẩn Thừa không nói gì, Lâm Nhụy cũng liên vẫn luôn dựa vào anh. Nếu có thể, cô thậm chí muốn dựa đến khi thiên hoang địa lão (kiểu như răng long đầu bạc).

Thẳng đến khi bụng nhỏ phát ra từng đợt kháng nghị, Lâm Nhụy mới không thể không rời khỏi lòng ngực của anh.

Vội vã mặc quần áo vào và sửa sang lại chỉnh tề xong, cô nàng mới nở một nụ cười ngọt ngào với Phó Duẩn Thừa vẫn luôn trầm mặc không nói lời nào đang đứng bên cạnh.

"Giáo sư, mình đi ăn cơm thôi!"

Phó Duẩn Thừa giật giật ánh mắt, muốn nói nhưng lại thôi.

"Àn." Anh trầm giọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tình thế lưỡng nan

Edit & Beta: Su Bà Bà

Ra khỏi vườn trường, anh và cô tùy ý tới một tiệm cơm ở trước cổng trường để dùng bữa.

Lúc này đã là 3 giờ chiều, bọn sinh viên hoặc là đang đi học hoặc là trống tiết nên đã về ký túc xá nên cũng không cần lo lắng sẽ bị người khác thấy.

Đương nhiên, cho dù có thấy thì ở trong mắt của người ngoài, hai người họ cũng chỉ là quan hệ giữa giáo sư với sinh viên đại diện môn học đó. Đặc biệt là với khuôn mặt lạnh nhạt của Phó Duẩn Thừa thì ai cũng sẽ không suy nghĩ thêm sâu xa.

Gọi một xào một kho cộng thêm một canh. Lúc đồ ăn được dọn lên, Lâm Nhụy đã đói đến mức bụng liên tục kháng nghị.

Tuy đồ ăn ở đây làm cũng không phải ngon đến cỡ nào, nhưng đối với một Lâm Nhụy đã đói bụng bởi vì tiêu hao gần như hết thể lực lúc này mà nói thì là ăn no trước rồi nói đến chuyện khác.

Cô vừa ăn vừa tận lực làm ra bộ dáng nhai kỹ nuốt chậm. Lâm Nhụy cẩn thận chú ý đến dáng vẻ để không khiến bản thân mất mặt trước người đàn ông mà mình yêu.

Lâm Nhụy thì vui vẻ ăn ngon, còn Phó Duẩn Thừa lại không hề động đến một chiếc đũa mà hơi có chút thất thần.

Không phải anh không đói bụng mà thật sự là trong lòng có tâm sự nên nuốt không trôi.

Sau khi làm tình mãnh liệt xong thì vấn đề trong hiện thực liền ập tới.

Vốn định phân rõ giới hạn với cô nhưng ai ngờ chưa phân giới hạn được thì lại còn xảy ra quan hệ. Hơn nữa, không thể phủ nhận, anh thậm chí còn tham luyến cảm giác khi làm tình với cô.

Cô kiêu mị nhiều về. Mỗi khi tiểu huyết vừa mềm lại vừa ướt của cô bao vây lấy anh thì đều làm cho anh có loại cảm giác giống như bản thân đã về tới thời thanh xuân đầy sức sống và được yêu đương mãnh liệt.

Nếu là lúc trước có người hỏi anh có ngoại tình không?

Anh sẽ không chút do dự mà khẳng định đáp rằng: "Tuyệt đối sẽ không!"

Ở trong lòng anh, hôn nhân là thần thánh, hai người bởi vì yêu nhau mà kết hôn vốn chính là một việc không dễ dàng. Sau khi kết hôn thì hẳn là nguyên tắc bảo vệ cho trung trinh.

Anh thậm chí còn khinh thường và cũng thập phần không hiểu tại sao những người đó lại đi ngoại tình? Một ngôi nhà bình yên ấm áp thì không cần mà lại tham luyến mùi hoa dại ở bên ngoài.

Nhưng đến khi chuyện này chân thật phát sinh ở trên người anh thì anh mới bừng tỉnh hiểu rõ, chính anh đã tự biến bản thân mình thành loại người mà mình đã từng ghét nhất.

Kết hôn không dễ. Sau khi kết hôn thì đã không còn là tình yêu nữa mà là củi gạo mắm muối cùng với cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. Đến khi nổi tịch mịch cô độc xâm nhập, người mình yêu lại không ở bên cạnh, thời gian trôi qua lâu thì cho dù có yêu đến mấy cũng chậm rãi âm đạm đi.

Mấy năm nay, anh đều căng được. Chỉ riêng khoảnh khắc khi gặp Lâm Nhụy, kiếm củi ba năm thiếu một giờ, anh lập đi lập lại nhiều lần phạm lỗi.

Nhưng lỗi sai đã được đúc thành, hơn nữa, chính anh cũng đã trầm luân ở trong đó nên anh không thể trách được bất kỳ kẻ nào.

Kể tiếp, anh nên làm cái gì bây giờ a?

Vợ anh qua mấy tiếng nữa là sẽ trở về. Anh nên giả bộ như chuyện gì cũng chưa phát sinh để đối mặt với vợ hay là nói thẳng ra để vợ tự quyết định đi hay ở a?

Anh không biết.

"Giáo sư, mau ném thử cái này đi?" Giọng nữ thanh thúy đánh gãy Phó Duẫn Thừa trầm tư.

Anh nâng mắt đen lên, trùng hợp lại đối diện với ánh mắt hàm chứa yêu say đắm của Lâm Nhụy.

Kỳ thật, việc Phó Duẫn Thừa rối rắm cùng giấy giả, Lâm Nhụy cũng có thể đoán được. Nhưng cô lại không biết nên nói cái gì. Dù sao thì cũng là do cô quyến rũ anh trước, khiến anh lâm vào hoàn cảnh tình thế lưỡng nan.

Nếu không phải do cô thì Phó Duẫn Thừa hiện tại vẫn là một người đàn ông anh tuấn cao lãnh khiến người khác phải ngước nhìn lên như cũ chứ sẽ không giống như trong khoảng thời gian này, luôn bày bộ dáng cau mày, tâm sự nặng nề.

Cô nhìn cũng thực chua xót.

Người đàn ông này vốn là một người đàn ông tốt yêu gia đình, là do tư tâm của cô đã làm hại Phó Duẫn Thừa.

Nhưng nếu thật khiến cô rời xa Phó Duẫn Thừa thì Lâm Nhụy cũng là không nỡ.

Sau khi hưởng qua vị ngọt của kẹo xong thì ai còn nguyện ý chịu nuốt thứ đồ đắng a?

Vậy cho nên, cô chỉ có thể thực xin lỗi anh.

Không đành lòng nhìn Phó Duẫn Thừa tiếp tục rối rắm nên Lâm Nhụy múc một muỗng canh giống như hiến vật quý bỏ vào trong bát của người đàn ông. "Khá ngon, giáo sư, thầy ném thử xem."

Phó Duẫn Thừa không cảm hơi giật mình.

Anh theo bản năng cúi đầu nhìn canh trong bát, rau xanh phối hợp với thịt viên, không có dầu mỡ, tản ra mùi hương thơm ngon.

Cô nâng kiêu má, đầy mặt chờ mong nhìn chăm chăm vào anh.

Biểu tình này của cô khiến anh khó có thể cự tuyệt.

Phó Duẫn Thừa chậm rãi ném thử một ngụm, nước canh thanh đậm tràn vào yết hầu, xác thật không tồi.

Anh gạt đầu, xem như là đồng ý với sự chờ mong của cô.

Được đến khẳng định xong, Lâm Nhụy nhấp môi cười thực vui vẻ rồi lại lục tục gấp rất nhiều đồ bỏ vào trong bát cho Phó Duẫn Thừa.

Mỗi lần Phó Duẫn Thừa muốn mở miệng cự tuyệt thì Lâm Nhụy liền sẽ dùng cái loại ánh mắt nhu tình mật ý nhìn anh. Ở trong một tầm mắt như vậy làm Phó Duẫn Thừa muốn từ chối cũng đều khó.

Điều này cũng làm cho anh ăn uống thực no. Bởi vì Lâm Nhụy không ngừng gấp đồ ăn cho nên anh chỉ lo vui đầu vào ăn, thậm chí còn tạm quên đi những chuyện phiền não trước đó.

Com nước xong, hai người họ đi trở về.

Lâm Nhụy dọc theo đường đi làm nũng muốn Phó Duẫn Thừa đưa cô về nhà. Cũng may là phòng trọ của cô ở gần trường học, Phó Duẫn Thừa cuối cùng vẫn là bắt đầu đi đồng ý.

Anh không hề phát hiện, bản thân khi đối mặt với Lâm Nhụy thì điểm mấu chốt của anh luôn lùi lại từng bước.

Mà Lâm Nhụy tựa như là thợ săn biết xem xét thời thế. Cô không ngừng tới gần, từng chút một chậm rãi để lại trong lòng anh dấu vết khó có thể thanh trừ.

Đưa đến dưới lầu, Lâm Nhụy nhìn chung quanh, thấy không có ai nhìn mới trộm nhanh hôn lên môi của người đàn ông.

Cánh môi mềm mại của người đàn ông mang theo hơi thở mát lạnh làm cô nhin không được mà muốn tiếp tục tiến thêm một bước. Lâm Nhụy dùng đầu lưỡi linh hoạt luồn vào môi răng của anh rồi cùng múa.

Phó Duẫn Thừa bị đánh lén đột nhiên nên không kịp dự phòng, chờ đến khi anh kịp phản ứng thì Lâm Nhụy đã luồn đầu lưỡi vào trong, hơn nữa còn nghịch ngợm cuốn lấy đầu lưỡi của anh, nước bọt giao hòa quấn quýt si mê ở bên nhau.

Chất lỏng trong miệng cô thực ngọt lành ngon miệng, làm anh không tự chủ được mà đã quên phản kháng. Phó Duẫn Thừa chậm rãi đáp lại, đầu lưỡi thô dày câu lấy cái lưỡi của cô, cánh môi cọ sát mờ ám, triền miên, ngay cả độ ẩm không khí xung quanh hình như cũng biến thành lửa nóng.

Đánh vỡ không khí kiều diễm này là tiếng chuông điện thoại ở trong túi quần tây của Phó Duẫn Thừa.

Tiếng chuông chói tai vang lên, tựa như là đánh đòn cảnh cáo, đột nhiên đánh tỉnh Phó Duẫn Thừa. Anh vội lui về phía sau hai bước, ngăn rõ khoảng cách với Lâm Nhụy.

Dòng chữ biểu thị trên màn hình là —— mẹ vợ.

Do dự một chút, anh click nút nghe.

"Duẫn Thừa, Lam Lam chắc sắp đáp xuống sân bay, con chừng nào thì trở về? Mẹ đã chuẩn bị xong đồ ăn ở nhà. À đúng rồi, mẹ có kêu cả gia đình em họ của Lam Lam tới cùng ăn. Đêm nay, mọi người sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm."

Trong điện thoại, giọng của một người phụ nữ trung niên rõ ràng truyền ra ngoài.

Phó Duẫn Thừa trầm mặc nghe xong, sau đó đáp: "Dạ, con đã biết, con lập tức sẽ trở về."

Tắt điện thoại xong, anh nhìn Lâm Nhụy đứng ở một bên, sau một lúc lâu, mới trầm giọng nói: "Tôi phải đi."

Lâm Nhụy nhẹ giọng hỏi: "Su mẩu đã trở lại rồi sao?"

Cuộc điện thoại mới này, cô nghe được thập phần rõ ràng.

Trả lời Lâm Nhụy là sự trầm mặc.

Đây đã là đáp án thuyết minh.

Lâm Nhụy kéo kéo khóe miệng để lộ ra tươi cười miễn cưỡng. "Vậy giáo sư mau về nhà đi, em cũng lên lầu đây."

Nói xong, cô xoay người chuẩn bị lên lầu.

Phó Duẫn Thừa nhìn theo bóng dáng tinh tế nhu nhược của cô, đôi mắt trở nên nặng nề, bên trong tựa hồ bao hàm nhiều loại cảm xúc phức tạp, giống như nồng đậm mực nước đang quay cuồng.

Cuối cùng, anh chỉ để lại có một câu nói nhàn nhạt.

"Trở về nghỉ ngơi cho tốt."

Lâm Nhụy gồng mình, thống khổ cười.

Cô không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thất vọng

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Sau khi rời khỏi chỗ của Lâm Nhụy, Phó Duẩn Thừa không hề về nhà mà là trực tiếp lái xe tới sân bay.

Vốn định về nhà thay bộ quần áo mới nhưng vừa nhìn đồng hồ thì đã không còn kịp rồi, chuyến bay của vợ sắp hạ cánh rồi.

Cũng may là giờ này còn chưa tới giờ cao điểm khi tan tầm, vậy cho nên anh có thể lái xe thông suốt một đường tới sân bay.

Tới sân bay, anh lại nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, anh tới không sớm cũng không muộn, đúng ngay vừa vặn là 6 giờ đồng hồ.

Người đến đón rất nhiều, mọi người đều trông mòn con mắt nhìn về hướng cửa ra vào dành cho người mới hạ cánh.

Phó Duẩn Thừa thực anh tuấn, quần áo bắt phâm, dáng người cao lớn, toàn thân mang theo một cỗ hơi thở cảm dục lạnh lùng. Anh đứng ở trong đám người giống như một vật phát sáng dẫn người chú mục. Mới đứng được một lát thì bên cạnh đã có vài cô gái trẻ tuổi nhìn trộm về phía anh.

Thấy Phó Duẩn Thừa có một mình nên có một cô gái trẻ gan lớn đã nhịn không được mà tiến tới gần anh.

"Anh gi oi, điện thoại của em đã hết pin rồi, em có thể mượn dùng điện thoại của anh để gọi đi một cuộc được không?"

Ánh mắt của cô gái kia sáng lấp lánh, ngăm có ý chờ mong.

Tuy biết thường thì mấy người đàn ông đẹp trai thành thực kiểu này đều là danh hoa đã có chủ nhưng cô nàng vẫn muốn thử vận may một lần, không có cách nào khác, ai bảo người đàn ông trước mặt này thật sự rất hợp với gu của cô nàng được a?

Phó Duẩn Thừa nhận nhặt liếc cô gái kia.

Tuổi tầm 20, trang điểm hợp thời thượng, dáng người cùng diện mạo đều không tồi, đặc biệt là ánh mắt khi nhìn anh đúng là có vài phần giống với Lâm Nhụy, đều mang theo chút tình tứ khác thường nào đó.

Cái gọi là điện thoại hết pin chẳng qua chỉ là lấy cớ mà thôi!

Điều này khiến anh bất chợt nhớ tới cảnh chia tay với Lâm Nhụy vào khoảng 2 tiếng đồng hồ trước, thân ảnh nhu nhược không chịu nổi một kích của cô lại hiện lên ở trong đầu anh.

Chỉ có thể nói, Lâm Nhụy là điều ngoại lệ duy nhất xuất hiện trong suốt 30 năm qua của anh, hai người bất tri bất giác liền dây dưa với nhau, đó cũng là cội nguồn làm anh hiện tại phải chịu phiền não.

Anh vốn chính là một người đàn ông đã có vợ, đã trêu chọc một Lâm Nhụy phiền toái còn chưa giải quyết thì sao có thể lại thêm liên lụy với cô gái khác.

Huống chi, anh vốn dĩ liền chán ghét người khác trông cậy si với diện mạo của mình. Hơn nữa, anh cũng đã cự tuyệt không biết bao nhiêu cô gái lớn mật chủ động như thế này rồi.

Môi mòng khe mở, anh lạnh lùng nói ra: "Thật ngại quá, tôi không mang điện thoại theo."

Giọng của người đàn ông trầm thấp hữu lực, nhưng lời nói cự tuyệt cũng không hề lưu tình chút nào. Hơn nữa, rõ ràng là anh còn đang cầm điện thoại ở trên tay, vậy mà lại nói là không có mang theo.

Biểu tình của cô gái cương cứng. Là một cô gái xinh đẹp nên cô nàng thật sâu hiểu rõ ưu thế của bản thân và cũng thực tự tin về mình. Hiển nhiên là cô nàng không hề nghĩ tới bản thân sẽ bị từ chối lạnh nhạt và trực tiếp như vậy.

Vẫn có chút ít tâm tư chưa từ bỏ ý định, cơ hội chỉ trong giây lát liền sẽ lướt qua, không phải ở đâu cũng đều có thể tùy tiện gặp được một siêu cấp đại soái ca như thế này a?

"Vậy có thể add WeChat với nhau không?" Cô nàng lại tiếp tục hỏi thêm một lần nữa.

Xung quanh, đã có người thỉnh thoảng chuyển ánh mắt về phía bên này, thậm chí còn có người huyýt sáo. Dù sao thì tuần nam mỹ nữ cũng đều là những đối tượng dẫn người chú mục. Nam đều ghen ghét với điểm phúc của Phó Duẩn Thừa, nữ thì đều hâm mộ cô gái kia có thể to gan như vậy.

Phó Duẩn Thừa nhíu mày. Anh đã có chút không kiên nhẫn, đặc biệt là loại cảm giác bị người xung quanh vây xem như thế này càng làm cho anh cảm thấy bản thân giống như chính là con khỉ ở trong vườn bách thú, thật tâm phiền ý loạn.

Anh đang định mở miệng trả lời thì một giọng nữ dễ nghe khác đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

"Em gái này, thật ngại quá, đây là ông xã của chị a."

Mọi người đều tập trung nhìn lại, là một mỹ nữ ăn mặc đồ công sở với diện mạo minh diễm, mái tóc ngắn ngang vai, dáng người yếu điệu.

Người phụ nữ vừa mới tới liền khoác lấy cánh tay của Phó Duẩn Thừa và tươi cười như hoa.

"Anh yêu, xin lỗi vì đã để anh đợi lâu."

Người khác bừng tỉnh hiểu ra. Hóa ra là người đàn ông này đi đón vợ về.

Cô gái trẻ tuổi muốn xin số WeChat của Phó Duẩn Thừa hồi nãy ngay tức khắc sắc mặt trắng bệch, mắt mặt chạy ra ngoài.

Trò khôi hài nhỏ nhỏ này cuối cùng cũng kết thúc.

"Đi đường vất vả rồi Lam Lam."

Phó Duẩn Thừa tiếp nhận vali hành lý từ vợ, ánh mắt bởi vì nhìn thấy người vợ đi công tác đã lâu mà trở nên nhu hòa không ít.

"Không vất vả, nhưng nhìn anh kia, em mới đáp xuống sân bay mà anh đã liền cho em một cái kinh hi." Thẩm Lam trêu chọc nói.

"Anh đã từ chối rồi." Phó Duẩn Thừa mặc cho vợ mình lôi kéo cánh tay, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

"Em biết, ai bảo chồng em có mị lực lớn như vậy, luôn hấp dẫn mấy cô gái trẻ a." Thẩm Lam cười ngâm ngâm nói.

Tuy rằng trong phiên lời nói có ý tứ ghen nhưng từ giọng điệu không chút để ý nào của Thẩm Lam thì có thể thấy cô cũng không hề đặt chuyện này ở trong lòng.

Chuyện tương tự như ngày hôm nay Thẩm Lam đã gặp được rất nhiều lần. Bên cạnh chồng cô luôn có một ít người ái mộ xuất hiện. Không giống như những người phụ nữ thật cẩn thận đề phòng khác, mà ngược lại, Thẩm Lam còn thực tự hào vì điều này.

Điều này thuyết minh chồng của cô rất có mị lực, cũng thuyết minh ánh mắt của cô không tồi.

Thẩm Lam cũng rất tin, chồng mình sẽ không ngoại tình.

Nhiều năm qua, tình yêu mà chồng dành cho cô cùng với cách xử sự chân thành đối với cuộc hôn nhân này của anh càng làm cho Thẩm Lam không hề sợ hãi. Cô có thể yên tâm ra bên ngoài thi triển sự nghiệp của mình.

Phó Duẩn Thừa trong lòng vừa động, đột nhiên có quyết định. Anh dừng bước chân, đứng yên, nhu tình nhìn vợ, đáy mắt ẩn chứa thật sâu sự chờ mong không để bị người khác phát hiện.

"Lam Lam, hay là em đổi công việc khác đi, ở bên cạnh anh, sau đó chúng ta cùng nhau sinh một đứa con được không?"

Nhà của anh không giống 1 gia đình bởi vì khuyết thiếu sự tồn tại của nữ chủ nhân mà trống rỗng và trở nên cô độc thống khổ. Anh thề, chỉ cần vợ đồng ý từ đây về sau vẫn luôn ở bên cạnh anh, cùng anh xây dựng nên một gia đình nhỏ dành riêng cho hai người thì đợi sau khi trở về nhà, anh liền sẽ thẳng thắn nói ra sai lầm mà mình mắc phải cho vợ rồi khẩn cầu vợ tha thứ.

Anh nhất định sẽ dùng suốt đời để đối xử tốt với vợ.

Chỉ cần vợ nguyện ý ở lại.

Thẩm Lam cũng không biết mấy ý tưởng này của chồng. Đột nhiên nghe chồng nói như vậy nên cô chỉ cho rằng chồng mình nhất thời tâm huyết dâng trào mà thôi.

Muốn cô từ bỏ những thành tựu mà mình đã đạt được hiện tại thì sao cô có thể cam tâm a?

Tươi cười vui vẻ trên mặt Thẩm Lam chợt tắt. Cô thực nhanh cười hàm hồ cho qua chuyện: "Duẩn Thừa, anh cũng biết mà, để đạt được vị trí Tổng giám đốc như hiện tại, em đã có bao nhiêu không dễ dàng và trả giá không ít nỗ lực thì sao hiện tại có thể dừng lại a? Chờ thêm mấy năm nữa, chỉ 2 năm nữa thôi là em sẽ liền xin ở lại thành phố này, sau đó chúng ta sẽ sinh con."

Xem ra là để chồng ở nhà một mình quá lâu nên anh đã sinh ra chút oán hận. Cô quyết sau khi trở về thì sẽ bỏ ra ít thời gian để an ủi cảm xúc của chồng mình.

Thẩm Lam không hề phát hiện. Sau khi cô nói hết lời xong thì người đàn ông bên cạnh đã tự giễu mà kéo kéo khoe môi cùng với mắt đen chột lóe qua sự thất vọng rồi biến mất.

"Ừm, anh đã biết."

Ánh sáng trong đống người của Phó Duẩn Thừa vô thanh vô tức mà bị dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Gia đình tụ hội

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Bởi vì con gái hôm nay trở về nên mẹ Thẩm đã sớm ngồi chờ ở nhà, trông mòn con mắt.

Trong phòng bếp, canh hầm móng heo tản mát ra mùi hương mê người, người giúp việc đã sớm chuẩn bị xong xuôi nguyên liệu nấu ăn, chỉ chờ đủ người thì liền sẽ bắt đầu xào rau.

Nghe thấy tiếng vang từ chuông cửa, ánh mắt của mẹ Thẩm sáng lên. Bà nhanh chân mở cửa ra trước cả người giúp việc.

"Đã về rồi a."

Ở cửa đứng một đôi tuấn nam mỹ nữ, nữ mình diễm xinh đẹp, nam lạnh lùng trầm ổn. Đó không phải là con gái cùng con rể của bà thì còn có thể là ai?

"Mẹ." Phó Duẩn Thừa trầm giọng kêu lên.

Thẩm Lam lại ngựa quen đường cũ đôi xong dép lê rồi sau đó nằm liệt trên sofa. "Mẹ, cơm có chưa? Con sắp chết đói."

Ngô, vẫn là trong nhà thoải mái.

Mỗi người vô luận là cỡ nào khôn khéo có khả năng ở bên ngoài thì một khi trở lại bên cạnh cha mẹ liền vẫn sẽ là một đứa trẻ tùy tính.

Mẹ Thẩm nhìn thấy con gái nên cũng vui tươi hơn hờ không khép được miệng. "Gia đình em họ con lát nữa sẽ tới đây, đến lúc đó liền cùng ăn cơm."

Nói xong, bà lại vội vàng tiếp đón Phó Duẩn Thừa: "Duẩn Thừa, mau vào đây ngồi xuống đi."

"Chị Lưu, mau lấy đồ ăn vặt Lam Lam thích ăn ra. À đúng rồi, lần trước, chị em tốt của tôi có mang một loại lê ngon từ dưới quê lên cho tôi, chị cũng rửa một chút cho Duẩn Thừa cùng Lam Lam nếm thử xem có ngọt hay không."

"Được rồi."

Người giúp việc được mẹ Thẩm xưng hô là chị Lưu theo tiếng đi, chỉ chốc lát sau liền bê đồ lên.

Phó Duẩn Thừa ngồi xuống, lẳng lặng nghe hai mẹ con nhà họ Thẩm đã lâu ngày chưa gặp mặt nói chuyện phiếm.

Thẩm Lam vừa nói chuyện vừa gồi đầu lên trên đùi của Phó Duẩn Thừa. Hơi thở nữ tính bất chợt đánh úp lại nên thân thể anh đột nhiên có chút cứng đờ.

Vốn hẳn là một đôi vợ chồng thân mật, nhưng lâu ngày xa nhiều tụ thiếu làm hai người càng như là người xa lạ chỉ quen thuộc lẫn nhau, bao gồm một ít tiếp xúc thân thể thân mật đều bắt đầu không thói quen lên.

Cũng hoặc là do đầy bụng tâm sự trong lòng anh quá phá.

Thẩm Lam không hề hay biết. Cô vừa nhàn nhã ăn quả lê vừa hỏi: "Mẹ, hôm nay là ngày đặc biệt gì vậy? Sao lại đột nhiên gọi cả gia đình của Tiểu Nguyệt tới?"

Tuy rằng là quan hệ chị em họ, nhưng trong ngày thường, tất cả mọi người đều có cuộc sống riêng của mình. Hình như chỉ có những ngày trọng đại thì mới có thể cùng nhau hội tụ, vậy cho nên việc cô thấy lạ cũng là bình thường.

Mẹ Thẩm liếc con gái nhà mình một cái rồi ra vẻ thần bí nói: "Đến lúc đó con sẽ biết."

Thắm Lam càng thêm tò mò nhưng mẹ Thắm lại không chịu nói.

Cô lắc lắc cánh tay của người chồng vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng ở bên cạnh: "Anh yêu, anh có biết vì nguyên nhân gì không?"

Phó Duẩn Thừa nhìn vợ một cái, ánh mắt phức tạp.

"Không biết."

Đang nói, chuông cửa lại lần nữa vang lên.

Lúc này, vợ chồng Lục Trạch và Thắm Nguyệt mang theo con tới rồi.

Mẹ Thắm nhiệt tình chiêu đãi hai người ngồi xuống.

Lục Hạo còn nhỏ nên có chút sợ người lạ. Thắm Lam thì lại cười ôm cậu bé vào trong ngực.

"Mới không gặp một đoạn thời gian mà Hạo Hạo lại cao lên rồi a."

Nói xong, cô thân mật xoa xoa mái tóc mềm xốp của Lục Hạo.

Lục Hạo chớp chớp mắt to, không nói gì.

Còn Thắm Nguyệt ở bên cạnh lại lên tiếng nhắc nhở cậu con trai nhà mình: "Kêu đi đi, con quên là đi đã mua nhiều món đồ chơi cho con rồi sao?"

Trẻ con đối với kỳ ức về mấy món đồ chơi đặc biệt khác sâu. Nghe mẹ nói như vậy, cậu bé ngoan ngoãn dùng đồng âm non nớt kêu một tiếng "Dì."

"Ừ."

Thắm Lam cười đồng ý.

Cô ôm cậu bé trên đùi một chút, thực nhanh, cậu bé liền chậm rãi quen thuộc với cô, hai người cười thành một đoàn.

Mẹ Thắm ở bên cạnh nhìn, thấy con gái không bài xích trẻ con nên cũng vui tươi, mặt mày hớn hớn, thừa dịp này liền nói: "Lam Lam a, con xem Hạo Hạo thật đáng yêu. Trẻ con chính là trái cây vui vẻ, có con thì cuộc sống hôn nhân mới có thể hạnh phúc, gia đình mỹ mãn. Điểm này con phải học tập Nguyệt Nguyệt a."

"Mẹ, vẫn còn sớm mà, con bây giờ không vội."

Thắm Lam cười lộ viên răng cho Lục Hạo ăn, nhìn trẻ con ăn, hai má phình phình trông rất là đáng yêu.

Chỉ là, đáng yêu thì đáng yêu. Nhưng dân gian có câu nói gọi là khi trẻ con thì là thiên sứ, còn tỉnh lại thì lại là ác ma. Ngẫu nhiên chơi đùa với trẻ con thì còn được.

Nếu thật sinh một đứa trẻ, cứ nghĩ đến cảnh những ngày phải dọn phân và dọn nước tiểu cho trẻ con thì quả thực là không dám tưởng tượng.

"Cái gì mà gọi là không vội? Con không nóng vội thì chẳng lẽ Duẩn Thừa cũng không nóng vội sao?" Mẹ Thắm nhìn về phía con rể, muốn con rể nói giúp mình hai câu. Nhưng khi bà nhìn qua thì phát hiện sắc mặt của con rể vẫn bình tĩnh, hình như là vốn không hề chú ý tới chuyện bên này, còn trò chuyện thật vui với Lục Trạch ngồi ở bên cạnh.

Bà chỉ đành phải từ bỏ.

Liếc Thắm Lam một cái. "Con a, đúng là khiến mẹ không bớt lo."

Thắm Lam vui cười, cuối cùng chuyển qua đề tài khác.

3 người phụ nữ nói chuyện phiếm, còn 2 người đàn ông thì cũng chỉ được coi là ứng đối khách sáo với nhau.

Lục Trạch rút hai điều thuốc từ trong hộp ra, sau đưa đưa một điều cho Phó Duẩn Thừa.

Phó Duẩn Thừa lắc đầu cự tuyệt. "Tôi đã bỏ thuốc lá nhiều năm."

Lúc ban đầu bỏ thuốc lá là bởi vì vợ anh không thích mùi thuốc lá, nhiều năm qua đi, lâu rồi cũng thành thói quen.

Lục Trạch cũng không thèm để ý. Anh thu hồi điều thuốc rồi đốt điều thuốc của mình lên. Hút một ngụm, có sương khói mờ mịt tràn ra từ trong môi mỏng. "Anh rể, nghe chị Lam nói anh đang làm giáo sư ở 1 trường Đại học?"

"Àn. Giáo sư khoa Lịch sử."

Hai người lại tùy tiện không nóng không lạnh hàn huyên với nhau vài câu. Trên cơ bản đều là Lục Trạch hỏi, Phó Duẩn Thừa trả lời. Một câu qua đi, có lẽ là hai người đều cảm thấy không thú vị nên cũng liền đình chỉ loại hình nói chuyện phiếm nhảm chán này.

Tuy hai người họ hiện giờ có nhắc lên quan hệ thân thích nhưng tính cách của họ lại kém nhau cực xa. Không giống Lục Trạch dành phần lớn thời gian để bát diện linh lung thấu hiểu lòng phụ nữ, Phó Duẩn Thừa càng nhiều lúc thích làm một người trầm mặc ít lời và chờ đợi. Điều này cũng làm cho hai người họ không có giao tình bao nhiêu sâu, chẳng qua chỉ là đối xử tình cảm dựa trên mặt mũi của gia đình vợ mà thôi.

Trong lúc vô tình, tầm mắt của Lục Trạch ngừng lại ở chỗ cổ của Phó Duẩn Thừa trong chớp mắt, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Thực nhanh, anh lộ ra tươi cười mờ ám chỉ có đàn ông với nhau mới hiểu.

"Chị Lam hàng năm đều không ở nhà, với diện mạo của anh rể thì chỉ sợ trong trường học có không ít nữ sinh viên đều thích đi."

Phó Duẩn Thừa theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua người vợ bên cạnh, thấy vợ không có chú ý tới cuộc nói chuyện bên này thì mới hơi chút yên lòng.

Giữa trưa hôm nay mới được hưởng thụ vô cùng nhàn nhuỷen thể nghiệm sinh lý ở trong thân thể của Lâm Nhụy, bởi vì trong lòng có quỷ nên cho dù chỉ là người ta chỉ nói tùy tiện một câu thì anh cũng cảm thấy đối phương có phải hay không đã biết chút chuyện gì đó và đang dò hỏi chính anh.

Anh dùng sự lạnh nhạt để che dấu biểu tình cứng đờ: "Chắc vậy, tôi không chú ý lắm!"

Lục Trạch cười khê, không tỏ ý kiến.

Đối với ngra quen đường cũ chuyên làm tình như anh thì chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đối phương không được tự nhiên, đặc biệt là khi trên người của Phó Duẩn Thừa còn mang theo "dấu vết."

Xem ra là người anh rể này của mình cuối cùng cũng không kìm nén được sự tịch mịch a.

Nhưng không biết, là dạng cô gái nào mà cư nhiên có thể làm cho người anh rể vẫn luôn luôn nghiêm cầm kỷ này cũng đột nhiên ngoại tình.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lòng nghi ngờ của vợ

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Lúc ăn cơm, mẹ Thẩm lại nhắc chuyện muốn con gái ở luôn thành phố A và sinh con với con rể. Thẩm Nguyệt ngồi bên cạnh cũng phụ họa khuyên bảo cô chị họ, lấy ví dụ là bản thân mình cùng Lục Trạch, có một đứa con cũng có chỗ tốt.

Tỷ như, đàn ông sẽ càng thêm ở nhà, con cái chính là mối ràng buộc giữa hai bên. Hơn nữa, phụ nữ có con quá muộn đối với thân thể cũng sẽ không tốt.

Nhìn mẹ Thẩm thông đồng với cô em họ, Thẩm Lam cuối cùng cũng hiểu, mẹ Thẩm vì cái gì mà thần bí như vậy, hóa ra là muốn dùng em họ để làm tấm gương khiến cô cũng sớm một chút sinh con, làm bà chủ trong gia đình.

Làm bà chủ trong gia đình không phải là không tốt, chỉ có điều là từ nhỏ, cô đã có tính cách tương đối hiếu thắng. Nếu so sánh với việc ở nhà giặt quần áo rồi nấu cơm ăn phận chờ đợi chồng tan tâm về nhà thì cô lại thích tạo dựng sự nghiệp bên ngoài của mình tiến bộ hơn.

Mỗi người đều có một mục tiêu riêng để theo đuổi, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm được bộ dáng ôn nhu hiền thực như cô em họ của mình.

Chỉ là mẹ với em họ, hai người song trọng giáp công làm cô cảm thấy bữa cơm này thật buồn tẻ và vô vị.

Thậm chí là phản cảm.

"Mẹ, con đã nói rất nhiều lần rồi, chờ ổn định sự nghiệp xong, qua 2 năm nữa thì con sẽ sinh con, mẹ đừng ép con nữa có được không?"

Mẹ Thẩm nghe xong thì trừng mắt, tâm hơi dao động. Thế nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, bà giờ có muốn xuống đài cũng không được. "Mẹ ép con sao? Con nhìn bản thân mình đi, con năm nay đã 30, những người bằng tuổi con đều đã có con đi học rồi, thân là vợ ở nhà chăm sóc chồng con không tốt sao?"

Thắm Lam không còn chút kiên nhẫn. Cô buông chén com trong tay xuống thật mạnh rồi đơn giản nói: “Mẹ đừng quan tâm nhiều như vậy! Đây là chuyện giữa con và Duẩn Thừa, nếu con muốn sinh con thì nó được sinh ra, không muốn sinh thì nó cũng không được sinh ra, con thấy bản thân mình hiện tại đã khá tốt rồi!”

Hai mẹ con nhà họ Thắm giờ đây giống như đang chơi gà, ai cũng đều không muốn lui về phía sau một bước.

Hai mẹ con xung đột làm không khí hoà thuận vui vẻ trên bàn com trong nháy mắt giương cung bạt kiếm lên.

Không khí cũng giống như đọng lại, trở nên trì trệ không tiến không lùi.

Thắm Nguyệt nhìn mẹ Thắm xong lại nhìn Thắm Lam rồi để lộ ra vẻ lo lắng.

Môi cô giật giật, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Còn về phần Lục Trạch, xem trò khôi hài trước mắt như không tồn tại, anh an nhàn ngồi đút com cho Lục Hạo ăn.

Đánh vỡ trận tranh chấp này là Phó Duẩn Thừa.

Theo tiếng vang thanh thúy, chén canh trong tay anh không biết vì sao mà rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh, còn nước ở bên trong cũng đổ đầy đất hỗn độn.

Chỉnh lại vạt áo sơ mi, người anh cũng dính không ít nước canh.

Nhưng cho dù như vậy, mặt anh lại vẫn vô biểu tình, trầm mặc giống như người ngoài cuộc.

Tầm mắt của mọi người ngay lập tức bị hấp dẫn lại đây, mẹ Thắm vội vàng ngăn động tác muốn dọn đồ vỡ trên nền đất của Phó Duẩn Thừa. “Duẩn Thừa à, con không cần phải đụng chạm, vào thay đồ trước đi. Mẹ nhớ trong phòng dành cho khách có áo sơ mi của con ở trong tủ quần áo.”

Bà thúc giục Thắm Lam: “Lam Lam, con đi giúp Duẩn Thừa tìm xem.”

“Con mới...”

Tâm tình vẫn còn chưa hạ hỏa, Thắm Lam đang muốn mở miệng phản bác tiếp, nhưng khi nhìn đến mẹ Thắm đang dùng ánh mắt ra hiệu thì ngừng lại.

Nhìn theo ánh mắt bà, Thắm Lam mới phát hiện, sắc mặt chồng cô hình như rất không vui.

Tuy chồng cô ngày thường không biểu hiện nhiều lắm, nhưng ở trước mặt người nhà, vẫn có vẻ nhu hòa.

Trước mắt cô, khuôn mặt tuấn tú vững vàng ấy giờ đây lại để lộ ra một loại hơi thở lạnh băng xa cách.

Lòng cô liền hoảng hốt.

Cô kỳ thật cũng biết chồng luôn muốn mình ở nhà sinh con, nhưng chính những lời cô vừa mới nói đúng là có chút tùy hứng...

Gượng gạo cười, Thắm Lam ôm cánh tay chồng mình rồi kéo anh qua phòng khách. “Chồng, đi thôi, em tìm giúp anh.”

Phó Duẩn Thừa không hé răng, biểu tình hờ hững.

Tới phòng dành cho khách, Thắm Lam quả nhiên tìm được áo sơ mi của anh.

Là đồ hôm ăn tết hai vợ chồng qua nhà mẹ Thắm để lại.

Áo sơ mi màu đen, phẳng phiu.

Phó Duẩn Thừa cảm thấy, chờ đợi một lát, thấy vợ mình không có ý tứ muốn rời khỏi, tóm lại hiện tại hai người là vợ chồng nên cũng không có gì phải ngại.

Anh đơn giản liền trực tiếp cởi bỏ áo sơ mi trên người.

Cơ bắp cường kiện bên trong lộ ra ngoài, cơ bụng duyên dáng kéo dài đến dưới quần tây, càng tăng thêm vài phần gợi cảm cùng thần bí.

Anh không nhanh không chậm thay áo sơ mi đen sạch sẽ kia.

Lúc anh cúi đầu cài nút thì Thắm Lam vội vàng ân cần tiến lên.

“Chồng, để em giúp anh.”

Vì để đền bù hành vi vừa rồi của mình nên giờ phút này cô có vẻ phá lệ ôn nhu sẵn sàng.

Phó Dẫn Thừa nhân nhặt nhìn cô. Đôi con ngươi vốn rực rỡ sáng lấp lánh của cô trong ngày thường giờ phút này thoát nhìn có chút thật cẩn thận cùng với sự thấp thòm và bất an.

Cô đang lo lắng rằng anh nổi giận.

Chung quy vẫn là vì vợ để ý đến anh...

Thờ dài dưới đáy lòng, anh hơi hơi gật đầu xem như đồng ý.

Tươi cười trên mặt Thẩm Lam ngay lập tức mở rộng.

Hai người lúc này, rất gần.

Ngón tay kia tinh tế linh hoạt liền cài xong tất cả nút áo sơ mi.

Làm xong, đôi mắt cô rụt rè đánh giá người chồng anh tuấn của mình, trong lòng thấp phần thỏa mãn.

Giống như còn có chỗ nào đó chưa chuẩn bị tốt.

Thật lâu chưa làm việc này nên cô đúng là có chút không thuần thục.

Xem ra, bản thân cô đúng thật là không làm hết phận sự của mình.

Cô nhúm mày suy tư xong lại lần nữa duỗi tay giúp anh sửa sang phần cổ áo sơ mi.

Ngón tay đùa nghịch cổ áo, cô cẩn thận sửa đúng nếp uốn của mặt trên.

Đột nhiên, ánh mắt cô ngưng đọng.

Dường như bị đặt trong hầm băng, hàn ý tỏa ra khiến cô không rét mà run.

Cô gắt gao nhìn chằm chằm vết cào trên cổ chồng mình.

Còn mới, dấu vết không nặng, thậm chí nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện được nhưng lại có vẻ rất mờ ám.

Khiếp sợ, không thể tin tưởng, thống khổ...

Đủ loại cảm xúc đan chéo trong đầu khiến cô trong khoảng thời gian ngắn thậm chí không có phản ứng được gì.

Sao có thể?

Ai cũng có thể ngoại tình, chỉ riêng chồng cô là sẽ không.

Anh vẫn luôn là người sống có nguyên tắc, nhờ vào nhiều năm sống cuộc sống hôn nhân chung là có thể nhìn ra được.

Nhưng mà, dấu vết này là sao?

Đây đích thực là dấu vết do móng tay bén nhọn cào thành.

Trong nhà không có thú nuôi, chồng cô lại luôn để móng tay ngắn.

Hay có lẽ là do cô suy nghĩ quá nhiều?

Nhưng trong lòng cô lại có muôn vàn nghi ngờ.

Muốn mở miệng chất vấn anh, nhưng chất vấn xong thì sẽ như thế nào?

Với tính cách của anh mà nói thì anh nhất định sẽ thành thật trả lời.

Chắc do cô suy nghĩ quá nhiều, nếu không phải thì khó có thể tưởng tượng sau khi kết hôn hai người lại sẽ gặp phải vấn đề này...

“Làm sao vậy?”

Câu hỏi nghi vấn của anh đánh gãy suy nghĩ hoảng loạn trong cô.

“Không có việc gì, chúng ta đi ra ngoài nhanh đi, mọi người còn đang đợi a.”

Thẩm Lam ổn định lại cảm xúc trong mắt xong bất động thanh sắc trả lời.

.....

Cùng lúc đó, Tiểu Mỹ đã trở lại.

Cô hưng phấn kéo Lâm Nhụy đã ngủ suốt một buổi trưa nửa tỉnh nửa mơ từ trên giường ngồi dậy.

“Cục cung, đêm nay chúng ta có hẹn a!”

“Định đi đâu vậy?”

Ít khi thấy bộ dáng Tiểu Mỹ hưng phấn như vậy nên tinh thần của Lâm Nhụy cũng nhanh chóng tỉnh táo.

Tiểu Mỹ lấp bắp trả lời. “Cậu còn nhớ nam thần của tớ không?”

“Lâm Hứa Hữu?”

Lâm Hứa Hữu là học trưởng năm 3, diện mạo không tồi, hơn nữa lại còn là học bá, đây cũng xem như là một nhân vật phong vân. Trong khi hần ta đang đọc sách ở trong phòng học, không khí tĩnh lặng, Tiểu Mỹ đi ngang qua trong lúc vô tình nhìn thấy nên ngẩng nhìn ngờ ngàng trong khoảng thời gian ngắn, vì thế bái hần thành “Nam thần,” quả thực là mê đắm đến bản loạn đầu óc.

Vậy cho nên khi nhắc tới nam thần của Tiểu Mỹ thì Lâm Nhụy theo bản năng liền nhớ tới hần.

“Đúng đúng đúng, chính là anh ấy!”

Tiểu Mỹ kích động nói năng lộn xộn. “Nam thần nói đêm nay Hội sinh viên có cuộc tụ họp nên mời tớ đi.”

“Ai nha, vậy sao?”

Lâm Nhụy làm mặt quỷ với bạn tốt. “Cậu chừng nào thì có quan hệ tốt với nam thần đến như vậy?”

Về mặt Tiểu Mỹ ngượng ngùng giống như nàng dâu mới cưới. Cô nàng vốn dĩ không muốn nói nhưng lại bị Lâm Nhụy truy vấn nên cuối cùng cũng phải khai ra toàn bộ.

Hóa ra, mấy ngày trước Tiểu Mỹ về quê ở thành phố B thì bị trộm di động ở bến xe, trùng hợp lại gặp nam thần. Ôm tâm tình may mắn, cô hướng Lâm Hứa Hữu tìm kiếm sự trợ giúp. Không ngờ rằng Lâm Hứa Hữu lại nhiệt tình trợ giúp cô, hai người add WeChat, mấy ngày này vẫn luôn trò chuyện với nhau.

Đêm tụ họp chính là do Lâm Hứa Hữu mời Tiểu Mỹ đi.

“Tớ đây liền không đi để làm bóng đèn đâu!” Lâm Nhụy cười xấu xa trêu Tiểu Mỹ, không nghĩ tới cô nàng này đột nhiên lại nhặt được đào hoa. Với cương vị là bạn thân của Tiểu Mỹ nên cô thực duy trì cô nàng tiến tới tình yêu.

“Một mình đi thì sẽ rất khảm trương, cục cung, cậu đi cùng tớ đi.” Tiểu Mỹ quần lấy Lâm Nhụy làm nũng.

“Hơn nữa, chẳng phải cậu đã chia tay với Trương Lục hơn một khoảng thời gian rồi sao, trong buổi tụ họp nói không chừng sẽ có soái ca nga.”

Cô bạn mới nói như vậy xong, Lâm Nhụy đột nhiên có chút động tâm.

Không liên quan đến Trương Lục.

Chiều nay cô buồn rầu đến như vậy tất cả đều là bởi vì Phó Duẫn Thừa.

Nguyên nhân chính là vì đã có được qua, cho nên càng thêm đề ý hơn.

Tương tượng đến cảnh người đàn ông kia đi đón vợ về nhà xong sau đó hai người ở cùng một chỗ thì trong lòng cô liền sẽ khó chịu.

Không thể phủ nhận, cô đang ghen.

Ghen ghét người phụ nữ kia có thể danh chính ngôn thuận ở cùng Phó Duẫn Thừa, ghen ghét vì cô ta có thể nhận được sự ôn nhu cùng tình yêu của anh, ghen ghét vì cô ta mỗi buổi sáng sớm tỉnh dậy đều có thể được anh ôm vào trong lòng ngực.

Thế nhưng, chính cô thì có tư cách gì để ghen?

Người ta vốn dĩ là vợ chồng. Nói không chừng lúc cô đang ảm đạm thế này thì hai vợ chồng họ đã sớm ngọt ngào đến không chịu được.

“Được, vậy tớ cũng đi.”

Lỡ đầu đúng như lời Tiểu Mỹ nói, có thể gặp được soái ca, sau đó làm một trận giải ngàn sầu.

Dù sao thì cô cũng không có ai thương, không có ai yêu.

Nên cô đành tự sa ngã như vậy.

.....

Địa điểm tụ họp là ở một nhà hàng nổi danh khắp Trung Quốc. Nghe nói phong cảnh phá lệ lịch sự tao nhã, sắc thái món ăn cũng thập phần ngon miệng, được rất nhiều người khen ngợi.

Một thân ảnh thon dài đang đứng ở cửa chờ đợi.

Dáng người cao lớn, dung mạo tuấn tú, mang một cặp mắt kính 0 độ, thoát nhìn thập phần văn tĩnh nho nhã.

Nếu đứng ở cổ đại thì đây chắc chuẩn là loại hình thư sinh bị hồ ly tinh dụ hoặc ở trong Liêu Trai Chí Truyện.

Đó không phải Lâm Hứa Hữu thì là ai?

“Tới rồi sao?”

Nhìn thấy Tiểu Mỹ, bên môi Lâm Hứa Hữu hiện ra ý cười.

Hơi thở thuộc về nam thân ập vào trước mặt.

Hai má Tiểu Mỹ ngay lập tức ửng đỏ rồi nhỏ giọng nói: “Học trưởng, ngại quá, còn phiền anh phải đứng ở cửa đón chúng em.”

Nhìn xem cặp mắt ân tình đưa tình kia, thần thái nói chuyện nhỏ giọng, vừa thấy chính là bộ dáng tiêu chuẩn của kẻ ái mộ.

Lâm Nhụy quả thực tròn mắt há hốc mồm, đúng là khác xa Tiểu Mỹ tùy tiện của ngày thường. Có thể đẹp như vậy sao? Cô đối với loại hình nam sinh văn nhã này thật sự là không thích lắm!

Ý cười ở trong con ngươi của Lâm Hứa Hữu hiện lên rất nhiều. Chỉ nghe hần ôn nhu nói với Tiểu Mỹ: “Không có việc gì, là do anh mời em tới, vậy cho nên anh muốn chăm sóc em thật tốt.”

Mặt Tiểu Mỹ càng đỏ hơn.

.....

Độc thân cầu thật tuyệt vọng.

Lâm Nhụy quay đầu đi chỗ khác, không muốn chịu đả kích.

Có lẽ cái bóng đèn như cô quá mức sáng nên Lâm Hứa Hữu rốt cuộc cũng chú ý tới Lâm Nhụy. “Bạn này chính là?”

Tiểu Mỹ mới nhớ ra mình đã quên giới thiệu Lâm Nhụy nên vội vàng vàng cầm cánh tay cô giới thiệu với nam thân: “Đây là bạn thân của em - tên Lâm Nhụy.”

“Chào em.”

“Chào học trưởng.”

Lâm Nhụy cùng Lâm Hứa Hữu mỉm cười lễ phép với nhau.

Lâm Hứa Hữu cười trêu ghẹo nói: “Lâm học muội đến, phòng chừng đám đàn ông con trai độc thân ở bên trong cao hứng đến hồng rồi.”

Lâm Nhụy cười một cái. “Học trưởng nói đùa.”

Tiểu Mỹ âm thầm ra hiệu cho Lâm Nhụy cố lên, sau đó đã bị Lâm Hứa Hữu dùng những đề tài khác chậm rãi hấp dẫn vào.

“... Phong cảnh Nam Sơn ở Thành phố C đặc biệt đẹp, nếu có cơ hội thì anh dẫn em đi xem...”

“Thật vậy sao? Cảm ơn học trưởng.”

Nhìn thân ảnh hai người phía trước gần như phá lệ hài hòa, Lâm Nhụy lại tuyệt vọng một trận.

Thế giới này thật sự không cho độc thân cầu một con đường sống nào sao?

.....

Vào phòng trong, Lâm Nhụy mới phát hiện, có thật nhiều người.

Ước chừng khoảng 17 - 18 người, ngoại trừ vài cặp nam nữ sinh yêu nhau ra thì phần còn lại đều là nam sinh, cũng khó trách Lâm Hứa Hữu lại trêu là “Có rất nhiều đàn ông con trai độc thân”.

Điều làm cô vui mừng chính là có một người không tưởng được cũng đang ở đây.

Đó là một cậu con trai thập phần anh tuấn.

Anh có tóc mái đang tịnh hành nhất bây giờ, một đôi mắt đào hoa mê người bị tóc đen trên trán nửa che nửa lộ, có vẻ càng thêm thâm thúy thần bí, chỗ bên tai phải còn đeo một viên khuyên tai kim cương lấp lánh sáng lên.

Đặc biệt là khi anh tươi cười, khoe miệng xấu xa nhếch lên, cười đường hoàng tà khí làm người ta khi nhìn thì mặt đỏ tim đập.

Không thể phủ nhận, anh có lực hấp dẫn trí mạng đối với những cô gái trẻ tuổi.

Là Hàn Vũ.

Đôi con ngươi của Lâm Nhụy sáng ngời.

Àn, thay đổi kiểu tóc hình như càng thêm đẹp trai.

Tựa như nam chính bước ra từ trong truyện tranh.

Mà giờ phút này, Hàn Vũ đang thân mật ôm vai của cô gái xinh đẹp ngồi ở bên cạnh, hình như họ đang nói gì đó, cô gái nhấp miệng cười ngọt ngào.

Đây là một cặp tuấn nam mỹ nữ cực kỳ được hâm mộ ở trong mắt người ngoài.

Nghĩ đến cái đêm khó ngủ nào đó, Lâm Nhụy hơi hơi mỉm cười.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Hơn 3000 chữ, định tách làm 2 chương mà nhớ là phải bù chương hạ nên thôi ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Quyển rũ ác ma (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Căn phòng này rất rộng, ở chính giữa có đặt một chiếc bàn tròn lớn, trên tường treo bức tranh cổ kính, hai bên là thảm thực vật xanh biếc, xác thật xứng với danh xưng khung cảnh lịch sự tao nhã.

“Tùy tiện tìm chỗ ngồi đi.” Lâm Hứa Hữu kéo ghế ra cho 2 cô (LN + TM) ngồi. Sau khi cả 2 ngồi xuống, hắn mới cực kỳ tự nhiên ngồi ở vị trí bên cạnh Tiểu Mỹ.

“Muốn uống cái gì?” Hắn thấp giọng ghé sát tai Tiểu Mỹ hỏi.

Hơi thở nam tính đột nhiên tới gần làm sắc mặt Tiểu Mỹ đỏ bừng giống như con tôm bị luộc chín.

“Gi... Gì cũng được, à mà nước trái cây đi.”

Lâm Hứa Hữu mỉm cười gật đầu rồi quay sang hỏi Lâm Nhụy: “Còn em?”

“Sữa bò.”

Lâm Nhụy trả lời.

Cô tự biết bản thân mình là cái bóng đèn. Nhìn Tiểu Mỹ cùng Lâm Hứa Hữu - hai người trước mặt này đang trong trạng thái chàng có tình thiếp có ý, chỉ

còn thiếu việc đâm thủng một tầng giấy cuối cùng. Cô mới không muốn lại bị hai người cường ép nuốt cầu lương đầu.

Lâm Nhụy đơn giản chuyển ánh mắt hướng về phía đối diện.

Hàn Vũ ngồi yên ở nghiêng vị trí đối diện cô. Nhưng anh không có chú ý tới chỗ bên này mà là bị khí mùi phần ôm cô bạn gái Hứa Mộng và nói chuyện với người bạn bên cạnh.

Khuôn mặt kia cộng thêm dáng người kia thực sự rất đẹp.

Đúng là nam sắc mê người. Càng nhìn, Lâm Nhụy càng muốn nếm thử tư vị của anh.

Thật giống như có cái móng vuốt đang cào ngứa lòng Lâm Nhụy.

Chỉ có điều, bây giờ cũng không phải là một thời cơ tốt.

Kiểm chế tâm tư hưng phấn thần bí ở sâu trong nội tâm, cô ngược mắt hứng thú quan sát Hàn Vũ cùng cô bạn gái của anh.

Có thể nhìn ra được, Hứa Mộng rất thích Hàn Vũ, nhất tần nhất tiếu (từng lời nói hay cử chỉ) đều mang theo hồn dỗi cùng tình yêu, nghiêm nhiên là một bộ dáng người con gái sa vào bệ tình.

Đối với một nam sinh bình thường mà nói thì việc có cô bạn gái xinh đẹp và yêu mình như thế này là đã sớm hạnh phúc đến mức tìm không ra trời nam đất bắc.

Nhưng Hàn Vũ lại là ngoại lệ.

Xuất thân phú quý, vừa thấy là biết anh thuộc kiểu đàn ông thường xuyên lẫn lộn ở trong bụi hoa.

Đối mặt với một mỹ nữ đang cố gắng kéo dài tình yêu ở bên cạnh mà Hàn Vũ lại có thể cười không chút nào để ý, ánh mắt bình tĩnh.

Thực sự có ý tứ.

Trong lòng Lâm Nhụy đột nhiên có một ý tưởng lớn mật.

Cô móc di động ra rồi mở giao diện WeChat tìm tên Hàn Vũ xong gõ nhanh một dòng chữ.

“Tôi đang ngồi ở đối diện anh.”

Xác định tin nhắn đã được gửi đi xong, cô liền tùy ý click mở trò chơi nhỏ trong WeChat rồi bắt đầu chơi tiếp.

Trò chơi này đang thịnh hành nhất trong giới bạn bè, khi rảnh rỗi ngồi chơi một chút cũng không tồi, chỉ tiếc là cô quá yếu, kỷ lục cao nhất chưa vượt qua được con số 300.

Càng về sau nhảy càng khó khổng chế, hơn nữa một khi nhảy sai thì phải nhảy lại từ đầu.

Nhưng hôm nay cô càng đánh lại càng hăng.

Tâm trạng hôm nay cực kỳ tốt, khi Lâm Nhụy chơi tới 295 điểm, thấy liền sắp đột phá được ranh giới 300 thì ai ngờ di động lại đột nhiên run lên.

Là tin nhắn mới từ WeChat báo đến.

Tay Lâm Nhụy run lên. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn bé yêu của mình ngã xuống từ xếp gỗ, game over!

Than thở tiếc nuối một tiếng xong, cô mở lại giao diện WeChat, hóa ra là tin nhắn trả lời của Hàn Vũ.

Được rồi, vì thấy anh đẹp trai nên cô mới độ lượng không giận chó đánh mèo.

Hàn Vũ trả lời vẫn cứ trước sau như một, đơn giản mà nhanh nhẹn.

Chỉ có hai chữ.

“Ngẩng đầu.”

Lâm Nhụy theo bản năng ngẩng đầu.

Ở phía nghiêng đối diện, tầm mắt của Hàn Vũ quét về phía bên này, tựa hồ đang tìm người nào đó.

Cứ như vậy, ánh mắt của hai người đối diện nhau.

Lâm Nhụy không hề lảng tránh mà là nhìn thẳng.

Cô cong cong khóe môi, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Thanh thuần mà vẫn đậm mỹ.

Cô rất rõ ràng ưu thế về diện mạo của mình.

Quả nhiên, Hàn Vũ sững sốt, trong đôi con ngươi hiện lên một chút kinh ngạc.

Anh chắc cũng không ngờ rằng đối tượng đem đó mà mình làm tình qua điện thoại cứ nhiên nhanh như vậy liền được gặp mặt.

Ngay sau đó, anh cũng cong khóe môi.

Tựa như gặp được một con mồi thú vị, Hàn Vũ đánh giá toàn thân Lâm Nhụy.

Vào đúng lúc này, phục vụ bụng sữa tới.

Bên trong ly pha lê trong suốt chứa đầy chất lỏng có sắc trắng thuần.

Lâm Nhụy nói lời cảm ơn. Cảm nhận được tầm mắt của Hàn Vũ vẫn chưa rời khỏi mình, cô cong môi.

Dùng tay trái đỡ lấy ống hút thon dài, cô cúi đầu ngậm ống rồi nhẹ nhàng hút, chất lỏng bên trong liền chảy vào trong miệng.

Cuống họng nhỏ xinh giật giật, nuốt toàn bộ sữa bỏ vào trong bụng.

Đây vốn dĩ chỉ là một động tác bình thường nhưng Hàn Vũ vừa nhìn thì lại cứng.

Nguyên nhân không phải do anh mà chỉ là bởi vì động tác kia quá mức quyến rũ dụ hoặc.

Tay nhỏ đỡ ống hút hơi hơi hoạt động trên dưới, khi đôi môi hồng nhuận liếm mút sữa bò, cặp mắt to ngập nước trắng lạng (nhìn thẳng + yên lặng) nhìn anh, sóng nước lỏng lách, bên trong thật giống như có hơn một ngàn cái lưỡi câu, khiến anh ngứa ngáy khó nhịn.

Mất thấy cô gặm cắn thương thức ống hút, ống hút thon dài ra ra vào vào ma sát với môi anh đào. Vừa đi vào một đoạn thì lập tức lại bị rút ra một ít. Hơn nữa lại còn bị đôi mắt câu hồn đoạt phách đó nhìn, thật giống như là cây côn th* t lớn của mình đang thọc vào rút ra trong miệng nhỏ của cô.

Nếu đúng thật là cây côn th* t của mình được cô đùa bỡn liếm mút như vậy thì sẽ có biết bao nhiêu sung sướng...

Chỉ mới tưởng tượng như vậy mà hạ thân Hàn Vũ liền nhanh chóng bành trướng.

Sự bình tĩnh lúc trước bị ném qua một bên.

Anh dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm môi đỏ óng ánh nước hồng nhuận kia rồi hận không thể cỡi quần tại đây để cô khẩu giao cho mình.

Hành vi kẻ tiếp của cô lại làm anh càng thêm nóng.

Choi ống hút đủ rồi, chỉ thấy cô nghịch ngợm dò cái lưỡi ra, đầu lưỡi sắc tình liếm liếm khóe môi, vừa hút vừa liếm, đầu lưỡi hồng diễm nhanh chóng liếm hết sữa bò màu trắng tràn ra khỏi khóe môi.

Gọi cảm muốn mạng.

Sau đó, cô thỏa mãn híp mắt giống như con mèo nhỏ vừa mới được ăn uống no đủ để lộ ra biểu tình thỏa mãn.

Gương mặt kiều mỹ phiếm mỉm cười ngọt ngào, mi mắt cong cong, quả là một mỹ nữ thanh thuần.

Thật giống như một phen động tác sắc tình vừa rồi kia đều chỉ là ảo giác của Hàn Vũ.

Nhưng mà sao lại là ảo giác được?

Rõ ràng chính là cô ý.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46-2: Quyến rũ ác ma (2)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Hàn Vũ nhìn đến nỗi đôi mắt toát cả ra ánh lửa, chỉ thiếu mỗi một điều là muốn tử hình cô ngay tại chỗ.

Yêu tinh!

Hạ thân cứng nóng như bàn ủi, căng đến sinh đau, may mắn là bởi vì đang ngồi nên mới không bị người khác phát hiện.

Anh nhắn nài rồi mở WeChat ra xong gõ nhanh một dòng chữ gửi cho Lâm Nhụy.

“Tao hóa, đêm nay tôi liền làm chết cô!”

Lâm Nhụy nhìn tin nhắn mới từ WeChat rồi chỉ hơi hơi mỉm cười chứ không hề trả lời lại.

Đã đoán trúng, không phải sao?

Làm đàn ông nhìn được nhưng lại ăn không được thì mới có thể càng thêm nhớ thương cùng nhớ mãi không quên bản thân.

Cô lại lần nữa mở trò chơi nhảy nhảy ra xong tiếp tục cúi đầu chơi trò chơi.

.....

Mà ở bên phía Hàn Vũ.

“Cục cưng, anh đang nhìn cái gì vậy?” Hứa Mộng tò mò hỏi.

Hiển nhiên là cô không hề chú ý tới những chuyện gây gợn sóng vừa rồi. Chỉ là do xuất phát từ giác quan thứ sáu của phụ nữ nên cô mới phát giác ra người bên cạnh có chút không thích hợp.

Hàn Vũ khoan thai thu hồi tầm mắt. “Không có gì.”

Một cô gái đang trong thời kì yêu đương thì luôn rất đặc biệt chú ý tới nhất cử nhất động của người mình yêu, Hứa Mộng đối với thái độ tùy hứng trả lời của Hàn Vũ tất nhiên là không cao hứng.

Cô nhìn qua phía bên kia theo ánh mắt của Hàn Vũ nhưng không phát hiện có gì đặc biệt. Chỉ có điều là thấy ở phía đối diện chẳng biết từ khi nào đã có một cô gái trẻ tuổi thanh thuần đáng yêu đang ngồi cúi đầu chơi di động.

Không biết có phải là Hàn Vũ mới nhìn cô gái kia không?

Nghĩ vậy, trong lòng cô liền có chút lên men.

Tuy cô là hoa hậu giảng đường nhưng chỉ là con của một gia đình khá giả. Vì thế nên địa vị của cô ở trong Thành phố A ngoại hồ tàng long này thật sự không tính là cái thứ gì. Thế cho nên, sự xuất hiện của Hàn Vũ thật sự là niềm vui ngoài ý muốn dành cho cô.

Tuy biết rõ Hàn Vũ là lãng tử trên tình trường, đôi bạn gái còn nhanh hơn cả so với việc thay quần áo, cạy nhà có quyền có thế, lớn lên lại đẹp trai như vậy thì có người con gái nào mà không động tâm.

Vì vậy cho nên cô nhất định phải bắt lấy trái tim của người đàn ông này mới được. Đến lúc đó, có được tình yêu cùng tiền tài thì mới không uổng công trời cao ban cho cô một gương mặt xinh đẹp.

“Cục cưng, uống miếng nước đi.”

Không có tiếp tục dây dưa với bạn trai để đánh vỡ lẫu niều hời đến đây, đại đa số thời điểm, cô luôn tương đối thức thời, đây cũng là nguyên nhân mà cô có thể ở bên cạnh Hàn Vũ nửa năm.

Nếu đã đánh vỡ được kỉ lục trước đó của Hàn Vũ thì Hứa Mộng tin tưởng mình vẫn có thể tiếp tục đi xuống.

Hàn Vũ tiếp nhận ly nước từ Hứa Mộng đưa qua rồi một ngụm ừng ực uống hết.

Hầu kết thô to lăn lộn lên xuống, mị lực chương hiền nam tính gợi cảm.

Bạn gái bên cạnh nâng má liếc mắt đưa tình nhìn anh. Được nhận sự ưu ái này từ hoa hậu giảng đường chọc đến không ít nam sinh ở bên cạnh đối với Hàn Vũ hâm mộ không thôi.

Kỳ thật chỉ nhìn một cách đơn giản thì tướng mạo của Hứa Mộng đẹp hơn so với Lâm Nhụy một ít. Hứa Mộng tựa như búp bê Tây Dương tinh xảo ở trong tủ kính, kiều tiểu mỹ lệ, phối hợp với cách nói chuyện nhỏ nhẹ dịu dàng, quả thực chính là nữ thần cùng tri kỉ am hiểu lòng người ở trong cảm nhận của đàn ông.

Chỉ tiếc, có câu nói gọi là sau lưng mỗi nữ thần đều có một người đàn ông làm đến mức chán ngán muốn phun ra chứ huống chi Hàn Vũ là loại đàn ông trời sinh tính tình không kiềm chế được.

Hoa nhà nào có thể thơm bằng hoa dại ở bên ngoài. Toàn bộ tâm tư của Hàn Vũ giờ phút này đã bị tiểu yêu tinh ở phía đối diện kia chiếm cứ, còn th* t dưới háng căng phình, cứng đến sinh đau. Trong mắt và trong đầu anh tràn đầy ý nghĩ chờ lát nữa phải tìm cơ hội gì để làm tiểu yêu tinh kia cùng với lúc ở trên giường sẽ dùng tư thế nào thì làm gì còn tâm tư bận tâm đến Hứa Mộng ngồi bên cạnh.

Xuyên thấu qua ly nước, anh nhìn về phía cô gái đối diện, ngồi một mình an tĩnh chơi di động, nhìn thế nào cũng giống như một cô gái tốt an phận thủ thường.

Người trước người sau, là hai mặt sao?

Trong lòng anh dâng lên hứng thú nồng đậm.

Thực nhanh, đồ ăn đã được dọn lên trên bàn.

Mọi người vừa uống rượu vừa dùng bữa và nói chuyện phiếm.

Không cần biết là ai, đề nghị mỗi một người phải uống rượu giao bôi cùng với người ngồi bên tay phải của mình.

Trò chơi này ngay lập tức đẩy không khí lên cao trào.

Ngại với cục diện nam nhiều nữ thiếu, có người bên tay phải là khác phái nhưng càng nhiều người bên tay phải là cùng giới, những người này chỉ có thể kêu thảm và đỏ mắt nhìn những nam sinh bên cạnh có gái ngồi.

Trùng hợp là bên phải Lâm Hứa Hữu là Tiểu Mỹ, bên phải Tiểu Mỹ là Lâm Nhụy, còn bên phải Lâm Nhụy là một nam sinh xa lạ khác, tuy tướng mạo so ra kém Hàn Vũ cùng Lâm Hứa Hữu nhưng cũng không tệ lắm.

Tiểu Mỹ vốn dĩ ngượng ngập từ chối nhưng cuối cùng vẫn ngọt ngào uống rượu giao bôi với Lâm Hứa Hữu, hai người họ lại kéo gần không ít khoảng cách.

Tiểu Mỹ cùng Lâm Hứa Hữu uống xong, kế tiếp liền đến phiên Lâm Nhụy cùng tên nam sinh ngồi ở bên cạnh kia.

Đối với chuyện phải cùng người xa lạ uống chén rượu giao bôi, Lâm Nhụy thật ra cũng không để ý lắm. Cô dẫn đầu bung chén rượu chuyển hướng bên phải rồi ôn nhu nói: “Học trưởng, thật vui khi được quen biết anh.”

“Học muội, chào em.”

Tên nam sinh kia lộ ra biểu tình thụ sủng nhược kinh. Hắn bung lên chén rượu của mình rồi tiện thể tới gần Lâm Nhụy, cánh tay giao nhau, hai người hoàn thành chén rượu giao bôi.

“Được! Cường Tử thật có điểm phúc!” Có nam sinh ngồi cùng bàn không ngừng vui cười ồn ào.

Nam sinh được gọi là Cường Tử ngượng ngập vội vàng ngồi xuống, chỉ là lỗ tai còn hơi đỏ lên, cũng không biết là vì say hay là vì thẹn thùng nên mới như vậy.

Một chén rượu xuống bụng, mặt Lâm Nhụy không đỏ sắc ngồi xuống theo.

Không nghĩ tới nam sinh này còn rất ngây thơ và đáng yêu.

Cô nghĩ ở trong lòng.

Vừa nãy, hai người dựa vào gần như vậy nhưng nam sinh này cũng không có mượn cơ hội ăn đậu hủ của cô mà ngược lại còn thập phần câu nệ.

Nam sinh như vậy, ngược lại càng dễ dàng khiến cô sinh ra hảo cảm.

Nếu đêm nay không có hẹn với Hàn Vũ thì người nam sinh này...

Vừa lúc, suy nghĩ của Lâm Nhụy đã bị người ngồi bên cạnh đánh gãy.

“Anh... Có thể add WeChat của em không?” Nam sinh bên cạnh thẹn thùng mở miệng.

Lâm Nhụy sững sốt, sau đó mỉm cười. “Tất nhiên là có thể...”

.....

Hàn Vũ ngồi ở bàn đối diện, đến khi ánh mắt xẹt qua đôi nam nữ đối diện đang dựa vào rất gần nhau để nói chuyện thì hơi hơi phiếm lạnh lẽo.

Cũng không phải là anh thích Lâm Nhụy hay gì mà là vừa mới này, Lâm Nhụy còn đang quyến rũ dụ hoặc anh như vậy mà hiện tại, chỉ mới trôi qua một lát mà đã tán tỉnh nam sinh khác. Cô coi Hàn Vũ anh là bài trí sao?

Hơn nữa, nam sinh kia lớn lên có đẹp hơn anh không, c*on th*t có lớn hơn anh không?

Mọi việc dù sao cũng phải nói thứ tự đến trước và đến sau. Cho dù Lâm Nhụy có muốn làm gì với nam sinh kia thì cũng phải ngoan ngoãn chờ anh làm cô xong đã rồi nói sau.

Anh đêm nay nhất quyết phải làm tiểu tao hóa này, không làm cô đến kêu cha gọi mẹ thì anh liền không phải họ Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chuyện làm tình ở KTV (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Đều là người trẻ tuổi nên không khí rất náo nhiệt, châu ăn cơm này khí thế ngất trời, vui cười yến yến.

Rượu đủ cơm no xong, mọi người tính đi KTV chơi một chút.

Đương nhiên, không phải là tất cả mọi người đều muốn đi. Có đến khoảng 7-8 người bảo còn có việc nên đi trước, những người còn lại chỉ bao gồm Lâm Nhụy, Hàn Vũ và mười mấy người khác.

Hứa Mộng đã bị Hàn Vũ tùy tiện tìm một lý do để đuổi đi. Lý do rất đơn giản là anh muốn uống chút rượu với mấy người bạn khác nên không muốn có bạn gái đi theo.

Hứa Mộng thấy có vài nữ sinh cũng cùng đi.

Lý do này thật sự không thuyết phục nên cô làm nũng quăn quýt một trận. Cuối cùng, sự kiên trì của Hàn Vũ cũng hết. Anh lộ ra vẻ lạnh nhạt. Hứa Mộng cho dù không cam tâm tình nguyện nhưng vì sợ chọc giận bạn trai nên cũng đành phải ngoan ngoãn ra về.

Lúc Hứa Mộng đi còn lưu luyến mà bước chậm và không quên dùng hai mắt lưng trông nhìn lại bạn trai để chờ đợi anh hồi tâm chuyển ý.

Hàn Vũ bình tĩnh hai tay cầm túi quần, nửa điểm cũng không dao động, nghiêm nhiên là một bộ dạng phụ lòng ai kia.

Lâm Nhụy cùng Tiểu Mỹ đứng ở bên cạnh thấy cảnh này.

"Oa, giáo thảo đại nhân của chúng ta đúng thật là ý chí sắt đá a."

Tiểu Mỹ không kim được mà cảm thán. Nếu đổi lại là cô thì cô phỏng chừng đã sớm ôm đại mỹ nữ trước mặt vào trong lòng ngực an ủi một phen.

Lâm Nhụy nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Mỹ rồi cười nói: "Có phải đối lập quá nhiều không? Giáo thảo đại nhân tốt hay là Lâm Hứa Hữu của cậu tốt?"

"Cái gì mà Lâm Hứa Hữu của tớ?" Tiểu Mỹ vội vàng hoảng loạn mà nhìn về phía cách đó không xa, thấy Lâm Hứa Hữu không có chú ý tới cuộc nói chuyện của bên này thì mới an tâm.

"Sao mà không phải của cậu?"

Lâm Nhụy cười xấu xa. "Lập tức sẽ là của cậu."

"Lâm Nhụy!!!!"

Tiểu Mỹ tặc mao, bát tự của cô còn chưa hợp để yêu.

Hai nữ sinh bên này đang vui đùa ầm ĩ. Còn Hàn Vũ ở bên kia đã vung tay nói với mọi người: "Đêm nay, chúng ta tới Tôn Dạ, tớ vừa mới cho người đặt chỗ trước, hôm nay tớ trả."

Tất cả mọi người đều biết, Tôn Dạ là chốn ăn chơi có tiếng nhất trong thành phố này. Ở đó vừa có chỗ ngâm nước nóng vừa có KTV và khách sạn,... Chỉ mới tùy tiện tiêu một chút mà cũng đã lên tới con số hơn một vạn.

"Công tử nhà thị trưởng đúng là hào phóng!"

Mọi người hoan hô một tiếng, một đám người liền thẳng hướng tới Tôn Dạ.

Đến bên trong là phòng VIP được trang hoàng tráng lệ và xa hoa lộng lẫy giống như trên phim truyền hình.

Phục vụ bê rượu cùng một ít đồ ăn vặt và hoa quả mà nữ sinh thích ăn lên rồi chỉnh thiết bị, sau đó cung kính đóng cửa rồi đi.

Giờ phút này, trong hàng ghế, ánh đèn tươi đẹp loá mắt tùy ý chiếu ở trên vách tường. Chiều rọi ở trên mặt tường lúc tối lúc sáng làm người xem mơ hồ thấy không rõ.

Mọi người ồn ào náo động, cùng nhau uống rượu ca hát, tùy ý phóng túng khoảng thời gian thanh xuân của mình.

Lâm Nhụy chọn một góc kín ít người để ý xong ngồi xuống.

Tiểu Mỹ bị Lâm Hứa Hữu đưa tới bên hàng ghế kia cùng chơi đùa với những người khác.

Còn cô thì lại một mình ngồi ở trong một góc, thoát nhìn có chút lẻ loi.

Nhưng cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi.

Cô vẫn không quên, Hàn Vũ còn ở tại nơi này.

Quả nhiên, mới vừa ngồi xuống trong chốc lát thì Lâm Nhụy liền cảm giác được có một bóng hình ngồi xuống ngay bên cạnh mình.

Mới vừa nâng mắt thì liền thấy được cặp mắt đào hoa rực rỡ kia. Ánh mắt anh cười như không cười: "Anh có thể ngồi ở bên cạnh em không?"

Hàn Vũ lễ phép hỏi giống như hai người vốn không hề quen biết.

Lâm Nhụy mới chỉ liếc mắt một cái là đã có thể thấy được cặp con ngươi hùng hực thiếu chút tình dục kia, quả thực có thể thiếu chút người ta thành tro tàn.

Ánh mắt này rõ ràng là đang tính toán ăn cô sạch sẽ, xương cốt cũng không chừa sao?

Cô đột nhiên có chút hối hận, bản thân lúc này không nên lớn mật quyến rũ anh như vậy.

Hy vọng đến lúc đó Hàn Vũ sẽ không quá cường hãn...

Nếu không, cho dù sướng thì sướng, nhưng sau khi xong việc, thân thể của cô sẽ đau nhức đến muốn mạng.

"Có thể a học trưởng "

Cô dùng bộ dạng ngoan ngoãn gật đầu.

Hàn Vũ ngồi xuống.

Hai người cứ như vậy ngồi gần nhau và không mở miệng nói gì thêm.

Trùng hợp là lúc này lại có người đưa microphone qua.

"Vũ Tử,《 Thương Tín 》là bài tử của cậu, mau hát đi, mau mau mau!"

Hàn Vũ theo bản năng nhìn màn hình, bình thường quả nhiên là anh thường xuyên hát bài hát này - đó là 《 Thương Tín 》 của Trần Dịch Tấn.

Anh nhận mic và ngồi trên sofa bắt đầu hát.

Theo tiếng nhạc, thanh âm trầm thấp của anh truyền ra rõ ràng từ microphone.

"Đọc bức thư của em, đè nén những cảm xúc đang trỗi dậy."

"Dù chẳng tin vào những lời này, vậy mà sao cứ cảm thấy nặng nề."

(Ami: Bài này có thật nhé ^^)

Thanh âm ấm áp thấp trầm, ở trong đêm tối như khúc như tổ, tựa như muốn kể một câu chuyện xưa mà áp lực bi thương, nghe rất êm tai.

Đặc biệt là khi anh ca hát, ánh mắt thâm tình nhìn về phía trước, sùnn mặt anh tuần nhiễm ưu thương, tựa như thiếu niên đẹp bước ra từ trong truyện tranh, thấp phần làm người khác đau lòng.

Lâm Nhụy nghe không tự giác xuất thần. Cô không ngờ rằng Hàn Vũ lại ca hát hay như vậy.

Hơn nữa, cô lại còn ngơ ngẩn nhìn anh đến phát ngốc.

Thẳng đến khi Hàn Vũ hát xong, nhìn cô, trêu chọc chớp chớp mắt thì Lâm Nhụy mới phản ứng lại.

Thật sự là quá mắt mắt.

Ngay sau đó, Hàn Vũ lại hát thêm một bài nữa.

Là một khúc nhạc có làn điệu vui tươi.

Lâm Nhụy kinh ngạc, người này có phải là nam thần hát ca chuyển thể hay không, sao mà anh hát gì cũng đều êm tai hết vậy?

Nhưng, lần này cô lại không có tâm tư để nghe cẩn thận.

Nguyên nhân là vì do có cái bàn tay đang không ngừng khơi mào một hồ xuân thủy ở dưới ớ vạt váy của mình.

Chủ nhân của bàn tay ấy lại còn là Hàn Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47-2: Chuyện làm tình ở KTV (2)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Sao lại có người như vậy ở trên đời cơ chứ?

Lâm Nhụy kêu lên một tiếng, nội tâm bởi vì áp lực mà mãnh liệt liên tưởng tới tình triêu, suy nghĩ bắt đầu trở nên tán loạn...

Rõ ràng người này mặt ngoài thoát nhìn có vẻ là đang nghiêm túc ca hát, thế nhưng lại còn trộm luôn tay vào trong váy của cô. Tay của anh giống như một con rắn linh hoạt, lướt qua da thịt non mịn giữa hai chân đến cách lớp quần lót rồi vuốt ve chỗ bí ẩn của cô.

Mặc cho Lâm Nhụy nỗ lực tập trung tinh thần như thế nào thì cái tay đó vẫn cứ giống như là mọc lên ở giữa hai chân cô, không hề có ý muốn rút ra. Đã thế lại còn không ngừng quấy rầy chỗ mẫn cảm của cô, làm hại cô phải nỗ lực kẹp chặt hai chân.

Cô không ngờ rằng Hàn Vũ lại có thể to gan đến như vậy, còn dám làm trò thế này ở trước mặt nhiều người.

Liếc mắt nhìn Hàn Vũ ngồi bên cạnh. Anh đang cầm microphone ca hát, sùnn mặt đối diện với cô, một bộ dáng vô tội giống như cái tay kia vốn không phải là của anh.

Đúng là một diễn viên thực thụ. Với kỹ thuật diễn này mà không được nhận giải thưởng Oscar thì thật sự là đáng tiếc.

Lâm Nhụy không thể không cảm thán.

Cũng may, cô chọn ngồi ở chỗ trong góc nên ánh đèn cũng tối mờ không rõ. Mấy người ngồi ở bên kia vẫn cứ chơi đùa vui vẻ và cũng không có người nào chú ý tới chuyện đang xảy ra ở bên này.

Vì vậy nên cô mới có chút yên lòng.

Hai chân liền theo bản năng thả lỏng, không ngờ rằng hành động này lại khiến cho Hàn Vũ có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Lần này, cái tay xấu của Hàn Vũ lại dám trực tiếp luồn vào bên trong quần lót ướt đầm của cô, thẳng đảo hoàng long, ngay lập tức liền dùng một ngón

tay cắm vào trong tiểu huyết của cô.

Lâm Nhụy sợ tới mức vội vàng kinh hô lên một tiếng, may mắn là bị tiếng nhạc lấn át tiếng kêu.

“Nhỏ giọng chút đi.”

Hàn Vũ dời micro ra rồi nói, khuôn mặt tuần tú nhìn qua phía Lâm Nhụy rồi đến gần lỗ tai cô thì thầm mờ ám oán giận.

“Cô muốn cho tất cả mọi người đều biết tôi đang dùng tay cắm cô sao?”

Lâm Nhụy trừng mắt rồi lắc lắc đầu.

Cho dù cuộc sống sinh hoạt cá nhân của cô đúng thật sự là phóng đảng, nhưng cô cũng không muốn bị thấy ở nơi có người a.

Có thể nói cô đây là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, nhưng sự thật chính là như thế.

“Vậy cô đừng có phát ra tiếng, nghe lời chút đi.”

Hàn Vũ nhếch môi xong phóng đảng không kèm chế được nói: “Ai bảo lúc trước là cô quyến rũ tôi. Hiện tại đang có nhiều người nên tôi đành phải dùng tay làm cho đỡ ghiền. Chờ đến lúc hai chúng ta thuê phòng thì đêm nay tôi liền làm tiểu tao hóa như cô rên cả đêm.”

Khi nói những lời này thì anh đều nói nhỏ vào tai Lâm Nhụy, hơi thở nam tính cùng chút mùi hương tỏa ra hướng về phía bên tai cô, tê tê đại đại làm toàn thân Lâm Nhụy đều mềm đến một nửa.

“Ấn...” Cô thấp giọng mềm mại đồng ý.

Không còn cách nào khác, nam sắc đúng thật là quá mức mê người. Đặc biệt là khi nghĩ đến câu nói cuối của Hàn Vũ thì tâm thần cô liền nhịn không được mà nhộn nhạo và bắt đầu âm thầm chờ mong...

Hiện tại, Hàn Vũ đã hoàn toàn không còn tâm tư để ca hát. Anh rõ ràng cảm nhận được tiểu huyết của cô có một dòng nước róc rách đang chảy xuống, tẩm ướt hơn phân nửa bàn tay anh. Cửa động nhỏ hẹp cũng trở nên ướt ướt bởi vì dòng mật dịch này, ngón tay đang cắm vào bắt đầu chậm rãi đâm thọc.

Đường đi ở bên trong ướt át lầy lội. Cảm giác khi ở bên trong thật thoải mái giống như là đang ngâm suối nước nóng. Anh vừa cắm vừa không quên mát xa âm đế của cô rồi nhẹ nhàng xoa nắn tiểu âm hạch, khi thì lôi kéo, lúc lại vuốt ve, và thưởng thức toàn bộ trong ngoài tiểu huyết của cô.

Âm đế bị người khác liên tục vỗ về chơi đùa, khoái cảm ập đến trực tiếp như vậy khiến Lâm Nhụy rung mình như điện giật. “Ách a...”

Cô vội vàng che lại môi đỏ, nuốt tiếng rên rỉ của mình trở ngược xuống.

Nhưng mà hiệu quả cực nhỏ, vẫn có tiếng rên rỉ nhỏ vụn đứt quãng phát ra từ khe hở của bàn tay.

Vừa lúc Hàn Vũ lại ngai một ngón tay không đủ nên đã dứt thêm một ngón tay vào rồi chụm hai ngón tay lại, tận lực khiến phần dịch thể trong suốt tại bên trong nhục huyết tràn lan sông cuộn biển gầm.

Cô đành để mặc anh muốn làm gì thì làm...

Cảm giác tiểu huyết của mình ngay lập tức bị căng đến tràn đầy, âm đế cũng bị âu yếm, động tác thọc vào rút ra của ngón tay cùng khoái cảm trầm trọng xếp chồng lên nhau, sướng đến mức làm Lâm Nhụy gần như không khống chế được bản thân.

“Nga a... Ách... Ấn...” Cô nằm mềm mại bất động trên sofa rồi nhẹ nhàng rên rỉ lên...

Cố tình lại trùng vào lúc phòng bùng mưa dột, một bài hát mới vừa xong, bài tiếp theo chỉ mới tới khúc nhạc dạo, giờ phút này âm nhạc trong phòng rất nhỏ.

“Cậu có nghe thấy tiếng gì không?”

Lỗ tai của hai người ngồi cách đó không xa tương đối nhạy, một nam sinh thấy kỳ quái nên liền lên tiếng hỏi người bên cạnh.

“Tiếng gì?” Người bị hỏi mang vẻ mặt khó hiểu.

“Chính là... Chính là cái loại mà...” Đặc biệt mờ ám giống như là âm thanh khi nam nữ làm tình phát ra, nam sinh kia thật sự ngượng ngùng mở miệng để hình dung.

Nhưng trong lòng lại rất tò mò ai mà lại to gan đến vậy?

Tiếng động kia thật giống như được giấu ở một góc nào đó, đột ngột xuất hiện xong lại đột ngột biến mất, làm tâm nam sinh có chút ngứa nhưng khi hẳn nhìn quanh khắp nơi để tìm thì lại không có kết quả.

“Được rồi, đây là KTV mà! Thế cho nên sao lại có chuyện không có tiếng động được, khó có khi mọi người được gặp mặt một chút, tới đây nào, hai ta cùng uống một chén.” Người bị hỏi không cảm thấy có gì lạ mà cầm ly rượu rồi uống trước một ngụm.

Nam sinh kia cũng không có tiếp tục hỏi nhiều, hắn cũng cầm cái ly bên cạnh uống. Vừa uống, hắn lại nhìn không được mà quay đầu lại nhìn thoáng qua hướng trong góc.

Tiếng động kia hình như được phát ra từ nơi đó.

Nhưng hai người ngồi ở chỗ kia nhìn rất bình thường.

Cô gái thì ý một bên sườn ở trên sô pha, tóc dài rồi tung trên gò má, hình như là đã ngủ rồi.

Còn Hàn Vũ thì lại đang bình tĩnh tự nhiên mà cúi đầu chơi đi động.

Hai người họ không liên quan với nhau, nhìn một màn này hết sức bình thường.

Xem ra là do hắn bị ảo giác.

Nam sinh lắc đầu, vứt mọi chuyện ra sau não rồi tiếp tục uống rượu với người bên cạnh.

*Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Á mà mình đã cảnh báo từ trước là truyện này mận, ai ko thích thì đi đường vòng, vậy mà vẫn cứ có mấy thánh nữ vô xoi r chê bai này nọ, không thấy bản thân tẻ à! Cũng xin cảnh báo luôn: MẤY THÁNH NỮ LƯỜN RA HỘ EM, HOẶC KHÔNG HỢP KHẨU VỊ THÌ CŨNG CÓ THỂ RA VỀ TRONG IMLẶNG CHỮ ĐỪNG LÊN TIẾNG XỨC PHẠM ĐẾN TRUYỆN, ĐÓ CŨNG COI NHƯ LÀ XỨC PHẠM ĐẾN TÁC GIẢ VÀ NHỮNG NGƯỜI EDIT TRUYỆN ĐỂ ĐỌC VUI NHƯ TEAM EM ^^ thế thôi nhé ^^*

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47-3: Phiên ngoại (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Lúc Lâm Nhụy phát hiện ra chuyện mình đang mang thai thì đứa bé trong bụng đã được gần 2 tháng.

Hai gạch đỏ chói lọi trên que thử thai khiến cô phát ngốc.

Chẳng trách 2 tháng nay không có kinh nguyệt. Lúc đầu, cô cũng không có chú ý lắm bởi vì chỉ nghĩ rằng nội tiết tố của mình mất cân đối. Hơn nữa, thể chất của cô không dễ thụ thai, thế cho nên hầu như lúc làm tình đều để cho 3 người đàn ông bắn vào bên trong. Nhưng không nghĩ rằng một ngày đột nhiên lại có.

Nôn mửa trong toilet xong, cô dựa vào trên giường rồi bắt đầu trầm tư.

Cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại thành một đoàn trông có phần khó coi.

Vấn đề này rất quan trọng a!!!!

Rốt cuộc đứa bé trong bụng là của ai?

Thật sự là cô làm tình quá thường xuyên nên cũng có chút nhớ không rõ.

Nhưng cô có nhớ mang máng là 2 tháng trước mình có đi ra ngoài cùng Hàn Vũ, cả hai đều ham muốn kích thích, vừa lúc thấy chỗ kia cũng không nhiều người nên hai người liền đã kịch liệt đánh dã chiến, vui sướng tràn trề một hồi. Hay là do lần đó nên cô mới có thai?

Không đúng, cũng có khả năng là của Phó Duẫn Thừa.

Nhớ rõ ngày hôm sau khi trở về với Hàn Vũ thì cô liền trộm tới hộp đêm cùng Tiểu Mỹ. Ai ngờ lại có một người đàn ông trẻ tuổi rất đẹp trai muốn tán tỉnh cô, nếu không phải Phó Duẫn Thừa đứng lúc tới kịp thì suýt chút nữa cô đã không khống chế được bản thân. Hậu quả khi làm cho đàn ông ghen thực nghiêm trọng, cô bị Phó Duẫn Thừa mang về nhà. Sau đó, anh trầm mặt hỏi cô: “Có 3 người rồi mà vẫn còn chưa đủ cho em sao?”

Vì thế, cô bị anh đè ở trên giường rồi tàn nhẫn mà làm suốt một ngày một đêm, ngay cả lúc ăn cơm cũng là ăn ở trên giường, tiểu huyết sung đến nỗi

không nhìn ra hình dạng, cuối cùng phải tỉnh dưỡng 3 ngày thì mới phục hồi lại.

Đã vậy cũng chưa xong, Phó Duẫn Thừa lại còn nói cho 2 người kia biết xong cùng nhau làm một lúc 3 người. Sau khi bị châm chọc mỉa mai một trận xong, cô thế không bao giờ dám làm chuyện loạn thông đồng này nữa. Trời biết cô có bao nhiêu oan ức, cô vốn không hề có ý định thông đồng với người ta, là người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai kia chủ động trước.

Kế tiếp, 3 người liền làm cô suốt một tuần, còn đối xử với cô lạnh nhạt không rõ. Nếu không phải cô khom lưng cúi đầu thì chỉ sợ còn sẽ bị cách mặt còn lâu nữa.

Thế cho nên, đứa bé này cũng có khả năng là của Hàn Vũ hoặc là Phó Duẫn Thừa.

Còn về phần Lục Trạch thì thời gian lúc đó lại đúng lúc anh đang đi công tác, vậy cho nên không có khả năng là của anh.

Nghĩ ngợi một hồi xong, Lâm Nhụy quyết định gọi điện cho 2 người kia, dù sao thì 2 người bọn họ cũng đều có khả năng là cha của đứa bé.

Ấn dây số của Hàn Vũ, Lâm Nhụy còn chưa kịp nói lời nào thì đầu bên kia liền truyền đến một giọng nói nhiệt tình và dào dạt gọi cảm: “Bảo bối, thế nào, muốn làm tình sao? Chỉ có điều là mấy ngày nay anh bị ba già an bài đến chỗ bộ đội để rèn luyện, chờ anh trở lại rồi sẽ thỏa mãn em!”

“...” Cô dường như đã quên mất Hàn Vũ là động vật hoàn toàn dùng thân dưới để suy nghĩ.

Lâm Nhụy đỏ mặt ửng một tiếng khinh miệt. “Anh suy nghĩ nhiều rồi, em phải nói cho anh biết chuyện này, anh đứng đắn một chút.”

“Được được được, bảo bối, em nói đi!” Giọng của Hàn Vũ vẫn không hề đứng đắn. “Anh đang đứng đắn đây.”

.....

Lâm Nhụy nói ra: “Em nói này, anh có khả năng sắp được làm ba. Đứa bé hẳn là đã được gần 2 tháng rồi.”

“Thật sao?” Hàn Vũ kinh hi hỏi.

“Là thật.”

“Nhưng... Anh cũng biết mà. Trong khoảng thời gian đó, anh, em và còn có cả Duẫn Thừa đều cũng làm... Thế cho nên, đứa bé cũng có khả năng là con của...”

Lâm Nhụy áp a áp ứng nói xong rồi chờ đợi kết quả.

Không phải là sự mất hứng như Lâm Nhụy đã dự đoán, tâm trạng của Hàn Vũ ngược lại còn rất hưng phấn.

“Bảo bối, em yên tâm, mặc kệ là của ai, chỉ cần em sinh thì anh đều thích. Hơn nữa, nói không chừng đứa bé đó chính là của anh! Haha, anh phải nói cho ba biết, tắt máy trước đây, tạm biệt em!”

“Chờ một chút, em vẫn chưa...” Lâm Nhụy chưa dứt lời thì Hàn Vũ đã cúp điện thoại.

Lâm Nhụy vỗ trán thán nhẹ, ở cùng Hàn Vũ đã được 3 năm, Hàn thị trưởng vốn dĩ không đồng ý mối quan hệ giữa cô và Hàn Vũ. Năm nay mới chuyển biến tốt đẹp được một ít, tuy vẫn không đồng ý nhưng cũng không hề phản đối. Chuyện cô mang thai còn chưa xác định, lỡ như đến lúc sinh đứa bé này ra rồi phát hiện nó là con của Phó Duẫn Thừa thì cô phải làm sao bây giờ?

.....

Tiếp theo nên gọi cho Phó Duẫn Thừa.

Nói thật, đối với Phó Duẫn Thừa, cô vừa yêu vừa sợ. Cô biết Phó Duẫn Thừa vẫn luôn muốn có con, nhưng đứa nhỏ này cũng có khả năng không phải là con của Phó Duẫn Thừa, không biết Phó Duẫn Thừa sẽ làm như thế nào.

Không lẽ bắt cô phá thai sao?

Nếu đây là điều mà Phó Duẫn Thừa muốn thì cô sẽ làm. Dù sao, cô cũng tự biết bản thân nợ Phó Duẫn Thừa quá nhiều.

Nhưng, trong bụng bỗng có một sinh mệnh là loại cảm giác thực vi diệu, cô chưa bao giờ trải nghiệm quá, thật giống như là có một tia hy vọng mới.

Nếu thật phải phá thai...

Cô cũng không dám tưởng tượng.

Việc đã đến nước này, duỗi đầu một đao mà súc đầu cũng là một đao, gọi điện trước rồi tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47-4: Phiên ngoại (2) - Ba của đứa bé rốt cuộc là ai?

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Ba tiếng chuông vừa đổ thì liền có người nghe máy.

“Tiểu Nhụy? Anh đang lái xe, gần về đến nhà rồi.”

Nghe được giọng nói trầm ổn hữu lực của Phó Duẩn Thừa làm trái tim Lâm Nhụy nổi lên một trận lên men. Buổi sáng hôm nay, cô nói muốn ăn đồ ngọt ở cửa hàng mới mở trong trung tâm thành phố, nhưng bởi vì xếp hàng quá khó nên Phó Duẩn Thừa dù chưa ăn bữa sáng vẫn liền đi mua về cho cô.

Phó Duẩn Thừa là một người đàn ông rất nghiêm túc. Từ sau khi ở cùng cô thì anh đối xử với cô đặc biệt tốt, hai người sống với nhau như vợ chồng bình thường, đơn giản mà hạnh phúc, anh còn phụ giúp Lâm Nhụy làm việc nhà. Hiện tại, Phó Duẩn Thừa đã từ một người đàn ông chỉ biết làm đồ qua loa biến thành đầu bếp nấu ăn cao cấp.

Phó Duẩn Thừa còn nói, anh nguyện ý làm cơm cho cô cả đời.

Chỉ có điều là, anh càng làm như vậy thì Lâm Nhụy càng cảm thấy áy náy. Cô không có cách nào để cắt đứt quan hệ giữa mình với Hàn Vũ và Lục Trạch. Tuy Phó Duẩn Thừa thỏa hiệp, nhưng mà, ai lại nguyện ý chia sẻ người mình yêu với những người khác?

Lâm Nhụy càng thêm có một loại cảm giác xúc động muốn khóc, Phó Duẩn Thừa tốt như vậy, sau khi biết chuyện này thì liệu anh có thể sẽ vứt bỏ cô hay không...

Cô do dự, cuối cùng vẫn quyết định nói ra.

“Ông xã, em muốn nói chuyện này với anh. Anh đừng nói gì cả, em sợ sau khi anh lên tiếng thì em sẽ không dám mở miệng nói nữa, nhưng chuyện này em không thể gạt anh. Là như thế này, sáng nay, em cảm giác thân thể có chút không thích hợp, ghé thăm muốn ối nên sau đó em liền đi mua...”

Một hơi nghiêm chỉnh nói xong, Lâm Nhụy gắt gao nhắm mắt lại. Cô không dám nghĩ đến phản ứng của người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại.

“Két ——”

Tiếng thắng xe mãnh liệt vang lên.

“Em nói, em mang thai?... Đứa bé không xác định là của anh hay là của Hàn Vũ?” Phó Duẩn Thừa tận lực thả chậm thanh tuyến, chỉ là âm cuối vẫn còn mang theo vài phần run rẩy.

“Àn.” Lâm Nhụy nhỏ giọng lên tiếng. Cô không biết nên nói gì.

“.....” Bên kia trầm mặc, không đáp lại.

Tựa như ném một viên đá vào trong mặt nước đang lặng, yên tĩnh, lặng yên không một tiếng động.

Trái tim Lâm Nhụy ngay lập tức trầm xuống.

Cô gian nan mở miệng, trong giọng điệu mang theo sấp ý: “Ông xã, em hiểu ý của anh... Em yêu anh, anh yên tâm, chuyện này em sẽ tự mình xử lý.”

So với đứa bé, cô càng không muốn làm cho Phó Duẩn Thừa thương tâm.

Đến khi Lâm Nhụy chuẩn bị tắt máy thì Phó Duẩn Thừa ở đầu bên kia rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Em muốn xử lý đứa bé này như thế nào?” Anh bình tĩnh hỏi.

“Phá nó sao?”

“Em...” Lâm Nhụy nghẹn lời. Cô xác thật đã nghĩ như vậy.

Phó Duẩn Thừa thờ dài. Anh dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Nghe anh nói này, anh không có ý kêu em phá bỏ đứa bé, tạm không nói đến chuyện đứa bé có phải là con của anh hay không, việc phá thai rất nguy hiểm, sẽ làm tổn hại đến thân thể của em. Chỉ với điểm này thôi thì anh sẽ không cho em đi phá

thai.”

“Còn nữa, em không phải nói đứa bé cũng có khả năng là con của anh sao? Từ khi anh đang quyết định chung sống hoà bình với bọn họ thì anh cũng đã nghĩ kỹ rồi, sẽ có một ngày này xuất hiện, thế cho nên, mặc kệ đứa bé có phải là con của anh hay không thì anh đều sẽ đối đãi với nó thật tốt và xem nó như con ruột của mình, anh sẽ cố làm một người cha tốt. Gia đình của chúng ta sẽ có thêm một tiểu thiên sứ nữa.”

Lâm Nhụy nghiêm túc nghe, sau khi nghe anh nói xong, cả người cảm động đến rối tinh rối mù.

Cô ghen ngào hỏi: “Vậy vì sao hiện tại anh mới nói, em còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng...”

“Bà xã, em đừng khóc.”

Con người sắt đá cũng có nhu tình, đặc biệt là đối với người thân cận trước mặt, cho dù ở bên ngoài có lạnh lùng đậm bạc đến cỡ nào thì khi người mình yêu rơi lệ, mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì, cũng đều đủ để làm cho trái tim của anh mềm ra.

Phó Duẩn Thừa đau lòng một trận, biết người mình yêu hiểu lắm, anh vội vàng giải thích: “Anh lúc này là bởi vì đột nhiên nghe thấy chuyện này nên không kịp phản ứng lại, chủ yếu là quá kích động, có con, anh vui mừng còn không kịp.”

“Là thật sao?”

Lâm Nhụy hỏi theo bản năng.

“Là thật!”

Phó Duẩn Thừa kiên định trả lời.

Lâm Nhụy nhanh chóng chuyển buồn thành vui: “Cảm ơn anh, ông xã!”

Kích động, vui vẻ, hạnh phúc... Dù loại cảm xúc lập tức nảy lên trong lòng cô, ngược lại, đến cuối cùng một lời nói dễ nghe cô cũng không nói ra được, chỉ còn lại có một câu đơn giản này.

“Được được, trước đừng khóc.” Trong giọng nói chuyện của Phó Duẩn Thừa để lộ ra tia cưng chiều: “Khóc nhiều sẽ không tốt đối với đứa bé ở trong bụng, mau nín khóc. Em còn muốn ăn cái gì không? Sẵn tiện anh sẽ mua về cho em luôn.”

Lâm Nhụy nghe lời không khóc, từ từ đầu giường rút ra một tờ khăn giấy rồi xoa xoa nước mắt, cô suy nghĩ một chút. “Em còn muốn ăn nho, còn muốn uống trà sữa, còn thêm...”

Lâm Nhụy một hơi nói xong mấy chục loại đồ ăn, nếu không phải Phó Duẩn Thừa có trí nhớ tốt thì chắc anh sẽ không nhớ được hết.

Sau khi lặp lại một lần xong, Phó Duẩn Thừa nói: “Bà xã, em ở nhà chờ anh, anh mua xong liền lập tức trở về.”

“Àn, được.”

Hiện giờ, tảng đá nặng ở trong lòng Lâm Nhụy rơi xuống, cô thuận theo mà ngoan ngoãn đồng ý.

Chỉ là, sau khi hai người tạm biệt, lúc cô chuẩn bị tắt điện thoại thì Phó Duẩn Thừa đột nhiên nói.

“À mà khoan đã, bà xã à, anh đột nhiên nhớ ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Chính là ——” Phó Duẩn Thừa hiếm khi thấy có chút thẹn thùng.

“Em còn nhớ rõ hơn một tháng trước, ngày sinh nhật của em không, anh cùng Hàn Vũ ở nhà làm party để chúc mừng sinh nhật em, buổi tối hôm đó, chúng ta uống tương đối nhiều, sau đó, hơn nửa đêm thì Lục Trạch cũng gấp gáp trở về, sau đó 4 người chúng ta liền...”

Ý tứ này không cần nói cũng biết.

Lâm Nhụy kinh ngạc nhảy dựng lên: “Ngày đó Lục Trạch cũng về? Chẳng phải là đúng vào lúc đó thì anh ấy đi công tác nên không kịp về cùng tổ chức sao?”

Đối với chuyện ngày hôm đó, cô chỉ nhớ mông máng sau khi trải qua một đêm thực kích thích điên cuồng, sáng ngày hôm sau chỉ còn có cô, Hàn Vũ và cả Phó Duẩn Thừa, ba người cùng nhau nằm ở trên giường...

Nhưng, đối với Lục Trạch, cô lại không có một chút ấn tượng nào là đêm hôm đó cũng có sự hiện diện của anh ở đó.

Phó Duẩn Thừa khẳng định trả lời Lâm Nhụy. “Sáng sớm hôm sau, Lục Trạch liền rời đi, anh cho rằng em đã biết nên không nói.”

Sao cô biết chứ?

Trời ạ, thật sự không nghĩ ra được đêm đó rốt cuộc cô đã uống bao nhiêu rượu, sao lại có thể lăn lộn dưới thân của ba người đàn ông cường tráng như vậy.

Lâm Nhụy xấu hổ mặt đỏ bừng, cô biết mình là người không biết kiềm chế nhưng không ngờ rằng bản thân lại có thể phóng túng đến nước này.

Cô đột nhiên hiểu rõ hàm nghĩa ở trong câu nói của Phó Duẩn Thừa, không thể tin tưởng: “Ông xã, ý của anh là, đứa bé này cũng có khả năng là con của Lục Trạch?”

“Cũng có khả năng.”

Phó Duẩn Thừa trầm giọng nói: “Anh kiến nghị em nên nói chuyện này cho Lục Trạch, cậu ta cũng có quyền được biết.”

“Em biết rồi, ông xã.”

Nói thêm vài câu với Phó Duẩn Thừa xong, Lâm Nhụy mới tắt điện thoại.

Cô nhìn thông tin biểu hiện số di động của Lục Trạch, khóc không ra nước mắt.

Vậy là, con của cô lại có thêm một người ba sao?

Hít sâu một hơi, cô ấn số điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tra nam tra nữ

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Trong phòng hiện tại còn có rất nhiều người, tuy rằng làm lúc lén lút rất kích thích, nhưng không có cách nào để tận hưởng trọn vẹn niềm vui sướng ấy được, đặc biệt là thiếu chút nữa đã bị người khác phát hiện, Lâm Nhụy sống chết cũng không muốn tiếp tục.

Hàn Vũ đành phải tạm thời buông tha cho tiểu yêu tinh đang quyến rũ anh rồi tùy tiện tìm lý do để rời khỏi phòng.

Không có cách nào, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, bị ghen thật sự là quá khó để tiếp nhận.

Mà đàn ông là động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, dục vọng vừa bùng lên, cái gì cũng đều đành phải thuận theo người kia.

Anh về phòng trước, đi tắm nước lạnh để sớm hạ hỏa cho dục vọng đang ồn ào náo động phía dưới, chờ cô đến rồi hai người lại làm chuyện thống khoái.

Hàn Vũ đến trước sảnh lớn, nhân viên làm việc ở Tôn Dạ sao có thể không quen biết Hàn đại công tử. Họ vội vàng nhiệt tình nghênh đón, giám đốc trực ban đã sớm chuẩn bị căn phòng xa hoa nhất dành cho anh. Khi Hàn Vũ đang chuẩn bị lấy chìa khoá phòng để lên lầu thì khóa mắt đột nhiên liếc tới giao diện ở quầy tiếp tân đang tuyên truyền các loại hình phòng nghỉ với màu sắc rực rỡ.

Anh để chìa khoá phòng cao cấp nhất lại rồi tùy tay chỉ vào: "Kia, đổi loại hình phòng thành cái treo trên tường kia."

Giám đốc trực ban nhìn theo, vừa thấy, đây không phải phòng tình thú mới nhất mà công ty bọn họ mới mở ra tháng trước sao, bên trong có trang bị các loại đồ dùng tình thú, gây mất xa hay trứng nhét rung rung gì đó đều xem như là cấp bậc kích thích, là món đồ mà nam nữ ở đô thị đều rất yêu thích.

Không ngờ rằng, Hàn đại công tử cũng thích như vậy.

Nụ cười của giám đốc trực ban ngay lập tức trở nên mờ ám: "Dạ vâng, tôi sẽ đổi phòng ngay."

Hàn Vũ gật gù đầu, trên mặt nhìn không ra một chút ít ngượng ngùng.

Anh không quên nhún mày dặn dò nói: "Tìm phòng nào sạch sẽ một chút, đồ vật ở bên trong đều phải đổi thành mới."

Đồ trong phòng của khách sạn đều là đồ đã có rất nhiều người dùng qua, ai biết có vệ sinh hay không, vẫn là nên dùng đồ mới cho yên tâm.

"Dạ, xin cậu chờ một lát." Giám đốc trực ban phân phó cho nữ nhân viên bên cạnh đổi tất cả những vật trong phòng tình thú thành đồ mới.

Những "đồ vật" đó là cái gì, không cần nói cũng biết, đơn giản chính là những đồ dùng tình thú chuyên dụng, Hàn đại công tử này rất muốn dùng thử trên thân thể trắng nõn của ai kia.

Tuy trong lòng đã tò mò rất nhiều chuyện, nhưng vì sự chuyên nghiệp trong công việc nên nữ nhân viên liền làm theo những việc được phân phó.

Bởi vì Hàn Vũ dặn dò muốn đổi mới toàn bộ đồ dùng ở trong phòng nên nhân viên dọn phòng liền dẫn khách đi phòng khác, nhưng vẫn còn cần thêm một chút thời gian.

Vì thế, Hàn Vũ thành thoi ngồi chờ ở trên sofa được đặt trong đại sảnh. Anh vừa chờ đợi vừa bắt chéo chân chơi di động.

Bộ dáng anh vốn dĩ rất soái khí, nghiêm nhiên nhìn giống như là tiểu minh tinh ở trong TV, Hàn Vũ vừa mới chỉ ngồi ở chỗ này trong chốc lát thì đã liên có vài cô gái nhân viên phục vụ nhìn lên, hai bên gò má của cả một đám đều đỏ lên, đôi mắt sáng rực.

Trong lòng mỗi một cô gái đều có một mộng tưởng mình được làm cô bé lọ lem và chờ đợi một ngày nào đó mình có thể được vương tử anh tuấn giàu có nhìn trúng rồi sớm bay lên cao biến thành phượng hoàng. Giờ thì cơ hội tốt ở ngay trước mắt, đặc biệt là một người như Hàn đại công tử thì ai mà không muốn tranh thủ một chút.

Cốt yếu là làm sao để vào được mắt xanh của Hàn đại công tử?

Có một nữ phục vụ liền ân cần bưng ly trà qua, dùng tư thái thẹn thùng đứng ở trước mặt Hàn Vũ.

"Cậu uống ly trà đi."

Cô tận lực khoe ra những gì tốt nhất của mình và chờ đợi sự ưu ái từ đối phương.

Kỳ thật, cô lớn lên cũng có vài phần tư sắc, hơn nữa cổ tình đề nặng giọng nói nên giọng nói chuyện mang theo một cổ ôn nhu êm tai, đủ để hấp dẫn không ít người.

Hàn Vũ đang đắm chìm ở trong thế giới của chính bản thân mình. Theo bản năng, anh bị giọng nói hấp dẫn làm ngẩng đầu thì thấy mỹ nữ phục vụ đang dùng hai mắt ẩn chứa tình ý mà nhìn mình.

Về mặt này anh gặp qua không ít, cũng có thể lý giải ra hàm nghĩa của nó, nếu như hôm nay là một ngày bình thường thì anh nhất định sẽ không ngại mà làm một phát.

Chỉ là hiện tại...

Hàn Vũ mắt nhìn nội dung trên màn hình di động.

Tiêu đề là "Dụng cụ tình thú của nam nữ", mặt trên còn có sơ đồ giải thích cách sử dụng dụng cụ tình thú cùng với làm như thế nào để tạo cho cả hai bên nam nữ đều có được cảm giác vui sướng.

Chỉ mới nhìn tư thế hoa hòe loè loẹt kia mà nói thì cũng đã đủ khiến cho người ta tính thú dạt dào.

Anh vừa rồi mê mẩn di động hồi lâu là vì do cái này.

Lúc này thấy giao diện tuyên truyền phòng tình thú, anh đột nhiên có hứng thú.

Không sai, tiểu yêu tinh kia đã có thể dễ dàng câu lấy trái tim anh, vậy thì anh không thể dễ dàng để cho cô được lợi, muốn chơi thì liền chơi không giống bình thường một chút mới đúng.

Thế cho nên, Hàn Vũ đang tích cực làm "Chiến lược chuẩn bị hành động".

Hiện tại, trong lòng và trong mắt anh chỉ tràn đầy ý nghĩ phải làm như thế nào để thu thập tiểu tảo hóa mê người kia. Còn về phần nữ phục vụ trước mặt này, anh chỉ có thể nói tiếng xin lỗi.

"Cô để đó là được rồi."

Thuận miệng nói một câu, anh lại cúi đầu tiếp tục nghiên cứu "Chiến thuật".

Loại cảm giác bị làm lơ này khiến nữ phục vụ xấu hổ, tự dung khi không lại tự làm mất mặt mình, cô mang theo gương mặt xám xịt rời.

.....

Lại nói về Lâm Nhụy, người còn ở phòng KTV nhưng lại thất thần, cô cùng Tiểu Mỹ hát chung với nhau mấy bài, thỉnh thoảng có chú ý tin tức nhắc nhở từ di động.

Tiểu Mỹ giễu cợt cô vài câu: "Nhìn chăm chăm vào di động làm cái gì? Mau khai đi, có phải cậu đã có bạn trai hay không?"

"Tên gì? Có đẹp trai không? Tớ đã gặp hay chưa?" Trục tiếp hỏi liên tục.

"Sao lại có thể... Chị đây còn là cầu độc thân quý tộc không phải sao?" Lâm Nhụy vội vàng phản bác.

Bạn trai?

Đúng hơn là bạn giường.

Đàn ông cô gặp đều là loại đi thận không đi tâm (Chỉ trao thân thể chứ không trao trái tim), người duy nhất khiến cô động tâm là Phó Duẩn Thừa, nhưng anh đối với cô lại lãnh đạm, may mắn là trước kia cô đã là một người không tim không phổi, nếu không thì sẽ thương tâm đến chết a.

Hai người nói đùa trong chốc lát, di động của Lâm Nhụy lại đột nhiên vang lên.

Vừa vào WeChat, Hàn Vũ đã gửi số phòng qua.

Về mặt của Lâm Nhụy trong nháy mắt sáng lên, tinh thần tỉnh táo.

"Tớ có việc phải đi trước! Tiểu Mỹ, cậu ở lại cùng nam thân của cậu vui sướng chơi đùa đi."

Nhìn Tiểu Mỹ một cách mờ ám và chớp chớp mắt xong, Lâm Nhụy liền xách theo túi xách vội vàng rời đi.

Khi tình cảm bị thiếu hụt, cô chỉ có thể tìm đến với sự đền bù bằng niềm sung sướng về thể xác.

Trước kia, cô từng đọc một cuốn sách có nói rằng khi yêu một người thì ta sẽ không nguyện ý đem thân thể của mình dâng hiến cho người khác, từ nay về sau trong lòng chỉ tràn đầy bóng hình của người ấy.

Nhìn lại chính mình, Lâm Nhụy không khỏi tự giễu, cô cũng thật đủ tra.

Nhưng xã hội này, thời buổi này, nam nữ làm tình vốn là chuyện bình thường, không chiếm được thứ cô muốn thì phải theo đuổi vui thích từ thân thể thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Nam nữ làm tình (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Lâm Nhụy đi thang máy lên lầu 25, qua dãy hành lang thật dài thì mới tới được căn phòng mà cô muốn tìm - phòng "2521".

Con số này có vẻ lằng mạp.

Cô đứng yên ở cửa rồi nhẹ nhàng gõ gõ hai tiếng, bên trong không có ai đáp lại.

Chẳng lẽ là cô tìm nhầm phòng?

Nhìn lại tin nhắn mà Hàn Vũ gửi tới ban nãy, đúng là phòng "2521", không sai, đối chứng với số trước mặt, chính là căn phòng này.

Lâm Nhụy lại gõ cửa lần nữa.

Lần này mới vừa gõ một tiếng thì cửa phòng liền được mở ra.

Lâm Nhụy còn chưa kịp thấy rõ hoàn cảnh bên trong thì đã bị một cánh tay thuộc về đàn ông vuron ra ngoài kéo vào.

Đóng cửa, khóa trái, các động tác được thực hiện liền mạch, dứt khoát.

Ngay sau đó, Lâm Nhụy bị một thân hình cường tráng bao trùm lấy và đè ở trên cửa, không thể động đậy.

Bên tai là tiếng hít thở ầm ập, phun lên ở trên cổ cô, kích thích da thịt cô nổi lên một trận rùng mình.

Một loạt động tác này đều mau lẹ, Lâm Nhụy không phản ứng kịp. Suýt chút nữa thì cô đã nhịn không được mà hét lên một tiếng.

Cô duỗi tay đẩy thân hình đè ở trên người mình ra, vừa đẩy vừa hé miệng theo bản năng chuẩn bị kêu cứu.

“Đừng kêu.”

Là giọng của Hàn Vũ.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Lâm Nhụy mới trấn định được cảm xúc. Cô ngửa đầu nhìn, một khuôn mặt tuấn tú sáng lạn đang tươi cười với cô.

Là Hàn Vũ sao?

“Làm tôi sợ muốn chết.” Cô vỗ nhẹ bộ ngực để thuận khí, khuôn mặt nhỏ kinh hoàng chưa kịp ổn định lại.

Hàn Vũ thấy thế buông lỏng cánh tay đang giam cầm Lâm Nhụy ra rồi nhướn mày nói: “Tôi đáng sợ đến như vậy sao?”

“Không phải, tôi còn tưởng rằng là...” Bởi vì mấy người xấu xa trên phim truyền hình đều là cái dạng này nên hành động của anh làm cô không kịp trở tay một cái.

“Tôi còn tưởng rằng phụ nữ các cô đều thích bị đè ở trên vách tường nên tôi mới muốn làm vậy cho cô bất ngờ.” Hàn Vũ nửa nói giỡn.

Anh vừa tấm xong, ngồi ở trong phòng chờ một phút mà như một năm, thật vất vả thì Lâm Nhụy mới tới, vậy cho nên anh mới muốn làm một chuyện gây “Kinh hi” cho cô. Nhưng ai mà ngờ phản ứng của cô lại biến thành kinh hách.

Nhìn cô gái trước mắt sắc mặt tái nhợt, đúng thật là bị anh dọa sợ tới mức không nhẹ.

Nghe Hàn Vũ nói như vậy, Lâm Nhụy chẳng biết nên đáp lại anh cái gì. Nếu bị đè ở trên vách tường theo kiểu thế này thì có đánh chết cô, cô cũng sẽ không muốn lại gặp phải lần thứ hai.

Hai người cứ mãi nhìn nhau, không ai nói chuyện, không khí có chút xấu hổ.

Giống như là cuộc offline của 2 người bạn quen biết trên mạng, vốn dĩ hai người nói chuyện qua mạng rất tốt, nhưng khi gặp mặt ngoài đời thì lại không biết nên nói cái gì.

Đặc biệt là, cô cùng Hàn Vũ đều trực tiếp bỏ qua bước giới thiệu làm quen kia và chuẩn bị đánh nhau ở trên giường.

Cho dù là da mặt dày thì Lâm Nhụy cũng có chút ngượng ngùng.

Ánh mắt cô di động tự do, bắt tri bắt giác chuyển đến cơ ngực của Hàn Vũ.

Dáng người của Hàn Vũ cũng giống như khuôn mặt của anh vậy, đều rất mê hoặc người khác, quả thực làm người nhìn đến đều chảy máu mũi.

Dáng người thon dài, cơ bắp săn chắc cường tráng, hai điểm đỏ trước ngực, phía dưới chính là bụng nhỏ bình thản, hình dạng cơ bụng vẫn luôn kéo dài vào trong khăn tắm quần bên hông.

Mà ở chính giữa khăn tắm là một thứ gì đó đang nhếch lên, đặc biệt khiến người khác chú ý.

Lâm Nhụy trừng lớn mắt. Cô vẫn chưa làm gì mà, tại sao Hàn Vũ đã cứng thành như vậy a?

Thật ra thì Hàn Vũ không hề cảm thấy ngượng ngùng chút nào. Anh đã đọc hiểu được biểu tình ở trên mặt cô, tùy tiện xả khăn tắm để lộ ra cây còn th*t lớn thô đen.

côn th*t dựng đứng, quy đầu càng lớn đến dọa người, ở mả mắt đã rỉ ra chút dịch nhầy trong suốt làm lóe lên ánh sáng mê người.

Anh kéo tay nhỏ mềm mại của Lâm Nhụy rồi dùng nó bao phủ lên côn th*t.

Biểu tình cười như không cười: “Cô xem, nó đã gấp đến không chờ nổi.”

côn th*t ở trong tay Lâm Nhụy lại phình to thêm một vòng, một tay đã không thể cầm được hết. côn th*t so với hình dạng trong hình thì càng thêm cường tráng đến mức làm cho người ta sợ hãi. Cô thậm chí còn có thể cảm giác được gân xanh của côn th*t đang từ từ nổi lên.

Không có một cô gái nào khi đối mặt với cây còn th*t to lớn dị thường như thế này mà có thể thờ ơ. Lâm Nhụy cảm giác hạ thể có một dòng nước ấm áp róc rách chảy xuống. Cô không khống chế được thân thể mà theo bản năng mà kẹp chặt hai chân.

Cô buông túi xách rồi ngồi xổm xuống, sau đó bắt đầu toàn tâm toàn ý hầu hạ côn th*t lớn.

Cái miệng nhỏ khẽ nhếch, cô ngậm côn th*t từng chút một vào trong miệng.

Như là đang ăn kẹo que, Lâm Nhụy chậm rãi mút và liếm. Cô dùng cái lưỡi quấn quanh thân gậy, thi thoảng còn dùng đầu lưỡi chọt chọt với má mắt. Có thể nói là cô đã sử dụng hết 18 chiêu thức để hầu hạ côn th*t.

Lâm Nhụy cũng không có để hai túi trứng cô đơn. Cô vươn tay nhỏ ra xoa xoa, đặt chúng nó ở trong lòng bàn tay rồi thưởng thức, lạnh lạnh mềm mềm, giống như một món đồ chơi, xúc cảm cực kỳ tốt.

Hàn Vũ đứng dựa ở trên vách tường, híp mắt, cổ hơi hơi ngẩng lên, hưởng thụ khoái cảm mà cô gái đang khâu giao ở dưới thân mang đến.

Cũng không biết tiêu tao hóa này đã liếm qua bao nhiêu côn th*t của đàn ông, đầu lưỡi cũng quá biết mút, bên trong cái miệng nhỏ vừa ướt lại vừa trơn, rất nhiều lần đều suýt chút nữa làm anh ném súng đầu hàng. Cũng may là trong lòng anh còn đang chờ mong chuyện sẽ xảy ra kế tiếp nên mới có thể nhẫn nhịn giữ được tinh hoa của mình.

Không được, không thể cứ để tiếp tục như vậy.

Vốn dĩ lúc này đã bị nghẹn, nếu giờ lại còn để cô làm tiếp thì anh liền có thể sẽ bắn a.

Anh không muốn bắn sớm như vậy, còn chưa chính thức bắt đầu trò chơi đâu.

Nghĩ vậy xong, anh liền kéo đầu cô ra. Đối với ánh mắt khó hiểu của Lâm Nhụy, Hàn Vũ chỉ cười môi cười một cách tà khí.

“Chúng ta nên dùng cái này trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nam nữ làm tình (2)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Được chưa?”

Lâm Nhụy thấp thỏm hỏi.

Giờ phút này, thân mình trần trụi của cô dựa sát vào thành giường.

Không biết là tấm vải lụa màu đen đang che mắt cô được Hàn Vũ lấy ở đâu mà khiến cho cô không có cách nào nhìn thấy được.

Cả người như đang hoà trong bóng tối, đặc biệt là không có cảm giác an toàn.

Cô có chút hoảng loạn.

Hàn Vũ nhìn xung quanh phòng, nghe tiếng động nhỏ phát ra từ phía giường lớn thì liền cười khẽ. “Đừng nóng vội, sắp xong rồi.”

“Vậy anh nhanh lên.” Cô mang theo chút giọng điệu cầu xin.

Kỳ thật, vừa khấn trương, nhưng trong lòng cô cũng đang mãnh liệt tò mò, Hàn Vũ muốn làm cái gì?

Mơ hồ cũng có chút chờ mong, bỗng, giọng của Hàn Vũ phát ra. “Bảo bối, cô cứ từ từ, hai ta còn cả đêm dài.”

Vì thế, Lâm Nhụy bắt đầu thả lỏng toàn bộ cơ thể, để anh tùy ý đùa nghịch.

.....

Có thứ dị vật thô, dài nào đó đang ma sát quanh thân thể như muốn gói trọn cô. Loại cảm giác này, tựa như Hàn Vũ đang dùng dây thừng trói chặt cô lại.

Trói từ cổ chân, một đường quấn quanh đến phần bên trong đùi non, còn ở giữa eo bụng, mãi cho đến ngực, cuối cùng kéo dài lên trên đôi tay cô, và kết thúc ở cổ tay mảnh mai.

Hai đùi bị tách ra xong cột vào thứ gì đó rồi gấp lại.

Hiện tại, hai đùi thon nhỏ dính sát vào bụng, vì thế mà hai chân Lâm Nhụy chỉ có thể tách ra thật lớn, không khép lại được. Mà ở nửa người trên, tuy rằng đôi mắt không thể thấy được gì, nhưng vẫn còn có xúc giác, hai luồng mềm mại trước ngực bị dây thừng trói thật chặt, thậm chí là có chút ghì siết, làm cô hơi hơi đau đớn.

Tư thế này thật sự không phải là tư thế làm người ta thoải mái a.

Lâm Nhụy cô không phải đứa ngốc. Lúc này, cô đang nhớ tới mấy video SM mà mình đã từng xem qua trên mạng.

Nhớ rõ khi ấy, thân thể cô gái trần trụi bị buộc chặt thành các loại tư thế, mềm mại đến mức tận cùng. Cô không thể tưởng tượng nổi, đặc biệt là phía dưới phần bình luận còn có người thảo luận cái loại hình trói này vừa thoải mái vừa sexy. Ý nghĩ ngay lúc đó của cô là nếu làm như vậy thì sao có thể thoải mái? Bị bó giống như bánh quai chèo, rõ ràng là đang tra tấn thân thể mình mà?!

Đó là lần đầu tiên Lâm Nhụy tham gia vào phạm trù của văn hóa SM, sau đó cô liền đánh lui trống lớn, không dám đặt chân vào trong đó dù chỉ một chút.

Nhưng theo số tuổi không ngừng tăng, kinh nghiệm làm tình cũng dần dần tăng theo, đối với những tư thế làm tình bình thường, tuy rằng lúc làm rất sượng, nhưng sâu bên trong nội tâm vẫn cảm thấy thiếu chút kích thích, làm cho cô có khát vọng muốn tiếp xúc một mảng làm tình mới.

Có đôi khi, Lâm Nhụy sẽ lơ đãng nghĩ tới SM, thế nhưng nói chung là có tà tâm nhưng không có gan lớn. Cô cũng chỉ dám suy ngẫm trong lòng mà thôi.

Không nghĩ tới lần này lại tiếp xúc với nó.

Chỉ là, khi đang đối mặt với một sự việc mới, trong lòng lại không hề có chỗ dựa, cô liền nhịn không được mà muốn lùi bước.

“Tôi...” Lâm Nhụy khẩn trương giật giật môi. “Có chút sợ hãi.”

Khi bản thân không thể dùng đôi mắt để nhìn những sự việc xảy ra xung quanh thì dường như thời gian cũng sẽ trở nên dài hơn. Cái loại cảm giác không xác định này, bao gồm các lớp trói buộc trên người này, đều làm cho cô không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi khôn cùng.

Cô nâng tay lên muốn tháo dải lụa trên mặt xuống.

“Đừng nhúc nhích.”

Hàn Vũ ngăn cô lại xong hôn một cái thật nhanh an ủi cô. “Tôi sẽ không làm cô bị tổn thương.”

“Àn.”

Cổ lẽ là do tác dụng của nộ hôn cùng giọng nói trầm ấm kia, tựa như lông chim phiêu phiêu dừng ở trên má cô, khiến loại cảm giác thấp thòm bất an sâu trong nội tâm này hình như đột nhiên phai nhạt đi rất nhiều, Lâm Nhụy không có phản kháng mà thấp giọng đồng ý.

Cô nhu thuận như vậy làm Hàn Vũ thực vừa lòng.

“Lần đầu tiên tiếp xúc thì sẽ cảm thấy có chút mới lạ. Nhưng cứ tin ở tôi, sẽ rất thoải mái.”

Anh vừa giải thích vừa tinh tế thưởng thức tác phẩm do mình tạo nên.

Cô gái trước mặt giống như trẻ con mới được sinh ra, bị lột sạch để lộ ra ngực lớn eo nhỏ, dáng người đẹp.

Mà giờ phút này, thân thể mềm mại bị dây thừng gắt gao buộc chặt thành một hình dạng làm đàn ông huyết mạch phun trào.

Cô bị bắt nửa quỳ, hai chân bởi vì bị buộc chặt mà tư thế đang rộng ra. Không cần vận dụng hai chân thì tiểu huyết mạch người cũng đã tận tình bày ra cho người trước mắt xem.

Ấm để lộ rõ hiện màu sắc phấn nộn, giống như là cánh hoa kiều diễm, nhụy hoa lại tinh tế, bao vây lấy làm đàn ông mất hồn.

Chỉ tiếc, có lẽ là do cô có chút khẩn trương nên tiểu huyết mạch vẫn còn khô cạn.

Nhìn hướng lên trên, không có gì hấp dẫn lực chú ý của người khác hơn là hai vú lớn đầy đặn trước ngực của cô, nhũ thịt trắng nõn tinh tế bị dây thừng siết chặt, vòng qua núm vú, cổ tinh thắt chặt làm cặp vú hiện ra, thu hút ánh nhìn có vẻ càng thêm cực lớn.

Cặp vú lớn bị niết thành hình dạng nón, dựng đứng cao ngất, núm vú cũng dần cứng lên, giống đang đợi chờ người đàn ông hút cùng ngất lầy.

Cô bị che mắt bằng dải lụa màu đen nhìn về hướng anh, khuôn mặt nhỏ biểu hiện sợ hãi, giống như một con sơn dương trần trụi nhu nhược bắt lực mà lại ngon miệng, mặc người xâu xé.

Nhưng phải nhu nhược như vậy thì mới có thể kích thích khoái cảm muốn làm nhục trong lòng đàn ông.

Thậm chí là muốn phá hư.

Đây là chỗ đặc biệt khác giữa SM với làm tình bình thường.

Hàn Vũ nhìn không được mà duỗi tay kéo núm vú to hồng điểm kia.

Lực đạo của anh không nhỏ. Anh đặt núm vú ở giữa hai ngón tay rồi vân vê, kéo dài đến cực hạn xong lại đột ngột buông ra.

Núm vú kiều nộn chưa từng trải qua sự lấn lộn như vậy nên sau khi bị đối xử lặp lại hai lần thì đã sưng lên.

“A...” Lâm Nhụy nhú mảy, rên rì.

Người trong bóng đêm, cảm giác luôn nhảy bén đến đặc biệt, cảm quan có được hình như đều sẽ tụ hợp tại một chỗ.

Đột nhiên, Hàn Vũ buông lỏng tay ra.

Lâm Nhụy cho rằng bản thân đã được giải thoát nên nhẹ nhàng thở ra trong lòng.

Đối với chuyện ngược đãi núm vú, trước kia Phó Duẩn Thừa đã cho cô thử qua. Hơn nữa, khi xuống tay còn ác độc hơn nhiều so với lần này nên khiến trong lòng cô vẫn còn có bóng ma.

Vẫn là đừng trải qua nữa thì hơn.

Nhưng giây tiếp theo, cô mới biết được là do mình suy nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Nam nữ làm tình (3)

Hai cái nhũ kẹp lạnh lẽo kẹp ở trên núm vú của cô.

Kẹp thực chặt, mang theo cảm giác đau đớn, giống như là bị kim đâm tra tấn, Lâm Nhụy nhìn không được mà quơ quơ thân thể muốn thoát khỏi.

Nhưng cô chỉ vừa nhúc nhích thì trong không khí liền truyền đến tiếng "Đinh đinh đang đang". Hóa ra, trên nhũ kẹp có treo một sợi lục lạc, theo thân hình Lâm Nhụy di động mà không ngừng phát ra tiếng vang.

Lâm Nhụy mặc danh cảm thấy thật hổ thẹn, cho dù nhìn không thấy, nhưng ở trong đầu cô đã hiện ra bộ dáng của mình ngay lúc này.

Tiếng chuông lục lạc làm Hàn Vũ cũng cảm thấy rất thú vị, anh duỗi tay tùy ý kích thích nhũ kẹp làm thanh âm này liên tục reo vang.

Giống như là vừa tìm được một món đồ chơi mới lạ, Hàn Vũ vui vẻ chơi đùa. Anh nhìn núm vú ước chừng đã tăng lên gấp đôi vừa hồng lại vừa sưng kia rồi thưởng thức bộ dáng khó nhìn rên rì của Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy cảm thấy bản thân mình có đôi khi thật ti tiện, rõ ràng là bị ngược, thân thể đang đau đớn, nhưng sau khi đau tới cực điểm, đến khi toàn bộ núm vú đã gần chết lạng thì cô lại có thể từ trong đau đớn tìm được một loại cảm giác sung sướng, đau đớn trộn lẫn với vui sướng.

Tiếng rên rì thống khổ ngay từ đầu cũng dần dần chậm rãi thay đổi, trên khuôn mặt nhỏ là một mảnh hồng vũ mị.

Hàn Vũ tất nhiên là có chú ý tới sự biến hóa của Lâm Nhụy.

"Thật dâm đang." Anh nhìn không được mà cảm thán.

Nhớ tới nội dung tin nhắn mà mình nhìn thấy lúc trước ở trên di động, vẻ mặt của anh lại nóng lòng muốn thử.

Thu tay về từ trên nhũ kẹp, anh mở ngón kéo ở chiếc tủ đầu giường ra rồi chọn lựa mấy thứ ở bên trong, cuối cùng lấy một cây gậy mát xa có kích cỡ vừa phải ra.

Tuy so ra kém kích cỡ côn th*t của anh, nhưng hình dạng cũng đã thực khả quan, từ xa nhìn lại thì thật sự giống với côn th*t của đàn ông.

Sờ soạng tiểu huyết sớm đã ướt đầm của cô một lúc rồi anh nhét cây gậy mát xa vào trong.

Âm đế kiều nộn bị căng ra hai bên, gậy mát xa trực tiếp cắm nguyên cây vào trong. Mới vừa tiến vào trong tiểu huyết ướt át thì đã bị tăng tăng lớp lớp mị

thịt ở bên trong gắt gao bao vây lấy.

Lâm Nhụy kinh hô một tiếng, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì giọng điệu đã phá thành mảnh nhỏ: "A nga... Chậm một chút... A, thật thoải mái..."

Tuy biết đó chỉ là cây gậy mát xa, nhưng cảm giác khi tiểu huyết bị cắm đúng thật là thoải mái. Khoái cảm tê tê đại đại khiến cô không nhịn được mà chìm đắm ở trong đó.

đầu v* còn đang đau, nhưng tiểu huyết lại vui sướng.

Hàn Vũ hơi hơi rút cây gậy mát xa đang cầm ở trong tay ra chút rồi lại lần nữa hung hăng tiến vào, tốc độ thực mau, lặp lại vài lần như vậy xong, d*m thủy ở trong tiểu huyết càng lúc càng nhiều, ngay cả mặt ngoài của cây gậy mát xa cũng ướt đầm đề.

Nghe được tiếng rên rỉ của Lâm Nhụy, anh nhướn mày: "Cô xác định để tôi chậm một chút?"

Nói xong, anh cố ý thả chậm tốc độ ra vào của cây gậy mát xa, chậm rì rì, đầm thọc nhột nhột.

Thế công kịch liệt ban đầu ngay lập tức ngừng, giờ phút này, cảm giác khi cây gậy mát xa ra vào ở trong tiểu huyết thật giống như là gãi không đúng chỗ ngứa, dù làm thế nào cũng đều cảm thấy không dễ chịu.

Lâm Nhụy đang sáng khoái mà lại bị dừng nên ngay lập tức nóng nảy. Cô mở miệng thúc giục Hàn Vũ: "Nhanh lên, nhanh lên..."

"Tiểu tao hóa đầy lòng tham."

Hàn Vũ néo néo vú to của cô rồi lại lần nữa cắm cây gậy mát xa thật sâu vào bên trong.

Chỉ có điều là, lần này anh không tiếp tục dùng tay để điều khiển cây gậy mát xa mà là ấn chốt mở làm cây gậy mát xa chuyển động ở trong tiểu huyết của Lâm Nhụy.

Giống như bị điện lưu đánh trúng, cái cảm giác tê dại ở hạ thể lại lần nữa xuất hiện, vừa ngứa lại vừa sướng, mang theo khoái cảm thỏa mãn khó có thể hình dung.

Tiếng cây gậy mát xa "Ong ong" rung động, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng quấy nước ở bên trong tiểu huyết. Sắc mặt của Lâm Nhụy cũng càng lúc càng hồng, thân thể mềm mại vốn dĩ trắng nõn cũng dần dần trở nên hồng nhạt giống như tôm luộc, sướng đến mức toàn bộ đại não của cô đều choáng váng.

Hàn Vũ nhìn một màn này, hầu kết lẫn lộn lên xuống.

Đôi con ngươi của anh trở nên sâu thẳm, ngọn lửa thiêu đốt ở bên trong càng cháy hùng hực.

côn th* cứng còng ở dưới háng tỏ rõ anh giờ phút này cũng đang phải thừa nhận dục vọng dầy vò.

Anh đột nhiên vót Lâm Nhụy lên rồi ôm vào trong lòng ngực.

Khung xương của Lâm Nhụy vốn dĩ liền tinh tế, vậy mà giờ đây cả người cô đều nằm gọn ở trong lòng ngực của Hàn Vũ. Vóc dáng của Lâm Nhụy không tính là nhỏ, nhưng có Hàn Vũ thân cao 1m8 đối lập thì cô ngay lập tức giống như búp bê Tây Dương.

Hàn Vũ đứng dậy, ôm bé con trong lòng ngực đi hướng trước gương.

Đứng nhìn Hàn Vũ bề ngoài nhìn sơ qua thật giống như có bộ dáng của một mỹ thiếu niên ở trong bộ truyện tranh, nhưng sức lực mà anh nên có cũng không ít. Khi anh làm một loạt động tác này thì quả thực phải nói là dễ như trở bàn tay.

"Biết không? Cô hiện tại thoát nhìn thật đậm đàng, tôi rất muốn làm cô."

Anh cúi đầu rồi nhẹ nhàng gặm cắn vành tai của Lâm Nhụy và nói.

Giọng điệu trầm thấp để lộ ra nồng đậm dục vọng.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Hàn giáo thảo muôn năm ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Đây là tiểu huyết tốt nhất mà anh từng làm qua (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Dài lụa màu đen trên mắt bị gỡ xuống, Lâm Nhụy rớt cuộc cũng thấy được bộ dạng của mình hiện giờ.

So với trong tưởng tượng của cô thì dâm mĩ hơn hẳn một bậc a.

Sắc mặt cô ửng đỏ, tựa như đoá hoa kiều diễm ướt át nở rộ, hai đùi bị người ở phía sau tách ra, dây thừng siết chặt trên thân thể của cô, hai vú to tuyết trắng rung rinh trước ngực, nhũ hoa vì bị kẹp mà lão đảo lắc lư phát ra tiếng chuông thanh thúy.

Tầm mắt nhìn từ trên ngực xuống, lướt qua vòng eo tinh tế mềm mại, chỉ thấy tiểu huyết nhỏ xinh của cô gái trẻ tuổi cùng với một cây gậy mát xa đang ong ong chuyển động, quán quýt huyết thịt non, d*m thủy chảy ra không ngừng từ hai mảnh cánh hoa, trượt xuống cả bắp đùi, cuối cùng đọng ở trên đôi tay của người đàn ông đang ôm cô.

Trên tấm thảm dày dặn cũng có dấu vết bị thủy dịch thấm ướt.

Lâm Nhụy nhìn thoáng qua rồi vội quay đầu đi chỗ khác.

“Tôi không nhìn đâu...” Cô lẩm bẩm

Thật sự là quá ngượng ngùng.

“Lúc cô quyến rũ tôi dâm đẳng đến như vậy, bây giờ còn cảm thấy thẹn thùng cái gì?”

Hàn Vũ ngả ngón nói. Anh dùng tay sờ soạng tiểu huyết một phen, cảm giác trên tay ướt át trơn trượt, ngọn lửa dâm tà trong lòng anh lại càng lớn hơn.

Tao hóa này, mới chỉ một cây gậy mát xa mà đã đặt được thỏa mái, sung sướng vô cùng khiến xuân thủy chảy ra róc rách như suối. Nhưng còn anh, bởi vì còn th*t vẫn chưa xâm nhập vào trong tiểu huyết ẩm áp ẩm ướt nên cả người khó chịu bồn chồn bất an.

Rõ ràng là đang trừng phạt cô, nhưng thật ra là đang tra tấn anh.

Dục vọng quấy phá, kế hoạch lúc ban đầu được bày ra ở trong lòng chỉ có thể tạm thời bị gác lại. Kệ nó đi, làm trước xong lại nói.

Tư vị của gậy mát xa tốt hơn cả còn th*t sao?

Anh rút đồ vật ở trong tiểu huyết của cô ra rồi tiện tay ném xuống đất.

Tiểu huyết của cô rất chặt, lực khôi phục cũng thập phần tốt. Sau khi gậy mát xa được lấy ra thì tiểu huyết run run, chỉ mới chớp mắt mà đã liền thu lại thành một cái cửa động tinh tế nho nhỏ, bên trong còn có một luồng dâm dịch trong suốt.

Môi âm hộ đầy đặn gục xuống ở hai bên, miệng huyết khê nhếch. Nhìn sơ qua thì thật giống như một cái miệng nhỏ đang thèm khát, chờ đợi còn th*t lớn của đàn ông cắm vào.

Đột nhiên mất đi sung sướng, cảm giác trống không trong cơ thể ngay lập tức lan tràn ra toàn thân làm từng lớp tế bào của cô đều kêu gào, khát vọng. Lâm Nhụy mở to đôi con ngươi bởi vì đắm chìm ở trong dục vọng mà tràn ngập hơi nước rồi mềm giọng cầu xin: “Cho tôi, mau cho tôi.”

Giờ này khắc này, chỉ cần có thể lấp đầy cảm giác hư không nơi hạ thể thì bảo cô làm cái gì cô cũng nguyện ý.

“Tao hóa, vì không chờ nổi nên liền muốn tôi làm cô?”

Hàn Vũ cười nhạo nhìn cô gái trong lòng ngực.

“Bang” một tiếng. Anh vỗ một cái không chút lưu tình lên trên phần mông trắng mịn của Lâm Nhụy, da thịt kiều nộn ngay lập tức hiện một dấu bàn tay hồng hồng.

Lâm Nhụy giống như con thỏ bị chán kinh, đau đến co rúm lại.

Đau đến làm đại não của cô thanh tỉnh một chút.

Nhưng cảm giác hưng phấn bí ẩn ở trong lòng lại nổi lên. Bị Hàn Vũ kêu là “Tao hóa”, bị anh đánh, tuy đây là hành động nhục nhã, nhưng vào tai cô, lại giống như thuốc kích dục, nhanh chóng thiêu đốt máu huyết, bành trướng, kích động làm thân thể Lâm Nhụy nhịn không được mà run rẩy.

Hay là, cô thật sự có tiềm chất làm M?

(Giải thích luôn nhé: M ở đây là người chịu ngược đãi, S là người ngược đãi ^^ gộp lại sẽ thành SM, theo mình hiểu thì là như vậy^^)

“Đúng, tôi chính là tao hóa... Tiểu huyết của tao hoá rất ngứa... Rất muốn còn th*t lớn gãi ngứa giúp tao hóa ... Tao hóa thật là khó chịu...”

Lâm Nhụy khó chịu đến sắp khóc, tiểu huyết trống rỗng khó nhìn, đôi tay bị buộc chặt không thể động đậy được nên cô chỉ có thể dùng đầu cọ cọ vào ngực Hàn Vũ, khẩn cầu lòng yêu thương cùng sự cứu rỗi từ anh.

Môi trùng hợp lại đụng tới điểm hơi nhô lên trước ngực Hàn Vũ, cô hé mở miệng nhỏ, ngậm lấy rồi gần như khát khô mà gặm cắn và như là để an ủi tiểu huyết của chính mình.

Hàn Vũ đã sớm nhìn không được, anh hít hà một hơi.

Anh nhanh chóng mở khăn tắm ra để lộ côn th*t lớn màu xanh tím rồi vừa thuận thực sờ soạng hai cái liền tìm tới được miệng huyết.

“Lão tử muốn thao tao huyết của cô.”

Lời nói bá đạo như vậy thì cũng chỉ có Hàn Vũ mới dám đường hoàng nói ra.

Vừa dứt lời, anh ôm sát thân thể của Lâm Nhụy, kiện eo đâm về phía trước, côn th*t lớn dưới thân ngay lập tức luồn vào trong tiểu huyết ướt đầm dề.

côn th*t vừa đi vào trong huyết thịt non xon vận động thật nhanh.

Tiểu huyết vốn đã dư thừa d*m thủy nên côn th*t không hề bị trở ngại mà cắm vào chỗ sâu nhất. Cây côn th*t của anh bị tầng tầng lớp lớp mị thịt gât gao bao vây giống như có một ngàn cái miệng nhỏ đang mút lấy...

Cắm vào rồi lại rút ra.

Động tác đơn điệu này lại làm anh như si như say, mềm nhu như nước.

Thật sự là quá mẹ nó sướng khoái, huyết thịt này tuyệt đối là tiểu huyết tốt nhất mà anh từng làm qua.

Không gì sánh nổi.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đồng sàng dị mộng

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Trong khi Lâm Nhụy đang lửa nóng tình cảm mãnh liệt với Hàn Vũ thì Thẩm Lam giờ phút này lại giống như đang ở trong chảo dầu, thể xác lẫn tinh thần đều như bị ai đó dày vò.

Sắc mặt cô mơ hồ không chừng, giống như có điều muốn tâm sự, từ chiều đến giờ vẫn luôn trầm mặc.

Mọi người đều cho rằng bởi vì bị mẹ Thẩm ép sinh con nên Thẩm Lam mới thành ra như vậy. Mẹ Thẩm không biết nên nói gì, hai mẹ con mới vừa cãi nhau, cả hai đều không có ý định muốn nhượng bộ. Vì thế, Thẩm Nguyệt đành phải khuyên giải an ủi cô.

"Chị Lam, bác gái cũng chỉ là sốt ruột muốn ôm cháu, thế cho nên mới hối thúc chị, bác ấy cũng chỉ vì muốn tốt cho chị và anh rể, mẹ con với nhau nếu xảy ra chuyện gì thì cũng nên bình tĩnh nói chuyện..."

Chắc Thẩm Nguyệt cũng không tưởng tượng được người chồng vốn chung thủy của Thẩm Lam lại "ngoại tình". Ngay giờ phút này, đầu óc của Thẩm Lam giống như tiên nhân đang đánh nhau, hỗn loạn không còn một mảnh nào, nên đâu có tâm tư mà bận tâm tới chuyện khác.

Trong đầu Thẩm Lam hiện tại chỉ muốn biết chồng mình bắt đầu việc này từ khi nào, đối phương là ai, trông như thế nào, chồng cô có yêu người phụ nữ kia không...

Tính cách của chồng cô, cô biết, anh cư xử với người ngoài tương đối lạnh nhạt, vậy đó là loại phụ nữ gì mà có thể khiến anh bị dụ hoặc phản bội cuộc hôn nhân của hai người?

Hơn nữa, trên cổ anh có vết cào rất mới, có thể là đêm qua, cũng có thể là sáng nay, người phụ nữ kia cùng chồng cô triền miên bên nhau, sau đó để lại dấu vết mờ ám...

Chỉ mới tưởng tượng, trong lòng cô liền không kiềm được mà chua xót.

Chuyện này còn lớn hơn rất nhiều so với việc sinh em bé a.

Trước mặt cô em gái nhu thuận của mình, cô chỉ có thể ấp úng có lẽ, trả lời qua loa.

"Ân, chị biết rồi." Thẩm Lam thất thần.

Mẹ Thẩm lo lắng nhìn trạng thái của đứa con gái rõ ràng là đang hoảng loạn xong lại nhìn con rể đang ngồi ở một bên không lên tiếng. Bà há miệng thở dốc, muốn nói rồi lại thôi.

Thôi thôi, cá tính của con gái cường ngạnh, bà mà nói thêm nữa thì chỉ sợ hai mẹ con lại cãi nhau.

Bữa cơm cứ như vậy mà kết thúc.

Cũng may là bởi vì có Lục Trạch và Thẩm Nguyệt cho nên không khí cũng không quá xấu hổ.

Sau khi ăn xong, hai cặp vợ chồng liền ai về nhà nấy.

Bên ngoài, ánh đèn nê ông ngũ quang mười màu, ngọn đèn dầu huy hoàng sáng lạn, trên đường đám người ba năm thành đôi, cuộc sống về đêm của chốn thành thị cũng bắt đầu.

Thế nhưng, Phó Duẩn Thừa lái xe, mắt nhìn thẳng, không khí trầm lắng đến không ngờ.

Sắc mặt anh nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc.

Bên ghế phụ, Thẩm Lam dựa đầu vào cửa sổ xe nhìn phong cảnh qua cửa sổ.

Mọi người lướt qua trước mắt, trên mặt cả trai lẫn gái ngoài kia đều hiện nụ cười tươi tràn đầy vui vẻ, trái ngược cùng với cảm xúc hoang vu ở trong lòng của cô.

Lướt qua con người cô thì chỉ thấy sự thê lương.

Vốn là cặp vợ chồng cửu biệt thặng tân hôn, nếu như thường lệ thì anh lúc nào cũng sẽ cảm rằm giã giải, nhưng giờ phút này, hai người lại trầm mặc không nói.

Không khí tựa hồ trở nên áp lực.

Phó Duẩn Thừa đã sớm phát hiện ra sự khác thường của vợ mình.

Chẳng qua là anh không biết cô đã phát hiện ra dấu vết làm tình ở trên người anh.

Nhớ tới chuyện tranh chấp vừa rồi trên bàn cơm của Thẩm Lam cùng mẹ Thẩm, lúc ban ngày anh đi đón vợ về, cũng đã nói qua về chuyện sinh con.

Cô lại không chút do dự mà cự tuyệt.

Trái tim anh dọc theo đường đi đều vũng vàng.

Giống như là bị người tạt xô nước lạnh đến ướt sũng, lạnh đến tận xương tủy.

Trong cuộc hôn nhân dài dằng dẵng này, anh vẫn luôn chờ đợi, nhưng chờ lâu quá thì cũng sẽ mệt. Anh quá cô độc, vậy cho nên mới muốn một gia đình, một gia đình ấm áp thuộc về riêng anh.

Chẳng qua chuyện này vốn là một chuyện bình thường, nhưng đối với anh mà nói, lại là chuyện có cầu cũng khó mà có được.

Có lẽ trong mắt cô, sự nghiệp còn quan trọng hơn so với anh đi.

Anh suy nghĩ tự giễu.

Chỉ là, nhìn tư thái cô trở nên cô đơn như vậy, trong lòng anh chung quy vẫn không đành lòng.

"Lam Lam..." Anh thấp giọng gọi tên thân mật của cô.

"Về chuyện sinh con, nếu em không muốn thì liền bỏ đi, chờ sau này khi em suy nghĩ kỹ rồi mình sẽ tiếp tục bàn."

Anh cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

Từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại, Thẩm Lam theo bản năng ngược mắt nhìn anh.

Trong đôi mắt anh, còn mang theo vài phần sấp ý.

Cũng có quan tâm, quan tâm cô, trước sau vẫn không đổi.

Có lẽ, anh vẫn còn yêu cô?

Trái tim lạnh băng giống như có một chút dấu hiện ấm trở lại.

"Duẩn Thừa, cảm ơn anh."

Cô chịu đựng sự thống khổ trong lòng rồi trả lời.

.....

Trước khi ngủ.

Nằm ở trên giường, cả hai người, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, cũng chưa làm cái gì.

Thật đúng là mỗi người một tâm sự, đồng sàng dị mộng (*nằm cùng chung một giường nhưng ý nghĩ lại khác nhau*).

Thẩm Lam đột nhiên mở miệng.

Trong giọng nói của cô không rõ vui hay buồn.

"Duẩn Thừa, anh có yêu em không?"

Trong đêm tối, cả hai người đều không thấy rõ biểu tình của đối phương.

Phó Duẩn Thừa không có trả lời ngay lập tức mà như là đã ngủ, lặng yên không một tiếng động.

Nhưng Thẩm Lam biết, anh vẫn chưa ngủ.

Cô kiên nhẫn chờ đợi.

Sau một lúc lâu, khi cô chờ đợi đến nỗi muốn nhắm mắt lại thì mới nghe thấy giọng điệu bình tĩnh táo của Phó Duẩn Thừa truyền tới.

"Yêu."

Một chữ vô cùng đơn giản.

Vốn là một chữ ẩn chứa tràn đầy tình yêu nhưng anh lại nói theo cách nhàn nhạt, không có một tia gọn sóng.

Thẩm Lam ngây ngốc nhìn trần nhà.

Khóe miệng của cô nhếch lên, miễn cưỡng để lộ ra một nụ cười châm chọc.

Yêu?

Nếu là yêu thì vì sao lại phản bội cô để lên giường với người phụ nữ khác?

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Đây là 1 câu chuyện buồn ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Bạn trai

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Cái gì, cậu và giáo thảo yêu nhau ư?”

Giống như trời giáng sấm chớp mạnh xuống, Tiểu Mỹ tròn to mắt nhìn cô bạn thân của mình rồi không kìm được mà đề cao giọng lên tám nốt.

Cũng may là đã tan học, không khí ẩm ỉ hỗn tạp nên không ai chú ý tới cuộc đối thoại của hai người.

Mà thân là đương sự Lâm Nhụy lại như không còn sức sống mà nằm ở trên bàn học, nét mặt có vài phần ủ rũ.

Cô lười biếng ngáp một cái, bộ dạng hiếm thấy việc lạ: “Chị Tiểu Mỹ, việc em có bạn trai, chị có cần kinh ngạc đến nỗi như vậy không?”

Đều tại tên Hàn Vũ kia, từ sau cái đêm làm tình ở Tôn Dạ thì mấy ngày nay anh vẫn luôn lôi kéo cô cùng thuê phòng để hai người cá nước thân mật mà làm một hồi, còn khám phá ra nhiều thứ đa dạng mới mẻ, bảo sao mà cô không mệt cho được?

Hiện tại, cả người và eo của cô đều đau, thiếu điều ngủ gục trong lớp.

“Hai người thường ngày không tiếp xúc nhiều lại đột nhiên ở bên nhau, tớ có thể không kinh ngạc sao? Mau thành thật khai báo, sao cậu và Hàn Vũ lại ở bên nhau?”

“Còn nữa...”

Tiểu Mỹ do dự, trong giọng mang theo vài phần hoài nghi nói: “Lần trước, khi tớ nhìn thấy anh ta thì rõ ràng là anh ta đã quen bạn gái. Khoảng từ lúc đó cho đến bây giờ còn chưa tới nửa tháng, đừng nói là cậu...”

Lời còn chưa nói hết nhưng lại có thể nghe ra biểu tình không tán đồng ở bên trong.

Trong lòng Lâm Nhụy lộp bộp một tiếng, điều cô sợ nhất đã đến.

Nếu Tiểu Mỹ biết cô chủ động quyến rũ Hàn Vũ thì chỉ sợ tình bạn giữa hai người sẽ ngay lập tức không còn nữa.

Lâm Nhụy vốn không định nói chuyện này cho Tiểu Mỹ biết nhưng rồi nghĩ lại, dù sao thì Tiểu Mỹ sớm hay muộn cũng sẽ biết, so với việc để Tiểu Mỹ nghe chuyện này từ miệng người khác thì tự cô nói ra sẽ tốt hơn.

Cũng may, cô đã chuẩn bị tốt lý do để thoái thác.

“Cậu suy nghĩ đi đâu vậy?”

Lâm Nhụy biểu tình bình tĩnh, mặt không đổi sắc giải thích: “Cậu cũng biết, tớ rất thích chơi trò chơi còn gì. Hôm đó, ở KTV, Hàn Vũ nói anh ấy cũng thích chơi Vương Giả Vinh Quang nên bọn tớ liền kết thành bạn tốt. Đạo gần đây, bọn tớ vẫn luôn chơi cùng nhau, sau đó liền quen thuộc lên. Mà trùng hợp là anh ấy vừa chia tay với Hứa Mộng, hơn nữa, tớ cũng đã độc thân lâu như vậy nên hai đứa liền đồng ý ở bên nhau...”

Còn về chuyện Hàn Vũ đổi bạn gái còn nhanh hơn so với thay quần áo thì tất cả mọi người đều biết, dùng lý do này hẳn là có thể giấu diếm qua được.

“Cậu nói thật sao?”

Tiểu Mỹ ghé sát vào Lâm Nhụy, sự hoài nghi trong ánh mắt cũng tan đi rất nhiều.

Lâm Nhụy có chút chịu không nổi. Cô chột dạ nhìn qua chỗ khác: “Tất nhiên là thật, thật như trên châu đen!”

“Được rồi, tớ đây tin tưởng cậu. Chỉ là, giáo thảo tuy rất đẹp trai, nhưng cũng là một đại củ cải hoa tâm, tớ có chút lo lắng cho cậu.”

Tiểu Mỹ cuối cùng cũng hết nghi ngờ, trên khuôn mặt để lộ ra vẻ lo lắng cho bạn thân.

Thấy bản thân qua được cửa ải của bạn tốt, trái tim Lâm Nhụy cuối cùng cũng lơ lửng xuống “Yên tâm, tớ chỉ yêu đương tùy tiện mà thôi.”

Nói đúng ra là bạn giường, năng lực của Hàn Vũ làm cô rất vừa lòng, mỗi lần đều được dục tiên dục tử.

Người thì đẹp trai, còn th*t lại lớn, cho dù chia tay thì cũng không tổn hại đến cô.

Vì sao không làm bạn giường ngầm mà lại biến thành bạn gái, chuyện này nếu kể ra thì hơi dài.

Việc này còn phải nói đến chuyện tên Trương Lục đề tiện kia đã hủy hoại thanh danh của cô. Với một nữ sinh như cô, nếu nói tức giận thì cũng không làm gì được Trương Lục, chỉ có thể tìm chỗ dựa.

Đêm đó, cô cùng Hàn Vũ thiên lời câu địa hóa làm cả đêm, một người vốn dĩ đã lang thang, một người lại phong tao, nói câu không dễ nghe thì cả hai đều chính là vương bát xem đậu xanh, liền như vậy nhìn vừa mắt nhau.

Tóm lại, cả hai người ở trên giường đều đâm dăng, đêm đó làm quá tận hứng, thế cho nên hai người ăn nhip mà đã quyết định cặp kè với nhau.

Hàn Vũ cũng đúng là quá tra. Anh không nói hai lời mà liền chia tay với Hứa Mộng.

Lâm Nhụy đoạt ngôi thành công, thật đáng mừng.

Còn có chỗ dựa nào tốt hơn so với công tử nhà thị trưởng?

Thử nghĩ xem, cho dù bên phía Trương Lục thổi phồng chuyện cô dâm đảng ở trên giường thì như thế nào? Lâm Nhụy ở bên này lại xoay người thông đồng với công tử nhà thị trưởng, lại còn đẹp trai hơn so với hắn, quyền thế hơn. Đến lúc đó, hắn bị vả mặt thì thật là sướng.

Tốt nhất là nên làm cho hắn tức chết đi, nếu không thì cũng quá không thoả nổi hận trong lòng cô.

Chỉ có điều là, trong lòng Lâm Nhụy còn một nghi hoặc khác. Nghe người ta nói Trương Lục có đánh mấy tên nam sinh nói những lời hạ lưu với cô, hơn nữa, còn bởi vì việc này mà bị toàn trường thông báo phê bình.

Mấy ngày nay, những lời đồn đãi không tốt đó về cô cũng đã biến mất, hay là do Trương Lục làm?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì Lâm Nhụy lại cảm thấy không có khả năng, phải biết rằng người khởi xướng chuyện này chính là Trương Lục, hắn hại cô thì sao lại giúp cô được?

Lâm Nhụy quyết định không nghĩ tới nữa.

So với chuyện này, cô tình nguyện suy nghĩ việc giữa trưa nên ăn cái gì.

Chẳng qua là, cô vẫn nên ngủ một lát, thật sự là quá mệt nhọc...

Lâm Nhụy tiếp tục tựa vào trên bàn rồi bắt đầu ngủ.

Tiết cuối giáo sư xin nghỉ nên sửa lại thành giờ tự học, Lâm Nhụy có thể hạnh phúc ngủ tiếp...

Chỉ là ngủ một cách đơn thuần, thế nhưng cô lại cảm thấy giấc mộng của mình quả là rất kì quái rồi.

Hơn nữa, cư nhiên còn là mộng xuân.

Trong mộng, Lục Trạch, Phó Duẫn Thừa và Hàn Vũ cùng xuất hiện ở trước mặt cô. Ba người đàn ông anh tuấn thân thể trần trụi để lộ ra cơ bắp cường tráng cộng thêm côn th* t dữ tợn cực lớn ở dưới hạ thể.

Bọn họ nâng nâng côn th*t, đồng thời ép hỏi cô.

“Mau nói, rốt cuộc là em chọn ai trong 3 người chúng tôi?”

“Em chọn... Em cũng không biết...”

Lâm Nhụy do dự, không biết nên chọn người nào.

Cô bị ép chỉ có thể lui ra phía sau từng bước một, đến khi không thể lui được nữa mới thôi!

Đột nhiên, dưới chân cô biến thành hư không, thân thể nhanh chóng rơi xuống, giống như ngã xuống vực sâu vạn trượng...

Mẹ ơi, thật là đáng sợ!

Cảm giác không trọng lực ở trong mộng kéo dài đến trong hiện thực, Lâm Nhụy bị dọa đến bưng tỉnh, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

Sao cô lại mơ một giấc mơ hoang đường như vậy chứ?

Ba người đàn ông này, hai người đã có vợ, một người lại là kẻ lang thang không kiếm ché được. Cả ba người họ cho dù nói thế nào thì cũng không có khả năng đến với cô.

Thật là không thể hiểu được.

Chẳng qua...

Nếu thật sự bảo Lâm Nhụy chọn lựa thì cô...

Nhất định sẽ chọn Phó Duẫn Thừa a!

Cũng không biết trong mộng cô bị choáng váng gì nữa, sao lại không chọn được cơ chứ?

Chỉ cần vừa nhớ tới khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt kia, trong lòng cô liền nổi lên nỗi đau chua xót.

Đó là do cô yêu một người đàn ông không nên yêu.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Ngậm vú mút vú

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Tiết học cuối cùng của buổi sáng rồi cuộc cũng xong, Lâm Nhụy bị Tiểu Mỹ đánh thức, cả hai đang chuẩn bị đi căn-tin ở trường học để ăn cơm.

Ai ngờ Lâm Nhụy chỉ mới vừa đứng dậy thì đã liền phát hiện ra một thân ảnh quen thuộc đến không tưởng được đang đứng ở cửa.

Tóc mái không kèm chế được rũ ở phía trước đôi con ngươi, khuôn mặt dị thường soái khí, ăn mặc thập phần thanh thoi, không phải Hàn Vũ thì còn có thể là ai?

Giờ phút này, anh đang cầm đôi tay vào túi, lười biếng đứng ở cửa, hình như là đợi cô.

Sao Hàn Vũ lại đột nhiên tới đây?

Anh không hề báo trước với cô, Lâm Nhụy suýt chút nữa không kịp phản ứng. Cô tưởng bản thân mình bị hoa mắt.

Nhưng xoa xoa đôi mắt xong lại lần nữa nhìn chăm chú về phía đó, thân ảnh Hàn Vũ vẫn đứng ở kia như cũ.

Tiểu Mỹ ở bên cạnh tất nhiên cũng thấy được.

“Xem ra là người nào đó có hẹn.”

Tiểu Mỹ dùng ngón tay chọt chọt Lâm Nhụy đang ngây người ra. “Tớ không làm bóng đèn đâu, đi trước nhé!”

Dứt lời, Tiểu Mỹ liền bay nhanh đi trước một bước.

Hiện tại, những bạn học khác ở trong phòng học đều đã đi ăn trưa, nên Tiểu Mỹ vừa rời khỏi thì phòng học liền thật sự không có một bóng người.

Lâm Nhụy đi đến trước mặt Hàn Vũ rồi hỏi anh: “Sao anh lại tới đây?”

Làm cô không có chút chuẩn bị.

Hàn Vũ nhướn mi rồi nhắc đồ đang cầm ở trong tay lên cho Lâm Nhụy xem: “Thế nào, tôi không thể tới đưa cơm cho bạn gái sao?”

Nói đến hai chữ “Bạn gái”, anh cố tình tăng âm làm Lâm Nhụy có chút ngượng ngùng lên.

Cô lúc này mới chân chính ý thức được, trên danh nghĩa, hai người đã là quan hệ yêu đương.

Thật giống lên giường trước yêu đương sau. Tuy đã tiếp xúc ở cự ly gần, nhưng cả hai vốn dĩ hoàn toàn không hiểu biết nhau, hiện tại lại đột nhiên có một tầng thân phận thân mật nên khó tránh khỏi cảm giác có chút quái quái.

Lâm Nhụy nhìn theo ánh mắt Hàn Vũ, lúc này mới phát hiện, tay phải của anh cứ nhiên có xách theo một hộp tiện lợi.

Người này đúng thật tới đưa cơm cho cô sao?

Cô không cầm có chút thụ sủng nhược kinh rồi vội vàng tiếp nhận hộp tiện lợi từ trên tay Hàn Vũ.

“Cảm ơn a.”

Bởi vì vốn không ôm bất kỳ kỳ vọng gì đối với người bạn trai là Hàn Vũ, thế cho nên hành động trước mắt này của anh thật giống như là một bất ngờ dành cho cô.

Mặc kệ nói như thế nào, bạn trai tới đưa cơm, trong lòng cô vẫn có chút vui vẻ nhỏ.

Lòng bàn tay có thể cảm giác được hơi thở ấm áp từ hộp tiện lợi nên thanh âm của Lâm Nhụy cũng nhu hòa đi rất nhiều, cô do dự nói: “Anh đã ăn chưa? Muốn ăn cùng tôi hay không?”

Cũng không thể để người tới đưa đồ cho cô xong liền trực tiếp đuổi người đi a?

“Được thôi.”

Hàn Vũ nhẹ nhàng đồng ý, nửa điểm chống đẩy cũng đều không có. “Tôi biết trong trường có một nơi rất an tĩnh, chúng ta đến chỗ đó đi.”

Nói xong, không đợi Lâm Nhụy đồng ý, Hàn Vũ đã kéo tay Lâm Nhụy dẫn cô tới nơi mà anh nói.

Cả 2 bước xuống thang lầu rồi chuyển qua khu dạy học xong đi tới mặt sau nó. Ở nơi này có một mảnh hoa cỏ xanh biếc, hoàn cảnh thanh u, thật phần an tĩnh.

Nơi này vốn dĩ đã hẻo lánh, hiện tại bọn học sinh hầu như đều ở căn tin hoặc trong ký túc xá nên càng không có một bóng người.

Hàn Vũ dẫn Lâm Nhụy tới ngồi ở dưới mặt cỏ một cây đại thụ to lớn.

Anh mở nắp hộp tiện lợi ra rồi đưa cho Lâm Nhụy. “Mau ăn đi, lát nữa liền nguội lạnh.”

Lâm Nhụy tiếp nhận thì thấy, nha, cũng thật phong phú. Tổng cộng có hai tầng, mặt trên chính là salad hoa quả cắt nhỏ, có quả táo, quả quýt và thanh long, vv... Ở phía dưới là cơm cá hồi thơm ngào ngạt.

Chỉ mới nhìn mà đã muốn chảy nước miếng.

Cô dùng đũa gắp một miếng cá hồi rồi nếm nếm, sau đó ngay lập tức khen không dứt miệng: “Ăn ngon, anh mua ở đâu thế? Hôm nào đó tôi cũng phải đi mua.”

Bên ngoài cá hồi có chan nước sốt, thịt cá phá lệ non mịn, hơn nữa, phần lượng cũng nhiều, mới ăn thử một miếng thì liền muốn ăn tiếp miếng thứ 2.

Nuốt một miếng cá hồi xuống bụng, cô đã hạnh phúc bay cao.

Hàn Vũ ở bên cạnh nhìn Lâm Nhụy ăn, nghe vậy thì cười nhạt: “Bên ngoài mua không được.”

“Vì cái gì a?”

“Bởi vì đây là do đầu bếp trong nhà tôi làm.” Anh tựa thân thể ở trên thân cây rồi không chút để ý giải thích: “Tôi không biết cô thích ăn cái gì, đầu bếp biết cô là con gái nên liền làm món này.”

“Ừm...” Lâm Nhụy gật gù đầu xong tiếp tục ăn.

Vừa ăn, cô vừa hỏi ra một vấn đề mà mình nghi hoặc: “Chẳng phải chúng ta chỉ là bạn giường thôi sao? Sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy?”

Lâm Nhụy không cảm thấy Hàn Vũ muốn yêu đương nghiêm túc với cô.

Hàn Vũ liếc cô một cái, ánh mắt hiện khinh bỉ: “Tôi mới chỉ đưa cơm cho cô mà đã kêu là đối xử tốt với cô sao? Thế tên bạn trai cũ của cô có bao nhiêu kém cỏi vậy?”

“.....”

Xem như cô chưa nói.

Tất cả bạn trai cũ của cô đều giống như là bạn giường, khi ở bên nhau ngoại trừ làm tình thì liền không có hành động nào khác nên những hành động nhỏ tri kỉ cũng gần như không có, chỉ làm tình chứ không nói chuyện yêu đương, làm sướng là được. Tuy đây cũng là do hành vi của Lâm Nhụy tạo thành, nhưng nói đến cùng, sâu trong nội tâm cô vẫn hâm mộ những nữ sinh được bạn trai đặc biệt quan tâm săn sóc.

Đơn giản mà nói thì Lâm Nhụy chính là thiếu tình yêu thương từ nhỏ, một hành động nhỏ của người khác cũng có thể dễ dàng sưởi ấm trái tim cô.

Sở dĩ yêu Phó Duẫn Thừa, nguyên nhân rất lớn chính là vì điều này.

Sau khi tiếp nhận được một chút ấm áp, cô liền sẽ tham luyến nó, cảm lòng không được mà khát vọng thêm càng nhiều...

Lâm Nhụy không muốn suy nghĩ những chuyện không vui đó nữa, cô đặt toàn bộ tâm thần vào trong hộp tiện lợi trước mắt.

Khi hưởng thụ mỹ thực thì có thể khiến cho người ta quên đi rất nhiều chuyện không vui. Lâm Nhụy chính là một người như vậy.

Cô thì ăn ngon miệng, nhưng không ngờ rằng Hàn Vũ chỉ nhìn cô ăn cũng thấy mùi ngon.

Kỳ thật hôm nay đưa cơm cho Lâm Nhụy cũng là do tâm huyết dâng trào.

Hai người mấy ngày hôm trước chơi thực điên, 0 làm cả thể xác và tinh thần của anh đều rất sung sướng, giờ lại thành quan hệ yêu đương nên liền nghĩ tụi tiện muốn làm chút gì đó cho cô.

Đối với đám bạn gái cũ, anh cũng thường xuyên dẫn đi dạo phố mua sắm rồi tặng một ít quần áo, đồ trang điểm linh tinh gì đó làm cho họ vui, thực hiện nghĩa vụ bạn trai.

Nhưng việc đưa com cho bạn gái thật ra là lần đầu tiên anh làm, rất mới lạ.

Đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc nhìn một cô gái ăn com, cũng là lần đầu tiên cảm thấy, một cô gái ăn com mà cũng có thể đáng yêu đến như vậy.

Cô kiên trì ăn một miếng cá hồi xong lại nuốt một ngụm com vào. Khi ăn com, cô cúi đầu, đôi con ngươi hạnh phúc cong thành hai hình trăng non, cả người hoàn toàn chìm đắm trong đồ ăn.

Nhìn hai bên má cô bị đồ ăn căng phình phình, cái miệng nhỏ còn đang không ngừng nhấm nuốt, rất giống một con hamster nhỏ đáng yêu...

Nhìn cô ăn com, Hàn Vũ nhìn không được mà khóe môi cũng nhếch ra vẻ tươi cười.

Cùng lúc đó, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác kỳ lạ, thật giống như anh lại một lần nữa nhận thức cô.

Anh biết Lâm Nhụy đang ở trên giường, quả thực làm anh hận không thể đem cấm chế cô ở trên giường luôn. Nhưng khi xuống giường, cô lại vẫn có thể lãnh đạm duy trì khoảng cách với anh, cũng không chủ động tìm gặp anh. Khi hai người gặp mặt, cô cư nhiên vẫn còn vài phần ngượng ngùng, thật giống như một cô gái chưa từng yêu đương bao giờ vậy.

Tựa như Lâm Nhụy của hôm nay cũng là bộ dạng anh chưa bao giờ thấy qua.

Dâm phụ khi lên giường, xuống giường là xử nữ ngây thơ.

Nhưng có một điều xác định chính là, anh cảm thấy hứng thú với cô gái trước mắt này.

.....

Hàn Vũ kiên nhẫn chờ đợi Lâm Nhụy ăn xong.

Sau đó, anh mới chậm rì rì thốt ra một câu: “Cô tính cảm ơn tôi như thế nào?”

Lâm Nhụy sững sốt, ngay cả động tác lấy khăn giấy lau miệng cũng đều dừng lại. “Cảm ơn anh cái gì?”

“Com cũng không phải là tặng không.”

Hàn Vũ nhếch môi, ám chỉ liếc bộ ngực dưới lớp áo sơ mi của Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy ngay lập tức hiểu rõ. “Ý của anh là...” Cô không thể ngờ mà chỉ chỉ bộ ngực của mình.

Đang rõ như ban ngày, việc này cũng quá...

Ai ngờ Hàn Vũ lại thật sự gật gật đầu rồi đứng lý hợp tình mà nói: “Tôi thấy cô ăn ngon miệng như vậy nên tôi cũng đói bụng.”

Anh nói đói khẳng định không phải là kiểu đói muốn ăn com.

Đặc biệt là khi anh đang nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Lâm Nhụy, ánh mắt sáng dọa người giống như sói đói.

Ánh mắt kia, rõ ràng là đang nói một từ.

“Ngậm vú.”

Hình như Hàn Vũ rất yêu thích vú của cô. Khi cả hai ở bên nhau thì núm vú của cô liền sưng đỏ, không có dấu hiệu giảm bớt. Ngay cả lúc ngủ sau khi làm tình xong thì anh đều ngậm vú cô ở trong miệng.

Lâm Nhụy không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt. “Không được, hiện tại đang ở trường học, lỡ như bị người khác phát hiện thì liền xong đời.”

Cô không muốn trở thành đồng cung sống bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hàn Vũ bị cự tuyệt cũng không giận, cánh tay dài duỗi ra ôm Lâm Nhụy vào trong lòng ngực.

“Bảo bối, nơi này vốn dĩ hẻo lánh, sẽ không có người tới. Hơn nữa, cô nhìn thấy không, trên đầu của chúng ta có một cái cây rất lớn, nhánh cây hoàn toàn có thể ngăn trở tầm nhìn của người khác, người trong khu dạy học khi nhìn xuống đây cũng sẽ không phát hiện chúng ta.”

Nói xong, anh dán môi mỏng lên vành tai của Lâm Nhụy rồi nhẹ nhàng hà hơi.

Lâm Nhụy chịu không nổi cảm giác ngứa xuyên tim này, cô hơi nghiêng đầu ra phía sau rồi nhìn quanh bốn phía bao gồm cả đỉnh đầu này cây, phát hiện

thật giống như lời Hàn Vũ nói, xác thật là thập phần ẩn nấp.

Cuối cùng cô cũng biết, Hàn Vũ đưa cô tới nơi này ăn cơm rõ ràng là sớm có chuẩn bị âm mưu.

“Lỡ như có người nhìn thấy thì sao...”

Tuy hoàn cảnh như thế nhưng Lâm Nhụy vẫn có chút không yên tâm.

“Sẽ không.”

Nhìn thấy trên mặt Lâm Nhụy có chút động dung, Hàn Vũ liền không ngừng nài nỉ. Anh ấn tay Lâm Nhụy ở trên cơn th* t cứng như bàn ủi được ẩn giấu trong quần của mình rồi dụ hồng nói: “Bảo bối, cô xem, tương tượng đến vú to của cô thì cơn th* t tôi liền sẽ cứng thành như thế này, cô để tôi ngậm một lát đi được không?”

Lâm Nhụy theo bản năng dè dề, xác thật, cho dù cách lớp vải quần nhưng cô cũng có thể cảm nhận được nó cực nóng và cứng rắn.

Dù gì thì anh cũng là người mang cho cô không ít vui thích.

Vì thế, cô thả lỏng ngữ khí rồi nói: “Vậy thì được rồi, chỉ 1 phút đồng hồ, 1 phút đồng hồ thôi đấy!”

“Ok, bảo bối.”

Vừa dứt lời, Hàn Vũ đã gấp không chờ nổi mà mò bàn tay vào trong áo sơ mi của Lâm Nhụy. Anh xóc vạt áo sơ mi của cô lên để lộ ra bộ ngực bị bao vây bởi nịt ngực ren màu tím nhạt.

Đôi vú to tuyết trắng bị nịt ngực nâng lên, phình phình tròn tròn. Núm vú bị giấu ở bên trong nịt ngực, ở giữa hai vú là một cái khe rãnh thật sâu đặc biệt thu hút tầm nhìn, quả thực là đang dụ hoặc người khác phạm tội.

Không chỉ trắng nõn mà tư vị khi ngậm càng rất tốt.

Bàn tay to đẩy nịt ngực lên trên làm đôi vú to hoàn toàn phóng xuất ra ngoài.

Nói thô tục một chút thì là như thế này, khi nhìn thì tựa như hai cái bánh bao trắng tròn vo, ở trên có gắn hai viên táo đỏ no đủ run rẩy, vừa thấy thì liền rất muốn ăn.

Hàn Vũ cúi đầu, môi mỏng khẽ mở ngậm lấy viên núm vú hồng điểm ở bên phải kia rồi đặt ở giữa môi răng xong nhẹ nhàng phệ cắn.

Anh dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn núm vú. Sau đó, đầu lưỡi linh hoạt dò xét, bao bọc lấy nó. Anh dùng đầu lưỡi quấn quanh cùng liếm láp nó.

Cắn một chút xong lại buông ra rồi lại khẽ chạm một chút, sau đó lại buông ra...

Núm vú là chỗ mẫn cảm nhất trên cơ thể phụ nữ, Lâm Nhụy sướng đến mức hít hà một hơi.

Một phút đồng hồ hẵn là tới rồi đi?

“Ách nga... Được chưa?” Cô nhin không được mà phát ra một tiếng rên rỉ áp lực.

Tuy nói như vậy, nhưng ngực lại theo bản năng nâng về phía trước, phương tiện để Hàn Vũ càng thêm ngậm vào trong miệng.

Hàn Vũ cười trầm thấp một tiếng, giống như là đang cười nhạo Lâm Nhụy tâm khẩu bất nhất (ý chỉ lời nói phát ra từ miệng và ý muốn ở trong lòng không đồng nhất).

“Sắp rồi...”

Anh ngậm vú giống như trẻ con bú sữa.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Dã chiến mãnh liệt bị phát hiện

Edit: Va

Beta: Su

Lâm Nhụy hôm nay mặc một cái áo sơ mi màu trắng gạo, phía dưới là một chân váy dài màu đen, tóc dài xõa trên vai, cả người thoát nhìn phá lệ giống nữ thần văn nghệ.

Nhưng cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi, nữ thần văn nghệ ở trong lòng mọi người đều là mong muốn cao không thể với tới, sao có thể giống như bây giờ bị đàn ông ẩn ở trong một góc vừa ngậm vú vừa làm huyết.

Hai chân Lâm Nhụy đều bị tách nghiêng ra rồi khóa ngồi ở trên đùi Hàn Vũ.

Nút áo sơ mi sớm đã bị gỡ ra để lộ thân thể mê người bên trong, cặp vú lớn cứ trần trụi như vậy mà bại lộ ở trong không khí, Hàn Vũ chôn đầu ở trước ngực cô, giống như đứa trẻ con chơi đùa ngậm núm vú cứng như hạt đậu phộng.

Nhưng chuyện anh làm rõ ràng không phải là chuyện mà trẻ con có thể làm.

Bàn tay to bóp chặt eo nhỏ của Lâm Nhụy, dưới háng điên cuồng kích thích, một cây côn th*т cực lớn màu tím đen đang mãnh liệt tiến công vào trong tiểu huyết của cô gái đang nằm ở trong lòng ngực anh. Hai người gắt gao ôm nhau và làm chuyện vận động nguyên thủy nhất. Mỗi một lần côn th*т đều cắm vào chỗ sâu nhất rồi lại hung hăng mà rút ra, mị thịt đỏ tươi cũng bị kéo ra ngoài.

Khi lại lần nữa cắm vào, sức lực lại cực kỳ tàn nhẫn, anh cắn răng dùng một cổ khí thế không cảm cô bay lên trời thì nhất quyết không bỏ qua. Cả cây côn th*т lớn sóng sờ sờ như vậy bị nhét vào cửa động nhỏ nhỏ kia. Nếu không phải thật sự là làm không được thì chỉ sợ hai cái trứng lớn phía dưới côn th*т cũng đã bị nhét vào trong tiểu huyết của cô rồi.

Bộ vị thân thể kết hợp của cả 2 nối liền với nhau, tình hoàn đánh vào trên cái mông tuyết trắng làm phát ra âm thanh “bach bach bach” dâm nĩ, từng chút lại từng chút, trong hoàn cảnh tĩnh lặng thế này thì có thể nghe phá lệ rõ ràng.

Cứ lặp lại như thế, làm không biết mệt.

Vú bị khoang miệng ấm áp của anh ngậm hút vốn đã rất sướng khoái, thế mà tao huyết dưới thân cũng bị côn th*т lớn cắm, cảm giác hư không đều bị nhét tràn đầy, thể xác và tinh thần đều đạt tới sự sung sướng cực hạn.

Lâm Nhụy cảm thấy bản thân mình giờ đây vui sướng tựa như đang cưỡi ngựa lớn ở trên thảo nguyên, tự do tự tại, xóc nảy không ngừng, thân mình nhỏ xinh run rẩy làm cho đôi vú rung rung thành hình dạng đập dòn bồng bênh. Nếu không phải cô đang gắt gao ôm cổ Hàn Vũ thì với tần suất vừa nhanh lại vừa tàn nhẫn như thế này, chỉ sợ cô đã sớm bị xóc ngã xuống dưới.

côn th*т của Hàn Vũ vốn rất lớn, anh lại còn dùng sức đâm thọc sâu đến như vậy. Có lẽ là do thân kinh bách chiến nên anh có thể dễ dàng tìm được điểm G ẩn cảm của cô rồi dùng hết sức đâm thọc chỗ kia. Kích thích thật lớn này làm cô nhịn không được run lên, tiếng rên rỉ trong miệng cũng kêu càng lúc càng lớn hơn.

“A... Làm chết tôi... Quá sâu...”

“Chậm một chút... Tôi chịu không nổi... A...”

Mỗi một tế bào trong thân thể đều đang thét chói tai và kêu bên ngưỡng cửa hồng mắt.

Tiểu huyết sao có thể chịu đựng được cơn kịch liệt như vậy, miệng huyết đã bị côn th*т ép ra bọt mép, d*m thủy không ngừng trào ra từ trong tiểu huyết nhỏ xinh rồi chảy xuống nhánh lông tóc dưới háng của Hàn Vũ, xối âm mao ướt dâm dề thành một mảnh.

Cuối cùng thì, sau một cái đâm thọc mạnh của Hàn Vũ, Lâm Nhụy giật mình một cái, khoái cảm đạt tới đỉnh điểm, cô lên cơn cao trào.

Trong đầu giống như có pháo hoa đang nổ tung sáng lạn, trong phút chốc lại biến thành chỗ trống. Ánh mắt cô mê ly, theo bản năng nhìn về phía phương xa, hưởng thụ dư vị của cơn cao trào.

“Mới chỉ như vậy mà đã chịu không được?”

Hàn Vũ khẽ cười một tiếng rồi ngẩng đầu từ dưới vú lên xong sau đó hôn khoé môi của Lâm Nhụy.

“Tôi vẫn chưa làm đủ đâu.” Cùng Lâm Nhụy hôn môi trong một chốc xong, anh ôm Lâm Nhụy đứng lên, rút côn th*т ra, ý bảo Lâm Nhụy xoay người sang chỗ khác.

Lâm Nhụy mắt nhìn Hàn Vũ đang cao hứng cùng cây côn th*т lớn dính đầy mật dịch trơn trượt kia, cô thuận theo quay người đi, đôi tay cùng đầu gối chạm đất. Cô quỳ rạp trên mặt đất.

Váy chữ A đã sớm bị Hàn Vũ bởi vì ngại vướng bận mà cởi ra, cứ như vậy, mông nhỏ tròn trịa tuyết trắng kia vừa lúc đối diện với Hàn Vũ, hai chân hơi tách ra, miệng huyết phần nộn còn đang co rút lại, thật sự là rất đáng yêu.

Anh ghé sát vào người Lâm Nhụy, dùng tay cầm côn th*т một chút, quy đầu lớn như trứng vịt đánh vào miệng huyết kiêu nộn, côn th*т ma xát trên hai bên âm đế, sau đó tìm đúng cửa động, một phát tiến vào trong động...

Kỳ thật anh cũng sắp nhện không được mà vẫn luôn đang dùng lực tự chủ lớn nhất để cố nén. Cũng cùng một dạng là huyết của phụ nữ nhưng sao lại có chênh lệch lớn đến như vậy, nếu chặt như của Lâm Nhụy thì không đâm đặng như Lâm Nhụy, nếu đâm đặng như Lâm Nhụy thì không chặt và nhiều nước như Lâm Nhụy. Cái tiểu huyết trước mắt này, quả thực làm cho những cô gái mà anh gặp lúc trước đều không bằng nó, mỗi lần đều hút còn th*t anh đặc biệt chặt, làm anh cảm như thế nào cũng đều không đủ, hận không thể tình tẩn nhân vong ở trên người cô được.

Lâm Nhụy vừa mới qua cao trào, toàn bộ thân thể đều tương đối miễn cảm cùng suy yếu. Cô hơi có chút cố hết sức quỳ nằm bò, ê ê a a thừa nhận còn th*t lớn phía sau đâm thọc.

Hàn Vũ còn cố tình không ngừng nói lời đâm đặng kích thích cô.

“Thích tư thể lão hán đẩy xe này không? Phải thế này thì mới có thể đâm càng sâu càng sướng...”

“Cô xem cô đi, thật giống như tiểu mẫu cầu đâm đặng, trời sinh phải bị còn th*t của đàn ông không ngừng đâm thọc mới có thể sống được...”

Tay lớn tách hai chân cô ra, Hàn Vũ gần như nửa cười ở trên người cô, một bàn tay túm lấy xoa nắn vú cô, tận tình không ngừng đâm thọc.

Tư thế này thập phần điên cuồng mãnh liệt, Lâm Nhụy bị đâm đến mức muốn bò cũng bò không được. còn th*t tiến sâu vào, suýt chút nữa đâm thủng tử cung, thân thể cũng theo kích thích của Hàn Vũ mà nghiêng về phía trước. Chỉ trong nháy mắt, cô cảm thấy bản thân thật sự chính là một con mẫu cầu đâm đặng, ở dưới hàng anh tận tình rên rỉ phóng túng.

“A nga... A... A... Sướng quá...”

Hàn Vũ hướng về phía trước, thân thể cường tráng dựa trên lưng Lâm Nhụy, kề sát vào tai Lâm Nhụy nói nhỏ.

“Biết chúng ta hiện tại đang làm cái gì không?” Anh dùng giọng nói gợi cảm hỏi.

Vừa nói chuyện, anh vừa dùng động tác còn th*t thọc vào rút ra lại rồi bất động, nhất quyết phải chờ đợi câu trả lời từ Lâm Nhụy.

Đối với Lâm Nhụy mà nói thì còn th*t bất động là một loại tra tấn rất lớn, bởi vậy mà cô không thể không nỗ lực giữ sự tỉnh táo để trả lời: “Biết... Chúng ta đang làm tình...”

Cho rằng đã trả lời xong, mộng nhỏ cầu xin thương xót mà lắc lắc, chờ mong còn th*t lớn tiếp tục đâm thọc.

Ai ngờ được Hàn Vũ lại vỗ “Bang” một cái vào mộng nhỏ, giọng điệu giả vờ tức giận: “Sai rồi, nói lại cho đúng!”

Lần bị đánh này, nước mắt Lâm Nhụy đã chảy ra, đáng thương hề hề mà lắc lư hạ thân.

“Làm huyết!”

Đầy mặt cô mang cảm giác thẹn thùng mà nói ra một cái đáp án khác.

Cái này chắc đúng rồi đi!

Nhưng Hàn Vũ đối với đáp án này vẫn không quá vừa lòng, anh ác ý nhắm ngay chỗ toàn thịt trong tiểu huyết rồi đâm một cái, sau đó nói: “Cô đã quên tôi nói cô là tiểu mẫu cầu sao? Tiểu mẫu cầu sao lại có thể sử dụng cái từ thao huyết này.”

“Là giao phối, lão tử đang cùng cô, là cùng mẫu cầu đâm đặng giao phối, nhớ kỹ chưa?”

Hàn Vũ lại đâm một cái sâu.

Chính cái gọi là không thể trông mặt mà bắt hình dong, Hàn Vũ thoát nhìn soái khí tuấn tú nhưng khi chân chính làm tình thì không chỉ có thể công mãnh liệt, t*ng trùng trên não thì càng thích nói lời thô tục. Nhưng làm tình chính là như vậy, lời nói càng thô tục không thể chịu được thì càng có thể làm người ta trở về dục vọng nguyên thủy nhất.

Lâm Nhụy ume một tiếng, giọng điệu run run trả lời: “Nhớ kỹ... Mẫu cầu đâm đặng nhớ kỹ.”

Cứ việc nội tâm cảm thấy thẹn với việc bản thân phóng dăng, nhưng d*m thủy trong tiểu huyết lại bởi vì những từ “Mẫu cầu” và “Giao phối” đó mà chảy ra càng thêm dữ dội.

Rõ ràng là bị nhục nhã nhưng cô lại càng hưng phấn.

Hàn Vũ nhận được câu trả lời vừa lòng, còn th*t lập tức phát động thế công, bắt đầu thêm một vòng mưa rền gió dữ...

.....

Phó Dẫn Thừa một mình ngồi ở trong văn phòng.

Anh nhìn chằm chằm đi động vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng tĩnh mịch.

Giao diện đi động vừa vặn đang báo tin từ đám bạn thân của vợ anh.

“Cùng ông xã ngọt ngào đi du lịch ~”

Cộng thêm chính là ảnh phong cảnh chiều cừu cung cách bãi biển mà hai người chụp chung.

Trên ảnh chụp chung, Thẩm Lam gắt gao kéo cánh tay của Phó Duẫn Thừa, biểu tình ngọt ngào.

Phía dưới ảnh up, có hai người bạn tốt bình luận, đều là những câu chúc phúc cực kỳ hâm mộ, Thẩm Lam đều trả lời lại.

Trong mắt người bên ngoài, không thể nghi ngờ anh và vợ là một cặp vợ chồng hạnh phúc ân ái, một gia đình mỹ mãn.

Nhưng chỉ có Phó Duẫn Thừa biết, có vài thứ đã hóa thay đổi trong lặng lẽ.

Lần này vợ anh không nhanh chóng đi công tác nữa mà lại dị thường đưa ra ý tưởng muốn cùng Phó Duẫn Thừa làm một chuyến hưởng tuần trăng mật sau hôn nhân nữa.

Ngày hôm đó nói, ngày hôm sau đã trực tiếp đặt vé máy bay đến Tam Á, thậm chí không tiếc xin nghỉ cũng muốn hoàn thành chuyến du lịch lần này.

Phó Duẫn Thừa cũng bị yêu cầu của vợ làm lung lay, hai người cùng nhau bước lên chuyến du lịch đi Tam Á.

Ánh mặt trời chiếu trên bờ cát, người vợ mà mình yêu lại ở bên cạnh, nhân hạ thích ý, tất cả chuyện này vốn là nên cao hứng, nhưng trong lòng Phó Duẫn Thừa lại cảm thấy tựa hồ thiếu thiếu cái gì đó.

Đối mặt với người vợ đang cười, vì để cho không mất hứng, mọi chuyện anh đều phối hợp với cô, cuối cùng thì cũng thuận lợi vượt qua chuyến đi này.

Sau khi trở về, nhìn sơ qua mặt ngoài thì quan hệ của hai người đã có dấu hiệu ôn hòa trở lại.

Mấy ngày nay, cô đối xử với anh còn tinh tế săn sóc hơn rất nhiều so với lúc trước, còn nói muốn ở nhà bồi anh, qua một khoảng thời gian nữa lại đi công tác.

Cô có thể làm ra hành động như vậy đã là vượt qua dự kiến của anh rất nhiều.

Hiện giờ, anh nên thấy đủ không phải sao?

Nhưng vợ anh càng như vậy thì khi đối mặt với cô, trong lòng anh liền nhịn không được áy náy.

Anh phản bội vợ mình, phản bội cái gia đình này.

Muốn nói nhưng lại không có cách nào nói ra được, nó dần dần trở thành một phiền đá lớn đè nặng ở trong đáy lòng anh.

Thời thời khắc khắc, đều đang tra tấn anh.

Không chỉ là như vậy, anh hoảng sợ phát hiện, trái tim anh hình như cũng đã lệch khỏi quỹ đạo bình thường, anh không thể khống chế được.

Liên tục mấy đêm, anh đều mơ thấy cảnh ngày ấy Lâm Nhụy cùng anh làm tình.

Vốn hẳn nên chôn dấu ở trong trí nhớ nhưng lại không ngừng bị đánh thức, vì dư vị.

Thân thể cô quyến rũ, hai chân thon dài, vú đầy đặn, còn có tiểu huyết ướt át chặt khít, tư vị mát hồn khi cơn th*t đi vào bị hút chặt ở bên trong, không một thứ gì không làm anh nhớ lại.

Trong mộng, cô như yêu tinh trong rừng mị hoặc lòng người, đối với anh hết sức khiêu khích, phủ phục ở dưới thân anh, anh lại giống như ngày hôm ấy, tận tình tùy ý đùa bỡn thân thể tuổi trẻ của cô, phát tiết dục vọng của bản thân, một lần lại một lần bắn tinh dịch lửa nóng vào trong cơ thể của cô.

Tỉnh lại từ trong mộng xuân, cơn th*t dưới háng dựng đứng, mà bên cạnh chính là người vợ đang ngủ say.

Nhưng, anh lại nhắc không nổi nửa phần hứng thú.

Đến tận cùng, tại sao lại như vậy?

.....

Phó Duẫn Thừa giật mình hoàn hồn từ trong tầm ảnh chụp, anh nhìn thời gian, đã giữa trưa.

Kỳ nghỉ đã tới rồi, 2 giờ chiều nay anh có tiết, nhưng không biết vì sao, anh lại bị thần sử quý sai mà tới sớm.

Nghĩ đến lát nữa ở trong lớp học sẽ có khả năng nhìn thấy khuôn mặt thanh thuần kia, ánh mắt anh trở nên phức tạp rồi rầm.

Văn phòng ở khu lầu hai, anh có văn phòng riêng, bên trong có nguyên bộ sofa bàn ghế đầy đủ hết.

Tâm tình có chút không hiểu vì sao mà bức bối, Phó Duẩn Thừa đứng dậy, muốn mở cửa sổ ra hít thở không khí.

Phía bên ngoài cửa sổ là một mảnh cỏ cây thực xanh biếc, bởi vì hẻo lánh nên hoa cỏ nơi đây không bị người giẫm đạp, thế cho nên phát triển rất tươi tốt.

Phó Duẩn Thừa có đôi khi làm việc mệt mỏi thì sẽ dựa ở cửa sổ nhìn ra xa trong chốc lát để giảm bớt sự mệt nhọc trong thân thể.

Lần này, cũng không ngoại lệ.

Cửa sổ mở ra xong, không khí mới mẻ ập vào trước mặt, đập vào mắt là màu xanh biếc làm người vui vẻ thoải mái.

Ngay cả tâm tình không tốt hình như cũng lập tức giảm bớt không ít.

Có một ít gió nhàn nhạt thổi vào mặt, Phó Duẩn Thừa nhắm mắt, thần sắc ôn hòa bình yên.

Chỉ là, sau một chốc lát, vẻ mặt của anh đột nhiên trở nên có chút cổ quái.

“A... Thật là lợi hại... Tiểu mẫu câu bị làm đến muốn chết... Ách a...”

“A... Ách nga...”

Gió nhẹ đem những thanh âm nhỏ vụn vặt mờ ám đó cũng thổi vào lỗ tai anh.

Phó Duẩn Thừa không khỏi nhíu mày.

Anh là một người đàn ông thành thực đã kết hôn nhiều năm, đối với loại thanh âm này cũng quá quen thuộc. Đó rõ ràng là âm thanh leng Leng chỉ khi nam nữ làm tình thì mới có thể phát ra.

Nghe thanh âm này, hẳn là ở gần đây.

Cũng không biết là ai lại dám làm tình ngay lúc ban ngày, còn dám công khai ở trường học?

Quả thực là tùy ý làm bậy.

Phó Duẩn Thừa theo bản năng mở mắt ra, nhắm chặt mày nhìn về phía phát ra thanh âm.

Vừa nhìn thấy, ánh mắt anh đột nhiên ngưng trệ.

Đồng tử kịch liệt co rút lại, anh để lộ biểu tình không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Bị phát hiện!

Edit: Va

Beta: Su

Dưới bóng cây có một đôi nam nữ cả người trần trụi đang làm tình khí thế ngất trời.

Da thịt cô gái tuyết trắng, vú to eo nhỏ, tứ chi đang chạm đất, quỳ gối trên cỏ giống như một con mẩu cầu mặc người đàn ông phía sau dùng sức đâm thọc nộn huyết của cô, tiếng rên rỉ vừa lớn vừa dâm dăng.

Bộ dáng của nam sinh phía sau soái khí. Anh đè ở trên người cô gái, vừa thưởng thức đôi vú to đang lắc lư trước ngực cô vừa kích thích hông mãnh liệt tiến lên.

Thân thể hai người mờ ám tràn miên ở bên nhau, làm vận động kịch liệt nguyên thủy nhất.

Trường hợp dâm mĩ đến cỡ nào!

Nhưng mà giờ phút này, tâm trí của Phó Duẩn Thừa lại hoàn toàn tập trung ở trên gương mặt của cô gái kia.

Đó là khuôn mặt mà bao nhiêu lần nhiều loạn giấc mơ đêm khuya của anh.

Lông mi túm khí, đôi mắt ngập nước, cái miệng nhỏ anh đào, thoát nhìn thanh thuần mà lại tốt đẹp.

Nhưng mà chủ nhân của gương mặt đẹp thanh thuần như vậy giờ đây lại đang làm chuyện dâm dăng lang thang nhất trên đời này, dám tăng tịu cùng với đàn ông ở nơi công cộng.

Trên gương mặt kia lan tràn mị thái, khóe mắt đuôi lông mày đều mang theo một cỗ mị ý, cô đắm chìm ở giữa dục vọng, ngay cả tiếng rên rỉ, nghe cũng phá lệ dâm mị tận xương.

Quen thuộc mà lại xa lạ, dường như đã có mấy đời.

Thân thể của Phó Duẩn Thừa cương cứng ngay tại chỗ.

Trong khoảng khắc đó, tâm thần chấn động, giống như bị sét đánh.

Anh nín chặt môi, khuôn mặt lạnh băng thấu xương.

Mắt đen gắt gao nhìn chăm chăm hai bóng người đang gắt gao dây dưa ở bên nhau kia.

Cứ việc chính anh cũng không biết vì sao, nhưng trong lòng lại bỗng nhiên dâng lên một cỗ tức giận hời hởi, bốc cháy hừng hực, gần như thiêu đốt toàn bộ lý trí của anh thành tro tàn.

Phẫn nộ, đau đớn kịch liệt, thậm chí còn có nỗi ghen ghét không nói rõ được...

Anh cũng không biết rằng, bộ dáng của anh ngay lúc này rất giống một người chồng bị phản bội, tận mắt bắt được vợ mình đang yêu đương vụng trộm.

.....

Hàn Vũ thật sự quá biết làm huyết, mỗi một lần đều đâm đúng vào chỗ mẫn cảm của cô. Anh không ngừng công kích khối thịt mềm trong miệng huyết của cô, còn th*ít mà xát với chỗ kia. Khoái cảm thay nhau nổi lên, từng đợt sóng triều ập tới nối liền không dứt.

Cô không cảm lòng được mà càng rên càng lớn tiếng. Cũng càng lúc càng dâm dăng.

Ngay cả chính cô cũng bị tiếng rên của mình làm cho sốc.

Lâm Nhụy cắn chặt cánh môi, muốn thử nuốt tiếng rên xuống, nhưng mỗi khi Hàn Vũ tiến công thì lại biến thành vô dụng.

Việc đã đến nước này, cô chỉ có thể hy vọng sẽ không có người nhìn thấy...

Nội tâm thì cảm thấy thẹn nhưng thân thể của cô lại đắm chìm ở trong tình dục, không có cách nào tự kiềm chế được.

Với độ kéo dài của Hàn Vũ, Lâm Nhụy biết anh nhất thời sẽ chưa bắn ra, nhưng chính cô hiện tại đã sắp không chịu đựng nổi, khoái cảm lan truyền trong thân thể càng lúc càng mãnh liệt, kích thích đến đầu cô cũng choáng váng. Lâm Nhụy kề bên cạnh bờ vực sắp hồng mắt.

Cô không thể không ngẩng đầu rồi chuyển hướng tầm mắt qua nơi khác, làm vậy để dời đi lực chú ý.

Chung quanh im ắng, trừ tiếng rên rỉ của cô cùng Hàn Vũ đang hơi hơi thờ dốc ra thì còn có hai tiếng nước “Phụt phụt” được phát ra từ hạ thể của hai người. Ngoài ra, không thể nghe được thanh âm nào khác.

Ánh mắt cô mê ly nhìn về phía cành cây trên đỉnh đầu.

Cây này sống không ít năm tháng, ước chừng cao bằng khoảng hai ba tầng lầu, cành lá tốt tươi, lá cây màu xanh lục đậm có thể nói là che được trời, tán cây rậm rạp chặn tầm nhìn của toàn bộ khu dạy học bao gồm từ tầng ba trở lên. Từ góc độ của cô mà nhìn lên thì không thể thấy dãy văn phòng cùng con đường hành lang. Khó trách Hàn Vũ lại nói không cần lo lắng có người ở trên nhìn được.

À mà khoan đã.

Từ lầu ba trở lên?

Trong lòng Lâm Nhụy lộp bộp một chút. Cô đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Văn phòng của Phó Duẩn Thừa ở lầu hai, cô nhớ rõ, tiết đầu tiên của buổi chiều nay chính là tiết lịch sử.

Giờ phút này có thể là Phó Duẩn Thừa đang ở văn phòng a?

Nếu là đang ở đó, tiếng rên vừa rồi của cô lớn như vậy, anh có thể trùng hợp mà nghe và thấy cảnh tượng này không. . .

Lâm Nhụy không dám tưởng tượng. . .

Cô cuống quýt nhìn lên cửa sổ văn phòng lầu hai của Phó Duẩn Thừa.

Ông trời phù hộ, ngàn vạn đừng a, ngàn vạn đừng nha. . .

Cô đau khổ cầu xin ở trong lòng.

Ngàn vạn đừng cho Phó Duẩn Thừa nhìn thấy bộ dáng dâm đãng phóng túng này của cô. . .

Chính là có câu nói gọi là ghét của nào trời trao của đó.

Trời cao không hề nghe được lời cầu xin của Lâm Nhụy.

Dự cảm không tốt của Lâm Nhụy đã được đến chứng thực.

Lúc nhìn đến thân ảnh thon dài của người mặc áo sơ mi màu đen đứng ở bên cửa sổ kia, Lâm Nhụy ngay lập tức hồng mắt.

Khoảng cách giữa cô và Phó Duẩn Thừa cũng không tính là gần nhưng lại có thể đủ để thấy rõ ràng tất cả những điều đối phương làm.

Cô không biết Phó Duẩn Thừa rốt cuộc đã đứng ở cửa sổ bao lâu, cũng chưa từng thấy bộ dáng của Phó Duẩn Thừa lại đáng sợ như vậy. Anh đứng ở bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống cô và Hàn Vũ. Sắc mặt anh âm trầm dọa người, ánh mắt lạnh băng giống như mũi tên nhọn đâm vào trong lòng ngực của Lâm Nhụy.

Anh thấy rồi, nhất định là anh đã thấy hết!

Thấy được tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi!

Ông trời a, vì sao lại đối xử với cô như vậy?

Vì sao muốn cho Phó Duẩn Thừa nhìn thấy một mặt xấu hổ nhất của cô như thế này?

Lâm Nhụy tuyệt vọng khóc thút thít ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Yêu đến hèn mọn

Edit: Va

Beta: Su

Khi yêu một người nào đó thì con người ta sẽ trở nên hèn mọn như bụi bặm rồi sau đó mới nở ra hoa.

Nguyên nhân chính là vì Lâm Nhụy để ý Phó Duẩn Thừa, thế nên cho dù Phó Duẩn Thừa có đối xử với cô lãnh đạm đến thế nào đi nữa thì cô cũng bằng lòng không biết liêm sỉ mà cứ bám theo.

Thấy được cảnh tượng này thì anh sẽ nghĩ như thế nào?

Ghê tởm? Khinh thường? Chán ghét?

Dù cho anh có nghĩ như thế nào thì cũng đều làm cô không có cách nào để thừa nhận.

Giờ phút này, ánh mắt của Phó Duẩn Thừa lạnh như băng làm cô như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Đầu óc vốn bời vì đắm chìm ở trong tình dục nên thoáng có chút lâng lâng bồng chốc tỉnh táo lại, giống như trên đầu bị tạt một chậu nước đá, cả người lạnh từ đầu đến chân.

Thế cho nên cô nào còn có tâm trí hứng thú tiếp tục làm.

Trái tim cô đập nhanh không ngừng. Cô vội vàng vịn vẹo và giãy giụa thân thể, muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích của Hàn Vũ.

Hàn Vũ không hề phát hiện được chuyện giữa cô và anh đã bị người thứ ba phát hiện nên vẫn còn đang hưng phấn mà làm. Anh bắt đầu với hành động muốn thoát thân của Lâm Nhụy, tay lớn vỗ "Bang" một tiếng vào mông nhỏ kiêu nộn của cô.

"Trốn cái gì, em không phải thích tư thế này nhất sao? Hay là lão tử chưa làm em sướng?"

Nói xong, anh không quên bóp chặt eo nhỏ của Lâm Nhụy xong lại kéo thân mình đang giãy giụa của cô lại rồi chặt chẽ cố định ở dưới thân. Côn th* t lớn màu tím đen ngay lập tức tiến vào càng sâu hơn, chỉ kém là chưa đâm thủng cửa tử cung, hạ thể của hai người thịt dán thịt thân mật khăng khít.

Cảm giác toàn bộ côn th* t được vách tường thịt mị bánh bao trong huyết bọc lại là tốt đẹp như vậy, Hàn Vũ sướng đến phát ra tiếng rên rỉ gọi cảm.

Lâm Nhụy lại bị Hàn Vũ làm sợ tới mức gần như hồn phi phách tán.

Cô thực sự rất muốn chết.

Ông trời thật là đang chơi cô sao?

Không khí yên tĩnh như vậy, tiếng nói chuyện vừa rồi của Hàn Vũ lại không có đề thấp, khoảng cách từ lầu hai tới mặt cỏ chỉ cách nhau có 2-3m, Phó Duẫn Thừa lại không phải là kẻ điếc, sao anh lại không nghe được cơ chứ?

Nội dung của câu nói kia vốn là tình thú, nhưng ở hoàn cảnh trước mắt này thì Lâm Nhụy lại xem nó là bùa đòi mạng.

Là ngại cô chết không đủ nhanh sao?

Cô vội vàng ngẩng đầu muốn nhìn biểu tình của Phó Duẫn Thừa, nhưng vừa nhìn lên thì liền thấy, cửa sổ trống rỗng, đã không còn có người.

Giống như bóng người cùng ánh mắt vừa rồi kia đều chỉ là ảo giác của Lâm Nhụy.

Nhưng Lâm Nhụy biết, mới nửa phút vừa nãy, Phó Duẫn Thừa thật sự đã đứng ở nơi đó.

Anh lạnh lùng nhìn cô cùng người đàn ông khác làm tình.

Xong rồi, thật sự xong rồi...

Lâm Nhụy ngay lập tức giống như hồn phi phách tán. Cô vẫn không nhúc nhích, chết lặng tùy ý Hàn Vũ ở phía sau đùa nghịch thân thể mình.

Chỗ thân thể hai người dính nhau là tiếng nước phụt phụt, nhanh chóng mà kịch liệt.

Nhưng Lâm Nhụy cũng không cảm nhận được phần khoái cảm kia.

Thân thể giống như tự động mất đi cảm giác, chỉ còn lại có một loại cảm xúc gọi là thương tâm.

Hàn Vũ rất nhanh liền phát hiện cô gái dưới thân có chút không thích hợp.

Đáng lẽ là tiếng rên rỉ vũ mị lại đột nhiên mất đi, cô trở nên giống người gỗ, anh có tri động đến như thế nào thì cũng cảm giác được.

"Làm sao vậy?"

Anh nghiêng người hỏi.

Cô chậm rãi quay đầu lại.

Đôi mắt đỏ bừng, nước mắt rung rung, nước mắt đã rơi đầy trên khuôn mặt nhỏ tút tút.

Cô đang khóc.

Hàn Vũ hoảng sợ. Anh dừng ngay động tác làm huyết.

Anh không thể không rút côn th* t ra rồi dùng vẻ mặt không thể hiểu được hỏi: "Em khóc cái gì?"

Sao đang yên đang lành thì đột nhiên lại khóc?

Lâm Nhụy khóc không kìm chế được, trong giọng nói cũng mang theo tiếng nức nở: "Tôi thất tình!"

Hàn Vũ còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vừa nghe xong thì anh lại không biết nói gì.

Xét thấy hai người cũng tiếp xúc thân mật lâu như vậy, anh vẫn rất vừa lòng đối với Lâm Nhụy nên đành phải cố nén dục vọng chưa phát tiết rồi nhẫn nại an ủi cô vài câu: “Bạn trai em là tôi đây, chẳng phải tôi đang ở bên cạnh em sao, thất tình cái gì? Về sau tôi sẽ đối tốt với em, đừng khóc nữa biết không?”

Nếu đổi lại là nữ sinh khác thì anh đã sớm buông tay chạy lấy người chứ đừng nói là an ủi.

Vốn tưởng rằng nói như vậy thì Lâm Nhụy sẽ nín khóc mà cười nhưng ai ngờ cô lại khóc càng thêm dữ dội, nước mắt giống như không cần tiền mà chảy thẳng xuống.

Cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Anh không hiểu...”

“Anh không hiểu...”

Hiện giờ, ngay cả âm áp còn sót lại này cũng muốn bỏ cô mà đi.

Hàn Vũ đang muốn nói “Sao tôi lại không hiểu” thì liền thấy Lâm Nhụy trước mặt đang làm lơ sự tồn tại của anh. Cô vừa khóc vừa đứng lên rồi mặc quần áo vào, sau đó một mình rời đi.

Khiến cho một người to lớn đang sống sò sờ như anh giống như biến thành người vô hình.

Từ khi nào mà anh phải ăn quả đắng như vậy a?

Hàn Vũ vốn dĩ rất khó chịu, nhưng lúc nhìn Lâm Nhụy rời đi, bóng dáng có vẻ phá lệ cô độc mờ mịt, không biết vì sao, trong lòng anh ỉn ỉn đau đớn.

Từ trước cho tới nay, anh chưa từng thấy qua bộ dáng yếu ớt này của cô.

Suy nghĩ một chút, trước buông tha trận làm tình này đi!

Dù sao thì anh cũng là bạn trai trên danh nghĩa của cô, lúc nào muốn làm mà chả được.

Chỉ là...

Mất nhìn người anh em dưới háng còn đang ngẩng đầu ưỡn ngực, Hàn Vũ không thể không bắt đầu chịu khổ, bản thân tự động thủ...

.....

Trong phòng học, một mảnh an tĩnh.

Lâm Nhụy ghé vào trên bàn rồi gần như tham lam mà nhìn người đàn ông trên bục giảng kia.

Mái tóc đen, mặt mày thâm thúy, môi mỏng mím chặt, tất cả đều để lộ ra một cổ hơi thở lạnh nhạt.

Ngay cả thanh âm giảng bài cũng quạnh quẽ.

Bộ dạng người sống chó có gần của Phó Duẫn Thừa, cố tình lại là mẫu mà Lâm Nhụy yêu nhất.

Nhưng cô lại không có cách nào để tới gần. Lâm Nhụy chỉ có thể đứng xa xa thế này mà nhìn anh.

Ngày ấy, sau khi trở về, cô đã suy nghĩ rất nhiều.

Việc này không trách được ai, lúc trước quyến rũ Hàn Vũ là do cô, Phó Duẫn Thừa sớm hay muộn cũng sẽ biết, hiện giờ chẳng qua là biết sớm hơn một chút mà thôi.

Cho dù Phó Duẫn Thừa có ghét bỏ cô thì đó cũng là điều cô xứng đáng nhận được.

Nhưng, nếu thật sự bởi vì chuyện này mà mất đi Phó Duẫn Thừa thì cho dù có thế nào đi nữa, cô cũng không cam lòng.

Cô biết anh có gia đình, có người vợ mà anh rất yêu, cô không dám suy đoán vị trí của mình ở trong lòng anh, cũng không dám yêu cầu quá nhiều, chỉ cần trong lòng Phó Duẫn Thừa có một góc có thể cho cô là đủ rồi.

Cho dù chỉ là vì tình dục.

Chỉ cần không mất anh thì bất cứ cô làm cái gì cũng được.

Nhưng, Lâm Nhụy vẫn không tìm được cơ hội để tiếp cận Phó Duẫn Thừa.

Từ sau khi phát hiện chuyện giữa cô và Hàn Vũ, mấy ngày này, Phó Duẫn Thừa giống như là luôn cố tình trốn tránh cô. Lâm Nhụy chưa gặp được Phó Duẫn Thừa nữa chứ đừng nói là nói một lời với anh.

Tiết lịch sử cũng thay một giáo sư khác dạy.

Hỏi những giáo sư khác thì họ nói là anh xin nghỉ, gọi điện thoại cũng không được, người cũng biến mất, lại liên tưởng đến vợ của Phó Duẩn Thừa cũng đang ở nhà, nói không chừng bây giờ hai người họ đang ngọt ngào với nhau, quả thực trong lòng Lâm Nhụy nóng như lửa đốt.

Tiết học hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt sau nhiều ngày anh biến mất. Dù cho Phó Duẩn Thừa từ khi vào đến lúc ra khỏi phòng học, con mắt anh cũng chưa liếc cô một cái, làm cô thực thương tâm, nhưng cô vẫn không khờ chế được tình cảm của mình.

Chỉ khi nhìn thấy anh thì cô mới biết được mình nhớ anh đến nhường nào.

Học xong một tiết, cái gì Lâm Nhụy cũng không nghe vô. Cô chỉ nhớ kỹ là nhìn chăm chăm Phó Duẩn Thừa.

Thật vất vả đợi tới khi tan học, nhìn Phó Duẩn Thừa cầm giáo án đi ra khỏi phòng học, Lâm Nhụy liền vội vàng tùy tiện tìm cái cớ để đi theo.

Phó Duẩn Thừa nện bước rất nhanh, trong nháy mắt liền biến mất ở hành lang.

Lâm Nhụy biết anh phải về văn phòng, thế cho nên cũng không cần sợ bị vớt bỏ.

Đi đến trước cửa văn phòng, nhìn cửa văn phòng đóng chặt, trong lòng cô có một tia thấp thỏm.

Chẳng qua, cảm xúc thấp thỏm này rất nhanh biến thành kiên định.

Lấy một cái gương nhỏ từ trong túi váy ra rồi trộm nhìn, sau đó tô thêm son môi. Nhìn mỹ nữ môi đỏ da trắng trong gương, trong lòng cô liền tự tin hơn chút.

Cô còn có ý mặc một bộ nội y gợi cảm chạm rỗng, chờ lúc đi vào, mặc kệ Phó Duẩn Thừa lạnh nhạt cự tuyệt như thế nào, chỉ cần tự cô kiên trì lì lợm la liếm thì hẳn là có thể cứu vãn?

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Vai hề nhảy nhót

Edit: Va

Beta: Su

Lâm Nhụy đứng chân chừ ở trước cửa văn phòng trong một chốc.

Trên khuôn mặt nhỏ hơi có chút bất an cùng kích động.

Bất an là bởi vì không biết Phó Duẩn Thừa có tha thứ cho cô không, còn kích động là bởi vì đã lâu lắm rồi chưa gặp Phó Duẩn Thừa. Tưởng tượng đến cảnh chờ lát nữa là có thể ở cùng một chỗ với Phó Duẩn Thừa thì trong lòng cô tựa như được ăn mật ngọt.

Lâm Nhụy đã nghĩ kỹ rồi, mặc kệ cho có như thế nào đi chăng nữa thì cô nhất định cũng sẽ yêu cầu Phó Duẩn Thừa tha thứ cho cô. Chỉ cần anh chịu tha thứ cho cô thì về sau, cô sẽ không bao giờ dám dâng nữa, sẽ ngoan ngoãn làm một con mèo nhỏ, an tĩnh chờ đợi chủ nhân rũ lòng thương xót. Cái gì mà Lục Trạch, Hàn Vũ? Cô đều có thể vứt tất cả ra sau đầu.

Ai cũng không quan trọng bằng người đàn ông trước mặt này.

"Giáo sư."

Cô lấy hết can đảm đẩy cửa văn phòng ra rồi dùng giọng nói ngọt ngào mị mị mà kêu.

Trong phòng là một cảnh trầm mặc, không ai trả lời.

Đây cũng là chuyện bình thường, cô đã quen với tính tình lạnh nhạt của Phó Duẩn Thừa.

Nhưng khi cô ngẩng đầu để thấy rõ tình cảnh trong văn phòng thì đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Nụ cười diêm mỹ trên mặt ngay lập tức trở nên cứng đờ.

Dù cho thế nào thì Lâm Nhụy cũng không ngờ rằng, giờ phút này, trong văn phòng cư nhiên không chỉ có hai người là cô cùng Phó Duẩn Thừa mà còn có sự tồn tại của người thứ ba!

Đó là một người phụ nữ có khuôn mặt tiểu lệ, mái tóc ngắn ngang vai, giữa hai hàng lông mày là sự tự tin và ưu nhã mà Lâm Nhụy không hề có, cả người của người phụ nữ kia đều tản ra một loại mị lực phi phàm.

Điều thực sự làm Lâm Nhụy đề ý chính là, giờ phút này cô ấy đang thân mật dựa sát vào bả vai Phó Duẩn Thừa, hơi hơi ngửa đầu, môi đỏ đặt lên môi mỏng mà Lâm Nhụy tâm tâm niệm niệm kia.

Cô ta và Phó Duẩn Thừa đang hôn môi.

Mà Phó Duẩn Thừa, anh không chỉ không cự tuyệt, ngược lại sắc mặt còn nhu tình.

Nhìn từ góc độ của Lâm Nhụy thì thấy hai người kia nam tuấn nữ mỹ (*trai xinh gái đẹp*), họ thật sự giống như một bức tranh cuộn tròn tuyệt đẹp hài hòa.

Còn Lâm Nhụy cô càng như là kẻ phá hư bức hoạ cuộn tròn.

Bởi vì quá mức khiếp sợ nên cô thậm chí còn quên mất cả chuyện phải đi ra ngoài. Sức lực cả người mất hết, cô chỉ biết ngây ngốc đứng ở tại chỗ.

Lâm Nhụy đến đã đánh vỡ văn phòng kiều diễm.

Đang hôn môi thì bị người khác phát hiện, Thẩm Lam cũng có hơi chút ngượng ngùng. Cô ta nhanh nhẹn rời khỏi Phó Duẩn Thừa, không hề biểu lộ vẻ không vui vì bị xen vào mà lại còn lễ phép nói: "Em tới tìm Duẩn Thừa sao? Lần đầu gặp mặt, xin tự giới thiệu một chút, tôi là vợ của Phó giáo sư - tên Thẩm Lam."

Nói xong, Thẩm Lam tự nhiên hào phóng vươn tay hướng Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy nhìn nụ cười của người phụ nữ tươi đẹp mỹ lệ ở trước mặt này thì trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác tự ti.

Thì ra, đây là người vợ mà Phó Duẩn Thừa yêu.

Nếu so sánh với cô thì cô thật giống như là một con chuột đang tránh ở trong một góc âm u, ti tiện hy vọng xa vời thứ đồ vật không thuộc về mình.

Cho dù ngắn ngủi có được, nhưng đồ không thuộc về cô thì cuối cùng cũng sẽ trở về với chủ nhân thực sự của nó.

Có vợ tốt như vậy, khó trách đối mặt với sự quyến rũ của cô mà Phó Duẩn Thừa vẫn luôn biểu hiện lãnh đạm đến như vậy.

Hai người họ nhất định rất hạnh phúc...

"Chào cô."

Lúc nói ra chữ "Cô", trong lòng Lâm Nhụy tựa như bị dao nhỏ cắt thịt sống, đau đớn, trái tim cô đang nhỏ máu.

Trong mơ hồ, hình như có thứ gì đó đang chậm rãi chết và trôi đi..

Lâm Nhụy cố che giấu sự chua xót nơi khóe miệng rồi mạnh mẽ giả vờ trấn định xong gợn tay lên.

Bắt tay giống như chuồn chuồn lướt nước rồi lại rất mau buông ra.

"Tìm tôi có việc sao?"

Phó Duẩn Thừa vẫn luôn ở bên cạnh nhìn Lâm Nhụy, giờ đây mới lạnh lùng lên tiếng.

Anh cùng Thẩm Lam sóng vai mà đứng, giống như một đôi bạn lữ, trái tim Lâm Nhụy đau đớn.

Điều càng làm cho Lâm Nhụy thương tâm và thậm chí tuyệt vọng chính là ánh mắt của Phó Duẩn Thừa. Anh nhìn cô giống như đang nhìn một người bình thường cực kỳ xa lạ, trong mắt không hề có một tia gọn sóng, lãnh khốc vô tình.

Lâm Nhụy lắc lắc đầu, chịu đựng không cho nước mắt của mình rơi xuống từ trong hốc mắt.

"Giáo sư, em chỉ là có cái vấn đề không hiểu nên mới muốn hỏi giáo sư, nhưng nếu giáo sư có việc bận thì để hôm nào khác đi. Làm phiền rồi."

"Hẹn gặp lại thầy, hẹn gặp lại cô."

"Hẹn gặp lại em." Thẩm Lam lễ phép trả lời.

Phó Duẩn Thừa có lẽ ừ một tiếng, thấp phàn lãnh đạm.

Anh không hề có bất kỳ ý tứ nào giữ lại.

Giờ khắc này, Lâm Nhụy rốt cuộc cũng hết hy vọng.

Cô không dám tiếp tục đối mặt với hai người họ bởi vì sợ nước mắt của mình sẽ bị phát hiện.

Ở một khắc xoay người kia, nước mắt lăn chã mà rơi xuống.

Cô chẳng qua cũng chỉ là một vai hề nhầy nhót ở trong thế giới của anh.

Cô đã ti tiện lâu như vậy, giờ cũng nên thấy đủ rồi không phải sao?

.....

Lâm Nhụy đi rồi.

"Ông xã, cô ấy là học sinh khoá của anh?"

Thẩm Lam hỏi Phó Duẫn Thừa đang có chút thất thần.

Phó Duẫn Thừa phục hồi tinh thần lại, ánh mắt phức tạp.

"Ừm."

"Trông khá xinh đẹp."

Thẩm Lam cười đánh giá.

Nhưng không biết vì sao, có lẽ là phụ nữ thường có địch ý đối với người xinh đẹp cùng phái, trong lòng cô vẫn âm thầm nhớ kỹ cô gái vừa rồi.

Cứ luôn cảm thấy thái độ của cô gái kia có chút không thích hợp.

Cũng may là chồng cô vẫn luôn tương đối lạnh nhạt, thế nên mới làm cho nghi hoặc trong lòng cô mất đi.

Thẩm Lam hiểu rõ mị lực của chồng mình, việc anh hấp dẫn một ít nữ sinh viên thanh xuân cũng là chuyện bình thường, trước kia cô hồn nhiên không thêm để ý, nhưng từ sau khi xảy ra việc lần trước xong, cô vẫn nên lưu ý một chút.

Mấy ngày nay, quan hệ giữa cô cùng chồng cũng hàn gắn không ít. Cái gia đình này, cô vẫn còn muốn.

Trừ phi có một ngày chồng cô chân chính để cô phát hiện anh ngoại tình.

Nhưng trước khi chuyện đó xảy ra, cô sẽ cố bảo vệ cái gia đình này.

Gia đình của cô cùng Phó Duẫn Thừa.

Mấy bạn thấy thế nào >< quá buồn cho chị Nhụy ahuhu >< Mất hết file up của mấy bộ kia >< còn mỗi bộ này là vẫn làm kịp để up ahuhu ==

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phá kén thành điệp

Edit: Va

Beta: Su

Suốt 5 ngày.

Lâm Nhụy tự nhốt mình ở trong nhà, không ra khỏi cửa, di động cũng tắt máy. Cô chỉ nằm ở trên giường, ngăn cách mình với thế giới bên ngoài và tất cả mọi người.

Trong phòng ngủ là một đồng hồ hỗn độn, hộp đựng com lộn xộn, vỏ bìa và còn có tàn thuốc.

Đây là toàn bộ cuộc sống sinh hoạt trong suốt 5 ngày qua của cô.

Đến ngày thứ 6, cô bạn cùng phòng Tiểu Mỹ rốt cuộc cũng không chịu đựng được nữa.

Tiểu Mỹ tìm thợ mở khóa rồi mở cửa phòng Lâm Nhụy đang khóa trái ra.

Kéo bức màn đang đóng chặt ra, sau đó Tiểu Mỹ dùng một tay kéo người đang bọc chăn như nhộng lên rồi kéo đến trước tấm gương to trước tủ.

“Chị hai của tớ ơi, cậu tự nhìn xem bản thân suy sút thành bộ dáng gì đi.”

Ánh sáng xuất hiện bất thành linh quá mức chói mắt nên Lâm Nhụy đang phải híp mắt rồi chậm rì rì nhìn người được phản chiếu ở trong gương.

Vừa nhìn thấy, thật đúng là dọa cho cô nhảy dựng.

Đây là cô sao?

Áo ngủ của cô gái trong gương nhìn đến nỗi không ra bộ dáng gì, tóc cũng rối tung như tổ quạ, hai mắt sưng vù, quầng thâm mắt giống như gấu trúc. Bởi vì hai ngày này chỉ ăn com hộp nên trên mũi còn mọc một hạt đậu (mụn), làm gì còn giữ được nửa phần của bộ dáng lúc trước.

Tiểu Mỹ bên cạnh nhìn cũng giận sôi máu. Cô bạn nhăn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc nói: “Lâm Nhụy, tớ không biết cậu đã phải trải qua chuyện gì, nhưng tớ ra lệnh cho cậu, không được tiếp tục như vậy nữa! Cho dù có như thế nào đi nữa thì tớ vẫn đều ở bên cạnh cậu, nếu cậu không phấn chấn lại thì tớ sẽ không nhận cậu là bạn nữa!”

Cảm nhận được sự quan tâm trong ánh mắt của Tiểu Mỹ, trong lòng Lâm Nhụy có một dòng ấm áp chảy qua.

Cô nhẹ nhàng trả lời: “Được, tớ biết rồi.”

5 ngày nay, cũng đã lặn lội đủ rồi, cô đúng thật nên tỉnh lại.

“Thật sự đã biết?” Tiểu Mỹ vẫn có chút không yên tâm.

Lâm Nhụy gật gật đầu, cô đẩy tóc mái ra, dùng sức kéo kéo khóe miệng, làm mình nở ra một nụ cười tuy rằng khó coi nhưng cũng coi như là nụ cười xinh đẹp.

“Làm cậu lo lắng rồi, Tiểu Mỹ, yên tâm đi, về sau tớ sẽ không như vậy nữa.”

Nói xong, Lâm Nhụy nhìn lại căn phòng ngủ hỗn độn của mình một lần nữa, đúng là có chút khó coi, cũng không biết 5 ngày qua làm sao mà cô có thể vượt qua được, quá khứ đần độn.

Khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt kia đã bị cô ném ra sau đầu.

Về sau, cô nhất định sẽ không nghiêm túc thích một người như vậy, quá hèn mọn, cũng quá mệt mỏi.

Tới cuộc đời này một chuyển, hẳn là nên hưởng thụ cuộc sống, cô hà tất gì phải tự chuốc lấy phiền não?

.....

“Em muốn mượn người ở chỗ tớ?”

Hàn Vũ nhìn Lâm Nhụy hiện tại đang đứng ở trước mặt rồi để lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Lâm Nhụy nghiêng nghiêng liếc anh một cái. “Làm sao, không được hả?”

Vừa nói xong, cô vừa đoạt lấy điều thuốc từ trong tay của Hàn Vũ, sau đó động tác thuần thục dùng ngón tay kẹp lấy rồi ngậm ở trên miệng.

Hút một ngụm thật sâu, sau đó chậm rãi phun ra khói nhẹ mù mịt.

Toàn bộ động tác liền mạch lưu loát.

Hàn Vũ không hề ngăn cản mà là đứng ở một bên thưởng thức bộ dáng cô hút thuốc.

Nói như người ta thì phụ nữ hút thuốc sẽ làm mọi người cảm thấy phóng đảng thô lỗ.

Nhưng Lâm Nhụy lại là ngoại lệ.

Có lẽ là gương mặt thanh thuần quá vô hại, một loạt động tác này không chỉ không gây cho người cảm giác phản cảm mà ngược lại còn cảm thấy cảnh

đẹp ý vui.

Thật dài, điều thuốc tình tế đang cháy ở giữa 2 ngón tay thon động lòng người, cô cúi thấp mặt, lông mi hơi hơi rung động giống như con bướm giương cánh muốn bay. Có sương mù lượn lờ dâng lên từ trên mặt cô, mông lung ở trên khuôn mặt tình xảo, làm người ta chỉ thấy được da thịt tuyết trắng kia, còn có thêm đôi môi hồng nhuận.

Vẫn là vẻ thanh thuần như cũ, chọc người triu mến.

Nhưng trong mơ hồ, hình như lại có chút thay đổi.

Yết hầu của Hàn Vũ hơi không thể động.

Anh lại nói tiếp đề tài vừa rồi: “Em là bạn gái của tôi, việc mượn người đương nhiên là có thể.”

“Chẳng qua là, dù sao cũng phải nói cho tôi biết em muốn làm cái gì?”

Anh có chút tò mò, hơn một tuần không liên hệ với Lâm Nhụy được. Vốn dĩ anh đã tính từ bỏ Lâm Nhụy, cô tuy rằng đặc thù một chút, nhưng Hàn Vũ anh cũng là người ở trong vạn bụi hoa, từ khi nào mà lại phải thiếu đàn bà cơ chứ?

Ai ngờ đột nhiên bây giờ Lâm Nhụy xuất hiện, sau đó mở miệng hỏi mượn người của anh.

Lâm Nhụy không đáp, chỉ là cười cười thần bí. “Đến lúc đó anh sẽ biết.”

Lúc trước, mục đích quyến rũ Hàn Vũ của cô vốn dĩ đã không đơn thuần, hiện giờ người đã quyến rũ được rồi, vậy phải sử dụng thôi.

Dù sao thì tâm tình của cô đang không tốt, cũng phải tìm một chỗ xả giận chứ nhỉ?!

Hàn Vũ có chút bất mãn, Lâm Nhụy trả lời giống như thật mà lại là giả, đang muốn hỏi thêm vài câu thì lại bị Lâm Nhụy đột nhiên thò qua, dán lên môi anh, môi đỏ khê nhếch, truyền qua một ngụm khói thuốc.

Hơi thở Nicotin tràn ngập quanh quần ở giữa răng môi của hai người.

Nhìn khoe mắt của Lâm Nhụy cùng với đôi con ngươi trần trụi quyến rũ, Hàn Vũ thực mau phản ứng lại.

Anh cong cong môi rồi dùng tay đè cái ót Lâm Nhụy lại xong hung hăng hôn càng nhiều hơn.

Hung ác cắn nuốt giống con sói đói, mượn cơ hội tùy ý quét ngang nước bọt ngọt ngào trong khoang miệng của cô.

Không nói thì không nói, nhưng phí mượn người thì anh nên thu đúng không?

Mà Lâm Nhụy, cũng thuận theo phối hợp với Hàn Vũ, hai người gắt gao dây dưa ở với nhau...

Trong phòng vô hạn cảnh xuân...

Hàn giáo thảo cute nek >< Xjin nhắc lại lần nữa =>) không hợp khẩu vị mời out:3 À mình đang cbj up 1 bộ nữa của tác giả này, nếu thấy thích cách viết của tác giả thì ghé hồ mới chơi nhé >< Đừng lọt kéo mình vót không kịp >< Xi poi là bộ đó không giống bộ này đâu =>) Tất nhiên là bộ đó không mặn như bộ này =>)

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ác ý

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Ngày hôm sau, trong trường học liền có một tin tức nhỏ được lan truyền.

Là về Trương Lục.

Nói là Trương Lục cũng không biết đã trêu chọc ai mà hần cùng với mấy tên anh em của hần bị người khác trùm bao tải ở gần trường rồi đánh một trận.

Nghe nói là những người đó ra tay tới không lưu tình chút nào, trực tiếp đánh người thành mặt mũi bầm dập, chỉ kém chút là chưa nằm viện.

Việc này vẫn là do Tiểu Mỹ kể cho Lâm Nhụy nghe. Cô nàng cũng không hề nghĩ nhiều, thuần túy chỉ là vì nghĩ dù sao Trương Lục cũng là bạn trai cũ của Lâm Nhụy, thế cho nên cô bạn mới liền thuận miệng kể.

Lâm Nhụy nghe xong thì chỉ hơi hơi mỉm cười chứ không hề nói gì.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Nhụy cùng Hàn Vũ đề cao điệu ân ái, cả ngày nọ ở bên nhau giống như cùng là một người.

Hôn môi, dặt tay rồi ôm, quả thực mạnh mẽ nhét cho toàn thể sinh viên ở Đại học A một ngụm cầu lương.

Đều là người trưởng thành rồi nên tất nhiên là ý tưởng sẽ không còn đơn thuần. Ai cũng đều biết giáo thảo Hàn Vũ có vô số cô bạn gái cũ, anh lớn lên đẹp trai, có gia thế tốt, đề ở chỗ nào cũng đều đáng chú ý. Giờ đột nhiên anh lại coi trọng Lâm Nhụy, trong chuyện này nhất định có gì đó mờ ám.

Nhưng bên ngoài thì không ai dám nói cái gì, chỉ dám ngẫm soi nổi suy đoán mà thôi.

Mấy tên nam sinh có biết những lời đồn đãi không tốt về Lâm Nhụy lúc trước càng thêm khẳng định tính chân thật của lời đồn đó. Nếu không phải Lâm Nhụy ở trên giường đặc biệt dâm dăng thì sao có thể dễ dàng được đến sự ưu ái của giáo thảo. Phải biết rằng, bạn gái cũ Hứa Mộng của giáo thảo chỉ xét về diện mạo thôi thì cũng đã liền thắng tuyệt đối Lâm Nhụy.

Còn về phần ý nghĩ của mấy nữ sinh cũng chẳng tốt đến đâu. Khác với việc các nam sinh có các loại suy đoán và so sánh đối với đáng người cùng kỹ năng trên giường của Lâm Nhụy, các nữ sinh càng thêm quan tâm Lâm Nhụy khi nào thì sẽ bị giáo thảo ném rớt.

Có thể nói, Hàn Vũ chính là bạch mã vương tử ở trong lòng nữ sinh toàn trường, cho dù tính cách anh lăng nhăng không kèm chế được chút, nhưng ai bảo anh lại lớn lên đẹp như vậy a, hơn nữa còn là công tử nhà thị trường. Công tử nhà phú quý duyệt nữ vô số lăng nhăng chút cũng là chuyện bình thường, đây cũng không tính là khuyết điểm. Không ít nữ sinh có tư sắc đẹp đẽ, ai cũng đều có một mộng tưởng chim sẽ bay lên đầu phượng hoàng, nhưng hôm nay, giấc mộng này lại bị Lâm Nhụy đánh vỡ. Đặc biệt là khi Hàn Vũ và Lâm Nhụy cứ dính nhau, trong khoảng thời gian ngắn làm nhiều người ghen ghét không đêm xuể.

Các nữ sinh đều đang chờ đến khi nào thì con chim sẽ này sẽ rơi xuống, sau đó mặt xám mày tro.

Đối với những suy đoán cùng ý tưởng ác ý của mấy người kia, Lâm Nhụy cũng biết, chỉ có điều là không để vào mắt.

Ngã xuống thì sao?

A, cô vốn dĩ liền không có cái loại ý tưởng chim sẽ muốn biến thành phượng hoàng kia thì đâu ra chuyện sẽ ngã xuống? Làm bạn gái của Hàn Vũ, chẳng qua cũng chỉ là theo như nhu cầu mà thôi, cả 2 đều tham luyện thân thể của đối phương, nếu nói đến chuyện tình cảm thì cô tự nhận là mình không có.

Ai sẽ nói chuyện tình cảm với bạn giường??

Đó không phải là tự chuốc lấy thương tổn sao?

Cô có thể cùng Hàn Vũ làm thì cũng có thể làm với người đàn ông khác, đối với Hàn Vũ mà nói thì cũng giống nhau.

Tuy Lâm Nhụy cùng Hàn Vũ hiện tại đang trong trạng thái lửa nóng nhưng chỉ cần cảm giác mới mẻ trôi qua thì ai biết khi nào cả hai sẽ tách ra?

Dù sao thì cô hiện tại cũng chỉ có một mình, không có vương bận, tự do tự tại, muốn làm cái gì thì liền làm cái đó, thật tốt.

Hứa Mộng có tới tìm Lâm Nhụy một lần rồi nói chút ít lời ghen tuông. Sau khi bị Hàn Vũ biết, cũng không biết anh đã giải quyết như thế nào mà cô ta giống như chấp nhận số mệnh, không hề đi tìm Lâm Nhụy gây phiền phức.

Điều làm Lâm Nhụy bất ngờ chính là, một tuần sau, Trương Lục tới tìm cô.

Trên khuôn mặt tuần tú còn vết bầm tím chưa tan, Trương Lục thừa dịp tan học vọt vào phòng học rồi kéo Lâm Nhụy đến chỗ ngoặt trên hành lang.

Lâm Nhụy có giấy giụa nhưng bởi vì thể lực của nam nữ cách xa nhau cộng với cổ tay lại bị Trương Lục nắm chặt gắt gao nên đành phải từ bỏ.

"Có việc gì sao?" Cô hỏi.

Trong ánh mắt của Trương Lục còn hiện tơ máu, có chút dọa người.

Hắn khàn giọng hỏi cô: "Lâm Nhụy, tôi hỏi cô, chuyện tôi cùng với mấy người kia bị đánh có phải là do cô giờ trò quỷ hay không?"

Hôm đó, hắn cùng bọn người Diệp Tử, Tiểu Thiên mới vừa ra khỏi KTV, khi chuẩn bị về ký túc xá trong trường thì liền bị người trùm bao tải đánh ở trong một con hẻm nhỏ gần trường học.

Lúc ấy, ngay cả người đánh mình cũng không thấy rõ ràng nên đành phải nuốt nỗi bức này.

Qua mấy ngày nằm ở nhà tĩnh dưỡng, trong lòng Trương Lục nói như thế nào cũng nuốt không trôi cơn tức này. Anh không ngừng hồi tưởng lại tình cảnh ngày lúc đó thì phát hiện tuy rằng không thấy rõ mặt, nhưng lại nghe thấy có một giọng nói có chút quen thuộc.

Suy nghĩ nửa ngày, thật đúng là làm hấn nghĩ ra tới.

Đó không phải là giọng của một học trường năm 3 tên A Phi sao? Cũng là con nhà giàu, hấn năm 2, đối phương lại năm 3, ranh giới rõ ràng, ngày thường không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng cũng từng dùng bữa chung trên một cái bàn, khó trách sẽ có chút ấn tượng.

Cứ như vậy, là ai sai người đánh, hấn không khó để đoán ra.

Đám người bên cạnh A Phi không còn ai ngoài những người kia.

Vết thương của Trương Lục hơi chút chuyển tốt thì hấn liền mang theo một đoàn người khí thế rào rạt đi tìm A Phi.

A Phi tính cái rắm, hấn không sợ hấn ta, thù này tất nhiên cần phải trả!

Không nghĩ tới sau khi đi tìm A Phi thì hấn ta ngược lại lại cười tủm tỉm kéo Trương Lục qua một bên rồi hỏi biết vì sao hấn ta đánh hấn không?

Trương Lục sững sốt xong mắng: "Sao tôi biết được, mẹ kiếp, tôi cùng anh không oán không thù, tôi nghĩ mãi cũng không ra lý do vì sao mình bị đánh!"

A Phi vỗ vỗ bả vai của Trương Lục rồi nói lời thăm thía nói: "Người anh em, việc này đúng là tôi có lỗi với cậu, nhưng ai bảo cậu đắc tội với Hàn đại công tử chứ? Tôi a, cũng chỉ là nghe lệnh rồi làm việc, cậu cũng đừng làm khó tôi a."

"Ý anh nói chính là công tử Hàn Vũ nhà thị trường sao?"

Trương Lục mất nửa ngày mới kịp phản ứng lại. Hấn không tin nói: "Tôi đắc tội Hàn Vũ khi nào a?"

Tuy người trong nhà hấn cũng có chút địa vị, nhưng nếu so với Hàn Vũ thì hấn vẫn có tự mình hiểu lấy, thế cho nên đừng nhìn hấn ngày thường làm việc kiêu ngạo mà làm tưởng, hấn chưa từng chọc một người nào thuộc loại không nên dây vào.

Hiện tại, nghe A Phi nói như vậy, chính hấn cũng cảm thấy không thể hiểu được.

"Có phải cậu có cô bạn gái cũ tên là Lâm Nhụy hay không?" A Phi nhắc nhở nói.

Thấy Trương Lục gật đầu, hấn ta tiếp tục nói: "Cô bạn gái cũ của cậu cũng không phải là đèn cạn dầu. Lâm Nhụy hiện tại đã thành chị dâu của chúng ta. Không biết cậu đã đắc tội gì cô ta, việc này là cô ta nhờ Hàn đại công tử giúp đỡ."

Hóa ra là do cô gái kia.

Đôi mắt của Trương Lục ngay lập tức đỏ lên, hấn đang tức giận.

Vốn dĩ sau khi Hàn Vũ cùng Lâm Nhụy công khai ở bên nhau thì liền có người đã trào phúng hấn. Nói cái gì mà chẳng phải Trương Lục hấn trước đây churong mất Lâm Nhụy sao, vậy mà giờ người ta chỉ trong chớp mắt liền tìm tới Hàn đại công tử, vv và vv... Những lời này kỳ thật cũng nói không nặng, nhưng nghe vào trong tai của Trương Lục thì cũng gần kề với nhục nhã.

Đặc biệt là hấn còn bắt gặp Hàn Vũ và Lâm Nhụy ở với nhau vài lần. Lâm Nhụy một bộ biểu tình cao cao tại thượng, có thấy cũng không thèm nhìn hấn cái nào. Trương Lục nhin chuyện này trong lòng đã lâu.

Giờ đây, nghe A Phi nói như vậy, nổi nhin nhục đã lâu ở trong lòng Trương Lục ngay lập tức giống như tìm được chỗ để phát tiết.

Mẹ nó, hấn mấy ngày nay đều thành rùa đen rút đầu, Lâm Nhụy còn muốn như thế nào nữa?

Sớm biết cô hiện tại sẽ trở thành bạn gái của Hàn Vũ thì lúc trước ở trên giường nên làm nhiều vài lần, khiến cô khóc lóc kêu hấn là ba mới tốt.

"Tôi đi tìm cô ta."

Nói xong, Trương Lục muốn đi.

A Phi vội vàng kéo hấn lại: "Người anh em, nghe tôi nói, chuyện đã thành ra như vậy, cậu cứ coi như không có gì đi, con người a, nên nhin nhẫn chờ thời cơ."

"Đi, chúng ta đi uống rượu, hôm nay tôi mời khách, coi như bồi tội cho cậu và mấy người anh em của cậu."

Sợ Trương Lục nháo thành chuyện lớn, đến lúc đó hấn ta liền thành người làm việc bất lợi nên A Phi vội vàng giữ chặt Trương Lục, sử cái ánh mắt với người ở hai bên, vì thế mà hai đám người vốn nên là kẻ thù lập lại hòa bình rồi kể vai sát cánh đi về phía khách sạn.

Không còn cách nào, phải nuốt trôi cục tức này thôi.

Tóm lại, việc này xem như có hồi kết.

Chỉ có điều là, Trương Lục càng nghĩ càng khó chịu, trong lòng vẫn rất tức giận.

Vì thế mà liền có cảnh hấn mạnh mẽ lôi kéo Lâm Nhụy ra khỏi phòng học này.

Đối mặt với việc Trương Lục đột nhiên chất vấn, Lâm Nhụy không hoảng hốt không vội vàng nói: "Anh nghe ai nói vậy?"

Vừa không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

"Cô cứ mặc kệ tôi nghe ai nói."

Thấy trên khuôn mặt nhỏ của cô một mảnh bình tĩnh, Trương Lục cười lạnh một tiếng: "Công tử nhà thị trưởng đúng là khác biệt, sao hả? Chưong mắt tình nhân cũ như tôi sao? Có phải cây cotton này của lão từ lúc trước không làm cô sợ hãi hay không mà khiến cô hiện giờ nhất quyết muốn tìm người phê tôi đi mới cam tâm?"

Tương tượng đến cảnh mấy ngày nay phải nằm ở trên giường dưỡng thương, nỗi đau đớn tra tấn thân thể, hấn hiện tại đều răng đau.

Có câu nói một đêm làm vợ chồng thì cả đời là vợ chồng, vậy mà sao cô gái này lại tàn nhẫn như vậy a.

Bộ dáng hung thần ác sát này của Trương Lục, Lâm Nhụy thật ra không chút nào sợ, ngược lại còn cảm thấy có chút buồn cười, có thể là do vết thương tương đối nặng nên dù đã bỏ một tuần thời gian để hồi phục nhưng nhìn sơ qua trên mặt hấn vẫn thấy mặt mũi bầm dập, trông rất buồn cười.

Cô thậm chí còn cảm thấy tiếc hận ở trong lòng, sớm biết vậy thì lúc trước hấn nên bảo người xuống tay mạnh một chút mới tốt, chứ nhẹ như vậy thì mới chỉ một tuần là hấn đã có thể tung tăng nhảy nhót tới tìm cô gây phiền toái.

Nhưng Lâm Nhụy cũng không lo lắng Trương Lục sẽ trả thù, cô hiện tại đã là bạn gái của Hàn Vũ, hấn đối xử với cô như thế nào thì chính là đánh vào mặt của Hàn Vũ, Trương Lục sẽ không muốn gây chiến với Hàn Vũ. Trước khi quyết định làm việc đó thì cô cũng đã có sự chuẩn bị nếu bị hấn phát hiện, hơn nữa, việc này cô làm xong cũng không hề cảm thấy áy náy chút nào.

Hấn xứng đáng bị như vậy bởi vì miệng tiện!

"Ngốc nghếch."

Vốn tưởng rằng lời mình nói có thể nhục nhã đến Lâm Nhụy nhưng ai ngờ Trương Lục đợi suốt nửa buổi thì lại chờ nghe Lâm Nhụy nói những lời này.

Cô không chút để ý nhìn thoáng qua thứ đồ ở giữa hai chân Trương Lục, môi đỏ nhếch lên: "Anh đúng thật là cho bản thân rất có năng lực? Lục tác dụng là lẫn nhau, anh cảm thấy anh đang làm tôi nhưng tôi lại cảm thấy như tôi đang làm anh a! Chỉ tiếc là, chị đây hiện tại đã làm cậu em đến thấy phiền, nhìn thấy thứ đồ kia của anh thì tôi liền buồn nôn."

Nói xong, cô có ý để lộ ra biểu tình ghê tởm chán ghét.

Sắc mặt của Trương Lục nhanh chóng tức giận đến đỏ bừng, như là đã chịu cực đại nhục nhã. "Cô mẹ nó chính là một con tiện nhân!"

"Lão từ lúc trước mắt bị mù mới làm cô!"

"Ngạ?"

Lâm Nhụy ở bên cạnh lạnh nhạt nói: "Không biết lúc trước là ai bị tôi làm đến dục tiên dục tử a?"

"Cô..."

Thấy Trương Lục đã bị chọc tức đến run run, Lâm Nhụy quyết định bỏ qua cho hấn.

Cô dùng sắc mặt nghiêm túc để sát vào mặt Trương Lục. "Anh hiện tại có phải rất hận tôi hay không?"

Khuôn mặt nhỏ kia bỗng nhiên tới gần hấn, gần đến mức Trương Lục gần như có thể nhìn thấy cả lông tơ mềm mại trên da thịt tuyết trắng tinh tế, trên khóe mắt tạo ra một độ cong mê người, môi đỏ mọng nước, đẹp đến mức làm người ta hít thở không thông.

Tùy theo mà đến chính là một cỗ mùi hương như u lan.

So với bộ dáng ở trong ấn tượng của hấn thì Lâm Nhụy bây giờ càng thêm động lòng người.

"Vô nghĩa!" Ánh mắt của Trương Lục hoảng hốt, hấn rống lên.

Rõ ràng hấn là thực tàn ác có khí thế nói, không biết vì sao, giờ phút này lời nói lại trở nên hữu khí vô lực.

"Tôi đây hiện tại nói cho anh biết, anh lúc trước nói tôi âm thầm như thế nào với người khác, hơn nữa còn lan truyền việc này cho toàn trường đều biết thì tôi cũng hận anh như vậy."

Lâm Nhụy dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

Có chút tổn thương, là không thể xóa nhòa.

.....

Trương Lục đi rồi.

Trước khi rời đi, hần liếc Lâm Nhụy thật sâu, biểu tình phức tạp.

Trước khi đi, hần còn để lại một câu. "Thực xin lỗi."

Lâm Nhụy nhìn bóng dáng hần có vẻ có chút cô đơn tịch liêu nhưng mặt vẫn vô biểu tình.

Lúc trước, nếu không phải do cô kiên cường, hơn nữa Phó Duẫn Thừa còn cho cô sự ám áp thì chỉ sợ cô đã sớm xấu hổ tự sát.

Đồn đãi vớ vẩn, có đôi khi cũng có thể muốn mạng của một người.

Nếu đem ra so sánh thì sự trả thù của cô bây giờ đối với Trương Lục thật sự là quá nhẹ.

Chỉ có điều là, không chờ cho Lâm Nhụy thương cảm bao lâu thì cô liền nghe "Rinh ~" một tiếng.

Tin nhắn nhắc nhở từ WeChat vang lên trong di động.

Mở ra thì thấy là Lục Trạch nhắn: "Ngày mai có thời gian không?"

Lục Trạch đã lâu chưa liên hệ lại đột nhiên liên hệ với cô, hai người vốn dĩ đã quan hệ mờ ám, muốn làm cái gì thì không cần nói cũng biết.

Nhớ tới gương mặt anh tuấn thân sĩ kia cùng với cảm giác vui sướng tràn trề khi hai người làm tình, Lâm Nhụy đột nhiên cũng có chút hoài niệm.

"Có a!" Cô đã nhắn biểu cảm mỉm cười gửi qua.

Ngày mai trùng hợp lại là thứ bảy, quả thực là có quá nhiều thời gian rảnh.

Không cần Lâm Nhụy chờ bao lâu, Lục Trạch thực mau đã đáp lại.

"Được rồi, tôi đây ngày mai liền gửi số phòng cho cô."

Ngụ ý chính là tới khách sạn thuê phòng.

Cũng đúng, một người đàn ông đã có vợ muốn yêu đương vụng trộm với một nữ sinh viên, nếu không đi khách sạn thì chẳng lẽ làm ở nhà sao?

Đàn ông đã có vợ...

Lâm Nhụy đột nhiên nhớ tới ngày hôm đó, cô ở văn phòng nhìn thấy hai người kia thân mật khăng khít.

Trái tim bỗng nhiên lại đau đớn.

Hóa ra, vẫn còn sẽ đau sao?

Nhìn màn hình di động, cô cười có chút lạnh lùng, còn trộn lẫn nồng đậm ác ý.

"Tôi muốn tới nhà anh, có thể chứ?"

Tin nhắn đã được gửi đi.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Nam xướng nữ trộm

Edit: Va

Beta: Va + Su

Thứ bảy là thời gian nhàn hạ khó có được.

Thắm Nguyệt vội vàng bận rộn ở trong phòng bếp.

Động tác của cô nhanh nhẹn xắt và xào rau, nhìn một ít khói thơm nghi ngút mê người tràn ra từ trong nồi.

Vừa lúc đó, ánh mặt trời bên ngoài cũng xuất hiện, gió xuân tươi đẹp giống như tâm tình bây giờ của cô.

Ngày thường, chồng cô bận rộn làm việc, một tháng khó có được vài ngày nghỉ, thứ bảy là ngày làm cô vui sướng nhất, bởi vì chỉ có ngày hôm nay là chồng cô có thể ở nhà, một nhà ba người hạnh phúc ở chung cả ngày.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn đang nóng hổi hấp có đầy đủ bốn loại sắc hương được dọn ra khỏi nồi.

Bây biện đồ ăn và chén đĩa lên bàn cơm xong, cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng sách ra rồi ôn nhu kêu hai người một lớn một nhỏ ở bên trong: “Ông xã, Hạo Hạo, chúng ta ăn cơm thôi.”

Lục Trạch đang giúp con trai làm bài tập, anh kiên nhẫn dạy dỗ con trai, bé trai nhỏ rất ngoan, tràn ngập cảm xúc yêu mến với cha mình, đúng thực là nói gì nghe nấy, bởi vậy rất khung cảnh hài hòa yên bình.

Nghe được tiếng kêu của mẹ, bé trai nhảy từ trong lòng ngực của Lục Trạch xuống rồi vui sướng chạy như bay ra khỏi phòng sách: “Mẹ, con đến liền đây!”

Thắm Nguyệt mỉm cười ôm Lục Hạo lên xong bế Lục Hạo đi rửa tay.

Chờ hai mẹ con cô trở lại bàn ăn từ buồng vệ sinh thì Lục Trạch đã sớm ngồi ở bàn ăn.

Người Lục Hạo nhỏ nên Thắm Nguyệt muốn dứt con ăn cơm, vui vẻ vô cùng.

Lục Trạch bên này đang không nhanh không chậm ăn cơm thì điện thoại đặt ở trên bàn lại truyền đến tiếng chuông báo.

Thắm Nguyệt cảm thấy có chút kỳ quái. “Ông xã, là tin nhắn của ai vậy?”

Còn có thể là của ai?

Trong lòng Lục Trạch đã có đáp án, anh bình tĩnh mở giao diện WeChat trên điện thoại ra, quả nhiên là Lâm Nhụy nhắn tin cho anh.

“Làm sao bây giờ, tối hôm qua tôi mơ thấy một trận mộng xuân, mơ thấy anh...”

Còn kèm theo một tấm ảnh.

Khăn trải giường màu lam là nền, có một chiếc quần lót ren nhỏ màu trắng hỗn độn nằm ở trên, còn có nếp nhăn cuốn khúc, rõ ràng là vừa mới được cởi ra.

Làm người chú ý nhất chính là ở giữa quần lót - chỗ bao vây lấy khu vực nữ tính mềm mại mẫn cảm nhất hiện ra dấu vết đậm màu vì vải dệt bị thấm ướt, nhìn thoáng qua thì thấy vừa mờ ám lại vừa dâm dăng. Cho dù là chỉ nhìn qua ảnh chụp nhưng Lục Trạch cũng có thể cảm nhận được nơi đó của cô ướt át như đầm nước.

Lục Trạch nhìn thoáng qua, sắc mặt vẫn như thường thoát khỏi giao diện.

“Không có gì, chỉ là chuyện công việc thôi.”

Thắm Nguyệt cũng không hề nghĩ nhiều mà chỉ đơn giản “Nga” một tiếng xong rồi lại tiếp tục đặt sự chú ý lên trên người con trai.

Sau khi ăn xong, Thắm Nguyệt vừa dọn chén đĩa vừa hỏi: “Ông xã, em muốn đăng ký lớp năng khiếu mỹ thuật mới cho Hạo Hạo, buổi chiều anh có thời gian đi chung không?”

Hành động đứng dậy của Lục Trạch dừng lại.

Thực nhanh, trên gương mặt anh xuất hiện biểu tình ôn nhu xin lỗi.

“Bà xã, ngày mai công ty có một hạng mục quan trọng cần họp gấp, hôm nay anh phải ở nhà chuẩn bị, chỉ sợ không thể đi cùng với em và Hạo Hạo.”

“Được thôi.”

Thắm Nguyệt có chút thất vọng, nhưng vẫn như cũ nói: “Không sao, công việc quan trọng hơn! Một mình em đưa Hạo Hạo đi cũng được.”

“Bà xã vất vả rồi.”

Lục Trạch mỉm cười đi lên phía trước rồi nhẹ nhàng hôn lên gò má của cô.

Vốn dĩ một chút không vui ở trong lòng Thẩm Nguyệt cũng lập tức tan thành mây khói, trên mặt lại lần nữa nở nụ cười tươi.

“Đừng, Hạo Hạo sẽ nhìn thấy.”

Cô nhu tình mặt ý liếc anh một cái, sau đó bưng chén đĩa vào trong phòng bếp.

Lục Trạch không hề động đậy, mắt đen bình tĩnh nhìn bóng dáng vợ mình trong phòng bếp, sau đó không chút để ý mà cầm điện thoại lên.

Nhấn vào giao diện WeChat của Lâm Nhụy xong anh hơi trầm ngâm, cuối cùng ngón tay nhấn xuống, gõ nhanh một hàng chữ rồi gửi đi.

Làm xong tất cả, anh mới cất đi động vào trong túi quần tây rồi xoay người bế con trai ở bên cạnh lên, sau đó cố gắng đi nhanh đến thư phòng.

“Còn vài bài chưa làm xong, chúng ta tiếp tục...”

.....

Lâm Nhụy cảm giác tối hôm qua giấc ngủ rất tốt.

Có thể là ban ngày nghĩ gì thì ban đêm sẽ mơ thấy cái đó. Ban ngày, sau khi Lục Trạch nhắn tin cho cô xong, đến buổi tối cô lại nằm mơ thấy cảnh xuân tình nhộn nhạo với anh.

Trong mơ, Lục Trạch đè nặng cô, dùng các loại tư thế làm cô cả đêm, khiến cho cao trào thay nhau nổi lên, sướng đến không chịu nổi.

Có thể là trong mơ tiêu hao tinh lực quá mức, ngày hôm sau Lâm Nhụy ngủ một giấc đến gần giữa trưa mới dậy, quần lót ở dưới thân ẩm ướt dính trên da, rất khó chịu.

Lúc thay quần lót, Lâm Nhụy đột nhiên có một ý tưởng, chụp ảnh cái quần lót bị d*m thủy của cô làm cho ướt sũng kia gửi cho Lục Trạch.

Hừ, ai biểu ngày hôm qua, khi cô đưa ra ý kiến muốn đến nhà Lục Trạch thì Lục Trạch lại cự tuyệt?

Lâm Nhụy khịt mũi coi thường, đối với trình độ làm tình thuần thục của Lục Trạch thì không biết anh đã ngủ qua với biết bao nhiêu người phụ nữ, vậy mà còn sợ cô đến nhà anh sao?

Hôn nhân đối với đàn ông mà nói là một bức tường cao, khổng chế được lời nói và hành động của đàn ông không vượt rào. Mà đối với một người như Lục Trạch, anh giống như không hề có trời buộc, muốn vượt như thế nào thì vượt như thế đó, điển hình như lá cờ trong nhà không ngã mà cờ màu bên ngoài đã bay phấp phới.

Lâm Nhụy có chút đồng tình với vợ của Lục Trạch kia.

Chẳng qua, thân phận hiện tại của cô cũng chỉ là một trong số những chiếc “Cờ màu” bên ngoài kia thôi!

Cô có thể cảm giác được, Lục Trạch rất có hứng thú với cô, hai người ở trên giường cũng rất hợp nhau, một người bạn giường tốt như Lục Trạch, tạm thời Lâm Nhụy còn luyến tiếc chưa muốn buông.

Thật sự thì chính cô cũng không kém, người đẹp tuổi trẻ tiểu huyết lại chặt.

Như vậy, thì dùng ảnh chụp làm anh thêm chết mới được.

Gửi ảnh xong, Lâm Nhụy không tiếp tục quan tâm đến điện thoại nữa mà là rời giường rửa mặt để chuẩn bị mọi thứ.

Cô có dự cảm, Lục Trạch sẽ cắn câu.

Quả nhiên, đến lúc Lâm Nhụy trang điểm xong hết thì điện thoại của cô cũng vang lên.

Lục Trạch đã gửi một chuỗi địa chỉ đến.

Là địa chỉ nhà của anh.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Khiêu khích

Edit: Va + Su

Beta: Su

Hai tiếng sau, Lâm Nhụy tới trước cửa nhà Lục Trạch.

Cô lấy một chiếc gương nhỏ từ trong túi ra rồi ngắm mình một chút, sau đó ấn vang chuông cửa.

Chờ đến lúc cửa mở, cô suy nghĩ lung tung rối loạn, bản thân có phải đang đi ngàn dặm đưa pháo không?

Thật ti tiện a...

Nếu Hàn Vũ biết, cũng không biết có thể chia tay cô hay không.

Còn nữa, cô nhớ rõ là biệt thự của Phó Duẫn Thừa và vợ anh cũng chính ở khu này. Chẳng qua là khu vực này rất lớn, chia làm bốn phía đông tây nam bắc. Hình như Phó Duẫn Thừa ở phía Đông, mà Lục Trạch bên này là phía Bắc.

Nhưng cũng không cần lo lắng chuyện nếu không cẩn thận gặp được rồi xấu hổ.

Dù sao thì cô cùng anh cũng là chuyện đã qua chẳng phải sao?

Không nghĩ đến Phó Duẫn Thừa nữa, nam sắc trước mặt, làm sượng trước rồi nói sau.

Chẳng được bao lâu, cửa đã mở ra.

Khác với bộ dáng lúc trước mà Lâm Nhụy gặp anh, lần này Lục Trạch mang một chiếc áo vàng nhạt chấm dột sam hơi mỏng, dưới thân mặc một chiếc quần tây màu sắc thanh thời, rất có không khí ở nhà.

Anh còn mang một cặp mắt kính không có khung, khuôn mặt anh tuần được tô thêm một ít khí chất nho nhã, người nào không biết còn tưởng anh là một giáo sư dạy đại học.

Đẹp thì đẹp, chẳng qua, trong lòng Lâm Nhụy lại đột nhiên hiện lên sáu chữ.

Cầm thú đội lốt thư sinh.

Đừng nhìn bề ngoài vô hại, thẳng nhãi này bên trong lại là một con hồ ly đen giảo hoạt, hơn nữa còn là một con cáo già thích trộm đồ tanh.

“Đến rồi sao?”

Lục Trạch tươi cười ôn hòa đón Lâm Nhụy vào cửa.

“Àn.”

Ném lời chữ thăm trong lòng qua một bên, Lâm Nhụy ngoan ngoãn ngồi trên sô pha ở phòng khách.

Toàn bộ trang trí trong căn nhà là phong cách châu Âu, tất cả đồ vật được bài trí chỉnh tề, đơn giản mà biểu hiện trang nhã, thoát nhìn thập phần thoải mái ấm áp.

Lục Trạch lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp sữa bò rồi đưa cho Lâm Nhụy, sau đó cũng ngồi xuống.

Rộng mở trên sô pha, có một cái notebook, hẳn là vừa rồi Lục Trạch mới dùng nó để xử lý công việc, còn chưa kịp tắt, thế cho nên màn hình vẫn còn sáng.

Lâm Nhụy nhìn sữa bò đã bị tri kỷ cầm ống hút vào xong cảm thán người đàn ông này thật đúng là ga lăng.

Lúc cô uống sữa bò, Lục Trạch bên cạnh cầm laptop lên đặt nó trên hai đầu gối rồi bình tĩnh tiếp tục xử lý công việc còn chưa hoàn thành.

Nhìn bộ dáng kia, thần sắc nghiêm túc, không chút cầu thả, nghiêm nhiên quên mất một người đang sống như Lâm Nhụy. Mắt Lâm Nhụy tròn trố ở trong lòng, cô nghĩ thầm, anh là người cho tôi địa chỉ nhà anh để tôi đến, kết quả là vì để cho tôi đến xem anh làm việc nghiêm túc như thế này sao?

Cô mới không tin đơn giản như vậy.

Địch bất động, thì ta động.

Nói xong, cô làm bộ tò mò xem xét xung quanh nhà, đã biết rõ còn có hỏi: “Chị nhà và Hạo Hạo đâu, sao lại không thấy?”

Lục Trạch nghe vậy thì ngẩng đầu lên khỏi máy tính, ánh mắt cười như không cười: “Hai mẹ con họ có việc đi ra ngoài.”

“Àn.”

Lâm Nhụy gạt đầu, sau đó nhàm chán cắn ống hút.

Nếu anh muốn giả bộ hồ đồ thì cô cũng sẽ giả bộ hồ đồ cùng anh.

Mất thấy Lục Trạch lại muốn cúi đầu xử lý công việc đáng chết kia của anh, Lâm Nhụy vội vàng dành nói: “Anh Lục, anh kêu tôi đến đây có việc gì không?”

“Cô không biết?” Lục Trạch nhướn mày, làm như không tin.

“Không phải anh Lục gửi địa chỉ cho tôi sao? Sao mà tôi biết được...” Trong lúc nói chuyện, giọng điệu của Lâm Nhụy tinh tế dịu dàng, vẻ mặt vô tội.

Nếu không phải trong lòng anh đã biết rõ chuyện hai người chuẩn bị làm, Lục Trạch thiếu chút nữa đã tin.

Biểu tình của Lâm Nhụy làm anh cảm thấy buồn cười.

Đáy mắt nổi lên một tia ý cười, đôi mắt đen kia rực rỡ lấp lánh, cả gương mặt của Lục Trạch đều tản cái loại cảm giác quân tử như ngọc phát ra ánh sáng ở cổ đại.

Nhưng lời nói kế tiếp của anh cố tình lại lưu manh.

Chỉ nghe anh chậm rì rì giải thích: “Đừng nóng vội, chờ lát nữa sẽ làm cô.”

Công lực hỏi một đằng trả lời một nẻo của anh khiến Lâm Nhụy khâm phục. Hơn nữa, lại còn là ngang nhiên công khai chơi lưu manh...

Chỉ có điều là không thể phủ nhận, khi một người đàn ông anh tuấn mỉm cười nói rằng: “Chờ lát nữa sẽ làm cô” thì cứ việc Lâm Nhụy đã sớm thân kinh bách chiến nhưng vẫn không thể tránh khỏi mặt đỏ.

Cô thoát nhìn gấp gấp đến như vậy sao?

Thôi được rồi...

Đúng là cô gấp gấp.

Mị lực của người đàn ông trước mắt này thật sự quá lớn, chỉ mới nhìn thôi mà đã khiến cho cô tâm ngứa, hận không thể hiện tại lập tức nuốt vào trong miệng.

Chính vì thế, Lâm Nhụy an vị ngồi ở một bên, mắt trông mong cắn ống hút chờ đợi Lục Trạch hoàn thành công việc.

Nhưng chỉ nhìn thì thật nhàm chán a.

Đồ ăn mỹ vị ngon miệng đặt ngay ở trước mắt, tuy rằng tạm thời không ăn được hết, nhưng liếm hai miếng thì chắc vẫn được a?

Nhìn Lục Trạch bên cạnh ngồi ngay ngắn thẳng tắp, Lâm Nhụy giật mình.

Cô lặng lẽ hoạt động móng nhỏ tới gần Lục Trạch, thẳng đến khi hai người hoàn toàn kề sát bên nhau, quần áo cọ quần áo.

Mất tùy ý nhìn màn hình notebook, một đồng bảng biểu, cô xem không hiểu.

Lâm Nhụy âm thầm bĩu môi.

Làm việc có cái gì tốt? So được với một đại mỹ nữ hoạt sắc sinh hương như cô sao?

Nhưng không thể không nói, người đàn ông khi nghiêm túc thật sự là rất có mị lực a.

Càng nghiêm túc thì cô càng muốn trêu đùa.

Kế tiếp, cô làm ra một hành động lớn mật.

Cô vui mặt vào trong càn cổ của Lục Trạch, sau đó hơi hơi ngửa đầu rồi vươn cái lưỡi, nghịch ngợm ngậm lấy vành tai mượt mà của người đàn ông, sau đó dùng môi bao bọc xong nhẹ nhàng liếm láp gặm cắn lên.

Cảm nhận được thân thể của người đàn ông trở nên cứng đờ, cô cười trộm.

Ai bảo anh thích làm Liễu Hạ Huệ, tôi sẽ không cho anh làm được.

Ôm cái ý tưởng này nên động tác của Lâm Nhụy càng lúc càng ra sức, hàm răng cùng đầu lưỡi nhỏ như hai bút cùng vẽ, vừa mút vừa liếm. Đầu lưỡi thậm chí lướt qua cả vành tai anh, giống như con rắn linh hoạt tìm kiếm nơi vành tai. Vừa thăm dò, cô vừa hà hơi.

Hơi thở nóng hầm hập được phun trên vành tai, vành tai mẫn cảm sao chịu được điều đó.

Từ lúc Lâm Nhụy ngậm lấy vành tai, Lục Trạch liền đã có phản ứng.

Hầu kết gọi cảm bất động thanh sắc hoạt động.

Vì tránh cho tiểu yêu tinh bên cạnh tiếp tục gây sóng gió, Lục Trạch trầm khuôn mặt, bàn tay đặt ở trên bàn phím chuyển động nhanh chóng xử lý xong phần văn kiện cuối cùng.

Sau đó, anh thở phào một hơi.

“Được rồi.”

Trong khi Lâm Nhụy còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Lục Trạch ôm lấy vòng eo mảnh khảnh. Anh cường thế ôm cô vào trong lòng ngực.

Sau đó, một nụ hôn hung ác cực nóng cứ như vậy rơi xuống trên mặt cô...

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Anh có gan thì thử làm chết tôi đi!

Edit: Va

Beta Su

Có một loại đàn ông, trời sinh đã là cao thủ hôn môi. Chẳng qua chỉ là một nụ hôn triền miên nhiệt liệt nhưng cũng đã đủ để khiến phụ nữ mềm thành một hồ xuân thủy, mặc người xâm lấn.

Lâm Nhụy đã bị chìm đắm trong nụ hôn say mê này.

Hôn môi với một người đàn ông anh tuấn có kỹ xảo, hơn nữa còn giàu có như vậy, điều này không thể nghi ngờ là cô đang hưởng thụ. Thế cho nên khi cô tỉnh táo từ sau nụ hôn môi thì mới phát hiện tay Lục Trạch đã bắt tri bắt giác mò vào trong áo mình. Anh dùng ngón trỏ và ngón cái của tay trái nắm một bên núm vú nhỏ mẫn cảm rồi nhẹ nhàng vuốt ve.

Mà một tay khác đang gát gao ôm vòng eo nhỏ của Lâm Nhụy, dùng sức ấn cô tới gần thân thể anh, khiến cho khoảng cách giữa hai người trở nên thân mật khăng khít.

“Cảm giác được không?” Lục Trạch có ý ám chỉ nói.

Lâm Nhụy ưm một tiếng, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ gật đầu.

Cô đương nhiên là cảm giác được, dưới chỗ thân thể hai người đang gát gao tương tác, cây côn th* thuộc về giống đực cứng như một khối bàn ủi đang cách lớp quần cố chen vào giữa hai chân cô. Do mặc váy ngắn nên cây gậy lớn nóng hầm hập đang đâm chọc ở giữa bắp đùi non mịn của cô, mang đến cảm quan mãnh liệt kích thích.

“Cứng quá... Nóng quá...”

Giữa hai chân có chút ngứa, có chút ma ma, nhưng lại rất thoải mái, nội tâm cũng trào ra một cổ khát vọng.

Lâm Nhụy nhìn không được kẹp chặt hai chân, muốn ngăn chặn loại xúc động này. Mắt nhìn phòng khách đang mở rộng, cô nói: “Chúng ta vào trong phòng được không?”

Lục Trạch khẽ cười một tiếng.

"Chẳng phải tự cô muốn đến nhà tôi sao? Sao hã, sợ?"

Đôi mắt đen kia thâm thúy, mơ hồ còn mang theo vài phần mỉa mai.

Lâm Nhụy giật mình một cái xong ngay tức khắc cảm thấy có chút khó chịu. Đôi mắt của Lục Trạch giống như có thể nhìn thấu được tất cả mọi điều ở trong lòng cô rồi vạch trần ra những tâm tư nhỏ đó ra ngoài.

Đúng vậy, cô không muốn thấy người khác được hạnh phúc, như vậy thì sao?

Cô chính là một người hư hỏng như vậy, phá hoại gia đình của người khác...

Cô đề tiện, cô vô sỉ.

Đúng là vậy!

Lục Trạch không hề nói sai. Nhưng không có Lâm Nhụy cô, anh cũng sẽ ngủ cùng vợ mình và những người phụ nữ khác, thế thì dựa vào cái gì mà anh dám ở chỗ này làm cô tự mình cảm thấy hổ thẹn bản thân?

Lâm Nhụy nghĩ như vậy, cái loại cảm xúc khó chịu này đã tan đi rất nhiều, lưu manh xứng với hư hỏng, ai cũng đừng nói ai, đúng là cái ý này.

Vì thế cô thả lỏng tâm tình, nghiêng con mắt hướng Lục Trạch kêu gào: “Ai nói tôi sợ, có gan thì làm đi, làm chết tôi ở ngay trên sofa nhà anh!”

Cô cho rằng hành động này của cô rất có khí thế, nhưng lại không biết, bộ dáng này của cô ở trong mắt Lục Trạch lại là một tình cảnh khác.

Bởi vì nụ hôn sâu vừa rồi nên giờ phút này, quần áo của cô đang nửa cởi, để lộ ra nửa bên đầu vai mượt mà cùng bộ ngực sữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhợt, giữa khoé mắt và đuôi lông mày hiện vẻ mị ý chưa từng tiêu tán.

Cặp con ngươi kia vốn đã quyến rũ, lúc này lại trở nên ngân ngấn nước, câu hồn đoạt phách.

Cô còn cố tình tỏ ra vẻ hung ác ngang ngược, tựa như một con mèo nhỏ không có móng, khoa trương múa may móng vuốt nhỏ.

Còn thêm câu: “Anh có gan thì thử làm chết tôi đi!”

Làm gì có bộ dạng kêu gào, rõ ràng chính là trần trụi quyến rũ.

Lục Trạch không nói gì. Anh híp mắt nhìn, biểu tình thâm trầm.

Chờ đến khi Lâm Nhụy bị nhìn đến nổi cảm thấy nổi da gà thì Lục Trạch rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện.

“Tôi sẽ thỏa mãn cô.”

Anh để lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

????

Liên tưởng đến lời nói cảm thấy rất thẹn vừa rồi kia của mình, ý thức được sau khi Lục Trạch trả lời, Lâm Nhụy hết thảy trong lòng. Má ơi, Lục Trạch cười thật đáng sợ.

Đặc biệt là khi anh vừa cười vừa ưu nhã cời bỏ thất lưng, cái loại cảm giác áp bách mãnh liệt này ập vào trước mặt.

Lâm Nhụy không khỏi nuốt nuốt nước miếng, cô có thể thu hồi câu nói vừa rồi không?

Tất nhiên, Lục Trạch sẽ không cho cô cơ hội này.

Khi Lục Trạch cời bỏ dây kéo quần rồi lấy cây côn th*t lớn nóng bỏng ở bên trong kia ra. Chỉ thấy côn th*t nhảy lên một cái, nhếch lên cao, hiện ra quy đầu côn th*t màu đỏ tím cùng thân gậy lớn đến dọa người. Nó ở đối diện cô như hồ rình mồi.

Thứ đồ to lớn này làm cô vừa yêu vừa sợ.

Cứ như vậy, rào rạt mà đến.

Ấn ngời sao và cmt ủng hộ đy nà muahaha ><

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tôi với người đàn ông khác, ai lợi hại hơn chút?

Edit & Beta: Su Bà Bà

Nếu trên thế giới này có thuốc hồi hân, Lâm Nhụy dù nói cái gì cũng muốn uống vào luôn.

Khi trong đầu cô hiện ra cách nghĩ đó thì thân thể cô đang trần trụi giống như trẻ con mới được sinh ra, toàn bộ thân mình hăm sâu trên chiếc sô pha mềm mại sô pha, phanh ngực lộ vú, hai chân mở to, mặc người đàn ông trên người ra sức tiến lên.

Khoái cảm mãnh liệt chồng chất ập đến, huyết thịt bị côn th*t đâm thọc, ma xát ra cảm giác tê tê dại dại, giống như bị dòng điện lưu thật nhỏ không ngừng đánh trúng, mang đến khoái cảm sung sướng khó có thể hình dung.

Toàn bộ thân thể đều sung sướng tới cực hạn.

@lienminhsacnu

Nhưng mà, vấn đề là, mẹ nó, đã làm sắp gần một tiếng đồng hồ rồi à?

Lục Trạch lần này cũng không biết uống trúng thuốc gì, không còn là vẻ ôn nhu cùng tư thế đa dạng như khi hai người làm tình trước kia, anh giờ đây giống như một con dã thú hung mãnh, chỉ lo vùi đầu cây cối, sức lực mỗi lần cắm vào đều mạnh đến dọa người, giống như thật sự đang thực hiện lời hứa muốn “Làm chết Lâm Nhụy ở trên sô pha”.

Theo lý thuyết, anh làm như thế thì Lâm Nhụy sẽ thực sướng vì dù sao cô cũng là một cô gái ham muốn tình dục mãnh liệt.

Nhưng mà, trong khi cô đã sướng đến mức trợn trắng mắt cao trào bốn lần thì Lục Trạch lắng lại một lần cũng chưa bắn.

Cây côn th*t ở trong cơ thể kia vẫn cứng rắn hữu lực như cũ, cắm vào từng chút một rồi lại rút ra, nghiêm nhiên giống như máy đóng cọc.

Tiểu huyết của cô đã bị đâm đến d*m thủy tràn lan, ngay cả đệm sô pha ở dưới mông nhỏ cũng đều là vệt nước ướt đầm dề.

Mệt, mệt mỏi quá!

@lienminhsacnu

Đổi lại là ai bị đè như vậy, vẫn không nhúc nhích, cắm đến gần 1 tiếng đồng hồ đều cũng sẽ mệt đi, đặc biệt là đã liên tục cao trào 4 lần nên càng dễ dàng làm tinh thần của người ta sinh ra cảm giác mệt mỏi, sướng thì sướng, nhưng quá mức sướng thì sẽ không tốt.

Cảm giác như mình đã là một con cá mẫn bị phế bỏ.

Giờ phút này, thân thể của Lâm Nhụy bị Lục Trạch đâm thọc liên tục, đôi vú to cũng đang đưa ra sóng gió mãnh liệt. Trong khi đâm huyết, Lục Trạch còn không quên ngậm vú, hàm răng nhẹ nhàng cắn ở trên núm vú, bao vây núm vú ở trong khoang miệng ướt át rồi gặm cắn dâm loạn.

Cho dù đã mệt mỏi, nhưng thân thể khi Lục Trạch mang đến song trọng kích thích vẫn cứ không thể tránh khỏi mà lại lần nữa hưng phấn lên.

Cô không khống chế được nên đã tận tình rên rỉ, tay nhỏ ôm lấy đầu của Lục Trạch trước ngực, giống như mẹ cho con bú sữa, cực lực ưỡn ngực, khát vọng bị ngậm càng nhiều.

Đương nhiên, Lục Trạch cũng không phụ sự mong đợi của mọi người. Anh vùi đầu gặm cắn ngon miệng, tư tư rung động.

Tần suất đâm thọc của cây côn th*t ở dưới thân lại càng thêm nhanh chóng, cũng càng thêm sâu.

Thẳng đến cuối cùng, thân thể của Lục Trạch đột nhiên cứng đờ. Anh gắt gao ôm cô.

Tùy theo mà đến là một dòng tinh dịch vừa đặc sệt vừa nóng bỏng được phun vào trong miệng cổ tử cung nho nhỏ, trận làm tình kịch liệt giống như dã thú giao hợp đến tận đây mới tính là chấm dứt.

Cuối cùng cũng xong rồi...

Lâm Nhụy cảm thán.

Cả người cô hiện tại đã mềm mại ngã xuống ở trên sô pha, muốn dậy cũng dậy không nổi.

Còn về Lục Trạch thì lại là tinh thần phấn chấn, thần thái sáng láng, chỉ ngoại trừ vầng thái dương cùng với cái trán có một ít mồ hôi ra thì một chút cũng đều nhìn không ra có cái gì khác thường.

Hay là, cô bị thái âm bổ dương?

Những ý nghĩ không thể tưởng tượng này của Lâm Nhụy tất nhiên là Lục Trạch sẽ không biết.

Sau một hồi làm tình hợp tâm ý, cả người anh đều là tâm tình vui sướng.

Anh rời khỏi người Lâm Nhụy, giữa hai hàng lông mày mang theo một tia thoả mãn, cánh tay dài vươn ra rồi kéo Lâm Nhụy vào trong lòng ngực, hai người dính nhau nằm ở trên sô pha.

Lâm Nhụy cũng xác thật mệt mỏi, thuận thế dựa vào ở trên ngực Lục Trạch, nhu thuận giống một con mèo con.

Hai người ai cũng không nói chuyện, chỉ nghe được tiếng hít thở hết đợt này đến đợt khác của đôi phương, hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh tốt đẹp này.

Qua một lát, Lục Trạch đột nhiên dùng giọng nói gọi cảm khàn khàn hỏi: “Tôi với bọn họ, ai lợi hại hơn chút?”

.....

Vì sao đàn ông luôn thích hỏi cái loại vấn đề nhảm chán này?

Lâm Nhụy trầm nghĩ hết nói nôi ở trong lòng, vội vàng nhắm hai mắt lại làm bộ như ngủ rồi không nghe được.

Ai ngờ Lục Trạch đợi một chốc xong không thấy cô trả lời cứ nhiên lại vươn tay phải tới, nâng cằm cô lên, cưỡng bách cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào anh.

“Tôi biết cô còn có người đàn ông khác, vậy cho nên, tôi muốn hỏi cô, tôi với những người đàn ông đó, ai lợi hại hơn chút, làm cô càng sợ hơn?”

Nói xong, đôi mắt đen nặng nề của anh nhìn chằm chằm Lâm Nhụy, chờ đợi đáp án từ cô.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< ca này khó ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tái chiến màn tình cảm mãnh liệt trong bồn tắm

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Ai lợi hại hơn...

Lâm Nhụy theo bản năng hồi tưởng lại trong đầu, những người đàn ông đã làm tình với cô.

Không thể không nói, con người có cao thấp mập ốm khác nhau, thế cho nên khí quan sinh dục của đàn ông cũng giống nhau.

Cô đã gặp qua rất nhiều loại người. Loại thứ nhất, cơ bắp thoát nhìn rất tráng kiện nhưng kết quả là vừa cỡi quần thì thấy cậu nhỏ lại giống như tấm xà răng. Còn có loại thứ hai là vừa nhìn qua thì thấy rất lớn nhưng kết quả là trong lúc làm thì đã nửa mềm không cứng nổi...

Dù sao cũng phải nói, nếu thật chấm điểm cho mấy tên đàn ông đã từng ngủ với cô, vậy thì Lục Trạch, Phó Duẫn Thừa và Hàn Vũ tuyệt đối được xưng là thiên phú dị bẩm, xếp hạng 3 người đứng đầu.

Nhưng nếu muốn phân thắng bại giữa ba người bọn họ thì Lâm Nhụy lại không có cách nào kết luận được.

Nhìn Lục Trạch, cô chớp chớp đôi mắt, thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Chần chờ, cô quyết định thành thật trả lời: “Kỳ thật, đều...”

“Àn?”

Lục Trạch mỉm cười, trong nụ cười mơ hồ để lộ ra một tia hơi thở nguy hiểm.

Được thôi.

Lâm Nhụy đành phải nuốt xuống hai chữ “Lợi hại” còn sót lại, sau đó đông cứng sửa lời: “Đều... Không lợi hại bằng anh!”

Vừa nói xong, cô cũng tự phi nhỏ chính bản thân ở trong lòng, che lại lương tâm mà nói dối.

Lục Trạch cũng mặc kệ có phải là Lâm Nhụy nói thật hay không, tóm lại, anh rất vừa lòng đối với câu trả lời này.

Không phải ghen, mỗi người đàn ông đều thích được người khác khen năng lực của mình là lợi hại nhất, đây là bản tính trời sinh, dù là Lục Trạch cũng không ngoại lệ.

Tuy nói làm tình chỉ cho vui, nhưng từ sau khi làm vài lần cùng tiểu yêu tinh trước mặt này, mấy ngày nay, cũng không biết tại sao, thân thể của cô giống như có ma lực, làm trong lòng anh vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Rõ ràng đã làm qua với không ít phụ nữ nhưng sao người trước mặt lại phá lệ đặc biệt?

Nếu nghĩ không ra nguyên nhân, vậy thì Lục Trạch cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ, dù sao, thích là được.

Hai người ở trên sofa ôm nhau mờ ám nghỉ ngơi một lát xong, Lâm Nhụy lôi kéo cánh tay Lục Trạch rồi dùng giọng điệu kiêu nhu nói: “Tôi muốn đi tắm rửa.”

Tiểu huyết bị sử dụng quá độ, chảy quá nhiều nước, ướt đầm dề, có loại cảm giác dính nhớp, thật sự rất không thoải mái.

Khi cô làm nũng, giọng điệu kiêu kiêu nhu nhu, đặc biệt là đôi vú đầy đặn cọt cọt trên cánh tay anh, xúc cảm mềm mại như kẹo bông gòn.

Lục Trạch mới vừa tắt lửa không bao lâu, bây giờ hạ thân lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

“Được thôi, bảo bối nhỏ.”

Anh rất có hứng thú trả lời, phòng tắm cũng không tồi đâu.

.....

Sau khi Lục Trạch chỉnh mức nước ấm vừa phải, xả nước vào bồn xong, anh ôm Lâm Nhụy vào phòng tắm.

Phòng tắm màu trắng, trên bồn rửa tay có bảy biện đồ dùng tắm rửa của phụ nữ, còn có dao cạo râu và vài thứ đồ linh tinh của đàn ông.

Nghĩ đến cảnh bản thân trắng trợn táo bạo dùng chồng của chủ nhà như vậy, hiện tại lại còn dùng phòng tắm của chủ nhà, Lâm Nhụy có chút ngượng ngùng, nhưng đồng thời, trong lòng lại có một loại kích thích bí ẩn cùng hưng phấn.

Cô thật đúng là cặn bã.

Cô nằm trong bồn tắm, toàn thân thả lỏng, ngâm toàn bộ thân thể trong dòng nước ấm dào dạt.

Lục Trạch ngồi xổm ngoài bồn tắm, ôn nhu thân sĩ giống như lần trước rửa sạch thân thể cho cô.

Động tác của anh không mạnh không nhẹ, sức lực và tốc độ vừa vặn, Lâm Nhụy không khỏi thoải mái nhắm hai mắt lại, cảm giác con mắt mỗi của cả cơ thể đều trở nên hư không.

Nhưng mà qua một lát, cô phát giác ra không thích hợp.

Đôi tay đang rửa sạch hạ cô thể nhưng xấu tính mà đút vào một ngón, sau đó chậm rãi thọc vào rút ra trong tiểu huyết ướt nóng.

Một cỗ khoái cảm mỏng manh đột ngột dâng lên.

Lâm Nhụy không khỏi kẹp chặt hai chân, muốn ngăn cản động tác của ngón tay Lục Trạch. Nhưng làm sao mà cô có thể ngăn cản được sự cường thế của Lục Trạch. Cô càng làm như vậy thì động tác của ngón tay bên trong tiểu huyết cũng càng thêm kịch liệt. Anh thọc vào rút ra thật nhanh rồi lại bỏ thêm một ngón tay vào trong.

Vì vậy, giờ đây đã biến thành hai ngón tay gây sóng gió ở trong tiểu huyết, nảy sinh ác độc mà quỷ phá.

Thân thể này của cô rất mẫn cảm, trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Nhụy cũng bị kích thích đến nổi hai mắt phấp phồng, tiếng rên rỉ không ngừng được phát ra.

“Muốn tôi làm cô sao?” Lục Trạch vừa thọc vào rút ra vừa nhìn từ trên cao xuống hỏi.

“Muốn... Muốn cơn th* lớn lắm...”

Đối với cô mà nói thì chỉ với hai ngón tay sao mà đủ được, làm sao có thể so được sự thống khoái khi làm với súng thật và đạn thật.

Dù cho lúc này đã bị người đàn ông trước mặt cầm đến muốn chết không sống nổi, nhưng mà có câu nói gọi là, trên đời này không có ruộng nào bị cày hư, chỉ có con bò mệt chết, nên chỉ cần trâu chọc một chút thì thân thể của cô liền sẽ hưng phấn lên.

Hai mắt Lâm Nhụy sáng lấp lánh nhìn chăm chăm cây côn th*t lớn đen bóng ở dưới háng Lục Trạch kia.

Ánh mắt kia, là hận không thể lập tức chiếm nó cho riêng mình.

Lục Trạch cười khê, đôi con ngươi cũng càng thêm cực nóng.

Nhìn lên đã chờ không sai biệt lắm, vì thế anh đứng dậy, chân dài nhẹ nhàng bước vào bồn tắm.

Anh cúi người, kéo hai cái đùi của Lâm Nhụy ra đặt trên vai, sau đó côn th*t nóng như lửa nhắm ngay miệng huyết kiều nộn rồi chậm rãi đè ép xong hoàn toàn cắm vào bên trong từng chút một.

Có nước cùng dâm dịch bôi trơn, côn th*t đi vào cực kì dễ dàng. Nó dễ như trở bàn tay liền vọt tới tận cùng bên trong, nguyên cây vào động.

Cảm nhận được trùng trùng lớp lớp thịt trong tiểu huyết đang bao vây lấy chính mình.

Lục Trạch thoải mái mà khẽ rên một tiếng, cũng không chịu rút ra mà là vùi nguyên cây côn th*t lớn vào xong để mộng vênh cộ xát.

“A, đừng như vậy... Quá sâu...”

Lâm Nhụy run lập cập. Cô chỉ cảm thấy hoa tâm bị quấy tê mỗi đến cực điểm. “Quá... Quá kích thích...”

“Rên cho dâm dăng một chút, tôi sắp bắt đầu cảm cô.”

Lục Trạch thấp giọng nói.

Anh rút côn th*t ra ngoài, chỉ chừa quy đầu ở bên trong tiểu huyết, nhìn Lâm Nhụy thật sâu rồi lại đột nhiên dâm hướng lên trên, thân gầy thô dài ma xát với vách trong của mị thịt, dẫn tới khoái cảm thật lớn, xong lại rút ra rồi lại cắm vào, càng lúc càng nhanh...

Lâm Nhụy thoải mái giống như tiểu mẫu câu động dục, tiếng rên dâm dăng không ngừng, thân thể giống như bị muôn vàn con kiến gặm cắn, vừa nóng lại vừa ngứa: “A, a... Nơi đó... A, quá lợi hại...”

“Ngứa quá... Tiểu huyết rất tê... Tôi bị dâm đến sắp chết rồi...”

Lâm Nhụy bị cầm đến khuây khoả không thôi, cặp vú lớn cũng đong đưa liên tục. Nếu không phải một tay Lục Trạch giữ chặt eo nhỏ của cô thì chỉ sợ cả người cô đều đã bị chìm vào trong nước.

“Bảo bối nhỏ, cô thật là dâm dăng đến muốn mạng” Lục Trạch vừa thọc vào rút ra vừa thấp giọng thờ dốc.

Cảm giác khi làm tình ở trong nước phá lệ sáng khoái, côn th*t thô to mạnh mẽ cắm vào, mỗi lần rút ra thì đều kéo theo phần mị thịt màu hồng ở bên trong tiểu huyết ra ngoài theo. Tiểu huyết nhanh chóng phun ra nuốt vào côn th*t, chất lỏng dâm nữ thỉnh thoảng còn vẩy ra, nổi trên mặt nước rồi sau đó hoà hai làm một.

“Không được, a, a, côn th*t thật lớn, thật thoải mái... A...”

Trong miệng nói lời nói dâm dăng lung tung rối loạn, Lâm Nhụy bị cầm đến nước miếng từ khóe miệng chảy xuống, giống như đánh mất lý trí mà dâm loạn, chỉ muốn khiến bản thân trở nên càng thêm hạ tiện một chút thì sẽ được thêm càng nhiều khoái cảm.

Kêu rên là thứ thuốc kích dục tốt nhất, trong tiếng rên rỉ của Lâm Nhụy, Lục Trạch điên cuồng dâm thọc, hưng ác mười phần.

“Thật muốn làm xuyên dâm huyết của cô.” Anh hít mắt nói, trên trán đều lấm tấm mồ hôi.

côn th*t dâm thọc hoa tâm, tiếng rên của Lâm Nhụy cũng nghẹn ngào, Lục Trạch lại giống như làm chưa đủ. Anh đè hai cái đùi của Lâm Nhụy lên trên vú, côn th*t lớn vẫn còn dâm vào chỗ sâu ở trong.

Cuối cùng lại thọc vào rút ra mấy trăm cái xong, hai cái trứng dài đen nhánh dính sát vào mộng Lâm Nhụy, đè ép rồi lại dùng sức đâm hai cái, Lục Trạch rốt cuộc cũng chịu phóng xuất ra tinh hoa của anh ở trong tử cung của Lâm Nhụy.

Làm xong, Lâm Nhụy nằm ngứa ở trong lòng ngực của Lục Trạch, bây giờ thật sự là dù chỉ động một chút cũng không có sức lực.

“Cảm thú!”

Cô hưng tận liếc Lục Trạch một cái, giọng điệu nói chuyện đã khàn đến nỗi không thể khàn hơn.

Lục Trạch cũng không giận, nhìn bộ dáng mảnh mai vô lực sau khi bị hưng hăng yêu thương xong của Lâm Nhụy, trên mặt mang theo ý cười nhẹ nhàng

sung sướng.

“Cô không phải cũng sướng sao?”

Anh nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ phiếm hồng của Lâm Nhụy rồi cúi người hôn lên cái miệng nhỏ của cô một cái.

Tâm thần Lâm Nhụy bị làm cho rung động vì được sự ôn nhu bất ngờ như vậy, hoàn toàn hết cách.

Được rồi, xác thật là cô cũng rất sướng.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà <> Lục ca cute <>

Qa lienminhsacnu0608 để đọc sắc 1vs1 nếu thích nhé <>

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Gian tình bị phát hiện (1)

Edit: Va

Beta: Su

Chờ hai người thay quần áo ở trong phòng tắm xong, Lâm Nhụy nhìn đồng hồ. Cô đã ngây người ở trong nhà Lục Trạch tận 3 tiếng đồng hồ.

“Khi nào thì bà xã của anh về?” Lâm Nhụy vừa nhìn gương trang điểm lại vừa hỏi.

Cô hỏi rất bình tĩnh, mặc dù chuyện hai người làm là không đúng, nhưng dù cho là Lục Trạch hay Lâm Nhụy thì khi nhắc tới Thẩm Nguyệt, cả hai đều không có một chút lòng áy náy.

Thật có thể nói là là gian phu dâm phụ, trời sinh một đôi.

Lục Trạch cũng thay đổi một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt càng làm cho khí chất của anh trở nên ưu nhã và tuấn tú bức người hơn.

“Sắp rồi.”

Anh lười biếng dựa ở cửa, nhìn Lâm Nhụy vẽ lông mày rồi đánh phấn, tô son môi xong bình luận: “Kỳ thật, khi cô không trang điểm thì càng đẹp mắt hơn.”

“Thật sao?” Lâm Nhụy vui vẻ. Cô xoay người khoe gương mặt của mình để Lục Trạch cẩn thận ngắm nghía.

Mắt đen của Lục Trạch quét một vòng trên mặt cô xong mang theo ý cười nhàn nhạt. “Thật sự.”

Lời anh nói đích xác là lời nói thật. Lâm Nhụy mới chỉ 21 tuổi, cái tuổi vốn dĩ xinh như hoa, làn da săn chắc căng bóng. Hơn nữa ngũ quan còn đẹp, trời sinh lại mang vẻ nhu mì. Khi cô dùng đôi mắt ngập nước nhìn người khác thì dù cho không cần trang điểm cũng khiến cho người ta có một loại cảm giác đẹp thanh thuần động lòng người.

Trong lúc lơ đãng, anh nhớ tới người vợ của mình, Thẩm Nguyệt tuy rằng tràn đầy vẻ phong vận thành thực nhưng lại thiếu cái loại hơi thở thanh xuân này, khóe mắt cũng đã có nếp nhăn. Nếu đem so sánh hai người với nhau thì khi phân cao thấp ngay lập tức thấy được.

Theo lý thuyết thì anh không nên đem vợ mình ra so sánh với Lâm Nhụy. Nhưng mà, tất cả đàn ông đều là động vật suy nghĩ theo thị giác, trời sinh thích truy đuổi cái đẹp. Không thấy trên đời này có không ít đàn ông có mối nói cũ sao?

Nói đến cùng thì chính là tất cả đàn ông trên đời đều có thói hư tật xấu này.

Chẳng qua, Lục Trạch tự nhận là mình có chừng mực giữa vợ và tình nhân. Khi đối mặt với vợ thì anh sẽ sắm vai là một người chồng tốt, nhưng khi ở bên ngoài, anh sẽ tùy tâm mà làm, không tri hoãn. Đây cũng là nguyên nhân mà gia đình anh trước sau hòa thuận nhiều năm như vậy.

Đối với ý nghĩ ở trong lòng Lục Trạch, Lâm Nhụy tất nhiên sẽ không biết.

Cô nghe được lời Lục Trạch khen thì rất vui vẻ, ai không thích người khác khen mình đẹp cơ chứ?

Vì thế, Lâm Nhụy lập tức cười hi hi tiến lại gần anh rồi dùng tay nhỏ ôm lấy cổ Lục Trạch, sau đó hôn anh một cái.

“Yêu anh chết mất!”

Hôn xong, cô lại tiếp tục ngồi trước gương trang điểm.

Tuy nói nhan sắc đẹp, nhưng trang điểm vẫn rất cần thiết, không thấy một người phụ nữ có diện mạo ba phần bình thường, sau khi trang điểm xong đều có thể đạt tới bảy tám phần đẹp sao, lớn lên đẹp thì càng phải trang điểm, không thể lãng phí cái túi da trời cho của mình a.

Chỉ có điều là, ngày thường cô hay trang điểm nhẹ nên tương đối phù hợp với khí chất thanh thuần điềm mỹ của bản thân.

Lúc sau, Lục Trạch không tự giác sờ sờ má phải, trên má mơ hồ còn lưu giữ lại xúc cảm đôi môi mềm mại của cô, ngọt ngào mà tốt đẹp.

Ánh mắt anh khó tin được mà ngơ ngẩn, ngay sau đó lại khôi phục về mặt thành thâm trầm.

.....

Thẩm Lam mang tâm tình rất tốt ra bên ngoài.

Trong khoảng thời gian này, quan hệ giữa cô và Phó Duẩn Thừa hòa hoãn không ít. Cô từng nhân lúc anh ngủ, trộm mở điện thoại của anh ra kiểm tra, cũng không có phát hiện đối tượng nói chuyện phiếm và cuộc gọi khả nghi nào. Hơn nữa, trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày, cô cũng có âm thầm quan sát qua hành động của anh nhưng không phát hiện ra cái gì không thích hợp. Đừng nói là phụ nữ, ngay cả bạn bè nam cũng không thấy được mấy người.

Ngoại trừ lúc đi dạy ra thì anh đều ngồi ở thư phòng ngâm đồng sách. Anh so với những người đàn ông khác càng bớt lo hơn.

Có lẽ, việc ngày hôm đó cũng có khả năng là do cô đa nghi rồi.

Nghĩ như vậy, những suy đoán cùng hoài nghi lúc trước ở trong lòng giờ đây đã bình thường hơn rất nhiều.

Cô đã bảo mà, anh yêu cô như vậy thì sao có thể đi ngoại tình?

Thẩm Lam suy nghĩ như vậy dọc theo đường đi. Chẳng mấy chốc, cô đã đến trước cửa nhà em gái.

Hai nhà lúc trước đều lựa chọn mua nhà ở chỗ này là bởi vì muốn trong tương lai nếu có việc gì xảy ra thì cũng có thể có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nề hà là sau khi ở thì mới phát hiện, dường nói là giúp đỡ cái gì, ngay cả trong ngày thường cũng không gặp được mặt nhau.

Em rể Lục Trạch làm việc bận rộn, đi sớm về trễ, mà Phó Duẩn Thừa thì lại dành phần lớn thời gian ngồi ở trong nhà, tính cách quanh quẩn thích yên tĩnh. Hơn nữa, Thẩm Lam thường xuyên đi công tác ở bên ngoài. Không có Thẩm Lam ở bên trong làm ràng buộc, thế cho nên hai nhà trên cơ bản đều là ai lo phận nấy.

Hôm nay sở dĩ tới tìm em gái Thẩm Nguyệt là bởi vì trong khoảng thời gian này, Thẩm Lam đã suy nghĩ thông suốt, cũng tính toán muốn có một đứa con. Hai ngày trước, cô đã tra qua tư liệu, trên đó nói là phụ nữ sau 30 tuổi mà sinh con thì đều xem như là sản phụ lớn tuổi, đối với thân thể không tốt.

Sinh con thì cũng coi như hoàn thành một trọng trách lớn của người vợ, chờ sinh con xong, cô lại đi ra ngoài công tác.

Trước khi sinh con, cô có thể dựa vào nỗ lực của bản thân để đạt đến vị trí Tổng giám đốc, vậy thì sau khi sinh con xong, cô không tin là bản thân gây dựng lại sự nghiệp không được.

Thế cho nên, cô muốn tìm cô em họ để hỏi một chút về những chuyện cần chuẩn bị, việc này khẳng định là em họ hiểu hơn nhiều so với cô.

Nhưng mà, ngay khi Thẩm Lam bước đến trước cửa nhà của cô em họ thì đột nhiên dừng bước.

Cô không thể tin tưởng mà nhìn một đôi nam nữ thân mật khăng khít ở trước cửa kia.

Dáng người đàn ông cao lớn, tướng mạo anh tuấn, đó đúng là em rể Lục Trạch của cô.

Mà người ở trong lòng ngực Lục Trạch lại là một cô gái có diện mạo thanh thuần đáng yêu nhưng lại không phải là cô em họ của cô.

Không biết Lục Trạch đang nói gì đó mà cô gái kia cười rất vui vẻ. Sau đó, vị em rể tốt kia của cô đã trực tiếp ấn cô gái kia ở trên tường mà hôn môi. . .

Đây là một đôi cầu nam nữ đang tán tỉnh nhau ở giữa ban ngày.

Tức giận đến sắc mặt xanh mét, Thẩm Lam hận không thể xông lên thay mặt em họ giáo huấn hai người kia. Nhưng suy đi nghĩ lại thì đây là chuyện nhà của em họ, hơn nữa, em họ và Lục Trạch còn có một đứa con là Lục Hạo. Nếu tự cô tùy tiện đi lên thì lỡ như có chuyện gì xấu thì sao?

Em họ và cô không giống nhau, em ấy có con, chuyện này liên quan đến hạnh phúc của cả một gia đình.

Nghĩ vậy, Thẩm Lam không thể không nhịn xuống xúc động muốn xông lên kia.

Cô bình tĩnh lại rồi mở điện thoại ra, chỉnh chế độ im lặng, sau đó nhắm ngay hình ảnh hai người đang hôn môi, tìm vài cái góc độ xong chụp trộm một ít tấm ảnh.

Sợ nếu vẫn tiếp tục thì sẽ bại lộ nên Thẩm Lam cầm điện thoại, sắc mặt ngưng trọng vội vàng quay trở về.

Tình thế nghiêm trọng, một mình cô thật sự không làm chủ được, vẫn là nên đi về rồi nói cho Duẩn Thừa biết, xem anh có cách giải quyết gì tốt hay không.

Ấn ngôi sao và cmт ủng hộ đy nà ahihi <> Tới qà bạn nên giờ up bù <>

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Phát hiện (2)

Edit: Va

Beta: Su

“Duẩn Thừa, em có chuyện nói cho anh biết.”

Chỉ nghe bang một tiếng, Thẩm Lam mở cửa phòng sách như đốt pháo nổ rồi xông thẳng vào bên trong.

Phó Duẩn Thừa biết tính cách của vợ luôn hấp tấp như vậy nên anh không thêm để ý, chỉ là hơi hơi nhíu mày.

Anh rời tầm mắt khỏi màn hình laptop: “Chuyện gì?”

Sắc mặt Thẩm Lam rõ ràng khó coi. Cô trầm khuôn mặt hỏi: “Lục Trạch ngoại tình, anh biết không?”

Cô thường xuyên đi công tác ở bên ngoài, nhưng Phó Duẩn Thừa thì khác, anh vẫn luôn ở nhà. Trên đường trở về, Thẩm Lam đã suy nghĩ rất nhiều, trong ngày thường, Lục Trạch luôn sắm vai là một người chồng tốt, người đàn ông như vậy mà cũng có thể ngoại tình. Giờ phút này, cô đang sợ việc này chồng mình cũng biết. Hai người đàn ông cấu kết với nhau, giấu hai chị em các cô, chuyện như vậy thì rất đáng sợ.

Sau khi nói xong, cô nhìn chằm chằm đôi mắt chồng mình, muốn từ đó nhìn ra một chút manh mối.

Cũng may, ánh mắt anh cũng không có chỗ nào kỳ quái, mà là giống như cô, lộ ra cảm xúc khiếp sợ cùng không thể tin tưởng.

“Lục Trạch... Ngoại tình?”

Phó Duẩn Thừa kinh ngạc, vẫn là không quá tin tưởng hỏi: “Em tận mắt nhìn thấy sao?”

“Đương nhiên là tận mắt nhìn thấy rồi.”

Thấy anh không có thông đồng làm bậy, bóng ma trong lòng Thẩm Lam giảm đi không ít. Cô vẫn có thể tin nhiệm anh.

Vì thế cô liền nói ra toàn bộ hình ảnh mà mình đã nhìn thấy ở trước cửa nhà Lục Trạch.

Cuối cùng, cô còn bổ sung thêm một câu: “Anh không thấy nên không biết đâu, Lục Trạch cùng cô gái kia dính nhau như sam, giữa ban ngày ban mặt mà liền ôm với hôn, cô gái kia vừa nhìn là biết sinh viên. Anh nói con gái bây giờ muốn như thế nào? Làm kẻ thứ 3 phá hư gia đình của người khác, có còn biết liêm sỉ hay không? Còn cả Lục Trạch nữa, quả thực là lương tâm bị chó ăn, đã ăn trong chén lại nhìn trong nồi, đã có vợ còn trêu hoa ghẹo cỏ ở bên ngoài. Tại sao lúc trước em lại không nhìn ra cậu ta là một người như vậy chứ?”

Nhớ tới những hình ảnh đó, hiện tại, trong lòng Thẩm Lam vẫn tràn đầy tức giận, cảm thấy rất không đáng giá thay cho cô em họ.

Đàn ông đều là một lũ cận bã. Em họ cô hiền huệ, từ sau khi kết hôn luôn quản lý mọi việc đầu vào đáy, giúp chồng dạy con, sắp xếp tất cả mọi thứ trong nhà gọn gàng ngăn nắp. Kết quả là, Lục Trạch kia còn không chỉ tìm một cô gái tuổi trẻ làm xằng bậy bên ngoài mà lại còn dám đưa về nhà...

Thẩm Lam nói lòng đầy căm phẫn nhưng lại không hề chú ý tới sắc mặt của chồng mình có chút không đúng lắm.

Phó Duẩn Thừa nghe, cảm thấy những lời này càng như là một đạo roi bén nhọn đánh ở trên người anh, vừa đau đớn lại vừa không có lời nào để phản bác. Hành động lúc trước của anh cùng Lục Trạch có cái gì khác nhau? Cho dù lý trí luôn mãi nhắc nhở nhưng anh mãi cứ trốn tránh. Lâm Nhụy dụ hoặc, hai người đã xảy ra quan hệ, hơn nữa, anh vẫn luôn khó có thể quên.

Phó Dẫn Thừa cương thân mình nghe Thẩm Lam nói xong, trong mắt càng thêm chua xót.

Việc này của Lục Trạch đã gõ một hồi chuông cảnh báo cho anh. Có lẽ, anh cũng nên tìm thời gian thích hợp để thẳng thắn với vợ mình.

Chỉ là trong lời nói của cô chứa đầy nỗi niềm chán ghét đối với chuyện ngoại tình như thế, nếu thật sự thẳng thắn thì chỉ sợ quan hệ vợ chồng giữa hai người sẽ phải dừng lại. Nhưng mà, dù cho có nói ra hay không thì chính Phó Dẫn Thừa cũng không thể không thừa nhận, trái tim anh, đã sớm thay đổi.

Sự tồn tại của Thẩm Lam vẫn giống như là một người thân ở trong lòng anh, nhưng tình yêu dành cho cô đã từng tràn ngập lại dần dần biến mất. Ngược lại là thân ảnh của Lâm Nhụy không biết từ khi nào mà đang lặng lẽ chiếm cứ trái tim anh...

Nếu không thẳng thắn mà cứ tiếp tục như vậy thì đối với vợ anh mà nói, nó cũng là một loại thương tổn lớn lao.

“À đúng rồi, em còn chụp trộm được ảnh.”

Suy nghĩ của Phó Dẫn Thừa đột nhiên bị đánh gãy, chỉ thấy Thẩm Lam vừa nói vừa mở album điện thoại ra, nhún nhún hai cái, sau đó đưa cho Phó Dẫn Thừa xem.

Ảnh chụp này chính là chứng cứ cho thấy Lục Trạch ngoại tình. Lục Trạch đang thân mật ôm hôn một cô gái trẻ tuổi, vị trí Thẩm Lam chụp thực xảo diệu. Chụp tương mạo của đôi nam nữ đang yêu đương vụng trộm thực rõ ràng, đây đúng thật là bằng chứng.

Nhưng mà, khi Phó Dẫn Thừa thấy rõ diện mạo của cô gái trong ảnh chụp thì sắc mặt ngay lập tức trở nên xanh mét, tức giận vạn phần.

Vậy mà là Lâm Nhụy!

Sao có thể?

Chỉ có điều là, cho dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng ảnh chụp sẽ không gạt người, cô gái đang tươi cười rúc vào trong lòng ngực Lục Trạch kia đúng thật là Lâm Nhụy.

Xem bộ dáng hai người thân mật trong ảnh chụp, hẳn là đã quen biết một khoảng thời gian, mà tất cả những chuyện này, anh lại giống như một đũa ngọc, hoàn toàn không biết gì cả.

Nhớ rõ lần trước, anh ở văn phòng thấy cảnh Lâm Nhụy cùng một nam sinh khác đã hợp, lúc ấy cũng là phần nộ, nhưng cái loại phần nộ này lại bị anh mạnh mẽ áp chế xuống, dù sao thì Lâm Nhụy cũng có cuộc sống riêng của mình, anh có cái quyền gì mà quản, thế cho nên, đến cuối cùng, anh lựa chọn trầm mặc cùng xa cách.

Nhưng lần này lại không giống lần trước.

Lục Trạch không phải cậu nam sinh kia, mà là một người giống như anh, là đàn ông đã có vợ. Cô và Lục Trạch tại sao lại ở bên nhau, làm sao có thể ở bên nhau?

So với phần nộ, một cỗ cảm xúc gọi là ghen ghét điên cuồng tràn ngập ở trong nội tâm của Phó Dẫn Thừa, làm anh sắp mất khống chế.

Anh muốn hỏi Lâm Nhụy một chút, cô thiếu đàn ông đến như vậy sao?

Anh càng thêm muốn biết, chuyện Lâm Nhụy đã từng nói “Yêu anh” cùng với nỗi thống khổ trong mắt khi đó có thật hay không? Anh chẳng qua cũng chỉ là một trong những món đồ chơi mà cô chơi đùa khi nhàn hạ thôi sao...

Trên người cô, rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật...

Giờ khắc này, lý trí của Phó Dẫn Thừa hoàn toàn hồng mất.

“Anh có chút việc phải đi ra ngoài.”

Trầm giọng nói ra những lời này xong, Phó Dẫn Thừa đột nhiên đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe rồi liền bay nhanh ra cửa.

Thậm chí cũng không có thời gian nghe câu nói tiếp theo của Thẩm Lam.

“Dẫn Thừa, anh định đi đâu?”

Thẩm Lam khó hiểu với hành động bộc phát này của anh. Cô đuổi theo ra ngoài, muốn hỏi cho rõ ràng.

Nhưng chờ khi cô đuổi theo ra cửa lớn thì lại chỉ nghe được tiếng động cơ xe, anh chạy nhanh như bay mà đi...

Lúc này đã là chạng vạng, ánh chiều tà của hoàng hôn rải trên mặt đường, phô ra một tầng ánh sáng màu vàng kim huy hoàng.

Đây hẳn là một phong cảnh tốt đẹp nhưng lại vô cớ để lộ ra một cỗ tịch liêu cùng thê lương.

Thắm Lam đứng ở tại chỗ, cô ngơ ngẩn nhìn phía trước, nhìn cái chấm đen càng ngày càng nhỏ dần dần biến mất ở trong tầm mắt mình kia.

Thắm Lam có một loại dự cảm, cô có khả năng sẽ mất đi người chồng của mình.

.....

Cùng lúc đó, Thắm Nguyệt mang con trai về đến nhà. Ở trong nhà, cô cũng phát hiện ra một thứ không thuộc về mình.

Đó là một sợi tóc đen thật dài có độ cong uốn lượn, càng như là một sợi tóc xoắn của phụ nữ rơi ra.

Thắm Nguyệt gắt gao nhìn chăm chăm sợi tóc này.

Sở dĩ cô vô cùng xác định sợi tóc xoắn này không thuộc về mình là bởi vì tóc cô vẫn luôn là thẳng.

Nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thay đổi qua.

Giờ phút này, sợi tóc ấy đang lẳng lẳng nằm ở một góc trong bồn tắm nhà cô.

Đây đại biểu cho...

Trừ bỏ cô, trong nhà này còn có một người phụ nữ khác từng xuất hiện.

Trong lúc cô không biết.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy ná >< E hèm, vất vả cực nhọc là thế mà mấy thím cứ bảo team em lâu ra chương == Chuẩn bị có chuyện hay rồi đấy ><

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Phiên ngoại (3) - Tết Trung Thu

Edit: Va

Beta: Ami

Nghe điện thoại, Lâm Nhụy đang định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên nghe được một giọng nữ dễ nghe truyền tới từ đầu bên kia điện thoại: “Này? Ai đây?”

Sao lại là giọng nữ?

Lâm Nhụy hoảng sợ, tưởng mình gọi nhầm nên vội vàng luống cuống tay chân cúp máy.

Mà khi cô lại lần nữa cầm lấy điện thoại, nhìn chăm chú vào lịch sử cuộc gọi thì thấy xác thật là số điện thoại riêng của Lục Trạch, không sai a.

Trái tim Lâm Nhụy lập tức lạnh, vốn nghĩ rằng Lục Trạch đang đi công tác vất vả bên ngoài, xem ra là cô đã nhọc lòng uống phí rồi. Người ta có gái đẹp kề bên làm bạn thì làm gì mà còn thời gian nhớ đến cô.

Nhớ rõ lúc trước, cô cùng Lục Trạch cũng là yêu đương vụng trộm, nói không chừng Lục Trạch đã sớm chơi chán cô, hiện tại liễn ra bên ngoài giấu cô đi yêu đương vụng trộm, chuyện này rất có khả năng.

Lâm Nhụy càng nghĩ càng tức giận, vốn dĩ muốn nói về chuyện có con nhưng giờ thì ngay lập tức vứt ra sau đầu, cô thờ phỉ phỉ trực tiếp cho số di động cùng WeChat của Lục Trạch vào sổ đen.

Dù sao thì đứa con trong bụng cô cũng không thiếu một người cha như Lục Trạch. Anh yêu người phụ nữ nào hay lêu lổng với ai thì cuốn gói theo người đó đi.

...

Khi Lục Trạch trở lại khách sạn thì đã là 10 giờ tối.

Mấy ngày nay, tập đoàn Thiên Thịnh cùng Trường Phong có một hạng mục hợp tác lớn, anh đến C thị làm việc chính là vì việc này, hầu như mỗi ngày đều là bận đến mức chân không chạm đất. Giống như hôm nay, hội nghị mở suốt cả ngày để thương thảo phương án hạng mục với tập đoàn Trường Phong, sau khi xong việc còn phải ăn cơm xã giao cùng với người phụ trách hạng mục, một ngày cứ thế mà trôi qua nhanh chóng.

Anh coi bỏ cả vật rồi hít hít dựa vào sofa nghỉ ngơi, trên khuôn mặt anh tuần phiếm một chút ửng hồng.

Trợ lý Tiểu Từ thấy thế liền vội vàng rót ly nước ấm mang tới.

Trợ lý Tiểu Lý vốn đã xin nghỉ một tháng để kết hôn nên Tiểu Từ vô thay. Tiểu Từ là một cô gái vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu, tướng mạo điềm mỹ, làm việc cũng linh hoạt. Lục Trạch tạm thời giữ cô gái này lại để làm thế thân cho vị trí của Tiểu Lý.

Tiểu Từ cho rằng Lục Trạch đã uống say, bởi vì thế mà cô ta lạng lẽ ghé sát cả người lên trên thân thể anh rồi làm bộ như muốn đút anh uống, ai ngờ tay mới vừa chạm đến góc áo sơ mi của Lục Trạch thì Lục Trạch lại đột nhiên mở mắt ra.

Khóe mắt hơi hơi đỏ lên, mang theo chút mộng lung của say rượu, ngay sau đó, con ngươi lại trở nên sắc bén lạnh lẽo.

“Buông ra, để tôi tự làm.” Giọng nói của anh lạnh lùng.

Tiểu Từ đành phải hậm hực buông tay, đưa cái ly cho Lục Trạch.

Lục Trạch uống nước xong, cảm giác dạ dày dễ chịu hơn nhiều.

Anh nhìn Tiểu Từ còn đứng ở bên cạnh, có chút không kiên nhẫn.

Đã trễ thế này mà cô ta còn chưa chịu quay về phòng, đã thế lại còn ở lì trong phòng của anh không đi. Hơn nữa, đêm nay, cô ta mặc áo sơ mi ngực thấp và váy ngắn. Chỉ cần Lục Trạch rũ mắt một chút là có thể nhìn thấy hai luồng nhũ thịt trắng bóng ở bên trong áo sơ mi. Âm chi của Tiểu Từ rất rõ ràng.

Lục Trạch không ngốc, tương phản, anh đã từng là cái loại người du dương bên trong bụi hoa. Đối với tâm tư của Tiểu Từ, ngày thường không chú ý, nhưng hiện tại lại nhìn ra vấn đề. Nếu là trước đây, chắc anh sẽ không ngại làm một đêm tình gì đó, nhưng bây giờ...

Nghĩ đến bảo bối nhỏ trong nhà kiểu mềm mại thích quấn lấy anh làm nũng thì anh liền không còn tâm tư nào với người phụ nữ khác.

“Đưa điện thoại cho tôi, cô trở về đi.”

Anh lạnh giọng phân phó.

Hội nghị ban ngày tương đối quan trọng, thế cho nên Lục Trạch mới đưa điện thoại di động cho Tiểu Từ giữ. Nhắc tới di động, không biết vì sao, sắc mặt của Tiểu Từ hơi cương cứng một chút. Nhưng dưới ánh mắt lạnh đậm của Lục Trạch, cô ta đành phải lấy điện thoại ra đưa cho anh rồi không tình nguyện mà rời khỏi phòng.

Toàn bộ quá trình, Lục Trạch nhìn đến nhú mày.

Xem ra, anh cần phải đối trợ lý này ngay sau khi trở về.

Tiểu Từ đi rồi, Lục Trạch mở điện thoại, click mở số WeChat của Lâm Nhụy, theo thói quen tính chuẩn bị gọi video.

Cả ngày hôm nay, anh chưa thể nói chuyện phiếm với bảo bối nhỏ của mình, cũng không biết bảo bối nhỏ hôm nay như thế nào.

Điều làm Lục Trạch không ngờ tới chính là, anh mới vừa nhận video trò chuyện thì liền thất bại, chỉ thấy giao diện nói chuyện phiếm hiện lên dòng chữ. “Đối phương yêu cầu nghiệm chứng bạn bè, bạn không phải là bạn của anh ấy (cô ấy)...”

Lục Trạch sững sốt, cho rằng mình nhìn lầm. Mà khi anh lại lần nữa gửi tin tức qua, vẫn thất bại. Hệ thống lại nhắc nhở như cũ. “Đối phương yêu cầu nghiệm chứng bạn bè...”

Bảo bối nhỏ huỷ bạn bè với anh?

Tuy ngày thường Lục Trạch ôn trọng nhưng giờ phút này cũng có chút ngơ ngốc.

Sao có thể?

Anh vội vàng ấn dây số mình đã ghi nhớ kỹ ở trong lòng ra, sau đó đặt ở bên tai yên lặng lắng nghe.

“Thực xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Lục Trạch không tin tất mấy rồi lại gọi đi lần nữa: “Thực xin lỗi, thuê bao quý khách...”

Lại là những lời này.

Lặp lại vài lần xong, Lục Trạch rốt cuộc xác định, bảo bối nhỏ không chỉ xoá add WeChat của anh mà số điện thoại của anh cũng bị chặn.

Đại não vốn dĩ bồi vì cảm giác say mà có chút phản ứng trì hoãn ở ngay lúc này lập tức tỉnh táo lại. Anh vội vàng hỏi ngược lại thử xem bản thân có làm sai chuyện gì chọc bảo bối nhỏ giận hay không. Nhưng sau khi nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong hai ngày vừa qua thì vẫn cứ không tìm thấy nguyên nhân.

Rõ ràng là tối hôm qua vẫn còn khá tốt, anh còn cùng bảo bối nhỏ chúc nhau ngủ ngon.

Xem ra là chỉ có thể hỏi người khác.

Còn về phần hỏi người nào thì...

Hàn Vũ vẫn luôn đối chọi với anh, nếu để tên nhóc Hàn Vũ kia biết thì... Không cười nhạo anh đã là tốt lắm rồi chứ đừng nói đến việc cậu ta sẽ nói cho biết anh tại sao Lâm Nhụy lại làm vậy với anh.

Lục Trạch quyết đoán lựa chọn gọi cho Phó Duẫn Thừa.

Điện thoại gọi được, giọng nói hơi hiện lãnh đạm của Phó Duẫn Thừa truyền tới: “Có việc gì sao?”

Tuy rằng ba người đàn ông đều đồng ý cùng chung một cô gái, nhưng nếu muốn nói quan hệ tốt đến bao nhiêu thì đó là chuyện không có khả năng, ngày thường tận lực mắt không thấy tâm không phiền, tuyệt đối xứng với câu không có việc gì không đáng tam bảo điện.

Lục Trạch cũng bất chấp nhiều như vậy, hiện tại, một mình anh ở nơi khác, ở nhà xảy ra chuyện gì đó anh cũng không rõ ràng lắm. Mà Phó Duẫn Thừa lại vẫn luôn ở bên người bảo bối nhỏ, chuyện này khẳng định anh ta biết.

Tuy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng không thể không thừa nhận, địa vị của Phó Duẫn Thừa là cao nhất ở trong lòng bảo bối nhỏ. Anh ta cũng là người có nhiều thời gian làm bạn với cô nhất chứ không giống như anh và Hàn Vũ, phần lớn thời gian đều bận đi công tác cùng gầy dựng sự nghiệp.

Lục Trạch có chút xấu hổ mở miệng: “Chuyện là... Hôm nay Tiểu Nhụy đột nhiên chặn số điện thoại và WeChat của tôi, anh có biết là vì nguyên nhân gì không?”

“Không biết.”

“...”

Hỏi Phó Duẫn Thừa cũng như không.

Nhưng cho dù như vậy, Lục Trạch vẫn không thể không lần nữa xin tình địch của mình giúp đỡ: “Tiểu Nhụy có ở bên cạnh anh không? Có thể kêu cô ấy nghe điện thoại của tôi được không, tôi có lời muốn nói với cô ấy.”

Phó Duẫn Thừa bên kia trầm mặc, sau đó mới nhàn nhạt trả lời: “Cô ấy đã ngủ rồi, muốn nói cái gì thì đợi cậu về rồi nói đi!”

Ngủ?

Lục Trạch khắc sâu hiểu biết về thói quen làm việc và nghỉ ngơi của bảo bối nhỏ nhà mình, hiện tại mới chỉ 10 giờ rưỡi, sao cô có thể ngủ sớm như vậy.

Chỉ có một khả năng là bảo bối nhỏ không muốn tiếp điện thoại của anh...

Anh có chút bất đắc dĩ. “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Khi Lục Trạch đang chuẩn bị ngắt điện thoại thì Phó Duẫn Thừa ở đầu bên kia lại lần nữa lên tiếng.

“À đúng rồi, Tiểu Nhụy kêu tôi chuyển tới cho cậu một câu.”

“Nói cái gì?”

Lục Trạch cảm thấy rất may mắn bởi vì mình không ngắt điện thoại nhanh như vậy.

Chỉ nghe giọng của Phó Duẫn Thừa bình tĩnh: “Tiểu Nhụy nói đứa bé ở trong bụng cô ấy không thiếu một người cha như cậu.”

“Có ý tứ gì?”

“Bảo bối nhỏ mang thai?”

Lục Trạch đột nhiên phản ứng lại, trong nháy mắt, một cỗ cảm giác vui sướng khó có thể ức chế này lên trong lòng, anh không còn bộ dáng bình tĩnh vững vàng ngày thường.

“Chuyện từ khi nào?” Anh vội vàng truy vấn.

Đáng tiếc, đầu bên kia điện thoại không cho anh thời gian phản ứng mà đã cắt đứt điện thoại.

Giờ phút này chỉ còn lại một trận âm thanh “Tít tít” vội vàng.

Mắt đen Lục Trạch nghiêm túc nhìn chăm chăm điện thoại, trong đầu còn dư vị câu nói vừa rồi của Phó Duẩn Thừa.

Cái gì mà đứa bé trong bụng không thiếu một người cha như anh?

Ngày mai anh cần thiết phải trở về một chuyến!

Lúc này, ánh trăng sát đất ngoài cửa sổ sáng tỏ, một mảnh yên lặng.

Nhưng tối hôm nay, Lục Trạch khẳng định là ngủ không yên.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hai cực

Edit: Va

Beta: Su

Hai người đã trải qua cả một buổi chiều hoang đường ở trong nhà Lục Trạch, sướng thì sướng, nhưng eo Lâm Nhụy vẫn đau, chân thì mỏi, suýt chút nữa ngay cả đi cũng đi không được, đây là hậu quả của việc túng dục quá độ.

Cũng may là thằng nhãi Lục Trạch này vẫn còn có chút lương tâm, chờ Lâm Nhụy thu dọn xong thì dùng vẻ mặt thành khẩn xin lỗi sau đó nói muốn mời Lâm Nhụy đi ăn cơm.

Đây cũng là chuyện không phải tệ lắm.

Làm tình là loại vận động tiêu hao thể lực nhất, bụng Lâm Nhụy sớm đã đói đến kêu thảm thì, cô ngay lập tức đồng ý.

Hai người ra khỏi nhà lại nị oai với nhau một lát xong sau đó Lục Trạch lái xe chở Lâm Nhụy đi, cuối cùng dừng lại ở trước cửa của một quán nhỏ hẻo lánh.

“Đây là đâu?” Lâm Nhụy nhìn thoáng qua chung quanh, quán nhỏ này không có trang trí gì, trước cửa để lộ ra hơi thở cổ xưa. Đứng ở trước cửa nhìn thì nghiêng nhiên chỉ thấy là một cái quán nhỏ bình thường ở niên đại này.

Nơi này có đồ ăn ngon sao?

Lục Trạch đứng lúc giải thích nghi hoặc cho cô: “Cô đừng nhìn bề ngoài bình thường của nó, trên thực tế quán ăn này đã tồn tại được trên trăm năm lịch sử, nghe nói là được thừa kế thực đơn món ăn từ Ngự Thiện Phòng của triều Thanh, ăn cơm ở đây cần phải có hẹn trước, chờ lát nữa ném thử rồi sẽ biết.”

Thực sự ngon đến như vậy sao?

Lâm Nhụy gật đầu, nhưng vẫn bán tín bán nghi như cũ, sau đó mới chỉ ra vấn đề quan trọng nhất: “Nhưng mà chúng ta chưa đặt hẹn trước mà?”

Buổi ăn này, chỉ là do hai người nhất thời muốn đi ăn.

Lục Trạch thấy Lâm Nhụy giờ bàn tay lên ôm khuôn mặt nhỏ, tròn tròn đôi mắt, bộ dáng nghiêm trang hỏi thì đột nhiên cảm thấy đáng yêu không chịu được.

Lý trí nói rằng anh cùng cô gái trước mắt chẳng qua cũng chỉ là quan hệ yêu cầu về mặt thân thể. Nhưng anh vẫn cảm thấy cô đặc biệt, không giống như những người phụ nữ khác.

Khi hai người ở bên nhau cũng rất vui sướng.

Từ trước đến nay, Lục Trạch là người đàn ông sẽ không để bản thân chịu ủy khuất, nếu nghĩ như thế nào thì anh sẽ làm như thế đấy.

Anh cúi đầu, trộm hôn nhanh một cái lên trên mặt Lâm Nhụy xong sau đó nhìn cô rồi dùng giọng điệu ôn nhu trầm thấp nói: “Tôi quen biết với chủ của quán này nên không cần hẹn trước.”

Thái độ của Lục Trạch rất thân mật, giống như là một đôi tình nhân ngọt ngào đang trong tình yêu cuồng nhiệt.

Lâm Nhụy ngẩng đầu thì đột nhiên đối diện với cặp mắt đen thật sâu đang chăm chú nhìn mình kia. Trong nháy mắt, cô chỉ cảm thấy trái tim đang kịch liệt nhảy lên, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, loại cảm giác này làm cô vừa quen thuộc lại vừa sợ hãi.

Nên nói như thế nào đây?

Không xong, là cảm giác rung động?

Không được không được... Cô phải kiên trì giữ vững trái tim, ngàn vạn lần không thể để nam sắc trước mắt đả đảo. Lục Trạch có bao nhiêu xấu xa cô biết, ngủ chung thì còn được, nhưng nếu bàn chuyện yêu đương với Lục Trạch thì chỉ sợ cô sẽ bị găm đến mức ngay cả xương cũng không dư thừa.

Lâm Nhụy vội vàng mạnh mẽ xem nhẹ chuyện nội tâm đang rung động, sau đó dùng tay che má lại, thờ phỉ phỉ trừng mắt liếc nhìn người đàn ông bên cạnh đang cười giống sói đuôi to.

“Đồ không biết xấu hổ.” Cô mắng.

Ở đây tốt xấu gì cũng là trước mặt mọi người, vốn dĩ quan hệ của cả hai đã không thể để người khác biết, vậy mà anh còn dám to gan như vậy.

Nhớ lần trước lúc đến nhà cô, người đàn ông này đã cẩn thận thành cái dạng gì, ai ngờ lần gặp mặt này, Lục Trạch lại hoàn toàn thay đổi. Vừa nãy, lúc ở trước cửa nhà anh, anh còn tự nhiên công khai lôi kéo cô hôn môi, món nợ này cô vẫn chưa tính sổ với anh đâu, bây giờ lại còn dám làm như vậy.

Có điều là, sự thật chứng minh, Lâm Nhụy đã xem thường thẳng nhai Lục Trạch da mặt dày này.

Đối mặt với sự lên án của Lâm Nhụy, biểu hiện của anh rất bình tĩnh tự nhiên.

“Cảm ơn đã khích lệ.”

“...”

Được, anh thắng.

Lâm Nhụy hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Khóe môi Lục Trạch cong cong không dễ bị phát hiện.

Hai người bước vào trong quán.

Lúc này đã vào đêm, trên mái hiên ngoài sân treo đèn lồng chói lọi đỏ thắm, hành lang trung ương có một hàng cây xanh cảnh đẹp ý vui, phía dưới hành lang bày rất nhiều bàn ghế được đặc chế từ gỗ, rất là đặc biệt, đã ngồi đầy khách.

Một người phụ nữ trung niên ăn mặc sutton xám quốc dân đi đến, cười ngâm ngâm hỏi: “Anh Lục hôm nay muốn ăn gì?”

“Bà tự chọn là được rồi,” Lục Trạch lễ phép nói.

Cuộc đối thoại giữa 2 người họ thập phần quen thuộc.

“Được.”

Người phụ nữ mặc sutton xám dẫn hai người tới một vị trí yên tĩnh rồi sau đó liền mỉm cười rồi đi.

Trước khi đi, bà ấy còn tò mò nhìn Lâm Nhụy một cái, có điều cũng may là không nói gì thêm.

Người phụ nữ mặc sutton xám đi rồi, Lâm Nhụy vươn cánh tay thật cẩn thận chạm vào Lục Trạch. “Này, chắc là anh đã dẫn vợ đến đây đúng không? Bà ấy có nói chuyện này với vợ anh không nhỉ?”

Lục Trạch rót hai ly trà cho hai người xong mới thông thả ung dung nói: “Cái gì nên nói cái gì không nên nói, tất cả mọi người đều biết.”

“Àn.” Lâm Nhụy tỏ vẻ hiểu được.

“Chỉ có điều...”

Lục Trạch tạm dừng lại, chỉ liếc mắt nhìn Lâm Nhụy một cái.

“Cô là người phụ nữ đầu tiên ngoài vợ được tôi dẫn đến đây ăn.”

“Haha...”

Nói thật, Lâm Nhụy không quá tin tưởng.

Lục Trạch thấy thế cũng không gì nói thêm nữa mà chỉ cười.

Chẳng được bao lâu, đồ ăn đã được bung lên.

Đều dùng bát đĩa bình thường, không thể nói là tinh xảo, nhưng lại đặc biệt hương thơm phức mùi.

“Món này là vịt nướng hoa, đây là cá trích nước sốt, còn có nộm thập cẩm, canh tam ti...”

Lục Trạch vừa giới thiệu vừa galang gấp mỗi thứ một ít bỏ vào chén của Lâm Nhụy.

“Nếm thử xem?” Anh ôn nhu nói.

Lâm Nhụy cầm lấy chiếc đũa rồi nếm một ngụm cá trích nước sốt.

“Oa...”

Giây tiếp theo, cô cảm lòng không được mà phát ra tiếng cảm thán, thật sự là quá ngon.

Cũng không biết là cá trích được làm như thế nào, phá lệ tươi mới ngon miệng, vào miệng là tan, xứng với nước sốt, quả thực ăn ngon đến đầu lưỡi cũng sắp rớt.

“Ăn ngon không?” Lục Trạch với vẻ mặt mang ý cười nhìn Lâm Nhụy đã nhanh chóng nhét đầy đồ ăn vào miệng.

“Đặc... Đặc biệt... Ăn ngon.” Căn bản dùng không được a a a.

Lâm Nhụy lúc này rốt cuộc cũng đã hiểu được cái gì gọi là mỹ vị nhân gian, không thể nhìn bề ngoài, cái quán nhỏ này chỉ nhìn bề ngoài thì thấy đơn thuần bình đạm không có gì lạ, nhưng ai có thể ngờ rằng lại làm đồ ăn ngon như vậy, khó trách buôn bán tốt như vậy.

“Ăn ngon thì ăn thêm nhiều một chút, nếm thử món vịt nướng hoa này đi...”

“Ăn ăn...”

Lâm Nhụy gật đầu như gà con mổ thóc.

Hôm nay đã khiến cho người tham ăn như cô hạnh phúc.

.....

Phó Dẫn Thừa chạy xe với tốc độ bão táp, rốt cuộc cũng đến dưới lầu khu chung cư nhỏ của Lâm Nhụy.

Đậu xe xong, anh ngẩng đầu xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn về phía cửa sổ lầu sáu.

Nơi đó vẫn luôn đen nhánh, khác với căn phòng có ngọn đèn dầu sáng ngời bên cạnh.

Hiển nhiên là chủ nhà vẫn còn chưa trở về nhà.

Đôi tay còn đang nắm vô lăng càng thêm dùng sức, có gân xanh ửng ửng nổi lên.

Sau một lúc lâu, Phó Dẫn Thừa cầm lấy điện thoại, ấn một dãy số rồi nhấn gọi.

“Thực xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận.”

Gọi lại thì vẫn là như vậy.

Anh hiểu ra, mình đã bị cô chặn số.

Cảm xúc bức bối sâu trong nội tâm càng thêm mãnh liệt, dần dần lan tràn đến mỗi một góc toàn thân, giống như có một ngọn lửa vô hình thiêu đốt hùng hực ở trong lồng ngực anh.

Phó Dẫn Thừa mím chặt môi.

Anh tắt đèn xe, sau đó cả người trầm mặc tựa vào ghế dựa.

Trong khoảnh khắc chiếc xe lâm vào bóng tối, chỉ có đèn đường tiểu khu còn một tia ánh sáng mờ nhạt.

Ánh sáng mờ mờ ảo ảo chiếu vào nửa bên mặt anh tuần như đao tước bàng, mà nửa bên mặt khác lại giấu ở dưới bóng đêm khiến người ta không thấy

rõ biểu tình của anh lắm.

Trong bóng đêm, cặp mắt kia lạnh băng dọa người.

Giống như một con dã thú, lẳng lặng chờ đợi con mồi đến.

Các nàng hiểu rồi đấy = Phò ca sắp điên rồi nhĩ:3

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70-2: Hai nộ hôn

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Một chiếc Porsche điều thấp thông thả chạy vào con đường nhỏ, cuối cùng dừng lại ở trước một dãy nhà.

“Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.”

Lâm Nhụy xuống từ bên ghế phụ, tâm tình vui sướng chào tạm biệt Lục Trạch.

Cửa sổ xe mở ra, tay Lục Trạch tùy ý đặt trên vô lăng, anh nghe vậy mắt liếc Lâm Nhụy một cái: “Còn gì nữa không?”

“Nga, suýt chút nữa quên, cảm ơn anh đã dẫn tôi đi ăn đồ ăn ngon như vậy.” Lâm Nhụy cười tủm tỉm nói tiếp lời cảm ơn lần nữa.

Nói tóm lại, ngày hôm nay thật sự không tồi, đặc biệt là lúc ăn rất tận hưởng, nếu không phải bụng thật sự quá no ăn không vô nữa thì chỉ sợ cô còn muốn ăn thêm nhiều hơn.

Có thể ăn được đồ ăn ngon như vậy, cho dù béo lên 5 ký cô cũng nguyện ý.

“Cô biết ý tôi không phải vậy mà.” Thanh tuyến trầm thấp của Lục Trạch phát ra trong đêm tối, hoa lệ tựa như tơ lụa, đặc biệt mê người.

“Vậy là cái gì?”

Lâm Nhụy tỏ vẻ không hiểu.

“Lại đây.”

Lục Trạch cong cong môi, ý bảo Lâm Nhụy tới gần.

Lâm Nhụy đến gần thân xe, trong đôi con ngươi mang theo ý cười liếm diễm nhu hòa nhìn về phía Lục Trạch.

“Có gì không, anh Lục?”

Lục Trạch làm như bất đắc dĩ thở dài, giống như đang đối mặt với một đứa trẻ nghịch ngợm.

Anh đột nhiên cúi người, sau đó đưa tay phải ra, dễ như trở bàn tay nắm sau cổ Lâm Nhụy, một nộ hôn thâm trầm cực nóng cứ như vậy mà diễn ra.

Hai cánh môi gắt gao dán nhau, ngay cả hô hấp cũng dung nhập lẫn nhau, môi răng giao nhau, cọ xát nhau, nộ hôn triền miên lại nhiệt liệt.

Lâm Nhụy cũng nhiệt tình đáp lại Lục Trạch, cái lưỡi linh hoạt câu lấy đầu lưỡi thô dày của anh, tựa như một đóa hoa thỏ ti gắt gao quấn quanh, câu triền nhau, quây đảo, trao đổi ái dịch trong miệng cho nhau.

Nộ hôn này giằng co thật lâu.

Môi cô thơm ngọt đến dị thường, tựa như một yêu tinh nhỏ chuyên môn hút tinh lực và máu của con người. Tuy chỉ mới hôn như vậy, Lục Trạch vốn cảm thấy bản thân luôn luôn trầm ổn tự biết kiềm chế chợt giống như sẽ có khả năng mất kiểm soát.

Sau một lúc lâu, Lục Trạch phải dùng lực tự chủ rất lớn thì mới dừng được nộ hôn này lại.

Hai đôi môi tách ra, một sợi chỉ bạc nhè nhẹ mờ ám kéo ra trên cánh môi hai người.

Ánh sáng của đèn đường chói lóa.

Lục Trạch ôm chặt Lâm Nhụy, đôi mắt thâm thúy nhìn cô chăm chú, anh dùng giọng điệu khàn khàn khen: “Bảo bối nhỏ, cô thật ngọt.”

“Rất muốn mỗi ngày đều ở cùng cô.”

Khi người đàn ông anh tuấn thành thực nói ra lời âu yếm thì đặc biệt muốn mạng.

Lâm Nhụy cảm giác cả người mình đều đã hòa tan trong ánh mắt mê người của Lục Trạch.

May mắn còn lại một tia lý trí nhắc nhở cô, người đàn ông này nguy hiểm đến cỡ nào.

Cô không muốn lại vì chuyện tình cảm mà thống khổ, cũng chịu đủ rồi.

Lâm Nhụy nhẹ nhàng đẩy đẩy Lục Trạch ra rồi ôn nhu nói: “Anh cần phải về rồi.”

Lục Trạch không hề động đậy, chỉ có mỗi đôi mắt đen là hơi hơi nheo lại.

Anh đánh giá Lâm Nhụy, phát hiện lời cô nói là nghiêm túc, ánh mắt của cô thoát nhìn rất tinh táo.

Cũng không có nửa phần sa vào trong sự ôn nhu của anh.

Điều này làm Lục Trạch đột nhiên có chút mất hứng.

Vì thế, anh buông lỏng gông cùm xiềng xích Lâm Nhụy ra, sau đó ngồi thẳng thân thể.

“Ân, cô cũng về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Giọng nói của anh có chút lạnh hơn.

“Ân.”

Lâm Nhụy lui về phía sau hai bước, cô nhìn sườn mặt của Lục Trạch đang ngồi ở ghế điều khiển.

Sống mũi cao thẳng, môi hơi mỏng, đường cong tuyệt đẹp, thân hình và gương mặt hoàn mỹ quả thực không thể bắt bẻ.

Rõ ràng là một người đàn ông ôn tồn lễ độ như vậy, thế mà giờ phút này lại vô cớ để lộ ra một cỗ cảm xúc xa lạ lạnh lẽo.

Cửa sổ xe dần nâng lên, cũng dần dần che khuất sườn mặt anh tuấn.

Lâm Nhụy mắt nhìn chiếc Porsche càng đi càng xa, cô chưa xót lắc lắc đầu.

Cô đã học được một việc từ trên người của Phó Duẩn Thừa.

Đó chính là, thứ không phải của cô thì cô không nên vọng tưởng.

Lâm Nhụy đứng một lát, sau đó xoay người chuẩn bị trở về.

Ban đêm vào mùa thu, một chút gió mát thổi qua, có chút lạnh lẽo, gió thu mang theo hiu quạnh.

Cô xách túi, một mình đi vào cửa lớn của khu cô ở.

Đây là một khu nhỏ cũ, chia làm vài ngôi nhà nối tiếp nhau, rất nhiều đồ đã không còn tốt lắm, ví dụ như nhà trọ mà Lâm Nhụy đang ở, đèn mái hiên ở chỗ này đã rớt hư từ lâu.

Bây giờ, trong mái hiên lâu một đen như mực, duỗi tay không thấy năm ngón, đứng trong cửa nhìn ra thì giống như có một con quái thú cắn người đang ẩn nấp.

Có điều là Lâm Nhụy không hề cảm thấy sợ hãi, cô ở khu này đã gần một năm, sớm đã thành thói quen. Cũng bởi vậy, cô không chút sợ hãi mà cứ bước vào trong.

Gần như không cần chiếu sáng, cô dùng cảm giác quen thuộc là hoàn toàn có thể tự đi.

“Ngô... Ngô ngô.”

Dưới tình huống Lâm Nhụy không có một chút chuẩn bị thì đột nhiên trong góc xuất hiện một bóng đen cao lớn nắm chặt tay cô rồi ấn cô vào trên vách tường.

Dáng người kia bá đạo hữu lực, giống như có được sức lực hủy diệt hết mọi thứ, gắt gao cố định thân thể Lâm Nhụy trong khi Lâm Nhụy chưa có phản ứng kịp.

Người đàn ông đè ép hôn cô giống như bão táp.

Điên cuồng, dữ dằn, thậm chí làm người hít thở không thông.

Chắc ai cũng biết người này là ai rồi nhỉ >< Cầu nhiều phúc cho bà Nhụy:3

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Anh và cô

Edit: Va

Beta: Ami

Trái tim Lâm Nhụy bị dọa nhảy thành thịch, cô nhớ tới mấy ngày hôm trước có xem một tin tức, một cô gái về nhà lúc đêm khuya thì gặp phải tên biến thái theo đuôi, sau đó bị cưỡng bức và giết vứt xác.

Cô còn chưa muốn chết đâu.

Còn chuyện gì xui xẻo hơn so với việc bản thân gặp được chuyện như vậy ở trước cửa nhà?

Giờ phút này, xung quanh vừa tối đen lại vừa lạnh lẽo, cả bóng người cũng không thấy rõ huông chỉ là hình dáng của người kia, cảm giác không thấy gì làm cho cô càng sợ hãi và bất an hơn.

Người đàn ông còn đang hung ác cắn xé môi cô, giống như một con sói đói đã lâu, không hề có chút thương tiếc nào, chỉ biết lôi kéo rồi gặm cắn như là muốn nuốt máu huyết của cô vào miệng rồi ăn sạch sẽ.

Đầu lưỡi Lâm Nhụy nếm được vị tanh nồng, cô có thể cảm giác được cánh môi mình đã chảy máu.

Còn có vật thể cứng nóng kia vẫn luôn để ở hạ thể cô, cùng với đôi bàn tay to đang dần dần tiến vào quần áo cô, tất cả việc này, đều làm cho cô sợ hãi.

Cô muốn động đậy, muốn giãy giụa, nhưng mà hành động kháng cự này chẳng qua chỉ như là phù du hám thụ, đàn ông và phụ nữ trời sinh ưu thế sức lực đối lập làm cô cảm thấy tuyệt vọng.

Nhân lúc người đàn ông không chú ý, cô dùng hết toàn lực cắn môi người đàn ông trước mặt một cái, đây là cách duy nhất mà cô có thể vận dụng.

Tuy rằng sẽ làm người đàn ông nguy hiểm này tức giận, nhưng mà cũng đủ để cho đối phương không dễ chịu.

Quả nhiên, người đàn ông bị đau nên không thể không rời khỏi môi cô.

"Úm." một tiếng, người đàn ông hít một ngụm khí lạnh, xem ra môi bị thương nghiêm trọng.

Nhưng mà điều khiến Lâm Nhụy thất vọng chính là, người đàn ông kia cũng không có buông xiềng xích gông cùm đối với cô ra, thậm chí còn ôm càng chặt hơn, cả người cô đều dán ở trên tường, không thể động đậy.

Trầm mặc, một mảnh trầm mặc.

Lâm Nhụy có thể cảm giác được, người đàn ông dùng ánh mắt nặng nề nhìn cô chăm chú.

Trong bóng đêm, anh trầm mặc giống như một tòa tượng điêu khắc tĩnh mịch, làm người hoàn toàn đoán không ra anh đang suy nghĩ cái gì.

Thời điểm Lâm Nhụy thấp thỏm bất an và **đã dự đoán ra tính toán xấu nhất thì** người đàn ông rút cuộc cũng lên tiếng.

Giọng điệu anh ừ ừ, mang theo nồng đậm châm chọc.

"Chẳng phải em thiếu đàn ông sao, tôi còn cho rằng em sẽ thích bị đàn ông đối đãi như vậy."

Âm thanh này quen thuộc đến cỡ nào a, trầm thấp, hồn hậu hữu lực.

Trong ánh mắt của Lâm Nhụy ngay tức khắc yên lặng chảy nước mắt.

Cô nghe ra được, đây là giọng nói của Phó Duẩn Thừa.

Là người đàn ông mà cô đã từng rất thích, nhưng chính ngay lúc này, anh lại dùng ngữ khí châm chọc nói với cô: "Không phải em thiếu đàn ông sao, tôi còn cho rằng em sẽ thích bị đàn ông đối đãi như vậy."

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được sự khinh thường ở trong mắt Phó Duẩn Thừa.

Phó Duẩn Thừa có thể xuất hiện ở chỗ này thì chứng tỏ lúc này, khi Lục Trạch đưa cô về nhà, khẳng định là anh đã thấy được, bao gồm cả lần cô làm tình với Hàn Vũ, chắc cô ở trong lòng anh đã sớm là hình tượng của một cô gái nếu không có đàn ông thì sẽ không sống nổi.

Cô thích làm tình, thậm chí còn nghiện, nhưng mà, mẹ nó! Ai lại thích bị một người đàn ông xa lạ suýt chút nữa cưỡng bức ở trong một hoàn cảnh tối đen không rõ!

Lâm Nhụy đột nhiên có một loại xúc động muốn lớn tiếng khóc thút thít, nhưng cô liệu mạng nhịn xuống. Bởi vì cô không muốn khóc thút thít ở trước mặt Phó Duẩn Thừa, đây là một chút tôn nghiêm cuối cùng của cô, chút ít tôn nghiêm còn sót lại.

Cũng may là hiện tại trời tối như vậy, Phó Duẩn Thừa cũng không thể nhìn thấy được nước mắt của cô.

Phó Duẩn Thừa thấy Lâm Nhụy không hề hé răng, anh nhìn cô không khác gì là cam chịu.

Nhớ tới vừa rồi tận mắt nhìn thấy cô cùng Lục Trạch tình chàng ý thiếp, nội tâm điên cuồng ghen ghét càng giống như ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt, cắn nuốt lý trí của anh.

Anh lạnh giọng nói: "Lâm Nhụy, chuyện giữa em cùng nam sinh kia tôi không nói gì, nhưng nếu em thiếu đàn ông thì cũng phải nhìn đối tượng, Lục Trạch là đàn ông đã có vợ, anh ta có vợ con, em cùng anh ta thông đồng ở bên nhau chính là đang tự nhận mình hạ tiện, em có biết không?"

Nhìn đi, lời nói đau đớn đến cỡ nào, không hổ là giáo sư.

Lâm Nhụy đột nhiên khẽ cười một tiếng rồi đánh gãy lời nói của Phó Duẩn Thừa.

Ngẩng đầu lên, cô nỗ lực khống chế giọng nói của mình, làm nó không run rẩy, sau đó trào phúng đáp: "Thầy nói đúng, em chính là tự nhận mình hạ tiện, em chính là thiếu đàn ông, nếu không thì sao lúc trước lại quyến rũ người có vợ như thầy? Chẳng qua, hiện tại em đã có mục tiêu mới. Lục Trạch rất đẹp trai, năng lực trên giường vừa tốt lại còn biết săn sóc, so với thầy thì tốt hơn một vạn lần."

"Thế cho nên, phiền thầy không cần xen vào việc người khác, Phó... giáo... sư thân ái của em!"

Ba từ Phó giáo sư này cô cố tình tăng thêm âm, cô muốn cho Phó Duẩn Thừa biết, nếu Phó Duẩn Thừa lựa chọn vợ anh, như vậy thì hiện tại hai người chẳng qua cũng chỉ là quan hệ thầy trò bình thường, anh dựa vào cái gì mà quản cô, dựa vào cái gì mà ở chỗ này châm chọc cô.

"Lâm Nhụy."

Phó Duẩn Thừa cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói những lời này: "Em suy nghĩ kỹ rồi hãy nói."

Thanh âm này âm trầm đáng sợ, tựa như một con sư tử bị chọc giận, giây tiếp theo có thể xé nát cô.

Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Nhụy nhìn thấy bộ dáng Phó Duẩn Thừa thịnh nộ như thế.

Chỉ tiếc là hiện tại cô đã không còn sợ.

Lâm Nhụy không sao cả mà cười: "Phó giáo sư, tuy rằng chúng ta đã ngủ qua một lần, nhưng có câu nói gọi là nhanh tụ nhanh tán, em tìm bạn giường của mình, còn về giáo sư, thầy về nhà bồi vợ của thầy, chúng ta không quấy nhiễu nhau có được không?"

Cô muốn đi.

Nhưng mà Phó Duẩn Thừa lại không hề buông cô ra, đôi tay kia dùng sức giữ chặt cánh tay cô, thậm chí là bóp chặt vào da thịt cô.

Cánh tay truyền đến một trận đau xuyên tim, nhưng mà mặc cho Lâm Nhụy lôi kéo như thế nào thì cũng không thể tránh thoát.

"Phó Duẩn Thừa, thầy rốt cuộc muốn làm gì?"

Lâm Nhụy thật sự tức giận.

Ngay sau đó, một cái ôm hữu lực đột nhiên ôm lấy cô, mang theo hơi thở ấm áp.

Phó Duẩn Thừa áp lực tình cảm rất lâu, tại thời khắc này, rốt cuộc lũ bất ngờ bùng nổ.

Cô bị Phó Duẩn Thừa chặt chẽ ôm ở trong lòng ngực, anh vùi đầu vào cổ cô, như là một đứa trẻ không được ăn kẹo mà ủy khuất.

Anh thấp giọng nỉ non nói: "Em biết không, trái tim tôi hiện tại đang rất khó chịu."

Lòng Lâm Nhụy, đột nhiên cũng kịch liệt đau theo.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đây nà >< Phó gs sai trước mà, đừng giả vờ đáng thương để đc tha ahuhu ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Hôn nhân như vậy thành

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Va

Beta: Ami

Lâm Nhụy rất muốn hỏi Phó Duẩn Thừa, những lời này vì sao không nói sớm?

Cô cũng từng ảo tưởng qua, có một ngày cô có thể đi vào trong lòng Phó Duẩn Thừa.

Nhưng mà sự thật lại là, Phó Duẩn Thừa yêu vợ mình sâu đậm, vợ chồng hai người ân ái, còn cô, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu tam ti tiện, ý đồ dùng thân thể dụ hoặc Phó Duẩn Thừa để được quan tâm một chút.

Cô như vậy quá mức hèn mọn, cũng quá mệt mỏi.

Cũng may, cô hiện tại đã biết quay đầu lại sau khi bị lạc đường.

Hình ảnh trước mắt hết sức châm chọc.

Không khí im ắng nửa phút, Lâm Nhụy bình tĩnh mở miệng.

"Thầy biết không, thời điểm ở văn phòng nhìn thấy thầy và vợ thầy, trái tim em cũng khó chịu như vậy đấy!"

"Chỉ có điều, bởi vì khó chịu lâu nên đã chết lặng, rồi sau đó sẽ tỉnh ngộ..."

"Thực xin lỗi..."

Trong lòng Phó Duẩn Thừa chưa xót, anh nhớ tới bộ dáng thiên y bách thuận lúc trước, mỗi lần cô đối mặt với anh, ánh mắt yêu say đắm và hăm mộ kia, chỉ tiếc, chờ anh thực sự hiểu được, cảnh vật đã thay đổi.

Anh còn có thể nói cái gì đây, anh đã có gia đình, có vợ, cái gì cũng không thể cho cô.

Đối với vợ, chính anh không làm tốt trách nhiệm của một người chồng, đối với Lâm Nhụy, anh đã làm thương tổn đến tình cảm chân thành tha thiết của cô. Từ đầu đến cuối, anh đều là kẻ thất bại.

"Tôi hiểu được... Về sau, tôi sẽ không tiếp tục quấy rầy em."

Nhìn Lâm Nhụy trầm mặc, trái tim Phó Duẩn Thừa cũng chưa xót, ngay khoảnh khắc buông tay đó, trong lòng anh tựa như mất đi một thứ rất rất quan trọng, khó chịu, nhưng lại không thể làm gì.

"Chúc em sau này hạnh phúc."

Chỉ còn lại có một tiếng thờ dài.

Phó Duẩn Thừa cứ như vậy mà rời đi.

Trong bóng đêm, ánh mắt Lâm Nhụy hiện lên một tia tự giễu.

Nên nói cái gì đây?

Tế diện tình yêu đã từng mất đi của cô?

A...

.....

Lục Trạch đậu xe xong, tùy ý ngẩng đầu nhìn về phía ngôi nhà, chỉ thấy cửa sổ trong biệt thự đã sáng lên ánh đèn ấm áp, là vợ và con trai đang chờ anh trở về.

Có người nói, đàn ông lưu lạc lâu cũng sẽ mệt, sẽ muốn tìm một bến cảng ấm áp mà bỏ neo xuống.

Nhưng đối với Lục Trạch mà nói, lại hoàn toàn tương phản.

Hôn nhân của anh và vợ là do cha mẹ sắp xếp từ lâu, sau khi hai người trưởng thành, trước sự tác hợp của cả hai bên gia đình nên thuận lý thành chương trở thành người yêu, sau đó lại trở thành vợ chồng rồi sinh Hạo Hạo ra.

Anh nỗ lực gầy dựng sự nghiệp ở bên ngoài, vợ anh ở nhà lo chuyện gia đình, cuộc sống sinh hoạt của hai người quá bình đạm và hạnh phúc.

Thẳng đến một ngày, anh đột nhiên phát hiện, anh đã cảm thấy phiền chán đối với với loại sinh hoạt cứ mãi không thay đổi này. Tình cảm với vợ, cũng giống như một ly nước sôi lạt lẽo để nguội, dần dần vô vị.

Sau đó, anh bắt đầu thay đổi.

Nhớ rõ khi lần đầu tiên cùng người phụ nữ khác lên giường, trong lòng anh đã có chút hổ thẹn, nhưng mà cảm giác áy náy ấy thực nhanh đã bị sự sung sướng truyền đến từ thân thể thay thế. Nửa đêm về nhà, anh tùy tiện tìm một cái cớ là tăng ca, vợ anh thật dễ dàng liên tin.

Có một thì có hai, có hai thì còn có ba...

Lâu đến mức anh đã có thể bình tĩnh tìm người mua vui ở bên ngoài, còn trước mặt vợ thì luôn sắm vai một người chồng tốt.

Mỗi người đều có hai mặt, một là bản chất thật, một cái là công cụ xiềng xích bị hiện thực đeo lên.

Sắc mặt của Lục Trạch bình tĩnh ảm vang chuông cửa.

“Anh đã về.”

Vợ anh tươi cười ôn nhu mở cửa cho anh.

Ngay sau đó, Lục Hạo vui sướng nhào vào trong lòng ngực anh.

Hết thấy, diễn ra như bình thường...

Cũng có lẽ, có chút không giống trước.

Cơm nước xong, Lục Trạch thay áo ngủ bước vào phòng tắm, tắm rửa.

Ngay khi cửa đóng lại, anh không hề nhìn thấy, trên mặt vợ đã biến mất nụ cười tươi kia trong nháy mắt.

Thẩm Nguyệt vội vàng vào lại phòng ngủ, cầm quần áo anh mới vừa cởi ra trên giường lên. Cầm trong tay, tìm kiếm thật kỹ.

Giờ khắc này, tìm cô khăn trương mà đập thành thịch, tựa như nghiệm chứng một đáp án có chính xác hay không, cái loại tâm tình khăn trương này không có cách nào để hình dung được.

Cứ việc biểu hiện của anh sau khi trở về thì vẫn như bình thường, nhưng mà ai cũng sẽ không biết, mặt ngoài bình tĩnh, nhưng hạt giống nghi ngờ trong lòng đã rơi xuống, đang điên cuồng nảy mầm sinh trưởng và sau đó trở thành một cây đại thụ che trời, mỗi một phút mỗi một giây đều đang tra tấn cô.

Nhu cầu muốn kiểm tra của cô rất cấp bách, cô muốn biết suy đoán kia của mình có đúng sự thật hay không.

Thẩm Nguyệt lật quần tây qua, kiểm tra ví tiền, cũng không có thứ gì khả nghi.

Sau đó, chỉ còn lại có chiếc áo sơ mi màu lam.

Cô thấp thỏm cầm lấy áo sơ mi màu lam, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, thực tốt, cũng không có mùi nước hoa của đàn bà.

Vì vậy mà biểu tình trên mặt Thẩm Nguyệt thả lỏng không ít.

Thẩm Nguyệt buông áo sơ mi của anh ra, muốn cầm chung với quần tây để giặt.

Chỉ là, một khắc buồn áo ra, Thảm Nguyệt mất sáng phát hiện một thứ.

Sau đó, biểu tình cô lập tức động lại.

Trái tim giống như lập tức rơi vào vực sâu.

Nhìn cẩn thận phía dưới cổ áo, là cùng một sợi tóc xoắn mà cô phát hiện ở trong phòng tắm.

Nháy mắt, cô như bị sét đánh.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Phó ca và Lục ca mỗi ng mỗi cảnh == Mà Phó ca bị ngược có đau lòng hog mấy mem >< Vốn định mai up 2 chương mà chợt thấy cmt của một bạn == Team mình xót xa qass / _ Thôi mai tùy tâm vậy, vui thì up 2c hyc ==

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Hồng Môn Yến (1)

Edit: Va

Beta: Ami

Sáng sớm ngày hôm sau.

“Ông xã, em yêu anh.”

Sửa sang lại cả vạt trước ngực cho Lục Trạch xong, Thẩm Nguyệt nhẹ giọng nói ra những lời này, sau đó, cõi lòng đầy chờ mong nhìn anh.

Đáng tiếc, cô vẫn không nghe được lời mà cô muốn nghe từ anh.

Lục Trạch chỉ là ôn nhu nhìn cô một cái rồi sau đó ôm ôm cô cho có lệ xong đã ra cửa đi làm.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại kia, cả người Thẩm Nguyệt vô lực tê liệt ngã xuống mặt đất, cô cảm thấy tuyệt vọng.

Cô cho rằng chồng cô chung thủy, anh cũng yêu cô, nhưng mà vừa nãy, cô mới phát hiện.

Thì ra, hết thảy chuyện này chẳng qua là cô luôn bị anh che mắt bằng sự ôn nhu ấy.

Thẩm Nguyệt ôm cánh tay khóc lớn, khóc đến tê tâm liệt phế, khóc lóc thảm thiết.

“Mẹ, vì sao mẹ khóc?”

Lục Hạo ngây thơ chạy tới.

Thân thể Thẩm Nguyệt cứng đờ, cô miễn cưỡng để lộ ra vài phần ý cười.

“Không có việc gì, mắt mẹ bị hạt cát bay vào, lát nữa sẽ khỏi.”

Nói xong, cô kéo tay nhỏ của con trai rồi đứng lên. “Đi, mẹ đưa con đến trường học.”

“Dạ được ạ.”

.....

Đưa Lục Hạo đi học xong, Thẩm Nguyệt lấy điện thoại ra, gọi cho chị họ Thẩm Lam của cô.

Việc này cô tạm thời không muốn kinh động đến người lớn, nhưng kêu cô cứ để mặc kệ như vậy thì không có khả năng. Cho dù là vì con trai, cô cũng muốn bảo vệ cái nhà này.

Chỉ là, kể từ khi phát hiện chồng mình ngoại tình đến bây giờ, chẳng qua cũng chỉ mới trải qua một đêm ngắn ngủi, hiện tại trong đầu cô vẫn đang hoảng loạn.

Chỉ với một mình cô thì cô thật sự không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

Nếu tìm bện bè, những người bạn tốt đó vẫn luôn hâm mộ cô có một người chồng ưu tú đáng tin cậy, thế cho nên cô không thể nói, hiện giờ, cũng chỉ có thể tìm chị họ giúp cô suy nghĩ biện pháp.

Điện thoại gọi đi, Thẩm Lam còn chưa ngủ tỉnh.

“Này? Nguyệt Nguyệt, có chuyện gì sao?”

Nghe giọng nói ấm áp quen thuộc của chị họ, Thẩm Lam đột nhiên có loại cảm giác xúc động muốn khóc.

“Chị Lam, em nói cho chị biết chuyện này... Lục Trạch... Anh ấy... anh ấy ngoại tình...”

Thẩm Nguyệt bị ai nói ra chuyện mà cô không muốn tin tưởng là sự thật.

Ở đầu bên kia điện thoại, Thẩm Lam thờ dãi, không có kinh ngạc, mà là hỏi lại: “Em đã biết?”

“Chị Lam...” Thẩm Nguyệt kinh ngạc, sau đó chần chờ nói: “... Chị đã biết trước rồi sao?”

“...Chị cũng chỉ là trùng hợp nhìn thấy mà thôi!”

Nếu em họ đã phát hiện, vậy thì cô cũng chỉ việc nói thẳng.

“Chuyện là như thế này, ngày hôm qua, chị muốn đi tìm em để hỏi một số vấn đề về những thứ cần chuẩn bị để có con, sau đó chị thấy ở trước cửa nhà em...” Thảm Lam tỉnh táo tinh thần rồi kể ra toàn bộ sự việc mà mình nhìn thấy hôm qua ở trước nhà em họ.

Xong việc, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện. “Nữ sinh kia chị đã thấy, là học trò của anh rể em, hình như tên là Lâm... Lâm Nhụy?”

Thảm Lam không chắc chắn nói.

Kỳ thật đây cũng là chuyện sau khi tối hôm qua Phó Duẩn Thừa không thể hiểu được mà rời đi, cô nhìn ảnh chụp thì bỗng nhiên nhớ tới.

Trong lòng Thảm Lam cũng có chút buồn bực, hai người đó sao có thể ở bên nhau?

Hơn nữa, thái độ của Phó Duẩn Thừa cũng có chút quái dị, tối hôm qua hơn nửa đêm say khướt trở về, môi cũng bị rách, cô hỏi anh thì anh chỉ nói là uống say nên bị ngã.

Thảm Lam đêm qua cũng không ngủ được ngon.

Một bên là vì suy nghĩ có nên nói cho em họ biết chuyện giữa Lục Trạch cùng cô gái kia hay không, một bên là vì hành vi của chồng mình làm cô không biết vì sao mà cảm thấy hoảng hốt.

Không ngờ rằng sáng sớm hôm nay, em họ lại gọi cho cô trước.

Thảm Nguyệt cách điện thoại lẳng lẳng lắng nghe, trái tim cô giống như bị một con dao cứa vào, nhưng cô vẫn cố ép bản thân nghe hết.

Sau đó, cô nhẹ giọng nói: “Chị, chị có thể liên hệ với cô nữ sinh kia để em gặp nói chuyện hay không?”

“Em chắc chắn sao?” Thảm Lam hỏi.

“Àn... Em muốn nói chuyện với cô gái đó.”

Giọng nói của Thảm Nguyệt rất nhẹ, mơ hồ, làm Thảm Lam nghe xong cũng có chút đau lòng.

Thảm Lam trầm nẫm câu gian phụ đảm phụ xong quyết định làm theo lời em họ. “Được, chị đi cùng em.”

“Cảm ơn chị, chị Lam.”

.....

“Cô khoẻ không, có thời gian không? 12 giờ rưỡi trưa ở quán cà phê, tôi có chuyện muốn gặp cô.”

Người nhắn cho Lâm Nhụy một hàng chữ chính là Thảm Lam.

Lâm Nhụy nhìn tin nhắn này, trực tiếp lựa chọn làm lơ.

Chỉ là, khi đang muốn xoá tin nhắn thì cô vẫn chần chờ.

Vì sao Thảm Lam lại đột nhiên tìm cô, sẽ là chuyện gì đây?

Chỉ có một khả năng, Thảm Lam đã phát hiện ra chuyện của cô và Phó Duẩn Thừa.

Nhưng mà, chính cô đã nhất đao lưỡng đoạn với Phó Duẩn Thừa, Phó Duẩn Thừa đã lựa chọn cô ấy, cô ấy đến là để khoe khoang sao?

Rốt cuộc cô có nên đi hay không?

Lâm Nhụy càng nghĩ càng phiền. Cô bực bội cột tóc lên, quyết định, hay là đi thôi.

Cũng coi như là làm một cái chấm dứt.

Ôm ý nghĩ như vậy, giữa trưa, sau khi tan học, cô đi tới cách quán cà phê một khoảng không xa.

Quả nhiên, Thảm Lam đã ngồi ở bên trong.

Chỉ có điều, còn có thêm một người phụ nữ nữa ngồi ở bên cạnh Thảm Lam. Người phụ nữ cúi đầu, tóc dài che khuất mặt, thấy không rõ khuôn mặt.

Ánh mắt Thảm Lam nhìn cô rất lạnh lẽo, để lộ ra vẻ khinh thường.

Lâm Nhụy đã hiểu, đây là một bữa Hồng Môn Yến.

Chẳng qua...

Nếu cô đã bước vào cửa quán cà phê này, nếu hiện tại lại chạy trốn chết thì cũng quá mất mặt.

Nếu đã tới, cô sẽ thoải mái hào phóng mà gặp.

Dù sao thì chuyện giữa cô và Phó Duẩn Thừa cũng đã kết thúc.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Thấy nhjư bạn ủng hộ dj cũng mát lòng với công sức team bỏ ra ahuhu >< 10" sau có quà cho mấy nàng nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Hồng Môn Yến (2)

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Thẩm Lam và Thẩm Nguyệt đã tới quán cà phê trong chốc lát, chẳng qua là bởi vì trong lòng có tâm sự nên làm gì còn tâm trạng uống cà phê, tách cà phê trên bàn cũng chưa được đụng tới.

Hiện tại, Lâm Nhụy mới tới, lực chú ý của 2 người phụ nữ tất nhiên là hoàn toàn bắn về phía cô.

Lâm Nhụy không nhanh không chậm đi đến trước mặt hai người họ rồi ngồi xuống.

“Một ly Latte, cảm ơn.”

Cô nói với nhân viên phục vụ.

Chờ sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Lâm Nhụy mới bình tĩnh hỏi: “Thẩm phu nhân, xin hỏi chị tìm tôi có chuyện gì?”

“Không phải tôi tìm cô mà là em họ của tôi.”

Thẩm Lam nhìn thấy Lâm Nhụy thì không có sắc mặt tốt, đặc biệt là khi nhìn thấy tươi cười nhàn nhạt trên mặt Lâm Nhụy, trong lòng Thẩm Lam càng thêm cảm thấy thực chói mắt.

Như thế nào, đầu năm nay làm nhân tình đều kiêu ngạo như vậy?

Lúc trước, khi nhìn thấy cô gái này ở trong văn phòng thì Thẩm Lam cô đã có cảm giác là cô gái này rất ngoan ngoãn, nhưng tưởng tượng đến việc chính cô gái này đã làm ra những chuyện như vậy, ấn tượng tốt của Thẩm Lam ngay tức khắc liền biến mất, chuyển thành không có hảo cảm.

Thẩm Lam cô ngày thường chính là một người yêu ghét rõ ràng, bởi vì trong lòng chán ghét khinh bỉ, thế cho nên khi nói chuyện cũng mang theo ba phần lửa giận.

Cư nhiên là em họ của Thẩm Lam?

Lâm Nhụy cũng không để ý tới giọng điệu của Thẩm Lam không tốt, dù sao thì chờ đến khi Thẩm Lam biết chuyện giữa cô và Phó Duẩn Thừa thì cả hai sớm hay muộn cũng muốn xé rách mặt. Toàn bộ tâm trí của cô giờ đây đều bị cô em họ của Thẩm Lam hấp dẫn.

Em họ của Thẩm Lam tìm cô làm cái gì a?

Có lẽ là hiểu rõ sự nghi hoặc của Lâm Nhụy, người phụ nữ rũ tóc ngồi ở bên cạnh Thẩm Lam liền ngẩng đầu lên để lộ ra một khuôn mặt mỹ lệ thoát nhìn liền thấy có vẻ thập phần dịu dàng.

“Cô Lâm, xin chào.” Người phụ nữ nở nụ cười thanh âm tình tứ nhu mềm nói.

“... Chào.”

Về bình tĩnh Lâm Nhụy vốn giả bộ ngay từ đầu không thể giữ nổi nữa, ai có thể nói cho cô biết, tại sao cô em họ của Thẩm Lam cư nhiên lại là vợ của Lục Trạch?

Cốt truyện cầu huyết này quả thực là đang diễn ra với cô a.

Giờ phút này, hai người vợ của hai đối tượng mà cô quyến rũ đang ở ngay trước mặt cô. Hơn nữa, hai người phụ nữ này còn là chị em họ của nhau, có cái gì còn cầu huyết hơn so với chuyện này sao?

Nghĩ đến việc bản thân hôm qua mới cùng Lục Trạch dính lấy nhau suốt một buổi trưa, mà hôm nay vợ anh liền ngay lập tức tới tìm cô. Khăng định là người tới không có ý tốt.

Quả nhiên, Thẩm Nguyệt thiếu kiên nhẫn trước nên mở miệng. “Cô Lâm, tôi là vợ của Lục Trạch, là tôi nhờ chị họ hẹn dùm cô ra nói chuyện.”

“Tôi ngày hôm qua... Phát hiện chuyện giữa cô và chồng của tôi, nên nói như thế nào đây, vốn dĩ, tôi không muốn tin tưởng, nhưng sự thật đặt ở ngay trước mắt, tôi muốn xác nhận một chút, cô Lâm, cô ngày hôm qua đã tới nhà tôi đúng không?”

Trên mặt Thẩm Nguyệt mang vẻ sầu bi, khóe mắt đều là sung đỏ, rõ ràng có dấu vết đã khóc rất nhiều.

Mỹ nữ roi lệ, thật là làm người ta thương tiếc không thôi.

Chỉ tiếc, ông xã của cô đã ngoại tình, không có cách nào để xử lý, hoa nhà đầu thom bằng hoa dại, đàn ông trên thế gian đều giống nhau, điều đáng tiếc chính là, đại đa số phụ nữ đều nhìn không ra.

Lâm Nhụy không chút để ý nghĩ.

Trên mặt cô hiện ra một cái tươi cười lễ phép mà lại khách sáo: “Lục phu nhân, tôi không quá hiểu chị đang nói cái gì, nếu không còn chuyện gì khác thì tôi liền xin phép đi trước.”

Vừa dứt lời, cô đứng dậy muốn đi.

“A.”

Thẩm Lam ở bên cạnh cười lạnh một tiếng, trực tiếp chọc phá: “Chột dạ sao? Tôi đã tận mắt nhìn thấy cô cùng tên xấu xa Lục Trạch kia tình chàng ý thiếp, hiện tại còn ở chỗ này giả ngu có phải hay không? Tôi nói cho cô biết...”

Lâm Nhụy chớp chớp mắt rồi dùng giọng điệu vô cùng chân thành nói: “Tôi cùng với Lục Trạch chẳng qua cũng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, Lục phu nhân, chị đúng thật là đã hiểu lầm.”

“Đây không phải hiểu lầm...” Thẩm Nguyệt lắc đầu, thanh âm kiên định mà lại chua xót.

“Thôi được rồi, nếu cô một hai phải nói không phải hiểu lầm, vậy xin hỏi Lục phu nhân, chị có chứng cứ sao?” Lâm Nhụy hỏi.

Lâm Nhụy đã quyết định chủ ý ở trong lòng, hiện giờ, hai người phụ nữ này đang đối chọi với một mình cô. Cô rõ ràng là sẽ có hại, còn không bằng tạm giả ngu rồi chạy.

“Chứng cứ?”

Không đợi Thẩm Nguyệt trả lời, Thẩm Lam liền đập tay xuống bàn rồi mở album ảnh ở trong điện thoại ra, sau đó click một tấm ảnh chụp xong đặt ở trước mặt Lâm Nhụy.

“Tự cô nhìn xem đi.”

Lâm Nhụy tùy ý nhìn lướt qua, phát hiện trên ảnh chụp là cảnh chụp lên khi cô cùng Lục Trạch hôn môi ở trước cửa nhà anh, hóa ra bởi vì như vậy mà cô mới bị phát hiện a.

Cô không khỏi than thở bản thân quá mức sơ sẩy.

Chỉ có điều là, trình độ của tấm ảnh chụp này cũng quá kém a, góc nghiêng bên má phải của cô không đẹp bằng má trái, nhưng cố tình tấm ảnh chụp lại được chụp ở góc phía bên phải.

Lâm Nhụy có chút nhỏ nhỏ không vui.

Nhìn ảnh chụp, sắc mặt của Lâm Nhụy vẫn không có gì biến hóa như cũ, cũng không có vẻ xấu hổ khi bị bắt gian.

Cô lại ngồi xuống một lần nữa, ánh mắt nhìn thẳng Thẩm Nguyệt.

“Như vậy thì Lục phu nhân, chị tìm tôi rốt cuộc là muốn nói cái gì a?”

Chứng cứ vô cùng xác thực, những lời này của Lâm Nhụy xem như là cam chịu.

“Tôi muốn...”

Thẩm Nguyệt cắn cắn môi, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm rồi nói: “Xin cô rời khỏi chồng của tôi.”

Thẩm Nguyệt nói năng có khí phách để bảo vệ cuộc hôn nhân của mình.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Chương tặng nek >< cầu khen thưởng muahaha >< Thấy 2 bà này thế nào mn? Truyện đọc vui xin đừng nói lời cay đắng ==

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Hồng Môn Yến (3)

Edit: Va

Beta: Ami

Thẩm Nguyệt nói xong, sau đó là một hồi trầm mặc thật lâu.

Sau một lúc lâu, Lâm Nhụy mới chậm rì rì mà mở miệng.

Ánh mắt của cô thanh triệt, hiện lên nhàn nhạt trào phúng: “Chị Lục, có lẽ những lời này chị hẳn nên nói với chồng của mình thì càng có vẻ hiệu lực hơn một ít.”

Lời nói này quá bén nhọn, thế cho nên làm Thẩm Nguyệt cảm thấy có chút khó chịu.

Chỉ là, trong đầu suy nghĩ cô gái trước mặt này cùng lắm cũng chỉ là một kẻ thứ 3 vô liêm sỉ mà thôi, còn Thẩm Nguyệt cô lại là vợ hợp pháp của Lục Trạch, vậy thì sao Thẩm Nguyệt cô có thể lùi bước được cơ chứ?

Nếu thật sự muốn nói là khó chịu thì cũng nên là Thẩm Nguyệt cô khó chịu mới đúng.

Thẩm Nguyệt nhìn xuống cổ cảm xúc tức giận kia rồi nói ra những lời thăm thía với Lâm Nhụy: “Cô Lâm, cô biết không? Đàn ông luôn tham luyến những thứ tốt đẹp ở bên ngoài, nhưng mà đến lúc bọn họ chơi mệt mỏi rồi thì sớm hay muộn vẫn sẽ trở về với gia đình, đại đa số đàn ông đều là như vậy. Công việc của Lục Trạch rất bận, ở bên ngoài có rất nhiều người cần xã giao, vì vậy nên mới có chút hồ đồ, nhưng anh ấy là chồng của tôi, là người cha tốt của con tôi, tôi chắc rằng anh ấy chỉ là nhất thời đi nhầm đường, chúng tôi vẫn yêu thương nhau như cũ. Nhưng còn cô, cô Lâm đây vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, sẽ có rất nhiều người thích cô. Cô cần gì phải làm một kẻ thứ 3 phá hoại gia đình người khác để mọi người khinh thường, còn cứ dây dưa với anh ấy không buông tay cơ chứ...”

Thẩm Nguyệt của hiện tại, thanh âm nói chuyện tinh tế nhẹ nhàng, uyển chuyển êm tai, giống như thật sự là đang suy nghĩ chuyện về sau dùm Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy suốt chút nữa bị chọc cười ra tiếng, mặt cô ngay từ đầu còn cho rằng Thẩm Nguyệt là một con thỏ trắng nhỏ. Nghe những lời nói miên man châm chọc vừa rồi của Thẩm Nguyệt, không chỉ phui sạch hết trách nhiệm của Lục Trạch mà còn thể hiện ngụ ý là đang trách cô li lợm la liếm nên mới khiến Lục Trạch phạm vào lỗi sai?

Trên thế gian này, hầu như tất cả phụ nữ khi đối mặt với chuyện chồng mình ngoại tình đều là như vậy, không phân biệt được đâu là xanh là đỏ là đen là trắng mà chỉ biết khẳng khái trách cứ là hồ ly tinh bên ngoài quyến rũ chồng mình, nhưng lại không nghĩ tới đạo lý một cây làm chẳng nên non, nếu đàn ông không có ý tứ kia thì chẳng lẽ côn th*t của anh ta sẽ tự bay đến cắm vào tiểu huyệt của người phụ nữ khác sao?

(Ami: Chuẩn vl =)))

Đây cũng là chỗ đáng buồn của đại đa số phụ nữ.

Đàn ông ngoại tình không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là, người phụ nữ lại một mặt vì anh ta mà tìm lý do để tha thứ.

Trên mạng còn chia sẻ những video đánh ghen nhân tình, lột sạch quần áo của nhân tình bên đường rồi nhục mạ từ từ. Phụ nữ xử lý phụ nữ như vậy thì có bản lĩnh gì, có giới thì đi mà đánh mấy ông chồng đã ngoại tình của mình ấy.

Có lẽ là tam quan của Lâm Nhụy vốn đã nát, dù sao thì cô cũng rất khinh thường đối với loại hành vi này.

“Tôi nghĩ, có khả năng là chị đã hiểu nhầm một chuyện rồi chị Lục.”

Lâm Nhụy trên cao nhìn xuống Thẩm Nguyệt xong gần từng câu từng chữ nói: “Không phải tôi dây dưa với chồng của chị mà ngày hôm qua chính là chồng chị chủ động tìm tôi theo như nhu cầu riêng của bản thân.”

“Chuyện này không có khả năng!” Thẩm Nguyệt lập tức theo bản năng phản bác.

“Có cái gì mà không có khả năng?”

Lâm Nhụy cười khinh miệt, dù sao thì hiện tại cô đã là một nhân tình vạn ác không thể tha, cô chỉ đơn giản là tự khiến cho bản thân trở nên tồi tệ hơn một ít mà thôi!

“Chỉ sợ là chị Lục không biết gì rồi, trước khi đến với tôi, anh ấy đã đi tìm rất nhiều bạn giòng khác, tôi không phải người đầu tiên và cũng không phải là người cuối cùng, chị Lục nói mấy lời này với tôi thì chẳng bằng giấu lại bản thân về sau nên làm sao để kéo trái tim của chồng mình về thì tốt hơn.”

Sắc mặt của Thẩm Nguyệt trở nên tái nhợt, vẫn không dám tin tưởng lắm. (cố chấp vớ v #Va)

Người mà cô ấy đang nói tới chính là chồng của cô sao? Là người chồng ôn nhu anh tuần mỗi ngày đều nói lời âu yếm bên tai cô sao.

Chính là ở sâu trong nội tâm, lại có một giọng nói đang ngầm thừa nhận lời nói của Lâm Nhụy. Rốt cuộc cô cũng chưa bao giờ thật sự hiểu biết chồng mình mà, chẳng phải sao? Nhưng trước nay cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày anh lại đi ngoại tình.

Hết thấy chuyện này tới quá đột ngột.

Cô lắc đầu, tự trấn định mình mạnh mẽ: “Cô Lâm, cô vẫn chưa kết hôn nên không hiểu, chờ sau khi cô kết hôn rồi thì sẽ hiểu được nỗi đau khổ của tôi.”

“Có lẽ là vậy.”

Lâm Nhụy không tỏ ý kiến.

Cô thông thả ung dung mà nhấm nháp tách cà phê latte mà nhân viên phục vụ vừa bung lên bàn kia, mùi hương cà phê nồng đậm nháy mắt tràn ngập giữa môi răng.

Cà phê không tồi, không uống thì đáng tiếc.

Sau đó, cô nói: “Buổi chiều tôi còn có tiết, xin phép được đi trước. Còn chuyện chị Lục muốn tôi rời khỏi Lục Trạch thì tôi có thể đáp ứng cô, không chủ động tìm anh ấy, những chuyện khác thì không liên quan đến tôi.”

“...”

Thẩm Nguyệt cười có chút miễn cưỡng: “Phiền cô có thể chặn số điện thoại của chồng tôi luôn không?”

“Không thể.”

Cô đã hứa hẹn không tìm Lục Trạch rồi mà còn muốn cô làm như thế nào nữa?

Lâm Nhụy trực tiếp cự tuyệt.

Nói thật, Lục Trạch lớn lên anh tuần lại còn hiểu trái tim phụ nữ, quan trọng nhất chính là sống rất tốt, tưởng tượng đến thật muốn từ bỏ, trong lòng cô còn có một chút luyến tiếc, bạn giòng khó tìm được người tốt như vậy.

Chỉ tiếc vợ anh đã tới hưng sư vãn tội, trước mắt chỉ có thể nhịn đau mà bỏ đi những thứ mình yêu thích.

Mặc kệ như thế nào, đã đồng ý với Thẩm Nguyệt rồi thì cô chắc chắn sẽ làm được.

Đương nhiên nếu Lục Trạch chủ động tìm cô, vậy thì không phải chuyện cô có thể khống chế được.

Lâm Nhụy đứng lên, bình tĩnh sửa sang lại nếp uốn trên quần áo, chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà mọi chuyện luôn phát sinh một cách bất ngờ như vậy.

Thời điểm cô vừa mới đi được một bước thì phía sau có người dùng sức kéo lấy cổ tay cô lại.

Lâm Nhụy theo bản năng quay đầu lại.

Còn chưa thấy rõ là ai thì đã bị một ly cà phê còn dư bọt, người kia còn cố ý hất ở trên mặt cô.

Mái tóc dài vốn dĩ uốn lượn trong nháy mắt biến thành từng cụm vón cục, nhão nhão dính dính ở trên đầu, cà phê còn dính trên mặt, đang chảy dọc theo cằm mà nhỏ giọt xuống dưới.

Không đau, nhưng khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Chưa từng trải qua khoảnh khắc nào mà chật vật như bây giờ.

Trong phút chốc, nỗi khuất nhục trong lòng Lâm Nhụy đạt tới cao trào.

Cô gất gao cắn môi.

Xuyên thấu qua tầm mắt mơ hồ, Lâm Nhụy rốt cuộc thấy rõ đó là ai.

THẨM... LAM....

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nã >< Hnay team hơi buồn q chút nên thông cảm không tặng chương được /_

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Trò khôi hài

Edit: Va

Beta: Ami

“Sao hà, hận tôi?”

Ánh mắt của Thẩm Lam đề lộ vẻ khinh thường.

Thẩm Lam cô vốn dĩ là một người phụ nữ có tính cách mạnh mẽ, sống trên cuộc đời này, cô không quen nhất chính là nhìn kẻ thứ ba phá hư gia đình của người khác, cũng bởi vì vậy mà Lâm Nhụy giờ đây đã bị cô làm cho trở thành một bộ dáng chật vật như gà rút vào nỗi canh thế này, nhưng Thẩm Lam cô cũng sẽ không thấy thông cảm cho Lâm Nhụy dù chỉ một chút.

Chẳng qua là gieo gió gặt bão mà thôi.

“Nếu không thì thôi bỏ đi...” Thẩm Nguyệt bên cạnh do dự nói.

Tuy rằng hành động của chị họ cô làm lòng cô rất vui sướng, nhưng mà, cô vẫn không cứng rắn được giống như chị ấy.

“Bỏ cái gì?” Thẩm Lam thờ dãi trong lòng, cô em họ Thẩm Nguyệt này của cô tính tình quá yếu đuối, bị người khác phá hủy gia đình nhưng cũng chỉ để một người làm chị họ như cô ra mặt dạy dỗ.

Cô đi lên trước, cao cao tại thượng nhìn Lâm Nhụy, khí thế bức người: “Đây là quà tôi thay em gái tặng cho cô.”

“Nếu cô thích ngay lập tức trở thành kẻ thứ ba đề tiện thì cứ làm như vậy đi, nhưng cô phải chuẩn bị tốt chuyện mình sẽ bị đánh, hôm nay tôi chỉ hát cả phê, lần sau có thể sẽ hơn cả thế nữa...”

Những lời này của Thẩm Lam, nói không chút khách khí.

Trong quán cà phê đã có không ít người quay đầu hướng ánh mắt đến bên này, ham vui vậy xem trò khôi hài vợ hợp pháp dạy dỗ nhân tình.

Đứng ở trên cao của đạo đức, ai lại đi ngăn cản đây, xem nào nhiệt còn không kịp.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người cô gái bị tạt cà phê như gà rút vào nỗi canh lại vẫn trước sau như một không hề nói một lời.

Người thì mang theo ánh mắt có vài phần thắc mắc, có người mang theo ánh mắt khinh bỉ, có người thì chán ghét, rồi có người lại chỉ chỉ trỏ trỏ...

“Nhìn kìa, nhân tình thì sẽ không có kết cục tốt.”

“Đáng đời lắm...”

.....

Lâm Nhụy cúi đầu, làm người thấy không rõ sắc mặt của cô lắm.

Cô rất đau.

Toàn thân đều đang phần nộ đến run rẩy, đau nhưng cô chỉ có thể gất gao đan chặt đôi tay, móng tay gần như muốn xé rách lòng bàn tay non mềm.

Những ánh mắt đó giống như có thể làm thân thể của cô bỏng rát, đè lên lưng làm cô muốn suy sụp, sau đó như xèo thịt cô ra thành một lỗ hổng trong khi cô đang sống sờ sờ.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn dùng hết toàn lực mà đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu lên.

Cô dùng cặp mắt trắng đen rõ ràng lạnh lùng nhìn Thẩm Lam rồi chậm rãi nói: “Tôi sẽ khiến cô phải hối hận.”

Khoảng cách của Thẩm Lam và Lâm Nhụy thật sự rất gần, đột nhiên bị Lâm Nhụy nhìn như vậy, thế mà Thẩm Lam lại vô cớ sinh ra một hơi khí lạnh từ đáy lòng.

Thẩm Lam cười nhạo một tiếng, không tin bản thân có thể bị dọa bởi một cô gái còn chưa tốt nghiệp đại học.

“A, cô đi quyến rũ chồng người khác mà còn dám cãi lý? Xem ra giáo huấn vừa rồi cho cô không đủ có đúng không?” Nói xong, Thẩm Lam nâng cánh tay lên, một cái tát lập tức bay qua.

Không biết vì sao, khi Thẩm Lam nhìn cô gái trước mắt này thì cảm thấy rất là chán ghét cùng bức bối, không chỉ bởi vì cô gái này là kẻ phá hoại hôn nhân gia đình của em họ, mà giống như, cô thậm chí còn cảm thấy cô gái này, có khả năng sẽ gây ra trở ngại nào đó không tốt cho mình.

Giống như là vận mệnh đã định, hai người tuyệt đối sẽ không thể làm bạn với nhau được.

Tóm lại là, Thẩm Lam cô không thích cô gái tên Lâm Nhụy này.

Còn bên phía Lâm Nhụy, cô vẫn luôn chú ý đến hành động của Thẩm Lam, lúc trước không để ý nên đã bị Thẩm Lam tát cả phê làm một thân cô cũng đủ chật vật, vậy mà chị ta còn muốn tới đánh cô, nếu không phải chính chủ thì Thẩm Lam dựa vào cái gì mà kiêu ngạo đến như vậy?

Thật coi cô như tượng đất không có tính tình sao?

Chính bởi vì vậy, trong lòng Lâm Nhụy cũng chuẩn bị xong xuôi một đợt phản kích. Muốn đánh cô sao, Thẩm Lam đừng nên mơ tưởng nhiều quá.

Khi bàn tay kia sắp hạ xuống, lúc Lâm Nhụy chuẩn bị phản kích thì dư quang khóe mắt cô đột nhiên liếc đến hình dáng của một người đàn ông đang vội vàng đi thẳng đến hướng bên này.

Người đàn ông ăn mặc tây trang giày da, dáng người cao gầy, cử chỉ ôn văn nho nhã, vô luận đặt ở chỗ nào cũng rất mê hoặc ánh mắt chú ý từ người khác.

Không phải Lục Trạch thì còn có thể là ai?

Mắt thấy Lục Trạch sắp đi tới, trong lòng Lâm Nhụy đột nhiên sinh ra một kế hoạch.

Aizzz, chỉ là trước mắt không thể thiếu được khổ nhục kế.

Cô thờ dài ở trong lòng, bước chân hơi hơi nhích về phía trước.

“Bang” một tiếng, một cái tát này giờ lên cao ở trước mắt bao nhiêu người, sau đó thật mạnh mà dùng ở trên mặt Lâm Nhụy.

Không khí ngay lập tức dừng lại bằng một cái chớp mắt, giống như bởi vì vậy mà chấn động.

So với trong tưởng tượng còn đau hơn.

Cũng đủ tàn nhẫn rồi.

Trong phút chốc, Lâm Nhụy thuận thế té ngã trên đất, dùng tư thế của một người yếu đuối.

Bởi vì trước đó cô đã sắp xếp tư thái cho ổn, thế cho nên tuy rằng té ngã nhưng thoát nhìn thì đáng thương mà lại không có vẻ chật vật.

Vì dù sao thì tất cả đàn ông đều có thị giác của động vật.

Quả nhiên, ngay sau đó, cô liền cảm giác được có một cánh tay hữu lực đang nâng cô dậy.

Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói nặng nề.

Cho dù đang có áp lực tức giận nhưng lại vẫn không che dấu được bản chất dễ nghe của giọng nói như cũ.

“Nháo đủ chưa?”

Giờ phút này, gương mặt còn đang đau đớn, nhưng Lâm Nhụy lại nhin không được mà cong cong khóe môi.

Những lời này, cũng không phải là nói với cô.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Úi úi ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Xong việc

Edit: Va

Beta: Ami

“Lục Trạch, chính cậu ngoại tình không biết xấu hổ còn nói tôi nháo?”

Vốn dĩ, Thẩm Lam bởi vì bị Lục Trạch phát hiện chuyện cô và em họ Thẩm Nguyệt lên tới tìm Lâm Nhụy nên cảm thấy có chút chột dạ, nhưng sau khi nghe lời nói của anh xong, cô lập tức tức giận bất bình.

Cái gì gọi là nháo đủ chưa, cô với em họ vẫn còn chưa chất vấn Lục Trạch, muốn lên giải quyết việc này là đã rất nể tình rồi.

Nếu không phải Lục Trạch làm ra chuyện tốt này thì sẽ có một ngày như hôm nay sao?

Cùng lắm thì cô sẽ khuyên em họ ly hôn với người đàn ông này, thời buổi bây giờ, đàn ông tốt cũng dễ kiếm, chẳng phải sao?

Nhưng mà Lục Trạch cũng không hề để ý tới Thẩm Lam.

Chuyện anh làm đầu tiên là nâng Lâm Nhụy đang ở quỳ rạp dưới đất lên.

Cô rất nhẹ, anh gần như không cần dùng sức.

Bàn tay to cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, tất cả đều là xương, Lục Trạch mới bừng tỉnh phát giác, cô yếu đuối như vậy, hơi chút dùng ít lực là có thể bóp nát cô.

Trước kia, Lục Trạch cùng cô gặp mặt chỉ là thuần túy làm vận động nguyên thủy, thấy hết thân thể của nhau, nhưng khi đó, tất cả lực chú ý của anh đều đặt trên bộ ngực lớn cùng với miệng hồng của cô thì sao còn có thể để tâm đến việc này.

Nhưng vừa rồi, khi nhìn thấy Thẩm Lam vênh vác tự đắc tát cô một cái, anh còn chưa có kịp tới ngăn trở thì cô đã ngã trên mặt đất.

Thân ảnh gầy yếu, tóc dài hỗn độn rối tung, che khuất cả khuôn mặt, chỉ để lộ ra phần cằm tái nhợt.

Lại càng tăng thêm vài phần hơi thở yếu ớt, giống như một con mèo nhỏ bất lực đáng thương.

Lục Trạch đã bao giờ thấy qua bộ dáng chật vật này của Lâm Nhụy đâu?

Anh đột nhiên có chút đau lòng.

Đúng vậy, trong nháy mắt, không thể phủ nhận, anh thật sự sinh ra một loại cảm xúc gọi là đau lòng đối với cô.

Quả thực là không thể tưởng tượng.

“Tôi tới trễ.”

“Còn nữa...” Nhìn mái tóc bị xối ướt của Lâm Nhụy, Lục Trạch thở dài.

“Thực xin lỗi.”

Anh chân thành xin lỗi.

Nếu không phải lúc này Lâm Nhụy gửi tin nhắn trên WeChat nói cho anh biết là vợ anh đến tìm cô thì chỉ sợ anh cũng sẽ không biết chuyện này.

Nói đến cùng, việc này cũng trách anh, tự nhận mình làm việc không để lại dấu vết nhưng lại không ngờ rằng vợ anh đã phát hiện ra hành động của anh từ bao giờ, làm tổn hại đến cô.

Lâm Nhụy nghe vậy ngẩng đầu lên, đôi mắt cô ướt đầm dề, vẫn còn đọng nước mắt, thoát nhìn rất đáng thương.

Cô cũng không nói lời nào, chỉ là che mặt lại mà rơi nước mắt.

Hai hàng nước mắt rào rào dừng trên gò má như ngọc, không tiếng động càng hơn có thanh.

Cảnh này làm cho cảm xúc thương tiết trong lòng Lục Trạch càng sâu.

Nghĩ đến cái tát vừa rồi của Thẩm Lam, anh dùng giọng điệu ôn nhu nói với cô: “Để tôi nhìn xem.”

Lâm Nhụy nghe lời buông lỏng tay ra.

Sau đó, bên má phải là một cái ấn đỏ tươi của bàn tay lập tức lộ ra trong không khí.

Nhìn kỹ, thì giống như đã bắt đầu sưng vù lên.

Có thể tưởng tượng Thẩm Lam dùng sức lớn đến bao nhiêu.

Ánh mắt Lục Trạch trong nháy mắt trở lạnh.

Anh đỡ Lâm Nhụy đến ngồi ở cái ghế bên cạnh xong sau đó mới lại lần nữa nhìn về phía hai chị em Thẩm Nguyệt và Thẩm Lam.

“Tiểu Nguyệt, là em tới tìm cô ấy sao?” Anh hỏi Thẩm Nguyệt vẫn luôn không hé răng nói chuyện từ nãy đến bây giờ.

Lúc nói chuyện, ánh mắt và sắc mặt của Lục Trạch rất bình tĩnh.

Nhưng mà Thẩm Nguyệt biết, chồng mình đang nổi giận.

Bởi vì ánh mắt anh nhìn cô, giống như đang nhìn một người xa lạ, không hề có một tia gọn sóng.

Không phải, còn có...

Khi đối mặt với cô ấy, ý cười ôn nhu.

Nhưng mà, không nên a, rõ ràng người phát hiện chồng ngoại tình là cô, người nổi giận cũng phải là cô, chẳng phải sao?

Nếu nói lúc này khi Lục Trạch chưa đến thì Thẩm Nguyệt vẫn còn ôm một tia kỳ vọng đối với anh, cô cho rằng có lẽ anh có chuyện khó nói?

Rốt cuộc nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô sao lại cam tâm tiếp thu sự thật này.

Nhưng hôm nay, chút kỳ vọng kia lại bị hành động vừa rồi của anh tàn nhẫn xé nát, trải sự thật trần trụi ra trước mặt cô, tim cô đã chảy máu.

Anh đối với cô gái này quả thực bất đồng.

Cô chịu đựng nỗi đau trong lòng rồi run giọng trả lời: “Đúng vậy.”

“Em muốn cô ấy rời khỏi anh...”

...

Giờ phút này, nỗi đau đớn hiện rõ nơi đáy mắt cô đến như vậy.

Lục Trạch trầm mặc xong nhàn nhạt nói: “Em hẳn là nên trực tiếp nói với anh.”

Mà không phải dẫn theo Thẩm Lam tới diễn xuất một trò khôi hài.

Thẩm Nguyệt cười khổ.

Cô sao lại không muốn trực tiếp chất vấn anh, nhưng mà càng sợ hơn là một khi không cẩn thận thì cái nhà này sẽ tan vỡ...

Cô trầm mặc làm Lục Trạch chung quy cũng có chút không đành lòng.

Tầm mắt xẹt qua vợ mình xong chuyển dời đến trên người Thẩm Lam.

Trở nên lạnh băng.

“Chị Lam, chị không khỏi quá rộng rãi.”

Thắm Lam nổi giận, cô mới không sợ Lục Trạch.

Thắm Lam trừng mắt nói: “Tiểu Nguyệt là em họ của tôi, chuyện của em ấy cũng chính là chuyện của tôi, sao tôi không thể quản?”

“Đây là chuyện gia đình của tôi và Tiểu Nguyệt, không cần chị nhọc lòng.”

Lục Trạch nói không chút khách khí, cũng không thêm đề ý mà xé rách mặt với Thắm Lam.

Mặc dù mặt ngoài vốn là thân thích.

Anh vẫn luôn đối với phái nữ đều là tương đối thân sĩ ôn nhu, có thể nói, Thắm Lam làm anh phá lệ.

Lần đầu tiên, anh cảm thấy Thắm Lam làm người ta chán ghét đến như vậy.

Đặc biệt là tư thái cao cao tại thượng khắc nghiệt kia.

“Tôi cứ phải nhọc lòng đấy, thì sao?” Thắm Lam không cam lòng yếu thế phản kích.

Lục Trạch phát ra một tiếng cười nhạo từ trong xoang mũi rồi châm chọc nói: “Có năng lực này, không bằng chị Lam quan tâm nhiều đến chuyện nhà mình một chút, cẩn thận kéo ‘mâu thuẫn nội bộ’.”

“Lục Trạch, cậu có ý tứ gì?”

Thắm Lam cả kinh, bị dò đi lực chú ý, cô tổng cảm thấy những lời này của Lục Trạch có điều ám chỉ.

“Có ý tứ gì?”

Lục Trạch ý vị thâm trường liếc nhìn Thắm Lam một cái, “Anh rể là giáo sư ở trường Đại học, trường Đại học có nhiều nữ sinh viên như vậy, chị thật sự yên tâm đến như vậy sao?”

“Ý cậu là nói...”

Thắm Lam cô đột nhiên nghĩ tới lúc trước đã nhìn thấy vết cào trên cổ chồng mình, trong lòng chợt lạnh, nhưng rồi lại dùng sức lắc lắc đầu.

“Không có khả năng, cậu cho rằng Duẩn Thừa cũng là người hư hỏng như cậu sao, Lục Trạch, tôi nói cho cậu biết...”

Thắm Lam cực lực biện chứng là chồng mình trong sạch.

Lục Trạch không có hứng thú nghe những lời này, anh ngắt lời nói: “Đến lúc đó rồi chị sẽ biết.”

Đàn ông nhìn đàn ông thường là chuẩn nhất.

“Anh đưa cô ấy trở về trước, chuyện của chúng ta trở về lại nói.”

Lục Trạch nói với Thắm Nguyệt.

“Cô ấy” là ai, không cần nói thì mọi người cũng biết.

Thắm Nguyệt ngẩn ra, muốn ngăn cản.

Nhưng vừa đối diện với cặp mắt chân thật đáng tin của anh, cuối cùng, cô vẫn lùi bước.

Nhưng cô vẫn không muốn mất chồng của mình.

Chẳng sợ, anh đang thân mật với một cô gái khác ở trước mặt cô...

Còn Lâm Nhụy, cô vẫn luôn ngồi ở chỗ kia, thường thức trò hay này.

Thấy bộ dáng Thắm Lam mất hồn mất vía, nơi nào còn có nửa phần kiêu ngạo vừa rồi, tâm tình của Lâm Nhụy mới hơi chút tốt lên một ít.

Nhưng mà, vẫn còn chưa đủ a...

So với sự vũ nhục mà Thắm Lam dành cho cô mới này thì chút ít hành động giữ gìn vừa rồi của Lục Trạch chẳng qua cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Đã nói là phải làm Thẩm Lam hối hận thì cô nhất định sẽ làm được.

Khói mù trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Sau đó cô ngoan ngoãn đứng dậy, theo sau Lục Trạch cùng nhau rời đi.

Phía sau, sắc mặt của Thẩm Nguyệt tái nhợt, lưng lay sắp ngã...

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77-2: Phiên ngoại (4): Những ngày Lâm Nhụy mang thai (1)

Edit: Va

Beta: Ami

Tâm tình của Lâm Nhụy gần đây rất khó chịu.

Đậu má, lúc trước chưa bao giờ trải nghiệm qua nên không biết, thẳng tới khi bản thân tự trải qua thì mới phát hiện, làm một thai phụ vất vả đến như vậy.

Phản ứng nôn ngén của cô tương đối nghiêm trọng, có thể nói là ăn cái gì thì nôn cái đó, có đôi khi còn không ngửi được hương vị của một số thứ mà sẽ ghê tởm nôn ra.

Cô gần như chỉ uống nước sôi để nguội.

Bởi vậy, không đến 3 tháng, khuôn mặt nhỏ thật vất vả mới được Phó Duẫn Thừa dưỡng béo bây giờ lại lập tức gầy hẳn đi.

Cả người thoát nhìn nho nhỏ, cảm nhận đáng thương, làm cặp mắt to kia đặc biệt giống mắt mèo.

Bảo bối nhỏ trong nhà thành như vậy thì sao mà được, cô thế này làm ba người đàn ông rất đau lòng.

Vì thế, Lục Trạch dọn công việc chuyên môn về nhà xử lý, Hàn Vũ cũng xin nghỉ dài hạn để trở về từ quân đội, cùng Phó Duẫn Thừa ở nhà chăm sóc cho Lâm Nhụy.

Phó Duẫn Thừa mỗi ngày ở nhà hầm canh bổ sung dinh dưỡng cho Lâm Nhụy, Lục Trạch nhờ người khắp nơi mua thực phẩm dinh dưỡng nhập khẩu nước ngoài cho Lâm Nhụy ăn, Hàn Vũ cũng không hề nhàn rỗi, anh thông qua quan hệ của ba anh tìm được một bác sĩ lớn tuổi rất có danh tiếng để khám định kỳ cho Lâm Nhụy.

Bác sĩ nghiêm túc nhìn một phen, nói thân thể Lâm Nhụy kém, còn có chút chứng bệnh cung hàn khí hư, thế cho nên phản ứng nôn ngén càng nghiêm trọng hơn một chút so với những thai phụ khác, cái này không có biện pháp để điều trị, chỉ có thể chờ qua ba tháng rồi lại nói. Cô còn được mua một đồng lớn thuốc an thai bổ dưỡng.

Vì thế, hằng ngày, công việc hàng đầu của Lâm Nhụy là uống thuốc.

Thuốc kia cũng thật đắng a, vừa ngửi được mùi kia thì đã khiến cho người khác táp lưỡi chứ đừng nói là uống.

Lâm Nhụy tất nhiên là không muốn uống, nhưng khổ cái là cho dù cô có làm nũng bán si từ chối đủ kiểu thế nào đi nữa thì trái tim của 3 người đàn ông kia vẫn cứng như sắt, một hai phải tận mắt nhìn thấy cô uống thuốc vào mới được.

Lâm Nhụy chỉ có thể nhắm khuôn mặt nhỏ mà uống vào, nước thuốc tràn vào miệng, cực khổ vô cùng, vị thuốc nồng đậm chua xót tràn ngập giữa môi răng, vị đắng đến mức cô suýt chút nữa ném rớt chén thuốc.

Uống xong, Lâm Nhụy nước mắt lưng tròng lên án: "Đời này em sẽ không bao giờ làm thai phụ nữa."

Phó Duẫn Thừa nghe vậy yêu thương hôn hôn chớp mũi cô. "Được, đều nghe em."

Lục Trạch lại không màng Lâm Nhụy mới vừa uống thuốc xong, vị thuốc vẫn còn dư trong miệng cô, anh hôn cô một cái trên miên lâm li để an ủi Lâm Nhụy.

Đại thiếu gia Hàn Vũ đã sớm ăn cần cầm đĩa trái cây và mút hoa quả hầu ở bên cạnh.

... Thời được rồi, nhìn 3 người đàn ông hiền huệ như vậy, cô về sau cứ cố mà ngoan ngoãn uống đi.

Ai kêu cô ăn mềm không ăn cứng.

Cũng may là thuốc này tuy rằng rất đắng nhưng Lâm Nhụy uống vào lại không hề nhở ra, cuối cùng cũng không phí công uống.

Nhưng phản ứng nôn nghén của cô lại không hề đình chỉ, chỉ có điều là bác sĩ lớn tuổi cũng đã nói, thể chất của cô rất đặc biệt, không có biện pháp nào khác, chỉ có thể cố nhịn. Cho dù 3 người Phó Duẩn Thừa có che chở cô tỉ mỉ đến thế nào thì thể trọng của cô vẫn liên tục không ngừng giảm xuống, từ 50 ký nhanh chóng biến thành chưa đến 40 ký.

Vì thế, ba người đàn ông cũng ăn không ngon ngủ không yên, trong ánh mắt đều là tơ máu hồng.

Cuối cùng, thời gian ba tháng đầu mang thai đã qua, phản ứng nôn nghén của Lâm Nhụy bắt đầu chậm rãi giảm bớt, rồi dần biến mất.

Lâm Nhụy lại cảm thấy ánh mặt trời thật sự là rất tốt.

Không còn cảm giác muốn nôn mửa khi thấy đồ ăn, có thể đi ăn thứ mà mình muốn, quả thực hạnh phúc đến không chịu được.

Nhưng mà, tướng tượng thì tốt đẹp, hiện thực lại rất tàn khốc.

Đến khi Lâm Nhụy chuẩn bị đi ăn một bữa lẩu mà cô yêu nhất cho no nê, nhưng còn chưa ra khỏi cửa thì đã bị lời lẽ chính đáng của ba người đàn ông ngăn cản.

"Thai phụ không thể ăn đồ ăn cay, dễ bị kích thích và rất độc hại." Biểu tình của Phó Duẩn Thừa nghiêm túc.

Lâm Nhụy trong nháy mắt ủ rũ.

Có thể là do thấy Lâm Nhụy sau hai ngày đều ủ rũ như vậy, bộ dáng không vui.

Ba người đàn ông thương lượng, cuối cùng Lục Trạch ra mặt nói với Lâm Nhụy: "Bảo bối nhỏ, nếu em thật sự muốn ăn lẩu thì bọn anh có thể làm ở nhà cho em."

Thật sự? Có lòng tốt như vậy?

Đôi mắt Lâm Nhụy lập tức sáng lên, gật đầu như gà con mổ thóc: "Em muốn ăn, em muốn ăn."

Vì thế, Lục Trạch mua đồ ăn, Hàn Vũ trợ thủ, Phó Duẩn Thừa chủ bếp, ba người phân công minh xác vội làm phần việc của mình.

Lâm Nhụy vừa nằm ở trên sofa an tâm xem TV vừa chờ đợi đồ ăn ngon sắp đến.

Nghĩ đến trong chốc lát có thể ăn nồi lẩu thơm ngào ngạt, trong lòng cô đã cực kỳ sung sướng.

Chỉ là thai phụ đều tương đối thích ngủ, xem TV chưa được bao lâu thì Lâm Nhụy đã ngủ.

Trong mơ, một nồi lẩu thơm nức bốn phía ở trước mặt cô, dụ hoặc cô. Trên mặt nồi, ớt cay đỏ thắm lơ lửng, hoa tiêu, hồng hồng một mảnh, chỉ là nhìn thôi cũng khiến cho người ta thèm ăn uống ra...

Không biết qua bao lâu, Lâm Nhụy bị Hàn Vũ gọi tỉnh.

"Bảo bối, lẩu xong rồi."

Những lời này tiếp cho Lâm Nhụy động lực vô hạn, con buồn ngủ mông lung tan đi trong nháy mắt, tinh thần tỉnh táo gấp trăm lần.

Cô ngoan ngoãn ngồi ở trên bàn com, chờ đợi nồi lẩu được mang lên bàn.

Hàn Vũ thấy biểu tình gào khóc đòi ăn của Lâm Nhụy thì tựa hồ muốn cười nhưng lại nhịn xuống.

"Làm sao vậy?" Lâm Nhụy kỳ quái hỏi.

"...Không có việc gì."

"Nga... Vậy chờ lát nữa anh nhớ giúp em múc một chén lẩu bỏ đầy hoa tiêu thật cay nhé."

Hàn Vũ ậm ừ gật đầu, thần sắc anh hiện lên một tia cổ quái.

Vì thế mà Lâm Nhụy tiếp tục trông mòn con mắt chờ đợi, nhìn ba người đàn ông bận rộn rộn bung từng món đồ ăn bày lên bàn, chỉ kém đáy nồi.

Rất cuộc thì nồi lẩu mà Lâm Nhụy thương nhớ ngày đêm cũng đã ở trên bàn.

Nhưng mà...

.....

Kết quả làm Lâm Nhụy há hốc mồm.

Ngón tay cô run rẩy chỉ vào nồi nước màu trắng ngà không thể lại thanh hơn canh suông rồi thở phì phì hỏi: "Đây là cái gì?"

Đừng nói là ớt cay đồ thối, nếu có thể tìm được một cành hoa tiêu nào thì cô lập tức thua.

Có thể là biểu tình trên mặt Lâm Nhụy quá mức khiếp sợ và phẫn nộ nên ba người kia lựa chọn trầm mặc.

Cuối cùng, Lục Trạch khụ một tiếng, trên mặt treo lên một nụ cười ôn nhu.

Anh giải thích: "Bảo bối nhỏ, bây giờ em không thể ăn cay, đây là lẩu tam tiên cho thai phụ mà bọn anh đã hỏi ông Luru, người có kinh nghiệm trong chuyện này, cũng... Cũng rất ngon..."

Haha.

Lâm Nhụy:..... Em có một câu chửi tục không biết có nên nói hay không.

.....

Sự kiện nồi lẩu hạ màn.

Nhưng mà có câu gọi là thứ không có được thì mình lại càng muốn có, trải qua việc này xong, chấp niệm của Lâm Nhụy đối với nồi lẩu càng ngày càng nặng.

Mỗi ngày đều phải ăn những bát canh hầm đồ cộng thêm đồ ăn thanh đạm khiến cho miệng cô đã nhạt nhẽo đến mức không có một vị gì.

Nghĩ đến nồi lẩu cay, cái loại cảm giác nghiện ở trong lòng cô bị phóng đại vô hạn.

Rất cuộc, Lâm Nhụy cũng tìm được một cái cơ hội.

Hôm nay là ngày hiếm khi Lục Trạch cùng Hàn Vũ đều không ở nhà, chỉ có một mình Phó Duẫn Thừa.

Lâm Nhụy dùng lý do muốn ăn điểm tâm ở trung tâm thành phố để Phó Duẫn Thừa đi mua.

Từ nhà đến trung tâm thành phố và ngược lại, hơn nữa còn phải xếp hàng kẹt xe thì sẽ mất hơn 2 tiếng đồng hồ.

Hai tiếng thì có thể làm gì đây, đủ để cô trộm ăn một đồng đồ ăn ngon.

Chân trước Phó Duẫn Thừa mới vừa lái xe ra cửa, Lâm Nhụy lập tức liền móc di động ra, vui vui vẻ vẻ gọi com hộp.

Vốn dĩ muốn tự nấu, nhưng cô phát hiện quá trình nấu cần rất nhiều thời gian, không còn kịp rồi. Lâm Nhụy đành phải chọn bước tiếp theo, lựa chọn một nhà hàng có món lẩu cá cay.

Hình ảnh lẩu cá cay làm rất đẹp, nhìn nồi lẩu cá thơm ngào ngạt kia, thêm cả nước canh hồng hồng nữa thì nước miếng của Lâm Nhụy đã chảy ròng.

Một tiếng sau, lẩu cá cay được ship đến.

Quả nhiên, hương vị giống như trong tưởng tượng, vừa thơm vừa cay, ăn quá ngon.

Lâm Nhụy hạnh phúc muốn rơi lệ, đã gần bốn tháng cô không được ăn những món có hương vị cay nồng.

Hạnh phúc ăn xong, Lâm Nhụy nhìn đồng hồ, phỏng chừng là khoảng gần một tiếng nữa thì Phó Duẫn Thừa sẽ trở lại.

Vì thế, cô bắt đầu vội vội vàng vàng "Rửa sạch" hiện trường.

40 phút sau, Phó Duẫn Thừa về đến nhà.

Lâm Nhụy vừa ngồi thẳng tắp xem TV vừa trộm liếc mắt ngó anh.

Anh... Hẳn là sẽ không phát hiện đúng không?

Phó Duẩn Thừa thay xong quần áo ở nhà, sau đó cắt trái cây và hâm nóng sữa bò, mang cùng điểm tâm lên cho Lâm Nhụy.

"Bà xã, anh đi lâu như vậy, hẳn là em cũng đã đói bụng rồi, ăn tạm mấy thứ này một chút, anh lập tức đi nấu cơm."

"Không đói bụng, không đói bụng," Lâm Nhụy chột dạ xua xua tay, vừa rồi một mình cô đã ăn toàn bộ nồi lẩu cá hầm ớt, sao mà còn đói cho được?

"Àn."

Sắc mặt của Phó Duẩn Thừa như thường.

Khi Lâm Nhụy cho rằng bản thân đã thuận lợi qua cửa ải thì Phó Duẩn Thừa lại đột nhiên mở miệng.

"Bà xã, có phải em lên ăn cơm hộp không?"

A????

"Sao lại thế được?"

Lâm Nhụy ngượng ngùng cười, ở trong lòng thì đang suy nghĩ là mình đã lòi đuôi ở đâu.

Cơm hộp cô đã ném tới thùng rác ở trong tiểu khu. Hơn nữa, sau khi ăn xong, cô còn chuyên nghiệp mở cửa sổ cho bay mùi, không cho mùi vương lại trong phòng.

Rốt cuộc là tại sao Phó Duẩn Thừa lại phát hiện?

Phó Duẩn Thừa thấy ánh mắt Lâm Nhụy mơ hồ không chừng thì liền biết bản thân đã đoán trúng sự thật.

Anh thở dài một hơi.

"Bà xã, em quên vứt đồ uống đi kèm với cơm hộp."

...Đồ uống đi kèm cơm hộp.

Lâm Nhụy không cách nào chối cãi.

Mất thấy Phó Duẩn Thừa nhấp môi mỏng, đã có dấu hiệu tức giận.

Cô chớp mắt to rồi nhanh chóng ôm ấp anh.

Mặc kệ, trước cứ bán manh rồi lại nói.

"Huhu... Ông xã, em biết sai rồi..."

"Huhu... Em không dám làm vậy nữa..."

Rất muốn tặng chương ư ư <

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77-3: Phiên ngoại (5): Những ngày Lâm Nhụy mang thai (2)

Edit & Beta: Ami Cuteo <

Bác sĩ Lưu là lão trung y danh bất hư truyền, thuốc ông cho Lâm Nhụy uống hơn một tháng sau xác thật nổi lên tác dụng.

Lâm Nhụy cảm giác tứ chi vốn luôn lạnh lẽo quanh năm cũng ấm áp lên không ít, toàn thân giống như có một dòng nhiệt khí, ẩm đào dạt, thoải mái rất nhiều.

Trừ điều đó ra, lúc đi bệnh viện kiểm tra thai nhi định kỳ, bác sĩ cũng có nói bảo bảo ở trong cơ thể Lâm Nhụy thực khỏe mạnh, làm 3 người đàn ông yên tâm không ít.

Nếu muốn nói có chỗ nào không tốt thì đó chính là khẩu vị ăn uống gần đây của cô tăng thêm nhiều. Cô luôn nhịn không được mà muốn ăn thứ gì đó. Các loại đồ ăn vặt, trái cây và điểm tâm ở trong nhà đều bị cô nhấm nuốt không ngừng, lượng cơm ăn trong một ngày tăng gấp đôi so với trước khi cô mang thai.

Cứ như vậy, vào nửa đêm, có đôi khi cô còn sẽ bị cơn đói đánh thức, làm Phó Duẩn Thừa nấu cơm cho cô ăn.

Ăn nhiều như vậy, tất nhiên là sẽ mập lên, thể trọng cứ tăng rồi lại tăng. Ngày đi thử cân nặng, vừa thấy số cân khiến Lâm Nhụy bị dọa nhảy dựng.

Má ơi, cô cư nhiên 106 cân!

Nhìn chân cùng eo của mình mập lên từng ngày với tốc độ mắt thường có thể thấy được, Lâm Nhụy khóc không ra nước mắt.

Thật hoài niệm eo nhỏ chân dài trước đây của mình a...

Tương phản, ba người đàn ông đối với chuyện Lâm Nhụy mập lên ngược lại thật cao hứng, thực vui mừng.

Lí do là, khoảng thời gian trước, Lâm Nhụy cứ mãi nôn nghén làm thân mình gầy trơ cả xương khiến cho bọn họ khiếp sợ, Lâm Nhụy của bây giờ rất cuộc cũng bỏ thịt trở về, cũng không uống công 3 người các anh vì làm cho Lâm Nhụy có thịt mà nỗ lực đủ kiểu.

Vì thế, sau khi biết được Lâm Nhụy có ý định giảm béo thì cả ba người đàn ông đều đại kinh thất sắc.

Ba người đàn ông thay phiên nhau tiến lên khuyên nhủ.

"Bà xã, quá gầy đối với thân thể không tốt, đối với bảo bảo trong bụng em cũng không tốt."

"Bảo bối, mặc kệ em béo hay gầy, ở trong lòng bọn anh, em vẫn luôn là người đẹp nhất."

"Bảo bối, ngoan, đừng giảm béo có được không?"

.....

Từng đợt thể công liên tục ập đến, Lâm Nhụy không thể không từ bỏ kế hoạch giảm béo ở trong lòng, đối với chuyện mình mập lên cũng đành chịu.

Nói đến cùng, cô tuy rằng thích cái đẹp nhưng cũng có chút sợ nếu giảm béo thì sẽ ảnh hưởng đến bảo bảo ở trong bụng.

Hiện giờ, công việc hằng ngày của Lâm Nhụy chính là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, có thời gian nhàn rỗi thì xem phim truyền hình hoặc đọc tiểu thuyết, cuộc sống khi làm sâu gạo quả hạnh phúc. Vốn dĩ, cô còn có thể cùng Hàn Vũ chơi mấy ván Vương Giả Vinh Quang nhưng lại bị Phó Duẩn Thừa dùng lý do thai phụ không thể thường xuyên chơi đi động tịch thu.

Thôi được rồi, 3 người các anh thật sự quá khẩn trương lo cho cô rồi!

Thời gian cứ như vậy trôi qua, bất tri bất giác, Lâm Nhụy đã mang thai tháng thứ 4.

Bụng của Lâm Nhụy tựa như một quả bóng cao su có thổi khí, càng ngày càng phồng lên, nghiễm nhiên có xu thế còn to hơn nữa, thậm chí là khi đi đường đều phải dùng một bàn tay chống eo thì mới có thể đi.

Hôm nay, đến phiên Lục Trạch bồi cô đi kiểm tra thai nhi định kỳ.

Đến bệnh viện xếp hàng kiểm tra, sau khi siêu âm xong, không bao lâu thì đã có kết quả.

Thời gian này đã có thể thấy được giới tính của bảo bảo, vì thế nên Lâm Nhụy có ý hỏi bác sĩ.

Nhưng mà kết quả khiến Lâm Nhụy kinh ngạc không thôi, cô cư nhiên hoài tam bào thai!

Hai nam một nữ.

Tương tự đến trong bụng của mình có ba tiểu sinh mệnh, nỗi lòng Lâm Nhụy liền phức tạp lên, đột nhiên có loại cảm giác tình thương của mẹ nhận nhạo ở trong lòng.

Chưa đến 6 tháng nữa là các bảo bảo liền sẽ tới thế giới này gặp mặt cô.

Vốn dĩ, cô còn đang suy nghĩ đứa bé rốt cuộc là của ai, thế này cũng tốt, trực tiếp mang thai ba đứa, đến lúc sinh ra, cùng lắm thì một người một đứa thôi, cũng rất tuyệt a.

Lục Trạch nghe xong cũng thật cao hứng, chỉ có điều là anh suy nghĩ miên man hơn cả Lâm Nhụy.

Thân thể của bảo bối nhà anh vốn đã không phải thực tốt, tam bào thai có thể làm tổn hại đến thân thể của cô hay không.

Trong ánh mắt anh có chút lo lắng, Lục Trạch giữ chặt bác sĩ rồi vừa hỏi thật nhiều những việc mà sản phụ cần chú ý cùng mấy điều cấm kỵ, vv... vừa cầm giấy ghi chú lại, thẳng tới khi bác sĩ bị hỏi đến mức có chút không kiên nhẫn thì anh mới chịu dừng tay.

Cuối cùng, anh thật cẩn thận gấp trang giấy chỉ chút chữ bỏ vào trong túi xong mới cẩn thận đỡ Lâm Nhụy trở về.

Lúc đi ngang qua siêu thị, Lâm Nhụy yêu cầu dừng lại, vào trong đi dạo.

Cô mỗi ngày đều nằm ở trong phòng, thân mình sắp mọc meo, tuy rằng trong nhà không thiếu đồ ăn, nhưng nào bằng lạc thú khi mình vào siêu thị đi dạo.

Vì là cuối tuần nên có không ít người vào siêu thị, Lâm Nhụy giống như con ngựa hoang được tháo dây cương, cô vui vẻ nhảy đông nhảy tây.

Điều này khiến trong lòng Lục Trạch bị dọa lộp bộp một chút, sợ Lâm Nhụy không cẩn thận đụng hoặc va vào đầu đồ, cho dù là rớt một cọng tóc anh cũng đau lòng.

Anh vội vàng giữ chặt Lâm Nhụy, giam cầm cô tại bên người.

Lâm Nhụy cũng không tức giận, ngược lại còn cảm thấy bộ dáng Lục Trạch thật cẩn thận che chở cho cô khiến trong lòng cô rất cảm động.

Nhất định là phần mộ tổ tiên đòi trước của cô nghi ngút khói nhẹ, hoặc cô chính là Mary Sue chuyển thế, nếu không thì cô có tài đức gì mà có 3 người đàn ông tốt như vậy yêu cô.

Phó Duẩn Thừa sẵn sóc thì không nói, chỉ nhắc riêng Lục Trạch cùng Hàn Vũ, tuy rằng hai anh phía trước có tra chút, nhưng hiện tại đã "Hoàn lương", chỉ kém xem cô là tiểu tổ tông mà phụng dưỡng.

Cuộc sống sinh hoạt của 4 người cũng rất thú vị.

Chỉ có điều là, giây tiếp theo, Lâm Nhụy đã bị vạ mặt.

"Lục Trạch?"

Một giọng nữ êm tai đột nhiên xuất hiện.

Lâm Nhụy nhìn qua, là một mỹ nữ với dáng người cao gầy, mái tóc quần dài, ăn mặc váy bó sát người ôm trọn mông, dáng người của người phụ nữ này rất đẹp, cô cũng là phụ nữ mà chỉ mới nhìn thôi cũng nhịn không được muốn xông lên.

Đặc biệt là ánh mắt mỹ nữ nhìn Lục Trạch còn thực nóng bỏng dụ hoặc.

Người phụ nữ này là?

Trong lòng Lâm Nhụy ngay tức khắc dâng lên một cỗ cảm giác không ổn.

Cô ngửa đầu nhìn Lục Trạch, chỉ thấy sắc mặt của Lục Trạch hình như cũng hơi cương, anh chần chờ nói: "Sarah?"

Mỹ nữ được kêu là Sarah tươi cười yêu mị, trong giọng điệu có một tia mờ ám: "Mới nãy nhìn thấy anh em vẫn còn chưa tin, đã lâu không gặp, có thời gian thì hai ta ôn lại chuyện cũ một chút?"

Nghe giọng điệu này, thực rõ ràng, Lục Trạch từng có quan hệ thân mật với người phụ nữ này.

Nói không chừng hai người họ đã từng là quan hệ bạn giường hoặc là tình nhân.

... Người phụ nữ này coi cô là không khí sao, còn làm trò ở trước mặt cô quyến rũ đàn ông của cô.

Lâm Nhụy sắc mặt khó coi, cô giờ phút này đang vạn phần hối hận tại sao bản thân hôm nay ra ngoài lại trang điểm tùy tiện như vậy.

Cô chỉ mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình, dưới thân là quần vận động, một chút đường cong dáng người cũng đều không nhìn ra được, còn thêm cái bụng to.

À đúng rồi, bản thân gần đây lại mập lên thật nhiều, đều sắp 120 cân, hai ngày nay, trên mặt còn nổi lên mụn lấm tấm, không thể trang điểm..

Ở trước mặt người phụ nữ tên Sarah trang điểm xinh đẹp và ăn mặc tinh xảo này, nghĩ như thế nào thì cô cũng đều giống một con vịt con xấu xí.

Từ đâu ra dũng khí để đáp trả trực diện với sự khiêu khích của đối phương a?

Cô càng nghĩ càng uể oải, khuôn mặt nhỏ gục xuống, im lặng không lên tiếng.

Đúng như suy nghĩ của Lâm Nhụy, Lục Trạch cùng Sarah xác thực là đã từng có quan hệ bạn giường. Chỉ có điều là từ sau khi ở bên Lâm Nhụy, Lục Trạch liền đơn phương chặt đứt liên hệ.

Lục Trạch sớm tại khoảnh khắc nhìn đến Sarah kia, cả người liền tràn ngập đề phòng, sợ Sarah sẽ nói ra cái gì đó không nên nói chọc đến bảo bối nhỏ của anh không cao hứng.

Quả nhiên, Sarah vừa nói hết lời thì Lâm Nhụy liền buông lỏng tay anh ra rồi cúi đầu không thèm để ý tới anh.

Lục Trạch vội vàng dùng bàn tay to gắt gao kéo Lâm Nhụy vào trong lòng ngực, tư thái của anh và cô thoát nhìn thân mật mười phần.

"Không cần, đây là bà xã của tôi, nếu không có việc gì nữa thì tôi xin phép đi trước." Anh thập phần lãnh đạm nói.

Thuận tiện cho Sarah một ánh mắt cảnh cáo.

Lần trước, bởi vì chuyện của trợ lý mà anh đã phải vào sổ đen ở trong lòng bảo bối nhỏ, thật vất vả mới thoát được, cũng không thể khiến bảo bối không cao hứng nữa a!

Sarah như sương mây, không ngờ rằng một lăng tử như Lục Trạch cũng có ngày "Quay đầu lại", nhìn trình độ bảo hộ của anh dành cho cô gái ở trong lòng ngực thì rõ ràng biết là anh yêu cô gái ấy rất rất nhiều.

Nếu như vậy, Sarah cô cũng liền không tự tìm mất mặt.

"Ân, tạm biệt."

Ai ngờ, vừa mới dứt lời thì liền thấy Lục Trạch đã ôm người anh yêu nửa điểm không lưu luyến rồi đi nhanh, nhìn bộ dáng kia, thật giống như Sarah cô là virus, sợ bị lây bệnh nên cách khá xa.

Sarah hết nói.

Hóa ra là sợ vợ a.

Vừa ra khỏi siêu thị, không đợi Lâm Nhụy nghiêm hình bức cung, Lục Trạch liền ngoan ngoãn khai báo toàn bộ.

"... Bảo bối nhỏ, đó đều là chuyện trong quá khứ, từ sau khi gặp được em, anh thề là anh không còn tình thú với những người phụ nữ khác, đời này chỉ yêu một mình em."

"Thật sự?"

Lâm Nhụy bán tín bán nghi.

Lục Trạch dùng mắt đen chăm chú nhìn Lâm Nhụy, thâm tình chân thành: "Thật sự, anh sẽ yêu em cả đời."

Anh lưu luyến bụi hoa lâu như vậy, hiện giờ cũng tìm được một bến đỗ thuộc về mình, từ sau khi trong lòng có vương bận, có người mình yêu thì rốt cuộc cũng không thể nhìn thấy được những người phụ nữ khác.

Lâm Nhụy kiêu hãnh một tiếng, muốn tha thứ, nhưng lại cảm thấy cứ như vậy tha thứ thì quá tiện nghi cho Lục Trạch.

Nói không chừng lúc nào đó lại toát ra thêm một Sarah khác.

Nghĩ nghĩ, cô vươn tay nhỏ hung tợn véo phần thịt mềm ở bên hông Lục Trạch một phen.

"Nếu anh còn dây dưa không rõ với những người phụ nữ khác thì anh nhất định phải chết!"

Lục Trạch hít một ngụm khí lạnh, thấy Lâm Nhụy sau khi véo anh một phen xong có xu thế nguôi giận, anh cảm thấy nổi đau vừa rồi cũng không tính cái gì.

Anh nhếch nhếch khóe miệng, "Có em, anh liền thấy đủ."

Những lời âu yếm này nói ra thập phần ôn nhu êm tai.

"Hừ."

Được rồi, Lâm Nhụy xác thật hết giận.

Cô hồng khuôn mặt nhỏ, chủ động cầm tay Lục Trạch.

Đáp lại Lâm Nhụy là bàn tay to của Lục Trạch nắm càng thêm chặt...

Giờ phút này, ánh mặt trời chan hòa, gió nhẹ thổi qua.

Toàn bộ thể giới, đều vô cùng tốt đẹp.

(~ ▽ ~) (~ ▽ ~) (~ ▽ ~) ~

Cán mốc 1M view nên tặng 2c liền với hơn 4500 chữ ^^ nếu 2c phiên ngoại này đến trước 18h tối mai mà đều cán mốc 1k vote thì up tặng 4c liền nhé ^^ moazz moazz ^^

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ôn nhu

Edit: Va

Beta: Ami

"Tôi muốn đặt một phòng ngay bây giờ."

Lục Trạch lời kéo Lâm Nhụy rồi nói với người tiếp tân.

Cô gái đứng trong quầy lễ tân đột nhiên thấy một người đàn ông đẹp như vậy nên sắc mặt liền đỏ lên, nhưng khi chú ý tới thân ảnh mảnh khảnh ở bên cạnh anh thì không khỏi có chút thất vọng.

Đầu năm nay, đàn ông đẹp đều đã có chủ.

Tuy rằng trong lòng tiếc nuối, nhưng vẫn có sự chuyên nghiệp đã được luyện tập, trên mặt lễ tân treo lên nụ cười lễ phép, đăng ký thủ tục thực nhanh cho hai người.

Lâm Nhụy cũng không biết lúc này Lục Trạch thuê phòng là có ý tứ gì, chẳng lẽ muốn làm một lần sao? Đáng tiếc là sau khi trải qua những chuyện vừa rồi, một chút tâm tình lên giường cô cũng không có.

Cô không lên tiếng, nhìn Lục Trạch vội vàng làm thủ tục xong xuôi, sau đó anh cầm hộp cứu thương cùng cô lên lầu.

Lúc ở thang máy, điện thoại của Lục Trạch lại vang lên lần nữa.

Tiếng chuông chói tai, dồn dập giống như đòi mạng, có thể tưởng tượng được sự chấp nhất của người đang gọi điện thoại liên tục kia, quả thực là tiếp cận với ngưỡng cửa điên cuồng.

Suốt dọc đường đi, sau khi Lục Trạch mang cô rời khỏi quán cà phê, tiếng chuông này đã vang lên vô số lần.

"Không nghe sao?" Lâm Nhụy nhẹ giọng hỏi.

Cô có thể đoán được, là ai đang gọi điện thoại tới, ngoại trừ vợ Lục Trạch là Thẩm Nguyệt ra thì còn có thể là ai. Đổi lại là cô, nếu chồng mình rời đi cùng với nhân tình ở trước mặt mọi người như vậy thì chỉ sợ sẽ còn điên cuồng hơn so với Thẩm Nguyệt.

"Không nghe."

Lục Trạch lắc lắc đầu.

Sắc mặt của anh này giờ không được tốt, giờ phút này giống như là bình tĩnh trước bão táp đang tiến đến.

Cho dù trầm ổn như vậy, nhưng điện thoại không gián đoạn mà cứ vang lên, trong ánh mắt của anh cũng không khỏi để lộ ra một chút bức bối.

Lần này, anh dứt khoát lấy điện thoại ra tắt máy.

Tiếng chuông ồn ào của điện thoại rốt cuộc cũng dừng hẳn, lỗ tai ngay tức khắc được thanh tịnh.

Cứ như vậy, chỉ sợ Thẩm Nguyệt sẽ càng thêm tức, Lâm Nhụy nghĩ thầm.

Nhưng cái cảm giác đau đớn trên mặt đang nhắc nhở cô, không thể đồng tình với Thẩm Nguyệt, hôm nay, cô chắc chắn như vậy đều là do chị em Thẩm Nguyệt ban tặng.

Ngoài dự kiến của Lâm Nhụy chính là khi vào trong phòng, Lục Trạch cũng không có hành động mờ ám gì mà là để cô nằm ở sofa trong phòng, dùng

khăn lông bọc đá đắp mặt cho cô.

Cảm giác đau rát trên mặt bị khí lạnh bao lấy, giống như cũng không còn đau nhiều nữa.

Động tác của Lục Trạch rất mềm nhẹ, cũng rất nghiêm túc, sợ làm đau Lâm Nhụy.

Cặp mắt đen kia chiếu ra ánh ngược bóng dáng của cô, cho cô một loại ảo giác thâm tình.

Lục Trạch thấy Lâm Nhụy cũng không nói lời nào, vẫn luôn ngẩng ngốc nhìn chăm chăm mặt anh đến ngơ ngẩn, cũng không biết là đang nhìn cái gì mà tóm lại, nhìn bộ dáng cô lúc này rất nhập thần.

Anh cười. "Trên mặt tôi có hoa sao?"

Đây là nụ cười đầu tiên anh lộ ra từ khi đi trên đường đến giờ.

Chẳng qua là tùy ý cong môi, lại rất có sức quyến rũ của đàn ông, rất mê người.

Bão táp rồi cuộc cũng mây tan sương tạnh.

"Không."

Sau đó, Lâm Nhụy bất chợt thở dài, biểu tình nghiêm túc nói: "Chỉ là đột nhiên có cảm giác, kỳ thật anh cũng không tệ lắm, nếu tôi không có người mình thích thì có khả năng thật sự sẽ yêu anh."

Tay cầm khăn lông lạnh đắp trên mặt Lâm Nhụy của Lục Trạch không biết vì sao lại dừng lại.

"Cô có người mình yêu rồi?" Anh giống như tùy ý hỏi.

"Đương nhiên là có a, chẳng qua..."

"Khi tôi yêu anh ấy, anh ấy lại không yêu tôi, cố tình chờ tôi hết hy vọng, anh ấy mới xuất hiện... Quá muộn."

Hồi tưởng lại người đàn ông làm mình mong muốn nhưng lại không thể với tới kia, rồi còn đêm đó cáo biệt ở cầu thang, nội tâm cô vẫn có cảm giác chua xót không rõ.

Nên nói cái gì đây, tế diện thời gian thanh xuân cùng với tình yêu đã chết đi của cô?

Lâm Nhụy thương cảm.

Nghe cô nói đã quá muộn, khoe miệng Lục Trạch kéo kéo rồi bất động thanh sắc nói: "Như vậy cũng tốt, người trẻ tuổi như cô, đại đa số đều khát vọng tình yêu, vì yêu mà muốn chết muốn sống, cũng dễ dàng mắc mưu và bị lừa nhất. Chờ sau này cô sẽ phát hiện, tình yêu cũng không thể thay thế cơm ăn, cũng không phải toàn bộ cuộc sống sinh hoạt."

"Có lý."

Lâm Nhụy gật đầu, không muốn nhắc lại cái đề tài này nữa, bây giờ, cô đối với mấy chuyện tình yêu này tự dung có chút chán ghét.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô có chút ngượng ngùng hỏi Lục Trạch: "Có phải bây giờ tôi rất xấu hay không?"

Còn chưa soi gương, nói không chừng mặt cô đã sưng lên giống đầu heo.

Lục Trạch nghe vậy thì dừng động tác.

Anh cư nhiên còn nghiêm túc quan sát cô một lần.

Đầu tóc cô bởi vì bị tạt cà phê qua, mà tóc mái dính dính bết bết, bên phải gương mặt cho dù đã dùng đá đắp nhưng vẫn còn vừa hồng vừa sưng, chỉ có một đôi mắt to ngập nước kia là xem được, khách quan mà nói, xác thật thì hình tượng hiện tại không quá đẹp.

Ít nhất, nếu so sánh với Lâm Nhụy hay trang điểm lộng lẫy trước kia là chênh lệch rất lớn.

Nhưng anh lại cảm thấy mặc danh đáng yêu.

Có lẽ là bởi vì cô như vậy lại càng thêm chân thật.

Trên mặt mỗi người đều có một lớp mặt nạ, mà giờ khắc này, anh đang thấy được gương mặt chân thật nhất của cô.

"Khá xinh đẹp." Cuối cùng, anh thốt ra câu đánh giá.

"Thật sao?"

Vì thế, Lâm Nhụy đầy mắt chờ mong bật dậy khỏi sô pha rồi chạy tới buồng vệ sinh soi gương.

Vừa nhìn vào gương, cả người cô đều ứa oái, cô gái trong gương kia thật xấu a.

Cô nhìn thoáng qua xong liền không đành lòng nhìn lại lần nữa.

Cũng không biết bộ dáng cô xấu như vậy mà sao Lục Trạch lại ôn nhu đắp mặt cho cô rồi còn khen cô đẹp.

Nói thật, ngày thường Lâm Nhụy vẫn rất để ý đến gương mặt này của mình, bộ dáng hiện tại của cô thật giống như quỷ, trong lòng cô tất nhiên là có chút bức bối cùng khó chịu.

Càng nghĩ càng giận.

Cô ngưỡng cao đầu hướng Lục Trạch bên ngoài, sau đó kiêu ngạo nói: "Này, nhìn tôi bị vợ anh khi dễ thành cái dạng này rồi, chẳng phải anh nên nói chút gì đó sao?"

Không nghĩ tới Lục Trạch thật sự trả lời.

"Sẽ không có lần sau."

Giọng điệu nghiêm túc của Lục Trạch làm Lâm Nhụy sững sốt, trong nháy mắt, cô không còn kiêu ngạo được nữa: "Anh... Anh nói cái gì?"

"Tôi nói, sẽ không để cho cô bị khi dễ lần nào nữa" Lục Trạch có chút buồn cười, đồng thời cũng có chút đau lòng.

Nói đến cùng, chuyện này đều là bởi vì anh dưng lên, Lâm Nhụy cũng bị không ít ủy khuất.

"Bao gồm cả vợ anh?"

"Bất luận là kẻ nào!"

Trong lời nói của Lục Trạch ôn nhu rõ ràng, Lâm Nhụy run sợ.

Thực chất, cô chỉ đơn thuần xem Lục Trạch như một người bạn giường, nhưng hình như cũng có chút không giống như trước nữa rồi, cô thậm chí có chút luẩn hãm vào bên trong sự ôn nhu này của anh.

Cô nghĩ nghĩ rồi quyết định theo tâm ý của mình mà nói: "Nếu không, đêm nay anh đừng quay về?"

Tuy rằng, làm như vậy rất có thể sẽ khiến cho Thẩm Nguyệt phát cuồng, nhưng mà, cô chính là người ích kỷ như vậy.

Không thể phủ nhận, cô tham luyến Lục Trạch ôn nhu đa tình, bức thiết muốn giữ anh lại, chẳng sợ biết, sẽ thực ngăn ngại.

Không liên quan đến chuyện yêu hay không yêu.

Cô chỉ là... Đã cô độc lâu quá rồi.

Bởi vì chỉ có 1c phiên ngoại đủ 1k vote nên sẽ không được tặng 4c nhé >< Hẹn lần sau chơi tiếp >, thấy chị Nhụy tội ghê ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Hôn chúc ngủ ngon

Edit: Va

Beta: Ami

Lục Trạch ở lại.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người qua đêm với nhau.

Sau khi tắt đèn, trong phòng một mảnh hắc ám, duy độc trên vách tường có vài tia ánh sáng từ ánh trăng trút xuống chiếu vào, từng vệt từng vệt, loang lổ

chiếu trên tường.

Hai người đều không có nói ra nhu cầu làm tình, chỉ là an tĩnh nằm ở trên cùng một cái giường.

Lục Trạch ôm cô gắt gao, cô gối trên cánh tay Lục Trạch, rúc vào ngực anh, nghe tiếng tim đập hữu lực của anh, thế nhưng cảm thấy an tâm đến cực điểm.

Thật giống như, lữ khách phiêu bạt đã lâu đột nhiên gặp được một bến cảng ấm áp, tìm được chỗ an thân rồi, một thân mệt mỏi cũng tan đi mất.

Cảm giác hạnh phúc tốt đẹp đến gần như hư ảo tràn đầy trong trái tim Lâm Nhụy, làm cô trộm cong cong khóe môi.

Chưa từng có loại cảm giác thỏa mãn đến như vậy.

Loại thỏa mãn này không phải có được nhờ một hồi làm tình vui sướng tràn trề từ thân thể và tâm lý, mà là một loại cảm giác phát ra từ nội tâm, rõ ràng không làm cái gì khác mà chỉ là ôm, cũng mặc danh làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Cô theo thói quen nhìn trần nhà, ở nơi đó, cái gì cũng nhìn không thấy, đen tuyền, đáng lẽ ra, lúc này, cô sẽ cảm thấy cô độc, nhưng hiện tại, có lẽ là do có Lục Trạch bên cạnh, thế cho nên cái loại cảm giác cô độc này đã âm đạm đi...

Lâm Nhụy có thể cảm giác được, Lục Trạch cũng chưa ngủ, có lẽ anh cũng giống cô, cũng đang nhìn cái trần nhà đen tuyền này.

Cô phải nói cái gì đó.

Tuy rằng thật sự cô không biết nên nói gì, nhưng mà, cô vẫn muốn trò chuyện cùng anh.

"Lục Trạch, có phải tôi rất đáng giận không?" Cô hỏi.

Lục Trạch quả nhiên chưa ngủ.

Trong bóng đêm, giọng nói của anh ôn hòa trả lời: "Vì sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì tôi là một kẻ thứ 3 không biết xấu hổ, tôi phá hủy gia đình của người khác, còn quyến rũ anh, anh xem anh đêm nay không về nhà ngủ, khẳng định là vợ anh bây giờ đang hận chết tôi, còn có con trai anh, sau này nó cũng sẽ hận tôi..."

"Chỉ có điều, tôi cũng là kẻ thứ 3 đặc biệt nhất, đại đa số những người phụ nữ làm kẻ thứ 3 khác đều là vì coi trọng tiền của đàn ông, tôi lại không giống họ, cái tôi nhìn trúng chính là sắc đẹp của anh. Ai bảo anh lớn lên hợp với khẩu vị của tôi như vậy!"

Lâm Nhụy nghiêm trang nói.

Lục Trạch nghe xong lại cười trầm thấp, lúc anh cười làm toàn bộ lồng ngực đều đang hơi hơi chấn động.

Sắc đẹp? Đây là cô gái đầu tiên to gan dám nói nhìn trúng sắc đẹp của anh.

Anh mang theo ý cười đáp lại Lâm Nhụy: "Khụ... Cũng phải, lúc trước tôi cũng là nhìn trúng sắc đẹp của cô."

Khi nói đến hai chữ sắc đẹp, anh cố tình tăng thêm âm, nghiêm nhiên là đang trêu chọc cô.

Nói thật, thời gian hai người lúc trước thông đồng, thật là vì hài lòng với vẻ ngoài của nhau, sau khi "thâm nhập tìm hiểu" thì mới phát hiện càng thêm vừa lòng về nhau, vì thế mà quan hệ bây giờ của họ mới mờ ám như tình nhân.

Tiếng cười của Lục Trạch làm lỗ tai Lâm Nhụy nhột nhột, giống như có dòng điện đang chạy, vừa tê vừa ngứa.

"Không được cười." Cô ngẩng ngược ra lệnh cho Lục Trạch, người đàn ông này quả thực làm người mê đến muốn mạng, nếu anh vẫn tiếp tục cười bên lỗ tai cô nữa thì chắc cô sẽ mang thai mất.

"Tuân lệnh, công chúa nhỏ của tôi."

Lục Trạch lập tức thu nụ cười lại, giọng điệu nghiêm trang, khi nói chuyện, cánh tay anh theo bản năng ôm cô chặt hơn một chút.

Hai người thoạt nhìn càng thêm thân mật khăng khít.

Lâm Nhụy vui vẻ, cô ngược đầu lên, hôn cằm Lục Trạch một cái thật nhanh.

"Thấy anh nghe lời như vậy, đây là quà mà bản công chúa thưởng cho anh."

Lâm Nhụy không có nhìn thấy, giờ phút này, thần sắc trên mặt anh cũng là cực ôn nhu, nhộn nhạo một tầng ý cười nhu hòa.

Cái loại ý cười này, là chân chính cười từ đáy mắt.

"Ngủ đi, bảo bối nhỏ."

Anh dùng bàn tay to nhẹ nhàng vuốt vuốt sau lưng Lâm Nhụy, thể hiện mình đang trấn an cô.

"Ngủ ngon."

Lâm Nhụy ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Trong đêm tối, Lục Trạch cúi đầu, ấn một nụ hôn lên trên trán cô.

"Ngủ ngon."

Một đêm mộng đẹp.

Một chương nhẹ nhàng khi 2 con người cô đơn gặp nhau ><

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Quyến rũ anh

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Khi Lục Trạch về đến nhà đã là 7 giờ sáng.

Sau khi dùng chìa khóa mở cửa, anh đổi dép lê ở tủ kê giày xong chuẩn bị tiến vào phòng ngủ thay quần áo rồi liền đến công ty.

Mới vừa đi dép lê vào thì bên tai liền vang lên một giọng nữ âm dương quái khí.

"Bỏ được mà về nhà? Tôi còn tưởng rằng anh đã sớm quên cái nhà này rồi a."

Là vợ của anh - Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt đầu tóc hỗn độn, cô thậm chí còn ăn mặc chiếc váy anh nhìn thấy ở quán cà phê ngày hôm qua, làn váy nhăn dúm dó, rất là khác so với người vợ mỹ lệ yêu sạch sẽ trước kia của anh.

Thẩm Nguyệt tối hôm qua ngồi ở trên sofa suốt một đêm, sắc mặt không chỉ tiêu tụy mà hồng tụy máu ở trong ánh mắt càng nhiều đến mức dọa người.

Thoạt nhìn, đặc biệt đáng thương.

Lục Trạch không hề để ý đến lời châm chọc mỉa mai của vợ, anh ôn hòa hỏi: "Hạo Hạo còn đang ngủ sao?"

Ở ngày hôm qua, cái gia đình từng hạnh phúc mỹ mãn này đã bị đánh vỡ, mà con cái, là đề tài chung duy nhất giữa bọn họ.

Nói thật, vợ anh xác thật đã trả giá rất nhiều vì gia đình này, anh cũng hoàn toàn không muốn cãi nhau với vợ, nếu như có thể, anh nguyện ý nói vài câu mềm nhu để hòa hoãn thái độ của vợ, giữ gìn cho ngôi nhà này tạm thời an bình.

Đáng tiếc là Thẩm Nguyệt cũng không thể lãnh hội được phần khổ tâm này của Lục Trạch, cô ngược lại còn cảm thấy chồng mình đang nói lằng sang chuyện khác.

Cô vốn tưởng rằng chồng đã làm sai chuyện thì sẽ hạ thấp tư thái cầu xin cô tha thứ, nhưng mà, sau một đêm không chịu về nhà, anh lại làm bộ như không có chuyện gì, vậy nổi trạ tấn sâu trong nội tâm đêm qua của cô, cô phải tìm ai để nói rõ lý lẽ a?

Cho dù có là một người phụ nữ ôn nhu hiền huệ đến thế nào đi nữa thì khi đối mặt với việc chồng ngoại tình cũng sẽ mất đi lý trí.

Thẩm Nguyệt giờ phút này tựa như một cục đá đầy góc nhọn, bởi vì lửa giận cùng ủy khuất nên ngay cả ánh mắt và tư thái cũng trở nên hùng hổ dọa người lên.

"Hạo Hạo ngủ hay không có liên quan gì đến anh? Chẳng phải anh thích con hồ ly tinh kia sao, sao không cùng cô ta sinh ra một tiểu hồ ly tinh khác đi? Anh phong lưu khoái hoạt ở bên ngoài đủ rồi nên hiện tại mới chịu nhớ tới hai mẹ con tôi, có phải đã quá muộn rồi hay không..."

"Lục Trạch, tôi nói cho anh biết, đợi lát nữa, tôi sẽ nói cho Hạo Hạo biết chuyện anh có người phụ nữ khác ở bên ngoài, đến lúc đó anh xem nó có còn

coi anh như một người ba tốt nữa hay không?"

.....

Lục Trạch nhíu mày nhìn giọng điệu của Thẩm Nguyệt tiếp cận với gào rống, biểu tình lạnh lẽo.

"Đây là chuyện giữa hai chúng ta, em không nên liên lụy cả con vào."

"Chuyện giữa hai chúng ta?"

Trong giọng của Thẩm Nguyệt để lộ ra sự hoang vắng cùng với hỗn độn nước mắt. "Nhà đều sắp mất, Hạo Hạo sớm hay muộn cũng sẽ biết, tôi còn cách nào a..."

"Tất cả những chuyện này đều là bởi vì anh a, là anh làm gia đình hạnh phúc của chúng ta tan vỡ... Anh nói cho tôi biết đi, tôi đã làm sai cái gì, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Anh còn có lương tâm sao Lục Trạch?"

Nói nói, giọng của Thẩm Nguyệt lại bắt đầu trở nên điên cuồng lên, giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, toàn bộ lý trí của cô hỏng mất.

Ôn nhu có ích sao? Hiền huệ hữu dụng sao?

Cô đã làm tốt tất cả những chuyện mà một người vợ nên làm, nhưng kết quả là chồng cô vẫn tìm niềm vui mới ở bên ngoài, anh đặt mặt mũi của cô ở chỗ nào?

Thẩm Nguyệt khàn cả giọng chất vấn Lục Trạch, lệ rơi đầy mặt.

Lục Trạch không hề trả lời.

Anh chỉ là trầm mặc nhìn Thẩm Nguyệt, ánh mắt phức tạp.

Sau đó, xoay người.

"Anh phải tới công ty."

Muốn trách thì liền trách hai người họ không thích hợp đi.

Một người an phận thủ thường, một người là lãng tử khó quay đầu lại.

Sớm tại ngay từ lúc bắt đầu, liền chú định sẽ có một màn này phát sinh.

.....

Lâm Nhụy xin nghỉ phép 3 ngày, chờ vết sưng trên mặt tan gần hết rồi mới tới trường học.

Cô nhìn chuẩn tiết học chiều nay, là của Phó Duẫn Thừa.

Trong lớp học, hai người cũng không giao lưu gì với nhau, ánh mắt Phó Duẫn Thừa nhìn cô thực bình tĩnh, giống như những lời đêm đó anh nói với Lâm Nhụy chưa bao giờ phát sinh qua.

Anh đang chậm rãi làm mờ nhạt những tình cảm bí ẩn anh dành cho cô.

Chỉ có điều là, Lâm Nhụy sao có thể cho phép chuyện này xảy ra?

Tuy rằng mới trước đây vài ngày, cô đã quyết định từ bỏ Phó Duẫn Thừa, nhưng Thẩm Lam lại khiến cô thay đổi ý tưởng.

Thẩm Lam đối xử với cô như vậy, người đàn ông này, cô dựa vào cái gì mà phải phí công nhường cho Thẩm Lam?

Vì thế, đợi đến khi tan học, Lâm Nhụy liền trốn đi theo phía sau Phó Duẫn Thừa tới văn phòng của anh.

"Giáo sư, em gần đây sinh bệnh nên có xin nghỉ vài ngày, thế cho nên chậm trễ mấy tiết, có nội dung ở vài chỗ không nghe hiểu, em có thể nhờ thầy giảng lại riêng cho em không?"

Lâm Nhụy đứng ở trước mặt Phó Duẫn Thừa, một bộ váy liền áo màu trắng, cô cười vô cùng thuần lương ngoan ngoãn.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Lục Trạch thật tra, nhân tình thật kiêu ngạo.

Mọi người mau tới khiến trách đôi cầu nam nữ này đi hử!

Kẻ thứ 3 quá đáng ghê! (tuy rằng đây là một quyển truyện viết về kẻ thứ 3)

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Lời editor: Huhu em trả chương nè, sau hồi em qa dị ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Yêu tinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Va

Beta: Ami

Hôm nay, Phó Duẩn Thừa mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần tây đen, dáng người thon dài, anh tuấn tuyệt luân.

Biểu tình trên gương mặt kia vĩnh viễn là nhàn nhạt, giống như sẽ không vì bất luận chuyện gì mà động dung.

Lại lần nữa nhìn thấy Phó Duẩn Thừa, Lâm Nhụy có loại ảo giác dường như đã trải qua mấy đời.

Không lâu trước đây, cô còn đang chua xót thống khổ vì người đàn ông này, cầu mà không được. Còn hiện tại, lại giống như đã nhận ra rất nhiều điều, đã có thể bình tĩnh đối đãi một chút.

Lúc cô nhìn chăm chú vào Phó Duẩn Thừa thì Phó Duẩn Thừa cũng đang nhìn cô.

Không ngờ rằng Lâm Nhụy sẽ chủ động tới tìm anh, anh có chút kinh ngạc.

Cô ngoan ngoãn đứng ở trước mặt anh, mi mắt cong cong, nhìn quanh rục rờ.

Tốt đẹp đến mức làm anh vốn tưởng rằng trái tim đã bình tĩnh tịch mịch của mình lại lần nữa nổi lên gợn sóng.

Khi nghe Lâm Nhụy nói cô sinh bệnh, Phó Duẩn Thừa cả kinh, sắc mặt thay đổi.

"Bệnh gì? Nghiêm trọng không, uống thuốc chưa?"

Ý thức được ngữ khí của mình quá mức cấp bách, Phó Duẩn Thừa hơi hoãn giọng nói lại rồi do dự hỏi: "Em... Thân thể em đã khá hơn chút nào chưa?"

Những câu hỏi liên tiếp này, Lâm Nhụy cũng không biết nên trả lời câu nào.

Nhưng chung quy vẫn có một dòng cảm xúc ấm áp đang chảy xuôi trong lòng cô.

Trong lòng Phó Duẩn Thừa vẫn còn có cô.

Ánh mắt Lâm Nhụy lập loè, trả lời một câu khái quát: "Không có việc gì, chẳng qua là gặp chút vấn đề nhỏ."

"À đúng rồi, giáo sư, có thể cho em đi vào trong phòng rồi nói không?"

Đột nhiên nhìn thấy cô nên khó tránh khỏi nỗi lòng phức tạp, Phó Duẩn Thừa hơi chút do dự xong liền để cho Lâm Nhụy vào văn phòng.

Nói thật, Lâm Nhụy đột nhiên tới tìm anh, trong nháy mắt làm lòng anh vui sướng lên, nhưng mà, cô mở miệng đóng miệng đều gọi anh là giáo sư, bởi vì vậy mà phần vui sướng bị cọ rửa không còn một chút nào.

Thật sự là đường ai nấy đi sao...

Anh cười khổ trong lòng, vì sao vẫn không bỏ xuống được vậy?

Nội tâm Phó Duẩn Thừa gợn sóng, Lâm Nhụy sẽ không biết, hôm nay, cô chủ động tìm đến Phó Duẩn Thừa là có một việc rất "Quan trọng".

Cô cực kỳ tự nhiên kéo ghế dựa ngồi ở bên cạnh bàn làm việc của Phó Duẩn Thừa ra ngồi rồi mở sách giáo khoa trong lòng ngực ra, chỉ vào một bài

trong đó nói: "Giáo sư, đề này em vẫn còn chưa hiểu lắm."

Phó Duẩn Thừa nhìn vào, chính là một tài liệu phân tích lịch sử, nội dung đề cập tương đối khó, khó trách cô không hiểu được.

Chỉ có điều là, đối với anh mà nói thì đề bài này không là cái gì.

Đề cập đến việc học, Phó Duẩn Thừa vứt bỏ tạp niệm, thái độ đoan chính bắt đầu giảng giải cho Lâm Nhụy: "Đề này nó có hai mặt, chúng ta có thể làm từ..."

Phó Duẩn Thừa ở chỗ này đỉnh đạc giảng giải, Lâm Nhụy cũng nghe thập phần nghiêm túc, nâng má vừa nghe vừa cố nhớ mà ghi lại.

Trong quá trình Phó Duẩn Thừa giảng đề, Lâm Nhụy lại phát huy đầy đủ ưu điểm của một học sinh tốt, không ngừng dò hỏi vấn đề mới, sau đó Phó Duẩn Thừa lại trả lời.

Vì thế, vốn dĩ một bài có thể làm xong trong 10 phút, đã kéo dài đến gần nửa tiếng mới xong.

Nhưng Phó Duẩn Thừa cũng không cảm thấy một chút phiền chán, thậm chí hy vọng thời gian trôi chậm một chút, để hai người được ở chung trong chốc lát.

Nói xong đề mục, Phó Duẩn Thừa lưu luyến hỏi: "Còn có vấn đề gì khác nữa không?"

Lâm Nhụy trả lời đến thập phần lễ phép. "Hết rồi, cảm ơn Phó giáo sư."

Cô khách sáo làm trong lòng Phó Duẩn Thừa dâng lên một cảm giác không khoẻ, từ khi nào mà hai người lại trở nên xa lạ như vậy?

Đặc biệt là khi anh nhìn đến Lâm Nhụy đang thu thập sách giáo khoa, nội tâm anh không khỏi có loại cảm giác buồn bã mất mát.

Phải đi rồi đúng không?

Phó Duẩn Thừa muốn nói chút gì đó, anh giật giật môi, nhưng đến khi mở miệng lại biến thành một từ "Àn" đơn giản.

Ngay cả chính anh cũng nhận không được mà phi nhỏ bản thân mình yếu đuối đến như vậy.

Anh âm thầm mất mát.

Không nghĩ tới, Lâm Nhụy thu thập sách giáo khoa xong cư nhiên không trực tiếp đi liền mà vẫn ngồi ở trên ghế như cũ, cô cười ngọt ngào: "Phó giáo sư, em có chút khát nước, thầy có thể rót cho em một ly nước được không?"

"Àn? Được."

Phó Duẩn Thừa sững sốt.

Anh ra về bình tĩnh đứng dậy, đi tìm cái ly để rót nước.

Có lẽ là cảm xúc trong lòng quá mức kích động, thế cho nên trong lúc đứng dậy, anh suýt chút nữa đã đụng đổ luôn ly nước mà ngày thường mình hay để đó.

Phó Duẩn Thừa như vậy, thoát nhìn ngu ngốc một cách đáng yêu.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, Phó Duẩn Thừa ngày thường cao lãnh cư nhiên còn có một mặt như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Lâm Nhụy vừa cảm thấy hạnh phúc lại vừa có chút chua xót.

Thấy Phó Duẩn Thừa đang khom lưng lấy cái ly chỉ dùng một lần, anh đưa lưng về phía cô, Lâm Nhụy nhân cơ hội cầm điện thoại đang đặt trên bàn của anh...

Một phen động tác này cực nhanh, chờ đến lúc Phó Duẩn Thừa đưa ly nước cho cô thì cô đã trả điện thoại đi động lại chỗ cũ.

Hiện giờ, chỉ kém một bước cuối cùng, cũng là bước mấu chốt nhất.

Lâm Nhụy tiếp nhận ly nước xong nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Dòng nước mát làm cô dễ chịu, cánh môi đỏ hồng còn đọng một chút nước.

Sau đó, cô liếm liếm môi rồi để lộ ra một nụ cười yêu mị.

Tựa như một yêu tinh câu hồn đoạt phách.

"Phó giáo sư, thầy còn nhớ rõ lúc trước tại gian phòng này, thầy đã làm em như thế nào không?"

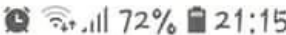
Cô nói.

Tác giả có chuyện nói:

A a a a tra quá, đột nhiên phát hiện, nam chủ nữ chủ đều biến thành kỹ nam, kỹ nữ hết rồi. Chán ghét quá (͡° ͜ʖ ͡°)

(͡° ͜ʖ ͡°) (͡° ͜ʖ ͡°) (͡° ͜ʖ ͡°) ~

Hôm nay Ami sẽ chỉ các bạn cách để vào watt được bình thường trên điện thoại khi watt bị lỗi nhé >< Đầu tiên là các bạn cần tải ứng dụng VPN như hình sau rồi bật lên là sẽ vào đc watt như thường nhé >< rất dễ dàng đúng không ><

VPN Đổi IP - Vượt Tường Lửa, Bỏ Chặn Website

Machelle Russaw

Công cụ

GỖ CÀI ĐẶT

MỞ

Chứa quảng cáo • Mua hàng trong ứng dụng

năng mới ●

hết lần cuối 21 thg 2, 2019

VPN app with NEW version 211, NEW feature and better connect!

Xếp hạng ứng dụng này
Cho người khác biết suy nghĩ của bạn

Viết bài đánh giá

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Giáo sư, thầy có thể làm em thêm một lần nữa không?

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Đổi mặt với lời nói kinh thể hải tục này của Lâm Nhụy, hô hấp của

Phó Duẩn Thừa cứng lại, ngay cả đại não cũng có chỗ trống trong nháy mắt.

Là anh nghe lầm sao?

Lời Lâm Nhụy nói có thể coi là tương đương với việc trần trụi trực tiếp. Cái chữ "lầm" kia, phối hợp với tươi cười mị thái mọc lan tràn, không chỉ không có vẻ thô tục mà ngược lại còn làm cho Phó Duẩn Thừa trong giây lát liền nhớ tới lần hai người tiếp xúc thân mật trước đó.

Vượt qua điểm mấu chốt của đạo đức, trận dây dưa thân thể điên cuồng không màng tất cả đó.

Anh làm cô.

Tại trong văn phòng nho nhỏ này.

Trên bàn, trước cửa sổ, dựa vào tường, thử hết các tư thế.

Anh tận tình rong ruổi ở trên thân thể Lâm Nhụy, tiếng rên rỉ nhỏ vụn của cô, mồ hôi đầm đìa, cùng nhau trầm luân ở bên trong dục vọng...

Tất cả dường như mới xảy ra ngày hôm qua.

Phó Duẩn Thừa cảm giác hạ thể của bản thân có một dòng nhiệt lưu đang tăng vọt, anh gian nan áp chế dục vọng nóng bỏng kia.

"Em nhắc... Đến chuyện đó làm gì?"

"Không có gì." Lâm Nhụy trả lời nhẹ nhàng.

"Chỉ là đột nhiên nhớ tới giáo sư lần đó làm em thật sướng, suýt chút nữa liền đi đường cũng không được, giáo sư đúng là quá lợi hại."

Lâm Nhụy vừa khen vừa hí mắt, ánh mắt chưa đã thêm, như là đang hồi tưởng dư vị trong tình cảnh ngay lúc đó.

Chỉ nghe cô nhẹ giọng thuật lại: "À đúng rồi, giáo sư còn nói tiểu huyết của em là tiểu huyết nộn và chảy nhiều nước nhất mà thầy từng thấy qua a, hút thầy thật chặt, hận không thể làm chết tiểu tao hóa là em đây đâu... Ân, thầy còn nhớ rõ sao, Phó... giáo... sư?"

Ở trong ánh mắt hài hước của Lâm Nhụy, Phó Duẩn Thừa xấu hổ không còn chỗ nào để trốn.

Những lời nói dâm đẳng này, xác thật là anh lúc ấy đắm thọc đặc biệt sáng khoái nên đã nói không lựa lời.

Nếu trong ngày thường, anh tuyệt đối sẽ không có khả năng nói ra những lời này. Nhưng hiện tại lại bị Lâm Nhụy thuật lại một chữ cũng không sai, khiến mặt anh đỏ bừng.

Hơn nữa, cổ tinh lại được phát ra từ cái miệng nhỏ hồng hồng của Lâm Nhụy, thật quá dụ hoặc.

Dục vọng dưới háng đang ồn ào náo động, anh mở miệng, thanh âm mất tiếng: "Thế cho nên?"

"Thế cho nên a..."

Lâm Nhụy chậm rãi kéo dài âm điệu, ánh mắt lướt qua vật căng phồng ở giữa quần tây của Phó Duẩn Thừa rồi cười càng thêm vui sướng.

Vừa dâm đẳng vừa quyến rũ.

"Giáo sư, thầy có thể làm em thêm một lần nữa không?"

"..."

Trả lời Lâm Nhụy là một mảnh trầm mặc, còn thêm, tiếng thở dốc thô nặng của người đàn ông.

Dục vọng rõ như ban ngày.

Lâm Nhụy nhẹ vận vòng eo, mỉm cười đến gần Phó Duẩn Thừa...

Mà trên bàn làm việc, một chiếc di động màu đen lặng yên không một tiếng động nằm ở nơi đó.

Nếu có người mở lên nhìn thì liền sẽ phát hiện, trên màn hình di động giờ phút này biểu hiện đang trong cuộc trò chuyện.

Đối tượng trò chuyện —— Thẩm Lam.

.....

Hôm nay vốn hẳn là một ngày bình thường mà lại thoải mái.

Lúc nhận được điện thoại của Phó Duẫn Thừa, Thẩm Lam đang nằm ở trên sofa xem TV.

Cô đắp nệm nạ, trên bàn còn bày trái cây cùng đồ ăn vặt mà cô thích, cực kỳ khoái hoạt.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Lam đã xin công ty cho kéo dài kỳ nghỉ, bởi vậy nên cô có thể vô cùng an tâm ở nhà, cùng chồng chung một chỗ, thuận tiện chuẩn bị mang thai.

Cuộc hôn nhân bất hạnh của cô em họ đã gõ một hồi chuông cảnh báo cho Thẩm Lam. Chồng cô ưu tú như vậy, lỡ một ngày nào đó thật sự bị hồ ly tinh bên ngoài sấn hù mà nhập câu đi thì sao a?

Không phải không tin chồng mà chỉ là có câu nói gọi là nữ truy nam cách một tầng sa, cô đi công tác dài ngày ở bên ngoài, thời gian trôi qua lâu, ai có thể bảo đảm chồng cô sẽ không tâm động với người khác?

Thế cho nên, vẫn là trước tiên ở nhà giữ gìn tình cảm với chồng, sinh con xong rồi lại nói tiếp chuyện khác.

Cô hiểu biết chồng mình, Phó Duẫn Thừa đáng tin cậy hơn so với tên xấu xa Lục Trạch - chồng em họ cô kia. Nếu thực sự có con thì gia đình này liền tính là chân chính mưa gió không ngã, đến lúc đó, cô lại yên tâm đi công tác cũng không muộn.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là, chồng cô mỗi ngày đều phải đi làm, sau khi trở về nhà thì cũng vẫn luôn ngâm mình ở trong phòng đọc sách. Tần suất làm tình của hai người họ trong khoảng thời gian này ít ỏi không có mấy.

Cũng may, Thẩm Lam cũng không hề coi trọng chuyện làm tình nên không hề để ý, cô còn đang trong giai đoạn chuẩn bị trước khi mang thai. Ngày thích hợp để mang thai vẫn chưa tới, thế cho nên cô cũng không vội.

Trong TV đang truyền phát cảnh nam chính thâm tình cầu hôn nữ chủ.

Phim truyền hình với khuôn sáo cũ, nhưng dùng để giết thời gian vẫn là một lựa chọn không tồi.

Thẩm Lam lười biếng dùng một tay tiếp điện thoại, đôi mắt lại không hề rời khỏi màn hình.

"Alo, ông xã?"

Vốn tưởng rằng chồng có chuyện gì muốn nói, ai ngờ rằng sau khi kết nối điện thoại, bên trong không ai nói chuyện, một mảnh trầm mặc.

Nhưng trong mơ hồ, lại có thể nghe được tiếng bước chân của người đi đường cùng một ít tạp âm.

Quả thực là không thể hiểu được.

Hẳn là chồng cô không cẩn thận ấn sai nút gọi a.

Thẩm Lam bĩu môi, đang định cắt đứt cuộc trò chuyện.

Nhưng mà liền ở ngay lúc cô định tắt điện thoại thì bên tai đột nhiên vang lên một giọng nữ rõ ràng.

Thanh âm kia dịu dàng, tinh tế nhu nhu, cho dù cách microphone cũng có thể cảm nhận được phần mỉa ý kia.

Mà nội dung của câu nói kia càng làm cho khóe mắt Thẩm Lam muốn nứt ra.

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng nữ dịu dàng kia nói:

"Phó giáo sư, thầy còn nhớ rõ lúc trước thầy làm em như thế nào ở trong văn phòng này không?"

...

"Phanh" một tiếng, Thẩm Lam hung hăng ném chiếc điều khiển từ xa trên tay hướng về phía TV.

Hình ảnh nam nữ chính thâm tình chân thành ôm nhau trên TV lập lòe, thực nhanh biến thành màn hình đen.

Màn hình TV với tốc độ mất thường có thể thấy được trở nên rách nát, ở giữa xuất hiện một lỗ thủng to, kéo dài ra tứ phía tạo thành một cái mạng nhện.

Thẩm Lam ngay lập tức đứng dậy, lật mặt nạ xuống rồi xanh mặt đi hướng cửa...

Theo cánh cửa bị mạnh mẽ đóng cái rầm, trong phòng khách lại khôi phục về tĩnh mịch khi không có người.

Chỉ có TV màn hình đen vỡ nát là cuộc đối thoại ngọt ngào của nam nữ chủ ở bên trong vẫn còn đang tiếp tục.

"Tiểu Như, anh sẽ cho em một gia đình hạnh phúc, yêu em suốt đời suốt kiếp, mãi không thay lòng!"

Giống như đang trào phúng cái gì đó.

.....

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Học bà tác giả, từ h ai chê truyện hay gì gì thì cũng sẽ bỏ ngoài tai và edit tiếp, nhưng mong là các bạn cmt phê bình có văn hóa chút, đừng cmt chê bai tục tũn nhè ahiihi ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Ăn côn thịt, uống sữa bò

Edit: Va

Beta: Ami

Lúc này, gian văn phòng nho nhỏ này lại đang dạt dào xuân ý.

Lâm Nhụy ngồi xồm xuống, tay nhỏ đặt nơi chính giữa quần tây của Phó Duẩn Thừa rồi nhẹ nhàng vuốt ve.

Từng chút từng chút, cách lớp vải dệt đào quanh vòng vòng trên dưới, hết sức khiêu khích.

Chỉ chốc lát sau, chỗ vốn đã căng phồng lên kia lại càng tăng lớn thêm, vừa nóng vừa cứng, hình dạng hiện ra.

Mà Phó Duẩn Thừa đang dựa trên bàn làm việc, rũ mắt, ánh mắt thâm trầm.

Anh đã đoán được Lâm Nhụy muốn làm cái gì.

Ngực hơi hơi phập phồng, bên trong giống như có ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt.

Lửa này, theo động tác của cô gái dưới thân mà có xu thế càng thêm tràn đầy.

Nếu nói lần đầu tiên khi hai người làm tình, Phó Duẩn Thừa là bị Lâm Nhụy dụ hoặc và bị dục vọng khống chế, thế thì thì trước lạ sau quen, có một thì sẽ có hai.

Hường qua một lần mỹ vị, tất nhiên sẽ nhớ mãi không quên, huống chi, yêu là từ từ mà bộc phát, hiện giờ thì tất cả bao hàm trong một chữ "Tình".

Trong lòng Phó Duẩn Thừa nghiền Lâm Nhụy, anh biết rõ có một số việc không nên, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện làm.

Vì như hiện tại, Phó Duẩn Thừa không thể không thừa nhận, anh đang chờ mong động tác kế tiếp của Lâm Nhụy.

Còn Lâm Nhụy, dưới ánh nhìn chăm chú của người đàn ông, cô dùng ngón tay linh hoạt cời bỏ dây lưng cùng khóa kéo quần tây.

côn th* bị quần lót xám gắt gao bao vây thành một cụm hiện ra ở trước mắt, tựa như một cây bàn ủi, để lộ ra hình dạng dữ tợn cực lớn, chỉ đợi phá tan hoàn toàn trở ngại thì sẽ xuất hiện chính chu ở trước mặt cô.

Xoang mũi Lâm Nhụy thậm chí có thể ngửi được hương vị táo tanh thuộc về hormone đàn ông.

Cô hơi hơi mỉm cười.

Cúi đầu, hàm răng tuyết trắng nhẹ nhàng cắn khoá kéo quần tây rồi kéo xuống.

Chậm rãi kéo xuống từng chút từng chút một...

Theo sắc vải dệt màu xám bị tuột xuống, thứ đồ vật thần bí được bao vây ở bên trong cũng từng chút một lộ ra.

Bên trong mảnh đen nhánh là bụi cò rậm rạp, còn th*t màu đỏ tím thuộc về đàn ông trưởng thành vừa thô vừa dài, cao cao dựng đứng, đỉnh quy đầu cực lớn còn phỉếm ánh sáng bóng.

Nếu là một cô gái bình thường chưa hiểu chuyện đời, thấy còn th*t như vậy thì sẽ rất sợ hãi.

Nhưng Lâm Nhụy thì lại khác, cô thật sâu biết được người đàn ông có được cây còn th*t như vậy, sẽ mang đến cho phụ nữ cảm giác vui sướng mất hồn cỡ nào.

Cây còn th*t trước mắt này, thật là phá lệ mỹ vị ngon miệng.

Chỉ mới nhìn thôi mà Lâm Nhụy đã nhịn không được nuốt nuốt nước miếng.

Lâm Nhụy dùng tay nâng niu cây gây lớn nóng cháy như lửa, động tác không vội vã.

Cô ngược khuôn mặt nhỏ thanh thuần kia lên, kiều thanh kiều khí trung cầu ý kiến của Phó Duẩn Thừa. "Giáo sư, học sinh rất muốn ăn còn th*t lớn của giáo sư, có thể cho học sinh ăn không?"

Giọng điệu nói chuyện phá lệ lễ phép, giống như nếu Phó Duẩn Thừa không đồng ý, cô sẽ thực sự không ăn.

Lời này thật sự quá táo bạo.

Tiếng hít thở của Phó Duẩn Thừa bỗng nhiên nặng hơn chút, anh nuốt chút nữa một hơi cũng không thở ra được.

Phó Duẩn Thừa nhìn về phía Lâm Nhụy, anh phát hiện trong cặp con ngươi thủy nhuận kia hiện một tia giáo hoạt, tựa hồ đang muốn chê cười anh.

Anh phát hiện, cô đã thay đổi.

Không còn là ánh mắt ngưỡng mộ thiên y bách thuận nhìn anh như lúc trước, ngược lại trở nên giống như một con tiểu hồ ly giáo hoạt, hài hước chơi đùa cùng anh một hồi.

Phó Duẩn Thừa không thể nói loại cảm giác này là tốt hay là xấu.

Anh hít vào một hơi thật sâu, sau đó lại chậm rãi thở ra.

Nếu Lâm Nhụy muốn như vậy, anh phải phối hợp mới đúng.

Phó Duẩn Thừa cau mày, mở miệng: "Một khi ăn còn th*t lớn của giáo sư thì phải ăn hết, không được nhổ ra, em xác định còn muốn ăn sao?"

Giọng nói anh trầm thấp, mắt tiếng, ngữ khí tựa như ngày thường khi đối mặt với học sinh đi học, thập phần đứng đắn nghiêm túc.

Chỉ là khi lắng tai nghe, có thể là bởi vì ngày thường không có nói những lời này nên vẫn cảm thấy có chút mất tự nhiên mà run rẩy.

Lâm Nhụy chớp chớp mắt, xem ra Phó giáo sư cũng chậm rãi trở nên "Hư hỏng"...

Trên mặt cô nở nụ cười quyến rũ.

"Giáo sư yên tâm, học sinh nhất định sẽ ăn xong, còn muốn uống cạn toàn bộ sữa bò ở bên trong."

Nói xong, cô cũng liền hành động.

Tay nhỏ nghịch ngợm búng búng quy đầu, chọc còn th*t không an phận mà nhảy lên, mả mắt thắm ra chất lỏng tinh lượng trong suốt.

Lâm Nhụy cúi đầu, khẽ mở môi đỏ, liếm liếm chất lỏng.

Đầu lưỡi truyền đến cảm giác tanh tanh.

Cô dùng một tay nhỏ cầm còn th*t, không ngậm vào, mà là dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm một đường dọc theo theo mả mắt kéo dài xuống, khẽ liếm thân gầy, ngay cả hai cái trướng lớn dưới còn th*t cô cũng không buông tha.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ bên ngoài của còn th*t lớn màu đỏ tím đã bị nước miếng của Lâm Nhụy tròng lên một tầng ánh sáng bóng.

còn th*t lớn tựa hồ càng thêm hưng phấn, nhếch thêm cao, ần ần còn có thể thấy gân xanh bên trong đang nhảy lên.

Lâm Nhụy vốn còn muốn tiếp tục chậm rãi chơi trong chốc lát nữa thì Phó Duẩn Thừa lại thờ gấp thúc giục nói: "Nó chờ không kịp."

Thôi được rồi.

Dù sao thì lần này Lâm Nhụy cũng ngoan ngoãn ngậm lấy quy đầu, miệng cô cực lực mở ra đến mức lớn nhất có thể rồi chậm rãi cắn nuốt còn th*t vào từng chút một.

Nhưng bởi cây côn th*t trước mắt này quá lớn nên cho dù cô đã thập phần nỗ lực, nhưng vẫn còn gần một nửa thân gậy ở bên ngoài.

Lâm Nhụy dùng miệng liếm mát còn th*t Phó Duẩn Thừa từ trên xuống dưới, một tay cô cầm phần côn th*t phía dưới không ngậm hết, còn tay kia thì vuốt ve hai viên trứng lớn.

Cuối cùng cũng an ủi đều hai bên.

Cô tiếp tục quy đầu, dùng đầu lưỡi chọt chọt lỗ nhỏ ở phía trên, hoặc là hung hăng mà hút nó, động tác đôi tay cũng không ngừng, khoe miệng vũ mị kêu lên: "A... Ăn rất ngon... Rất thích ăn côn th*t lớn của giáo sư... A..."

Tiếng rên rĩ của cô phối hợp với động tác truyền vào lỗ tai anh kích thích đến như vậy, khoái cảm dưới thân thay nhau nổi lên, Phó Duẩn Thừa vươn một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Lâm Nhụy, thần sắc hoảng hốt.

Nghe được tiếng hít thở càng lúc càng thêm thô nặng cùng với tiếng thở dốc của Phó Duẩn Thừa, cảm giác được côn th*t trong miệng cũng càng phình lớn hơn, Lâm Nhụy ăn trong chốc lát, không khỏi thả chậm tốc độ lại, miệng cô có chút mỏi.

Cô nũng nịu nói: "Giáo sư... côn th*t của thầy... Thật lớn... Học sinh sắp... Sắp ngậm không được nữa..."

Phó Duẩn Thừa trầm giọng nói: "Tao hóa, là em nói muốn ăn côn th*t lớn của thầy, ngậm không được cũng phải dùng sức ngậm!"

Nói rồi anh dùng sức ấn đầu Lâm Nhụy xuống một chút, trong nháy mắt, một đoạn côn th*t lớn vốn dĩ còn dư ở bên ngoài lại thật sâu cắm vào trong yết hầu của Lâm Nhụy.

Cái này là thật sự rất sâu.

Miệng Lâm Nhụy không khép được, khoe miệng không ngừng có nước miếng trong suốt chảy xuống, cô cực lực há to miệng, phối hợp với tốc độ hung mãnh thọc vào rút ra trong miệng cô của Phó Duẩn Thừa, thật kích thích.

Thọc vào rút ra mấy chục cái, ngay lúc miệng Lâm Nhụy đều đã tê rần, bỗng nhiên cảm giác thân thể của Phó Duẩn Thừa cứng đờ, ngay sau đó, một dòng tinh dịch âm áp tràn đầy bắn vào trong khoang miệng cô...

"Ngô..." Lâm Nhụy hừ nhẹ một tiếng, cổ họng hoạt động, nuốt toàn bộ tinh dịch vào.

Uống xong, Lâm Nhụy không quên dùng đầu lưỡi liếm sạch sẽ chất lỏng còn vương bên khoé miệng.

Trong không khí nổi lên một cỗ hương vị tanh nồng.

Phó Duẩn Thừa nhìn chăm chú vào động tác của Lâm Nhụy, côn th*t mới vừa bắn qua vốn có chút mềm nhũn lại lần nữa ngẩng đầu lên.

Lâm Nhụy nhìn cây côn th*t tinh thần phấn chấn kia rồi để lộ ra một cái mỉm cười có điều ám chỉ.

"Giáo sư, hương vị sữa bò vừa rồi rất đặc, có phải lâu rồi thầy chưa làm không?"

Án ngôi sao và cmt ủng hộ dy nà, 2 ngày nay Ami hơi bận vs đt gấp chút trực trực nên hnay tạm up đây thôi < Có gì bù sau nhé moazz moazz >

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Em tình tôi nguyện

Edit: Va

Beta: Ami

Lâm Nhụy vốn chỉ là thuận miệng hỏi, ai ngờ vừa nói xong thì liền thấy sắc mặt của Phó Duẩn Thừa có chút mất tự nhiên, sau đó, cô liền biết phỏng chừng cô đã đoán đúng.

Chẳng phải lúc trước Phó Duẩn Thừa rất yêu vợ anh sao, hiện giờ Thẩm Lam vẫn luôn ở nhà, theo lý thuyết thì bọn họ sớm đã làm không ít vận động ở

trên giường mới đứng.

"Giáo sư, ở nhà, thầy làm vợ mình giận sao??" Lâm Nhụy kinh ngạc.

Chịu không nổi ánh mắt tràn đầy tò mò hứng thú của Lâm Nhụy, Phó Duẩn Thừa ho nhẹ một tiếng, xấu hổ quay mặt qua chỗ khác.

Bên tai ầm ầm đang đồ lên.

Bảo anh trả lời như thế nào...

Chẳng lẽ bảo anh nói với Lâm Nhụy, khi anh đối mặt với vợ mình thì luôn mãi nhớ đến cô, căn bản nhắc không nổi hứng thú làm tình, trong khoảng thời gian này vẫn luôn trốn trong phòng đọc sách để tránh né việc sinh hoạt vợ chồng sao?

Cũng may là Lâm Nhụy biết Phó Duẩn Thừa da mặt mỏng nên không tiếp tục truy vấn.

Trầm mặc chính là câu trả lời tốt nhất.

Sau khi nhận được đáp án, Lâm Nhụy thật cao hứng.

Cô đứng dậy, câu lấy cằm Phó Duẩn Thừa, môi đỏ khắc trên môi mỏng thật sâu.

Bắt đầu một nụ hôn tràn miên nhiệt liệt...

Lưỡi nhỏ của cô nghịch ngợm quăn lầy lưỡi Phó Duẩn Thừa rồi cùng nhau múa, đầu lưỡi chống đầu lưỡi, trao đổi nước bọt...

Cuối cùng, hai người đều thở hồng hộc.

Lâm Nhụy giống con cá đang khát khô, dính sát vào người Phó Duẩn Thừa, hơi thở không đều nói: "Đây là quà khen thưởng cho thầy."

Phó Duẩn Thừa vươn cánh tay ôm cô, nghe vậy xong hôn cô thêm một cái.

"Cảm ơn, tôi rất thích." Anh thấp giọng nói.

"Còn có thứ càng thích hơn, thầy có muốn nhận hay không?"

Thanh âm của Lâm Nhụy quyến rũ, đôi mắt hơi hơi ngập nước kia nhộn nhạo xuân tình.

Mà tay cô, đang đặt ở trên vị trí "Quan trọng" của anh.

côn th*t anh bị cô nắm chặt chẽ, tính ám chỉ mà néo néo.

Chỉ nghe Phó Duẩn Thừa kêu lên một tiếng, anh cắn răng: "Muốn!"

Nói năng có khí phách vừa dứt thì...

Hạ thê có cổ nhiệt ý bùng bùng đang thiêu đốt, xôn xao náo động, nóng đến cả người anh đều sắp nổ tung.

Muốn!

Sao lại không muốn cơ chứ?!

Vốn chính là trong lòng khát vọng cô đã lâu.

Phó Duẩn Thừa mới vừa dứt lời, côn th*t lớn bị Lâm Nhụy nắm trần trụ ở trong tay lại nhanh chóng phình to thêm một vòng, chiến ý nghiêm nghị.

Lâm Nhụy cười khê, không nhanh không chậm cỡi bỏ váy liền áo màu trắng trên người.

Vòng eo tình té mềm mại, bụng nhỏ phẳng lì, hai chân thon dài, quá hoàn mỹ.

Mà cặp vú lớn trắng như tuyết ở trước ngực kia, càng là đẹp đẽ loá mắt, làm người vừa nhìn thì liền muốn hôn lên núm vú hồng hồng ở trên, muốn nắm hai bên vú trong tay rồi chậm rãi thưởng thức.

Đây là một thứ có thể dụ dỗ dục vọng của đàn ông dễ như trở bàn tay.

Lúc trước, Phó Duẩn Thừa chính là bị thân thể này quyến rũ, hiện giờ, tâm hồn lại lần nữa vì cô mà mê muội.

Suy nghĩ rối rắm và giây giụa sớm đã bị vứt ra sau đầu, buổi tối hôm đó, khi anh nói ra lời muốn nói ở trong lòng cho Lâm Nhụy thì anh cũng đã hăm sâu vào.

Mê luyến thân thể của cô, cho tới bây giờ là tất cả.

Bao gồm cả việc sở hữu cô.

Tình cảm trong mắt Phó Duẩn Thừa, thâm trầm làm lòng người kinh sợ.

Anh vòng tay ôm eo nhỏ của Lâm Nhụy rồi kéo cô vào trong lòng ngực, trời đất quay cuồng một trận, sau đó, vị trí của hai người đã thay đổi.

Lâm Nhụy ở dưới, anh ở trên.

Một tay anh chống bên cạnh Lâm Nhụy, từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt rất sâu, sâu đến nỗi làm Lâm Nhụy cảm giác bản thân gần như cũng sắp bị hút vào trong vực sâu đó.

Lần đầu, thấy Phó Duẩn Thừa cường thế như vậy,

Lâm Nhụy cong môi cười, đang muốn nói chuyện thì lại bị Phó Duẩn Thừa đánh gãy.

Phó Duẩn Thừa cúi đầu ngậm môi cô.

Hung tợn như sói đói, nghiền ma, gặm cắn.

Lại như là mưa rền gió dữ mãnh liệt, cuồng dã đánh vào trên người Lâm Nhụy.

Tay anh cũng không nhàn rồi, trượt qua xương quai xanh của Lâm Nhụy xuống đến hai luống tuyết trắng kia, bàn tay to nắm một bên rồi tinh tế vuốt ve.

Móng tay cái thỉnh thoảng lướt qua núm vú, đem đến cho Lâm Nhụy một trận rùng mình như có dòng điện chạy qua.

Vừa tô vừa ngửa.

Đặc biệt là tiểu huyết mẫn cảm, cũng bởi vì Lâm Nhụy động tình mà trào ra một bãi chất lỏng đậm nỉ trong suốt, nhỏ giọt ở trên bàn làm việc lạnh lẽo.

Lâm Nhụy ưm một tiếng, không thỏa mãn mà vịn vẹo thân hình quyến rũ.

"A... Ách a... Muốn côn th*t lớn... Cắm vào bên trong.."

"Nhanh lên... Ngửa quá..."

Cảm giác hư không mãnh liệt nơi hạ thể tra tấn Lâm Nhụy, cô híp đôi mắt quyến rũ lại nhìn anh.

Trong mê mẫn, cô nhìn thấy trên mặt Phó Duẩn Thừa lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Bất đồng với dĩ vãng lãnh đạm cùng khắc chế.

Ngược lại là mang theo một tia ôn nhu phát ra từ đáy lòng.

"Tôi sẽ thỏa mãn em."

Anh trầm thấp nói.

Ngay sau đó, Lâm Nhụy cảm giác được một vật cứng rắn cực lớn để ở trước tiểu huyết của cô.

Cây côn th*t lớn mà cô khát vọng, đang phá vỡ hai bên mảnh cánh hoa ướt nhẹp, tư thế như chẻ tre, vọt thẳng một đường vào trong lãnh địa ẩm ướt.

Rất sâu...

Vào sâu đến linh hồn...

Em tình tôi nguyện.

Anh trong thân thể của cô, hai người hợp lại làm một.

Khoảnh khắc trong nháy mắt này, Lâm Nhụy đạt được thật lớn thỏa mãn.

Vốn định ngừng up và đi ngủ nhưng vì con dân nên lại bon chen beta rồi up thêm một chương ahuhu T^T Đừng trách tui nữa nhé /_

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Đếm ngược thời gian bất gian

Edit: Va

Beta: Su

Phó Duẩn Thừa thọc côn th* t vào thật sâu trong cơ thể Lâm Nhụy rồi lại rút ra.

Anh cúi người ôn nhu ngậm lấy vành tai Lâm Nhụy, hàm răng trắng tinh nhẹ nhàng gặm cắn vành tai nhỏ xinh, nụ hôn nhẹ nhàng như lông chim đụng vào da thịt cô.

Ngứa, hơi thở ấm nóng phun ở trên vành tai mẫn cảm của Lâm Nhụy, làm toàn bộ đại não cô tựa hồ đều nóng lên.

Âm ỉm bị quy đầu thô to của anh cọ xát, mẫn mẫn bị miệng huyết mót vào, tiểu huyết mị hồng không ngừng chảy ra đầm dịch trong suốt, thấm ướt toàn bộ quy đầu.

Cảm giác ngứa trong cơ thể càng thêm khó nhịn.

Lâm Nhụy bắt mẫn trừng mắt nhìn người đàn ông đang đè ở trên người mình: "Thầy cứ mãi cọ tới cọ lui, rốt cuộc là có làm hay không??"

Giờ phút này, cái mà cô đang khát vọng, là một hồi làm tình kịch liệt hung mãnh, chứ không phải là sự ôn nhu gãi không đúng chỗ ngứa như vậy.

Thật không thú vị a.

Biểu tình của Phó Duẩn Thừa có chút bất đắc dĩ.

Thái độ lúc trước khi anh đối diện với thân thể của Lâm Nhụy, thật sự không thể nói là tốt, thậm chí có thể nói là khinh thường.

Nhưng hôm nay, sau khi phát hiện tình cảm trong lòng mình dành cho cô, thế cho nên lần này, anh liều mạng nhẫn nại dục vọng của bản thân, muốn ôn nhu một chút để đền bù thiếu sót lúc trước.

Nhưng mà, Lâm Nhụy lại không cảm kích.

"Được! Tôi đây sẽ bắt đầu!"

Phó Duẩn Thừa trầm giọng nói xong câu đó, hành động cũng bắt đầu.

Anh nhìn Lâm Nhụy, phần hông dùng rất nhiều lực, đột nhiên đâm hướng lên trên.

Lần này, côn th* t thô dài ma xát với vách trong, ngay lập tức đi vào chỗ sâu nhất, gần như mở rộng cửa tử cung non mềm, làm Lâm Nhụy không kịp đề phòng mà "A" một tiếng, thét chói tai.

Đây là chỗ tốt của "Vũ khí" uy vũ thô dài. Dễ như trở bàn tay là liền có thể đâm đến tận cùng bên trong làm phái nữ mất khống chế.

Hành động này của dẫn đến phát ra khoái cảm thật lớn, động tác của Phó Duẩn Thừa không ngừng.

Tần suất rút ra nhanh chóng xong lại cắm vào, động tác đâm thọc càng lúc càng nhanh, làm Lâm Nhụy thoải mái dân kêu không ngừng, thân thể cuộn tròn giống tôm luộc. "A, a... Là chỗ đó... A, quá lợi hại..."

"A... Mạnh quá a... Tiểu huyết mị quá a, quá nhanh rồi Phó giáo sư..."

Cả người Lâm Nhụy bị Phó Duẩn Thừa cắm đến khuấy khuấy vô cùng, hai vú to đầy đặn như bóng nước kịch liệt đong đưa lên xuống. "Không được..."

Tuy rằng rất sướng, nhưng loại cảm giác mất khống chế này thật sự quá khó tiếp thu rồi.

Là do cô đã lâu chưa làm tình sao?

Anh giống như một con dã thú hung mãnh không ngừng khởi xướng tiến công về phía cô. Trong lúc làm tình, Phó Duẩn Thừa được trời sinh càng bá đạo hữu lực hơn một ít so với những người khác.

Hạ thân Lâm Nhụy có loại cảm giác như sắp phun lửa. "Nghỉ một chút... Nghỉ một chút..."

Cô vội vàng nhẹ giọng ngăn cản, hạ thế lại không ngừng khiến cô muốn tè ra ngoài a!

Nhưng Phó Duẫn Thừa lại không nghe theo Lâm Nhụy mà dừng lại, môi mím chặt, trên gương mặt anh tràn đầy thần sắc nghiêm túc. Nếu không phải trên trán đã thấm ra một tầng mồ hôi cùng đôi mắt nồng đậm dục sắc bán đứng anh thì chỉ sợ người khác còn sẽ cho rằng anh đang làm một chuyện cực kỳ quan trọng.

Phó Duẫn Thừa đột nhiên đứng dậy, ôm Lâm Nhụy đi đến một bên sofa hơi thấp chút.

Lúc đi, hạ thế hai người còn gắt gao dán chặt bên nhau, theo Phó Duẫn Thừa nện bước, cơn th*t thô to tiến vào càng sâu.

Vào thật sâu, thậm chí là hơn phân nửa quy đầu đều cắm vào miệng tử cung của Lâm Nhụy.

Trong nháy mắt, vừa ê ẩm vừa căng, còn mang theo chút đau đớn, trên hết là khoái cảm ngập đầu. Lâm Nhụy nhin không được mà run lập cập: "A! Không cần a!"

Khi cô run run đạt đến cao trào thì tiểu huyết run rẩy, một dòng chất lỏng trong suốt vẩy ra, xệt qua một đạo đường cong duyên dáng ở trong không trung.

Thùy dịch nhỏ giọt trên mặt đất, cũng có một ít rơi xuống đùi Phó Duẫn Thừa.

Cô bị làm đến triều xuy.

Lâm Nhụy thở nhẹ một hơi, thân thể còn đang run nhè nhẹ, chưa khôi phục lại từ cơn cao trào.

Nhưng mà mọi chuyện vẫn còn chưa kết thúc.

Có lẽ là bởi vì mới vừa bắn qua một lần nên cây côn th*t lớn trong cơ thể cô vẫn cứng rắn như sắt, còn đang hung hăng đâm thọc.

Hiển nhiên, Phó Duẫn Thừa còn chưa đạt đến thỏa mãn.

Anh đặt Lâm Nhụy ở trên ghế sofa rồi rút ra.

"Kẹp đến suýt chút tôi đã bắn." Phó Duẫn Thừa thờ hờn hờn nói.

Thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Anh xoay người Lâm Nhụy lại, đổi thành tư thế quý bò, hông nhỏ cao cao nhếch lên.

Đây là một tư thế có thể tiến vào rất sâu.

Nếu là bình thường, Lâm Nhụy sẽ rất thích tư thế này.

Nhưng mà, bây giờ...

"A, không được." Cô mới vừa cao trào qua, thân thể bần rùn vô lực, căn bản không chịu nổi cái tư thế thâm nhập vào sâu hơn này.

Lâm Nhụy vội vàng bò lên phía trước, ai ngờ còn chưa có cử động thì đã bị Phó Duẫn Thừa cố định eo nhỏ kéo trở về.

"Đừng nhúc nhích."

"Tôi đã thỏa mãn em rồi, bây giờ đến lượt tôi."

Trong lúc làm tình, đàn ông trời sinh thích hợp để chinh phục phụ nữ. Giọng điệu của Phó Duẫn Thừa mang theo cảm giác bá đạo làm người tự xưng muốn thần phục.

Anh dùng bàn tay to bắt lấy hông nhỏ trắng tuyết của Lâm Nhụy, cây côn th*t căng phình nhếch lên cao ngất, chỗ âm mao nơi quy đầu chỉ đều dính đầy chất lỏng ướt lợc cộc, nhìn màu đỏ tươi lại dữ tợn.

Lâm Nhụy bị giam cầm không thể động đậy, chỉ có thể trở mặt nhìn cây côn th*t lớn làm cô dục tiên dục tử kia lại lần nữa vọt vào bên trong tiểu huyết mình.

Anh tiến rất sâu, mỗi một lần đều đâm vào miệng tử cung, cổ tử cung non mềm bao bọc lấy côn th*t, thân gầy ngăm mình trong tiểu huyết vừa ẩm lại vừa ướt, như là có vô số cái miệng nhỏ đang mút vào cùng lúc, sung sướng đến mức khó có thể nói nên lời.

"A... Tôi từ bỏ... Đủ rồi, đủ rồi..." Lâm Nhụy khóc không ra nước mắt.

Dụ dỗ người đàn ông cầm dục đã lâu thật sự quá đáng sợ, cái này quả thực là tự làm tự chịu a.

Chỉ thấy nơi giao hợp của hai người, huyết thịt đã bị đâm đến trở nên sưng đỏ không chịu nổi, còn th*ít thô to mạnh mẽ cắm vào, khi rút ra cũng kéo theo vách tường thịt hồng bên trong ra một chút...

Giáo sư làm học sinh trong văn phòng, tình cảnh này quả thực rất dâm mĩ.

Phó Duẩn Thừa còn cố tình không chịu ngừng lại.

Trong khi làm tình, Phó Duẩn Thừa đột nhiên nhớ tới lúc trước ở văn phòng, trong lúc vô tình, anh tình cờ chứng kiến Lâm Nhụy cùng Hàn Vũ ngang nhiên làm tình ở dưới cây đại thụ trong vườn trường.

Nam sinh cười ở trên thân thể tuyết trắng của Lâm Nhụy mà rong ruổi, còn th*ít dưới háng không ngừng đâm vào môi âm hộ. Cái miệng đỏ búng của Lâm Nhụy không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mê người, dâm kêu liên tục.

Nhớ đến cảnh tượng đó, cô cũng đã từng vui thích ở dưới thân người đàn ông khác...

Phó Duẩn Thừa híp mắt, đáy mắt mờ mịt dâng lên một tia tức giận.

Ngay sau đó, trên miệng Lâm Nhụy đã nặng nề mà nổi lên dấu tay. "Bang! Bang! Bang! Bang!..." Vừa nhanh lại vừa tàn nhẫn.

"Tôi cùng cậu nam sinh ngày đó, ai làm em sướng hơn?"

Khoái cảm đau đớn trộn lẫn cảm thấy thẹn này khiến Lâm Nhụy hận không thể tìm cái khe đất để chui vào.

Cô không thể hiểu được: "Nam sinh nào?"

Đôi mắt Phó Duẩn Thừa càng thêm dửng dưng đâm vào sâu hơn, thanh âm lạnh băng.

"Ngày đó, ở ngoài vườn trường."

"..."

Lâm Nhụy vừa rên rỉ vừa dùng đầu óc đã trì độn mà nỗ lực hồi tưởng.

Lúc lâu sau, cô rốt cuộc cũng nhớ ra Phó Duẩn Thừa đang nói ai.

Mấy ngày nay, Hàn Vũ xuất ngoại nên cô gần như đã sắp quên người "Bạn trai" trên danh nghĩa này.

Còn nữa, vì sao đàn ông lại thích hỏi loại vấn đề này, lần trước Lục Trạch cũng hỏi như vậy.

Chỉ có điều, lần này, cô không muốn cho Phó Duẩn Thừa nhận được câu trả lời vừa lòng.

"Lục Trạch làm em là sướng nhất." Cô không sợ chết trả lời.

Quả nhiên, Lâm Nhụy cảm giác được thân thể Phó Duẩn Thừa cứng đờ, anh đình chỉ động tác.

Suýt chút nữa đã quên, còn một người nữa cũng có liên quan đến Lâm Nhụy chính là Lục Trạch kiêm chức em rể họ của anh.

Sắc mặt Phó Duẩn Thừa lạnh băng dọa người, không hề hé răng, mà là cắn răng dùng hết toàn lực tiến công vào khu vực mẫn cảm của Lâm Nhụy.

Có một loại khí thế không dìm Lục Trạch xuống thì sẽ không chịu thua.

Trong nháy mắt, Lâm Nhụy đã hối hận vì bản thân quá lảm nhảm.

Trận chiến này kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ...

Không biết sao lại thế này, Phó Duẩn Thừa cứ không chịu bắn, còn Lâm Nhụy lại đã trải qua hai lần cao trào, khắp nơi đều là dâm thủy, trên sô pha cũng ướt đầm.

Đến khi Lâm Nhụy nghĩ mình đã sắp biến thành một vùng nước thì rốt cuộc, "Cứu binh" mà cô chờ cũng đến.

Tiếng giày cao gót thanh thủy dồn dập từ xa tới gần rồi dừng lại ở trước cửa văn phòng.

"Rầm rầm rầm", khi người đến muốn mở cửa thì lại phát hiện cửa bị khoá trái từ bên trong, người đến tựa hồ càng thêm tức giận.

"Phó Duẩn Thừa, em biết anh cùng con tiện nhân kia đang ở bên trong, anh mở cửa ra cho em!"

Lâm Nhụy mắt sáng ngời, tinh thần ngay lập tức phấn chấn lên.

Đến rồi.

Khoảng cách chỉ là một cánh cửa.

Ngoài cửa, Thảm Lam xanh mặt oán hận đập cửa.

Bên trong cánh cửa, cơn th*т thô to của Phó Duẩn Thừa đang cắm ở trong tiểu huyết cô, làm vận động pít-tông kịch liệt nhất.

Một cánh cửa, hai thế giới.

Đấy thừa mí má <> Ahihì <> moazz hnay 1c thôi a vì chương này đã dài lắm rồi ahii <>

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Edit: Va

Beta: Su

Phó Duẩn Thừa rõ ràng cũng nghe được tiếng Thảm Lam gào ở ngoài cửa, nhắm chặt lông mi cao vút.

Đang làm mà bị đánh gãy là khó chịu nhất.

Lý trí đang nhắc nhở anh, lúc này hẳn là nên nhanh chóng buông cô ra rồi dọn dẹp chính tề để che dấu chuyện vi phạm đạo đức mà hai người đã làm. Mặc kệ như thế nào thì Thảm Lam cũng là vợ của anh, đây vốn là anh mắc lỗi trước, nếu anh còn tiếp tục phóng túng thì thể diện của cô chắc chắn sẽ thấp phần khó giữ được.

Nhưng mà cho dù có nghĩ thâm là rút ra khỏi tiểu huyết của cô gái dưới thân, nhưng huyết này thật sự chặt quá mức, mị thịt chặt chẽ bao vây lấy cơn th*т, liếm mút không cho anh rời đi.

Càng quan trọng hơn là, anh vẫn chưa có bản, thật sự là rất luyến tiếc nếu rút ra khỏi tiểu huyết mềm ẩm trơn ướt này.

Trong nháy mắt, Phó Duẩn Thừa đã đưa ra quyết định, hơn nữa là cái quyết định không nên nhất.

Chỉ thấy anh bình tâm, thậm chí là lôi kéo Lâm Nhụy thay đổi tư thế, nghênh diện cuộc chiến tiếp tục vất vả cần cù cày cấy.

Mồ hôi trên mặt anh nhỏ giọt một đường xuống bụng nhỏ bóng loáng của Lâm Nhụy, hạ thể hai người tương liên, thân thể cùng thân thể va chạm phát ra tiếng vang dâm nĩ.

Lâm Nhụy vừa hưởng thụ vừa nhìn không được dùng ngón tay mảnh khảnh chọt chọt ngực Phó Duẩn Thừa. "Aizz, kia gì, vợ thầy tới."

"..."

Phó Duẩn Thừa liếc nhìn Lâm Nhụy một cái, không nói gì. Chỉ có điều rõ ràng là tốc độ nhanh hơn rất nhiều, bàn tay to gắt gao cố định eo cô, hung mãnh tiến công.

Chính chủ giống như người không có việc gì, cô còn nói cái gì đây?

Lâm Nhụy bị từng đợt từng đợt khoái cảm liên tiếp vây quanh, cô chỉ đơn giản tận tình rên rỉ, thanh âm cao ngất, cũng không để bụng đến chuyện người bên ngoài có thể nghe được hay không.

"A... Quá sâu... Sướng quá, em sắp bị thầy... Sắp bị thầy thao chết rồi..."

Nghe được thì làm sao, dù sao thì sớm hay muộn gì cô cũng sẽ đối mặt với người phụ nữ Thảm Lam kia.

Quả nhiên, tiếng đập cửa bên ngoài càng thêm lớn, quả thực có thể nói là đình tai nhức óc, cửa chịu không nổi lực nặng mà đóng đưa, có thể tưởng tượng được tâm tình phẫn nộ của Thảm Lam giờ phút này.

"Phó Duẩn Thừa, anh có còn là đàn ông không?! Có bản lĩnh thì hai người mở cửa ra, ở trong phòng lén lút, các người không biết nhục sao?"

May mắn là bây giờ đã tan học, trên cơ bản, học sinh đều đến căn tin để ăn cơm hoặc là đã về ký túc xá, trước văn phòng cũng không có người nào.

Nếu không thì với việc Thẩm Lam đập cửa phát ra âm thanh lớn như vậy, đã sớm đưa tới một đoàn quân chúng vây xem.

Mà Phó Duẩn Thừa lại lần nữa bị Thẩm Lam kêu tên, biểu tình trên mặt nhìn không ra được cái gì, ánh mắt ảm đạm mà điên cuồng.

côn th* t lớn màu đỏ tím dưới háng giống như máy đóng cọc ra ra vào vào rất nhanh trong tiểu huyết của Lâm Nhụy, đầu đá lung tung, dường như vĩnh viễn không biết mệt mỏi.

Lâm Nhụy vội vàng vươn cánh tay gắt gao vòng lấy cổ Phó Duẩn Thừa, cho dù như vậy, thân thể của cô cũng lung lay giống như thuyền nhỏ đang trải qua mưa rền gió dữ, kích khởi từng trận nhũ sóng, một đôi vú lớn tuyết trắng đều sắp bị rút ra.

Phải công nhận là, loại mùi vị này thật đúng là kích thích, Lâm Nhụy tưởng tượng đến vợ Phó Duẩn Thừa còn đang ở bên ngoài, mà cô cùng Phó Duẩn Thừa đang kịch liệt "Vận động", khoái cảm trong lòng đều giống như tăng lên gấp bội.

"Thầy... Thầy nhanh lên... Vợ thầy sắp vào rồi." Lâm Nhụy hơi thở không xong, đứt quãng nói.

Cũng không biết một người phụ nữ như Thẩm Lam lấy từ đâu ra sức lực lớn như vậy, đá cửa liên tục, tiếng mắng hỗn loạn tức muốn học máu, mắt thấy cửa vẫn phồng lung lay sắp đổ, nếu vẫn không kết thúc thì chỉ sợ sẽ biểu diễn đồng cung sống cho người ta xem.

Lâm Nhụy không có yêu thích bị người quan sát ngay tại hiện trường.

"Nhanh."

Thanh âm áp lực của Phó Duẩn Thừa đáp lại.

Trên trán anh đều là mồ hôi, ôm sát Lâm Nhụy, nằm trên thân hình kiều mỵ động lòng người của cô, hạ thân tăng tốc đâm thọc.

Có tiếng nước "Òm ọp ồm ọp" không ngừng truyền ra, tiểu huyết Lâm Nhụy cũng bị đâm ra không ít bọt mép, d* m thủy chảy róc rách xuống theo 2 mảnh cánh hoa, làm ướt nhúm lông đen nhánh dưới háng Phó Duẩn Thừa thành từng sợi...

Thọc vào rút ra đại khái mấy chục cái, cuối cùng đâm vào một cái thật sâu, Phó Duẩn Thừa gắt gao cố định eo Lâm Nhụy rồi bắn tinh dịch trắng đục đặc nùng vào trong tử cung của cô...

Trận làm tình lớn này rốt cuộc cũng kết thúc.

Xong việc, hai người ôm nhau thành một khối, thân thể dựa gần, đổ mồ hôi đầm đìa thở dốc.

Chờ Lâm Nhụy không nhanh không chậm mặc quần áo xong, Phó Duẩn Thừa mới mở cửa.

Trong quá trình đó, biểu hiện của hai người đều rất bình tĩnh.

Chẳng sợ mở cửa xong sẽ phát sinh chuyện gì.

Lâm Nhụy bình tĩnh là bởi vì việc Thẩm Lam đến nằm trong dự kiến của cô, chỉ là cô có chút không nghĩ ra, vì sao Phó Duẩn Thừa cũng bình tĩnh như vậy?

Còn nhớ rõ lúc trước, bộ dáng người đàn ông này này đối với vợ rất thâm tình.

Anh có hối hận khi gặp cô hay không, vì một lần hoang đường bị cô có tình dụ dỗ?

Hiện giờ, đối mặt với chuyện bị vợ bắt gian trên giường, người đàn ông này sẽ làm như thế nào?

Lâm Nhụy rất tò mò.

Cùng với loại tò mò này, cửa được mở ra.

Xuất hiện ở trước mặt cả hai là một khuôn mặt tức học máu không khác gì lắm so với trong tưởng tượng của Lâm Nhụy.

Thẩm Lam mái tóc rối bời, xanh mặt, khuôn mặt vặn vẹo.

Bị người chồng mình yêu nhất phản bội,

Chắc chắn, thật đúng là chặt vật đáng thương.

Lâm Nhụy ác ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Vợ hợp pháp cùng nhân tình

Edit: Va

Beta: Ami

Chuyện đầu tiên mà Thẩm Lam làm sau khi bước vào văn phòng chính là nổi giận đùng đùng tìm kiếm con hồ ly tinh đã dụ dỗ chồng mình.

Trong lòng cô đã thực tức giận bởi vì bị anh phản bội, lại càng thống hận kẻ thứ ba phá hủy hạnh phúc giữa cô và anh.

Phụ nữ luôn là như vậy, thích tự mình lừa gạt mình. Vừa rồi, đứng ở ngoài cửa nghe được người phụ nữ bên trong không biết xấu hổ dâm kê, còn cả cửa phòng lúc này đã mãi cũng không chịu mở, trong nháy mắt, Thẩm Lam sinh sôi một loại cảm xúc muốn xé nát con hồ ly tinh kia.

Sau khi vào trong nhìn kỹ, Thẩm Lam liếc mắt một cái là đã thấy được cô gái kia đang đưa lưng về phía mình mà sửa sang lại quần áo.

Chỉ là một bóng dáng mặc váy mà đã liền toát lên vẻ quyến rũ thế rồi.

Trong phòng tràn ngập một cỗ xạ hương khác thường, đó là mùi còn phảng phất chưa tan của hơi thở tình dục.

Nghĩ đến chuyện chồng mình vừa làm tình với cô gái kia, cảm xúc phẫn nộ trong nháy mắt từ lồng ngực xông thẳng tới óc, Thẩm Lam bất chấp cái gì mà khí độ ưu nhã, trên chân dẫm giày cao gót cộp cộp cộp lướt qua chồng cô, vài bước tiến lên gần cô gái.

Tay dùng sức túm cái, muốn thấy rõ khuôn mặt của người phụ nữ không biết xấu hổ kia.

Cô gái bị túm thuận thế xoay đầu qua.

Đề lộ ra một gương mặt lớn bằng bàn tay, làn da vô cùng mịn màng, đôi con ngươi ngập nước, cái miệng nhỏ anh đào, thật đúng là thanh thuần cực kỳ.

Sắc mặt hồng nhuận, khóe mắt và đuôi lông mày còn chưa rút đi xuân tình, một bộ dáng mới vừa được hưng hăng dễ chịu quá, giống đóa hoa hải đường kiều diễm sau cơn mưa.

"Là cô?"

Thẩm Lam khiếp sợ, biểu tình cứng đờ.

Cô nhận ra cô gái này chính là Lâm Nhụy.

Nhưng dù cho thế nào cô cũng không thể tưởng được, con hồ ly tinh dụ dỗ chồng mình và chồng của em họ cư nhiên là cùng một người.

Thậm chí chỉ khoảng mấy ngày trước, cô còn hất cho Lâm Nhụy một ly cà phê, ở trước công chúng hung hăng nhục nhã Lâm Nhụy một phen.

Lúc ấy, cô còn vênh vao tự đắc thay thế em họ giáo huấn nhân tình, vậy mà chỉ trong nháy mắt, kẻ thứ ba này đã nhảy lên trên đầu cô?

Trong lòng Thẩm Lam nổi lên sóng to gió lớn nên tạm thời không nói được gì. Lâm Nhụy nhìn thẳng Thẩm Lam rồi hơi hơi mỉm cười.

Sau đó lại rụt rè nói: "Lại gặp mặt rồi thưa cô Phó."

A, cô Phó...

Được nhân tình quyến rũ chồng mình xưng hô thành cô, tâm tình của Thẩm Lam trở nên càng kém hơn.

Rõ ràng là giọng điệu của Lâm Nhụy thập phần lễ phép nhu hòa, nhưng Thẩm Lam vẫn nghe ra được ý vị trào phúng từ trong đó.

Quả nhiên, Thẩm Lam thấy được một cỗ ác ý nồng đậm từ trong đôi mắt đen của Lâm Nhụy.

Cô ta quả nhiên đang trào phúng Thẩm Lam cô!

Cư nhiên bị một cô gái mà mình khinh thường trào phúng, Thẩm Lam ngay lập tức giận dữ đến bốc khói.

"Sao cô lại tiện như vậy, quyến rũ Lục Trạch còn chưa đủ, bây giờ lại còn tới dụ dỗ Phó Duẩn Thừa, không có đàn ông thì cô không thể sống nổi sao?"

Vừa nói chuyện, cánh tay Thẩm Lam cũng giơ lên cao cao, động tác của thân thể đã nhanh hơn nửa bước so với đầu óc.

Mắt thấy chủ nhân của cái tát đang nổi giận đùng đùng chuẩn bị dừng ở trên mặt Lâm Nhụy, giống như lần trước ở quán cà phê, đánh nát tất cả tôn nghiêm của Lâm Nhụy...

Nhưng lúc này đây, Lâm Nhụy không muốn lại ăn phải cái tát này.

Dựa vào cái gì?

Lúc Thẩm Lam giờ tay lên, Lâm Nhụy đã đoán được cô ta muốn làm cái gì.

Lâm Nhụy cười nhạo một tiếng.

Thật là xem cô như tượng đất không có tính tình sao.

Chỉ nghe "Bang" một tiếng, một cái tát thật mạnh dọa người của Lâm Nhụy đánh vào mặt Thẩm Lam.

Không hề phòng bị, Thẩm Lam ăn trọn cái tát này.

Thì ra, đây là tư vị khi bị ăn tát sao?

Nó làm con người ta có cảm giác khuất nhục.

Trên mặt đau nóng rất, giống như máu ở bên trong đều đang thiêu đốt, Thẩm Lam lớn như vậy rồi nhưng chưa từng bị người nào cho ăn bạt tai.

Mau đến mức Thẩm Lam cô khó có thể né tránh được.

Ngốc một giây đồng hồ xong, Thẩm Lam rút cuộc phản ứng lại, cô không thể tin tưởng ôm má, giọng nói đạt tới cao độ đến chói tai: "Cô cư nhiên dám đánh tôi?"

"Đánh cô thì làm sao? Một cái tát này, là tôi trả lại cho cô!"

Lâm Nhụy từ trên cao nhìn xuống Thẩm Lam.

Trên mặt Thẩm Lam in hằn một dấu bàn tay huyết hồng, thật đúng là đẹp cực kỳ.

Từ vốn dĩ không ai bì nổi, trong nháy mắt biến thành vai hề chật vật.

Chỉ mới mấy ngày trôi qua mà vị trí của cô và Thẩm Lam đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Điều này làm cho Lâm Nhụy tâm tình sung sướng.

Sợ Thẩm Lam chưa đủ tức giận, Lâm Nhụy còn đặc biệt lại bỏ thêm một nhúm lửa: "À đúng rồi, chuyện tôi vừa nãy làm tình với Phó giáo sư hẳn là cô cũng nghe được... Chúng tôi đã làm rất nhiều lần, Phó giáo sư đã cho tôi toàn bộ tinh dịch động lâu."

"Tiện nhân! Đồ không biết xấu hổ, kỹ nữ..."

Thẩm Lam quả nhiên giận đến cả người run rẩy, ngực kịch liệt phập phồng.

Hận không thể đem toàn bộ chữ mình biết được mắng ra.

Lâm Nhụy cũng không để bụng Thẩm Lam mắng cái gì.

Vì dù sao, nếu Thẩm Lam không cao hứng thì cô sẽ rất cao hứng.

Ánh mắt Thẩm Lam giống như thuốc độc, cô lại cười thực vui vẻ.

Lúc cười, bên má có nhọt nhọt má lúm đồng tiền hiện lên, diễm mỹ mà ác độc.

Mà giọng nói của cô, từng câu từng chữ giống như con ác mộng rõ ràng truyền vào lỗ tai của Thẩm Lam.

"Tôi nói rồi, sau này tôi sẽ làm cô, Hối...Hận!"

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ác độc

Edit: Va

Beta: Ami

“Đủ rồi.”

Ngay lúc Lâm Nhụy muốn tiếp tục trào phúng thêm vài câu để trút ác khí từ trong đáy lòng ra thì Phó Duẩn Thừa vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng này giờ đột nhiên mở miệng.

Đối mặt với bộ dáng tái nhợt của Thẩm Lam, ánh mắt anh có chút không đành lòng.

Cho dù đã xác định trái tim mình, nhưng dù sao đây cũng là người vợ mà anh đã từng yêu thật lòng, nhìn vợ mình bị Lâm Nhụy nhục nhã, anh thật sự không thể thờ ơ được.

Lâm Nhụy chú ý tới ánh mắt của Phó Duẩn Thừa, cô ngậm ý cười nhạt bên miệng.

A, đàn ông.

Như vậy đi, để cho cô nhìn xem Phó Duẩn Thừa sẽ làm như thế nào.

Là muốn khẩn cầu vợ anh tha thứ sao? Hay là...

Chỉ thấy Phó Duẩn Thừa đi vào giữa, tách hai người phụ nữ ra.

“Lam Lam.” Trong giọng của Phó Duẩn Thừa mang theo một tia áy náy. “Chuyện này là anh thực sự có lỗi với em, cũng là anh phản bội cuộc hôn nhân của chúng ta trước, thân thể cùng tinh thần đều ngoại tình. Mấy ngày này, anh vốn dĩ vẫn luôn muốn nói với em, nhưng thật sự không mở miệng được... Hiện giờ, việc đã đến nước này, đều là do anh, em muốn bồi thường cái gì thì anh cũng sẽ đều tận lực cho em.”

Giọng điệu anh nói chuyện rất nghiêm túc. Có thể nhìn ra được, áy náy cùng sự tự trách của người đàn ông này là phát ra từ đáy lòng.

Nhưng mà, vậy thì có ích lợi gì đâu?

Thẩm Lam buồn bã cười. “Bồi thường?”

Cô cũng không cần bồi thường cái gì.

Cô nhìn chăm chú Phó Duẩn Thừa thật lâu, cảm thấy rất lạnh.

Cái loại cảm giác trống rỗng trong lòng này, một mảnh lạnh lẽo tĩnh mịch.

Tựa như cái lạnh thấu xương của mùa đông đột nhiên rơi vào hàn băng, lạnh đến nỗi xương cốt của cô đều đang phát run.

“Em chỉ muốn hỏi anh, lúc trước, khi anh cầu hôn em, nói anh nguyện ý cả đời vĩnh viễn chỉ yêu một mình em, chẳng lẽ những lời đó đều là giả sao? Vì sao chỉ mới qua mấy năm mà anh đã yêu người phụ nữ khác?”

...

Trầm mặc thật lâu.

Câu hỏi chất vấn của Thẩm Lam tựa như một cái tát sắc bén, hung hăng mà đánh vào trên mặt Phó Duẩn Thừa.

Anh còn có thể nói cái gì đây.

Người thay đổi chính là anh, mà vợ anh từ đầu đến cuối đều là bị động.

Phó Duẩn Thừa mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng rồi lại không mở miệng.

Chỉ còn lại sự trầm mặc.

Thẩm Lam đợi trong chốc lát, không thấy Phó Duẩn Thừa trả lời, trong lòng càng thêm thất vọng.

Cô cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu, cực lực vực dậy sự tự tôn của mình đã sớm bị hai người Lâm Nhụy cùng Phó Duẩn Thừa hợp lại giẫm đạp ở dưới lòng bàn chân.

“Phó Duẩn Thừa, Thẩm Lam tôi đúng thật là nhìn lầm anh.”

Từ xưa, đàn ông đã thật bạc tình. Có lẽ, tự thân cô không có đủ vị trí vững chắc trong cái gia đình này, cũng có sai lầm, chính là tình yêu cô dành cho Phó Duẩn Thừa từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Thời gian hai người yêu nhau ngọt ngào như mới chỉ ngày hôm qua, những lời thề non hẹn biển đó, những lời hứa hẹn thâm tình đó, chẳng qua cũng chỉ là mây khói thoảng qua.

“Thực xin lỗi...”

Biểu tình Phó Duẩn Thừa trầm trọng, anh biết, lần này, bản thân thật sự đã xúc phạm sâu tới cô.

Nhưng mà mọi chuyện đã tới nước này, tuy áy náy với cô, nhưng trong lòng anh cũng nhiều thêm sự kiên định cùng thoải mái, nếu đã lựa chọn theo trái tim thì tất cả hậu quả, anh đều sẽ gánh vác.

“Anh thật sự muốn xin lỗi tôi?”

Thẩm Lam lạnh lùng nói.

Cô vén tóc hỗn độn ra sau tai rồi dần dần khôi phục vài phần bình tĩnh. “Tìm một thời gian thích hợp, chúng ta làm đơn ly hôn, cuộc hôn nhân này đã không thể tiếp tục.”

Lâm Nhụy đứng ngoài xem có chút kinh ngạc, cư nhiên có thể tiêu sái như vậy.

Điều này làm cô có chút phải lau mắt mà nhìn lại Thẩm Lam.

Phó Duẩn Thừa rõ ràng cũng thập phần kinh ngạc, trầm mặc, sau đó chua xót trả lời. “... Được.”

Thẩm Lam không tiếp tục nhìn Phó Duẩn Thừa nữa mà là đem tầm mắt hướng về phía Lâm Nhụy.

Chuyện này, thù mới hận cũ lại lần nữa nảy lên trong lòng.

Ánh mắt Thẩm Lam còn mang theo không cam lòng cùng hận ý chưa tan đi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lâm Nhụy, cô đừng tưởng rằng tôi cùng Phó Duẩn Thừa ly hôn thì hai người thật sự có thể ở bên nhau, làm tình nhân, sớm hay muộn cũng sẽ bị quá báo, tôi sẽ chờ cái ngày mà cô bị vứt bỏ.”

Lâm Nhụy hơi hơi mỉm cười rồi thông dong trả lời: “Cảm ơn, chỉ có điều là, tôi nghĩ rằng cả đời này cô cũng không đợi được ngày đó.”

Thẩm Lam bị miệng lưỡi sắc bén của Lâm Nhụy làm ghen một chút.

Cô hung tợn liếc Lâm Nhụy một cái, sau đó dẫm giày cao gót cộp cộp đi ra khỏi cửa.

Cũng không thèm liếc mắt nhìn Phó Duẩn Thừa một cái, giống như người xa lạ.

.....

Một trò khôi hài kết thúc, không khí lại khôi phục trầm tĩnh.

Lâm Nhụy đi đến trước mặt Phó Duẩn Thừa vẫn luôn cúi đầu như tượng mà không nhúc nhích, khinh phiêu phiêu hỏi: “Không đành lòng đúng không?”

Phó Duẩn Thừa không lên tiếng.

Lâm Nhụy tự mình nói tiếp: “Em biết thầy không đành lòng, có lẽ, trong lòng thầy đối với em thậm chí còn có một ít oán trách, cảm thấy vừa rồi em không nên kiêu ngạo như vậy đối với Thẩm Lam, còn tát Thẩm Lam một cái... Em có thể là kẻ thứ ba kiêu ngạo nhất.”

“À đúng rồi, thầy hẳn là đoán được mà, Thẩm Lam tới văn phòng chính là do em trộm dùng điện thoại của thầy gọi điện cho chị ta, để chị ta sinh ra nghi ngờ sau đó đến văn phòng.”

“Vì sao?”

Phó Duẩn Thừa cuối cùng cũng nhịn không được mà ngẩng đầu lên, biểu tình phức tạp.

Thời gian hôm nay vợ anh tới xác thật thực xảo diệu, thực rõ ràng là đã biết trước anh ở văn phòng cùng Lâm Nhụy.

Kỳ thật, trong lòng anh đã có suy đoán, nhưng lại không muốn tin tưởng.

Bởi vì điều này đại biểu cho chuyện này từ đầu tới đuôi, bao gồm lúc trước Lâm Nhụy nói những lời nói đó, những động tác đó, toàn bộ là cố tình dụ dỗ anh làm ra một tuồng kịch mà thôi.

Kiểu thanh lãnh ngữ của cô, cô nhiệt tình, chẳng qua là gặp dịp thì chơi...

Trái tim Phó Duẩn Thừa lập tức lạnh một nửa.

“Vi sao hả...”

Lâm Nhụy cười nhạt một tiếng, thanh âm mềm nhẹ êm tai: “Trước đây mấy ngày, vợ thầy - Thẩm Lam ở trong quán cà phê làm trò trước mặt nhiều người, dùng cà phê hắt vào người em, làm em biến thành gà rớt vào nồi canh, như vậy còn chưa đủ, chị ta còn mắng em hạ tiện, nói muốn thay mặt em họ chị ta giáo huấn em, sau đó lại hung hăng tát em một cái.”

“Lúc ấy, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ chán ghét nhìn em, nghị luận sôi nổi, giống như em là một thứ rác rưởi cực kỳ ghê tởm... Thẩm Lam giẫm đạp tự tôn của em, hôm nay, chẳng qua là em chỉ muốn lấy nó về mà thôi.”

Cô bây giờ nhất định rất xấu đi.

Dụ dỗ chồng người khác, lòng trả thù lại mạnh, giống như nữ phụ ác độc trên phim truyền hình, người phụ nữ như vậy là phải bị người đời ném vỏ chuối.

Sau khi nói xong, Lâm Nhụy lẳng lặng chờ đợi phản ứng của Phó Duẩn Thừa.

Chán ghét cô đi, chán ghét người phụ nữ hư hỏng như cô đi.

Tốt nhất là như vậy.

Ngoan ngoãn nhu thuận chẳng qua cũng chỉ là nguyệt trang.

Đối trá, ích kỷ và ác độc, đây mới chính là bộ dáng chân thật nhất của cô.

Thật sự thì chương này khâm phục Thẩm Lam, yêu được thì buông được >< Đúng là thầy Phó đã không làm e thất vọng vì cách cư xử muahaha ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Đôi bên tình nguyện

Edit: Va

Beta: Su

Vượt ngoài dự kiến của Lâm Nhụy chính là, Phó Duẩn Thừa cũng không có biểu lộ ra bất luận cảm xúc phản cảm nào.

Mắt đen chăm chú nhìn Lâm Nhụy thật sâu, tia đau lòng trong mắt đều sắp tràn ra tới.

Anh gần như tự trách thờ dài: “Thực xin lỗi, tôi không biết Lam... Cô ấy cư nhiên đối xử với em như vậy.”

Thẩm Lam vốn chính là một người phụ nữ yêu hận rõ ràng, cô làm ra những chuyện như vậy anh cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng Lâm Nhụy cũng bởi vì vậy mà chịu khổ.

Nhưng mà đã là vợ chồng một thời gian, những lời chỉ trích vợ mình, Phó Duẩn Thừa vô luận như thế nào cũng không nói nên lời.

Phó Duẩn Thừa chỉ có thể yên lặng ôm Lâm Nhụy vào trong ngực, dùng chính sự quan tâm của mình để hóa giải những thương tổn mà vợ anh đã mang đến cho cô.

Thân thể Lâm Nhụy cứng đờ, nhưng lại không hề gãy gập.

Mặc Phó Duẩn Thừa gắt gao ôm bản thân mình, rúc trong lòng ngực mà cô đã từng thương nhớ đêm ngày, ảm áp đến có loại xúc động làm cô muốn khóc.

Trong khoảng thời gian ngắn, giống như những đau xót thương tổn mà cô đã phải chịu đều được hóa giải.

Nếu... Nếu anh vẫn luôn đối xử với cô ảm áp như vậy thì thật tốt.

Cô giống như một con nhím, cả người mọc đầy gai bén nhọn ngoan cố chống lại, nỗ lực dựng thẳng khôi giáp cường ngạnh của mình trước mặt người khác, nhưng một khi đối mặt với người đàn ông này, tất cả vỏ nguyệt trang có được đều không thể chịu nổi, toàn bộ đều hồng mất.

Phó Duẩn Thừa là số kiếp của cô.

Vĩnh viễn thoát không khỏi kiếp này được.

Lâm Nhụy nghĩ thật bị ai nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Phó Duẩn Thừa cảm giác được thân hình cứng đờ trong lòng ngực dần dần trở nên mềm mại, bé con trong lòng ngực làm anh có loại cảm giác sung sướng thỏa mãn, thật giống như trái tim trống rỗng ngay lập tức phong phú tràn đầy.

Anh thân mật để cằm ở trên đỉnh đầu Lâm Nhụy, mũi người hương thơm tươi mát thanh nhã từ mái tóc cô rồi nói: “Về sau, tôi sẽ không để em phải trải qua những chuyện đó nữa, tôi sẽ cố hết sức bảo vệ em.”

“Thế cho nên...”

Phó Duẩn Thừa phát ra thanh âm ôn nhu, hỏi: “Lâm Nhụy, em có nguyện ý chờ tôi ly hôn không?”

Ly hôn?

Lâm Nhụy ngẩn ra.

Những suy nghĩ phức tạp đó ngay tức khắc được dứt bỏ, cô theo bản năng ngẩng đầu, mang theo ánh mắt không thể tin tưởng: “Thầy thật sự đồng ý ly hôn với Thẩm Lam sao?”

Thẩm Lam nói ly hôn, hẳn là nhất thời bị chọc giận đến khó thở nên mới nói, chẳng lẽ Phó Duẩn Thừa lại thật sự muốn ly hôn?

“Àn.”

Phó Duẩn Thừa gật đầu, biểu tình nghiêm túc.

“Tôi vốn dĩ cho rằng đời này của tôi sẽ cứ mãi trôi qua như vậy, không ngờ rằng lại gặp được em... Tôi thử qua rất nhiều loại biện pháp muốn quên đi sự tồn tại của em... Nhưng cũng chưa từng dùng qua... Giờ đây, tôi muốn thuận theo nội tâm, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, em có nguyện ý hay không?”

Ngữ khí của anh tuy rằng bình tĩnh, nhưng vẫn có một chút khẩn trương ở bên trong.

Ngay tại khoảnh khắc này, trái tim như bay lên, mỗi anh cũng mim chặt theo, biểu tình trên mặt càng thêm nghiêm túc.

Cũng càng thêm mị lực.

Lâm Nhụy chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày Phó Duẩn Thừa thật sự động tâm động tình với cô, thật sự yêu cô.

Khác với lần nói chuyện trước ở cầu thang, thái độ khi đó của Phó Duẩn Thừa vẫn còn đang do dự mê mang.

Nhưng mà giờ khắc này, anh lại vô cùng kiên định bình tĩnh.

Anh đang nghiêm túc.

Nhưng chân chính đến thời khắc này, trái tim Lâm Nhụy lại bình tĩnh.

Tuy rằng nội tâm có rung động, nhưng lại không hề mất đi lý trí.

“Em cùng Hàn Vũ và Lục Trạch, đều đã phát sinh quan hệ, thậm chí chính mắt thầy đã thấy qua cảnh Hàn Vũ làm tình cùng em, thầy xác định có thể tiếp thu loại người như em sao?”

Đôi con ngươi của Phó Duẩn Thừa tối sầm lại.

Trong đầu anh nhớ lại cảnh tượng lúc trước mình nhìn thấy ở cửa sổ văn phòng, Lâm Nhụy cùng người đàn ông khác làm tình vô cùng nhuần nhuyễn.

Bao gồm cả tâm tình phần nộ cùng ghen ghét lúc ấy.

Nhưng đó rốt cuộc cũng chỉ là lúc trước.

Đã qua rồi...

Trong đầu Phó Duẩn Thừa đang mạnh mẽ đè ép một màn kia xuống, anh cúi đầu thâm tình nói: “Chuyện trước kia đều đã qua, về sau, chúng ta sẽ có một gia đình nhỏ hạnh phúc chỉ thuộc về hai người chúng ta, có được không?”

“Thầy để em suy nghĩ một chút.” Lâm Nhụy động dung.

Không thể phủ nhận, trong lòng cô giống như được ăn mật ngọt, nội tâm cảm giác vui sướng thật lớn, khiến cô không thể tiếp tục tự lừa gạt bản thân.

Cô chính là người không có cốt khí như vậy, vốn dĩ đã nói là muốn quên đi người đàn ông này, vốn dĩ đã nói không cần thứ tình yêu gì đó.

Mà khi một khắc tình yêu chân chính hăng hái kia, bị bao vây bởi trứng màu thật lớn, lý trí cùng kiêu ngạo cũng biến mất.

Lường tình tương duyệt, là hạnh phúc như thế.

Cố ý làm bộ tỏ ra đang tự hỏi, mắt thấy Phó Duẩn Thừa không biết làm sao, đến lúc môi mỏng khẽ trương mím đến trắng bệch, Lâm Nhụy rốt cuộc cũng lên tiếng.

Cô mỉm cười, trong mắt mang theo giọt giọt thủy quang.

“Được, em đồng ý với thầy!”

Lời tác giả:

Xin lỗi, lại nhin không được muốn nói chuyện. (tự tát)

...ummmmmmm... Chân ái của tôi là Phó giáo sư, vĩnh viễn không thể nhần tâm ngược anh ấy.

Còn nữa, tôi có ý tưởng đặc biệt muốn khai hồ mới làm sao bây giờ a a a, là về một nữ sinh thanh thuần, như thế nào đó lại bị hệ thống dạy dỗ biến thành dâm nữ, hệ thống sẽ tuyên bố rất nhiều nhiệm vụ cảm thấy then, mọi người cảm thấy ý tưởng này thế nào? (Ami: là bộ Dâm nữ đok mấy má:3)

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Điện thoại

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

“Haha, lại đang chat nói chuyện phiếm với bạn trai của cậu sao?”

Chuông tan học thanh mới vừa vang, Tiểu Mỹ liền về mặt cười xấu xa, làm bộ như muốn cướp lấy di động của Lâm Nhụy để xem. “Để tớ xem cậu cùng với anh yêu của cậu đang nói chuyện gì mà vui vẻ đến như vậy?”

“Không có gì, chỉ là tùy tiện tâm sự mà thôi!”

Lâm Nhụy vội vàng ấn nút khóa mà hình rồi gặt gao cầm điện thoại di động ở trong tay.

Tiểu Mỹ nhin không được mà phun tào: “Cậu đã ngây ngô cười suốt vài ngày, không có việc gì mà lại cười ngây ngô với đồng bạn, đây gọi là không có gì?”

Mấy ngày nay, cũng không biết cô bạn thân nhà mình bị làm sao vậy, tâm tình tốt cực kỳ, mặc kệ là đi học hay tan học cũng đều ôm di động không buông tay, khi trở về chung cư, hơn phân nửa đêm rồi mà Tiểu Mỹ cô vẫn còn có thể nghe được giọng nói chuyện điện thoại ở phòng bên cạnh của cô bạn thân.

Mức độ ân ái này, đúng thật là quá đủ.

Nghe Tiểu Mỹ nói như vậy, Lâm Nhụy kinh ngạc chỉ vào chính mình: “Tớ có biểu hiện rõ ràng đến như vậy sao?”

Từ ngày đó, sau khi thành thật mọi chuyện với Phó Duẩn Thừa ở văn phòng xong, hai người liền thật sự ở bên nhau. Phó Duẩn Thừa mấy ngày nay không tới trường dạy học là vì bận rộn chuyện ly hôn, thế cho nên hai người họ chỉ có thể dựa vào di động mà truyền lại nỗi nhớ nhung, cảm giác có nói cũng không hết.

Tuy rằng không gặp được người, nhưng chỉ cần nhìn đến tin nhắn của Phó Duẩn Thừa thì trong lòng Lâm Nhụy liền vui vẻ đến không chịu được.

Có thể nói, đây là khoảng thời gian mà Lâm Nhụy cảm thấy hạnh phúc nhất, cùng lắm thì cũng chỉ như thế này thôi.

Điều duy nhất cô không nghĩ tới chính là, bản thân biểu hiện rõ ràng đến như vậy.

“Phi thường rõ ràng!”

Tiểu Mỹ chém đing chặt sắt trả lời.

Đồng thời, Tiểu Mỹ lại tò mò lên: “Chẳng phải cậu có yêu đương một khoảng thời gian với Hàn đại giáo thảo sao? Lúc trước cũng không thấy cậu có bộ dáng này a. Khai mau, tên kia đã cho cậu uống thuốc mê hồn gì, hiện tại lại đột nhiên mê cậu đến thần hồn điên đảo?”

Ách...

Ánh mắt Lâm Nhụy mơ hồ.

Đột nhiên nhớ ra là hình như cô vẫn chưa chia tay với Hàn Vũ...

Thế cho nên ở trong mắt Tiểu Mỹ, bạn trai chính thức của cô vẫn là Hàn Vũ.

Cô nên nói như thế nào cho Tiểu Mỹ hiểu, bản thân không phải đang chat nói chuyện phiếm với Hàn Vũ mà là chat nói chuyện phiếm với Phó Duẫn Thừa. Cô đã sớm ném Hàn Vũ ra sau đầu rồi a.

Tuy rằng, tên Hàn Vũ kia người vừa tốt lại vừa đẹp trai, nhưng Lâm Nhụy cũng không hề cảm thấy đáng tiếc. Cô hiện tại cả trái tim hay trong mắt đều là hình ảnh của Phó Duẫn Thừa, rốt cuộc cũng không thể chứa nổi người đàn ông khác.

Đôi câu tiêu sái chút mà nói thì tất cả những người trước kia đều chỉ là bạn giường, còn Phó Duẫn Thừa hiện giờ mới là tình yêu chân chính của cô.

“Được rồi, đừng bát quái nữa, tớ vẫn chưa hỏi tới hôm trước sao cậu lại không về nhà đâu, chắc không phải là cậu cùng người nào đó ở bên nhau ngày người cả đêm đi?” Lâm Nhụy không thể nghĩ ra lý do để trả lời lý nên linh cơ vừa động mà bắt đầu nói sang chuyện khác.

Quả nhiên, Tiểu Mỹ bị lừa.

“Cậu đó là biểu tình gì, Lâm học trưởng lúc ấy chẳng qua là có chút việc nhờ tớ hỗ trợ, sau đó quá muộn nên tớ liền nghỉ ngơi ở nhà anh ấy, tớ... Tớ cùng Lâm học trưởng là trong sạch!”

“Được rồi được rồi, cậu cùng Lâm Hứa Hữu là trong sạch...” Lâm Nhụy đánh gãy lời giấu đầu lòi đuôi của Tiểu Mỹ, mắt tròn xoe: “Tớ cũng chưa nhắc đến tên Lâm Hứa Hữu mà tự cậu đã nói ra a, còn nữa, sao không thấy Lâm Hứa Hữu tìm tớ nhờ hỗ trợ?”

“Đó là bởi vì... Bởi vì...”

Tiểu Mỹ sắc mặt đỏ bừng, lắp bắp giải thích.

“Cậu nói đi a?” Lâm Nhụy cười tủm tỉm chuẩn bị ăn dưa bở.

Đúng lúc này, di động của Lâm Nhụy lại vang lên.

Tiểu Mỹ thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng thúc giục: “Cậu nhanh tiếp điện thoại đi.”

...Không có dưa...

Chỉ có điều là, nhìn tình hình của Tiểu Mỹ cùng Lâm Hứa Hữu, hẳn là đã tiến triển không sai biệt lắm. Cũng chỉ có Tiểu Mỹ thiếu một dây thần kinh nào này mới không nhìn ra được Lâm Hứa Hữu có ý tứ với mình.

Không hề suy nghĩ đến chuyện này nữa, Lâm Nhụy tưởng là Phó Duẫn Thừa gọi điện thoại tới nên vội cầm lấy di động lên xem.

Kết quả là, nhìn đến trên màn hình biểu hiện hai chữ, Lâm Nhụy ngây người.

Cư nhiên là Hàn Vũ.

Hơn một tháng qua, hai người họ không hề liên hệ với nhau, cô chỉ biết là anh xuất ngoại, cụ thể là làm gì thì cô không biết, vậy vì sao giờ anh lại đột nhiên gọi điện thoại cho cô a.

Đau đầu...

Lâm Nhụy cầm điện thoại ở trong tay, sau một lúc lâu, có tâm không tiếp, nhưng đầu bên kia điện thoại giống như là có đôi mắt, vẫn luôn gọi không ngừng, có loại khí thế nếu cô không tiếp điện thoại thì sẽ không bỏ qua.

Bất đắc dĩ, cô đành phải lựa chọn nghe điện thoại.

Vài tiếng tút tút để kết nối, sau đó là giọng của Hàn Vũ.

“Bảo bối, tôi đã trở lại, có nhớ tôi không?”

“...”

Ngượng ngùng trả lời là không, thế cho nên Lâm Nhụy dứt khoát hỏi: “Trong khoảng thời gian này, anh đã đi đâu?”

Ở đầu bên kia điện thoại, thanh âm của Hàn Vũ nghe ra có tình thần gấp trăm lần. Anh buồn bực nói: “Đừng nói nữa, bị ông già sung quân đêm biên cương. Ông già đó cũng quá tàn nhẫn, tôi ở chỗ chim không thềm ỉa kia qua hai tháng. Cô không biết đâu, chỗ đó có bao nhiêu kém, mỗi ngày đều có một đám người quây chung với nhau, tôi phải dùng hết quyền cước đánh suốt...”

Hàn Vũ đang chuẩn bị tiếp tục kể lễ thì giọng điệu đột nhiên biến đổi: “A... Ba, sao ba lại về rồi?... Ba, ba đừng thu di động của con a, con vẫn chưa nói xong đâu...”

“...Chờ đã ba, để con nói thêm một câu cuối cùng nữa đã... 8 giờ đêm nay, chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ! Đã hẹn rồi a!”

Phông chừng là đầu bên kia gặp chút rắc rối, Hàn Vũ mới vừa dặn dò Lâm Nhụy xong thì điện thoại liền “Đô” một tiếng, cắt đứt.

Lâm Nhụy buông di động, há hốc mồm.

Cô còn chưa kịp cự tuyệt a!

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Muahaha >< Tặng chương rồi nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Đại bảo bối của tôi

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

8 giờ tối, tại khách sạn Tôn Dạ.

Lâm Nhụy đi ở trên hành lang có pho một tấm thảm thật dày, chân dẫm lên mặt thảm, mềm mại, không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Chỗ cũ sở dĩ kêu chỗ cũ là bởi vì phòng này đã chứng kiến quá nhiều "Bí mật" chung giữa cô và Hàn Vũ.

Trong khoảng thời gian cô cùng Hàn Vũ dính nhau thì phần lớn thời gian đều vượt qua ở chỗ này, hai người họ cơ hồ đã làm hết mỗi một góc, cái gì cũng không cần nghĩ, chỉ cần đắm chìm ở trong tình dục mà thôi...

Ký ức của thân thể đối với nơi này thật quen thuộc.

Kỳ thật, cùng Hàn Vũ ở bên nhau cũng rất vui sướng, chỉ là trong lòng cô hiện tại đã có người khác, cần thiết phải đưa ra lựa chọn mới đúng, có những mối quan hệ nên chặt đứt thì phải nhanh chóng dứt.

Lâm Nhụy vốn dĩ không muốn tới, nhưng sau cuộc gọi kia của Hàn Vũ, cô gọi lại thì đầu bên kia điện thoại cũng đã tắt máy.

Không có biện pháp, chỉ có thể giáp mặt nói thẳng.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Nhụy tuân thủ ước định gặp ở "Chỗ cũ". Trong lòng cô đã quyết định chủ ý. Cô định trong chốc lát, khi gặp thì liền nói rõ ràng mọi chuyện, rồi sau đó hoàn toàn kết thúc.

Nhưng mà nghĩ thì nghĩ vậy, khi thật sự tới trước cửa phòng, Lâm Nhụy lại không không chế được mà có một loại xúc động muốn lùi bước.

Giáp mặt chia tay vẫn là cần dũng khí.

Hai người họ rốt cuộc cũng không phải là đã giải trừ quan hệ tình lữ. Hàn Vũ hiện tại cái gì cũng không biết. Chờ lát nữa, nếu cô nói chuyện không cần thận chọc giận Hàn Vũ thì phải làm sao bây giờ...

Lâm Nhụy chân chừ đứng ở trước cửa phòng 2521.

Vào hay không vào, đây là một vấn đề.

Cửa phòng đóng chặt, im ắng.

Giống như một con thú lặng yên không một tiếng động ẩn núp trong bóng đêm, trầm mặc chờ đợi con mồi đến.

Đương nhiên, đây cũng có thể chỉ là tác dụng do tâm lý của Lâm Nhụy, chẳng qua là Lâm Nhụy không muốn thừa nhận thôi.

Nếu không thì để hôm nào đó rồi nói?

Cô rồi rầm dùng mắt nhìn cửa phòng.

Mà thôi kệ, đuổi đầu một đao mà rút đầu cũng là một đao, vì tương lai tốt đẹp của cô cùng Phó Duẩn Thừa về sau, liễu mạng.

Lâm Nhụy cắn răng, đứng yên, sau đó đuổi tay gõ cửa.

Ai ngờ, tay mới vừa đặt ở trên cửa, chỉ nhẹ nhàng chạm vào một cái thì cửa liền mở.

Hóa ra là cửa khép hờ, chỉ vì Lâm Nhụy một lòng một dạ rồi rầm có nên vào hay không nên mới không có chú ý.

Lâm Nhụy thấp thòm bước vào trong.

Vừa vào trong thì liền thấy, Hàn Vũ đang ngồi ở trên sofa chơi di động, chân dài bắt chéo, tư thái thập phần nhàn nhã.

Lâm Nhụy vừa nhìn, suýt chút nữa liền không nhận ra.

Đây là Hàn Vũ sao?

Không chỉ cắt rứt tóc mái, còn cạo đầu, làn da cũng phai thành màu mật ong, thoát nhìn mười phần có vị đàn ông, ngũ quan soái khí tinh xảo cũng có thêm khí chất kiên nghị so với lúc trước.

Thoạt nhìn thành thực không ít.

Nếu nói có gì để hình dung thì chính là từ một mỹ thiếu niên trong truyện tranh Hàn đột nhiên biến thành anh trai binh đoàn thiết huyết.

Đâu chỉ là phong cách đột biến.

Trời cao luôn ưu ái đối với con người, lớn lên đẹp thì cho dù có làm như thế nào cũng đều biến đẹp được.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng đầu nhìn mắt Lâm Nhụy, nhếch miệng cười để lộ ra hàm răng tuyết trắng: "Bảo bối, em đã đến rồi a, chờ một chút, để tôi chơi xong ván này."

Nói xong, anh lại chui đầu vào trong trò chơi.

Lâm Nhụy vừa nghe thì liền biết Hàn Vũ đang chơi Vương Giả Vinh Quang.

Lúc chơi game, phiền nhất là bị người khác quấy rầy cùng có cuộc gọi tới, Lâm Nhụy rất hiểu biết điểm này.

Cô gật đầu, nuốt những lời vốn muốn nói vào trong bụng xong ngồi ở trên chiếc sofa bên cạnh tĩnh tâm chờ đợi.

Chỉ có điều là, nhìn Hàn Vũ chơi trò chơi, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện.

"Chẳng phải di động của anh bị ba anh tịch thu rồi sao..."

Lúc ấy, cô chính là cách điện thoại nghe rành mạch.

Hàn Vũ đang thao túng Lý Bạch đánh dã chiến, trùng hợp nhìn thấy pháp sư da giong cùng xạ thủ của địch quân đi cùng một chỗ, vì thế, anh dùng tuyệt chiêu, sau một loạt thao tác nhanh thuận lợi thu hoạch hai cái đầu người.

Đã lâu không chơi game, thống khoái.

Thừa dịp thu dọn tàn huyết trở về thành, tâm tình anh vui sướng trả lời: "Vừa mới mua."

"..."

Sao không nói sớm, sớm biết vậy thì cô liền không cần tự mình tới đây.

Nhìn sùnn mặt nghiêm túc chơi game của Hàn Vũ, Lâm Nhụy bắt đầu suy tư chờ lát nữa nên mở miệng như thế nào.

Nói thẳng là cô đã có người mình yêu?

Không được không được, nếu nói như vậy thì Hàn Vũ nhất định sẽ truy vấn người đàn ông kia là ai, mà quan hệ giữa cô và Phó Duẩn Thừa tạm thời vẫn chưa thể thông báo cho mọi người biết.

Nếu không, hay là đổi cái cơ khác đi?

Lâm Nhụy suy nghĩ phức tạp trong lòng, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không hề phát hiện cô đã nhìn chăm chăm Hàn Vũ thật lâu.

Hàn Vũ vừa vặn đánh xong một ván thắng lợi, ngẩng đầu lên thì liền thấy bộ dáng Lâm Nhụy nhìn mình ngây ngốc, anh rất vui vẻ.

Anh buông di động rồi nhướn mày hỏi. "Như thế nào, bị vẻ đẹp trai của tôi mê đảo?"

Lâm Nhụy lấy lại tinh thần xong trừng anh một cái. "Tự luyến."

Hàn Vũ cũng không giận, biểu tình đặc ý đảo dạt.

"Lời tôi nói là lời nói thật, với diện mạo này của tôi thì dù chỉ tùy tiện đứng ở bên ngoài thôi là cũng có thể mê đảo muôn vàn thiếu nữ."

"Dạ dạ dạ, anh là giáo thảo của trường được chưa?"

Lâm Nhụy bị biểu tình khoa trương của Hàn Vũ chọc cười, cô che miệng cười vui.

Hàn Vũ cũng cười.

Nhờ nụ cười này, khoảng cách giữa hai người ngay lập tức kéo gần lại, không khí trở nên hòa hợp hơn nhiều.

Trái tim treo lơ lửng của Lâm Nhụy chậm rãi nhẹ nhàng thả lỏng.

"Ừm..."

Cô ấp ù cảm xúc, trịnh trọng mở miệng: "Tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Chuyện gì ạ?"

Trên chiếc sofa mà Lâm Nhụy ngồi hăm xuống một mảng lớn, Hàn Vũ bước tới rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh ngồi rất gần, cánh tay dài tùy ý dang rộng liền có thể nhẹ nhàng ôm Lâm Nhụy vào trong lòng ngực.

Anh vừa tới gần, không khí liền bắt đầu trở nên mờ ám, sống lưng của Lâm Nhụy dính sát vào cơ ngực Hàn Vũ, thân thể ấm áp cách vài dẹt hơi mỏng tiếp xúc với khoảng cách bằng số 0.

"Anh đừng như vậy." Lâm Nhụy như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, cô vội vàng dùng tay đẩy Hàn Vũ ra.

"Nghe lời."

Hàn Vũ bắt được tay Lâm Nhụy, anh câu môi, cười xấu xa.

Trong thanh âm mang theo một tia ý vị dụ dỗ.

"Có muốn sờ sờ cơ bụng tôi rèn luyện được trong khoảng thời gian này không?"

"À đúng rồi, đại bảo bối của tôi còn nhờ tôi chuyển lời cho em."

Anh nháy cặp mắt đảo hoa mê người kia, giọng điệu thâm tình chân thành.

"Nó nói nó nhớ em."

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thuyền nhỏ bạn giường nói lật liền lật

Edit: Va

Beta: Ami

Về mặt Lâm Nhụy ngơ nản.

Đặc biệt là Hàn Vũ nói hết lời xong còn kéo tay cô đến đặt lên vật gọi là "Đại bảo bối", cây côn th*т cứng rắn lửa nóng dưới lòng bàn tay kia giống như bàn ủi, muốn cảm thụ được cũng không khó.

Nếu là trước khi ở bên Phó Duẫn Thừa, cô sẽ thuận tiện tán tỉnh làm tình với Hàn Vũ, hưởng thụ sự sáng khoái khi bị côn th*т lớn làm huyết.

Nhưng mà hiện tại...

Lâm Nhụy vội vàng rút tay lại, cả người nhảy ra khỏi cái ôm của Hàn Vũ.

Cô muốn hoàn lương!

Một người đang bình thường nói không đứng đắn liền không đứng đắn.

Đúng là mẹ kiếp.

"Hàn Vũ..."

Cô có chút tức giận nói: "Anh đứng đắn chút được không? Tôi có việc muốn nói với anh."

"Được được được, em nói đi."

Hàn Vũ buông tay, bị hành động của Lâm Nhụy làm cho không thể hiểu được.

Chẳng qua là anh bị kìm hãm lâu lắm rồi, muốn cùng bạn gái của mình làm chút vận động trên giường cũng không được sao, tại sao Lâm Nhụy lại nổi giận.

Lâm Nhụy thấy biểu tình ủy khuất vô tội của Hàn Vũ, khụ khụ, là một người phụ nữ có chồng, cô sẽ không bị dụ hoặc.

"Chuyện đó... Ân... Tôi cảm thấy chúng ta càng thích hợp làm bạn hơn, thế cho nên tôi muốn kết thúc mối quan hệ hiện tại."

Lý do tuy rằng vô lý, nhưng bình thường, nam nữ chia tay đều thích dùng cái lý do này, thử lần nào cũng linh nghiệm, như vậy cũng có thể tránh được rất nhiều chuyện khó nói, tin tưởng hẳn là Hàn Vũ có thể hiểu được đi?

Đáng tiếc, Hàn Vũ "Hẳn là sẽ hiểu được" trên thực tế lại không hề hiểu.

Chỉ thấy lông mày anh không vui hơi nhăn lại, hiển nhiên là không ngờ rằng Lâm Nhụy sẽ đột nhiên nói ra những lời này.

Tâm tình vốn dĩ sung sướng bị phá hỏng trong nháy mắt.

"Cái gì mà bạn bè? Bè bạn trên giường sao?" Anh hỏi lại.

Lâm Nhụy ghen lại. "Anh biết ý của tôi không phải như vậy mà!"

"A."

Tất nhiên, Hàn Vũ biết ý tứ của Lâm Nhụy là cái gì, anh cười lạnh một tiếng, loại cảm giác đột nhiên bị vứt bỏ này thật sự làm người ta quá khó chịu.

"Lâm Nhụy, tôi hỏi cô một lần cuối cùng, cô xác định muốn chia tay với tôi sao?" Ánh mắt Hàn Vũ nặng nề hỏi.

Ánh mắt bén nhọn kia làm áp lực của Lâm Nhụy tăng gấp bội. Cô chẳng qua chỉ là chia tay, còn cần phải làm đến mức như vậy sao?

Nhưng mà mặc kệ mọi chuyện có như thế nào, cái tay này cô vẫn muốn chia.

Gồng sợi áp lực bức người này, Lâm Nhụy kiên trì nói: "Ân, tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa."

Nói xong, cô cúi đầu làm trạng thái như chim cúi, chột dạ không dám nhìn biểu tình trên mặt Hàn Vũ.

"Được, tôi đáp ứng cô."

Ngoài dự đoán, Hàn Vũ cư nhiên lại đồng ý.

Anh dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Chẳng qua là tôi có một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

Lâm Nhụy vui vẻ, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên.

Lại cứ như vậy mà quên mất, vui sướng trên mặt cô hoàn toàn bị Hàn Vũ thu vào đáy mắt.

Vội vã muốn chia tay với anh đến như vậy sao?

Hàn Vũ cười lạnh ở trong lòng.

"Tôi ghen lâu như vậy, dù sao cũng phải làm một trận chứ, có thể chia tay, nhưng để làm xong rồi hãy chia tay."

"Không được! Không có cửa đâu!"

Lâm Nhụy không cần suy nghĩ mà liền cự tuyệt. Cô bị lời nói thô tục kêu ngoao của Hàn Vũ làm nổi giận.

Đây tính cái gì, mới thân dễ dàng tiền thân khó sao. Sớm biết như vậy thì lúc trước, cô cũng đã không chủ động tới trêu chọc Hàn Vũ.

Nhưng, mới cứng rắn một chút xong, Lâm Nhụy liền nghĩ đến cô chẳng qua cũng chỉ là một người dân nhỏ nhoi bình thường, sau lưng Hàn Vũ còn có một ông cha thị trưởng che chở, lỡ như đắc tội với Hàn Vũ, nếu anh gây khó dễ cho cô thì cô phải làm sao bây giờ?

Vẫn là không cần quá tuyệt tình.

Suy nghĩ một chút, cô đành phải dùng tươi cười giả mù sa mưa để mạnh mẽ làm lạnh: "Kỳ thật chuyện là như thế này, lúc trước, hai người chúng ta ở chung rất vui sướng, phát hiện không thích hợp thì nhanh tụt nhanh tán không phải cũng khá tốt sao? Xã hội bây giờ nam nữ đều như vậy, mọi việc đều là đôi bên tình nguyện."

Còn sợ bản thân nói chưa đủ, Lâm Nhụy còn dùng giọng điệu chân thành bỏ thêm một câu: "Thật sự, anh là người tốt, anh sẽ tìm được một người phụ nữ còn tốt hơn nhiều so với tôi."

"..."

Sắc mặt Hàn Vũ tối đen như đáy nồi.

Giận cực phản cười, gương mặt anh tuần kiên nghị chậm rãi lộ ra một nụ cười huyết tinh, hàm răng trắng tinh, giống như dã thú nguy hiểm, mang theo khí thế hùng hổ dọa người.

Anh nói: "Lâm Nhụy, lúc trước, có phải tôi quá mức dung túng cô, thế cho nên bây giờ cô cho rằng Hàn Vũ tôi không có tính tình đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Cô đã bị hấn làm chưa?

Edit: Va

Beta: Ami

"Sao lại vậy được?"

Nói thực ra, Lâm Nhụy thật sự có chút bị bộ dạng này của Hàn Vũ dọa đến.

Cô bài trừ nụ cười khô cằn từ trên mặt: "Tôi chỉ là muốn cùng anh thương lượng một chút, sớm hay muộn gì chúng ta cũng sẽ có cuộc sống riêng, sau đó kết hôn sinh con."

"Không cần thương lượng."

Lâm Nhụy vừa mới nói xong thì liền thấy Hàn Vũ khoanh cánh tay trước ngực, thái độ thập phần cứng rắn nói: "Tôi cần làm tình với cô trước khi chia tay."

"Aizz, anh.. Sao anh lại như vậy."

Lâm Nhụy cũng nóng nảy, lời hay cô cũng đều nói hết rồi, nói đến nỗi mồm mép cũng mỏi, người này vẫn đầu muối không ăn như cũ, một hai phải kiên trì muốn cái gọi là "Làm tình trước khi chia tay."

Có ý nghĩa sao?

Kỳ thật, chẳng qua là một trận "Làm tình trước khi chia tay" mà thôi, lúc trước hai người đã sớm làm qua vô số lần, cũng không kém lúc này đây, nhưng mà ý nghĩa hiện tại không còn giống như trước nữa.

Cô không muốn phản bội Phó Duẩn Thừa, cũng không muốn nhân cơ hội Phó Duẩn Thừa không biết mà làm bậy.

Hàn Vũ dùng mắt lạnh nhìn bộ dáng Lâm Nhụy đối anh năn nỉ ỉ ôi không thành nên gấp đến độ dậm chân, suy đoán trong lòng càng thêm chắc chắn.

Quyến rũ anh cho đã rồi bày ra bộ dáng thủ thân như ngọc sao?

Cũng không biết là tên đàn ông nào, cứ nhiên lại dám đội nón xanh vào trên đầu anh!

Lâm Nhụy có bao nhiêu dâm đảng anh đã tràn đầy thể nghiệm, mà người dâm đảng như Lâm Nhụy, vậy mà lại có một ngày nguyện ý vì người đàn ông khác mà thủ thân như ngọc?

Quả thực là để người đời chê cười.

Trong khoảng thời gian ngắn, nói không rõ là phần nộ chiếm thượng phong do phát hiện trên đầu mình có cái mũ xanh thật lớn hay là do cổ ghen ghét sâu trong nội tâm đối với cái tên đàn ông đã thu phục Lâm Nhụy kia chiếm thượng phong.

Tóm lại, Hàn Vũ hiện tại tức muốn học máu.

"Nói, người đàn ông kia là ai?"

Khuôn mặt anh âm trầm tuấn tú, nổi giận đùng đùng ép hỏi.

"...Cái gì, cái gì mà người đàn ông kia?"

Lâm Nhụy đầu tiên là cả kinh, nghĩ thầm tại sao Hàn Vũ lại biết.

Loại thời điểm này, mặc dù là người ngốc thì cũng biết là không thể thừa nhận.

Ngay sau đó, cô vội vàng giả bộ hồ đồ thề thốt phủ nhận: "Anh đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu."

Đáng tiếc, Lâm Nhụy không ngốc, Hàn Vũ lại càng không ngốc nên tất nhiên là anh sẽ không bị lừa gạt bởi bộ dáng giả vờ hồ đồ của Lâm Nhụy.

Ánh mắt anh lạnh đến dọa người.

"Không nói đúng không?"

"Được, bây giờ tôi đây sẽ đi tìm thám tử tư điều tra rõ ràng, trong hai tháng tôi không có ở đây cô đã lêu lổng cùng tên đàn ông nào, đến lúc đó thì cái gì cũng đã biết. Còn hậu quả của tên đàn ông kia..."

Mấy chữ cuối cùng, anh không nói ra, nhưng ánh mắt tàn nhẫn kia đã đại biểu cho ý tứ của anh.

Mất thấy Hàn Vũ quả thực cảm lấy di động từ trên sofa lên rồi chuẩn bị gọi đi, Lâm Nhụy đã hoảng đến không được.

Từ xưa dân không đấu với quan, Hàn Vũ là con nhà quyền quý danh xúng với thực, nếu anh thật muốn làm cái gì thì cũng đều có khả năng. Cô không thể hại Phó Duẩn Thừa.

"Tôi nói còn không được sao!"

"Chuyện đó, lúc trước tôi vẫn luôn thích một người đàn ông, nhưng mà bởi vì đủ loại nguyên nhân nên chúng tôi không thể ở bên nhau, bây giờ lại phát hiện kỳ thật tôi với anh ấy đều thích đối phương, đúng, tôi muốn ở cùng anh ấy. Anh ấy chỉ là một người đàn ông bình thường, chuyện giữa chúng ta có thể đừng làm liên lụy đến anh ấy hay không?"

Lâm Nhụy mềm giọng cầu xin.

Khuôn mặt nhỏ của cô tái nhợt, ánh mắt còn kinh hoảng chưa định thần lại, nhưng miệng cô vẫn kiên định giữ gìn người đàn ông kia như cũ.

"Nhìn tôi, Lâm Nhụy."

Hàn Vũ dùng ngón tay mạnh mẽ nắm cầm Lâm Nhụy, cưỡng bách cô ngược cao khuôn mặt lên.

Ánh mắt hai người đối diện nhau.

Tia châm chọc trong mắt Hàn Vũ không chút nào che giấu: "Tôi phải có bao nhiêu rộng lượng thì mới có thể đồng ý để cô cùng người đàn ông khác hạnh phúc bên nhau?"

"Mặc kệ chuyện lúc trước giữa cô cùng tên đàn ông kia, nhưng việc cô cho tôi đội nón xanh là sự thật. Nói cho cô biết, Hàn Vũ tôi đời này lớn như vậy, mẹ kiếp, chưa từng có người phụ nữ nào dám đội nón xanh lên đầu tôi, tôi đây nhớ kỹ cô!"

Anh ác thanh ác khí nói, nội tâm phần nộ đến nổi ngay cả chính anh cũng kinh ngạc.

Cầm Lâm Nhụy đã bị anh niết đến đỏ bừng, ấn đầu tay trên mặt trắng bệch.

Hàn Vũ cố tình lại không chịu buông tay, đã thế còn tăng thêm chút lực.

Lâm Nhụy đau đến khóc không ra nước mắt, không thể động đậy, chỉ có thể dùng mắt cá chết trừng Hàn Vũ.

Này mẹ nó cũng quá khủng bố đi.

Chẳng phải là cô ngại nón trên đầu Hàn Vũ quá mức cô đơn, thế cho nên sau đó không cần thận đội lên đầu anh một cái mũ xanh xinh đẹp sao, có cần thiết phải phần nộ như vậy không?

Được rồi, cần thiết.

Ít nhất thì giờ phút này, thoát nhìn Hàn Vũ tựa như một người chồng phát hiện vợ mình ngoại tình, phần nộ đến mất đi lý trí.

"Nói."

Anh áp lực tức giận hỏi: "Cô đã bị hấn làm chưa?"

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >,< mình xóa watt trên đt rồi, lỗi hoài gai mắt, nên chỉ khi onl lap ms up truyện được ahuhu ==

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ngọn lửa ghen ghét

Edit: Va

Beta: Ami

Má ơi, đây quả thực là một vấn đề toi mạng a!

Lâm Nhụy theo bản năng muốn nói dối, nhưng sau đó, vừa mới đối diện với ánh mắt sắc bén nhanh nhạy giống như con sói hung tàn của Hàn Vũ thì cô liền nói không nên lời.

Dưới một ánh mắt như vậy, bất luận bí mật gì của cô cũng đều không có chỗ để giấu.

Trả lời như thế nào cũng đều không được.

Lâm Nhụy chột dạ quay đầu đi.

Bộ dáng này, Hàn Vũ còn chỗ nào mà không hiểu rõ.

Mẹ nó, việc anh đội nón xanh trên đầu là có thực.

Mẹ nó, nón xanh trên đỉnh đầu anh đã được chứng thực.

Hàn Vũ hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Nhụy, dùng thanh âm từ kẽ răng bài trừ ra từng chữ một: "Được rồi, Lâm Nhụy, mẹ kiếp, cô cứ nhiên dảm công tôi trộm người..."

Lâm Nhụy nhịn không được nhỏ giọng cãi lại: "Lúc trước, tôi và anh chẳng qua cũng chỉ là quan hệ bạn giường."

Cô cũng không cảm thấy Hàn Vũ thích cô hay là như thế nào, khi hai người ở bên nhau, điển hình có thể nói hai bên hoàn toàn đều là dùng thận không dùng trái tim.

Cũng không biết Hàn Vũ có phản ứng lớn như vậy là vì giận cái gì, cô còn chưa cảm thấy ủy khuất.

"Tôi mặc kệ." Hàn Vũ hừ một tiếng, mang theo sự ghen tuông ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

"Dù sao thì việc này tôi cũng không thể để yên!"

Lâm Nhụy đang muốn nói chuyện, mắt lại thấy trời đất quay cuồng, phát hiện bản thân đã bị Hàn Vũ dùng một tay kẹp ở trong ngực, xem phương hướng anh đi, tựa hồ là muốn đi đến phòng ngủ.

Đến phòng ngủ thì còn có thể làm cái gì?

Lâm Nhụy giật mình một cái, phản ứng lại, cô vội vàng giãy giụa, thân thể không an phận vận vẹo: "Anh mau thả tôi ra, Hàn Vũ!"

Sức lực của cô thật sự quá nhỏ, một khoảng thời gian không gấp, thẳng nhai Hàn Vũ này biến hóa không nhỏ, trên người tràn đầy cơ bắp, cộm lên làm cô đau. Cho dù cô có vừa cào vừa đánh thì cũng chỉ giống con kiến hám thụ, chẳng qua là đang làm một việc vô dụng.

Ngại Lâm Nhụy lăn lộn quá lợi hại giống như sâu lông, Hàn Vũ thay đổi tư thế, anh không phí chút sức lực nào mà đã có thể dễ dàng đặt Lâm Nhụy lên trên vai.

Tay lớn nhắm ngay hông nhỏ tròn trịa mượt mà dùng sức vỗ một cái.

"An tĩnh chút!"

Vốn dĩ, thời tiết này mặc quần áo rất mỏng, một cái vỗ này, hông cô bị nóng rất như kim đâm.

"A —— Hàn Vũ anh là cái đồ vương bát đần!"

Lâm Nhụy xấu hổ và giận dữ không chỗ dung thân.

Cô đã lớn như vậy rồi mà còn bị đét hông, cô biết để mặt mũi ở nơi nào nữa.

"Tôi là vương bát đần vậy thì cô là cái gì?"

"Mẫu vương bát đần?"

Hàn Vũ cười lạnh một tiếng, ném Lâm Nhụy lên trên giường lớn mềm mại, sau đó, anh bắt đầu cởi quần áo ra.

Nhân cơ hội này, Lâm Nhụy vội vàng đứng dậy, chuẩn bị chạy ra.

Nếu còn không đi thì sẽ xảy ra chuyện a!

Lúc này, Hàn Vũ đã cởi áo sơ mi ra, thân trên trần trụi, lộ ra một thân cơ bắp rắn chắc, hoa văn cơ bắp kia rõ ràng, toàn bộ đều gãi đúng chỗ ngứa, mỗi một chỗ đều lộ ra lực độ cường kiện của giống đực.

Khó trách mới vừa nãy Hàn Vũ cứ muốn cô sờ cơ bắp anh, xác thật là có biến hóa lớn.

Anh nhẹ nhàng thoáng nhìn, dư quang nơi khoe mắt nhìn ra Lâm Nhụy muốn chạy trốn, vì thế chân dài trượt qua một cái, liền gác ở trên người Lâm Nhụy.

Áp chế làm Lâm Nhụy không thể động đậy, cuối cùng, ngay cả cơ hội chạy trốn một lần cũng không có.

"Muốn chạy?" Hàn Vũ đắc ý nhướn nhướn mi.

"..."

Chạy trốn thất bại, Lâm Nhụy không còn lời nào để nói, cô bị đè đến mức sắp không thở nổi.

Chỉ thấy hai cái đùi thon dài đều đặn cùng rắn chắc của Hàn Vũ đè ở trên người cô, cái hông cơ bắp rắn chắc, mà ở giữa hai đùi, chỗ đen sì kia, còn th*t lớn ngủ say dần dần ngẩng đầu lên.

Bởi vì tư thế này, côn th*t lớn vừa vận đề ở giữa chân Lâm Nhụy, cái cô mặc lại là một chiếc váy châm dẹt, bên trong có một tầng tất chân hơi mỏng cùng quần lót, côn th*t lớn cứng lên ngay lập tức cảm giác được.

Cảm giác quen thuộc đã lâu mới gặp lại.

Bị côn th*t lớn nóng hằm hập chống như vậy, bên trong tiểu huyết giống như có con sâu đang bò, chọc đến trong lòng cô cũng có chút ngứa.

Lâm Nhụy vội vàng lắc lắc đầu, ném chút kiều diễm trong đầu ra, cô tròn mắt nhìn Hàn Vũ: "Anh là một thiếu gia có quyền có thế, muốn mỹ nữ

nào mà lại không có, tại sao nhất quyết cứ phải cưỡng bách tôi, có ý nghĩa gì sao?"

"Anh đây là cưỡng gian, anh có biết không?"

Hàn Vũ không hề bị dọa đến.

"Vậy cô đi kiện tôi đi."

Mí mắt anh cũng không nâng một chút, động tác của bàn tay to đang nhanh chóng cởi quần áo trên người Lâm Nhụy ra.

Lâm Nhụy tức đến nổi suýt chút nữa là đã phun ra một ngụm máu.

Kiến cái rắm!

Cha anh chính là thị trưởng, ai dám kiện anh à!?

Đây cũng là nguyên nhân khiến Hàn Vũ có thể kiêu ngạo ương ngạnh như vậy.

Không hổ là tay chơi sành sỏi, cũng không biết đã đùa giỡn bao nhiêu người phụ nữ, động tác ma sát thuần thục này giống như đang tự cởi quần áo của mình. Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ mới nói mấy câu mà Lâm Nhụy đã bị lột toàn bộ nội y tinh quang.

Giống như trứng gà bị lột vỏ, một thân da thịt tuyết trắng, dáng người pháp phòng quyến rũ, cặp ngực cực lớn nặng trĩu treo ở trước ngực, núm vú hồng điểm điểm giống anh đào chọc người thêm nhỏ dãi, vừa thấy thì liền muốn ngậm ở trong miệng.

Mà phía dưới, là hai cái chân nhỏ đồng điều tinh tế cùng trắng nõn.

Đã bao nhiêu lần, chính là hai cái đùi này, từng treo ở bên hông anh, hoặc gác ở trên vai anh, lộ ra tiểu huyết đáng yêu phía dưới bị anh làm đến kêu cha gọi mẹ.

Mà hiện tại, lại bị người đàn ông khác làm dơ.

Nghĩ đến cái tên đàn ông mà anh còn chưa biết kia cũng giống anh đã từng ăn vú lớn của Lâm Nhụy, lại hung hăng chơi qua tiểu huyết này của cô, sau đó bắn tinh dịch trắng đục vào cái tiểu huyết đã làm anh yêu thích không muốn buông tay này.

Một ngọn lửa từ đáy lòng dâng lên hừng hực xông thẳng tới óc.

Đôi mắt Hàn Vũ hắc ám đến đáng sợ.

Ai nhớ quảng thượng này hơn >>

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Kêu ra tiếng đi!

Edit: Va

Beta: Ami

Lâm Nhụy hiện tại lại rất khó chịu, khó chịu phát ra từ đáy lòng.

Cùng với Hàn Vũ còn đang ở trên người cô thở hắt hắt mạnh mẽ tiến lên, cả người cô tựa như thuyền nhỏ bị mưa gió làm cho phiêu bạt không ngừng, lung lay, bị bão táp lạnh khốc vô tình tàn phá, xóc nảy làm cô rất muốn nôn.

Coi như vi phạm luật yêu thì tự nguyện, giờ phút này, mỗi một phút mỗi một giây đều như là dày vò, cô mê mang trọn to mắt nhìn chăm chăm trần nhà, yên lặng đếm thời gian ở trong lòng.

Phải đến khi nào thì mới có thể kết thúc đây?

Cho dù có thừa nhận hay không thì cô cũng đã phản bội Phó Dẫn Thừa, đây đã là sự thật không thể cứu vãn.

Cảm xúc bị ai tràn ngập trong nỗi lòng cô, làm cả người đều ngây ngốc, vẫn không nhúc nhích.

Hàn Vũ không quen nhìn cái dạng này của Lâm Nhụy nhất, một cái động, côn th*t lớn màu đỏ tím dùng sức chọc vào khối thịt mềm bên trong tiểu huyết, mả mất ma sát với khối thịt mềm mẫn cảm kia, làm anh sướng đến mức không nhận được mà hít một ngụm khí lạnh.

Anh cũng không quên ra tiếng châm chọc nói: "Đã sớm làm qua không biết bao nhiêu lần, bây giờ tên đàn ông kia cũng không có ở đây, cô bày ra bộ dáng trinh tiết liệt nữ này cho ai xem?"

Lúc trước dâm đảng đến nỗi tự mình dang chân ra cầu anh làm, bây giờ đột nhiên thủ thân như ngọc cho tên đàn ông kia, quả thực khiến trong lòng anh càng giận hơn.

Nói xong, anh vừa làm vừa dùng bàn tay lớn bóp một bên ngực của Lâm Nhụy mà thương thức, nhũ thịt tuyết trắng chỉ dùng một tay không nắm được hết, mềm như bông, bị bóp thành các loại hình dạng vận vẹo, núm vú hồng điểm đặc biệt mê người.

Anh thập phần quen thuộc điểm mẫn cảm của Lâm Nhụy, dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ kẹp lấy núm vú, lòng bàn tay hơi mang chút thô lệ nghiền nát ở bên trên, trần trọc ma sát, thường hung hăng lôi kéo ra một chút rồi nắm nắm một chút.

Nếu chỉ làm huyết thì còn tốt một chút, Lâm Nhụy còn có thể miễn cưỡng khiến mình dời đi lực chú ý, làm bộ như mình là người gỗ, nhưng núm vú là nơi mẫn cảm nhất toàn thân của cô, khi bị anh đùa bỡn như vậy, bản năng phản ứng của thân thể sẽ không có cách nào để khống chế.

Thân thể của cô hơi hơi rung động, giống như tôm luộc mà cong ngực, tiểu huyết dưới thân đáng thương còn đang thừa nhận từng đợt va chạm kịch liệt của anh.

Khoái cảm nơi chỗ núm vú làm tiểu huyết ướt đến đáng sợ, tiếng nước tầm tắc vang lên, một dòng mật dịch tràn ra từ chỗ côn th*t cùng huyết khẩu tương giao, chảy xuống khăn trải giường trắng tinh dưới thân cô.

Lâm Nhụy gắt gao cắn răng, không cho tiếng rên rỉ trong miệng mình tràn ra, cô mắng: "Mẹ nó, anh làm nhanh lên, tôi còn muốn về!"

Thân thể cô có biến hóa, đương nhiên là không thể gạt được Hàn Vũ, lực cản dưới thân càng ngày càng nhỏ, cái loại cảm giác có chút đình trệ lúc ban đầu đã biến mất, côn th*t được vách tường thịt non ẩm áp thấm ướt bao vây lấy mang đến khoái cảm mãnh liệt, thoải mái giống như được bay lên thiên đường.

Đã lâu chưa khai trai, dù sao cũng phải làm cho đến khi đạt được thống khoái đã!

"Còn muốn về?"

Hàn Vũ bất mãn hừ một tiếng, một cái tát vỗ vào trên mông thịt tuyết trắng rồi nghiêm giọng nói: "Tôi muốn làm đến mức cho cô không xuống giường được."

Mông nhỏ tròn vo mượt mà lập tức hiện ra một cái ấn năm dấu tay đỏ tươi, hồng chói mắt, có loại mỹ cảm làm nhục.

Đối với ánh mắt căm giận của Lâm Nhụy, Hàn Vũ không cho là đúng, ngược lại còn bắt bẻ nói: "Tôi không phải đang làm với xác chết, bộc lộ tính cách dâm đảng của cô đi, kêu hai tiếng cho tôi nghe một chút."

Phi, tương bờ!

Gương mặt anh tuần chứa đầy ham muốn tình dục của Hàn Vũ giờ phút này ở trong lòng Lâm Nhụy lại thập phần mặt mày khả ố.

Không thể kêu ra tiếng..

Động tác cản môi của cô càng chặt hơn chút, hàm răng lún thật sâu vào cánh môi đỏ bừng, cau mày, không muốn để tôn nghiêm của mình rơi xuống đất.

Hàn Vũ hiện tại lại cố tình để động tác càng lúc càng nhanh, cười ở trên người Lâm Nhụy, côn th*t lớn dưới háng làm cho người ta sợ hãi đang điên cuồng dâm thọc.

Tiểu huyết tê tê đại đại, mỗi một lần côn th*t va chạm cùng tiến lên đều mang đến thoải mái khó có thể hình dung, thậm chí trong lòng cô còn ần ần có một loại khát vọng mãnh liệt, chờ đợi lực độ của côn th*t lớn lại tàn nhẫn hơn một chút, lại sâu hơn một chút...

Càng áp lực thì càng khát vọng.

Giống như là lữ khách ở trên sa mạc đã trải qua ba ngày ba đêm, khát vọng trận mưa ngọt lành kia.

Nội tâm đang mãnh liệt giãy giụa, giống như thiên nhân giao chiến.

Rất muốn...

Rất muốn vui sướng rên rỉ, tận tình lâm vào bên trong dục vọng...

Hàn Vũ cúi đầu, kề sát vào bên cạnh lỗ tai Lâm Nhụy, hơi thở nóng càn quét vành tai cô, anh thấp giọng mê hoặc nói: "Muốn kêu thì kêu ra đi, tôi thích nghe."

.....

Thanh âm này là dụ hoặc như thế, trong nháy mắt phóng đại cổ khát vọng ở trong lòng Lâm Nhụy thêm vô số lần.

Không hề nghi ngờ, Lâm Nhụy dao động.

Dù sao thì cũng đã làm rồi, kỹ nữ còn muốn lập đền thờ sao?

Cuối cùng, cô vẫn lựa chọn khuất phục với tình dục.

Chẳng qua là, phương thức rên rỉ...

Là do cô tự quyết!

"Hàn Vũ, tôi làm cả nhà anh!"

Một câu nói to lớn vang dội xen lẫn tiếng rên nghẹn ngào tràn ra từ miệng cô, âm điệu của Lâm Nhụy đạt đến mức từ xưa đến nay chưa từng được phát huy, vượt xa người thường.

Tựa hồ đều đặt hết phần nộ vào trong những lời này, nói thanh âm này của cô long trời lở đất đỉnh tai nhức óc cũng không quá.

Không khí như là bị ai đó bóp cổ, bỗng nhiên an tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Xuống giường liền trở mặt vô tình

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Loại không khí bình tĩnh gần như quý dị này cũng không hề kéo dài lâu lắm.

Hàn Vũ xị khuôn mặt tuấn tú, rút côn th*t đã mềm ra khỏi cơ thể Lâm Nhụy rồi tùy tay lấy khăn giấy lau chùi.

Cửa động màu đỏ bị căng đến cực đại theo côn th*t lớn rời khỏi mà dần dần thu nhỏ lại thành một lỗ nhỏ gần bằng ngón út.

Bão táp qua đi, cửa động lấy lại một mảnh, tiểu huyết bởi vì bị đâm quá mức tàn nhẫn thế cho nên không khép lại được, liên tục có tinh dịch màu trắng ngà róc rách chảy ra từ trong âm đ*o, hai bên âm đề giống như đóa kiêu hoa mới vừa bị bão táp tàn phá qua, vừa hồng lại vừa sưng, ướt rồi tỉnh rồi mù rũ xuống ở hai bên.

Nhưng Hàn Vũ lại khó có thể cao hứng nổi.

Anh vốn dĩ đang đắm thọc thoải mái, ít nhất thì còn có thể cảm thêm mấy trăm cái, cố tình Lâm Nhụy vừa nãy lại đột nhiên phát ra câu nói đó, thanh âm kia thật sự quá mức cao tần, có thể đi xuống nhạc ở Cao nguyên Thanh Tạng a.

Quả thực là đánh cho Hàn Vũ một cái không kịp trở tay.

Hoặc là, dùng từ kinh hách để hình dung càng thêm thỏa đáng.

Anh không bị giọng điệu kia dọa mềm ngay tại chỗ đã là chuyện tốt, sau khi bị kinh hách, bởi vì giật mình nên anh liền không khống chế được mà bắn tinh.

Sau khi bắn xong, nhìn người anh em đã ừ rũ cụp đuôi, không nhắc nổi tinh thần, nhưng sâu trong nội tâm anh lại vẫn chưa được tận hưởng.

Hàn Vũ ở kia, sắc mặt âm trầm lau chùi hạ thể.

Còn bên cạnh, thân thể Lâm Nhụy run rẩy giống như người bệnh tâm thần, cười điên cuồng.

Quả nhiên, sắc mặt Hàn Vũ lại càng đen, biểu tình âm trầm có thể nhỏ giọt ra được nước.

Mắt đen hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Nhụy một cái.

"Tôi đã cho cô 120 triệu tình hoa của mình, cô còn cười cái rắm a!"

Một giọt tinh dịch bằng mười giọt máu, anh đã lãng phí ở trên người Lâm Nhụy sớm không biết bao nhiêu tinh huyết.

Ngắm lại đều đau lòng.

Lâm Nhụy cười không ngừng, khắp cả phòng đều là tiếng cười thanh thúy của cô.

Bởi vì biết tâm tình hiện tại của Hàn Vũ khẳng định rất khó chịu, thế cho nên tâm tình cô liền sung sướng thật nhiều.

"Trời ơi, hóa ra anh thích phụ nữ rên như vậy a."

"Hàn Vũ, tôi chơi cả nhà anh!" Cô khoa trương bắt chước giọng điệu mới vừa rồi lặp lại một lần nữa.

Lâm Nhụy cố tình khiêu khích, thanh âm bén nhọn vốn hẳn là sẽ khiến Hàn Vũ phiền chán, nhưng khi người này là Lâm Nhụy thì dường như cũng không khó có thể chịu đựng.

Hàn Vũ tức giận móc từ trong túi áo ra một hộp thuốc lá xong chuẩn bị dùng bật lửa đốt.

Anh ác thanh ác khí nói: "Chờ tiểu huyết phía dưới của cô mọc được côn th* rồi lại nói!"

Lâm Nhụy ở bên cạnh tròn trắng mắt, thu hồi tươi cười.

Thằng nhãi này vừa mở miệng thì liền không có lời nào hay, chuyện cười người lớn cũng nói ra dễ dàng như vậy.

Không muốn tiếp tục dây dưa với Hàn Vũ, thế cho nên cô không màng đầy người hỗn độn mà đứng dậy, mặt vô biểu tình mặc quần áo vào.

"Trận làm tình chia tay cũng xong rồi, hai ta hết nợ nhau."

Động tác bật lửa của Hàn Vũ hơi cứng lại, trên mặt nhiều một tia kinh ngạc cùng kinh hoàng. "Cô đùa thật?"

Lâm Nhụy nhàn nhạt liếc Hàn Vũ một cái.

Người đàn ông này đã từng cho cô không ít vui thích, hai người từng có không ít khoảng thời gian vui sướng bên nhau, nhưng hành động mới này khi cô nói lời chia tay của Hàn Vũ, nói thật là khiến cho hảo cảm cô dành cho anh biến mất hầu như không còn.

Không nói nữa, ánh mắt hờ hững của cô đã bộc lộ thái độ của bản thân.

Sau khi mặc xong quần áo, Lâm Nhụy không hề soi gương sửa sang lại bản thân mà liền trực tiếp bình tĩnh mở cửa phòng rồi bước ra ngoài.

Cô không muốn ở lại trong căn phòng này thêm một giây nào nữa!

"Phanh" một tiếng, cửa phòng bị ngoại lực đóng lại.

Không khí dường như chấn động xong lại khôi phục bình tĩnh.

"Aizz, cô..."

Chờ Hàn Vũ phục hồi tinh thần lại từ trong thái độ trở mặt vô tình của Lâm Nhụy thì người cô đã biến mất không thấy.

Căn phòng lớn trống rỗng chỉ còn một mình Hàn Vũ.

Trên mặt đất là hỗn độn khăn giấy, trong không khí còn sót lại hơi thở tanh nồng chưa từng tan đi.

Anh lại cầm lấy điều thuốc lá rồi không chút nào để ý mà ngậm vào trong miệng, đốt lửa, sau đó tiếp tục hút điều thuốc.

Toàn bộ động tác liền mạch lưu loát.

Hàn Vũ híp mắt, hít một ngụm khói thuốc thật sâu, giống như nếu làm như vậy thì có thể giảm bớt được cổ cảm giác bức bối nặng nề cùng với buồn man mác ở sâu trong nội tâm kia.

Sương khói lờ lờ bốc lên, bao phủ ở trên ngũ quan cương nghị thâm thúy của anh, có loại cảm xúc khuynh hướng lãnh khốc.

Sau khi hút xong một điều, cả người đã bình tĩnh không ít.

Mở di động ra ấn hai cái rồi sau đó ném điện thoại đi động lại trên giường.

Nhìn trên mặt đất còn lưu giữ chứng cứ sau khi làm tình mãnh liệt, Hàn Vũ cười lạnh một tiếng.

Nghĩ đã thanh toán xong?

Vậy cũng phải xem anh có nguyện ý hay không!

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Xấu hổ

Edit: Va

Beta: Su

Lâm Nhụy không ngờ rằng bản thân lại xui xẻo đến như vậy, mỗi lúc chặt vật thì đều sẽ đụng phải Lục Trạch.

Tuy rằng Tôn Dạ là địa điểm giải trí nổi danh, nhưng cũng không cần **trùng hợp tới mức** như vậy a....

Lâm Nhụy quả thực là khóc không ra nước mắt.

Cô mới vừa ra khỏi thang máy thì liền nhìn thấy một đám người thương gia bộ dáng bụng phệ xoay tròn ở bên cạnh cửa lầu gần cổng lớn nói lời tạm biệt. Mà Lục Trạch lại mặc tây trang, đi giày da, dáng người cao lớn đứng ở bên trong đám người, thật giống như hạc đứng trong bầy gà, có thể thấy rất thu hút mắt nhìn của người khác.

Điều không ổn chính là, Lục Trạch lại vừa vặn nhìn qua bên phía Lâm Nhụy, đây cũng là nguyên nhân khiến Lâm Nhụy liếc mắt một cái là đã nhìn thấy Lục Trạch.

Cũng may là hiện tại anh đang chuyện trò vui vẻ cùng với đám người bên cạnh, hơn nữa lại còn cách một cánh cửa pha lê lớn, hẳn là không chú ý tới cô.

Lâm Nhụy rụt rụt đầu, quyết định chờ Lục Trạch cùng mấy người kia rời đi thì cô mới đi ra ngoài.

Mắt cô nhìn gương ở sảnh lớn, phát hiện bộ váy dệt liền trên người mình nhăn dúm không tả được, tóc cũng bù xù, mặt mũi được trang điểm đẹp đẽ đã sớm bị Hàn Vũ làm lâu như vậy nên đã nhem nhuốc không ra cái gì, bộ dáng như quỷ này chính cô nhìn đến cũng ghét bỏ.

Nếu lỡ bị Lục Trạch nhìn thấy thì cô cũng không cần mặt mũi nữa a!

Đương nhiên là còn có một nguyên nhân xấu hổ khác.

Từ sau khi cô cùng Phó Duẫn Thừa xác định thật sự ở bên nhau thì Lâm Nhụy đã hạ quyết tâm cáo biệt bản thân của trước kia.

Nói với Hàn Vũ thì khóc mở lời, nhưng Lục Trạch lại khác, người đã kết hôn mà còn có thể dâm dăng như vậy, đối với quy tắc trò chơi của người trưởng thành chắc anh cũng sẽ rất quen thuộc. Vì thế nên Lâm Nhụy châm chước nhắn tin cho anh vài câu, sửa đổi tốt nội dung rồi mới gửi đi.

"Thật ngại quá, tôi bây giờ đã có bạn trai rồi, tôi rất yêu anh ấy, thế cho nên quan hệ lúc trước của chúng ta dừng ở đây đi, cũng cảm ơn sự chiếu cố lúc trước mà anh dành cho tôi."

Gửi xong, cô nhìn tới nhìn lui, tự nhận là tin nhắn này của mình vừa tỏ vẻ uyển chuyển lại không mất lễ phép.

Sau đó, hai tiếng đồng hồ trôi qua, Lục Trạch mới khoan thai trả lời lại.

"Àn, chúc cô hạnh phúc."

Năm chữ vô cùng đơn giản cộng thêm một dấu chấm câu, kết cục là kết thúc quan hệ lúc trước của hai người.

Khi nhìn thấy những lời này, không biết vì sao, trong lòng Lâm Nhụy có một chút nhàn nhạt phiền muộn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là phiền muộn mà thôi, cô rất nhanh lại lâm vào tình yêu cuồng nhiệt ngọt ngào cùng Phó Duẫn Thừa.

Từ bây giờ trở đi, cô và Lục Trạch không còn liên hệ gì nữa.

Nhưng ai mà ngờ, hôm nay bỗng nhiên gặp lại, nghiệt duyên a.

Lâm Nhụy thấy một đám người ở cửa vẫn còn chưa nói xong thì thở dài rồi nghĩ thầm bản thân cũng thật đáng thương, ra cửa chính cũng phải giống như ăn trộm. Nhưng cô lại không muốn trực tiếp đụng phải Lục Trạch, mắt thấy có vài cô gái trẻ đang nhìn mình, vì thế cho nên cô đành phải đưa lưng về phía Lục Trạch xong đi hướng sô pha, cúi đầu ngồi ở chỗ đó chơi di động.

Lúc không có chuyện gì, lướt Weibo thì có thể giết thời gian.

Gần đây, dựa trên Weibo còn đặc biệt nhiều, trừ bỏ tin một nam ca sĩ đang hot chia tay, bạn gái cũ vì yêu sinh hận nên xé rách mặt ra thì ca sĩ xếp tốp đầu Lưu Dật Sự cũng nổi danh trong giới giải trí là sợ vợ, làm mọi người kinh ngạc cảm thán liên tục, còn có thêm mấy nam minh tinh tiểu thịt tươi liên tiếp lâm vào "Gia bạo gièm pha", các fan trên Weibo liệu mạng tây trắng, làm người qua đường Lâm Nhụy ăn dưa quần chúng, xem quả thực là hoa cả mắt cũng không biết nên tin tưởng ai.

Đương nhiên, còn có một tin tức làm người phấn chấn nữa đó là...

Tình yêu mới của nữ thần Giang Vũ mà Lâm Nhụy hâm mộ đã xuất hiện. Giang Vũ dắt tay tiểu thịt tươi xây dựng "Tổ ấm tình yêu ở chung hai ngày một đêm."

Bị tuôn ảnh chụp ra còn tính rõ ràng, không chỉ có có ảnh chụp hai người hôn nhau ở dưới lầu mà còn chụp được diện mạo của nam minh tinh tiểu thịt tươi kia. Sau khi soi cẩn thận thì fans phát hiện hóa ra tiểu thịt tươi này có lai lịch không nhỏ, con lai giữa Trung và Anh, tướng mạo tuấn mỹ, tổ tiên là quý tộc Anh quốc, dẫn thân vào giới giải trí làm người mẫu chẳng qua cũng chỉ là để chơi đùa mà thôi, điển hình cho dạng người dù không hot nổi cũng có thể về nhà kế thừa tài sản trăm triệu.

Nhưng mà sẽ không có người cho rằng là Giang Vũ trèo cao. Phải biết rằng Giang Vũ chính là mũi nhọn chém nam thần được giới giải trí công nhận, tình sử phong phú, bạn trai cũ trải rộng khắp giới giải trí, trên cơ bản là nam thần đại chúng quen thuộc trong giới giải trí đều đã từng có tai tiếng cùng cô ấy, thậm chí có không ít minh tinh tiểu thịt tươi của giới giải trí công nhiên kêu gọi bày tỏ tình yêu với cô ấy. Đương nhiên, nữ thần cũng rất nỗ lực, không chỉ lớn lên đẹp mắt mà còn không ngừng mài giũa kỹ thuật diễn trong sự nghiệp, tuổi còn trẻ mà đã đoạt được vòng nguyệt quế của ảnh hậu, một cô gái như vậy, quả thực chính là trời sinh đã hơn tất cả mọi người, Giang Vũ được rất nhiều thiếu nữ tôn sùng làm thần tượng.

Đối với chuyện tình yêu mới của nữ thần bị cho hấp thụ ánh sáng, các fans trên mạng đã tập mãi thành thói quen, các fans của Giang Vũ thích nghe ngóng trên chốc nói tem sách nữ thần sưu tập lại nhiều thêm một soái ca.

Lâm Nhụy thương thức vẻ đẹp thịnh thế của Giang Vũ trong chốc lát, đồng thời còn chúc phúc tình yêu mới của nữ thần xong thầm nghĩ bản thân đến khi nào mới có thể sống tiêu sái được giống như Giang Vũ đây?

Thôi, không nghĩ nữa, bây giờ, cô có được Phó Duẩn Thừa đã là rất hạnh phúc.

Làm người không thể quá tham lam, cô nắm chắc hạnh phúc nhỏ trước mặt đã là khá tốt rồi.

Cảm thấy mỹ mãn ăn dưa xong, Lâm Nhụy buông di động, đánh giá thời gian cũng không sai biệt lắm, cô quay đầu nhìn một chút, quả nhiên, người ở cửa đều đã đi rồi.

Lâm Nhụy nhẹ nhàng thở ra, sau đó đứng dậy rời đi.

Mới ra khỏi cửa lớn thì một làn gió lạnh nghênh diện lập tức thổi qua. Vừa rồi đi gấp nên cô đã quên mặc tất chân, tương đương với việc mặc váy để lộ phần đùi, đối với thời tiết cuối mùa thu mà nói thì khi bị gió này thổi qua, cẳng chân lỏa lồ ở bên ngoài trong nháy mắt nổi lên không ít da gà.

Toàn thân lạnh cóng, Lâm Nhụy nhịn không được dậm dậm chân, ngẩng đầu nhìn xung quanh xem có xe taxi nào không.

Đúng lúc này, một chiếc Porsche màu đen lặng yên không một tiếng động ngừng ở trước mặt Lâm Nhụy.

Cửa sổ xe hạ xuống để lộ ra khuôn mặt anh tuấn trầm ổn của người đàn ông.

Trên mặt anh hàm chứa ý cười khế.

"Lên đi."

Sau khi bỏ bê con dân 1 tuần vì bận việc thì dàn ad lại chăm cây lại đây <3

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Gặp lại bạn giường cũ

Vốn tưởng rằng Lục Trạch đã rời đi, giờ lại đột nhiên nhìn thấy anh, Lâm Nhụy thầm cảm thán ở trong lòng một tiếng, hành động trốn tránh vừa nãy của cô xem như là uống phí rồi.

"Không cần đâu, xe taxi sắp tới rồi." Cô uyển chuyển tỏ vẻ cự tuyệt.

Lục Trạch không hề rời đi sau câu nói đó của cô mà là tiếp tục ôn hòa kiên trì mở miệng: "Đã trễ thế này rồi, rất khó để bắt taxi, cô một thân một mình cũng không an toàn, vẫn nên để tôi đưa cô về đi."

Anh đã nói đến mức này rồi, nếu còn cự tuyệt thì sẽ biểu hiện Lâm Nhụy làm kiêu.

"Vậy cảm ơn anh trước a."

Lâm Nhụy mở cửa xe ra rồi ngồi lên xe.

Trong xe thập phần ấm áp thoải mái, nếu đem so sánh với việc đứng trong gió lạnh ở ngoài kia thì quả thực là giống như trong nháy mắt được lên thiên đường.

"Chuyện này... Để tôi tự làm là được."

Mất thấy Lục Trạch chuẩn bị vờn người qua để thất đại an toàn cho mình, Lâm Nhụy liền vội vàng xua tay cự tuyệt. Không chờ anh kịp phản ứng, cô đã thất nhanh đại an toàn.

Lục Trạch dừng động tác, không tiếp tục miễn cưỡng nữa, sau đó ngồi thẳng thân mình và lái xe.

Từ hành động lái xe thì liền có thể nhìn ra tính cách của một người, cách lái xe của Lục Trạch cũng giống như tính cách của anh, thực trầm ổn.

Tốc độ xe di chuyển không nhanh không chậm, xuyên thấu qua lớp cửa sổ làm từ pha lê của xe là có thể nhìn thấy được ngọn đèn đường ở hai bên lề biến thành một hàng thẳng tắp, xẹt qua ngay trước mắt.

Có thể là do quan hệ xấu hổ hiện tại của hai người nên Lục Trạch không hề mở miệng nói chuyện, còn Lâm Nhụy trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết bản thân nên nói cái gì.

Lục Trạch mở miệng, đánh vỡ không gian trầm mặc.

"Ồ bên cạnh bạn trai có vui không?"

Lâm Nhụy sững sờ, trả lời: "Khá tốt."

"Àn."

"..."

Cũng không biết câu trả lời này của Lục Trạch là có ý tứ gì, quả thực là quá ngọt ngào.

Lâm Nhụy cười gượng xem như đáp lại.

Không khí lâm vào xấu hổ, đặc biệt là ở trong không gian nhỏ bé kín đáo này, cảm giác xấu hổ kia bị phóng đại vô hạn.

Lâm Nhụy đặt túi xách ở trên đùi, ngồi thẳng tắp, đôi mắt không biết nhìn đi đâu nên chỉ có thể làm bộ như đang quan sát con đường phía trước.

Cô âm thầm khẩn cầu có thể nhanh chóng về đến nhà ở trong lòng, sớm một chút kết thúc cục diện khiến con người ta xấu hổ này.

Lục Trạch đặt tay ở trên vô lăng, khoe mắt liếc nhìn bộ dáng ngồi nghiêm chỉnh này của Lâm Nhụy thì cảm thấy có chút buồn cười.

Thêm cả thái độ e sợ đến mức tránh còn không kịp lúc nãy của Lâm Nhụy khi anh chuẩn bị thất đại an toàn cho cô, Lâm Nhụy đây là đang phòng anh giống như phòng trộm sao?

Làm một người đàn ông ga lăng, ngay lúc cô đưa ra yêu cầu ngưng hẳn quan hệ thì chẳng lẽ anh sẽ còn lì lợm la liếm không buông sao?

Kỳ thật, anh vốn dĩ đã sớm nên rời đi. Lúc chào tạm biệt với các đối tác hợp tác với công ty của mình ở sảnh lớn thì lại trùng hợp nhìn thấy Lâm Nhụy bước ra từ thang máy, biết rõ mình và cô hiện tại đã không còn liên quan gì đến nhau nhưng mà xui quý khiến, anh vẫn cò xát chờ đến khi những người bên cạnh đều đi cả rồi sau đó mới xuất hiện ở trước mặt Lâm Nhụy.

Nhưng, có thể xác định một điều là, cô đang trốn anh và còn cố tình bảo trì khoảng cách giữa cả hai.

Đây chẳng lẽ chính là sức mạnh của tình yêu đích thực ở trong miệng của giới trẻ bây giờ sao?

Nhưng dù cho có thế nào thì Lục Trạch vẫn là xem không hiểu.

"Kỳ thật cô cũng không cần làm tới mức như vậy." Anh nhẹ giọng cười nói: "Chúng ta hiện tại vẫn là bạn bè của nhau, chẳng phải sao?"

"Ân, anh nói rất đúng." Lâm Nhụy có chút ngượng ngùng.

Có phải là do cô biểu hiện không phóng khoáng quá mức hay không? Lục Trạch là một người đàn ông thành thực chứ không hề giống Hàn Vũ, Cô không thể dùng thái độ giống như khi đối đãi với Hàn Vũ để đối đãi với Lục Trạch. Cho dù không còn làm bạn giường thì có một người bạn thành thực ôn trọng như thế này cũng khá tốt chẳng phải sao?

Nghĩ như vậy, Lâm Nhụy cũng dần dần thả lỏng tâm tình, tận lực làm bản thân thoát nhìn không còn câu nệ như trước.

"Anh mỗi ngày đều phải xã giao đến muộn như thế này sao?" Cô tò mò hỏi.

"Không phải, chẳng qua là tình huống trong khoảng thời gian này hơi đặc thù mà thôi."

Lục Trạch vừa lái xe vừa trả lời.

Còn về phần vì cái gì mà nói là "Tình huống đặc thù" thì một chữ cũng không đề cập đến.

Ánh đèn mờ nhạt ở trong khoang xe mờ mờ ảo ảo chiếu vào sườn mặt bên phải của anh, mũi cao thẳng, đôi mắt thâm thúy, anh tuấn đến mức khiến người khác hít thở không thông.

Không thể nghĩ ngờ gì cả, người đàn ông này rất có mị lực, cho dù là chỉ lẳng lặng mà nhìn khuôn mặt anh thì cũng có thể làm cho trái tim thiếu nữ rung động.

"Là vậy a!" Lâm Nhụy nhìn thoáng qua, không dám tiếp tục nhìn anh thêm nữa rồi sau đó yên lặng mặc niệm tên của Phó Duẫn Thừa 3 lần ở trong lòng thì đầu óc mới có thể tỉnh táo lại.

"Cô thì sao? Muộn như vậy rồi mà sao lại còn ở nơi này?" Lục Trạch đổi đề tài, đột nhiên hỏi.

"Tôi... Tôi tới tìm một người bạn."

Lâm Nhụy không biết phải trả lời như thế nào nên chỉ có thể tùy tiện bịa ra một cái cớ để đáp.

Cô vừa mới dứt lời thì Lục Trạch nhíu mi, ánh mắt hiện ý vị thâm trường.

"Là người bạn lần trước sao?"

"???"

Người bạn lần trước nào cơ???

Lâm Nhụy có chút ngơ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tình nhân ôn nhu

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Hơn nửa ngày, Lâm Nhụy mới nhớ tới chuyện đã xảy ra lúc trước.

Mơ hồ là lần trước, sau khi cô rời khỏi nhà của Phó Duẫn Thừa, tâm tình uể oải không nói làm gì mà lại còn đá phải cục đá khiến ngón chân bị thương, sau đó trùng hợp lại gặp Lục Trạch, khi đó cô cũng dùng cái cớ "Tôi tìm một người bạn" này.

Cái cớ rách nát như vậy, cũng khó trách biểu tình của Lục Trạch không quá thích hợp.

Lâm Nhụy xấu hổ giải thích: "Là một người bạn khác."

"Nga."

Từ "nga" này phá lệ ý vị thâm trường.

Chả nhẽ Lục Trạch đã phát hiện ra chuyện gì đó?

Lâm Nhụy quay mặt đi, không được tự nhiên mà hắt hắt tóc mái.

Nhưng cô lại hồn nhiên không biết, hành động này của mình làm cho những dấu vết ở trên cổ lộ rõ.

Cần cổ tuyết trắng thon dài tuyệt đẹp giống như thiên nga, phía trên da thịt non mềm kia tràn đầy vết bầm xanh xanh tím tím nối tiếp nhau đặc biệt dẫn người chú mục, thoát nhìn thập phần ái muội.

Lục Trạch rõ như lòng bàn tay chuyện làm tình giữa nam với nữ nên tất nhiên là hiểu rõ những dấu vết này được tạo ra như thế nào.

Ánh mắt anh cứng lại, sau đó bất động thanh sắc dời tầm mắt.

"Bạn trai của cô cũng ở đó sao?"

"...Anh ấy bận chút việc nên không tới được."

Một lần nói dối thì liền phải dùng tới ngàn lần nói dối để đền bù, Lâm Nhụy áp ứng lắc đầu. Cô sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra rằng cô tới để nói lời chia tay với bạn trai cũ được cơ chứ?

"A."

Lục Trạch phát ra một tiếng cười khẽ không rõ ý vị.

"Anh cười cái gì?" Lâm Nhụy hỏi.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên phát hiện ra một chuyện thực thú vị." Anh nhẹ nhàng trả lời băng quơ.

"Tôi nói rồi."

Lâm Nhụy đang muốn tiếp tục truy vấn là chuyện thú vị gì thì lại bị Lục Trạch mở miệng đánh gãy.

Cô nhìn ra ngoài xe thì mới phát hiện trong bất tri bất giác, xe đã tới trước cổng khu nhà nhỏ cô ở.

Lâm Nhụy xách túi theo rồi mở cửa bước xuống xe.

"Thực sự cảm ơn anh."

Sau khi xuống xe, cô còn không quên mỉm cười quay đầu lại nói lời cảm ơn với Lục Trạch.

"Chờ một chút ——" Đang lúc Lâm Nhụy muốn nhanh chóng vào nhà thì Lục Trạch lại đột nhiên xuống xe và gọi cô lại.

Giọng của anh mặc danh có chút lạnh lùng. "Cô Lâm mới này hẳn là tới khách sạn gặp lén tiểu tình nhân đi?"

Vấn đề này thập phần bén nhọn, cũng thập phần thất lễ.

Thân mình Lâm Nhụy chấn động.

Lúc này, bị đôi mắt hơi mang trào phúng của Lục Trạch soi chiếu, đôi con ngươi sâu thẳm không thấy đáy của anh nhìn chăm chăm, tươi cười trên mặt Lâm Nhụy cứng đờ, thậm chí còn quên mất phải phản bác.

Cô run giọng hỏi: "... Anh có ý gì?"

Lục Trạch cười như không cười nhìn Lâm Nhụy, ánh mắt thâm trầm làm người e ngại.

Tồn Dạ là nơi họp nhất giữa KTV cùng với khách sạn, khả năng Lâm Nhụy một mình tới KTV là cực nhỏ, phần lớn khả năng chắc là cùng người đàn ông nào đó tới để thuê phòng.

Rõ ràng biết với quan hệ hiện tại giữa anh và cô thì anh không nên nói, nhưng không biết vì sao, trong lòng anh lại có một cỗ cảm giác buồn bực rồi rầm làm nhiễu loạn nội tâm vốn dĩ bình tĩnh không gợn sóng, khiến anh rất không vui.

"Cô Lâm đây lúc trước nhắn với tôi rằng, cô rất yêu bạn trai của mình, bởi vì tôi tin nên sau đó không tiếp tục đến quấy rầy cô."

"Nhưng hiện tại, cô Lâm có thể giải thích cho tôi biết vì sao ở trong hoàn cảnh không có bạn trai đi cùng, tới khách sạn để tìm người bạn kia của mình mà trên cổ lại xuất hiện những dấu vết đó sao? Cũng hoặc là..."

Anh vẫn nhả cười một cái: "Cô Lâm định nói với tôi rằng những dấu vết ở trên cổ cô bây giờ là không cẩn thận bị sâu cắn?"

.....

"Nói xong rồi sao? Máy chuyện này đều là việc tư của tôi, hẳn là không có liên quan gì đến anh Lục nhỉ?"

Sắc mặt Lâm Nhụy cũng lạnh xuống dưới, mở miệng là kêu cô Lâm thật dễ nghe, người đàn ông này là đang ám chỉ nói cô là loi ong bướm a!

Cô vẫn luôn cho rằng Lục Trạch là một tình nhân ôn hòa ôn trọng, không ngờ rằng anh cư nhiên cũng có một mặt bén nhọn như vậy.

Còn về chuyện dấu vết ——

Lâm Nhụy nhìn theo tầm mắt của Lục Trạch, sờ sờ cổ, cảm giác không ra gì, cô vội vàng móc từ trong túi ra một chiếc gương nhỏ, nương nhờ ánh đèn đường ít ỏi rồi cẩn thận quan sát bản thân trong gương.

Quả nhiên, trên cổ có một chuỗi dấu vết xanh tím mờ ám.

Nhớ tới mới nãy Hàn Vũ liếm mát ở trên cổ cô, đều là chuyện tốt do anh ta làm! Lục Trạch phỏng chừng đã sớm thấy được.

Món nợ của Hàn Vũ lần sau lại tính, nhưng Lục Trạch, anh ta là gì của cô a, dựa vào cái gì mà anh ta dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô?

Bao gồm cả nụ cười khê ý vị không rõ khi ở trên xe kia, nói không chừng Lục Trạch đã thâm khinh bỉ cô ở trong lòng, vậy mà cô tình còn giả bộ như không biết suốt cả một đoạn đường.

Tương tự đến điều này, Lâm Nhụy liền ứa ra lửa giận.

"Đúng là không liên quan gì đến tôi." Lục Trạch thông thả ung dung nói.

Anh không hề để ý đến giọng điệu nói chuyện khó chịu của Lâm Nhụy mà còn nhếch môi cười khê: "Tôi chỉ là nghĩ đến chuyện cô Lâm dùng có có bạn trai để đá tôi đi, vậy mà chỉ trong chớp mắt lại cùng tiểu tình nhân đi thuê phòng nên tâm tình hơi chút không tốt lắm đâu."

Giọng anh trầm thấp, có lộ ra vài phần không chút để ý, giống như là ni non giữa tình nhân.

Lâm Nhụy thậm chí cũng phân không rõ lời này của Lục Trạch là lời thiệt tình hay là...

Nếu không thì thử một lần rồi sẽ biết?

Trong nháy mắt, trong lòng Lâm Nhụy bỗng nhiên nảy lên một cỗ ý niệm ác ý.

Cô nện bước quyền rũ, đi đến trước mặt Lục Trạch, ngay lập tức kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Nửa thân mình của Lâm Nhụy gần như đều dán ở trên người Lục Trạch.

Cô nhón mũi chân, ghé sát vào vành tai Lục Trạch.

Mang theo mùi hương ngọt nị, nhẹ thổi u lan: "Lục Trạch, đừng nói là anh thích tôi nhé?"

Thân thể Lục Trạch cứng đờ.

Hnay một quá, 2c thôi nhé ✕ mai vs một bù tiếp ✕

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Thích hay không thích?

Edit & Beta: Su Bà Bà

Thích Lâm Nhụy?

Sao có thể...

Đây là phản ứng đầu tiên của Lục Trạch.

Lục Trạch tự nhận là bản thân đã không còn là cái loại người trẻ tuổi xúc động vì yêu rồi, anh có thể phân rất rõ ràng giữa cuộc sống riêng với tình nhân.

Phụ nữ bên ngoài chẳng qua cũng chỉ là tình thú ngẫu nhiên, chỉ có vợ là vật cần thiết trong cuộc sống. Vợ anh vì anh mà sinh con trai, lo liệu việc nhà, làm hẳn không có nỗi lo về sau, tuy rằng tình cảm đối với vợ không phải là tình yêu, nhưng mấy năm sống chung cũng tích lũy được không ít tình thân.

Nếu nói thích, thích lại là cái gì a?

Anh nhớ mang máng, lần đầu tiên anh thích một ai đó hình như là ở những năm học cấp 3 đi, lúc ấy, nữ sinh kia là hoa khôi của lớp, anh thời niên thiếu dễ bị rung động, trong lòng luôn có vài phần vui mừng chờ mong. Nhưng theo thời gian thay đổi, thương hải tang điền, cái loại cảm giác thích này sớm đã đậm đi, anh thậm chí cũng đã quên cô gái là hoa khôi của lớp kia trông như thế nào.

Lúc sau, anh quen Thẩm Nguyệt rồi ở bên nhau, sau khi tốt nghiệp đại học, hai người thuận lý thành chương mà kết hôn xong sống một cuộc sống bình yên không gợn sóng.

Lục Trạch cảm thấy thực buồn cười, anh đã ngủ qua với rất nhiều người phụ nữ khác nhau, có rất nhiều người xinh đẹp hơn Lâm Nhụy, vậy thì sao anh có thể sẽ thích một cô gái như Lâm Nhụy cơ chứ?

Nhưng mà cho dù lý trí đang nói với anh như vậy nhưng lời cô nói lại giống một đạo sấm chớp ầm nổ tung ở bên tai anh, loáng thoáng cảm thấy giống như lọt ra một bức màn mỏng lung khiến có chút chuyện vốn dĩ đã bị cố tình làm cho mờ hồ đi trở nên rõ ràng lên.

Hình như anh thật sự cảm thấy Lâm Nhụy rất khác với những người phụ nữ khác.

Nhưng cụ thể khác ở chỗ nào thì anh lại nói không nên lời. Anh đã thấy qua hết tất cả bộ dáng của Lâm Nhụy, khi trần truồng, khi chật vật khóc thút thít, khi quén rũ dục hoặc...

Lúc mới quen Lâm Nhụy, hai người chính là bởi vì lực hấp dẫn của tình dục nên sau đó mới ở bên nhau, nhiều lắm thì cũng chỉ cảm thấy Lâm Nhụy đậm đắng hơn một chút, tiểu huyết chặt khít và bộ dáng thanh thuần hơn một chút so với những người phụ nữ khác.

Sau đó, mỗi một lần làm xong đều còn muốn làm nhiều thêm vài lần.

Ở bên Lâm Nhụy, hình như cuộc sống nhạt nhẽo không thú vị trong ngày thường cũng trở nên có ý tứ hơn nhiều.

Nhưng đây thật sự không phải là một hiện tượng tốt.

Lục Trạch suy tư ở trong lòng.

Cơ hồ là theo bản năng, Lục Trạch dùng bàn tay to chụp tới, thuận thế kéo Lâm Nhụy vào trong lòng ngực, trong nháy mắt khống chế tình thế, xoay chuyển tình cảnh xấu hổ vừa rồi.

Anh hơi nhếch khóe môi: "Tôi vẫn luôn đều thực thích cô a."

Xem như là trả lời câu hỏi được đặt ra mới nãy của Lâm Nhụy.

"Phải không?"

Ánh mắt Lâm Nhụy lập loè, thâm mắng một câu cáo già, trả lời như vậy chả khác gì chưa trả lời.

Nhưng điều này cũng nằm ở trong dự kiến của cô, nếu Lục Trạch thật sự thực nghiêm túc nói thích cô thì chỉ sợ bản thân Lâm Nhụy đều phải chấn động.

Muốn làm người đàn ông này hoàn lương, cơ hồ là chuyện không có khả năng. Dù sao thì cô cũng tự nhận là bản thân không có năng lực đó.

Thấy Lâm Nhụy bĩu môi, bày ra bộ dáng rõ ràng không tin, Lục Trạch khẽ cười một tiếng rồi không để bụng.

Trong lòng đột nhiên sinh ra tâm tư trêu đùa cô.

Anh ôm cô càng thêm chặt, phần đầu hơi hơi cúi xuống, môi mòng để sát vào gương mặt Lâm Nhụy, phun ra một cỗ nhiệt khí.

"Vậy còn cô? Cô thích tôi không?"

Sao có thể dụ hoặc người như vậy a?

Lục Trạch phun hơi thở ở trên gò má mẩn cảm của Lâm Nhụy, ngứa, cảm giác tựa như có một con sâu đang nhẹ nhàng gặm cắn.

Còn có chút nóng.

Trong nháy mắt, trái tim Lâm Nhụy liên tục nổi trống.

Thích hay không thích?

Hình như cho dù có trả lời như thế nào cũng đều không đúng.

Thằng thán mà nói, Lục Trạch là một người đàn ông chất lượng tốt, vừa ga lăng lại vừa hiểu tình thú, hai người khi trên giường cũng thực hợp ý nhau, một người đàn ông như vậy thì ai có thể không thích a?

Nhưng cô hiện tại đã có Phó Duẩn Thừa, cô thực hạnh phúc, Lục Trạch và cô đã được trời định sẵn là không phải người chung một đường.

"Anh biết đấy, tôi đã có bạn trai."

Khoảng cách hai người gần như vậy thật sự rất nguy hiểm, Lục Trạch thẳng nhai này quá mê người, vừa lo lắng thì liền sẽ có khả năng bị anh dụ hoặc.

Nghĩ như vậy xong, Lâm Nhụy liền vội vàng dùng tay đẩy Lục Trạch ra, muốn kéo rộng khoảng cách giữa cả hai.

Lục Trạch đứng lúc giữ tay cô lại rồi đặt ở giữa môi, sau đó nhẹ nhàng hôn một cái, hơi thở phong lưu mười phần.

"Bạn trai cũng luôn có lúc không ở bên cạnh nhỉ?"

Anh mờ ám ám chỉ.

Àn?

Lâm Nhụy chớp chớp mắt.

Lục Trạch... Đây là đang dụ hoặc cô giấu Phó Duẩn Thừa yêu đương vụng trộm?

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Muốn đào góc tường?

Edit: Va

Beta: Ami

"Anh muốn đào góc tường sau lưng bạn trai tôi?"

Lâm Nhụy nhướn mày.

Đều là tay tài xế già đời, thế cho nên cô cũng không hề uyển chuyển, trực tiếp công bằng thì đơn giản hơn.

Lục Trạch mỉm cười: "Tin tưởng tôi, trong cuộc sống sinh hoạt cũng ngẫu nhiên yêu cầu một chút kích thích."

Lâm Nhụy nghe xong thì mắt tròn trắng.

Nhìn tươi cười nhộn nhạo trên mặt anh, một chút ngưng ngừng cũng không có, bản thân đã ngoại tình thì cũng thôi đi, thế mà còn muốn dụ hoặc cô cùng ngoại tình theo.

"Có chuyện tôi còn chưa nói cho anh biết về bạn trai tôi."

"Chuyện gì?" Về mặt Lục Trạch bình tĩnh.

Lâm Nhụy cười một cái, trong đôi con ngươi hiện lên một sắc thái kỳ dị.

"Chắc anh vẫn chưa biết, anh cũng có quen biết với bạn trai của tôi đấy, hơn nữa hẳn là còn rất quen thuộc."

"Tên của anh ấy là Phó... Duẩn... Thừa!"

Cô ngọt ngào nói xong.

Quả nhiên, ngay sau đó, không ra khỏi dự kiến, Lâm Nhụy thấy gương mặt bình tĩnh thông dong của Lục Trạch có một cái khe sắp nứt.

"Bạn trai cô là Phó Duẩn Thừa?" Kinh ngạc trên mặt Lục Trạch thậm chí không thể che giấu được.

Anh có hiểu biết Phó Duẩn Thừa một ít. Anh ta thuộc tuýp người nghiêm cẩn hà khắc, làm việc rất có nguyên tắc của bản thân. Quan niệm gia đình của anh ta cũng rất mạnh, Thẩm Lam thường xuyên đi công tác ở bên ngoài, một mình anh ta ở nhà sống những ngày tháng thanh tâm quả dục, chưa bao giờ nghe nói qua chuyện anh ta đàn dứ với ai.

Dù có như thế nào thì Lục Trạch cũng không thể tin tưởng được, một người như Phó Duẩn Thừa mà cũng ngoại tình, hơn nữa, anh ta còn là bạn trai của Lâm Nhụy.

Anh thậm chí cũng không biết Lâm Nhụy với Phó Duẩn Thừa bắt đầu mối quan hệ từ khi nào.

Hai người mà anh cho rằng vĩnh viễn sẽ không có giao thoa, giờ lại đột nhiên dính ở bên nhau, mặc kệ là ai thì cũng đều sẽ kinh ngạc.

Lâm Nhụy thường thức biểu tình xuất sắc trên mặt Lục Trạch xong, đối với hiệu quả thực vừa lòng, xem anh sẽ giữ bình tĩnh như thế nào.

Cô thật vất vả mới có thể ở bên người đàn ông mình yêu, anh lại còn muốn dụ dỗ cô, hừ!

Lâm Nhụy đã gắn mác cho Lục Trạch là kẻ tiểu nhân ở trong lòng.

"Đúng vậy."

Trên mặt cô lộ ra tươi cười ngọt ngào, một bộ dáng cô gái non nớt hạnh phúc đắm chìm trong tình yêu.

"Tôi và anh ấy quen nhau ở trường học, anh ấy đẹp trai như vậy, người lại thành thực ôn trọng, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Phó giáo sư thì tôi đã yêu anh ấy rồi. Lần này vốn cho rằng chỉ là tôi tương tư đơn phương, nhưng ai mà ngờ Phó giáo sư lại cũng thích tôi. Tôi thật là quá hạnh phúc."

"Thời gian chúng tôi ở bên nhau thực hạnh phúc, Phó giáo sư quả thật là người đàn ông tốt nhất ở trên đời này..."

"Được rồi." Lục Trạch nhin không được mà đen mặt đánh gãy.

Phó Duẩn Thừa là người đàn ông tốt nhất trên đời, vậy còn anh là cái gì?

Anh còn sống sờ sờ ở đây mà Lâm Nhụy đã liên tục khen Phó Duẩn Thừa.

Đặc biệt là trong khi anh còn có chút ý tứ với Lâm Nhụy, nghe thế cũng khó tránh khỏi nhin không được mà trong lòng không quá thoải mái.

Tưởng tượng đến cảnh đóa hoa nhỏ mà mình nhìn trúng lại bị Phó Duẩn Thừa thu vào trong túi...

Lục Trạch thở ra một hơi thật sâu, dùng tinh thần ga lăng tốt đẹp đã được tu dưỡng ngăn chặn lại xúc động muốn chửi tục.

Dù sao cũng là cáo già ở trên thương trường lăn lê bò lết mấy năm, anh đã sớm luyện được đến cảnh giới vui buồn không thể hiện ra ở trên mặt, kinh ngạc qua đi, anh rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Giờ phút này, ngực trên pháp phòng rất nhỏ, để lộ ra nỗi lòng phức tạp của anh. "Anh ta đã kết hôn, cô cùng anh ta... Sẽ không có khả năng lâu dài."

Phó Duẩn Thừa kết hôn sớm hơn so với anh và vợ mình, theo anh biết, Phó Duẩn Thừa rất yêu Thẩm Lam, hai người họ đã ở bên nhau nhiều năm, Lục Trạch nhìn ra, Phó Duẩn Thừa không có khả năng sẽ ly hôn.

Nhưng mà, làm anh không ngờ rằng chính là, Lâm Nhụy lại một lần nữa đánh vỡ nhận tri của anh về Phó Duẩn Thừa.

"Ai nói không thể lâu dài?"

Lâm Nhụy dùng mắt liếc anh một cái, bất mãn bởi vì tình yêu mới của mình bị nguyên rủa: "Phó giáo sư trong khoảng thời gian này đang chuẩn bị ly hôn, rất nhanh thôi, chúng tôi có thể quang minh chính đại ở bên nhau."

"Chuyện cô nói là thật sự?" Lục Trạch thật vất vả mới có thể bình tĩnh trở lại, biểu tình lại kiêu cù ba năm thiếu một giờ.

Mắt đen tràn ngập khiếp sợ.

Trong lòng Lâm Nhụy ngay tức khắc tràn ngập cảm giác thành tựu, vì bản thân đã phá tan sự bình tĩnh trong ngày thường của anh.

Cô khẽ hừ một tiếng: "Tôi lừa anh làm cái gì?"

"À đúng rồi, bây giờ anh có còn muốn đào góc tường sau lưng bạn trai tôi nữa không?"

"..." Kia cũng đến đào động mới được đi!

Lục Trạch vô ngữ.

Trong lòng anh có một tia phiền muộn.

Nếu Phó Duẩn Thừa thật sự thích Lâm Nhụy, cũng nguyện ý vì cô mà ly hôn, điểm này Lục Trạch tự nhận là bản thân làm không được.

Chỉ riêng với điểm này thôi, anh ngược lại bội phục Phó Duẩn Thừa.

"Tôi hiểu rồi, vậy chúc cô hạnh phúc." Ổn định lại tâm tình xong, anh phong độ nhẹ nhàng nói với Lâm Nhụy.

Những lời này thật ra là lời thật tâm của Lục Trạch.

Làm một người đàn ông thành thực, ở thời điểm nên buông tay thì sẽ buông tay, lì lợm la liếm cũng không phải tác phong của anh.

Không ngờ rằng Lục Trạch lại dễ dàng nói chuyện như vậy.

Lâm Nhụy kinh ngạc qua đi, cách nhìn trong lòng đối với Lục Trạch lập tức tăng thêm một bậc thang.

Chỉ thấy Lục Trạch giờ phút này đã khôi phục bộ dáng ngày thường, biểu tình thoải mái.

Bên môi anh ngậm nhàn nhạt ý cười, thoạt nhìn tuấn nhã lại thông dong, giống như thời điểm lần đầu Lâm Nhụy nhìn thấy Lục Trạch.

"Cảm ơn."

Cô và Lục Trạch đều biết, lần này, quan hệ của hai người là thật sự đặt một dấu chấm hết.

Đêm đen nhánh, chỉ có mấy chỗ đèn đường mờ nhạt đang sáng lên, mọi âm thanh đều phẳng lặng, an tĩnh đến mức dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại có hai người là cô và Lục Trạch.

Hai người đều không nói gì nữa.

Có gió lạnh rền vang thổi qua, Lâm Nhụy bừng tỉnh phát giác, chân mình đã đông lạnh đến mức sắp tê rần.

Cô nhìn di động, hiện tại đã là 1 giờ sáng, đêm đã khuya.

"Tôi về nhà đây." Cô nhẹ giọng nói.

"Àn."

Lục Trạch không nói thêm gì nữa, mắt đen thật sâu nhìn thoáng qua Lâm Nhụy, sau đó trầm thấp mở miệng: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Lâm Nhụy xách túi đi hướng cửa lớn của tiểu khu.

Cô có thể cảm giác được ở phía sau lưng, ánh mắt Lục Trạch nhàn nhạt dừng ở trên người cô, nhìn theo cô đi xa.

Lâm Nhụy tăng nhanh bước chân hơn.

Tiến vào cửa tiểu khu xong, chuyển biến.

Tầm mắt của Lục Trạch rốt cuộc cũng biến mất.

Lâm Nhụy thở nhẹ một hơi, ánh mắt kiên định.

Tạm biệt, Lục Trạch.

Còn nữa ——

Chào mày, cuộc sống mới của tao.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Gọi điện thoại

Edit: Va

Beta: Ami

Lâm Nhụy ngủ một giấc đến khi tự nhiên tỉnh.

Có ánh nắng ấm áp sáng ngời xuyên thấu qua bức màn nhạt màu chiếu vào bên trong, ánh sáng có chút chói mắt, cô xoa xoa đôi mắt, gãi đầu và cảm lấy di động.

Vừa thấy thì bị dọa nhảy dựng.

Di động có mười cuộc gọi nhờ chưa nghe, toàn bộ là của Tiểu Mỹ.

Cô vội vàng gọi lại cho Tiểu Mỹ.

"Tiểu Mỹ, tớ ngủ quên mất, nhớ xin nghỉ giúp tớ a. À đúng rồi, lúc nãy cậu gọi điện thoại cho tớ là có việc gì sao?"

"Chị của em, suốt cuộc cậu cũng thấy được cuộc gọi nhờ mà gọi lại cho tớ."

Giọng nói của Tiểu Mỹ truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, cô bạn bắt đầu nói giống như liên châu pháo đạn: "Hôm nay cô Triệu điểm danh, số lần cậu xin nghỉ và trốn học là nhiều nhất, cô Triệu nói nếu còn có lần sau thì xác định là đánh giá cuối kỳ của cậu trực tiếp xếp bét toàn khối."

"Nghiêm trọng như vậy sao?"

Lâm Nhụy ai thán một tiếng, "Sao buổi sáng cậu không gọi tớ dậy?"

"Chẳng phải tối hôm qua cậu đi tìm bạn trai của cậu sao? Mình nghĩ là cậu không về, thế cho nên buổi sáng mới không hề kêu cậu dậy." Tiểu Mỹ vô ngữ nói.

"Được rồi, tớ đã biết. Cúp nha."

Việc này chỉ có thể tự trách mình, lần sau trước khi ngủ thì nhất định phải kiểm tra xem có tắt âm thanh điện thoại không, nếu không thì lại ngủ quên mất, cuối kỳ bị xếp bét mới thật sự là bi kịch.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Nhụy hầu như không còn buồn ngủ.

Cũng không biết Phó Duẩn Thừa hiện tại đang làm gì? Anh có nhớ cô không?

Hình như cô có chút nhớ anh. Tính thời gian, hai người họ đã không gặp mặt suốt một tuần, cứ luôn có cảm giác dài như đã một thế kỷ trôi qua.

Chỉ cần tưởng tượng đến người kia, trong lòng cô lại ngọt đến mức giống như được ăn mật.

Lâm Nhụy click mở WeChat, tìm được WeChat của Phó Duẩn Thừa, cô lưu tên anh là "Ông xã yêu dấu.", Còn theo dõi xem trước, chỉ cần có một tin tức được đăng tải thì cô ngay lập tức có thể nhìn thấy.

"Chào buổi sáng."

"Hôm nay lại thêm một ngày yêu anh nha ~"

Cô lại gửi thêm một biểu tình bán manh đáng yêu qua.

Đợi vài phút, Phó Duẩn Thừa vẫn chưa trả lời, nhân lúc này, Lâm Nhụy vừa vặn rời giường mặc quần áo rồi đánh răng rửa mặt.

Mới vừa rửa mặt xong thì Phó Duẩn Thừa đã gọi đến.

Lâm Nhụy vội vàng vui vẻ chạy chậm tới bên giường, cầm di động lên xong ấn xuống nút nghe.

"Sao lại đột nhiên gọi cho em vậy?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

"Tiểu Nhụy." Phó Duẩn Thừa trầm thấp mở miệng.

"Có phải em mới vừa rời giường hay không?"

Hai người mấy ngày nay thường xuyên nấu cháo điện thoại, có lẽ là tuổi tác và thân phận chênh lệch, cho dù Lâm Nhụy có dự hống như thế nào đi nữa thì trong điện thoại Phó Duẩn Thừa vẫn gọi là Tiểu Nhụy, chết sống không chịu kêu loại từ xưng hô như "Cục cưng, bà xã, bảo bối nhỏ". Đối với chuyện

này Lâm Nhựt rất là tiếc nuối.

Không biết phải đến khi nào thì mình mới có thể chính thức thăng cấp thành "Bà xã đại nhân" của Phó Duẩn Thừa đây?

Chỉ có điều cũng sẽ nhanh thôi.

Lâm Nhựt ngọt ngào nghĩ.

Cô hỏi Phó Duẩn Thừa: "Sao anh lại biết em mới vừa rời giường?"

Giọng của Phó Duẩn Thừa nghe ra có chút bất đắc dĩ: "Hiện tại đã gần 12 giờ trưa, em lại gửi tin nhắn WeChat cho anh nói chào buổi sáng, em nói đi?"

Ách... Chết rồi, cô quên thời gian.

"Em ngủ quên mất..." Lâm Nhựt ngượng ngùng nói rồi sau đó lại hỏi: "Anh đang làm gì a?"

"Ở nhà."

Phó Duẩn Thừa nói ở nhà thì đương nhiên không có khả năng là ở nơi lúc trước đã ở cùng Thẩm Lam, sau trận cãi và quyết liệt của hai người, Phó Duẩn Thừa liền dọn ra ngoài, một lần nữa tìm một chỗ ở mới.

Hai người xác định quan hệ xong, bản chất mặt lạnh tâm nóng của Phó Duẩn Thừa hoàn toàn bại lộ ra ngoài, không đợi Lâm Nhựt nói chuyện, anh đã liền dặn dò: "Dậy rồi thì nhanh đi ăn cơm, ăn quá muộn đối với dạ dày không tốt. Còn nữa, cũng đừng có lúc nào cũng xin nghỉ, về sau ngủ sớm dậy sớm, đi học đúng giờ, hiện tại em đang học đại học, quan trọng nhất chính là chuyện học tập..."

"Em biết rồi mà..."

Chỉ có trời mới biết lúc trước cô cho rằng Phó Duẩn Thừa thật đúng là người trăm mặt ít lời.

Lâm Nhựt không mở miệng thì không đánh gãy được Phó Duẩn Thừa thao thao bất tuyệt, cô phun tào nói: "Phó giáo sư yêu dấu —— hiện tại, đã em đã là bạn gái của anh, thái độ anh nói chuyện thì lại như Giáo Viên Chủ Nhiệm vậy."

Đương nhiên, phun tào thì phun tào, nội tâm đối với loại quan tâm này của Phó Duẩn Thừa vẫn rất là hưởng thụ, âm áp, cảm giác được người nhỏ thương quan tâm thật tốt.

Phó Duẩn Thừa bên kia chân chò, thực mau liền nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, Tiểu Nhựt, thói quen của anh..."

"Chỉ nói thực xin lỗi thì có ích lợi gì." Lâm Nhựt tựa vào trên thành giường, vắt chéo hai chân, trêu chọc Phó Duẩn Thừa ở đầu bên kia điện thoại. "Anh mau trả lời em, anh có nhớ em hay không? Trả lời làm em vui vẻ thì em sẽ liền tha thứ cho anh."

Đây quả thực là đã biết rõ mà còn cố hỏi.

Phó Duẩn Thừa thở dài, thật sự là ngượng ngùng nói ra.

"Em biết rồi đó." Xem như thừa nhận.

"Em không biết, muốn anh nói mới được." Lâm Nhựt nghịch ngợm nói.

Thấy Phó Duẩn Thừa còn đang trăm mặt, Lâm Nhựt bỏ thêm một ngọn lửa, cô dùng giọng nói nũng nịu thúc giục: "Anh mau nói đi, ông xã ~"

Âm cuối cổ tình cao lên, ngọt đến phát nị.

Giống như một con mèo con làm nũng với chủ.

Phó Duẩn Thừa cứng lại.

Lâm Nhựt kêu một tiếng "Ông xã" này giống như có ma lực, làm lồng ngực anh nóng lên, máu trong đầu đều bắt đầu sôi trào.

Sau một lúc lâu, anh rốt cuộc cũng chịu mở miệng.

Thanh âm áp thấp xuống, mang theo vài phần quẫn bách cùng thẹn thùng.

"...Ân, anh nhớ em. Rất nhớ."

Nói những lời này xong, cho dù biết rõ Lâm Nhựt không ở gần, tai Phó Duẩn Thừa vẫn nhin không được mà nóng lên.

Anh là một người thực nội liễm, có thói quen đem cảm tình áp ở trong lòng, sẽ không nói ra những lời âu yếm êm tai đó, cũng gần như là trước nay chưa từng nói qua.

Nói ra lời như vậy, đã xem như là một đột phá rất lớn.

"Em cũng nhớ anh, ông xã."

Được câu trả lời vừa lòng, Lâm Nhụy che miệng cười trộm.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thời tiết là ánh nắng tươi sáng, giống như tâm tình giờ phút này của cô.

Thập phần tốt đẹp.

Như các bạn đã biết, thành viên của team đều còn là học sinh cuối cấp hoặc sắp chuyển cấp và bước vào những kì thi quan trọng nên trong khoảng thời gian từ tháng 4 đến tháng 7 team mình sẽ rất bận cho công việc học hành, không có thời gian edit nhiều truyện và ra truyện thường xuyên được, tuy nhiên team sẽ tận dụng hết mức khoảng thời gian rảnh ít ỏi để edit nên các bạn đừng phàn nàn là team ra truyện lâu nhé == Team hứa sau khi hoàn thành các kỳ thi thì sẽ up truyện đều và mạnh hơn trước ạ ^^

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Phiên ngoại: Tượng tượng của Lâm Nhụy

Edit & Beta: Su Bà Bà

Mang thai tháng thứ năm.

Lâm Nhụy gần đây thực mệt mỏi.

Làm thai phụ thật sự không có phương tiện, trên cơ bản, tất cả hoạt động giải trí đều bị loại bỏ khỏi cuộc sống của cô, mỗi ngày ngoài việc ở nhà thì hết ăn rồi lại ngủ, mới đầu còn cảm thấy rất tốt, nhưng lâu dài thì lại cảm thấy rất nhàm chán.

Ngay cả TV cũng không thể xem nhiều.

Lâm Nhụy đành phải đặt mua nhiều cuốn tiểu thuyết ở trên mạng về đọc.

Tất cả tiểu thuyết cô đặt mua đều là do cô đào ra từ trong đồng bảng xếp hạng đề cử ở trên các diễn đàn, nghe nói mỗi người đều cho điểm năm sao, chất lượng tối ưu.

Mấy cuốn tiểu thuyết này đều được viết theo xu hướng mà phái nữ thích, cái gì « Lãnh thiếu theo đuổi tình yêu: Mommy kiều tiểu mang theo bảo bảo chạy », « Ông xã tổng tài, hãy yêu ta thêm một lần nữa », còn thêm « Khuynh thế độc phi: Bạo quân sủng thiếp ».

Tuy rằng nội dung cũ rích, nhưng thoát nhìn vẫn thấy cách hành văn rất hay. Nam chủ trong tiểu thuyết hơi chút là dè dặt nữ chủ vào vách tường, hoặc là tà mị quyến rũ nói với nữ chủ: "Em à, em có vừa lòng với thứ mà mình nhìn đến không?" Nữ chủ mà mở miệng nói chuyện một câu với người đàn ông khác thì nam chủ liền ngay lập tức ghen ghét, làm nữ chủ suốt một đêm khiến nữ chủ không xuống giường được.

Quả thực là thỏa mãn tất cả ảo tưởng của phái nữ.

Lâm Nhụy đọc muốn ngừng mà ngừng không được, ban ngày đọc, ăn cơm cũng đọc, trước khi ngủ vẫn còn đọc. Nếu không phải Phó Duẫn Thừa nhìn chăm chăm vào cô, mạnh mẽ quy định thời gian đọc sách mỗi lần không thể vượt quá hai tiếng đồng hồ thì chỉ sợ Lâm Nhụy sẽ đọc từ ban ngày đến tối muộn.

Lâm Nhụy đã đọc đến mức tẩu hỏa nhập ma.

Di?

Bên trong hình như có mấy tình tiết kỳ quái trà trộn vào.

Mặt bìa là hai mỹ nam tử trong truyện tranh, phong cách duy mỹ, văn án có ghi: "Vô số thiếu nữ lăn kềnh ra, tình yêu thuần khiết tuyệt mỹ bị ngược đãi tôi tã."

Lâm Nhụy tò mò mở cuốn tiểu thuyết « Thụ khuynh thiên hạ » này ra.

Nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết này cư nhiên lại là nam?

Hơn nữa còn là một nam nhân có thân thể đặc biệt mềm mại, đặc biệt đáng yêu kiểu nhu.

Ngay từ giây phút đầu nam chủ bước vào giang hồ, hẳn liền gặp được muôn hình muôn vẻ người. Có Thiếu trang chủ phong lưu, Minh chủ oai hùng võ lâm, Đại ca sát thủ lãnh khốc, Gia Cát thần toán ôn nhu...

Sau đó, vận mệnh của nam chủ chặt chẽ gắn kết với bọn họ.

Trên cơ bản là 3 chương thì một trò nhỏ, 5 chương một trò to, chỉ cần nhìn thấy nam chủ đáng yêu thì mấy tên nam nhân kia đều thật sâu yêu hắn. Đương nhiên, nam chủ sẽ không dễ dàng chịu khuất phục ở dưới thân của mấy tên nam nhân đó. Vì thế mà đám nam nhân kia không chút nào ngoại lệ, họ đều lựa chọn cầm tù nam chủ. Họ dùng các loại play hắc ám ngược đãi nam chủ từ thể xác đến tinh thần, làm không ít người đọc rơi nước mắt.

Đặc biệt là tác giả viết truyện này còn miêu tả thực sinh động, thật viết bên trong quả thực là làm cho một phụ nữ không biết tiết tháo như Lâm Nhụy đọc cũng đều nhìn không được mà thú huyết sôi trào.

Chết tiệt, quyển sách này thế nhưng lại hợp khẩu vị với cô như vậy.

Chưa đã thèm, sau khi đọc xong, Lâm Nhụy dường như đã mở ra được một cánh cửa của thế giới mới, hóa ra đàn ông với đàn ông cũng có thể ở bên nhau a, lại còn có thể làm chuyện đó vui như vậy.

Cảm giác còn đẹp mắt hơn so với khi nam nữ chủ làm.

Vì thế cho nên Lâm Nhụy bắt đầu điên cuồng hấp thu tri thức về mặt phương diện này, cũng hiểu rõ hàm nghĩa của Công và Thụ.

Sau đó, cô nhìn chằm chằm ba người đàn ông trong phòng, trái tim ngo ngoe rục rịch.

Tại sao lúc trước cô lại không phát hiện ra, đúng là couple đẹp đôi a.

Phó Duẩn Thừa có thể ghép đôi với Lục Trạch, vừa vặn là, lãnh khốc Công vs ôn nhu Thụ. Hoặc là Hàn Vũ ghép đôi với Phó Duẩn Thừa, lưu manh Công vs nhân từ Thụ, cũng hoặc là Lục Trạch ghép đôi với Hàn Vũ, văn nhả cảm thú Công vs tiểu chó săn Thụ.

Quả thực là quá mỹ diệu a.

Lâm Nhụy chỉ thiếu chút nữa là mắt phát ra ánh sáng xanh.

Cô bắt đầu thời thời khắc khắc lưu ý mỗi một chuyện nhỏ xảy ra xung quanh mình, cố gắng phát hiện ra dấu vết gian tình từ trên người 3 người đàn ông.

Àn, sáng nay Phó Duẩn Thừa làm bữa sáng tình yêu cho Lục Trạch ăn, chuyện này cô nhớ kỹ. (Cô theo bản năng xem nhẹ việc mình là người ăn nhiều nhất.)

À đúng rồi, mới vừa nãy, Hàn Vũ có cười với Lục Trạch, nụ cười kia thật ôn nhu thật thâm tình, nhất định là có gian tình.

.....

Quả nhiên, trong cuộc sống sinh hoạt có không hề ít gian tình, mà là khuyết thiếu một đôi mắt giỏi về việc phát hiện gian tình.

Lâm Nhụy viết hết những việc này vào trong cuốn nhật ký nhỏ của mình.

À đúng rồi, gần đây cô còn có một yêu thích nhỏ —— đó chính là viết truyện của mình ở trong nhật ký.

...Phó Duẩn Thừa xúc động đè Lục Trạch ở dưới thân, xé mở bộ quần áo vương bận kia rồi dùng sức cắn lên xương quai xanh gợi cảm của Lục Trạch, lưu lại một vết đỏ dài mờ ám. Sau đó, anh cười lạnh: "Lục Trạch. Em đây là chơi với lửa!"

"Các anh đang làm cái gì vậy?" Ở cửa, Hàn Vũ vẻ mặt thương tâm muốn chết nhìn Phó Duẩn Thừa. "Tôi yêu anh đến như vậy, thế mà anh lại giấu tôi yêu đương vụng trộm với người đàn ông khác?"

.....

Thật đúng là một câu chuyện xuất sắc tuyệt luân rung động đến tâm can!

Lâm Nhụy vừa lòng khép cuốn sổ nhật ký lại, sau đó hết sức trân quý giấu cuốn sổ đi.

Làm cô không ngờ rằng chính là ——

Một tuần sau.

Phó Duẩn Thừa, Lục Trạch và Hàn Vũ ngồi ở trên sofa, biểu tình nghiêm túc.

Trên bàn trà, bày đúng là cuốn sổ nhật ký của Lâm Nhụy.

"Chúng ta nên tâm sự."

Ba người đàn ông cùng nhau cười lạnh với Lâm Nhụy.

Tam đường hội thắm, lại tới nữa!

Đọc chương này cười tít quần.V Tuần sau là team thi học kỳ, xong hk lại bận ôn thi chuyển cấp or tốt nghiệp rồi nên ít gian rảnh hìc ==

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Phiên ngoại: Ký lục quyển rũ chim chóc của Lâm Nhụy

Edit & Beta: Su Bà Bà

Lần trước, từ sau khi tam đường hội thắm diễn ra, Lâm Nhụy không chỉ đáng thương đến mức bị tịch thu quyển sổ nhật ký cùng với những cuốn tiểu thuyết ngược luyến kia mà còn bị ba người đàn ông nghiêm khắc cảnh cáo về sau không được đọc mấy cuốn truyện nói về phương diện này nữa, cũng không cho phép tiếp tục tìm tòi ở trên người bọn anh cái gì gọi là "Gian tình" ấy nữa!

Đặc biệt là Lục Trạch, sắc mặt anh khi nhìn đến quyển sổ nhật ký quả thực có thể nói là đen như đất nồi. Anh vốn dĩ là người tốt tính và galang nhất trong 3 người nhưng lại liên tục không hề phản ứng với Lâm Nhụy trong suốt một tuần.

Cuối cùng vẫn là do Lâm Nhụy giả bộ đáng thương làm nũng trong suốt thời gian dài, anh mới rốt cuộc chịu giơ cao đánh khẽ tha thứ cho cô.

Bởi vì vụ việc này nháo động lớn đến như vậy, thế cho nên Lâm Nhụy cũng không dám tiếp tục thi triển những tâm tư nhỏ lặt vặt kia nữa, cô ngoan ngoãn nuốt hết toàn bộ vào trong bụng mình.

Việc này coi như đã hạ màn.

Cuộc sống thường ngày lại khôi phục về hạnh phúc vững vàng như trước kia.

Nhưng Lâm Nhụy gần đây vẫn cảm thấy thực buồn bực.

Còn về phần vì sao lại buồn bực thì nguyên nhân không phải cái gì khác, đã mang thai gần sáu tháng, sống một chuỗi ngày không có thịt ăn, cô có thể không buồn bực được sao?

Đều nói đàn ông mê làm tình, nhưng phụ nữ lúc thèm muốn cũng không kém bao nhiêu.

Đã lâu không làm, trong lòng rất ngứa ngáy, có rất nhiều lần, Lâm Nhụy buổi tối đều nằm mơ thấy cảnh tượng lúc trước làm tình với Phó Duẫn Thừa, Lục Trạch và Hàn Vũ.

Cảm giác khi cơn th*t lớn cắm vào tao huyết thực phong phú và sảng khoái...

Mộng xong, sau khi tỉnh lại, thân thể Lâm Nhụy lại càng thêm hư không, tiểu huyết cũng ướt đến rồi tỉnh rồi mù, chỉ kém là chưa rách rách chảy đầy núi.

Cô cũng muốn a.

Thai phụ cũng có nhu cầu làm tình mà a?

Chỉ có điều là ba người đàn ông kia lại chết sống không chịu đồng ý, lấy lý do Lâm Nhụy hoài tam bào thai thể cho nên không được vận động kịch liệt để cự tuyệt cô.

Trước mắt đã gần hơn nửa năm, trong lòng Lâm Nhụy đã ghen tới mức sắp phun lửa.

Nếu một ngày nào đó mà cô đột nhiên lăn đùng ra chết thì nhất định là do bị ngọn lửa tình dục đốt người làm ghen chết.

Địch bất động thì ta động trước.

Vì thế, Lâm Nhụy quyết định chủ động xuất kích.

Buổi tối, Phó Duẩn Thừa còn ngồi ở trước màn hình máy tính xem cổ phiếu.

Lâm Nhụy trộm vào buồng vệ sinh thay bộ đồ nội y tình thú cỡ lớn mà mình đặt mua ở trên mạng, tính toán dành tặng cho Phó Duẩn Thừa một kinh hi.

Bộ nội y này cực kỳ hở hang, sau khi mặc vào, ngoại trừ đầu vú* có dùng vỏ sò nhỏ màu hồng nhạt vỏ sò bao bọc ở ngoài ra thì gần như là toàn bộ vú đều lộ ra ở bên ngoài, có thể thấy rất rõ ràng.

Phía dưới là quần lót nhỏ được làm từ lụa màu hồng nhạt có đường viền hoa màu trắng, nếu chỉ nhìn sơ qua thì sẽ thấy không có gì khác với mấy chiếc quần lót bình thường, nhưng ở chỗ tiểu huyết lại vừa vặn có một cái lỗ để lộ ra tiểu huyết cùng với âm đế ướt đầm dề ở bên trong.

Kích cỡ của cái lỗ vừa vặn với trình độ cương cứng quá mức của côn th*t, không cần còi quần lót nhỏ này ra thì vẫn có thể dễ như trở bàn tay cắm vào bên trong.

Còn vì sao lại mua size lớn nhất thì, ách...

Hiện tại, bụng của Lâm Nhụy phồng lên nhanh chóng giống như thổi khinh khí cầu, hai vú vốn dĩ đã to tròn nay lại càng thêm lớn một vòng, đừng nói là một bàn tay, bây giờ cho dù có dùng cả hai tay cũng chưa chắc đã nắm trọn được.

Sau khi mặc nội y vào xong, Lâm Nhụy soi gương rồi ồ ơ tạo dáng một hồi, tự mình cảm giác bản thân bây giờ vẫn rất gọi cảm.

Sau đó, cô tràn đầy tin tưởng đi tới trước mặt Phó Duẩn Thừa.

"Ông xã ~" Cô kiều nhu kêu gọi.

Thanh âm nũng nịu có thể véo ra được nước, cô còn cố ý bày ra tất cả những tư thế tương đối gợi cảm một chút, nào là hất tóc rồi cong eo, gắng đạt tới mức làm bản thân thoạt nhìn càng thêm vũ mị nhiều về.

Nghe được thanh âm, Phó Duẩn Thừa ngẩng đầu lên khỏi màn hình máy tính.

Quả nhiên, ánh mắt Phó Duẩn Thừa ngay lập tức liền thay đổi.

Mắt đen ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào Lâm Nhụy, ánh mắt khê nhúc nhích.

Lâm Nhụy rất đắc ý, cô chớp chớp đôi con ngươi ngấn ngấn nước rồi liên tiếp vút mị nhãn: "Ông xã ~ anh mau tới đây đi..."

Phó Duẩn Thừa đứng dậy, bước từng bước chân dài đi hướng Lâm Nhụy...

Trái tim Lâm Nhụy càng lúc càng đập mạnh và nhanh theo bước chân càng lúc càng gần của Phó Duẩn Thừa.

"Ông xã, anh nhìn em như vậy thật..." Khó coi...

Lời nói còn chưa nói xong thì một chiếc khăn tắm to liền bay về phía Lâm Nhụy.

Toàn thân Lâm Nhụy bị bọc kín mít, giống như con nhộng.

Cô há hốc mồm

Chỉ thấy Phó Duẩn Thừa nghiêm túc nhìn chăm chăm cô và nói: "Về sau không được mặc ít như vậy, lỡ bị cảm thì phải làm sao bây giờ!"

.....

Sau khi vấp phải trắc trở ở chỗ Phó Duẩn Thừa, Lâm Nhụy quyết định đi tìm Hàn Vũ.

Hàn Vũ là người ham thích làm loại chuyện này nhất, tuổi trẻ khí thịnh, tính lực lại tràn đầy, cô không tin Hàn Vũ sẽ không nghĩ muốn.

Trước mắt đã có cơ hội rồi a.

Lâm Nhụy trộm nấp ở chỗ cửa phụ của phòng ngủ, cửa khép hờ, mắt cô không hề chớp nhìn chăm chăm Hàn Vũ ở bên trong.

Hàn Vũ chính đang quay lưng về phía cửa, anh ngồi ở mép giường, nửa người trên hơi hơi cung, quần tuột xuống chỗ đầu gối, tay trái nhanh chóng xoa xoa ở giữa hai chân...

Anh ngẩng cổ, hầu kết gọi cảm lẫn lộn lên xuống, phát ra từng tiếng thô suyền mê người...

Anh đang tự an ủi!

Tay trái nhanh chóng xoa xoa cây côn th*t lớn dựng đứng màu xanh tím ở giữa hai chân, động tác gấp gáp.

Quy đầu to lớn kia, thân gầy hần đầy gân xanh, những thứ đó vô cùng hấp dẫn tầm mắt Lâm Nhụy.

Quả thực là phí phạm của trời!

Lâm Nhụy nhịn không được mà nuốt ngụm nước miếng.

Vì thế, cô đánh bạo đẩy cửa ra, ánh mắt thèm nhỏ dãi: "Đề em giúp anh đi!"

Hàn Vũ sững sốt, bị Lâm Nhụy đột nhiên xông vào dọa nhảy dựng.

Sắc mặt anh đột biến, ngay cả quần cũng đều không kịp mặc vào, anh ngừng động tác kịch liệt nơi tay rồi vội vàng đứng lên.

Sau đó, "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

"Bảo bối nhỏ, anh bận chút việc, em chờ anh trong chốc lát." Từ bên trong truyền ra thanh âm của Hàn Vũ.

Lâm Nhụy ăn canh bẻ môn: "..."

Hàn Vũ, chúc anh dùng tay cả đời!!!

.....

Sau hai lần liên tiếp vấp phải trắc trở, Lâm Nhụy chuyển dời ánh mắt đến trên thân một người cuối cùng.

Hừ, Lục Trạch chắc sẽ không cự tuyệt cô đi!

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà <3 sau bao ngày cũng quay trở lại rồi này >> Tung bông đi chị em <3

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Phiên ngoại: Bắt đầu hành động tóm sâu lông

Edit & Beta: Su Bà Bà

Buổi tối, Lục Trạch từ công ty tan tầm trở về.

Trong khoảng thời gian này, công ty đang theo đuổi một dự án quan trọng, Lục Trạch là người lên kế hoạch chủ yếu, thế cho nên mỗi ngày đều bận rộn đến mức phải qua nửa đêm thì mới có thể trở về nhà.

Đêm nay cũng là như thế.

Vội vàng tắm rửa xong, Lục Trạch bước đến gần giường.

Phòng chỉ bật một cái đèn bàn nhỏ, ánh đèn mờ nhạt.

Nương theo ánh đèn, Lục Trạch đột nhiên phát hiện không thích hợp.

Chỉ thấy chần trên giường nhô lên một đoàn rất lớn, căng phồng, giống như có người đang trốn ở bên trong.

Lục Trạch cười, trong lòng đã đoán được là chuyện gì đang xảy ra.

"Bảo bối nhỏ."

Anh vừa ôn nhu kêu gọi vừa vạch chăn ra.

Quả nhiên, dưới lớp chăn là thân hình co thành một đoàn nhỏ xinh của Lâm Nhụy.

Cô co ro thân mình giống như con tôm, đôi tay theo bản năng bảo vệ bụng nhỏ tròn vo, nhắm mắt lại đã ngủ say.

Dung nhan của cô, mặt mày thanh tú, hai hàng lông mi dày giống như một loạt cây quạt nhỏ đang rũ ở mí mắt, hai má mẫm mẫm, thoạt nhìn vừa ngây thơ lại vừa đáng yêu.

Trái tim Lục Trạch cũng mềm mại rồi tỉnh rồi mù theo cô, nhìn dung nhan khi ngủ của Lâm Nhụy, anh cứ cảm thấy nổi mềnh mòi trong mấy ngày qua đều tan biến đi hết.

Anh dùng tay nhẹ nhàng đùa nghịch thân thể của Lâm Nhụy, thay cô điều chỉnh tư thế ngủ thành nằm thẳng.

Nhưng không ngờ rằng, bởi vì ban ngày Lâm Nhụy đã ngủ thật lâu, bản thân không ngủ sâu, thế cho nên Lục Trạch vừa động thì cô liền đã tỉnh.

"Anh đã về rồi à?"

Chóp chóp đôi mắt mông lung, Lâm Nhụy không chút nghĩ ngợi dang hai tay ra mong muốn được ôm một cái.

Lục Trạch đứng ở mép giường vững vàng tiếp được cô rồi ôm cô vào trong lòng ngực, sau đó cung chiêu hỏi: "Sao còn chưa nghỉ ngơi?"

"Chờ anh a." Lâm Nhụy ngẩng khuôn mặt nhỏ, chu môi anh đào hồng nhuận làm nũng: "Em đã vài ngày chưa được gặp anh, hừ."

Làm thai phụ lâu rồi, 3 người đàn ông trong nhà hết sức sủng ái cô, quả thực là ngâm ở trong miệng sợ tan, nâng niu ở lòng bàn tay sợ nát, nuôi cô giống như một cô công chúa nhỏ, bởi vậy cho nên Lâm Nhụy cũng bị dưỡng càng thêm kiêu khí lên.

"Thực xin lỗi, bảo bối nhỏ."

Một khi công chúa nhỏ trong nhà làm nũng, Lục Trạch đều hận không thể hái ánh trăng trên bầu trời xuống đưa cho bé con kiêu mềm trước mắt, anh yêu thương hôn lên giữa trán Lâm Nhụy rồi nói: "Là anh sai rồi, trong khoảng thời gian này bận quá, không thể bồi em được, qua hai ngày nữa anh nhất định sẽ ở nhà bồi em được không?"

"Được rồi, miễn cưỡng có thể tha thứ cho anh." Lâm Nhụy ngao kiêu gật đầu.

Bảo bối nhỏ thật sự là quá đáng yêu.

Lục Trạch nhin không được lại hôn cô một cái.

Anh cũng trèo theo lên giường xong chui vào trong ổ chăn, sau đó cánh tay dài dang rộng ra ôm bảo bối nhỏ vào trong lòng rồi ngủ.

Thật vất vả mới có thể được độc chiếm bảo bối nhỏ, ừ... Quả nhiên vẫn là ôm bảo bối nhỏ nhà mình ngủ mới có được cảm giác thoải mái nhất.

Thật cẩn thận thay Lâm Nhụy chỉnh lại chăn, Lục Trạch tắt đèn bàn, nhắm mắt lại chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Đã không có ánh đèn, trong phòng lập tức lâm vào trong bóng đêm.

Nghe tiếng hít thở đều đều vững vàng của Lục Trạch, Lâm Nhụy lại ngủ không yên.

Trong lòng cô có chút bức mình.

Động tác vừa rồi của Lục Trạch không hề có một chút ý xấu, xem ra là bữa tiệc thịt ngày đêm cô thương nhớ lại ngâm nước nóng.

...

Không ăn được thịt, vậy gặm chút xương là có thể đi?

Đôi mắt Lâm Nhụy quay tròn xoay.

Trong ổ chăn, tay nhỏ bắt đầu hạnh kiểm xấu lên.

Cô đặt tay lên trên ngực Lục Trạch rồi nhẹ nhàng hoạt động, vuốt ve.

Đây là một khối thân thể tốt đẹp thành thực, da thịt thập phần giàu có co dãn.

Vào tay là xúc cảm ấm áp rắn chắc.

Lâm Nhụy nhin không được lại néo néo hai viên đậu đỏ nhỏ ở trước ngực anh.

Cô trộm mắt nhìn Lục Trạch, thực tốt, không có phản ứng.

Hai mắt nhắm, thập phần an tĩnh.

Hửn là anh đã ngủ rồi.

Người lớn lên đẹp đúng là không giống bình thường, cho dù là ngủ cũng giống như mỹ nam ngủ say trong truyện cổ tích chờ đợi nụ hôn từ công chúa để tỉnh lại.

Thương thức dung nhan lúc ngủ của Lục Trạch trong một chốc xong, sau khi xác định anh đã ngủ say, động tác của Lâm Nhụy lại càng thêm lớn mật lên.

Tay nhỏ nghịch ngợm trượt từ bờ ngực của Lục Trạch qua cơ bụng rắn chắc rồi xuống đến khu rùng rậm ở phía dưới kia.

Tưởng tượng đến cảnh trong khu rùng rậm rạp có một con sâu lông to đáng yêu đang chờ cô đùa giỡn thì cả người Lâm Nhụy liền bắt đầu hưng phấn lên.

Bắt đầu hành động tóm sâu lông thôi!

Từ một con sâu lông nhỏ mềm nhũn biến thành sâu lông mềm cứng vừa đủ, cuối cùng chính là một con sâu lông to vừa thô lại vừa nóng hằm hạp!

Sâu lông to đúng là rất lợi hại.

Hình dạng hùng dũng oai vệ, bộ dáng khí phách hiên ngang uy vũ, mỗi lần đều có thể lấn lộn Lâm Nhụy đến mức dục tiên dục tử, kêu cha gọi mẹ.

Trái tim Lâm Nhụy cũng ngứa theo.

Hận không thể trực tiếp nhét sâu lông to kia vào trong tiểu huyết của mình để ngăn ngứa mới tốt.

Nói động liền động.

Vì thế, tay nhỏ của Lâm Nhụy ản núp ở trong khu rùng rậm chỉ trong nháy mắt đã mau chuẩn và tàn nhẫn cầm lấy con sâu lông to mình thèm nhỏ dãi đã lâu kia.

Bắt được rồi!

Hi hi.

Liền chờ sâu lông trưởng thành!

Lâm Nhụy đang hưng phấn nên không hề chú ý tới hai mắt nhắm chặt của Lục Trạch không biết đã mở từ khi nào.

Trong đôi mắt đen có chút bất đắc dĩ.

Anh kéo tay nhỏ của Lâm Nhụy ra khỏi hạ thể đã có xu thế ngẩng đầu của mình.

Sau đó, chặt chẽ giam cầm tay nhỏ nghịch ngợm của Lâm Nhụy.

"Đừng làm vậy, về sau lại chiêu đãi em thật tốt."

Anh trầm thấp nói.

Giọng điệu giống như đang dỗ dành trẻ nhỏ.

"...Biết rồi!"

Lâm Nhụy mặt già đơ lên.

Xem ra, kế hoạch đêm nay lại ngâm nước nóng.

Hừ, dù sao thì cô cũng sẽ không từ bỏ, ngày sau lại tái chiến!

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đi nà > 1k vote bốc luôn chương mới khỏi phải chờ 2 - 3 ngày sau ahaah:V đùa thôi:v

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Phiên ngoại: 3 người đàn ông cùng nhau lên

Edit & Beta: Su Bà Bà

Hôm nay, ba người đàn ông tự dung cùng nhau tè tụ ở trong phòng khách.

Là vì triển khai thảo luận về hành vi "Không thích hợp" gần đây của Lâm Nhụy.

Hàn Vũ nhướn mi, cà lơ phất phơ nói: "Còn có thể như thế nào, bảo bối nhỏ vốn dĩ đã dâm dăng, chúng ta lại để cô ấy tịch mịch lâu quá, thế cho nên khẳng định là cô ấy muốn."

Lời nói tuy thô nhưng lại rất có lý, còn Phó Duẫn Thừa và Lục Trạch thì chỉ biết im lặng.

Kỳ thật đầu phải chỉ riêng mình Lâm Nhụy muốn, nhìn nhẵn hơn nửa năm, bọn anh cũng muốn đến sắp nổi điên.

Lúc trước, kể từ sau khi xác định Lâm Nhụy đang mang tam bào thai ở trong bụng, xét thấy khả năng nguy hiểm quá lớn, thế cho nên ba người bọn anh mới cùng nhất trí với nhau là sẽ không động đến Lâm Nhụy. Nhưng vấn đề là, hiện tại bọn anh mới có thể miễn cưỡng tu thân dưỡng tính, Lâm Nhụy lại dùng nhiều hành vi trên chộc bọn anh, ai có thể chịu được?

Thậm chí, bọn anh còn phải mua vài bao trà hạ hỏa mát lạnh cỡ lớn.

Lục Trạch trầm ngâm một lát rồi mới mở miệng nói: "Hai ngày trước, tôi đã từng hỏi qua bác sĩ, kỳ thật thai phụ sau ba tháng đầu là có thể làm tình, chỉ cần cẩn thận một chút là được..."

Nghe Lục Trạch nói xong, trong mắt Hàn Vũ ngay lập tức để lộ ra sự chờ mong, anh nhìn về phía Phó Duẫn Thừa, việc này chỉ có mỗi anh và Lục Trạch quyết định là không được, còn phải cần thêm Phó Duẫn Thừa đồng ý.

Phó Duẫn Thừa nhú mày, có chút do dự: "Lỡ như làm Tiểu Nhụy bị thương thì phải làm sao bây giờ?"

Lâm Nhụy vốn dĩ có khung xương tính tẻ, người lại gầy, mỗi ngày nhìn thân mình nho nhỏ của cô phải dính thêm một cái bụng to như vậy cũng đã đủ làm lòng người run sợ, Phó Duẫn Thừa thật sự có chút lo lắng.

Hàn Vũ hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta nhìn cũng được, nhưng bảo bối nhỏ rõ ràng muốn, cũng không thể để cô ấy nhìn nhẵn giống chúng ta đi?"

Mất thấy Phó Duẫn Thừa còn đang do dự, Lục Trạch nhỏ giọng khuyên nhủ: "Như vậy đi, khi làm thì cả 3 chúng ta đều ở đây, vừa có thể chăm sóc cho nhau, nếu như bảo bối nhỏ có một chút vấn đề gì thì liền ngay lập tức dừng lại, anh thấy thế nào?"

"...Àn, cũng được thôi."

Lời cũng đã nói như vậy rồi, dự tính còn một khoảng thời gian nữa mới đến ngày sinh, nếu lại tiếp tục nhìn nhẵn nữa thì chỉ sợ tất cả mọi người đều sẽ không dễ chịu.

Phó Duẫn Thừa cuối cùng cũng đồng ý.

.....

Buổi tối, sau khi Phó Duẫn Thừa giúp Lâm Nhụy tắm rửa xong, anh nâng cô trở về phòng ngủ chính.

Lâm Nhụy đã làm tốt dự định chìm vào giấc ngủ, vừa thấy Lục Trạch cùng Hàn Vũ cư nhiên cũng ở trong phòng ngủ, cô không khỏi kinh ngạc.

Phó Duẫn Thừa giải thích nói: "Bà xã, những suy nghĩ gần đây của em bọn anh đều đã biết, trong chốc lát bọn anh sẽ làm nhẹ chút, em có cái gì không thoải mái thì nhớ rõ phải ngay lập tức nói cho bọn anh biết."

"Thật sự?" Lâm Nhụy kinh hi hoi, mắt vẫn luôn thèm thịch rớt cuống cũng có thể ăn được, nếu nói không hưng phấn là không có khả năng.

"Đương nhiên là thật sự." Hàn Vũ chớp chớp mắt đào hoa, ánh mắt rục rờ lấp lánh.

Môi mỏng hơi hé, khẩu hình kia, rõ ràng là đang nói: Tiểu tao hóa, thèm hồng rồi đi.

Lâm Nhụy mặt đỏ, trừng mắt nhìn Hàn Vũ một cái, thuận theo bị Phó Duẫn Thừa bế lên giường.

Cô nằm thẳng cả người, bụng nhỏ cao cao phồng lên, mắt ần chứa đầy sự chờ mong.

Sáu tháng không ăn thịt, cô hiện tại cũng đã sắp quên luôn cái cảm giác khi được ăn thịt!

Mà khoan đã ——

Cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

"Vì sao cả ba người các anh đều ở đây?" Cô do dự nhỏ giọng hỏi.

Ngoại trừ lần trước khi mang thai là bởi vì uống say nên tất cả bọn họ làm một hồi 4p ra thì ngày thường khi làm tình, cả 3 người các anh đều phân chia

công bằng, cứ tính một người một đêm, hai người còn lại sẽ tự động lảng tránh.

Vốn tưởng rằng lần này cũng sẽ như vậy, nhưng 3 người đàn ông trước mắt lại không một người nào có ý tứ muốn rời đi.

Lục Trạch ôn nhu trấn an cô: "Bảo bối, em cũng biết là bọn anh đã lâu chưa làm, bởi vì sợ mất khống chế, thế cho nên bên cạnh cần có người nhắc nhở một chút, tránh làm em bị thương."

Hóa ra là như thế này.

Lâm Nhụy đỏ mặt gật đầu, đúng là cô thực thích sự kích thích, chuyện này đối với cô mà nói cũng không quá khó tiếp thu.

Chỉ có điều là bởi vì chưa từng thử qua, tưởng tượng đến cảnh chờ lát nữa khi làm sẽ có hai người đàn ông ở bên cạnh nhìn, trong lòng cô lại ngay tức khắc có một cổ cảm giác kích thích khác thường tràn ra.

Cô nhin không được mà thẹn thùng nhắm hai mắt lại, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ.

"Vậy được rồi."

Lâm Nhụy vừa mới nói xong thì cả 3 người đàn ông trao đổi ánh mắt với nhau rồi cùng nhau trèo lên giường.

Sói con Hàn Vũ hành động đầu tiên.

Anh vô cùng lo lắng vén váy ngủ trên người Lâm Nhụy lên đến chỗ xương quai xanh để lộ ra phong cảnh tuyệt đẹp.

Lọt vào trong tầm mắt là hai luồng thổ ngọc mềm ẩm trắng nõn, to lớn màu mỡ, núm vú anh đào nhỏ xinh run rẩy điểm xuyết ở trên quảng vú màu hồng nhạt, giống như hai viên chu quả thành thực, làm người ta nhin không được mà muốn cắn nuốt nó vào bụng.

Ánh mắt của người đàn ông nóng rực lên chỉ trong tích tắc.

"Bảo bối nhỏ, núm vú của em đúng là đã trưởng thành hơn nhiều." Hàn Vũ cảm thán.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Hiuhiu thán gì đâu mà toàn gặp chuyện không đâu=((

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Hẹn hò hẹn hò!

Edit & Beta: Su Bà Bà

Chỉ mới hai ngày trước, Lâm Nhụy hứa với Phó Duẫn Thừa là sẽ ngoan ngoãn đi học, không ngờ rằng nhanh như vậy mà đã nuốt lời.

Phó Duẫn Thừa mới vừa gọi điện thoại cho cô, anh nói chờ đến buổi chiều, sau khi tan học thì cả 2 sẽ cùng nhau đi xem phim.

Đây coi như là lần đầu tiên cô và Phó Duẫn Thừa hẹn hò, vì thế cho nên Lâm Nhụy rất coi trọng cuộc hẹn này. Dù cho có thế nào thì cũng phải tỉ mỉ trang điểm một phen.

Vì thế, cô đành phải trốn học rồi về nhà trước.

Cũng may, lần này cô còn biết dùng cái cớ là bị đau bụng chứ không tính là trốn học một cách táo bạo trắng trợn.

Tắm rồi sấy khô tóc xong, Lâm Nhụy soi gương thay thử vài bộ quần áo, sau đó mới rút cuộc cảm thấy vừa lòng.

Chuẩn bị từ đầu đến chân hoàn hảo, trên thân là một chiếc váy liền áo màu đen cộng thêm chiếc áo gió màu kaki được khoác ở bên ngoài, dưới chân là một đôi giày búp bê màu nhạt.

Cách ăn mặc như vậy của cô thoát nhìn thiếu một tia dáng vẻ học sinh, ngược lại nhiều thêm chút khí chất vũ mị của người có học thức, hẳn là có thể trông hợp với Phó Duẫn Thừa hơn một ít.

Nhìn mỹ nữ trong gương, Lâm Nhụy ngó trái ngó phải xem xét thật kĩ bởi vì sợ chỗ nào đó còn chưa đủ hoàn mỹ.

Một khi phụ nữ đã trang điểm thì rất là coi trọng cầu kỳ, chỉ mới chớp mắt đó thôi mà đã tới giờ hẹn với Phó Duẩn Thừa.

6 giờ, Phó Duẩn Thừa đúng giờ gọi điện thoại tới.

"Tiểu Nhụy, anh tới rồi, đang đứng ở trước cửa tiểu khu nhà em."

"Dạ, em sẽ xuống đó ngay lập tức." Cúp điện thoại, Lâm Nhụy lại lần nữa soi gương kiểm tra, sau khi xác nhận bản thân không có vấn đề gì rồi mới vội vàng xách túi theo chạy xuống lầu.

Vừa mới tới cửa tiểu khu thì liền lập tức thấy ngay chiếc xe Land Rover của Phó Duẩn Thừa đang đậu ngay ở chỗ đó.

Và, có một người đàn ông biểu tình lãnh đạm đang đứng ở một bên xe.

Thân ảnh của người đàn ông cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, thực sự khiến những người khác phải chú ý.

Lâm Nhụy vui vẻ bước từng bước tới gần.

Nhìn thấy Lâm Nhụy, thần sắc của Phó Duẩn Thừa nhu hòa không ít.

"Lên xe đi."

Anh chủ động mở cửa xe cho Lâm Nhụy để Lâm Nhụy ngồi vào trong.

Phó Duẩn Thừa lúc trước chưa từng làm việc này cho cô à?

Sự tri kỷ của bạn trai làm Lâm Nhụy thập phần hưởng thụ. Sau khi cửa xe khép lại, Lâm Nhụy liền gấp không chờ nổi mà chu môi đỏ hôn một cái lên trên mặt Phó Duẩn Thừa.

"Thường cho anh đó." Cô cười hi hi nói.

Xúc cảm mềm mại ở trên má lướt nhanh qua chỉ trong giây lát, nhanh đến mức anh thậm chí còn chưa kịp cảm nhận dư vị.

Phó Duẩn Thừa dùng mắt đen liếc nhìn Lâm Nhụy một cái rồi nhàn nhạt nói: "Không đủ."

Ý vị ẩn giấu ở trong đôi mắt thì không cần nói cũng biết.

Lâm Nhụy cong cong môi: "Vậy anh muốn thế nào?"

"Như thế này." Anh thấp giọng nói.

Vừa mới dứt lời thì liền thấy Phó Duẩn Thừa đột nhiên nghiêng người qua bên phía Lâm Nhụy, sau đó anh vận mặt cô qua rồi dùng đôi tay đỡ sau đầu cô.

Hô hấp nóng rực phun ở xung quanh xoang mũi và một bên sườn mặt của Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy còn chưa kịp phản ứng thì đã liền cảm giác được đôi tay đang đỡ ở phía sau đầu mình đột nhiên hơi ghi chặt, sau đó, môi mỏng của Phó Duẩn Thừa đột nhiên bao phủ môi cô.

Hai mảnh cánh môi dính lấy nhau, hôn nóng cháy triền miên, anh ngậm chặt môi cô, bá đạo mà cường thế dây dưa với lưỡi mềm của cô...

Kết thúc nụ hôn nóng bỏng này, hai người dù nhiều hoặc ít cũng đều có chút thở hồng hộc.

Môi Lâm Nhụy hơi hơi sưng đỏ, mặt trên còn phiểm chút nước mọng.

Phó Duẩn Thừa cố ép bản thân dời tầm mắt đi, anh bình phục lại hô hấp, sau đó khởi động động cơ trên xe.

"Chờ một chút." Lâm Nhụy đánh gãy hành động của anh.

Phó Duẩn Thừa khó hiểu quay đầu, chỉ thấy Lâm Nhụy buồn cười rút từ trong túi nhỏ ra một tấm khăn ướt rồi ghé sát vào Phó Duẩn Thừa xong chà lau cho anh.

Cô vừa lau vừa ôn nhu giải thích: "Bên khoe miệng anh có dính dấu son môi của em."

Phó Duẩn Thừa gật đầu, ngoan ngoãn để Lâm Nhụy lau những dấu vết kia đi cho mình.

Sau khi lau xong, hai người nhìn nhau cười.

Hơi có cảm giác giống như đã làm vợ chồng của nhau lâu năm, nhưng lại trộn lẫn chút ngọt ngào như lúc mới yêu cuồng nhiệt.

...

Tối rạp chiếu phim, lấy vé xong, bộ phim rất nhanh đã bắt đầu chiếu.

Phim là do Lâm Nhụy chọn lựa, « Thiên Cùng Thiên Truy » do cụ Cung Kỳ Tuấn sản xuất.

Đây là bộ phim hoạt hình mà Lâm Nhụy thích nhất, cũng chính là khát vọng từ trước cho đến nay của cô, đối với bộ phim nhựa này, cô có một loại tình cảm không thể nói được ở trong.

Tuy rằng, bộ phim này đối với người trưởng thành mà nói thì có khả năng sẽ thấy hơi có chút ấu trĩ, nhưng Phó Duẩn Thừa lại không hề than vãn hay thốt ra bất kì một câu oán hận nào.

Lâm Nhụy đã từng ảo tưởng rằng, có một ngày sẽ gặp được người mà cô thích, sau đó hai người sẽ cùng nhau đi xem bộ phim điện ảnh cô thích, cô cảm thấy đây chính là hạnh phúc lớn nhất.

Hiện tại, nhìn Phó Duẩn Thừa ngồi ở bên cạnh, điều ước hạnh phúc nhỏ nhoi của cô cuối cùng cũng đã được thực hiện.

Phim nhựa truyền phát tới cuối cùng, chiếu đến cảnh Bạch Long và Thiên Truy bị chia cắt, Lâm Nhụy suyết chút nữa đã òa khóc.

Thiên Truy là một cô gái hiền lành và dịu dàng, Bạch Long vẫn luôn yên lặng bảo hộ cô ấy.

"Anh nói thử xem, liệu hai người họ còn có thể gặp lại nhau được hay không?" Cô hồng con mắt hỏi Phó Duẩn Thừa.

Trong căn phòng tối đen, Phó Duẩn Thừa duỗi tay ôm bả vai Lâm Nhụy, làm Lâm Nhụy dựa vào ở trong lòng ngực anh.

"Sẽ." Anh trầm giọng an ủi.

"Bạch Long và Thiên Truy sẽ hạnh phúc."

Cũng giống như chúng ta.

Những lời này, Phó Duẩn Thừa không hề nói ra, nhưng anh đã dùng hành động để biểu hiện ra ngoài.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Lâm Nhụy.

Nụ hôn này của Phó Duẩn Thừa phá lệ nhu tình.

"Anh sẽ làm em hạnh phúc." Anh thấp giọng hứa hẹn ở bên tai Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy khóc lóc gật đầu, vừa tựa như vui lại vừa tựa như buồn.

Một người nếu chưa từng có được hạnh phúc, đột nhiên có một ngày hạnh phúc lại ập đến, ngược lại sẽ làm cho người đó cảm thấy hạnh phúc này là biểu hiện hư ảo giả dối, không thể tin được.

Thẳng đến giờ phút này, cục đá vốn treo ở trong lòng Lâm Nhụy mới chân chính rơi xuống.

Hóa ra cô cũng thật sự có thể được đến hạnh phúc.

Những bóng tối đó, giống như đã thật sự lướt qua cuộc đời cô...

.....

Nhưng mà giờ phút này, Lâm Nhụy cũng không ngờ được rằng, chỉ vài tiếng đồng hồ sau, cô cư nhiên sẽ gặp lại người kia.

Con ác mộng từ 20 năm trước mà cô vẫn luôn muốn thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Phiên ngoại: 3 người đàn ông cùng nhau làm?

Gần quan được ban lộc, Hàn Vũ vừa nói vừa dùng bàn tay to túm lấy một trong hai bầu vú to của cô rồi đặt ở trong tay mà vuốt ve.

Bảo bối nhỏ có một đôi vú vừa to lại vừa trắng, nhũ thịt tuyệt trắng nhũ mềm mại giống như kẹo bông gòn, xúc cảm cực tốt, đây là thứ khiến Hàn Vũ yêu thích nhất từ trước đến nay.

Một bàn tay của anh căn bản là khó có thể nắm giữ được đôi vú bự này, vì thế mà anh vuron luôn cái tay còn lại ra, hai tay cùng vẽ, hai tay đồng thời nắm lấy nhũ thịt, vuốt ve nhũ thịt tuyệt trắng thành các loại hình dạng vụn vụn, lòng bàn tay càng không ngừng nhẹ nhàng cọ xát núm vú mẫn cảm, đôi lại là núm vú càng lúc càng thêm nhô lên.

Thế chất của thai phụ rất mẫn cảm, từ sau khi mang thai, đôi vú của Lâm Nhụy không chỉ căng phình lên mà núm vú cũng biến lớn thật nhiều. Núm vú vốn chỉ nhỏ bằng hạt đậu phộng bị Hàn Vũ chà xát xoa bóp xong thì toàn bộ lại sưng huyết thêm một vòng, sưng đỏ nhô lên.

"Bảo bối nhỏ, có muốn anh ngậm núm vú dâm đẳng này không?" Hàn Vũ trêu đùa hỏi.

Lâm Nhụy khẽ hừ một tiếng, ánh mắt e lệ như nai con rồi lại lộ ra khát vọng.

Thấy thế, Hàn Vũ nhếch môi, sau đó cúi đầu ngậm lấy một trong hai bầu vú.

Anh dùng đầu lưỡi linh hoạt uốn lượn vòng quanh núm vú đỏ bưng, trong chốc lát hàm răng ngậm núm vú kéo cao cao lên, hơi chút kéo dài ra rồi lại ngậm lấy, dùng đầu lưỡi liếm mát làm nó thấm ướt.

"Đừng... Không cần..." Lâm Nhụy ngay lập tức bị hành động của Hàn Vũ trêu đùa đến mức kiêu suyển liên tục, trước ngực có một loại cảm giác vừa thoải mái nhưng lại muốn kháng cự làm cô tỏ ngửa khó nhịn.

"Rốt cuộc là bảo bối nhỏ muốn hay không muốn?" Hàn Vũ cười khẽ, anh dùng ánh mắt ý bảo Phó Duẩn Thừa cùng Lục Trạch ngồi ở bên cạnh với ánh mắt đã sớm nóng cháy cùng nhau làm.

Lục Trạch tiến lên trước.

Anh ngồi xổm xuống, còi quần lót đã sớm bị d*m thủy thấm ướt của Lâm Nhụy ra để lộ hạ thân trần đầy lầy lội kia.

Âm mao mềm xốp màu đen đều đều phục tùng ở hai bên mảnh cánh hoa, hai mảnh môi âm hộ đã sớm ướt át, ở giữa là một cái khe nhỏ xinh, bên trong không ngừng có chất lỏng màu trắng trào ra ngoài.

Rõ ràng trong bụng đã mang thai con của bọn anh, tiểu huyết này cũng đã bị làm vô số lần nhưng lại vẫn phần nộn chặt hẹp giống như thiếu nữ mới lớn.

Đáy mắt Lục Trạch hiện lên một tia tối sầm.

Bên tai là tiếng rên rỉ vụn vặt của Lâm Nhụy, giống như mèo nhỏ động tình, hơi thở mê người kéo dài, mị đến tận xương tủy.

Anh vuron bàn tay có khớp xương rõ ràng ấn ở trước miệng huyết ướt át.

Nơi đó đã sớm bị d*m thủy làm ướt nhẹp, vừa trơn vừa mềm, Lục Trạch vuron một ngón tay quẹt lấy chút dâm dịch, sau đó vẽ vờ xung quanh môi âm hộ nhỏ xinh.

"Ấn a..." Lại thêm một người đàn ông đùa bỡn cô, hai má Lâm Nhụy ngay tức khắc ửng đỏ, dâm dịch trong hạ thể càng trào ra mãnh liệt, ngay cả khăn trải giường dưới thân cũng đều ướt không ít.

Lục Trạch dùng ngón tay, lợi dụng cổ bôi trơn này, thêm một tiếng trống làm tinh thần hăng hái rồi đẩy mạnh vào bên trong tiểu huyết của cô.

Mới vừa vào trong, ngón tay đã bị tầng tầng lớp lớp mị thịt vây quanh, nửa bước cũng khó dời đi.

"Bảo bối nhỏ, em thực chặt." Lục Trạch cảm thán.

Anh tăng thêm lực độ ở ngón tay, thẳng tới khi xâm nhập vào chỗ sâu trong tiểu huyết, đầu ngón tay đụng chạm đến khối thịt mềm kia, sau đó tùy ý quấy đảo.

Sông cuộn biển gầm, tiếng nước chảy liên tục.

Cũng may, bởi vì suy xét đến đứa con trong bụng nên động tác của Lục Trạch cũng không phải thực mãnh liệt, tận lực chiều cố cảm nhận của Lâm Nhụy.

Đã lâu chưa làm, giờ phút này lại bị người đàn ông dùng ngón tay không ngừng thọc vào rút ra bên trong tiểu huyết, lòng bàn tay anh còn cọ xát với vách trong mẫn cảm lửa nóng khiến Lâm Nhụy sướng tới mức ngón chân cũng đều nhin không được mà cuộn tròn lên.

Đôi con ngươi ngân ngấn nước bật kín một lớp sương mù quuyền rũ, cô nhỏ giọng khóc nói: "... Thật là khó chịu..."

"A ha... Lục Trạch, anh chậm một chút... Hàn Vũ..."

Mà bên kia, Phó Duẩn Thừa vẫn còn đang do dự, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh lửa nóng này, cuối cùng cũng nhịn không được mà vận động tay chân.

Anh hơi hơi bế nửa người trên của Lâm Nhụy lên rồi kéo cô vào trong lòng ngực của mình.

Nhìn cánh môi phồng nộn không ngừng đóng mở kia, anh nhịn không được mà rung động tâm hồn.

Không hề tiếp tục suy tư, anh nhanh chóng hôn lên đôi môi căng mọng kia, hết sức chuyên chú miêu tả hình dạng đôi môi của cô gái trong lòng ngực.

Lâm Nhụy cả kinh, mở to hai mắt nhìn Phó Duẩn Thừa.

Ba người đàn ông cùng nhau làm?

Đang muốn cự tuyệt thì hai vú dâm đãng trước ngực cùng với tiểu huyết ướm dầm dề bị Hàn Vũ và Lục Trạch dâm loạn làm cho kinh ngạc bị nuốt vào trong cổ họng, trong nháy mắt liền biến thành tiếng rên rĩ...

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Biến chuyển

Edit & Beta: Su Bà Bà

Phó Duẩn Thừa nói thủ tục ly hôn giữa anh và Thẩm Lam đã hoàn tất, anh lựa chọn để lại tất cả tài sản mà 2 vợ chồng kiếm được trong thời gian chung sống với nhau cho Thẩm Lam.

Anh hỏi Lâm Nhụy: "Anh bây giờ không còn gì cả, em còn nguyện ý ở bên cạnh anh sao?"

Lâm Nhụy nghe xong vui vẻ nhào tới ôm Phó Duẩn Thừa, sau đó hôn một cái lên trên má anh. "Chờ em tốt nghiệp xong rồi cũng sẽ nỗ lực kiếm tiền, cùng anh vun đắp một ngôi nhà cho riêng chúng ta!"

Phó Duẩn Thừa cười, môi mọng ngậm lấy đôi môi cô rồi hôn thật sâu.

Sau khi nộ hôn triền miên kết thúc, anh trầm giọng nói: "Yên tâm, anh còn không lưu lạc đến mức bắt em phải kiếm tiền dựng nhà với anh."

"Sau này anh sẽ nỗ lực kiếm tiền rồi chúng ta kết hôn, cả đời yêu thương chiều chuộng em như một cô công chúa nhỏ."

Lâm Nhụy đỏ mặt vỗ nhẹ Phó Duẩn Thừa một chút.

"Ghét anh ghê, tự dưng khi không lại nói lời âu yếm."

Công chúa nhỏ gì đó quá cảm thấy thẹn a. Tuy rằng, cô rất thích...

Nói thêm vài câu, hai người trêu đùa nhau, cuối cùng đùa lên trên giường.

Khoảng thời gian tiếp đó, hai người họ vui vẻ ở bên nhau.

Lúc Phó Duẩn Thừa bận làm việc, hai người mỗi ngày cùng nhau nấu cháo điện thoại, sau đó ngẫu nhiên đi ra ngoài ăn một bữa cơm, hoặc là cô tới chung cư Phó Duẩn Thừa ở nấu cơm cho anh ăn. Đương nhiên, không thể thiếu "vận động" ngọt ngào ân ái sau khi ăn xong.

Thời gian nhoáng cái liền trôi qua.

Lâm Nhụy hiện tại bức thiết hy vọng có thể cùng Phó Duẩn Thừa quang minh chính đại ở bên nhau.

Sau đó tuyên bố với tất cả mọi người rằng một người đàn ông tốt như Phó Duẩn Thừa là bạn trai của Lâm Nhụy cô đây!

Ai cũng đừng nghĩ cướp đi!

Nhưng mà, hiện thực vẫn rất tàn khốc, ít nhất thì Lâm Nhụy vẫn không dám nói thẳng ra tên Phó Duẩn Thừa mỗi khi Tiểu Mỹ hỏi bạn trai của cô là ai.

Mặc kệ tình yêu này có ngọt ngào như thế nào đi chăng nữa cũng không thể che giấu được sự thật cô là tiểu tam. Cô đã bàn với Phó Duẩn Thừa, định đợi qua thêm mấy tháng nữa, sau đó lại công khai với bên ngoài quan hệ giữa anh và cô, đến lúc đó gặp phải các loại áp lực cũng sẽ ít hơn một chút.

Sau đó liền kết hôn rồi sinh con.

Chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy thực hạnh phúc.

.....

Nhưng mà Lâm Nhụy không biết, cô và Phó Duẩn Thừa còn có thêm một đoạn đường dài nháp nhô phải đi qua.

Trên con đường kia, có tan nát cõi lòng, có thương tâm, cũng thu hoạch được rất nhiều thứ.

Trời xui đất khiến, cô cùng 2 người đàn ông còn lại kia, bất tri bất giác ràng buộc ở bên nhau...

Từ đây, tình yêu của cô, chia ra làm 3.

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Biến chuyển đột ngột

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

"Dạ con biết rồi."

"À... Được."

Phó Duẩn Thừa buông di động xong giữa hai hàng lông mày rậm nhăn thành một khe rãnh thật sâu.

Anh ngơ ngẩn nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Trên màn hình là một đồng đường cong cao thấp phập phồng không đồng nhất, là cỗ phiếu anh mới mua khoảng thời gian trước, tình thế hai ngày nay rất tốt, một đường thế như chẻ tre xông lên đỉnh điểm.

Cách mực tiêu mua nhà rồi kết hôn với Tiểu Nhụy càng lúc càng gần.

Đây vốn dĩ hẳn là một chuyện làm anh cao hứng, nhưng sau khi nhận được cuộc điện thoại vừa rồi, trái tim anh lại trầm xuống.

Lúc trước, Thẩm Lam đã ước định với anh rằng, tạm thời không nói chuyện hai người đã ly hôn cho mẹ Thẩm biết mà chỉ nói là trong khoảng thời gian này đang cãi nhau nên ra ở riêng, chờ thêm mấy tháng nữa rồi lại tìm cơ hội ly hôn, mẹ Thẩm hẳn là càng có thể dễ tiếp thu hơn một chút.

Nhưng lại không ngờ rằng, mẹ Thẩm trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

Trong điện thoại, mẹ Thẩm dùng thân phận mẹ vợ khóc lóc cầu xin Phó Duẩn Thừa tới nhà bà thăm Thẩm Lam. Mẹ Thẩm nói Thẩm Lam trong khoảng thời gian này vẫn luôn nhốt mình ở trong phòng không chịu ra nên bà lo lắng Thẩm Lam đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Phó Duẩn Thừa khó có thể cự tuyệt lời thỉnh cầu này.

Tuy rằng anh đã ly hôn với Thẩm Lam, nhưng dù sao hai người họ cũng đã ở bên nhau nhiều năm như vậy rồi, lòng người đều là làm từ thịt, anh cũng không đành lòng nhìn đến một Thẩm Lam như vậy.

Huống chi, chuyện này vốn chính là do anh sai trước, là anh có lỗi với Thẩm Lam.

Phó Duẩn Thừa thở dài.

Anh xoa xoa ấn đường mỗi một trên trán rồi đứng dậy tắt máy tính.

Sau đó lấy chìa khóa xe bước ra ngoài.

Nửa tiếng đồng hồ sau, anh có mặt tại nhà mẹ Thẩm.

"Con đã đến rồi, Duẩn Thừa."

Mẹ Thẩm mở cửa cho anh rồi dẫn anh vào trong nhà.

Thấy mẹ Thắm hồng hồng đôi mắt, sự áy náy trong lòng Phó Duẩn Thừa càng thêm trầm trọng.

".... Mẹ...." Anh gian nan thốt lên tiếng: "Lam Lam vẫn còn ở trong phòng?"

"Còn con ạ."

Nhắc tới Thắm Lam, mẹ Thắm liền ưu sầu nói: "Ngoại trừ ra ngoài ăn cơm, Lam Lam chết sống cũng chỉ ở trong phòng không chịu ra, ai nói chuyện với nó nó cũng đều không để ý tới. Mẹ không còn cách nào khác nên đành phải gọi điện thoại cho con."

"Duẩn Thừa, con có thể nói cho mẹ biết, giữa con và Lam Lam rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

"Lam Lam từ nhỏ đã rất mạnh mẽ, mẹ chưa từng thấy bộ dáng Lam Lam suy sút như thế này bao giờ..."

Phó Duẩn Thừa thập phần hiểu rõ tâm tình lo lắng cho con gái của mẹ Thắm, nhưng anh đã hứa với Thắm Lam tạm thời phải dấu điểm chuyện giữa hai người họ.

Phó Duẩn Thừa trả lời qua loa: "Chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi... Mẹ, mẹ đừng lo lắng quá, con đi xem Lam Lam."

"Được được được. Người trẻ tuổi các con a!"

Mẹ Thắm lắc đầu thờ dài.

Bộ dáng mấy ngày nay của con gái bà đều xem ở trong mắt, làm gì có chuyện chỉ là bởi vì mấy việc vặt thôi đâu, con rể không muốn nói, bà cũng không thể hỏi dồn.

Phó Duẩn Thừa lập tức đi đến phòng của Thắm Lam, anh gõ gõ cửa, bên trong quả nhiên không ai đáp lại.

Phó Duẩn Thừa mở miệng: "Là anh."

Anh đè thấp giọng một chút nói: "Lam Lam, em mở cửa trước để anh vào trong, anh có lời muốn nói."

Bên trong một lúc lâu không có động tĩnh.

Ngay lúc Phó Duẩn Thừa chuẩn bị lại gõ cửa, cửa đột nhiên mở.

"Anh tới làm gì?" Thắm Lam ăn mặc áo ngủ, sắc mặt tái nhợt đứng ở cửa.

Mái tóc ngắn tiều lệ hỗn độn, đuôi tóc có chút khô khốc, đáy mắt cô còn có quầng thâm mắt dày và nặng.

Hoàn toàn không giống với Thắm Lam xinh đẹp sáng rọi cường thế mà ngày thường Phó Duẩn Thừa vẫn hay nhìn thấy.

"Nơi này không chào đón anh." Thắm Lam lạnh lùng nói.

Phó Duẩn Thừa trầm mặc.

Thái độ của Thắm Lam nằm ở bên trong dự kiến của anh.

"Sao lại nói chuyện như vậy đâu!" Mẹ Thắm vội vàng đứng dậy từ trên sofa rồi đi tới.

Sợ con rể không cao hứng, bà trấn an nói: "Duẩn Thừa, tính tình Lam Lam vẫn luôn như vậy, con đừng để ở trong lòng."

Sau đó xoay người nói với Thắm Lam: "Là mẹ bảo Duẩn Thừa đến thăm con, tuy rằng mẹ không biết giữa hai con đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng người làm mẹ này rất sốt ruột a, mẹ cũng là hy vọng con cùng Duẩn Thừa có thể sớm một chút hòa hảo."

"Mẹ!" Thắm lam bất đắc dĩ kêu một tiếng. "Việc này tự con có chừng mực, mẹ không cần lo lắng."

"Được được được, vậy các con cứ từ từ mà nói chuyện, mẹ vào phòng bếp chuẩn bị chút trái cây cho các con a."

Mẹ Thắm vội vàng tránh vào phòng bếp, nhường chỗ này cho hai người trẻ tuổi.

Mẹ Thắm đi rồi, Phó Duẩn Thừa mới mở miệng, giọng điệu nghiêm túc nói: "Lam Lam, việc này là do anh có lỗi với em, em nể anh như thế nào cũng được, nhưng về sau em đừng sử chút tính tình tự nhốt mình ở trong phòng không chịu ra như thế này nữa, mẹ... Hôm nay lúc gọi điện thoại cho anh, đi Thắm đã khóc, bà ấy rất lo lắng cho em."

"Cho dù tôi có chết thì cũng không cần anh bận tâm." Thắm Lam quật cường nói.

Tuy rằng lúc làm thủ tục ly hôn thực tiêu sái, cũng tự hứa với bản thân nhất định phải kiên cường, nhưng khoảnh khắc thật sự ly hôn với Phó Duẩn Thừa

kia, Thẩm Lam vẫn không khống chế được bản thân bị tổn thương.

"Chẳng phải anh đang gấp gáp song túc song phi với cô tình nhân nhỏ của mình sao? Như thế nào? Đến đây để chê cười tôi?" Thẩm Lam nhin không được mà nói câu châm chọc.

Phó Duẩn Thừa biết cho dù anh có nói cái gì cũng không có tác dụng.

Anh nhìn Thẩm Lam một cái thật sâu. "Vây em mau vực dậy đi, đừng để cho anh và cô ấy chê cười em."

"Anh!"

Thẩm Lam tức giận cùng cực.

Đúng lúc này, phòng bếp đột nhiên có thanh âm nổ tung ở bên tai hai người.

Âm thanh đĩa trái cây rơi mạnh xuống mặt đất.

"Choang" một tiếng.

Còn có tiếng động nặng nề như có người ngã xuống trên mặt đất.

Sắc mặt của cả Thẩm Lam cùng Phó Duẩn Thừa đều biến đổi, hai người không hẹn mà cùng chạy nhanh tới phòng bếp.

Ahihi bắt đầu gay cấn tiếp rồi đó <3

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Cô cùng Phó Duẩn Thừa ở bên nhau?

Convert: Vespertine

Edit & Beta: Su Bà Bà

Phó Duẩn Thừa cùng Thẩm Lam vội vàng đưa mẹ Thẩm đột nhiên té xỉu vào bệnh viện.

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra thân thể mẹ Thẩm xong liền đưa ra kết luận là vì não bộ bị tắc nghẽn nên dẫn đến hiện trạng trúng gió, tình huống cụ thể còn cần nằm viện quan sát.

Được đến kết luận này, trước mắt Thẩm Lam tối sầm, không thể tin được người mẹ vẫn luôn luôn khỏe mạnh của mình sẽ đột nhiên mắc phải căn bệnh nặng này.

"Mẹ..."

Cô nhin không được khóc rống lên, nhớ tới lúc trước, mẹ luôn cưng chiều cùng chăm sóc mình, nhưng cô lại nhiều năm không ở nhà. Cho dù có ở nhà thì cô cũng luôn tự xưng mình là phụ nữ thời đại mới, hờ chút là lại tranh luận với mẹ Thẩm.

Cộng thêm hành động trong khoảng thời gian này của cô, về u sầu cùng lo lắng trên khuôn mặt mẹ Thẩm không phải là Thẩm Lam không thấy được nhưng cô lại vẫn cố chấp làm theo ý mình, kết quả là làm tổn thương đến người thân nhất trên thế giới này của mình.

Phó Duẩn Thừa đứng ở một bên, người nằm ở trên giường bệnh chính là mẹ Thẩm vẫn còn đang hôn mê, bên cạnh lại là vợ cũ khóc lóc thương tâm, anh thờ dài thật sâu.

Anh rút một tấm khăn giấy ra rồi đưa cho Thẩm Lam, sau đó mềm giọng an ủi: "Khoan hãy khóc, mẹ sẽ không có việc gì."

Thẩm Lam tiếp nhận khăn giấy xong ngừng đầu, đôi mắt hồng hồng: "Ân, cảm ơn."

Không khí vốn dĩ lạnh băng xa cách giữa hai người tựa hồ cũng bởi vì vậy mà hòa hoãn không ít.

...

Lâm Nhụy mấy ngày nay có chút rầu rĩ không vui.

Phó Duẩn Thừa cũng không biết đang làm gì, phía trước hai người còn sẽ tâm sự gọi điện thoại nói chuyện với nhau, nhưng mấy ngày nay cô gọi điện thoại, chưa nói được hai câu thì anh liền sẽ xin lỗi rồi nói có việc bận, sau đó vội vàng cúp điện thoại.

Lâm Nhụy cũng không trách cứ nhiều, vì dù sao thì về mọi mặt trong giọng nói của Phó Duẩn Thừa cô cũng cảm nhận được, chỉ là trong lòng vẫn có chút buồn bực.

Cho dù có bận đến mấy cũng không thể quên bạn gái bảo bối của mình chứ a!

Vốn dĩ muốn tới nhà Phó Duẩn Thừa tìm anh, nhưng anh lại nói mấy ngày nay bản thân không ở nhà, đã vài hôm rồi cô chưa gặp được anh.

Yêu đương thật đúng là một chuyện làm người ta cảm thấy ngọt ngào rồi lại phiền não.

Việc này trực tiếp làm cho cô hai ngày nay đi học đều có chút thất thần. Chính cô cũng nhận không được mà trào phúng bản thân ở trong lòng, có phải là cô đã quá xem trọng Phó Duẩn Thừa hay không, thế cho nên mới lo được lo mất quá mức.

Nhưng cho dù thế thì cũng có còn cách nào đâu, ai bảo cô không khống chế được trái tim của mình.

Sau khi tan học, Lâm Nhụy đang định cùng Tiểu Mỹ trở về phòng trọ nhưng sắp đến cổng trường thì lại đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở cách đó không xa.

Bên cạnh anh có không ít nữ sinh lưu luyến, mỗi bước đi qua đều phát hoa si, chẳng phải Hàn Vũ thì còn có thể là ai.

Không thể không thừa nhận, thằng nhãi Hàn Vũ này được trời cho một gương mặt đẹp như hoa như ngọc, chỉ là hai chân dài vừa đứng ở đó thì liền trông như nam người mẫu trên poster, hạc trong bầy gà ở trong biển người mệnh mang cực kỳ dẫn người chú mục.

Xem bộ dáng kia của anh, hình như là đang đợi người nào đó.

Hắn là không phải đang đợi cô đi?

Lâm Nhụy thấy tình thế không tốt thì liền vội vàng cúi đầu làm bộ như không có thấy.

Tiểu Mỹ thập phần khinh bỉ loại hành vi trốn tránh giống như đà điểu này của Lâm Nhụy: "Cậu không đến mức phải làm như vậy đi, tốt xấu gì thì cũng từng ở bên nhau, giáo thảo có dọa người như vậy sao?"

Đương nhiên!

Cô hiện tại một chút cũng đều không muốn có bất kỳ một mối liên hệ nào với Hàn Vũ.

"Chúng ta đi mau." Lâm Nhụy lời kéo Tiểu Mỹ nhỏ giọng thúc giục nói.

Nhiều người như vậy, nhất định sẽ không nhìn ra được mình, sẽ không thấy mình...

Lâm Nhụy lừa mình dối người nghĩ.

"Ách, này..." Tiểu Mỹ do dự mà nói: "Hình như giáo thảo đã thấy cậu rồi."

Không thể nào???

Lâm Nhụy vừa ngẩng đầu thì trùng hợp lại đối diện với ánh mắt cười như không cười của Hàn Vũ.

Hiện tại muốn chạy cũng đã không còn kịp rồi, cô chỉ có thể tro mắt nhìn Hàn Vũ bước chân dài đi tới.

"Như thế nào, còn muốn tránh tôi?" Hàn Vũ ôm cánh tay, sắc mặt không tốt.

"..."

Dù gì thì Hàn Vũ cũng là nhân vật có tiếng ở vườn trường, bên cạnh có không ít người đi ngang qua đã dùng ánh mắt tò mò nhìn hướng này, Lâm Nhụy xấu hổ hỏi: "Có việc gì sao?"

"Không có việc gì thì không thể tìm cô?"

Hàn Vũ hừ một tiếng, rốt cuộc cũng không nghĩ bị mọi người vây xem ở trước mặt công chúng. Vì thế anh nói: "Trước tìm một chỗ an tĩnh, tôi có việc muốn nói với cô."

"Thật ngại quá, tôi..." Lâm Nhụy túm túm Tiểu Mỹ, vừa định dùng Tiểu Mỹ làm cớ cự tuyệt.

"Nha, tờ đây liền đi trước, các cậu cứ chậm rãi trò chuyện."

Cô bạn Tiểu Mỹ không có nghĩa khí này chẳng những không giúp cô mà còn chớp chớp mắt với cô xong thật sự liền đi rồi.

Biểu tình kia muốn bao nhiêu mờ ám thì liền có bấy nhiêu mờ ám, Lâm Nhụy quả thực khóc không ra nước mắt.

Cái cơ này không còn rồi, cô chỉ có thể đi cùng Hàn Vũ.

Lâm Nhụy vừa đi vừa quan sát địa hình, chờ lát nữa nếu Hàn Vũ lại có hành động gây rối gì thì cô nhất định sẽ cất bước liền chạy.

Lần này quyết không thể để anh thực hiện được!

Tối chỗ hơi vắng người một chút, Hàn Vũ đột nhiên dừng bước chân.

Lâm Nhụy không chú ý, chỉ lo đi về phía trước nên một đầu đụng phải thân mình anh.

Bà vai Hàn Vũ giống như được làm từ cục đá, thoáng chốc cái mũi nhức mũi, nước mắt cũng sắp trào ra.

Cô còn chưa nói gì thì Hàn Vũ đã mở miệng trào phúng cô trước.

"Có phải cô ngốc hay không?"

"Rõ ràng là anh dừng lại cũng không chịu nói một tiếng, làm hại tôi như vậy." Lâm Nhụy trừng mắt với anh.

Hàn Vũ dùng ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô.

Cô gái trước mặt nước mắt lưng tròng, bộ dáng kiêu tiểu che mũi thấp phản động lòng người.

Nếu là trước đây, anh nhất định sẽ trêu đùa vài câu.

Nhưng hiện tại...

Nghĩ đến mấy thứ mà mình thấy kia, sắc mặt của anh đông lạnh xuống dưới.

"Cô cùng Phó Duẫn Thừa ở bên nhau?"

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Người ngoài cuộc

Convert: Vespertine

Edit & Beta: Thỏ Cô Cô

Lời này dường như tiếng sấm nổ tung ở bên tai Lâm Nhụy.

"...Không, sao anh có thể nghĩ như thế a?" Cô vội vàng phủ định.

"Thật sự?" Hàn Vũ nhìn chăm chăm cô hỏi.

"Đương nhiên." Lâm Nhụy vệt chết cái mỏ vẫn còn cứng.

Kiên quyết không thể thừa nhận, đặc biệt là ở trước mặt Hàn Vũ.

"Tốt thôi."

Hàn Vũ bị chọc cho tức giận đến mức phản cười, anh móc từ trong túi quần ra một xấp văn kiện rồi ném cho Lâm Nhụy.

"Vậy cô thử nhìn cái này đi!"

Lâm Nhụy không rõ nguyên do tiếp nhận, sau đó mở ra.

Vừa thấy, sắc mặt ngay lập tức trắng bệch.

Trong đó là một xấp ảnh chụp, toàn bộ đều là cảnh cô cùng Phó Duẫn Thừa ở bên nhau. Góc độ chụp ảnh rất tinh vi, có cảnh hai người lôi kéo tay nhau cùng đi siêu thị, hai người hôn môi nhau ở trong xe, còn có cả bức ảnh chụp cảnh cô và Phó Duẫn Thừa thân mật ở nhà anh khi chưa kéo bức màn xuống, thậm chí là có thêm mấy tấm hai người họ ghé vào ban công làm tình.

"Anh cho người điều tra tôi?" Hiện tại, trong lòng Lâm Nhụy vừa tức lại vừa hoảng.

"Đúng thì như thế nào?"

"Anh dựa vào cái gì mà xâm phạm quyền riêng tư của tôi?"

Hàn Vũ cười lạnh, trong lời nói mang theo một tia tàn nhẫn. "Mẹ kiếp, cô đội nón xanh cho tôi, vậy tôi không thể cho người điều tra cô hay sao?"

Lâm Nhụy nghẹn họng, không còn lời nào để nói.

Cô căn bản không biết bản thân cùng Phó Duẫn Thừa bị chụp lên nhiều hình như vậy kể từ lúc nào, nếu xấp ảnh chụp này lọt ra ngoài thì đối với cô hoặc Phó Duẫn Thừa đều là nghiêm trọng đã kích, chỉ mỗi dư luận xã hội thôi thì cũng đã có thể đủ làm cả cô và anh chết đuối.

Lâm Nhụy không thể không điều chỉnh thái độ, cô dùng bộ dạng đáng thương vô cùng nói: "Hàn Vũ, đều là lỗi của tôi, anh đừng tung mấy tấm ảnh chụp này ra ngoài có được hay không, tôi cầu xin anh."

"Hiện tại đã biết lo lắng?"

Hàn Vũ thờ ơ lạnh nhạt nhìn tư thái điềm đạm đáng yêu này của Lâm Nhụy: "Tên Phó Duẫn Thừa kia rốt cuộc có cái gì tốt? Một người đàn ông tốt như tôi thì cô không cần, sao cứ một hai nhất quyết phải chọn một tên giáo sư đã có vợ cơ chứ? Cô nói thử xem, cô có tiện hay không?"

"Tôi tiện, tôi tiện được chưa?"

"Tôi yêu anh ấy!" Lâm Nhụy nghẹn ngào rống ra những lời này từ yết hầu.

Lời vừa ra khỏi miệng thì cô liền hối hận.

Bởi vì sắc mặt của Hàn Vũ đã đen như đáy nồi.

Thực rõ ràng, những lời này của cô chọc giận anh.

"Lâm Nhụy, mẹ kiếp cô a."

Hàn Vũ dùng ánh mắt hận không thể ăn cô vào bụng, anh gắt gao áp chế cơn tức giận rồi nói: "Cô nói cô yêu anh ta, vậy cô có biết anh ta hiện tại đang làm cái gì không? Suốt mấy ngày nay, tên Phó Duẫn Thừa kia mỗi ngày đều sống hạnh phúc ở bên cạnh vợ của mình rồi, chỉ sợ đã sớm quên cô là ai a!"

"Không có khả năng!" Lâm Nhụy kiên quyết không tin.

Phó Duẫn Thừa căn bản không phải là người như vậy, anh ấy đã ly hôn với Thẩm Lam rồi mà, sao hai người họ lại có thể ở bên nhau cơ chứ?

Lâm Nhụy biểu hiện ra ngoài sự tin nhiệm tuyệt đối đối với Phó Duẫn Thừa, không biết vì sao, trong lòng Hàn Vũ phỉếm toan, nhìn thập phần khó chịu.

Cô gái này quả thực không biết tốt xấu!

Một người đẹp trai cao to giàu có sống sờ sờ đứng ở trước mặt cô như anh mà cô không nhìn ra được sao?

Một hai phải thích một người đàn ông già như Phó Duẫn Thừa.

Càng nghĩ, Hàn Vũ càng tức giận.

"Nếu không tin thì cô có thể tự mình đi xem đi."

Dù sao thì anh cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận anh lại bại bởi một người đàn ông già đã có vợ!

Ném tờ giấy ghi địa chỉ xuống, Hàn Vũ liền đen mặt rồi đi.

Lưu lại Lâm Nhụy tâm phiền ý loạn một mình.

Lâm Nhụy trầm mặc đứng ở chỗ đó, lý trí nói với cô, cô hẳn là nên tin tưởng Phó Duẫn Thừa, Phó Duẫn Thừa đối tốt với cô, cùng những khoảnh khắc ngọt ngào khi hai người ở bên nhau cô cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng về mặt tình cảm, cô lại nhìn không được mà bắt đầu suy nghĩ nhiều.

Hàn Vũ nói chắc như đinh đóng cột, ngay cả địa chỉ cũng đều có, lại hỏi tương mấy ngày qua cô gọi điện thoại cho Phó Duẫn Thừa, đối phương cứ liên

tục nói bặt...

Trái tim cô trầm xuống.

.....

Nửa tiếng đồng hồ sau, Lâm Nhụy đi tới bệnh viện trung tâm thành phố,

Sau đó, cô thấy Phó Duẩn Thừa.

Lâm Nhụy một người lẻ loi đứng ở trước cửa phòng bệnh.

Ngơ ngẩn nhìn bên trong.

Cách cửa kính, trong phòng bệnh một mảnh ấm áp, năm tháng an tĩnh.

Thắm Lam rúc vào bên người mẹ Thắm vừa nói vừa cười, Phó Duẩn Thừa ngồi ở bên cạnh, biểu tình nhu hòa nhìn hai mẹ con nhà họ.

Ngẫu nhiên Thắm Lam ngẩng đầu, cùng ánh mắt Phó Duẩn Thừa ăn ý đối diện nhau, khóe môi hàm chứa tươi cười nhàn nhạt, tựa hồ tất cả đều không cần phải nói bằng miệng.

Từ xa nhìn lại, thật đúng là một gia đình hạnh phúc.

Không khí dịu dàng thấm thiết kia, cho dù là người đứng ở ngoài phòng bệnh như Lâm Nhụy cũng có thể rõ ràng cảm nhận được.

So sánh với khung cảnh này thì cô chính là một người ngoài cuộc.

Buồn cười thay, cô còn ngây ngốc cảm thấy bản thân đã có được trái tim của người đàn ông kia.

Phó Duẩn Thừa từ đầu đến cuối không hề phát hiện ra cô.

Trái tim tựa hồ bị thứ gì không ngừng lôi kéo, gặm cắn, sau đó rơi vào trong bóng đêm vô biên...

Cô đau quá, thật muốn khóc.

Nhưng cô không thể khóc, ít nhất thì cũng không thể khóc ở chỗ này.

Lâm Nhụy lau nước mắt, sau đó xoay người rời đi.

Mọi chuyện sẽ ra sao đây lạ:v

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Tư vị của cô ấy cũng không tồi, chẳng phải sao?

Convert: Vespertine

Edit & Beta: Su Bà Bà

Mẹ Thắm rốt cuộc cũng tỉnh lại từ trong cơn hôn mê.

Bác sĩ nói tình huống còn tốt hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng, trong khoảng thời gian này, mẹ Thắm cần được an tâm tĩnh dưỡng, không thể chịu bất kỳ một kích thích nào.

Thắm Lam vui mừng khôn xiết.

Trong phòng bệnh, khí sắc của mẹ Thắm đã tốt hơn rất nhiều. Mấy ngày nay, con rể cùng con gái bà đã tiêu tan hiềm khích lúc trước, vẫn luôn ở bên tri kỷ chăm sóc cho bà, hỏi han ân cần, làm trong lòng bà hiện tại cũng vui tươi hơn hở.

Đã lâu rồi không có khung cảnh ôn nhu như thế này.

Mẹ Thắm vẫn chưa biết chuyện con gái mình đã ly hôn với con rể, hai người họ vì không muốn kích thích đến bà nên mới không nói ra cộng thêm cố biểu

hiện hòa thuận giả dối.

Chẳng được bao lâu, Thẩm Nguyệt cùng chồng là Lục Trạch mang theo Hạo Hạo tới phòng bệnh thăm mẹ Thẩm.

Hai chị em Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Lam ngồi ở đầu giường bởi mẹ Thẩm nói chuyện phiếm, mấy câu nói ngây thơ trẻ con của cậu bạn nhỏ Lục Hạo càng làm cho mẹ Thẩm cười hoài không dứt.

Chỉ có hai người đàn ông là Lục Trạch cùng Phó Duẫn Thừa thông minh nhường không gian trong phòng bệnh cho mấy mẹ con họ, cả 2 cùng nhau ra khỏi phòng bệnh.

Hai người đứng ở bên cạnh thang lầu.

Một người ôn tồn lễ độ, một người trầm mặc lãnh đạm.

Hai người đàn ông vốn có tính cách hoàn toàn khác nhau, bởi vì biết rõ một chuyện nào đó ở trong lòng nên không khí càng thêm có vẻ thập phần xấu hổ.

Lục Trạch móc từ trong túi tiền ra một điều thuốc lá, động tác thành thạo bật lửa xong từ từ hỏi: "Anh không sợ cô bạn gái nhỏ của mình nếu biết sẽ ghen sao?"

Bạn gái nhỏ là ai, không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Phó Duẫn Thừa giật giật, sau đó bình tĩnh hỏi: "Có liên quan gì đến cậu sao?"

"Có a."

Lục Trạch mỉm cười, ý ám chỉ nói: "Dù sao thì tư vị của cô ấy cũng rất tốt, chẳng phải sao?"

Khi nói chuyện, vẻ mặt của anh còn mang theo vài phần dư vị cùng lưu luyến.

Quả thực là chói mắt đến cực điểm.

Ánh mắt Phó Duẫn Thừa trong tích tắc trầm xuống dưới.

Nghĩ đến Lục Trạch cũng từng được thưởng thức vẻ tốt đẹp của Lâm Nhụy, một cô chưa xót cùng phần nộ ngay tức khắc nảy lên trong lòng.

Anh nhìn chằm chằm Lục Trạch, giọng điệu phẫn nộ: "Lục Trạch, vợ con cậu đang ở bên trong, mong cậu tự trọng một chút."

"Nếu không, tôi không ngại kể toàn bộ hành vi của cậu cho Thẩm Nguyệt biết."

Lục Trạch không sao cả nhướn mày. "Vậy còn anh? Mà hình như khi anh ở bên cạnh cô bạn gái nhỏ của mình, anh vẫn chưa ly hôn với Thẩm Lam thì phải a?"

"Hai ta chẳng qua cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân thôi."

Phó Duẫn Thừa cứng lại, anh theo bản năng muốn phản bác, nhưng lời nói đến bên miệng, cuối cùng lại chỉ có thể chưa xót nuốt xuống.

Đúng vậy, anh cũng ngoại tình trong lúc chưa ly hôn thì có tư cách gì nói Lục Trạch a.

"Cậu nói rất đúng."

Sau một lúc lâu, Phó Duẫn Thừa mới suy sụp nói.

"Tôi thực có lỗi với Thẩm Lam, về sau, tôi sẽ tận lực đền bù cho cô ấy. Còn về phần Tiểu Nhụy..."

Nhắc tới Lâm Nhụy, vẻ suy sụp trên mặt Phó Duẫn Thừa tiêu tán, thay thế vào đó là nhu hòa hơn rất nhiều.

"Tôi và cô ấy sẽ hạnh phúc."

"..."

Lục Trạch nhớ tới đêm hôm đó, khi Lâm Nhụy mỉm cười cự tuyệt anh cũng là dùng biểu tình này.

Biểu tình y hệt Phó Duẫn Thừa.

Đó là biểu tình chỉ có người đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào mới có được.

Đây gọi là tình yêu sao?

Đột nhiên trong lòng mạc danh bực bội.

"Đó là chuyện của anh."

Lục Trạch đột nhiên đập tắt tàn thuốc, ném vào thùng rác, sau đó xoay người đi hướng phòng bệnh.

Cùng lúc đó.

Lâm Nhụy vẫn chưa ra khỏi công bệnh viện mà tùy tiện tìm một góc khóc rống.

Cô thật vất vả mới nhìn xuống không khóc ở trước cửa phòng bệnh, nhưng trong nháy mắt quay người lại kia, nước mắt liền vỡ òa.

Cảnh tượng mới nhìn thấy vừa rồi làm cô tan nát cõi lòng không thôi, rõ ràng không nghĩ khóc nhưng nước mắt cố tình cứ thi nhau rơi xuống không ngừng, thật sự quá mất mặt.

Vừa khóc, cô vừa hồi tưởng lại từng khoảnh khắc vui buồn khi ở bên Phó Duẩn Thừa, cười ngửa xem hoa ở trong rạp chiếu phim. Ký ức ngọt ngào giữa cô và anh quá nhiều, khi cả 2 cùng nhau xem phim điện ảnh, khi anh ôn nhu ôm cô vào trong ngực ngủ, khi anh thâm tình nhìn cô...

Cô rất muốn chất vấn Phó Duẩn Thừa, những lời yêu thương anh từng nói với cô bao gồm cả chuyện muốn cưới cô cũng đều là giả sao?

Vì cái gì lại đánh đòn cảnh cáo ngay khi cô hạnh phúc nhất, làm cô thể nghiệm cảm giác tuyệt vọng sâu vô cùng.

Nhưng cô không dám đi...

Cô chính là một kẻ thứ ba đáng xấu hổ, cô có tư cách gì đi chất vấn Phó Duẩn Thừa a?

Chẳng qua là tự rước lấy nhục mà thôi.

Lâm Nhụy càng khóc càng thương tâm, cô cảm thấy nước mắt cả đời này của bản thân đều chảy hết vào giờ phút này rồi.

"Chị ơi, vì sao chị lại khóc?"

Bên cạnh, một giọng trẻ con nghi hoặc truyền tới.

Cư nhiên bị người khác thấy...

Thân thể Lâm Nhụy cứng đờ, vội vàng dùng tay áo lau nước mắt đi rồi xoay người sang chỗ khác.

"Chị không khóc... Di, là em?"

Nhìn cậu nhóc thân cao chưa bằng đùi cô cùng với ngũ quan tinh xảo trước mặt này, Lâm Nhụy kinh ngạc.

Hmmm đoán xem tiếp theo sẽ là gì:V

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Chị xinh đẹp

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Phòng bệnh lúc này đã loạn thành một đoàn.

Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Lam bạn nói chuyện phiếm nên không chú ý, giờ lại đột nhiên phát hiện không thấy Lục Hạo đâu.

Một cái bệnh viện lớn như vậy, nhân viên đi lại làm việc rất phức tạp, Thẩm Nguyệt nhớ tới trên bản tin tức thường xuyên xuất hiện bọn buôn người nên sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, sau đó vội vàng phát động những người khác cùng nhau hỗ trợ tìm kiếm.

Lục Trạch cũng hoảng sợ, trẻ nhỏ không thể so với người lớn, chúng đơn thuần nên rất dễ dàng mắc mưu và bị lừa, cho dù bình thường anh luôn biểu hiện vẻ ngoài ôn trọng nhưng trong lòng lúc này cũng nóng nảy lên.

Bốn người họ (TL, TN, LT, PDT) tách nhau ra tìm kiếm.

Lục Trạch luôn hồi thăm người xung quanh dọc đường đi, cuối cùng cũng thấy bóng dáng đứa con trai bảo bố nhà mình ở trong hoa viên nhỏ phía sau bệnh viện.

Nhìn cậu nhóc đang ngồi xổm trên mặt đất, trong tay nắm chặt một đóa hoa, cười ngây ngô kia không phải con trai nhà mình thì còn có thể là ai?

Anh thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, ngay sau đó giận sôi máu.

Vội vàng tiến lên vài bước rồi ôm con trai vào trong lòng ngực.

"Con đã đi đâu vậy?" Anh trầm giọng hỏi.

Cậu bạn nhỏ Lục Hạo vừa ngẩng đầu thì ngay lập tức liền nhìn đến khuôn mặt trầm như nước kia của Lục Trạch nên có chút sợ hãi.

Lục Hạo ngoan ngoãn nói: "Mẹ đang bận nói chuyện với dì, ở trong phòng lại quá nhàm chán nên con trộm chạy ra ngoài chơi trong chốc lát."

Đùng thấy Lục Trạch ngày thường yêu thương chiều chuộng Lục Hạo mà làm tưởng, lúc nên nghiêm khắc anh một chút cũng không làm qua loa. Anh nhấn chặt mày hỏi Lục Hạo: "Vậy con có nghĩ tới chuyện khi ba mẹ không tìm thấy con thì sẽ lo lắng nhiều như thế nào hay không? Vì sao con chạy ra ngoài cũng không chịu nói với ai một tiếng?"

Lục Hạo hiển nhiên bị dọa tới rồi, cậu nhóc đáng thương vô cùng nháy mắt to, không biết làm sao. "Con..... Con quên mất."

Lục Trạch thờ dãi, cũng không tiện quở trách thêm, dù sao thì ham chơi cũng đã là thiên tính của trẻ con.

"Vậy con có thể hứa với ba rằng, về sau sẽ không trộm chạy ra ngoài chơi khi chưa xin phép người lớn được không?"

"Dạ con biết rồi thưa ba." Lục Hạo ngoan ngoãn gật đầu.

"Đi thôi, chúng ta trở về. Tất cả mọi người đều đang tìm con."

Lục Trạch thấy thế, sắc mặt chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, anh nắm tay nhỏ của Lục Hạo đi hướng phòng bệnh mẹ Thẩm.

Phòng bệnh của mẹ Thẩm ở lầu sáu.

Anh ấn nút thang máy, dẫn theo Lục Hạo đứng ở cửa thang máy chờ thang máy.

Trong lúc chờ thang máy, cậu bạn nhỏ Lục Hạo đột nhiên nhớ ra một chuyện.

"À đúng rồi, ba ơi, vừa nãy, con mới nhìn đến một chị xinh đẹp ngồi khóc ở chỗ này, chị ấy khóc rất thương tâm."

"Sau đó đâu?"

Lục Trạch bật cười. Con trai nhà mình mới chỉ nhỏ như vậy mà đã liền biết cái gì là chị xinh đẹp rồi.

"Sau đó con liền an ủi chị ấy."

"Nhưng..... Con rõ ràng thấy được chị ấy khóc mà chị xinh đẹp lại nói chị ấy không có khóc, sao người lớn cứ thích nói dối như vậy a." Trên khuôn mặt nhỏ của Lục Hạo lộ ra thần sắc rối rắm.

"....." Cái đề tài này Lục Trạch không biết nên trả lời như thế nào.

Vừa đúng lúc này, thang máy tới, chờ người bên trong ra, cả 2 ba con liền đi vào.

Lục Trạch ấn nút thang máy lên lầu 6.

Thang máy chậm rãi dịch chuyển lên trên.

Lục Trạch dạy dỗ con trai: "Về sau không được tùy ý tiếp cận người xa lạ, đừng làm cho ba mẹ lo lắng."

"Nhưng chị ấy là chị xinh đẹp chứ không phải người xa lạ."

Lục Hạo phản bác giống một đứa trẻ đã lớn nói: "Con cùng chị xinh đẹp đã quen biết nhau từ trước, lúc ở công viên giải trí, không nghĩ tới chị xinh đẹp còn nhớ rõ con a."

"Ba cũng gặp qua chị ấy rồi."

"Ba gặp qua khi nào..... Chờ đã, người con nói chính là cái chị con chơi cùng mà chúng ta đã gặp ở công viên giải trí lần trước?"

Lục Trạch ngẩn ra, suýt chút nữa cho rằng mình nghe lầm.

"Đúng vậy, chị xinh đẹp còn nói chuyện phiếm với con a." Lục Hạo vui vẻ nói, chỉ có điều là thực mau lại hạ giọng điệu xuống.

"Nhưng chị ấy hiện tại đã đi rồi....."

Công viên giải trí, chị xinh đẹp, anh cũng gặp qua.....

Lục Trạch đột nhiên nghĩ đến một người.

Trái tim anh đập mạnh điên cuồng, máu toàn thân dường như cũng lập tức dồn lên trên.

Lục Trạch tiếp tục mặt không đổi sắc hỏi con trai: "Vậy chị ấy có nói cho con biết chị ấy đi đâu hay không?"

"Không a."

Lục Hạo lắc lắc đầu nhỏ.

Lúc này, "Tình" một tiếng, thang máy đã lên lầu 6.

Lục Trạch kịp thời dừng đề tài lại rồi mang theo Lục Hạo vào phòng bệnh của mẹ Thẩm.

Trong phòng bệnh, Thẩm Nguyệt, Thẩm Lam cùng Phó Duẩn Thừa đều ở nơi đó, ngay cả mẹ Thẩm cũng bị chuyện này làm cho bưng tỉnh.

Vừa rồi Lục Trạch đã gọi điện thoại cho Thẩm Nguyệt, biết Lục Hạo không có việc gì, tất cả mọi người đều yên lòng.

Bên này, Thẩm Nguyệt lôi kéo cậu bạn nhỏ Lục Hạo rồi bắt đầu ân cần dạy dỗ.

Trận rắc rối này cuối cùng đã khép màn lại.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Bản thân, hình như đã hãm sâu vào

Edit & Beta: Thỏ Cô Cô

Lúc Lục Trạch gọi điện thoại tới, Lâm Nhụy cũng đã uống khá nhiều rồi.

Cô mắt say lơ đãng mông lung ấn nút nghe. "Có việc gì sao?"

"Cô đang ở đâu?" Đầu bên kia điện thoại, thanh âm của Lục Trạch bình tĩnh rõ ràng.

"Tôi ở..." Lâm Nhụy nhìn nhìn xung quanh rồi ngây ngô cười nói: "Hình như đang ở dưới lầu nhà tôi."

"Cô trước đừng nhúc nhích, 15 phút sau tôi liền đến."

"Không cần đâu... Đây?"

Lâm Nhụy kêu vài tiếng với microphone nhưng đầu bên kia đã là âm thanh tí tít, Lục Trạch đã cúp điện thoại.

Đúng 15 phút sau, Lục Trạch vội vàng dừng xe ở trước cửa dãy nhà nói liên tiếp nhau rồi chạy tới dưới lầu tiểu khu nơi Lâm Nhụy ở.

Tiểu khu tuy rằng cũ nát, nhưng dưới lầu tốt xấu gì cũng có một chút thảm thực vật màu xanh, Lâm Nhụy ngồi yên ở trên vành đai xanh bên cạnh chiếc ghế đá.

Cô si ngốc ôm di động, còn đang tiếp tục uống rượu.

Trên mặt đất, tứ tung ngang dọc có bày một ít vỏ chai bia đã uống xong, có thể thấy được trước khi anh đến, cô cũng đã uống không ít.

Lục Trạch tiến lên đoạt lấy chai bia ở trong tay Lâm Nhụy rồi ném đi rất xa.

"Uống đủ chưa?" Anh không hỏi lý do vì sao Lâm Nhụy lại uống rượu.

Lâm Nhụy trì hoãn quay đầu lại trả lời với giọng điệu bất mãn: "Anh là ai a?"

"Anh dựa vào cái gì mà ném bìa của tôi đi?"

Lục Trạch dùng mắt đen bình tĩnh nhìn Lâm Nhụy, sau đó đột nhiên cười.

Anh vốn dĩ lớn lên thập phần anh tuấn, thế cho nên động tác nhếch môi cũng giống như yêu nghiệt, câu trái tim người ngửa.

"Thật không biết tôi là ai sao?"

Lâm Nhụy biểu tình ngây thơ, cô lớn giọng nói: "Soái ca, tôi có quen anh sao?"

Trước mắt cô thật giống như có ba cái bóng đang xoay, thoảng tới thoảng đi, nhưng cô lại không thể thấy rõ khuôn mặt ở đối diện.

Chỉ có điều là, giọng nói này nhưng thật ra rất quen thuộc.

Àn, còn rất êm tai.

Lục Trạch cũng không tức giận.

Anh nắm cầm Lâm Nhụy rồi hôn một cái lên trên môi đỏ dính bìa của cô.

"Em nghỉ lại thử xem." Anh ôn nhu nói.

Vì thế nên Lâm Nhụy nghiêng đầu suy nghĩ một lát, cô dùng đầu óc đã trì hoãn đến mức sắp ri rít suy nghĩ một lúc lâu xong mới rốt cuộc nhớ ra người đàn ông trước mặt này.

Bóng người vẫn luôn đang đưa trước mắt rốt cuộc cũng dừng lại, ảnh ngược gương mặt anh tuấn kia của Lục Trạch nhập vào trong ánh mắt Lâm Nhụy.

Dường như lượng còn trong người cô cũng nháy mắt thanh tỉnh một ít.

"Anh là... Lục Trạch?"

"Bảo bối thật thông minh."

Lục Trạch trầm thấp cười nói.

Anh khom lưng đỡ Lâm Nhụy lên, thuận thế ôm cô vào trong ngực, sau đó đứng dậy.

"Đi thôi, chúng ta đi về trước có được không?"

"Tôi không quay về!"

Lâm Nhụy giãy giụa ở trong lòng ngực Lục Trạch, chết sống không chịu lên lầu.

Lục Trạch dừng bước chân chuẩn bị lên lầu tiểu khu rồi dùng giọng điệu cung chiêu nói: "Vậy em còn muốn đi chỗ nào?"

"...Tôi cũng không biết."

Lâm Nhụy chớp chớp mắt, đôi tay gắt gao ôm cổ Lục Trạch làm nũng: "Dù sao thì tôi cũng không muốn về nhà."

Lục Trạch quét ánh mắt về phía cô.

Thân thể mềm mại của cô gái trong lòng ngực dính sát vào anh, hai má ửng đỏ, cặp con ngươi kia dường như có thể nhỏ giọt ra nước để lộ một tia mê ly.

Khi nhìn về phía anh, sóng mắt càng thêm vũ mị kinh tâm động phách.

Lục Trạch không tự giác ôm bé con trong lòng ngực càng thêm chặt hơn.

Chỗ nào đó dưới hạ thân cũng cứng nóng khó chịu.

"Em xác định không muốn về?" Anh hỏi cô một lần cuối cùng.

Lâm Nhụy lắc lắc đầu giống như trống bỏi: "Không muốn về không muốn về."

"Sẽ không hối hận?"

"Không hối hận!"

Sao người đàn ông này lại phiền như vậy a.

Lâm Nhụy hằm hừ quay đầu đi, sau đó vùi mặt vào trong ngực Lục Trạch, chỉ để lại cái ót đối diện với anh.

Thật đúng là một tiểu tử tông tùy hứng.

Lục Trạch nhếch khóe môi.

"Được thôi, đây chính là lời em tự nói."

Anh ôm Lâm Nhụy, sau đó quả thực xoay người, một đường nhẹ nhàng ra khỏi tiểu khu.

Lục Trạch đặt Lâm Nhụy ở trên ghế phụ rồi cẩn thận thắt kỹ đai an toàn cho cô.

Lâm Nhụy an tĩnh dựa vào chỗ đó.

Híp mắt, sắc mặt say hồng, cái miệng nhỏ hơi hé nhẹ, không ngừng phun mùi bia ra bên ngoài, choáng váng nói không ra lời.

Quả thực ngoan ngoãn đáng yêu đến rối tinh rối mù.

Lục Trạch nhìn chăm chăm cô trong một chốc.

Thần sắc ở trong con ngươi biến ảo, không có người nào biết anh đang suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, anh sâu kín thở dài.

Bản thân anh, hình như đã hăm sâu vào.

Hôm qua là do toai bạn nên toai không up truyện được> mà tụi vote nghiêm trọng nên toai cũng có chút hơi pùn nhưng vì mấy bạn chăm hóng bộ này nên ráng lên thoy> buồn mấy bạn đọc chùa qas> anh Lục cute thế nài cơ mà>

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Em nói muốn làm tình với anh!

Edit & Beta: Su Bà Bà

Lâm Nhụy nằm mơ một giấc mộng.

Trong mộng, cô đứng ở trên đường phố không có một bóng người, chung quanh tĩnh mịch, dường như toàn bộ thế giới đều chỉ còn lại có một mình cô.

Ngay cả không trung, cũng là tông màu xám âm trầm.

Cô thực sợ hãi, điên cuồng muốn chạy trốn khỏi nơi này, nhưng cô lại không biết nên chạy đi đâu.

Đúng lúc này, thân ảnh của Phó Duẫn Thừa đột nhiên xuất hiện ở phía trước.

Anh lặng lẽ đứng ở bên phía đối diện, trên khuôn mặt anh tuấn thâm thúy không buồn cũng không vui.

Sự xuất hiện của anh giống như một tia ánh sáng, đột nhiên cho Lâm Nhụy thấy niềm hy vọng.

Trên mặt Lâm Nhụy không tự kìm hãm được mà lộ ra nụ cười, muốn chạy về phía anh.

Nhưng cô lại hoảng sợ phát hiện, rõ ràng khoảng cách không đến 10m lại giống như là khe rãnh vĩnh viễn khó có thể vượt qua, giữa cô và anh bị ngăn cách thành hai thế giới, mặc cho cô có liều mạng chạy về phía trước như thế nào nhưng cũng đều không thể vượt qua.

"Phó Duẫn Thừa! Phó Duẫn Thừa, anh nhìn em đi a!" Cô khàn cả giọng kêu gọi anh bên phía đối diện, kỳ mong có thể được đến đáp lại.

Nhưng tiếng khóc kêu của cô chẳng qua cũng chỉ như là một viên đá bé nhỏ không đáng kể quăng vào giữa biển rộng, không kích nổi bất luận cái gì gợn sóng.

Đôi con ngươi của Phó Duẩn Thừa từ đầu đến cuối đều không hề nhìn về phía Lâm Nhụy.

Như không có gì.

Càng làm cho Lâm Nhụy tuyệt vọng chính là, không biết từ khi nào, một trận sương mù hơi mỏng tràn ngập khắp nơi dần dần tụ tập lại, biến thành màu trắng mờ mịt che đầy tầm mắt cô, cũng làm thân ảnh Phó Duẩn Thừa biến mất không còn một mảnh.

Bốn phía đều là sương mù, nồng đậm sương mù.

Vây quanh cô, cắn nuốt cô...

Toàn bộ thiên địa, lại lần nữa biến thành nàng một người.

"Phó Duẩn Thừa..."

Lâm Nhụy nằm liệt trên mặt đất, roi lệ đầy mặt.

"Đừng khóc... Bảo bối." Một thanh âm trầm thấp ôn nhu bỗng nhiên vang lên ở bên tai cô.

Trong hoảng hốt, cô có thể cảm nhận được, nước mắt trên mặt bị người nhẹ nhàng chà lau đi, trên má truyền đến xúc cảm ấm áp, tựa hồ có người đang ôn nhu hôn môi cô, coi cô như trân bảo, từng chút từng chút, từ giữa trán xuống đến mí mắt, chớp mũi xong lại đến trên cánh môi, hôn triền miên yêu say đắm.

Ngay cả trái tim đã lạnh băng khô cạn của cô cũng từng chút được sưởi ấm lên.

Là ai?

Lâm Nhụy mê mang mở hai mắt đắm lệ.

Đập vào mắt là một sườn mặt anh tuấn tuyệt luân mà lại quen thuộc.

Về mềm nhẹ trên mặt ngưng kết ở đáy mắt, mắt đen thật sâu nhìn chăm chú cô, ôn nhu lưu luyến.

"Là anh..." Chớp mũi Lâm Nhụy đau xót, nước mắt lại lần nữa vỡ òa.

Cô nhào vào trong lòng ngực Lục Trạch, không không chế được cảm xúc kích động trong lòng mà gào khóc.

"Tại sao lại khóc?"

Lục Trạch dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt Lâm Nhụy rồi ôm lấy cô, sau đó vỗ nhẹ sống lưng của cô.

Đôi mắt hẹp dài hơi hơi xé lên, anh trêu chọc nói: "Bảo bối, em biết vừa nãy em sụt chút nữa đã khóc thành một dòng sông không?"

"Tôi khóc nhiều như vậy rồi sao?" Lâm Nhụy quên mất khóc thút thít, ngẩng đầu lên từ trong lòng ngực Lục Trạch, cô không tin sờ sờ chần, quả nhiên phát hiện trên chần là một mảnh ướt đầm đề.

Lâm Nhụy có chút xấu hổ, thất tình là chặt vật nhất. Cô không muốn để người khác nhìn thấy mặt chặt vật yếu ớt như thế này của mình.

Nhưng Lục Trạch khẳng định đã nhìn thấy hết.

Cô ở trước mặt anh đã không còn bí mật gì đáng để nói.

"À đúng rồi, đây là đâu? Sao anh lại ở chỗ này?" Cô nhìn nhìn chung quanh và hỏi.

"Xem ra là em đã quên mất." Ánh mắt Lục Trạch đen tối.

Trong lòng anh vốn dĩ còn có vài phần tâm tư kiêu diễm nhưng trên đường lái xe đến khách sạn, bé con kiêu mềm bên cạnh đã say đến rồi tỉnh rồi mù mà ngủ thiếp đi.

Đưa Lâm Nhụy lên phòng xong, đắp chăn đàng hoàng cho cô không được bao lâu thì cô liền khóc thút thít ở trong lòng ngực anh. Cô ở trong mộng vừa khóc vừa gọi tên một người đàn ông khác.

Nước mắt thấm ướt lông mi, giống như một con vật nhỏ bị thương đau đớn tột cùng, phát ra tiếng khóc thảm nho nhỏ tuyệt vọng.

Cô như vậy, thật đúng là vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

Lâm Nhụy yêu người đàn ông kia đến như vậy sao?

Lục Trạch chưa bao giờ từng nghĩ đến, một người vẫn luôn thuận buồm xuôi gió như anh có một ngày cũng sẽ phải nếm thử tư vị ghen ghét vô cùng chua xót này.

Lâm Nhụy chú ý tới sắc mặt của Lục Trạch không đúng, cô bắt đầu thử hỏi tương lại ở trong đầu. Nhưng trong óc chỉ có khoảnh khắc thương tâm mà cô đã nhìn thấy kia, sau đó cô một mình uống rượu giải sầu, còn lại thì không nhớ gì cả.

Chẳng lẽ sau khi bản thân uống say đã xảy ra thêm chuyện gì nữa sao?

"Tôi quên cái gì?" Cô nghi hoặc.

Bởi vì mới vừa khóc xong nên hốc mắt cùng chớp mũi cô vẫn hơi hồng hồng, đôi con ngươi ngân ngấn nước ướt át, làm người vô cùng triu mến.

Lục Trạch nhìn thấy vậy, sự tối tăm nơi đáy lòng tan đi một chút.

Anh rũ mắt mỉm cười, thông thả ung dung nói: "Em uống say, sau đó gọi điện thoại cho anh kêu anh tới chỗ em rồi còn nói muốn làm tình với anh."

"Chẳng lẽ những chuyện này em đều không nhớ rõ sao?"

Thanh âm của anh thực bình tĩnh, trong bình tĩnh còn mang theo một tia ủy khuất.

???

Lâm Nhụy bỗng chốc trừng lớn mắt.

Cô là ai, cô đang ở đâu, cô rốt cuộc đã làm cái gì!

Choi lớn chút nhé> 600 vote mai up 2 chương<

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Bảo bối, em thật ngọt

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Có thể là về hoài nghi ở trên mặt Lâm Nhụy quá mức rõ ràng, thế cho nên gương mặt anh tuấn của Lục Trạch đột nhiên trầm xuống.

"Em không tin lời nói của anh?"

Giọng điệu lên án kia giống như ám chỉ Lâm Nhụy là một kẻ phụ lòng bội bạc.

Trời ơi...

Tương phản quá lớn, đây nhất định là Lục Trạch giả a.

Kẻ phụ lòng Lâm Nhụy chợt dạ quay đầu qua chỗ khác, trong lòng bồn chồn.

Cô cũng không biết lời Lục Trạch nói có phải là sự thật hay không, lỡ như thật đúng là do cô chịu tác dụng kích thích của rượu nên đã làm như vậy thì sao?

"Anh cũng biết rồi đó, tôi uống say nên nói lời mê sảng, anh không nên tin là thật..."

"Tôi đã coi lời nói đó là thật." Lục Trạch đánh gãy lời cô nói, thanh âm đột nhiên đè thấp xuống, đôi con ngươi thâm thúy mê người mang theo một tia mê hoặc.

"Chúng ta đã lâu chưa làm, chẳng lẽ em không muốn sao?"

Thanh âm trầm thấp từ tính của anh tràn vào trong lỗ tai Lâm Nhụy khiến cô nhin không được cũng có chút xuân tâm nhộn nhạo.

"Tôi....." Cô chần chờ.

Không thể nghi ngờ, Lục Trạch là 1 nhân tình tốt, trên giường ôn nhu xuống giường ga lăng, lại thực hiểu được cái gọi là giới hạn, trên đời này rất khó để

tìm ra 1 người bạn giường thứ hai tốt giống như anh, làm tình với Lục Trạch thật đúng là một loại hưởng thụ cực hạn.

Nhớ tới tình cảnh khi cả 2 làm tình, trong lòng cô ần ần cũng dâng lên một cổ khát vọng.

Chi bằng cứ làm đi?

Còn về chuyện với Phó Duẩn Thừa, trong lòng cô xẹt qua một tia bi thương.

Chung quy cũng chỉ là do cô hy vọng xa vời, những hạnh phúc đó chỉ lướt qua giây lát giống như pháo hoa, cô có tư cách gì mà cho rằng bản thân cũng có thể được đến hạnh phúc a?

Thật là buồn cười.

"Bảo bối, anh không thích ánh mắt này của em."

Quá mức bi lụy.

Lục Trạch đột nhiên cúi đầu, để sát mặt vào cô, đôi môi ấm áp dừng ở trên mí mắt Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy thuận theo khép đôi mắt lại rồi ôm Lục Trạch, nhắm mắt hưởng thụ khung cảnh dịu dàng thắm thiết này.

"Chúng ta làm đi. Lục Trạch." Cô nhẹ giọng nói.

Lục Trạch đáp lại cô bằng một nụ hôn càng thêm thâm tình triền miên.

Vừa mới bắt đầu, ôn nhu giống như lông chim nhẹ nhàng phất qua, lướt qua trán liếm mát cánh môi cô rồi hôn hôn, sau đó bắt đầu trở nên cực có tính xâm lược. Anh cạy hai hàm của cô ra, đầu lưỡi cuốn lấy, môi răng giao hòa, hận không thể nuốt cô vào trong bụng, có loại cường thế muốn thổi quét hết tất cả.

Lâm Nhụy không tự giác đắm chìm ở trong đó, cô ôm chặt Lục Trạch xem như là đáp lại, ngay cả những tổn thương kia cũng vứt ra sau đầu và dần dần quên đi.

Cũng không biết hôn nhau bao lâu, phải đến khi Lâm Nhụy giãy giụa, anh mới chậm rãi buông cô ra.

Một sợi tơ trong suốt mờ ám dần nổi lên liên ở giữa cánh môi của cả 2, môi đỏ của Lâm Nhụy đã hơi hơi sưng, cô chỉ biết thở hồng hộc.

"Tôi suýt chút nữa đã không thể thở nổi." Lâm Nhụy lau đi sợi chỉ bạc mờ ám ở bên miệng, sau đó hôn dỗi trừng mắt nhìn Lục Trạch.

Lục Trạch thì ngược lại, anh nhướn mày cười xong hôn lên môi Lâm Nhụy thêm một lần nữa. "Ai bảo em ngọt như vậy cơ chứ!"

Làm anh cứ có cảm giác cho dù có hôn như thế nào thì cũng cảm thấy không đủ.

"Ngọt đến như vậy sao?" Lâm Nhụy theo bản năng sờ sờ môi của mình rồi dùng đầu lưỡi nếm nếm, không có cảm giác gì a.

Chỉ có thể nói, miệng của thằng nhãi Lục Trạch này nhất định là đã bôi mật, những lời âu yếm anh nói ra đều có thể làm cho lòng người ngọt đến mức tâm can phát run.

Ngay cả tâm tình của cô cũng trở nên tốt lên.

Lục Trạch cười khế, tay ôm Lâm Nhụy nắm thật chặt, trong tích tắc dán thân thể của cả hai càng thêm chặt chẽ khăng khít.

Anh cố ý dùng bàn tay to đè lên hông vênh của Lâm Nhụy, sau đó dùng sức đè ép nó xuống đùi quần của mình.

"Em xem, cái miệng nhỏ của bảo bối ngọt đến mức nó đã cương cứng, lại còn chảy cả nước miếng." Anh mờ ám ám chỉ nói.

Thật đúng là già mà không đứng đắn.

Gương mặt đẹp của Lâm Nhụy đỏ lên.

Cách lớp vải quần, cô đã có thể thật sâu cảm nhận được trình độ cứng rắn của "nó".

Vật thể có hình dạng chày sắt kia đang chọc chọc bụng nhỏ của cô sinh đau.

Nhưng tâm lý lại tỏ ra ngơ ngẩn.

Nghĩ đến tư vị kia...

Thì một cổ mật dịch liên cảm lòng không được mà mãnh liệt trào ra khỏi tiểu huyệt.

Chương 118: Khuôn mặt nhỏ của cô bị bắn đầy tinh dịch nồng đậm

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

"Cứng thành như vậy, sao hả, bà xã anh không thỏa mãn được anh sao a?" Lâm Nhụy liếc anh một cái rồi trêu ghẹo nói.

Lục Trạch cười.

Anh dùng giọng điệu trầm thấp thuần hậu ghé vào bên tai Lâm Nhụy nói: "Bảo bối, cô ấy không dám đăng được như em."

Lâm Nhụy nuốt chút nữa phun ra một búng máu to, nói cái gì vậy, chả nhẽ cô thắng vì bản thân dám đăng hơn?

Bị khen như vậy một chút cũng đều không đáng để cao hứng có đúng không?

Lục Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ tức giận của Lâm Nhụy thì chỉ cảm thấy hết sức đáng yêu, sợ sẽ chọc cô tức giận thật nên anh vội thấp giọng trấn an: "Bảo bối ngoan, đừng giận có được hay không, anh thích bộ dạng dám đăng của em, người khác cho dù có muốn dám đăng như em nhưng cũng không làm được a."

"Phi, đúng là đồ không biết xấu hổ."

Lâm Nhụy phi nhỏ, vẻ tức giận ở trên mặt không nhận được mà cười ra tiếng.

Thấy bé con đáng yêu không tức giận, ngọn lửa dục vọng mà Lục Trạch cố kiềm chế lại sôi trào lên, anh cầm lấy tay nhỏ của Lâm Nhụy rồi kéo đến đặt giữa quần tây của mình.

"Mau xoa xoa nó giúp anh, nó rất nhớ em."

"Sao anh không nói luôn là mình bị t*ng trùng thượng não a?"

Lời tuy nói như vậy nhưng Lâm Nhụy vẫn ngồi xồm người xuống, tay nhỏ linh hoạt kéo khóa kéo quần tây xuống, thực nhanh liền móc vật thể đang cương cứng phình to ở trong quần lót kia ra.

Tay nhỏ mới vừa cầm lấy côn th*t nóng bỏng thì liền nghe được Lục Trạch phát ra một tiếng than thò thỏa mãn: "Thật thoải mái."

côn th*t màu tím đen, lớn lên ở trong rừng cây đen nhánh rậm rạp, thoát nhìn vừa thô lại vừa to, quy đầu hơi hơi nhếch hướng về phía trước, mặt trên thân gây là lớp gân xanh phập phồng giống như muốn nổ tung, chỉ mới nhìn một chút thôi cũng đã đủ để khiến cho lòng người run sợ. Nơi chỗ mả mắt có một lỗ thủng nho nhỏ đang không ngừng tiết chất lỏng trong suốt ra bên ngoài, đây chẳng phải là hiện tượng "Chảy nước miếng" mà Lục Trạch mới nói hồi nãy sao?

Lâm Nhụy theo bản năng dùng tay nhỏ non mềm cầm lấy nó, nhưng bởi vì côn th*t quá lớn nên một bàn tay không thể nắm hết được, cô đành phải dùng luôn cả bàn tay còn lại để cầm lấy nó. Một bàn tay cầm hệ rễ của cây côn th*t lớn, còn tay kia thì bao ở mặt trên thân gây, hai tay cùng cố hết sức dùng lực xoa xoa nó.

Thật đúng là kỹ thuật sống hạng nhất.

Khi tay nhỏ xoa xoa, mặt trên mả mắt quả nhiên càng thêm hưng phấn, quy đầu phun nước miếng phiếm luôn màu sắc trong suốt, lòng bàn tay Lâm Nhụy cũng ướt át theo, cô nhẹ nhàng vuốt ve ở chỗ quy đầu, mát xa mả mắt mãi cảm.

Lục Trạch hừ nhẹ một tiếng, chỉ nghe thanh âm thôi cũng biết được anh đang rất sướng khoái.

"Bảo bối, lại mau thêm một chút." Anh thúc giục nói, thanh âm gọi cảm.

Lâm Nhụy tăng nhanh tốc độ nắn nắn côn th*t, tay nhỏ cầm thân gây kia liên tục đóng đưa lên xuống, cô còn không quên mát xa cho hai cái trứng dái màu đen ở phía dưới, thỉnh thoảng cũng bao chúng lại trong lòng bàn tay rồi xoa bóp. Bộ vị mềm mại nhất của đàn ông hẳn chính là hai cái trứng dái này a, mới vừa đặt vào trong lòng bàn tay sẽ cảm thấy hơi có chút lạnh lạnh, nhưng xúc cảm khi nhéo chúng lại thì thường tốt, mềm mềm nhũn nhũn, bên trong giống như có dịch nhờn đang chảy trôi.

Đối với cô mà nói thì đây thật sự là một món đồ chơi hết sức thú vị.

Đáng tiếc là, theo cây còn th*t phình to phun trào, hai cái trứng dái cũng dần dần trở nên nặng trĩu, giờ đây, chúng không còn xúc cảm mềm mại giống như lúc mới vừa tiếp xúc nữa.

Lâm Nhụy tiếc nuối nghĩ.

Liên ở ngay giây phút cô hơi có chút thất thần này, thân thể Lục Trạch cứng đờ, anh bất chợt dùng sức ấn đầu nhỏ của Lâm Nhụy xuống dưới háng. Chóp mũi Lâm Nhụy mới vừa ngửi được một cổ mùi hương tanh tưởi đậm chất hormon của giống đực thì liền thấy cây còn th*t lớn trước mặt đột nhiên run lên.

Ngay sau đó, một dòng tinh dịch màu trắng bắn theo hình dạng đường cong thẳng tắp lên trên mặt cô.

Toàn bộ tinh dịch nồng đậm, trắng trắng, còn mang theo khí vị tanh nồng che trời lấp đất bắn ở trên mặt Lâm Nhụy.

Cô vội vàng muốn né tránh nhưng bởi vì sức lực đè cô lại của Lục Trạch quá lớn, thế cho nên cô căn bản không thể tránh thoát được.

Cũng không biết tại sao Lục Trạch lại có nhiều tinh dịch đến như vậy, trên trán, chóp mũi, cộng thêm cả khuôn mặt nhỏ kiêu nộ của cô giờ phút này đều dính đầy tinh dịch màu trắng, thoát nhìn thập phần dâm mĩ.

côn th*t lại run lên, thẳng đến khi hoàn toàn bắn xong một cổ nùng tinh cuối cùng, Lục Trạch mới rút cuộc chịu buông bàn tay to đang cố định đầu cô ra.

"Lục Trạch!"

Lâm Nhụy tức giận ngẩng khuôn mặt nhỏ tràn đầy tinh dịch lên.

Cô vừa rồi suýt chút nữa đã không thể hít thở được, bao gồm cả hiện tại, bởi vì tinh dịch nhão nhão dính dính trên mặt nên vẫn còn hô hấp khó khăn.

"Bảo bối ngoan, là do anh sai, chỉ trách anh không khống chế được." Lục Trạch vội vàng xin lỗi.

Đôi con ngươi ngân ngấn nước của cô bởi vì tức giận mà vô cùng sinh động, khuôn mặt nhỏ tinh xảo mỹ lệ đỏ bừng, mặt trên có đầy tinh dịch màu trắng bao trùm phần lớn da thịt, ngay cả bên khóe miệng cô cũng có treo vài giọt chất lỏng màu trắng.

Vừa ngây thơ lại vừa dâm đãng.

Mà cảnh đẹp mê người này đúng là do anh tự tay chế tạo.

Nghĩ đến đây, trong đôi con ngươi của Lục Trạch lại lần nữa lửa nóng lên.

côn th*t dưới háng mới vừa bắn kia cũng dần dần có xu thế ngẩng cao đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Cách lớp tất chân đùa bốn tiểu huyệt

Edit & Beta: Ami Cuteo <<

Lục Trạch không nỡ lau những giọt tinh dịch kia đi ở trên mặt Lâm Nhụy.

Anh ngăn cản động tác chuẩn bị lau mặt của Lâm Nhụy rồi ôn nhu nói lời âu yếm: "Bảo bối, đừng chùi, bộ dáng hiện tại của em thực đẹp."

Đẹp cái rắm a, Lâm Nhụy suýt chút nữa mắng ra lời thô tục.

Chỉ có điều là cô cũng biết Lục Trạch là cái loại đàn ông bị cảm xúc quấy phá khi được bắn tinh lên mặt người khác nên liền hừ một tiếng, đột nhiên, ác thú vị trỗi dậy trong cô.

"Không chùi cũng được thôi, nhưng anh phải hôn lên gương mặt tôi một cái." Nói xong, cô còn cố ý dí sát khuôn mặt mình vào người Lục Trạch.

Đôi mắt thâm tình chân thành kia của Lục Trạch trở nên cứng đờ, anh theo bản năng lui về phía sau.

"Bảo bối, ngoan, lần sau sẽ hôn em."

Tuy rằng anh thích nhìn cảnh trên khuôn mặt nhỏ của cô đều là tình dịch của anh, vì như vậy sẽ làm cho anh có loại cảm giác thỏa mãn đặc biệt cùng ham muốn chinh phục, nhưng nếu giờ phút này anh phải thật sự hôn lên khuôn mặt nhỏ của bảo bối nhỏ thì chẳng phải là cũng nuốt luôn cả tình dịch của mình vào trong bụng sao.

Chuyện này...

Anh thật sự không thể tiếp thu được.

"Hay là thử đổi một yêu cầu khác xem?" Anh nói.

"Hừ." Quả nhiên là xú đức hạnh của đàn ông!

Lâm Nhụy chửi thầm ở trong lòng.

Tình dịch đã hơi khô, nhão nhão dính dính ở trên mặt rất không thoải mái, loại chuyện bắn vào mặt này cũng phải xem tâm tình, có đôi khi phóng túng tới cực điểm thì bị bắn vào mặt sẽ có một loại khoái cảm thỏa mãn điên cuồng, cô cũng không phản cảm với việc bị bắn vào mặt, thậm chí là còn thích nữa cơ.

Nhưng ai bảo thằng nhãi Lục Trạch này không chịu báo trước lại bắn liên trên mặt cô, không thể để anh ta được tiện nghi a.

"Vậy được thôi, mỗi lần đều là tôi khẩu giao cho anh, lần này đổi lại đến phiên anh đi?" Tròng mắt cô xoay chuyển nói.

Hơn nữa, nhớ lại tình cảnh mỗi lần cả hai làm tình, hình như Lục Trạch xác thật chưa từng khẩu giao cho cô, càng nghĩ, Lâm Nhụy càng cảm thấy bản thân bị lỗ to.

Vốn tưởng rằng Lục Trạch sẽ lại lần nữa cự tuyệt nhưng không ngờ rằng, lần này anh cư nhiên đồng ý một cách sáng khoái.

"Hóa ra bảo bối thích như vậy."

Lục Trạch nhướn hai hàng mi đẹp lên.

Nói thật, anh rất ít khi khẩu giao cho phụ nữ, trừ phi là tất yếu, đương nhiên, hình như cũng không có ai quan trọng đến mức anh phải khẩu giao cho.

Bé Lâm Nhụy lên rồi đặt ở trên giường, anh thuận thế cũng bò lên trên giường luôn.

Váy dài của Lâm Nhụy bị anh dùng bàn tay to vén lên đến vòng eo để lộ hai căn đùi đẹp thon dài ăn mặc tất chân màu đen ở phía dưới.

Lục Trạch tách hai đùi cô ra rồi sau đó cúi đầu.

Đầu của anh chôn ở giữa hai chân Lâm Nhụy, chớp mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi.

Quanh quần chớp mũi là một cổ mùi tanh ngọt ngào nhậy chỉ thuộc riêng về phái nữ.

Lục Trạch thấp giọng trêu đùa: "Bảo bối, cách lóp tất chân anh cũng đều ngửi được mùi hương đậm đặc của em."

Lâm Nhụy đỏ mặt, hai chân muốn khép lại nhưng lại bị Lục Trạch dùng đầu gối chặt chẽ ngăn lại.

Ngay lập tức, anh vươn một bàn tay to thăm dò ở giữa hai chân cô.

Bên trong tất chân hơi mỏng là da thịt mượt mà cùng với tiểu huyết nộn nộn của Lâm Nhụy.

Ngón tay đặt ở mặt trên xoa xoa viên âm hạch nhô lên kia, sau đó tùy ý búng búng môi âm hộ ở hai bên, đổi lại là tiếng rên rỉ yêu kiều của Lâm Nhụy.

"A a..... A..."

Tiểu huyết nhu nhược không chịu nổi, chẳng qua là anh chỉ mới tùy ý đùa bỡn trong chốn kín mà cửa động đã thực nhanh liền ướt ướt, d*nh thủy cuộn cuộn không ngừng tràn ra bên ngoài.

Thực mau, thấm ướt tất chân hơi mỏng và cũng thấm ướt luôn cả bàn tay Lục Trạch.

"Thật nhiều nước." Lục Trạch nhìn lòng bàn tay ướt đầm của mình rồi cảm thán nói.

Nương ướt át, anh thử duỗi ngón tay cắm vào bên trong cửa động, kết quả là phát hiện trong động càng thêm trơn ướt, ngón tay một đường thông suốt vào sâu bên trong.

Ngón tay bị tầng tầng lớp lớp vách tường thịt non bao vây lấy, vừa trơn lại vừa nóng, thật sự là thoải mái không chịu được, anh nhịn không được mà trườn động ngón tay.

Nguyên cây ngón tay tròn ở bên trong tiểu huyết, tuy rằng không thể nhìn thấy nhưng lại có thể cảm nhận được cảm giác vui sướng kia, ngón tay anh liên tục uốn lượn, cách tắt chân mảnh liệt thọc vào rút ra bên trong tiểu huyết.

Tiểu huyết nũng nịu nghiêm nhiên trở thành món đồ chơi của anh.

Chẳng qua là mới chỉ mấy cái động tác mà Lâm Nhụy đã bị chơi đùa đến mức kiêu suyển liên tục.

"A..... Đừng đụng vào nơi đó!" Cô thét chói tai ra tiếng.

Ngón tay kia thật sự là quá mức đáng giận, cứ nhiên đụng chạm đến khối thịt mềm mẫn cảm nhất trong vách động của cô.

Mới chỉ dùng móng tay nhẹ nhàng ma sát mà Lâm Nhụy đã liên không khống chế được liên tục rên rỉ.

Đôi con ngươi sâu thẳm của Lục Trạch hơi hí hí, nhìn chuẩn vị trí, những động tác kế tiếp đó vẫn luôn có thể đụng chạm đến khối thịt mềm kia.

Lâm Nhụy thật sự là không thể chịu đựng nổi, cô sợ chờ thêm lát nữa, bản thân sẽ không tiền đồ mà bị một ngón tay chơi lên cao trào.

"Từ từ, chẳng phải đã nói là anh...." Cô thở hổn hển đánh gãy động tác của Lục Trạch.

Cái chữ kia, cô không mặt mũi nói ra miệng, tuy rằng trong lòng nóng lòng muốn thử, nhưng nếu làm thật thì cô vẫn hơi có chút ngượng ngùng.

Lục Trạch nghe xong liền thấp giọng cười ra tiếng.

"Xem ra là bảo bối đã gấp không chờ nổi rồi."

Up tặng chương như đã nói ở chương đủ 600 vote kia, toai là toai không quít đâu nhé mà mấy cô cứ lo>

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Tiểu huyết dâm đang bị liếm đến cao trào

Edit & Beta: Thỏ Cô Cô

"Mới không có!"

Lâm Nhụy vội vàng phủ nhận.

Phản ứng của Lục Trạch là trực tiếp liếc nhìn Lâm Nhụy một cái, tỏ vẻ anh còn hiểu biết bộ dáng dâm đang của cô hơn cả chính bản thân cô.

Được rồi, Lâm Nhụy hiểu bản thân cô đã hoàn toàn không có bất luận hình tượng tốt đẹp đáng nói nào ở trước mặt người đàn ông này.

Tắt chân bị người đàn ông dùng bàn tay to cời từng chút một ra để lộ da thịt trắng tinh như ngọc ở bên trong.

Hai đùi đẹp lỏa lồ vừa thon lại vừa thẳng.

Lục Trạch hí hí đôi mắt, nhớ tới khoảnh khắc 2 đùi đẹp kia quấn lấy eo anh mặc anh dâm thọc bên trong, tư vị đó thật sự là nhớ mãi không quên.

Anh duỗi tay túm lấy một bên gót chân nhỏ mượt mà của cô rồi tình tế thưởng thức. Bàn chân Lâm Nhụy thon gọn nhỏ xinh, xương cốt cân xứng, vừa non mịn lại vừa trắng nõn, ngón chân giống như vỏ sò, lộ ra màu hồng phấn nhàn nhạt.

Lục Trạch càng xem càng thích, anh cúi đầu xong nhẹ hôn lên mỗi một bộ phận trên chân cô, hơi thở nóng bỏng phả vào gan bàn chân mẫn cảm gây ngứa, chọc Lâm Nhụy nhìn không được mà cuộn ngón chân lại.

"Thật ngứa..." Lâm Nhụy không khống chế được cười ra tiếng.

Cô muốn lùi chân về nhưng lại bị Lục Trạch dùng bàn tay to chặt chẽ bắt được rồi đặt ở trong lòng ngực.

Lòng bàn tay thô ráp không ngừng vuốt ve ở trên da thịt kiêu nộn, mang đến cảm giác ngứa ngứa nhột nhột, mà Lục Trạch còn đang gặm hôn liên tục.

Môi mỏng lưu luyến nhẹ hôn một đường thẳng lên trên, ôn nhu như lông chim lướt qua mỗi một tấc da thịt trên chân cô, cuối cùng, rốt cuộc cũng đã tới được địa điểm muốn đến.

Đó là chốn đào nguyên khiến đàn ông sung sướng mất hồn.

Tiểu huyết mới trải qua ngón tay đùa bỡn nên đã có vẻ yếu ớt bất kham. Toàn bộ tiểu huyết nộn nộn trình thành hình bánh bao, hai mảnh môi âm hộ đầy đặn phình to, ướt lặc cốc gục xuống ở hai bên, ở giữa là viên âm hạch nhỏ nhỏ sung huyết thành màu đỏ mị hoặc mê người. Nhìn xuống dưới nữa là cửa động dư thừa nước sốt, d*m thủy trong suốt còn đang cuộn cuộn không ngừng chảy ra bên ngoài.

Ngay cả trong không khí, phảng phất cũng có thể ngửi được mùi hương d*m thủy của cô.

Anh rất ít khi liếm huyết của phụ nữ bởi vì cứ luôn cảm thấy hơi mất vệ sinh.

Có lẽ là do tiểu huyết ở trước mắt quá đẹp, cũng hoặc là bởi vì không biết từ khi nào mà trong lòng anh đã sản sinh ra một loại tình cảm vi diệu đối với cô gái dưới thân này, nơi tóm lại, Lục Trạch hiện tại chỉ nghĩ có thể nhanh chóng được nhìn thấy bộ dáng động tình của Lâm Nhụy khi bị anh đùa bỡn quá trớn.

"Thật đúng lúc, anh khát nước." Lục Trạch tươi cười tà khí.

Vừa dứt lời, anh liền banh rộng hai đùi của Lâm Nhụy ra rồi trực tiếp tạo thành hình chữ M để dễ dàng hơn cho việc liếm huyết mình sắp làm.

Tuy rằng Lục Trạch ít khi liếm huyết nhưng không có nghĩa rằng là anh không biết làm như thế nào mà ngược lại, kỹ thuật của anh còn rất cao siêu.

Môi mòng để sát vào cửa động ngập nước xong bắt đầu liếm mút tiểu huyết đã sớm ướt át của cô.

Chỉ mới hơi hơi há mồm mà đã liền có thể bao hết toàn bộ tiểu huyết nhỏ xinh ở trong khoang miệng ướt át ẩm áp, sau đó cơ khát điên cuồng mút hết mật dịch tràn ra.

d*m thủy ngọt tanh như mật của cô càng chảy càng nhiều, thực nhanh liền rút hết vào trong cổ họng Lục Trạch.

"Aaaaaa... Anh nuốt quá nhanh." Lâm Nhụy run rẩy một tiếng, luôn có loại ảo giác Lục Trạch muốn nuốt hết tất cả mật dịch của cô.

"d*m thủy của bảo bối ngon thật." Lục Trạch vừa nuốt vừa nói lời cợt nhả làm người đồ mắt.

Nuốt ừng ực trong chốc lát, tựa hồ đã giải được cơn khát. Động tác của anh rút cuộc cũng chậm lại, thay vào đó là bắt đầu chậm rì rì đùa bỡn tiểu huyết.

Bàn tay to của người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve hai mảnh môi âm hộ, đầu lưỡi mềm mại liếm mút một trận với thịt non nơi cửa huyết xong đột nhiên đổi sang bắt đầu phát động tập kích với viên âm hạch nhỏ xinh.

Viên âm hạch kia vốn dĩ chính là bộ vị mẫn cảm nhất thì nó sao có thể chịu được đầu lưỡi người đàn ông liên tục đùa bỡn như vậy, mỗi một lần bị anh đụng vào, Lâm Nhụy đều cảm thấy linh hồn của cô đang run bần bật, trong lòng vừa khát vọng rồi lại kháng cự nên trong miệng chỉ có thể phát ra tiếng kiều uyển không dứt.

Lâm Nhụy có cảm giác, cô sắp chết...

Sướng đến chết...

Dưới thân, Lục Trạch vẫn còn đang tiếp tục động tác đó.

Đầu lưỡi thô dày kia rút cuộc cũng chịu buông tha cho viên âm hạch nhỏ nhỏ, nó linh hoạt giống như rắn, đẩy môi âm hộ ra rồi xâm nhập vào bên trong tiểu huyết ướt đầm dề, sau đó mở phòng động tác giao hợp lúc trước của cô và anh xong mãnh liệt thọc vào rút ra.

"Quá sướng..."

Thân thể đã phiếm hồng của Lâm Nhụy bắt đầu vận vẹo, mãnh liệt kích thích không ngừng đánh úp lại từ dưới hạ thể.

Cô cảm lòng không được mà khép hai chân lại, cố định đầu của người đàn ông, mông nhỏ tuyết trắng lắc lư đón ý nói đùa, khát vọng anh âu yếm nhiều thêm.

"Mau một chút... Lại nhanh thêm một chút.... A nga, anh thật biết liếm..."

Mà Lục Trạch cũng không phụ sự hi vọng của mọi người, anh bắt chọt công kích mãnh liệt, thực mau liền làm cho hai mắt Lâm Nhụy thất thần, chỉ biết hé cái miệng nhỏ để thờ đóc hồng hộc.

Đột nhiên, cô cảm giác được tử cung mãnh liệt co rút lại, sau đó phun ra bên ngoài một lượng lớn d*m thủy trong suốt, cả người đạt tới cao trào xưa nay chưa từng có.

Những giọt d*m thủy mãnh liệt trào ra bên ngoài kia tất nhiên là đã bị Lục Trạch nuốt hết tất cả vào trong miệng.

Lâm Nhụy chỉ cảm thấy đầu óc hỗn hồn, hai chân xụi lơ, còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại từ đợt triều xuy mới vừa rồi.

Còn Lục Trạch, sau khi nuốt hết một ngụm d*m thủy còn lại vào bụng xong, anh liền ngẩng đầu lên từ giữa hai chân Lâm Nhụy.

Trên gương mặt anh tuần cũng bị d*m thủy dính ướt, có vẻ dâm mãnh mà lại gợi cảm.

Anh không chút nào để ý giờ tay xoa xoa, mắt đen áp lực ngọn lửa tình dục đang thiêu đốt hừng hực.

"Bảo bối, em sướng xong rồi có phải nên đến phiên anh hay không?"

Theo động tác ngồi dậy của anh, cây côn th*t cực đại màu tím đen ở dưới hạ thể kia cũng nhảy vào trong tầm mắt Lâm Nhụy.

Nó thoát nhìn hưng phấn tới cực điểm, tất cả gân xanh trên thân gầy đều bắt đầu nhảy nhót lên, giống như một con cự thú dữ tợn đang há to miệng chờ con mồi.

Lâm Nhụy nuốt nuốt nước miếng.

Tiểu huyết mới vừa trải qua cơn cao trào dường như lại bắt đầu có cảm giác hư không.

- - - - -

Quay lại rồi <3 ai nhớ toai hơ <3

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Dâm tiểu tao huyết quá sướng, hận không thể vẫn luôn tiếp tục làm nó

Edit & Beta: Su Bà Bà

"Bé con dâm dăng, tiểu huyết thấy côn th*t lớn có phải lại bắt đầu ngứa hay không?"

Lục Trạch bị bộ dạng thèm khát của Lâm Nhụy chọc cười nên liền lên tiếng trêu đùa.

Lâm Nhụy mị nhãn như tơ nhìn anh: "Nói cứ như anh không hề muốn ấy?"

Lục Trạch cười: "Đương nhiên là muốn, muốn làm em đến mức sắp phát điên rồi."

Chính bản thân anh đã sớm dục hỏa đốt người trong quá trình liếm huyết mới vừa nãy.

Cây gậy dưới háng kia hận không thể lập tức cắm hư tiểu huyết trước mặt, làm cả tiểu huyết chứa tinh dịch của anh mới tốt.

Có thể nhìn đến bây giờ đã là cực hạn của anh.

Ánh mắt cực nóng của Lục Trạch làm Lâm Nhụy thực vừa lòng, ít nhất, điều này chứng minh thân thể của cô vẫn rất có mị lực.

Cô chủ động nâng một chân lên rồi quấn ở trên kiện eo của Lục Trạch, cứ như vậy, tiểu huyết ướt át liền thẳng tắp đối diện với côn th*t lớn phình to. Tiểu huyết giống như một cái miệng nhỏ đói khát, nhấp nháy mị thịt, khát vọng côn th*t lớn tiến vào bên trong.

Chỉ thấy sợi tóc hỗn độn rối tung ở trước ngực cô, Lâm Nhụy ngưỡng khuôn mặt nhỏ thanh thuần đỏ bừng lên, ánh mắt vũ mị, bày ra tư thế chờ người tới hái.

Người đàn ông nào có thể chịu được sự dụ hoặc trước mắt.

Lục Trạch hô hấp dồn dập. "Sao em lại có thể dâm dăng đến như vậy cơ chứ!"

Anh hơi ưỡn kiện eo, một tay đỡ côn th*t lớn nóng hầm hập đụng chạm đến cửa âm để, dính chút d*m thủy còn chưa khô cạn nơi tiểu huyết, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm rồi cắm vào trong.

Tiểu huyết vừa ướt lại vừa trơn, côn th*t gần như không bị bất kỳ một trở ngại nào mà thuận lợi cắm vào sâu bên trong.

"A... Thật căng!" côn th*t mới vừa cắm vào, một tia rên rỉ khó nhịn liền tràn ra từ môi anh đào của Lâm Nhụy.

Vách tường thịt non bên trong tiểu huyết tựa như biết liếm mút, nó tự động cuốn lấy côn th*t lớn không chịu buông.

"Có phải thực thích anh dùng côn th*t lớn làm em hay không? Em xem, âm huyết của em lại bắt đầu chảy nước!" Lục Trạch bị tiểu huyết chật hẹp của bé con dưới thân kẹp đến mức quá sung sướng, anh vừa mở miệng nói lời tán tỉnh cợt nhả vừa dựng thẳng thân mình hung mãnh cắm vào cửa tử cung của cô để rồi dồi lấy tiếng thét chói tai run rẩy của Lâm Nhụy.

"Quá sâu a!"

Lần này đúng thật là cảm mạnh đến mức hôn cô cũng sắp bay.

"Đúng vậy, em thích côn th*t lớn của anh lắm em... côn th*t lớn thật biết cách cảm... Cửa tử cung của âm huyết đều sắp bị anh cảm hư..."

Lâm Nhụy bị cảm đến loạn xạ, cổ cũng đã đỏ một nửa, thế cho nên cô mới nói lung tung mấy câu đâm từ lẳng ngữ mà cô hoàn toàn không nói nên lời trong giây thường theo ý Lục Trạch.

Khi làm tình, nói chút lời cợt nhả còn tăng mạnh kích thích hơn so với việc dùng đồ tình thú.

Quả nhiên, Lục Trạch bị kích thích đến, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn luôn giữ vẻ ôn tồn lễ độ thường ngày giờ đây lại tràn đầy biểu cảm trầm mê tình dục.

"Thật đúng là tiểu âm huyết, không có côn th*t cảm liền sống không nổi, xem ra là anh càng phải thêm dùng sức làm em mới được!"

Động tác va chạm của anh không khỏi càng thêm kịch liệt lên, d*m thủy trong tiểu tào huyết vẫn luôn tràn ra bên ngoài nhưng đã bị côn th*t lớn đâm thọc mạnh đến mức không ngừng phát ra tiếng nước đầm mĩ "ôm ộp". Phía dưới hệ rễ của côn th*t là hai viên trứng dài bọc đen nhánh sáng bóng cũng đang liên tục phát ra tiếng "bạch bạch bạch" chập đánh ở trên mông nhỏ của Lâm Nhụy. Mỗi khi côn th*t được dùng sức rút ra bên ngoài thì cũng đều mang theo mị thịt màu đỏ tươi ở bên trong ra ngoài, sau đó đột nhiên lại cắm vào. Côn th*t ra vào liên tục không biết mệt mỏi giống như máy đóng cọc, kích thích điên cuồng thọc vào rút ra ở trong tiểu huyết huyết vắng đầy nước sốt ở khắp nơi.

Từ xa nhìn lại thì chỉ thấy người đàn ông anh tuấn ưỡn kiệu eo, cây côn th*t màu tím đen như ẩn như hiện ở trong tiểu huyết phấn nộn của cô, d*m thủy cuộn cuộn không ngừng trào ra bên ngoài từ khe hở ở chỗ giao hợp dưới hạ thể của cô và anh làm thấm ướt khăn trải giường ở dưới mông nhỏ của Lâm Nhụy.

"Thật thoải mái... Chính là nơi đó... Ân a..." Tiểu huyết không ngừng tích lũy khoái cảm, vào đúng lúc này, côn th*t của Lục Trạch cọ xát với một khối thịt mềm ở bên miệng tử cung, vừa căng vừa ngứa, thoải mái đến không chịu được, Lâm Nhụy chỉ nghĩ lác mông để côn th*t lớn ma xát thêm nhiều với nơi đó.

"Anh phỏng chừng sẽ chết ở trên người bé con âm đang là em." Lục Trạch phát ra một tiếng thở dài trầm thấp.

Tư vị côn th*t cắm ở trong tiểu huyết thật sự là quá sung sướng, Lâm Nhụy đối với anh mà nói phảng phất giống như một liều thuốc kích dục mạnh khiến nhiệt huyết cả người anh đều sôi trào, hận không thể vĩnh viễn cắm như thế này ở bên trong tiểu tào huyết của cô không rời.

Anh còn muốn cảm thêm trong chốc lát, Lục Trạch cưỡng ép bản thân phải bình tĩnh lại, thả chậm tần suất thọc vào rút ra của côn th*t rồi như có như không va chạm từng chút một với khối thịt mềm kia.

Tuy rằng làm như vậy cũng rất sướng nhưng Lâm Nhụy vẫn thích côn th*t lớn vừa mau lại vừa hung mãnh mà cảm cô.

Cô bấu cái miệng nhỏ, không thỏa mãn rên hừ hừ.

Thật đáng yêu.

Lục Trạch nhịn không được nên đã nhẹ hôn lên cái miệng nhỏ của Lâm Nhụy.

"Bảo bảo ngoan, cởi váy ra, để anh ngâm vú em một lúc."

Anh hơi hơi thở hổn hển nói.

Trên đầu kết gọi cảm tràn đầy mờ mịt tình mị.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 122: Về sau có còn để anh làm hay không?

Edit & Beta: Thổ Cô Cô

Mút vú?

Trên mặt Lâm Nhụy hiện rặng mây đỏ, cũng không biết là do xấu hổ hay hưng phấn nữa. Tóm lại, cô ngoan ngoãn đứng dậy, tay nhỏ bận rộn một hồi, thực mau liền cởi váy liền áo trên người bị vén lên tận eo ra.

Chỉ thấy nội y ren màu lam nhạt đang bao bọc một đôi bạch thổ to, nhũ thịt đầy đặn trơn trượt, núi tuyết cao cao nhếch lên, ở giữa có một cái khe rãnh thật sâu càng khiến người ta xem đến say mê hoa mắt.

"Bảo bối, cởi luôn áo ngực ra đi."

Nhìn thấy cảnh đẹp này, đôi con ngươi của Lục Trạch chỉ trong chớp mắt đã trở nên thâm trầm hơn rất nhiều.

Hạ thể của cô và anh vẫn còn dính nhau, anh hưng hăng ưỡn người về phía trước, cơn th*t lớn ngay lập tức bắt ngờ tiến vào bên trong tạo huyệt.

"A" Lâm Nhụy hét lên một tiếng, tiểu huyệt chịu kích thích quá lớn làm cho động tác thoát nội y của cô bị đánh gãy, suýt chút nữa không cởi ra được.

"Anh nhẹ chút... Nhẹ chút..."

Sau khi nội y được cởi ra, hai con thỏ to tuyết trắng mới vừa thấy ánh mặt trời thì đã bị Lục Trạch dùng bàn tay to tóm một bên kiêu nhũ, sau đó anh nhéo đầu v* thật mạnh rồi mạnh mẽ xoa nắn lên.

Anh cúi đầu, môi mọng ngậm lấy núm vú nhỏ hồng hồng kiêu diễm rồi vừa hút lại vừa cắn, đầu v* cùng quảng vú đều bị khoang miệng ấm áp của anh bao vây lấy, có tiếng mút vú phát ra tấp tểch.

Cây gậy to màu tím đen ở dưới hạ thể cũng không hề buông tha cho tiểu huyệt kiêu nộn, động tác thọc vào rút ra vẫn còn đang tiếp tục, cơn th*t mà xát với vách tường thịt non đỏ tươi làm phát ra tiếng nước "Ồm ọp ồm ọp".

Vừa mút vú vừa làm huyệt, thật sự là quá thoải mái.

Cả hai người đều rất sung sướng.

Lâm Nhụy chỉ cảm thấy vú bị đâm loạn thật thoải mái, khoái cảm giống như điện lưu truyền đến từ nơi đầu v*.

Cô tự động ưỡn ngực, hận không thể cho người đàn ông ngậm càng nhiều thêm, lực đạo nắn bóp nơi bàn tay to càng thêm dùng sức một chút mới tốt.

Lục Trạch phát hiện, cười như không cười ngẩng đầu: "Bảo bối lại lên con đâm đặng?"

Lâm Nhụy rầm rì một tiếng, cánh tay tuyết trắng ôm cổ Lục Trạch, làm đầu anh dán thêm sát hơn một chút với ngực mình, càng nhiều nhũ thịt được nhét vào trong miệng anh.

Chỉ nghe được Lục Trạch cười trầm thấp ra tiếng.

Đầu nằm ở trước vú cô, quả thực càng thêm dùng sức mở to miệng ngậm lấy.

Anh ngậm thêm trong một chốc rồi lại ngậm lấy một bên đầu v* còn lại, đầu lưỡi khê liếm mút trơn trượt ở trong miệng, xoay chuyển quán quanh, phát ra tiếng chặc chặc.

"Bảo bối, nếu em có sữa nữa thì tốt rồi." Lục Trạch hơi có chút tiếc nuối nói.

Đến lúc đó, anh nhất định phụ trách công việc hút hết sữa mỗi ngày.

Nói xong, hạ thân anh tăng nhanh tốc độ, mạnh bạo tùy ý thọc vào rút ra bên trong tiểu huyệt, lại là một cú đâm thọc mạnh mẽ, cứ nhiên trực tiếp va chạm đến cửa tử cung.

Thân thể của cả hai đều nhịn không được mà run run.

"A... Anh lại cắm đến tử cung của em... Thật là lợi hại.... Quá sâu... Em sắp không chịu được rồi..."

Tiếng rên rỉ kiêu mị đứt quãng tràn ra khỏi miệng nhỏ của Lâm Nhụy.

Đôi chân non mịn thon dài quấn ở trên kiện eo Lục Trạch bị làm cho bủn rủn vô lực, gần như sắp tuột xuống.

Lục Trạch đơn giản trực tiếp nâng hai đùi cô lên cao rồi đặt ở trên vai anh. Tư thế này làm cho toàn bộ tiểu huyệt mê người bại lộ bên ngoài, cơn th*t tiến vào càng sâu, tiến vào đến một cái chiều sâu xưa nay chưa từng có.

Hai mảnh môi âm hộ sưng to bị cơn th*t đâm thọc kéo ra rồi lại co vào, chỉ chốc lát sau liền bị chà đạp không còn bộ dáng như cũ, mà tiểu huyệt càng là

đầy đủ nước sốt. côn th*t của người đàn ông cắm vào giống như ngâm mình ở trong suối nước nóng ấm áp dào dạt, chỗ giao hợp của anh và cô thực mau liền bị đào ra bọt biển màu trắng nhỏ vụn.

Lâm Nhụy vừa sướng lại vừa sợ dâm kêu lên: "Quá sâu... A không được... Em sắp bị anh cắm đã chết..... A a a chịu không nổi..."

Cô bị cắm vừa sâu lại vừa tàn nhẫn, toàn bộ thân mình đều lắc lư giống như đang ngồi ở trên thuyền hải tặc, trong chốc lát phiêu phù ở giữa không trung, trong chốc lát lại đột nhiên bị kéo xuống.

"Bảo bối, anh cắm em sướng hay không sướng?" Lục Trạch hỏi.

"Sướng, sướng đã chết!... Anh thật biết cách cắm..." Lâm Nhụy rên rỉ trả lời.

"Vậy về sau còn muốn anh cắm em hay không?" Anh lại hỏi.

Trong lòng anh vẫn còn nhớ rõ bộ dáng tuyệt tình lần trước của bảo bối, trước mắt là sướng, nói không chừng sau khi bảo bối nhỏ tình lại thì lại trở mặt không biết người, muốn phân rõ khoảng cách với anh.

Sau lần này còn muốn vứt bỏ anh?

Lục Trạch không muốn cho cô thêm một cơ hội nào để làm như vậy nữa!

Lâm Nhụy bị hỏi đến chần chờ, muốn trả lời qua loa vượt ải.

Khi làm tình sướng thì sướng, nhưng cô còn chưa suy nghĩ kĩ về sau còn muốn tiếp tục bảo trì quan hệ này với Lục Trạch hay không a!

Lục Trạch thấy mình đã đoán trúng suy nghĩ ở trong lòng Lâm Nhụy thì không khỏi hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt tuấn tú có chút đen.

Động tác cầm huyết đột nhiên ngừng lại. "Em không nói thì anh đây liền không làm..."

Cái uy hiếp này quả thật là muốn mạng người.

Lâm Nhụy bị loại khoái cảm nửa vời này treo ở giữa không trung, vừa khó chịu lại vừa ngứa, cô vặn vẹo thân thể muốn tiếp tục nhưng cố tình người đàn ông trước mặt lại không dao động, chỉ mắt lạnh nhìn cô vặn vẹo.

Lâm Nhụy bị dây vô đến không chịu được.

Cuối cùng, chung quy vẫn là dục vọng chiến thắng lý trí, cô cắn môi khó nhịn trả lời: "Về sau vẫn luôn cho anh cầm huyết có được không?... A, Lục Trạch... Anh mau động đi, ma xát một chút... Tiểu huyết thật ngứa!"

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Xong việc

Edit & Beta: Su Bà Bà

"Bảo bối, nhớ kỹ lời em nói."

Lục Trạch được đến câu trả lời mình muốn, tâm tình sung sướng.

Anh một tay bóp chặt eo nhỏ của Lâm Nhụy, hạ thân dùng lực đâm về phía trước, côn th*t lao vào trong huyết thịt ướt át lấy lợi rồi bắt đầu mạnh mẽ va chạm.

"Thật sướng..." Lâm Nhụy kêu thanh ngâm nga.

Lực độ của cây côn th*t trong cơ thể này thực tình chuẩn, mỗi một chút va chạm đều xâm nhập rất sâu, nhiều lần nguyên cây hoàn toàn tiến vào, quả thực là hưởng thụ thiên đường.

Mà Lục Trạch, côn th*t bị tầng tầng lớp lớp mị thịt trùng trùng điệp điệp gắt gao quấn quanh, sướng đến mức dây thần kinh trong óc kia tựa hồ cũng chặt đứt, chỉ nghĩ đến cuồng nhanh chóng đâm thọc.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Nhụy đã bị đau đớn, d*m thủy bên trong bị côn th*t lớn lúc thọc vào rút ra kéo theo ra ngoài, dính ở khắp nơi, ngay cả từng sợi âm mao nơi hạ thể Lục Trạch cũng bị dính ướt. Âm mao thô cứng theo động tác va chạm của người đàn ông lại cọ qua trên môi âm hộ nhu nộn của cô,

giống như đóa hoa nhỏ bị mưa to chà đạp, toàn bộ của huyết của cô đều ứng đỏ một mảnh.

Theo thế công càng lúc càng mãnh liệt của Lục Trạch, cả người Lâm Nhụy cũng kề bên bờ vực cao trào.

Ngay cả cửa tử cung của cô cũng bị kia cự long kia thọc xuyên qua, côn th*t lớn đột nhiên đẩy mạnh hai mảnh cánh hoa nhỏ hẹp ra, ngay sau đó lại nguyên cây lui ra ngoài xong lại hung mãnh toàn lực cắm vào cung khẩu sớm đã bị làm mềm.

Bị đâm thọc liên tục vài cái như vậy, Lâm Nhụy thật sự không chịu nổi.

"Sắp hư rồi a... Không được... Thật sự không được..."

"A ——" Toàn thân cô phiêu ửng hồng, sống lưng tuyết trắng không tự giác gấp về phía trước rồi hét lên, huyết thịt co rút lại kịch liệt, tiểu huyết giống như mất khống chế, trào ra bên ngoài một lượng lớn d*m thủy, thế nhưng bị làm đến triều xuy.

Lục Trạch bị lượng lớn d*m thủy mãnh liệt ập lên quy đầu, xối làm kiện eo tê dại, cảm giác bản thân cũng đã đến lúc nộ vũ khí đầu hàng, anh ôm chặt Lâm Nhụy, kề sát nhũ thịt của cô rồi cuối cùng động thân, chôn sâu côn th*t ở bên trong tiểu huyết.

"Bảo bối, anh muốn bắn vào bên trong."

Thanh âm trầm thấp mới vừa nói xong, một lượng lớn tinh dịch đặc sệt liền trực tiếp bắn vào vách tường tử cung của Lâm Nhụy, nóng đến mức Lâm Nhụy theo bản năng co rút lại nhưng lại bị Lục Trạch gắt gao cố định eo thon, tránh cũng không thể tránh, cô chỉ có thể mở rộng ra tiểu huyết, bị động thừa nhận từng đợt tinh dịch nóng bỏng.

Khoái cảm quá mức mãnh liệt làm trong đầu Lâm Nhụy chỉ cảm thấy có một cột sáng hiện lên, cô thất thần nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lục Trạch, nếu không phải được Lục Trạch ôm thì chỉ sợ thân thể cô đã vô lực ngổ đến mức không ngồi được.

"Sướng không?" Lục Trạch cẩn thận đặt Lâm Nhụy nằm xuống rồi rút côn th*t đã nửa mềm ra ngoài.

côn th*t ướt đầm dề giống như mới được ngâm ở trong nước xong, chỗ mả mắt còn có vài giọt tinh dịch màu trắng. Bởi vì mới vừa bắn xong, kích cỡ của nó cũng đủ để so được với trình độ cương cứng hoàn toàn của một người đàn ông bình thường, chỉ có thể nói, côn th*t của Lục Trạch đúng là thiên phú dị bẩm.

"... Hồi thừa!"

Lâm Nhụy giờ phút này đã mệt đến mức ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có.

Tiểu huyết mới vừa bị làm xong sưng đỏ không còn hình dạng như cũ, cửa động không có côn th*t tác nghiền nên lượng lớn tinh dịch cùng d*m thủy hỗn hợp với nhau cũng róc rách chảy ra bên ngoài.

Lục Trạch lấy khăn giấy lau chùi hạ thể của cả 2 rồi cầm di động lên nhìn.

Hiện tại đã là 2 giờ sáng, hai người ước chừng đã làm tình có hơn 2 tiếng đồng hồ.

Lục Trạch cũng có chút mệt mỏi.

Anh vươn cánh tay dài ra rồi cảm thấy mỹ mãn mà ôm Lâm Nhụy vào trong lòng ngực.

"Ngủ đi, bảo bối."

Hơi thở nam tính cường tráng vây quanh cô, mặc danh làm người cảm thấy có cảm giác an toàn.

Trong lòng Lâm Nhụy ảm áp.

Cô vui khuôn mặt nhỏ nằm ở trên bờ ngực của Lục Trạch, thực mau cũng ngủ thiếp đi.

Một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau tỉnh lại đã không còn thấy bóng dáng Lục Trạch.

Ánh mặt trời sáng trong ở bên ngoài chiếu rọi vào trong căn phòng khách sạn.

Trên bàn có một tờ ghi chú.

"Bảo bối, thức dậy nhớ rõ đi ăn bữa sáng. Anh tới công ty, tùy thời liên hệ."

Một màn làm tình lửa nóng đêm qua với Lục Trạch vẫn còn chút tồn tại trong đầu.

Lâm Nhụy sau khi hoàn toàn thanh tỉnh lại hồi hận.

Cô dùng sức vỗ vỗ đầu.

Bản thân đang làm chuyện gì vậy a!

Thật vất vả mới phải sạch quan hệ, giờ thì tốt rồi, lại đây đưa nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Tối hôm qua cô đi đâu?

Edit & Beta: Su Bà

"Cô ở đâu đó?"

Lâm Nhụy đang ăn cơm thì liền nhận được cuộc gọi từ Hàn Vũ.

"Có việc gì sao?" Cô hỏi.

"Tôi muốn gặp cô."

"Nga."

Lâm Nhụy thông thả ung dung nhai nuốt một miếng bánh bao nhỏ cuối cùng vào trong bụng rồi mới nói: "Nhưng tôi thì không muốn gặp anh."

"Cô..." Hàn Vũ cực kỳ tức giận, sau đó cắn răng nói: "Tôi chờ cô ở trước cửa tiểu khu, trong vòng 30 phút nữa nếu không thấy bóng dáng cô xuất hiện ở đây thì tôi liền sẽ công khai ảnh chụp kia giữa cô và Phó Duẩn Thừa lên mạng."

"Anh mẹ nó có phải bị bệnh hay không a?" Lâm Nhụy phát cái đứng dậy, cả giận nói: "Hai ta đã sớm chia tay, anh làm như vậy còn có ý nghĩa gì sao?"

"Tôi cao hứng còn không được sao?" Hàn Vũ độc miệng nói.

"A a. Tùy anh, dù sao thì tôi và Phó Duẩn Thừa cũng sắp chia tay, anh vui vẻ là được." Lâm Nhụy cười lạnh nói xong rồi cắt đứt điện thoại.

Mặc kệ Hàn Vũ có là con ông trời hay gì đó, cô hiện tại không muốn dây dưa liên lụy với một ai nữa, ai yêu ai cũng mặc ai.

Không đến năm giây, điện thoại lại lần nữa vang lên, Lâm Nhụy nhấn nút tắt nhưng tiếng chuông lại tiếp tục vang lên.

Lâm Nhụy đơn giản cho số di động của Hàn Vũ vào sổ đen, không nghe thấy cũng chẳng bận tâm.

Chỉ chốc lát sau, WeChat "Tình" một tiếng.

Lâm Nhụy vừa mở ra nhìn thì không nhận được mà mắng một câu "Mẹ kiếp".

Là ảnh chụp tư mật mà Hàn Vũ chụp cô cùng Phó Duẩn Thừa, tướng mạo của cả 2 đều được chụp rất rõ nét.

Kèm thêm đó một câu nói lạnh như băng: "Vượt qua 30 phút, nói được thì làm được."

Chờ Lâm Nhụy lại gửi tin nhắn đi thì bên kia đã không có hồi âm.

Hàn Vũ đùa thật!

Cho dù cô đã hết hy vọng với Phó Duẩn Thừa nhưng nếu mấy tấm ảnh chụp này nếu được phát tán trên mạng, tạm không nói Phó Duẩn Thừa, cuộc sống sinh hoạt của cô lập tức liền sẽ bị hủy diệt. Về sau đi chỗ nào trên người cũng đều sẽ bị gắn thêm cái mác quyển rũ đàn ông đã có vợ, vậy thì bảo cô phải sống tiếp như thế nào?

Mấy người làm gái điếm cũng còn muốn lập đèn thờ trình tiết a.

Lâm Nhụy trong nháy mắt bình tĩnh không nổi nữa.

Cô nhìn đồng hồ, đã 8 phút trôi qua.

Tên xấu xa này...

Cô trà tiền bánh xong liền nhanh chóng đi hướng cửa tiểu khu.

Cũng may, khoảng cách giữa hai bên không xa, sau 3 phút, Lâm Nhụy đứng hèn xuất hiện.

Đời này, cô chưa từng chạy nhanh như vậy.

Lâm Nhụy một thờ hồng học quan sát xung quanh, nhìn kỹ, một chiếc xe thể thao màu xanh được khám đá quý ngừng ở trước cửa tiểu khu.

Hàn Vũ tỏ vẻ lười biếng dựa vào trước cửa xe, đốt điều thuốc, thoạt nhìn muốn có bao nhiêu tiêu sái thì liền có bấy nhiêu.

Diễn hình của bộ dáng con nhà giàu kiêu ngạo.

Dẫn tới bên cạnh có không ít người đi đường quay đầu lại nhìn.

Lâm Nhụy đi qua.

"Bỏ được mà tới đây?"

Hàn Vũ nhìn cô rồi cười lạnh một tiếng.

Lâm Nhụy vừa thấy Hàn Vũ thì máu liền dồn lên não. "Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Hàn Vũ không trả lời câu hỏi của cô, anh đập điều thuốc trong tay rồi lấy chân hung hăng đạp dí.

Sau đó không chút để ý hỏi: "Rốt cuộc, tối hôm qua cô đã đi đâu?"

"Tôi đi đâu thì liên quan gì đến anh." Lâm Nhụy không chút nào lưu tình phản bác nói. "Nói cho anh biết, chuyện giữa hai ta đã là quá khứ, anh có cần nhất thiết phải quấn lấy tôi giống như một cái kẹo mạch nha không chịu buông hay không?"

"Cô được lắm, chỉ mới hai ngày không gặp mà gan đã to lên không ít." Hàn Vũ không giận phản cười, chỉ là có nhìn nụ cười này thế nào thì cũng đều thấy giống cười nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tối hôm qua gọi điện thoại cho cô mà cô không chịu bắt máy, hỏi qua Lưu Tiểu Mỹ cũng nói không biết, mẹ kiếp, tôi ở trước cửa tiểu khu rách nát này đợi cô cả đêm, cô nói đi, cô rốt cuộc đã đi đâu?"

Hàn Vũ chờ cô cả đêm làm gì?

Lâm Nhụy liếc nhìn kỹ, phát hiện bên trong đôi mắt đẹp đào hoa của Hàn Vũ đều là tơ máu, vừa thấy là biết bộ dáng thức suốt đêm.

"Anh không có việc gì làm hay sao mà lại chờ tôi làm cái gì a?" Cô hỏi.

"Còn không phải là sợ cô đi tìm tên Phó Duẩn Thừa kia xong sẽ quá thương tâm, cô cho rằng tôi là một tên ăn no rừng mỡ không có việc gì làm hay sao....."

A a... Chỉ riêng chuyện anh dùng những tấm ảnh chụp kia uy hiếp tôi thì tôi đã liền nghĩ anh ăn no rừng mỡ không có việc gì làm rồi...

Lâm Nhụy rất muốn nói như vậy, chỉ là nghĩ đến chuyện Hàn Vũ đã lo lắng cho cô thì lời nói cứ rần rẹn ở trong miệng đột nhiên không phát ra được.

"Thật ngại quá, tôi..."

Lâm Nhụy nói còn chưa xong câu xin lỗi thì đã liền bị Hàn Vũ không kiên nhẫn đánh gãy.

Mắt đen gắt gao nhìn chăm chăm cô, ánh mắt mang theo khí thế bức người.

"Đừng nói những câu vô dụng đó nữa."

"Giờ cô hãy nói cho tôi biết, tối hôm qua cô rốt cuộc đã đi đâu?"

Hehehe trở lại với hai chương mới nè <3 tụi vote quá nên lại làm 1 trò chơi nè, nếu chương 118 + 119 đều đạt mốc 800 vote trước 10h ngày mai thì team sẽ up 3c Quyển rũ liền tiếp nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Điên cuồng

Edit & Beta: Su Bà Bà

"Tôi tới ở nhà bạn."

Lâm Nhụy không được tự nhiên mà dịch chuyển tầm mắt, có chút chột dạ.

Cũng không thể nói là đã làm tình với đàn ông khác vào tối qua a.

"Bạn nào?" Ai ngờ Hàn Vũ lại hỏi.

"Anh chưa gặp qua... Tôi lại không phải là phạm nhân, anh dựa vào cái gì mà hỏi kỹ càng tỉ mỉ như vậy cơ chứ." Lâm Nhụy không vui trả lời.

"Tôi chỉ hỏi một lần cuối cùng, thật sự chỉ là bạn thôi sao?" Sắc mặt Hàn Vũ âm tình bất định.

"Àn." Lục Trạch... Chắc có lẽ xem như là bạn đi a?

Đôi mắt Hàn Vũ nguy hiểm mị lên, ánh mắt kia giống như độc tiễn vèo vèo bắn tới trên người Lâm Nhụy.

"Lâm Nhụy, mẹ kiếp, cô cho rằng tôi là kẻ ngốc hay sao, có thể che hết dấu vết ở trên cổ cô rồi lại nói ra những lời này hay không?"

Hàn Vũ tiến lên một bước tới gần.

"Anh muốn làm gì?"

Lâm Nhụy không ngờ rằng mình lại bị phát hiện, thân mình hơi co rúm lại, muốn lui về phía sau.

Nhưng cho dù phản ứng của cô có mau đến mấy cũng không thể kịp tránh thoát bàn tay to đuổi tới của Hàn Vũ, bàn tay to vòng lấy bên hông cô, cả người Lâm Nhụy đã trời đất quay cuồng bị Hàn Vũ trở tay khiêng ở trên vai.

Ngay sau đó, cô đã bị khiêng tới trên ghế lái phụ.

Đóng cửa, khóa trái, động tác liền mạch lưu loát.

Lâm Nhụy nghĩ muốn thoát cũng đều không thoát được, cô tức giận đến mức muốn hô to: "Cường đoạt thiếu nữ nhà lành."

Hàn Vũ cũng ngồi trở lại trong xe.

Anh đột nhiên đè nửa cái thân mình ở trên người Lâm Nhụy, chỉ nghe "Tê kéo" một tiếng, váy liền áo ở trên người Lâm Nhụy trực tiếp bị Hàn Vũ kéo ra.

Lâm Nhụy không phản kháng được, nửa người trên giống như trứng gà bị lột vỏ trứng ra để lộ da thịt tuyết trắng bóng loáng ở bên trong.

Chỉ là...

Mặt trên da thịt trắng nõn lấm tấm vài vết đỏ giống như hoa mai.

Đủ để chứng kiến đêm qua điên cuồng.

Thật sự mờ ám đến chói mắt.

Hàn Vũ kéo kéo khoe miệng, sau đó buông lỏng gông cùm xiềng xích đối với Lâm Nhụy ra: "Được lắm! Rất tốt!"

Về mặt của anh âm trầm đáng sợ, trên trán toàn là khói mù.

Tựa như thời tiết mây đen dày đặc, ngay sau đó bão táp liền sắp tiến đến.

Ánh mắt Lâm Nhụy không dám nhìn Hàn Vũ.

Theo lý thuyết, cô đã chia tay với Hàn Vũ, cho dù có tìm người đàn ông khác thì cũng có liên quan gì đến Hàn Vũ đâu, vậy cho nên cô hoàn toàn không cần thiết phải chột dạ.

Nhưng sự thật chính là, cô chột dạ.

"Anh đừng như vậy." Cô nói.

Hàn Vũ không có phản ứng với cô.

Khuôn mặt anh âm trầm, một chân dẫm xuống chân ga.

Xe bay nhanh ra đường lớn.

Tốc độ xe quá nhanh, còn chưa kịp thấy rõ phong cảnh bên ngoài thì cũng đã xẹt qua, hơn nữa, trên đường lớn còn có nhiều xe cùng người đi đường như vậy, Lâm Nhụy sợ tới mức vội vàng luống cuống tay chân thất kỹ đại an toàn.

"Anh chạy chậm một chút a, phía trước có chướng ngại vật!" Lâm Nhụy ngồi ở bên cạnh kính hôn táng đăm, sợ Hàn Vũ nếu không cẩn thận thì liền sẽ đụng vào nơi nào đó.

Cũng may, tốc độ xe của anh tuy rằng mau, nhưng kỹ thuật lái xe cũng không tệ lắm, mắt thấy liền sắp đụng phải chướng ngại vật thì lại có chuyển biến nhẹ nhàng, xe né qua nó.

Còn khiến cô sợ bóng sợ gió một hồi.

Lâm Nhụy thở ra một hơi, trái tim căng chặt bắt đầu thả lỏng lại.

Hàn Vũ ngồi bên cạnh cười nhạo một tiếng, như là cô ý muốn đối nghịch với Lâm Nhụy, tốc độ xe lại tiếp tục nhanh hơn.

Trong nháy mắt, xe đã rời khỏi nội thành, tới trên đường núi.

Đường núi xóc nảy, u tĩnh, hơn nữa, khắp nơi đều đột nhiên thay đổi.

Trái tim Lâm Nhụy lại bị treo lên trên, đặc biệt là khi nhìn ra ngoài cửa sổ xe thì thấy không đến nửa bước chính là vực sâu, cô sợ tới mức sắc mặt đều trắng.

"Anh điên rồi! Hàn Vũ!"

Trong lòng bàn tay và trước ngực Lâm Nhụy đều là mồ hôi lạnh, cô không dám làm ảnh hưởng tay lái điều khiển của Hàn Vũ nên chỉ có thể ở bên cạnh há to miệng liều mạng gào rống.

"Anh không muốn sống nữa thì thôi đi, nhưng tôi vẫn còn chưa sống đủ a! Anh đừng lôi kéo tôi chết theo a!"

"Anh ngừng lại xem, anh còn có một cuộc sống rất tốt đẹp ở phía trước, nếu bây giờ chết thì đáng giá sao?"

"..."

Hàn Vũ để mặc Lâm Nhụy nói đến mức miệng khô lưỡi khô, ngay cả ánh mắt cũng chưa nhìn cô lấy một lần.

Tốc độ xe quá mau, Lâm Nhụy đã có cảm giác choáng váng.

Hơn nửa ngày, mới nghe Hàn Vũ chậm rì rì hỏi một câu: "Em biết sai rồi chưa?"

Biết sai chưa?

Biết sai cái rắm a!

Lâm Nhụy khó thở, hận không thể đập lên đầu Hàn Vũ một cái.

"Àn, tôi sai rồi. Được rồi chứ?"

Hào hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt.

Khụ khụ...

Lâm Nhụy chịu thua.

Mấy má thấy Vũ ca cute chưa:v đến mức cười với anh> lái xe kiểu này chỉ để chị nhận sai:V

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Một đám đàn ông thúi, phi!

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Cũng may, sau khi Lâm Nhụy nói xong, Hàn Vũ không tiếp tục hành xử tùy hứng nữa, anh rút cuộc cũng giảm tốc độ xe chậm lại, cuối cùng dừng ở giữa chỗ sườn núi.

Lâm Nhụy nhanh chóng mở cửa sổ xe ra rồi "Oẹ" một tiếng nôn ra.

Cô thề, về sau không bao giờ ngồi trên xe của thằng nhãi Hàn Vũ này nữa, nói không chừng ngày nào đó lại chọc giận đến anh rồi mạng nhỏ của cô sẽ liền thua ở trên tay anh.

Sau khi phun xong, cuối cùng cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

"Lau đi." Hàn Vũ đưa một tấm khăn ướt cho cô, tựa hồ không ngờ rằng thân thể của Lâm Nhụy sẽ có phản ứng mạnh đến như vậy.

Lâm Nhụy tức giận tiếp nhận, sau đó lau khô miệng. "Có nước không?"

"Để tôi tìm thử xem... Tìm được rồi." Hàn Vũ lại đưa chai nước cho cô.

Lâm Nhụy lấy nước khoáng súc súc miệng, gió núi thổi từ bên ngoài quét vào làm khoang xe trở nên mát mẻ thoải mái, cô mới miễn cưỡng cảm giác được cảm xúc của bản thân có tốt hơn một chút.

Trải qua màn đua xe vừa rồi, hình như cô cùng Hàn Vũ hiện tại đều bình tĩnh không ít.

"Anh dẫn tôi tới nơi này làm cái gì?" Cô hỏi.

Toàn bộ khung cảnh bên ngoài đều là cây cỏ với vách đá, nơi này hiện tại ngoại trừ bỏ cô và Hàn Vũ ra thì không còn ai khác, thật sự ứng với câu nói "thiên sơn điều phi tuyệt, vạn kính nhân tung diệt"*.

*Câu này có nghĩa là: Ngàn núi vắng bóng chim bay, đường xa vạn nẻo không một dấu giày.

Sắc mặt của Hàn Vũ hơi có chút rối rắm, anh ác thanh ác khí trả lời: "Tôi cảm thấy vui về còn không được sao?"

"Ok ok ok. Anh nói cái gì cũng đều đúng." Lâm Nhụy hừ một tiếng.

Nói thật, cô còn cảm thấy ủy khuất đâu, rõ ràng là giữa hai người đã sớm không còn quan hệ, cô làm cái gì cũng đều là quyền tự do của cô, người đàn ông này dựa vào cái gì mà bày ra bộ dáng bị đội nón xanh cơ chứ?

Hàn Vũ hiếm thấy không hề tranh cãi với cô.

Anh trầm mặc một lúc lâu, sau đó nói.

"Lâm Nhụy... Tôi có việc muốn nói với em" Hàn Vũ mở miệng nói, mày rậm nhăn gắt gao, biểu tình mang theo một tia bức bối, tựa hồ có chuyện gì đó đang làm anh cảm thấy bối rối.

"Anh nói đi."

Lâm Nhụy liếc mắt nhìn anh một cái, không thể hiểu được.

"Em định làm gì kế tiếp?" Ý Hàn Vũ nói chính là chuyện về Phó Duẩn Thừa.

Lâm Nhụy nghe hiểu.

Biểu tình thoải mái ở trên mặt ngay lập tức biến mất, bây giờ đổi thành Lâm Nhụy trầm mặc.

"Cứ để như vậy đi." Cô nhàn nhạt nói.

"Tiếp tục ở bên hấn ta sao, làm một tiểu tam không biết xấu hổ? Lỡ như người ta càng thích bà xã hơn rồi sẽ vứt bỏ em thì sao?" Hàn Vũ không ngừng đầu, căm tức nhìn cô: "Tôi lúc trước mới quen biết em, trông em rất tiêu sái a, hiện tại vì cái tình yêu chó má kia mà biến mình thành như vậy sao, đây có còn là em không?"

"Tôi nói tôi muốn tiếp tục ở bên anh ấy khi nào?"

Lâm Nhụy bị lời anh nói làm phiền lòng, Hàn Vũ luôn có thể dễ như trở bàn tay đặt kíp nổ tính tình của cô: "Tôi không muốn lại hạ tiện nữa còn chưa

được sao?"

"Lời em nói là thật sao?" Trong giọng nói của Hàn Vũ có một tia hưng phấn.

"Anh kích động như vậy làm gì?" Lâm Nhụy nghi hoặc nhìn chăm chăm Hàn Vũ, khó hiểu hỏi.

"Tôi..."

Hàn Vũ hơi ngập ngừng, không được tự nhiên nói: "Hay là sau khi chia tay hán ta, em thử suy nghĩ tới việc thử ở bên cạnh tôi? Không phải cái loại quan hệ bạn giường nhé."

???

Lâm Nhụy sững sốt, sau đó sờ sờ trán Hàn Vũ: "Có phải đầu anh phát sốt hay không?" Nói mấy lời mê sảng không đầu.

Quả thực tựa như mặt trời mọc từ hướng Tây.

Chẳng lẽ Hàn Vũ thích cô sao?

Tuyệt đối không có khả năng, cô vẫn rất rõ ràng về sức hút của bản thân.

"Tôi là nghiêm túc."

Hàn Vũ bức bối quay đầu, anh thật vất vả mới nghiêm túc một lần, tại sao đối phương lại không tin anh a.

Mấy ngày nay anh suy nghĩ rất nhiều, anh phát hiện bản thân hình như đã bắt tri bắt giác có tình cảm đối với Lâm Nhụy.

Tình cảm mà mặt trời mọc cũng là tình cảm không phải sao?

Rõ ràng đã chia tay nhưng anh vẫn không nhịn được mà chú ý tới cuộc sống của Lâm Nhụy, làm gì cũng không có cảm giác, chẳng sợ chọc cho Lâm Nhụy chán ghét, ghét bỏ, anh cũng muốn quần lấy cô giống như kẻ mạo danh và xuất hiện ở trước mặt cô.

Mới vừa rồi, khi nhìn đến dấu vết trên người Lâm Nhụy kia, trong lòng anh càng thêm tức giận.

Lâm Nhụy tất nhiên không biết Hàn Vũ đã rối rắm trong lòng như thế nào.

Nghe thấy Hàn Vũ nói là nghiêm túc, cô vui vẻ.

Nha, giáo thảo đại nhân cũng sẽ có lúc nghiêm túc a!

Lâm Nhụy nói giỡn: "Anh không sợ ở bên nhau rồi thì tôi lại đội nón xanh cho anh hay sao?"

"Em dám?"

Hàn Vũ trừng mắt, thật đúng là có vài phần khí thế uy nghiêm của quân nhân.

"Mẹ kiếp, nếu em lại đội nón xanh cho tôi thì tôi liền nhốt em ở nhà rồi làm chết em!"

"..." Vậy thì liền không thú vị.

"Em mau trả lời tôi, có đồng ý hay không?"

Hàn Vũ thúc giục nói, trong ánh mắt mang theo chờ mong.

"Tôi đồng ý..." Mới là lạ!

Haha, bà đây tự lập sống một mình càng tốt hơn.

Một đám đàn ông thú, phi!

Nhưng mà 3 chữ cuối cùng còn chưa nói xong thì tiếng chuông di động của Lâm Nhụy lại đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông bên nhon chói tai đánh gãy cuộc đối thoại giữa cô và Hàn Vũ.

Lâm Nhụy móc di động ra thì thấy.

...

Trên màn hình chói lọi hiện hai chữ "Lục Trạch".

Hàn Vũ biểu tình rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chúng ta chia tay đi!

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Lâm Nhụy hơi chút chần chờ xong liền lựa chọn tắt điện thoại.

Cô hiện tại vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để đối mặt với Phó Duẫn Thừa, cho dù chỉ là mới nhìn đến cái tên này thôi nhưng vết sẹo trong lòng cô liền đang ần ần đau nhói.

Cái loại đau này là vô thanh vô tức, từng chút từng chút gặm cắn trái tim giống như bị tằm ăn, tạo cảm giác trống rỗng mà tuyệt vọng.

Ai ngờ, mới vừa tắt thì tiếng chuông điện thoại lại bắt đầu vang lên lần nữa.

Di động rung rung chấn động, như muốn tỏ rõ sự tồn tại của nó.

Cô ngơ ngẩn nhìn di động, cả người cứng đờ.

"Để anh thay em nghe điện thoại."

Hàn Vũ bất thành linh nói.

Đối với 3 chữ "Phó Duẫn Thừa" này, anh cũng miễn cảm giống như Lâm Nhụy. Mẹ nó, người đàn ông khiến anh bị đội nón xanh, anh có thể không miễn cảm sao?

Hơn nữa, Phó Duẫn Thừa còn là người mà Lâm Nhụy yêu, yêu đến mức muốn chết đi sống lại. Nghĩ đến những hành động ngọt ngào trong ảnh chụp khi hai người họ ở bên nhau thì dấm chua trong lòng anh liền điên cuồng muốn phun trào ra ngoài.

Nhưng anh lại không thể làm gì cả, ai bảo ở trong miệng Lâm Nhụy, anh chỉ là một tên "bạn giường" thôi đâu, cố tình anh lại còn không thể phản bác, ai bảo anh lúc trước chọn ở bên Lâm Nhụy chính là vì đi thận nhưng không trao trái tim..

Hiện tại thì tốt rồi, thận đi rồi mà trái tim cũng ném ở trên người cô gái nhẵn tâm này.

Chẳng sợ biết rõ trong lòng Lâm Nhụy vẫn còn thích cái tên Phó Duẫn Thừa kia, nhưng anh lại vẫn muốn có được cô như cũ.

"Không cần..." Lâm Nhụy theo bản năng cự tuyệt.

Cô vẫn chưa suy nghĩ xong việc có nên nghe điện thoại hay không.

Hàn Vũ trực tiếp đoạt lấy di động từ trên tay Lâm Nhụy: "Nếu em không dứt khoát được, vậy thì anh liền dứt khoát giúp em."

Nói xong, anh liền ấn phím nghe cùng nút loa.

Điện thoại được kết nối.

Thanh âm của Phó Duẫn Thừa nghe ra có chút nóng. "Tiểu Nhụy, em làm sao vậy, vì sao lại không nghe điện thoại?"

Anh mấy ngày nay bởi vì chuyện của mẹ Thẩm nên vẫn luôn ở bệnh viện hỗ trợ chăm sóc, do mỗi một nền khó có thể đồng thời chiều cô cho cô bạn gái nhỏ của mình, thế cho nên cả hai cũng ít liên hệ với nhau hơn. Đối với chuyện này, anh cảm thấy rất có lỗi, nghĩ về sau nhất định phải bồi thường cho Lâm Nhụy thật tốt. Hiện tại, tình trạng thân thể của mẹ Thẩm rất cuộc cũng đã tốt hơn một chút, cuối cùng anh cũng có thể phân tâm lo cho Lâm Nhụy, nhưng không ngờ rằng, cuộc gọi đầu lại bị Lâm Nhụy tắt đi.

Lâm Nhụy ở bên cạnh đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc của Phó Duẫn Thừa, còn thêm cả xưng hô "Tiểu Nhụy" kia, đôi mắt cô hơi rung động, nước mắt suýt chút nữa chảy xuống.

Hóa ra Phó Duẫn Thừa vẫn còn lo lắng cho cô sao?

Lâm Nhụy còn cho rằng, người đàn ông này đã sớm quên mất sự tồn tại của cô.

Hàn Vũ thấy thế, trong lòng lộp bộp một cái.

Sợ Lâm Nhụy mềm lòng, anh quyết định lớn tiếng dọa người hỏi: "Lâm Nhụy đang ở bên cạnh tôi, anh có việc gì sao?"

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc.

Thực rõ ràng, Phó Duẩn Thừa không ngờ rằng người nghe điện thoại không phải Lâm Nhụy mà là giọng nói của một cậu thanh niên xa lạ.

Ba giây trôi qua, Phó Duẩn Thừa nói chuyện.

"Cậu là ai? Vì cái gì lại ở cạnh Tiểu Nhụy?" Trong thanh âm của anh còn mang theo một tia lạnh lẽo.

Hàn Vũ hừ một tiếng, không hề bị dọa đến.

"Tôi là bạn trai mới của cô ấy!"

"Không có việc gì nói thì tôi liền cúp." Hàn Vũ không kiên nhẫn nói.

Hy vọng tên Phó Duẩn Thừa này có thể biết khó mà lui.

Làm một người đàn ông đã có vợ, vậy mà lại còn muốn ăn trong chén nhìn trong nồi, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy.

"Không có khả năng."

Tiểu Nhụy sẽ không đối xử với anh như vậy.

Phó Duẩn Thừa nhin xuống nỗi khủng hoảng đột nhiên nảy lên ở trong lòng, anh bình tĩnh nói: "Tôi mặc kệ cậu là ai, đưa điện thoại cho Tiểu Nhụy, tôi muốn nói chuyện với cô ấy."

"Tôi dựa vào cái gì mà phải nghe lời anh."

Giọng điệu của Hàn Vũ tỏ vẻ khinh thường.

Ngoại trừ ba của mình ra, Hàn Vũ anh chưa sợ bất luận kẻ nào.

Sau khi nghe qua giọng điệu kiêu ngạo của Hàn Vũ, thánh nhân cũng sẽ không nhịn được tính tình. Phó Duẩn Thừa hít sâu một hơi, đè nén xuống sự tức giận ở trong lòng, sau đó nhẹ nhàng ném ra một câu.

"Đây là chuyện giữa tôi với Tiểu Nhụy, không liên quan đến cậu."

Ý tứ trong lời nói chính là một người ngoài như Hàn Vũ hà tất gì phải xen vào việc của người khác.

Hàn Vũ ngay tức khắc á khẩu không trả lời được.

"Anh..."

Phó Duẩn Thừa không phản ứng Hàn Vũ, anh phóng như ngửi khói đối với microphone.

"Tiểu Nhụy, em có đang nghe anh nói không? Anh biết trong khoảng thời gian này là anh sơ sót, nếu em tức giận là bởi vì chuyện này thì anh liền xin lỗi em."

"Thực xin lỗi, em tha thứ anh có được không?" Anh thành khẩn xin lỗi.

Mơ đi!

Hàn Vũ đang muốn nói chuyện thì di động đã bị tay nhỏ trắng nõn ở bên cạnh cầm đi.

"Để tôi." Lâm Nhụy nói.

Hàn Vũ chần chờ, anh soi kỹ đôi mắt Lâm Nhụy, phát hiện đôi mắt đối phương tuy rằng có chút ướt át, nhưng biểu tình vẫn tương đối lý trí.

Cảm xúc của cô tựa hồ đã chuyển từ bi thương sang dần dần ổn định.

Lâm Nhụy tựa như là có thể xem hiểu nỗi lo lắng của Hàn Vũ cô nhẹ giọng nói: "Anh yên tâm."

Lấy điện thoại lại xong, cô bình tĩnh nói với người ở đầu bên kia điện thoại: "Phó Duẩn Thừa, là em."

"Chúng ta chia tay đi!"

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Quyết định của Lâm Nhụy

Edit & Beta: Su Bà Bà

"Chúng ta chia tay đi!"

Giọng điệu của cô thực bình tĩnh.

Cũng tỏ rõ sự kiên quyết.

Giống như một tiếng sét đánh ngang trời, bỗng nhiên nổ tung ở bên tai Phó Duẩn Thừa.

Anh có hơi hoảng hốt, không thể tin tưởng: "Em nói... Chia tay?"

"Đúng vậy, chia tay." Lâm Nhụy nói.

"Tiểu Nhụy..." Sau khi xác định không phải ảo giác của bản thân, Phó Duẩn Thừa hơn nửa ngày mới gian nan mở miệng.

"... Có thể nói cho anh biết vì lý do gì không?"

Còn có thể là vì cái gì?

Lâm Nhụy khẽ cười một tiếng, không thể nói là cười lạnh hay là đang tự giễu. "Cái gọi là có việc bận của anh, còn không phải là ở bên cạnh vợ của mình hay sao?"

"Sao em lại biết?" Hóa ra là chuyện này.

Anh trầm giọng nói: "Tiểu Nhụy, em nghe anh giải thích, mẹ của Thẩm Lam sinh bệnh, anh chỉ là hỗ trợ ở bệnh viện chăm sóc một chút, mọi chuyện cũng không phải như em nghĩ. Em hiểu anh mà, Tiểu Nhụy."

"Anh yêu em, thật sự."

Chuyện anh muốn ở bên Lâm Nhụy cả đời là thật.

"Em hiểu a." Lâm Nhụy nói.

Giọng điệu của cô mờ mịt, lạnh lẽo giống như sương mù màu trắng.

"Em đương nhiên hiểu biết anh."

Tình yêu của Phó Duẩn Thừa là không thể nghi ngờ.

Nhưng như vậy thì tính sao a?

"Phó Duẩn Thừa, anh biết không? Khi em đứng ở ngoài cửa căn phòng bệnh kia, nhìn anh cùng vợ ở bên trong, còn có cả mẹ vợ của anh, ba người đều cười nói thực vui vẻ, thật đúng là một gia đình hạnh phúc a... Lúc ấy, em đột nhiên phát hiện, sự tồn tại của em tựa như một vai hề, tránh ở trong một góc âm u, rõ ràng là một người ngoài cuộc nhưng lại dùng thủ đoạn ti tiện vọng tưởng muốn gia nhập thế giới của anh, đạt được hạnh phúc không thuộc về mình. Vai hề rối cuộc cũng chỉ là vai hề mà thôi, sao có thể được lên làm vai chính a."

"Thế cho nên, em mệt mỏi. Em không muốn sống một cuộc sống như vậy nữa."

Thanh âm của cô thực nhẹ nhàng, tựa như một tiếng thở dài, tự hạ màn cuối cùng cho tình yêu của mình.

"Chia tay đi."

"Anh không đồng ý."

Phó Duẩn Thừa mở miệng cự tuyệt.

Trong giọng điệu của anh còn mang theo một tia run rẩy.

Rất khó tưởng tượng, một người đàn ông vẫn luôn lãnh tình như Phó Duẩn Thừa cũng sẽ có một mặt cầu xin.

"Tiểu Nhụy, anh thề, bảo đảm về sau sẽ không khiến em thêm khổ sở."

"Chúng ta đừng chia tay có được không?"

...

Lâm Nhụy trầm mặc.

Cuối cùng, cô vẫn nói: "Thực xin lỗi."

Cô hiện tại, rốt cuộc cũng hiểu rõ thứ mà mình muốn.

Cô không muốn tiếp tục nhìn Phó Duẩn Thừa gian nan lắc lư làm ra lựa chọn ở giữa hai người phụ nữ. Cô muốn một phần tình yêu thuộc về chính mình, tình yêu độc nhất vô nhị chỉ thuộc về một mình cô.

Nếu không có.

Như vậy thì không cần cũng được.

Lời Lâm Nhụy nói hoàn toàn làm một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Phó Duẩn Thừa tan biến.

"... Ừm." Anh cười khổ mà nói.

"Như vậy, chúc em... Hạnh phúc."

Khi nói ra những lời này xong, trái tim Phó Duẩn Thừa tựa hồ cũng trong nháy mắt bị đào rỗng, đau đớn, máu tươi đầm đìa.

"Cảm ơn."

Lâm Nhụy tắt điện thoại.

Kỳ tích chính là, lần chia tay này cô cư nhiên không hề khóc, còn có thể cười nói với Hàn Vũ: "Anh xem, tôi thật sự không tiếp tục phạm tiện nữa."

Giống như là chứng minh, tươi cười của cô thực sáng lạn, vết nứt nơi khóe miệng đều có thể nhìn đến tám cái răng ở bên trong, thoạt nhìn lại khôi phục thành bộ dạng vô tâm không phôi trước kia.

Hàn Vũ nhìn cô.

Anh nghiêm túc nói: "Em đừng cười, cười thật khó coi."

Lâm Nhụy cười không nổi nữa, trừng mắt nhìn liếc anh một cái.

"Cút đi."

Hàn Vũ nhếch miệng, trực tiếp với bàn tay to tới, kéo Lâm Nhụy vào trong lòng ngực.

Anh bá đạo lại ôn nhu tuyên bố nói: "Về sau em chính là người của tôi, tôi sẽ che chở cho em, tuyệt đối sẽ không làm em lại chịu bất kỳ ủy khuất nào cả."

Lâm Nhụy tựa vào trong lòng ngực anh, không hề phản kháng.

Hai người ôm nhau, dịu dàng thấm thiết.

Nhưng mà...

Về do dự chột lóe mà qua ở trên mặt Lâm Nhụy, thực mau biến thành kiên định.

Như là đã làm ra một quyết định quan trọng nào đó, cô tránh thoát khỏi ồm áp của Hàn Vũ.

"Cảm ơn anh, Hàn Vũ."

Cô dùng giọng điệu bình thản nói.

"Chỉ có điều là, tôi đã không định tiếp tục ở bên cạnh một kẻ nào cả."

Tươi cười trên mặt Hàn Vũ trong nháy mắt cứng đờ.

- ----

Thấy Phó ca cũng tội mà thôi cũng kệ:>

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Thời gian rảnh rỗi vui sướng

Edit & Beta: Su Bà Bà

Một tuần sau.

Lâm Nhụy lúc ấy nói với chính bản thân rằng không định ở bên bất luận kẻ nào, hiện tại chỉ nghĩ nói một lời.

Àn... Thật thom.

Lúc này, cô đang cùng Hàn Vũ nằm ở trên ghế nằm nơi bãi biển đảo Phở Cát, thoải mái phơi nắng mặt trời.

Cách đó không xa là nước biển xanh thăm mênh mông vô bờ, sóng nước dưới ánh nắng chiếu xuống trở nên lóng lánh giống như phi thủy màu xanh biếc, bọt sóng màu trắng quay cuồng ập vào bờ từng đợt từng đợt một, tựa như một bức tranh sơn dầu mỹ lệ.

Hương thụ gió biển thổi quét, cả người Lâm Nhụy cũng trở nên lười biếng, đều sắp ngủ thiếp đi rồi.

"Tôi nay chúng ta đi đâu?" Cô nằm bò hỏi Hàn Vũ đồng dạng cũng lười biếng ở bên cạnh.

Lúc trước, sau khi chia tay với Phó Duẩn Thừa, vốn dĩ định phui sạch quan hệ với Hàn Vũ luôn, ai ngờ rằng thằng nhãi Hàn Vũ này chết sống không đồng ý, nói cái gì mà Lâm Nhụy đã đồng ý làm bạn gái anh rồi, thế cho nên không thể đổi ý. Hàn Vũ còn nói muốn dẫn Lâm Nhụy đi du lịch thả lỏng tâm hồn, tiếp đó trực tiếp chọn ngày đảo Lâm Nhụy ra từ trong ổ chăn rồi đóng gói mang lên máy bay.

Vé máy bay, hộ chiếu, địa điểm du lịch, đã sớm bị Hàn Vũ chuẩn bị kỹ từ trước.

Lâm Nhụy lúc này muốn đổi ý cũng đã chậm, trùng hợp là cũng đã đến kỳ nghỉ đông, thế cho nên cô mới để mọi chuyện tới đâu thì hay tới đó.

Nhìn ra được, Hàn Vũ đã vì hành trình lần này mà chuẩn bị rất nhiều, mang cô lặn xuống đáy biển uy thức ăn cho cá, đi lướt sóng, đi chơi rất nhiều trò mà Lâm Nhụy trước kia chưa tiếp xúc qua, cũng nếm được rất nhiều mỹ thực.

Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủn, Lâm Nhụy cảm giác bản thân đã béo lên vài cân, đương nhiên, tâm tình cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Quả nhiên, khi tâm tình không tốt, du lịch cùng mỹ thực là những thứ có thể giải quyết vấn đề nhất.

Cô chỉ cần cái gì cũng không cần nghĩ mà đi theo Hàn Vũ là tốt rồi, Hàn Vũ đều sẽ vì cô mà chuẩn bị mọi thứ.

Àn, đột nhiên phát hiện Hàn Vũ kỳ thật cũng rất đáng tin cậy.

Nghĩ đến tối hôm qua, hai người đi Huyền Kỳ nhạc viên nhìn đến những màn biểu diễn xuất sắc đó, còn có mỹ thực đặc sắc, Lâm Nhụy không khỏi lại thêm nhiều một tia chờ mong vào điểm đến tới nay.

Hàn Vũ thấy Lâm Nhụy bày ra bộ dáng bảo bảo ngoan ngoãn tò mò thì cong cong môi.

Đây tuyệt đối là lúc Lâm Nhụy biểu lộ sự ỷ lại và vẻ ngoan ngoãn nhất ở trước mặt anh.

"Em là vợ của anh, đêm nay nghe theo em vậy."

"... Nói chuyện đang hoang." Lâm Nhụy dùng đôi con ngươi trừng mắt nhìn Hàn Vũ một cái.

Cái gì kêu đêm nay nghe theo ý cô, nói mờ ám như vậy.

Cô vẫn chưa đồng ý đâu!

Hàn Vũ ho khụ khụ, sau đó đứng đắn lên: "Bảo bối, em có chỗ nào muốn đi hay muốn chơi ở chỗ nào hay không muốn?"

Lâm Nhụy nghĩ nghĩ, hai mắt bỗng nhiên tỏa sáng: "Tôi muốn đi xem nhân yêu biểu diễn."

Nếu đã tới Thái Lan một chuyến thì làm sao có thể không đi xem chị nhân yêu a. Đã từng nhìn thấy ở trên Weibo cùng trong video, lớn lên rất xinh đẹp, ngay cả cô cũng đều có chút hâm mộ.

"Có thể."

Hàn Vũ nhìn bộ dạng nóng lòng muốn thử của Lâm Nhụy, anh đột nhiên nghĩ đến khả năng nào đó liền vội vàng nói: "Nhưng em phải đồng ý với anh một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Không được sờ ngực cùng vùi đầu vào ngực người ta!"

Hàn Vũ chém đinh chặt sắt nói.

Quả nhiên, biểu tình hào hứng ở trên mặt Lâm Nhụy ngay lập tức hạ xuống: "Vì cái gì a?"

"Không vùi đầu vào ngực thì còn gì là thú vị..." Cô lẩm nhảm lẩm nhảm nói.

Là phái nữ, cô tuy rằng không phải bách hợp nhưng cũng thích những cô gái kiêu kiêu mềm mại a, đặc biệt là bộ ngực mềm mại kéo dài của con gái, cực kỳ thoải mái a. Dựa vào cái gì mà đàn ông đều có thể vùi đầu vào ngực con gái, còn con gái thì lại không thể a, Lâm Nhụy cũng có một giấc mộng tương, có một ngày có thể hạnh phúc được vùi đầu vào ngực một cô gái khác, chẳng sợ chỉ trong tích tắc cũng được. Cô tình, mộng tưởng này vẫn luôn không có cơ hội để thực hiện, ai bảo bạn thân nhà mình - bé Tiểu Mỹ lại bằng phẳng như vậy a.

Hàn Vũ co rút khóe miệng.

Vì sao con gái lại có sở thích kỳ lạ như vậy nhỉ?

Tầm mắt anh nhìn về phía chỗ nào đó của Lâm Nhụy, ý ám chỉ: "Kỳ thật... Chính em cũng có." Hơn nữa, còn to hơn so với đám nhân yêu kia.

Đến câu cuối cùng, Hàn Vũ hàm súc không hề nói ra.

Chỉ có điều là, dù anh không nói thì cũng hoàn toàn không gây trở ngại cho Lâm Nhụy nghe hiểu.

Lâm Nhụy tròn trĩnh mắt, nếu cô có thể vùi đầu vào ngực mình thì đã sớm làm rồi a.

Đồ lưu manh.

Nhưng mà mặt kệ Lâm Nhụy nói lời hay đến như thế nào, thái độ lần này của Hàn Vũ đều dị thường kiên quyết.

Đi thì được, nhưng không cho phép vùi đầu vào ngực nhân yêu, ngay cả sờ cũng đều không được.

"Được rồi, tôi đồng ý." Lâm Nhụy cuối cùng cũng khuất phục.

Hàn Vũ lúc này mới thở ra một hơi, sau đó thả lỏng lại.

Sớm biết rằng bảo bối muốn xem nhân yêu thì anh nhất định sẽ không mang theo cô tới đảo Phở Cát mà là đổi một địa điểm khác.

Phải biết rằng đám nhân yêu đó vốn dĩ đều là đàn ông a, anh mới không nghĩ muốn bảo bối nhà mình tiếp xúc thân mật với mấy tên đàn ông khác.

Xem ra buổi tối còn phải trông chừng cô thật kỹ.

Suy nghĩ như vậy xong, trong lòng Hàn Vũ đột nhiên có một tia ưu thương nhàn nhạt.

Làm đàn ông, thật đúng là không dễ dàng a.

- - - - -

Đủ vote nên up 2c, sorry vì up muộn bởi vì edit trễ>>

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Em là của anh!

Edit: Va

Beta: Su

Ăn xong bữa tối, Lâm Nhụy liền hưng phấn mà dọn dẹp.

Đi quán bar, đương nhiên là càng gọi cảm càng tốt.

Cô cố ý uốn lộn tóc to, sau đó trang điểm nhẹ, đường eyeliner thật dài ở đuôi mắt, thoát nhìn vũ mị mê người.

Về phần quần áo là trước đó hai ngày có đi dạo phố rồi mua một chiếc váy màu vàng kim phong cách Thái Lan, ở giữa lộ ra một đoạn eo thon nhỏ mảnh khảnh, dù sao thì Lâm Nhụy cũng rất thích.

Hàn Vũ đang ngồi ở đại sảnh chờ Lâm Nhụy.

Mới vừa giương mắt, anh đột nhiên nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy màu vàng kim, môi đỏ như lửa cháy, mỹ nữ Thái Lan cực kỳ phong tình chậm rãi đi tới.

"Sawatdee ka." Mỹ nữ thái lan cúi đầu, đôi tay chắp thành hình chữ thập, hành lễ một cái với Hàn Vũ.

Thanh âm nũng nịu, bao gồm cả ngũ quan tâm thủy của mỹ nữ này cũng làm cho Hàn Vũ mặc danh cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhưng anh cũng không nhớ rõ mình đã quen người phụ nữ Thái này khi nào.

Hàn Vũ không chịu nhìn kỹ nên liền trực tiếp dùng tiếng Anh nói câu cự tuyệt: "Ngại quá, tôi có bạn gái rồi."

Thế cho nên, "Diễm phúc" này vẫn là để lại cho người khác đi.

Ai ngờ, "Mỹ nữ Thái Lan" trước mắt chớp chớp đôi mắt long lanh nước rồi đột nhiên "Phụt" ra một tiếng cười.

"Hàn Vũ, anh không quen biết em sao?" Lâm Nhụy cười tùm tùm hỏi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hàn Vũ ngay lập tức hiểu ra.

Anh bị Lâm Nhụy chơi.

Anh tức giận nhìn về phía Lâm Nhụy, khổ sở vừa rồi anh không nhận ra được chủ yếu là vì Lâm Nhụy trang điểm ăn mặc như vậy xác thật rất giống phụ nữ Thái Lan bán địa, do đó làm anh xem nhẹ chuyện ngũ quan nhìn quen mắt.

Chỉ có điều...

Nhìn một phần da thịt tuyết trắng bên hông Lâm Nhụy, Hàn Vũ nhú mày.

Tầm mắt lại nổi sóng, khi nhìn đến hai luồng nhũ thịt trắng nõn trước ngực ả ả lò ra kia, khuôn mặt tuấn tú của Hàn Vũ trong nháy mắt đen xuống.

"Em chờ anh một chút."

Nói xong câu này, anh liền cất bước vội vàng rời đi.

Lâm Nhụy bị sắc mặt Hàn Vũ làm cho không thể hiểu được.

Chẳng lẽ mình trang điểm khó coi đến như vậy sao? Trước khi ra ngoài cô còn soi gương qua, thật sự là rất gọi cảm a.

Lúc trước Hàn Vũ còn nói qua là thích cô gọi cảm mà.

Quả nhiên, đàn ông chính là loại động vật hay thay đổi.

Haha.

Mười phút sau, Hàn Vũ mặt âm trầm đem một chiếc áo khoác nam đến khoác lên trên người Lâm Nhụy.

Sau đó không quên kéo cổ áo khoác lại che ở giữa rồi còn lặp lại động tác vài lần xong mới vừa lòng nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Lâm Nhụy vô ngữ nhìn nửa người trên của mình bị che đầy kín mít, thật lãng phí thời gian cô vất vả trang điểm lâu như vậy.

Ngay cả cơ hội cho người khác xem cũng đều không có, sao mà gặp các anh trai ngoại quốc soái khí được a.

Khụ khụ... Đương nhiên, có Hàn Vũ cô cũng không dám cưa trai, nhiều lắm cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Buổi tối 10 giờ, quán bar đã tụ tập rất nhiều khách du lịch tới Thái Lan.

Mà cuộc sống về đêm, chỉ vừa mới vừa mới bắt đầu.

Ánh đèn sáng lạn mê ly, âm nhạc náo động điệp tai ồn ào, còn có nam nữ nơi xa muôn hình muôn vẻ, mọi người cùng nhau nhảy điên cuồng vận vẹo thân hình trên sân khấu, không khí mờ ám bao phủ toàn bộ quán bar.

Toàn bộ lực chú ý của Lâm Nhụy đều dùng để xem yêu nhân (người chuyển giới) biểu diễn.

Ngồi ở trên ghế dài, mắt Lâm Nhụy trông mong nhìn chằm chằm sân khấu: "Đến khi nào thì mới bắt đầu a?"

Hàn Vũ mắt nhìn đồng hồ: "Bây giờ."

Âm nhạc đột nhiên thay đổi, màn biểu diễn bắt đầu rồi.

Lâm Nhụy kích động mà lôi kéo tay áo Hàn Vũ rồi cùng nhau nhìn về phía sân khấu.

Trên sân khấu, một đám phụ nữ mỹ lệ rất cao đi lên, ngũ quan thâm thúy, mặc váy ngắn bằng da màu đen gợi cảm để lộ đôi chân dài cao gầy ra.

Ngay sau đó, mỹ nữ phong tình vạn chủng dẫm lên tiếng nhạc, vòng quanh ống thép được đặt ở chính giữa sân khấu, sau đó nhảy một đoạn múa cột tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía cho tất cả những người ở đây cùng xem. Cổ áo của những cô gái đó cực thấp, bộ ngực sữa tuyết trắng thoát nhìn cực kỳ dụ hoặc, hơn nữa còn thường ỏng ẹo tạo dáng, mặt mày còn liếc tình đưa tình, thế cho nên ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nếu không phải đã biết đây là yêu nhân (người chuyển giới) biểu diễn từ trước thì rất khó để tin được những cô gái cực kỳ mỹ lệ quyến rũ này lại có giới tính thật sự là đàn ông.

Lâm Nhụy kinh ngạc há to miệng, một đoạn vũ đạo nóng rất vừa rồi làm một cô gái chân chính như cô xem mà cũng nhiệt huyết sôi trào.

Mỹ nữ múa cột biểu diễn xong, ngay sau đó lại là một đoạn trình diễn Bikini.

Lần này là năm vị yêu nhân (người chuyển giới) mỹ lệ, một đám phong tình vạn chủng đứng ở trên đài, giờ tay nhắc chân còn vũ mị hơn nhiều so với phụ nữ chân chính.

Trong quán bar có rất nhiều người nhiệt tình huyết sáo cùng thét chói tai.

Lâm Nhụy nhìn không chớp mắt, cũng quên mất phải chớp mắt.

Vừa lúc này, năm yêu nhân kia từ trên đài xuống, quyến rũ bước đi, tiến vào trong đám người, trong đó có một yêu nhân cao gầy gợi cảm đi đến hướng Lâm Nhụy và Hàn Vũ.

Lâm Nhụy đột nhiên có chút khản trương.

Lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi như vậy.

Thật sự rất cao a.

Làn da cũng rất mịn.

Chỉ thấy tên yêu nhân kia đột nhiên nhếch môi cười với Lâm Nhụy, sau đó chớp chớp mắt.

Diện mạo nhân yêu này vốn dĩ có loại đẹp dã tính, cái nháy mắt này càng có loại khí phách mурoi phần tư thái ngự tỷ.

Lâm Nhụy lập tức mặt đỏ tai hồng.

Cô... Đang bị người khác trêu chọc sao?

Khụ khụ...

Kế tiếp sẽ được vui đùa vào ngực chị nhân yêu này?

Lâm Nhụy còn chưa vui mừng bao lâu thì bả vai đột nhiên bị người dùng lực ôm vào.

Bên tai liền nghe được giọng nói trầm thấp mang theo đục chiếm hữu nồng đậm của Hàn Vũ.

"Em là của anh."

- ----

Vì nhận thấy mỗi lần đăng 2c thì chương đầu toàn bị mấy bạn bơ nên thôi từ nay cứ up 1c cho mát trời vai>

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Tư vị bị côn thit lớn đâm vào miệng

Edit: Va

Beta: Su

Yêu nhân sừng sốt, ngay sau đó dường như làm trò khiêu khích trước mặt Hàn Vũ tặng Lâm Nhụy một cái hôn gió rồi mới dầm giày cao gót rời đi.

Người cũng đã đi, Lâm Nhụy vẫn còn lưu luyến nhìn chằm chằm bóng dáng của đối phương, sắc mặt Hàn Vũ đen lại.

"Không cho xem." Anh mạnh mẽ chinh đầu Lâm Nhụy ngay ngắn lại: "Người đàn ông đẹp trai như anh đây đang ở trước mặt em, em còn dám xem tên yêu nhân kia."

Lâm Nhụy phụt một tiếng cười ra tiếng: "Anh ghen tị sao?"

Vốn tưởng rằng tính cách Hàn Vũ ngạo kiều, khẳng định sẽ không thừa nhận, không ngờ rằng Hàn Vũ cư nhiên lại làm ra chuyện lạ mà thừa nhận.

"Đúng vậy, anh ghen tị." Nói xong, anh còn trả thù bằng cách dùng sức nhéo nhéo má Lâm Nhụy.

"Đau quá."

Lâm Nhụy nhanh chóng né ra, phòng quai hàm bị đau lên hút không khí.

Hàn Vũ đúng là không biết thương hương tiếc ngọc!

Không được, cô cũng muốn nhéo lại.

Nghĩ như vậy, Lâm Nhụy liền nhào tới Hàn Vũ, hàm hừ chuẩn bị nhéo khuôn mặt soái khí của Hàn Vũ.

Ai ngờ Hàn Vũ so với Lâm Nhụy nghĩ còn linh hoạt hơn, thân mình nghiêng qua phải một chút liền tránh được, thế cho nên Lâm Nhụy nhất thời không có điểm tựa, nửa người trên mất thăng bằng, lập tức bổ nhào lên đùi Hàn Vũ.

Như vậy cũng không sao, máu chó là không biết sao lại như vậy, thời điểm Lâm Nhụy ngã xuống, mặt vừa vặn hướng về phía giữa hai chân Hàn Vũ.

Vị trí này thập phần sắc tình hạ lưu.

Lâm Nhụy giãy giụa chuẩn bị đứng lên thì liền nhìn đến cự vật ở nơi nào đó đối diện với mặt mình, chỗ kia mắt thường có thể thấy được nhanh chóng bành trướng lên, ở trong quần căng phồng thành một đoàn lớn.

Hàn Vũ cứng.

Sau đó, cô vừa mới ngẩng đầu nhỏ lên một chút thì lại bị Hàn Vũ đè xuống, môi chạm ngay chỗ kia.

"Bảo bối nhỏ, ngậm giúp anh một chút." Thanh âm Hàn Vũ hơi có chút mất tiếng.

Lâm Nhụy theo bản năng cự tuyệt: "Không được, nhiều người như vậy." Khắp nơi trong quán bar đều là người, nếu như bị phát hiện thì đúng là nên nói, cho dù có đến nước ngoài mặt mũi cũng đều bị ném hết.

"Sẽ không bị phát hiện." Hàn Vũ dùng giọng điệu trầm thấp khuyên hồng: "Em nghĩ lại đi, chúng ta đang ngồi ở ghế dài, ánh sáng lại tối, tất cả mọi người đều đang xem tiết mục trên sân khấu, đâu ai rảnh quan tâm đến chúng ta."

Lâm Nhụy trộm nhìn chung quanh, phát hiện xác thật đúng như lời Hàn Vũ nói, lực chú ý của mọi người đều đặt ở tiết mục biểu diễn trên sân khấu, vị trí của Lâm Nhụy cũng coi như là trong góc, không dễ dàng bị người khác phát hiện.

Nhưng mà, nếu thật ở trong hoàn cảnh này khải giao cho Hàn Vũ thì vẫn là cảm thấy rất thẹn a.

Lâm Nhụy bên này còn đang lắc lư không chừng, Hàn Vũ đã gấp đến khó nhịn nổi.

"Bảo bối, anh chờ không được." Nói xong, anh trực tiếp kéo khóa quần jean ra, bức thiết kè sát côn th*t lớn vừa nóng vừa căng kia tới bên môi Lâm Nhụy.

"Nhanh ngậm lấy nó, dùng cái miệng nhỏ của em liếm cho ông xã một chút, côn th*t của ông xã sắp nổ rồi." Anh thúc giục Lâm Nhụy há miệng.

Lâm Nhụy đã cảm nhận được nhiệt độ của côn th*t trên cánh môi, quy đầu cực lớn thô bạo trực tiếp chống ở trên môi cô, mã mắt đã bắt đầu thấm ra chất lỏng tanh tanh.

Hoi thở hormone nam tính mãnh liệt làm đầu cô có chút choáng váng, thân thể cũng không tự giác mà nhũn ra.

Cô theo bản năng vuron lưỡi liếm liếm côn th*t nóng hầm hập, đầu lưỡi chạm vào mã mắt mẫn cảm, chỉ thấy côn th*t run rẩy, tựa hồ lại phình lớn hơn một chút.

Cây côn th*t kia thế tới rào rạt, thừa cơ hội này trực tiếp cắm vào miệng cô rồi bắt đầu mãnh liệt thọc vào rút ra.

Miệng Lâm Nhụy muốn khép cũng không được nữa, bị ép há lớn ra, nên cô chỉ có thể bất đắc dĩ trừng mắt liếc Hàn Vũ một cái, cái miệng nhỏ nỗ lực thích ứng mà nuốt côn th*t, trong miệng phát ra thanh âm mơ hồ không rõ. "Ngô... Ngô ngô."

Cảm giác khi được cái miệng nhỏ ướt nóng bao bọc lấy đúng là sáng khoái, Hàn Vũ sướng đến khó nhịn, anh dùng tay đè đầu Lâm Nhụy lại, giữ chặt ở dưới hạ thân của anh, tốt hơn là côn th*t đâm vào cái miệng nhỏ sâu một chút.

Lâm Nhụy cảm giác bản thân sắp không thở nổi, âm mao đen đặc ở dưới hạ thân Hàn Vũ làm má cô bị ngứa, cô không thể động đậy nên chỉ có thể bị động thừa nhận.

Cây côn th*t lớn màu tím đen kia điên cuồng đâm thọc ở trong cái miệng nhỏ của cô, mỗi một lần đều găt gao cắm đến chỗ sâu bên trong, thậm chí cắm đến cả yết hầu, hai cái trứng dái phía dưới côn th*t theo động tác ra vào của Hàn Vũ mà đánh vào cằm cô, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Cũng may nơi này là quán bar, tiếng nhạc rất lớn nên mới không bị người khác nghe thấy được.

Tư vị côn th*t ở trong miệng không thể nói là tốt đẹp, thân thể Lâm Nhụy thậm chí còn có cảm giác buồn nôn, chỉ có điều, trong nội tâm lại có một loại khoái cảm được chinh phục.

Đặc biệt khi nghĩ đến khắp nơi ở đây đều là người, mà cô đang ở trong quán bar của một nước khác, bị đàn ông dùng côn th*t lớn đâm dăng đâm vào trong miệng, cái loại khoái cảm này nhiều chút hưng phấn cùng kích thích.

Nghĩ vậy, Lâm Nhụy liền ướt.

Chỗ sâu trong thân thể có một cỗ hư không thật lớn cùng cảm giác ngứa ngáy đột nhiên đánh úp lại, trong nháy mắt ăn mòn lý trí của cô.

Lúc này, cô đột nhiên muốn chơi một trò chơi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Làm trò đâm huyết trước mặt mọi người

Edit: Va

Beta: Su

Lâm Nhụy ngậm một lát, tiếng thờ dốc của Hàn Vũ càng lúc càng nặng, đột nhiên dùng tay găt gao cổ định đầu cô, ngay sau đó Lâm Nhụy liền cảm giác được một cỗ tinh dịch tanh nồng phun trào ở trong cái miệng nhỏ của cô.

Tích góp thật nhiều... Cái miệng nhỏ của cô sắp chứa không nổi.

Sợ nó chảy ra, Lâm Nhụy liền vội vàng dùng sức nuốt tinh dịch xuống, nuốt hết toàn bộ vào trong bụng.

Nghen nhiều như vậy, bắn ra xong thoải mái rất nhiều. Hàn Vũ rút côn th*t ra, giống như đại gia dựa vào sô pha mềm, trên mặt anh tuần mang theo vẻ lười biếng không kèm chế được sau khi được thỏa mãn.

Anh lười biếng híp hai mắt, vừa nhìn thấy Lâm Nhụy ngay trước mặt anh vurun cái lưỡi đỏ tươi, dâm dăng liếm hết vài giọt chất lỏng màu trắng còn thừa bên môi, đôi con ngươi của anh đột nhiên căng thẳng: "Em còn quyến rũ anh như vậy, có tin là anh sẽ lập tứ tử hình em ngay tại chỗ này hay không?"

Chỉ tiếc, lời cảnh cáo của anh cũng không có tác dụng, Lâm Nhụy ngả ngón búng búng cây côn th*t có chút mềm xuống, giọng điệu khiêu khích: "Anh còn có thể cứng lên sao?"

"Vô nghĩa, làm em một trăm lần cũng không thành vấn đề."

"Vậy anh còn đang đợi cái gì, đến đây đi." Lâm Nhụy đứng dậy, trực tiếp dang hai chân ngồi trên đùi Hàn Vũ, sau đó cười vũ mị.

"Hôm nay sao lại dâm dăng như vậy?"

Phản ứng đầu tiên của Hàn Vũ là nhướn mày, ngay sau đó trực tiếp vurun tay vén vạt váy dài của Lâm Nhụy lên, tình chuẩn tìm được tiểu nộn huyết được quần lót hình chữ (T) bao bọc, tay mới vừa phóng lên thì liền cảm giác được một mảnh ướt dầm dề, hóa ra vài dẹt mềm mại đã sớm bị d*m thủy tẩm ướt.

Anh theo sô trường chỉ tùy ý xoa âm để mẫn cảm, sau đó liền thấy Lâm Nhụy hừ nhẹ một tiếng, mị nhãn như tơ nhìn anh, một bộ biểu tình cầu hoan dâm dăng.

côn th*t vốn dĩ mới vừa mềm xuống ngay lập tức chuyển cứng.

"Xem ra cái miệng nhỏ phía dưới của em đã sớm gấp đến khó dần nổi, chồng đây liền thỏa mãn em." Kéo quần lót hình chữ (T) của Lâm Nhụy xuống một chút, sau đó nhanh chóng mà dùng côn th*t lớn gân xanh bạo khởi kia nhắm ngay tiểu huyết của Lâm Nhụy, quy đầu chọc vào miệng huyết hai cái rồi kiên eo hướng về phía trước, quy đầu to lớn đẩy hai mảnh môi âm hộ ra xong chọc thẳng vào bên trong tiểu huyết ẩm áp.

"Nga a..." Đột nhiên bị côn th*t lớn xâm nhập, cảm lòng không đậu buột miệng thốt ra tiếng rên rỉ, Lâm Nhụy vội vàng cắn miệng mình, không cho thanh âm quá lớn làm người khác phát hiện.

Hàn Vũ ôm sát Lâm Nhụy, dưới háng vừa dùng sức đâm huyết, làm cho côn th*t lớn cắm vào càng sâu, lại vừa hạ giọng hài hước nói ở bên tai Lâm Nhụy: "Sợ cái gì, tiểu tao hóa, chẳng phải em muốn anh cắm em ở đây sao?"

Nói xong, anh đẩy nhanh động tác hơn, côn th*t thô tráng nhắm ngay một khối thịt mềm ở chỗ sâu trong tiểu huyết, cường điệu hướng nơi đó tiến công, thẳng đến khi làm cho Lâm Nhụy kêu suyền liên tục.

"Nhẹ một chút... Nhanh quá." Tiểu huyết vốn dĩ ướt át đã bị côn th*t lớn cắm đến d*m thủy chảy ròng tứ phía, trơn trượt không thôi.

"Tiểu huyết ướt như vậy là có ý chờ anh tới làm em có phải hay không?" Nguyên cây côn th*t hoàn tiến vào bên trong xong lại rút ra, lặp lại thọc vào rút ra mấy chục cái, Hàn Vũ còn ngại không đã ghiền, tay nắm chặt thân thể Lâm Nhụy đè xuống dưới háng, thẳng lưng một cái, côn th*t hung hăng đâm đến chỗ sâu nhất. côn th*t bị miệng cổ tử cung non mềm bao bọc lấy, gắt gao liếm mát mả mắt của anh, sướng đến mức Hàn Vũ hận không thể chết ở trên người tiểu yêu tinh này.

Ánh mắt Lâm Nhụy mê ly hưởng thụ khoái cảm bị cắm, chỗ tử cung bị côn th*t lớn cắm đến vừa mới lại vừa căng, thay thế cho cảm giác không khỏe lúc mới bắt đầu là giờ đây cô đã cảm thấy rất thoải mái, thậm chí vẫn muốn được cắm như vậy nữa.

Muốn hoàn toàn không phát ra thanh âm gì nhưng lại làm không được nên cô chỉ có thể nhẹ nhếch môi đỏ, nhãn nại áp chế tiếng rên rỉ xuống nhỏ nhất.

Vốn tưởng rằng như vậy thì không có việc gì, nhưng tại một giây này, thân thể cô bỗng nhiên cứng đờ.

"Mau, mau dừng lại... Có người đang... Nhìn chúng ta." Lâm Nhụy thờ hồn hển ngăn cản Hàn vũ.

Trời ơi, cô đắm chìm trong dục vọng đã lâu, thể nhưng mới phát hiện mấy mét phía trước, có hai người đàn ông ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đang không ngừng quay đầu lại nhìn xung quanh hướng cô.

Bọn họ dùng ánh mắt mờ ám nhìn cô và Hàn Vũ, thấp giọng đang nói cái gì đó, cũng không biết có phải phát hiện cái gì rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 133: Côn thịt đâm huyết bị người khác phát hiện!

Edit: Va

Beta: Ami

Khoái cảm ở hạ thể còn vẫn tiếp tục, thậm chí còn có xu thế càng lúc càng mãnh liệt, lý trí nói cho Lâm Nhụy biết lúc này hẳn là liều mạng ngăn cản Hàn Vũ, nhưng thân thể lại không chịu nổi mà bị khoái cảm khống chế, kích thích vì đang bị người khác vây xem, cơ bắp toàn thân căng thẳng, tiểu huyết càng thêm mất cảm hơn.

"Mau dừng lại a..." Mặc dù là lời thỉnh cầu nhưng lại càng giống như là tiếng rên rỉ dục cụ còn nghênh.

Bởi vì phần khăn trương kia, huyết thịt cắn côn th*t anh càng chặt, không ngừng co rút lại mót vào, ngược lại càng thêm làm người muốn ngừng mà ngừng không được.

Hàn Vũ vốn đang muốn trước đặt ở bên trong chờ chút lại động, nhưng hiện tại làm gì còn lý trí để kìm xuống dưới.

"Đừng quan tâm đến bọn họ." Trên khuôn mặt tuấn tú của anh mang theo vài phần ẩn nhẫn, Hàn Vũ dùng tay lôi kéo làn váy dài của Lâm Nhụy, rũ vài dẹt hơi mỏng xuống tới chỗ hạ thể hai người đang giao hợp, che kín mít lại, cho dù người khác có khả năng sẽ đoán được bọn họ đang làm cái gì khi quan sát động tác của anh và Lâm Nhụy, nhưng lại không thể chân thật nhìn thấy côn th*t cắm vào tiểu huyết, chẳng qua cũng chỉ là tưởng tượng một ít cảnh kiều diễm thôi.

Bên dưới được làn váy che kín mít, côn th*t lớn nóng hằm hập của Hàn Vũ vẫn như cũ đâm thọc vào tiểu huyết, cả người anh cũng bày biện ra một loại trạng thái tinh thần phấn khởi, mạnh mẽ thọc vào rút ra rồi quấy đảo, đâm thân thể Lâm Nhụy bất ngờ nảy lên xong lại rơi xuống.

Lúc này đã hoàn toàn bắt chước ánh mắt của người khác, chỉ nghĩ hiện tại có thể đạt tới cực hạn sung sướng mà thôi.

Huyết thịt bị hung hăng phá vỡ, lấp đầy rồi lại điên cuồng bị đâm thọc.

Lâm Nhụy cuối cùng vẫn không chống cự được khoái cảm lan tràn toàn thân, cái miệng nhỏ thoải mái than nhẹ: "Sướng quá... A, chính là nơi đó... Nga a sâu quá....."

Có thể cảm giác được tầm mắt hai người đàn ông ngoại quốc còn dừng ở trên người cô, sau lưng giống như bị kim chích. Lâm Nhụy rũ đầu xuống, dùng tóc rơi ở hai bên che kín khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, bịt tai trộm chuông đường như bỏ xuống cảm giác thẹn thùng trong ngày thường.

Ấn... Dù sao đây cũng là nước ngoài, mọi người lại không quen biết nhau, hơn nữa đây còn là quán bar, nói không chừng ở góc nào đó cũng có những cặp nam nữ đang đắm chìm trong tình cảm mãnh liệt giống cô mà thôi.

Cô tự an ủi ở trong lòng.

Có thể là vì lần đầu làm tình ở trước mặt nhiều người như vậy, thân thể Lâm Nhụy hôm nay mất cảm không chịu được, côn th*t lớn lại thọc vào rút ra mấy trăm cái xong, đột nhiên hai chân cô bỗng nhiên banh thẳng, tiểu huyết kịch liệt co rút lại một trận, đạt tới cao trào.

Hàn Vũ bị tiểu huyết kích thích, đột nhiên đâm sâu một cái, cắm đến chỗ sâu nhất, cũng thực mau bắn hết toàn bộ tinh dịch vào trong tử cung Lâm Nhụy.

Làm xong, hai người thở hắt hắt nhìn về phía đối phương, trên mặt đều mang theo khoái ý dục vọng được thỏa mãn.

"Anh đây làm em có sướng không?" Hàn Vũ mất tiếng hỏi.

"Anh nói xem?"

Lâm Nhụy liếc Hàn Vũ một cái, như con mèo lười biếng mà ghé vào trước ngực Hàn Vũ nghỉ tạm, không muốn trả lời vấn đề nhàm chán như vậy.

Hàn Vũ thật lâu không có nghe Lâm Nhụy trả lời, vì thế để cằm ở trên đầu cô, thấp giọng cười.

Dù sao anh cũng đã sớm biết, người phụ nữ trong lòng mình chính là một người vừa xuống giường thì liền trở mặt không nhận chủ, cứ việc như vậy nhưng anh vẫn cảm thấy rất hiếm lạ.

"Về sau cây côn th*t của ông xã mỗi ngày đều dùng để làm em, đời này em hãy ngoan ngoãn làm người phụ nữ của anh, có được không?"

Không a.....

Sẽ chán.....

Lâm Nhụy nuốt chút nữa buột miệng thốt ra, có thể tưởng tượng được hậu quả sau khi nói ra, cô cứng rắn nhận xuống.

"Cút đi, anh mới không phải chồng em, em còn chưa có kết hôn đâu."

"Được, anh đây là bạn trai em có đúng không?" Tuấn mi Hàn Vũ giương lên, hỏi.

Lần này Lâm Nhụy không phản bác, xem như cam chịu.

Trạng thái ở chung của cô và Hàn Vũ trong khoảng thời gian này đã coi như người yêu của nhau, tuy rằng đến bây giờ cô không có suy nghĩ cẩn thận tại sao mình lại chọn tên cướp biển Hàn Vũ này.

Nhưng mà, vẫn rất là vui vẻ.

Những ngày hai người ở bên nhau, ít nhất cũng làm cô quên mất mấy chuyện trước kia và khiến cô tin tưởng bản thân có thể bắt đầu một cuộc sống sinh hoạt mới.

Hai người ngọt ngào nói chuyện, không nghĩ tới bị hai vị khách không mời mà đến quấy rầy.

Là hai người đàn ông ngoại quốc trẻ tuổi, vóc người cao lớn, không ngờ rằng cứ nhiên trực tiếp đi tới trước mặt Hàn Vũ cùng Lâm Nhụy, dùng tiếng Anh bô bô nói một chuỗi với Hàn Vũ, đại khái ý tứ là "Anh bạn, vừa rồi chúng tôi thấy được các bạn làm tình, cô gái này thực hăng hái, có thể cùng đi khách sạn chơi không?"

Lâm Nhụy nghe hiểu xong, phản ứng đầu tiên là tức giận!

Xem cô là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Hiện trường lật xe

Edit: Va

Beta: Ami

Lâm Nhụy còn chưa kịp biểu đạt rằng cô khó chịu thì đã có người làm trước.

Chỉ thấy Hàn Vũ đứng dậy, ngay lúc một người đàn ông ngoại quốc trong đó còn đang nói chuyện thì anh lại đột nhiên dùng một quyền đánh vào giữa mặt hắn ta.

"Ngu ngốc." Trên mặt Hàn Vũ tỏ vẻ khinh thường.

Người đàn ông ngoại quốc bị đánh đến hoá ngốc, kêu rên một tiếng che cái mũi lại, có máu mũi không ngừng chảy ra. Hắn phần nộ bắt đầu dùng tiếng Anh cao giọng mắng Hàn Vũ, mà người đàn ông ngoại quốc còn lại kia cũng giơ lên nắm tay nhắm phía Hàn Vũ, chuẩn bị tư thế báo thù cho bạn.

Lâm Nhụy ở bên cạnh xem kinh hồn táng đảm, đàn ông ngoại quốc vốn dĩ trời sinh đã có ưu thế về mặt hình thể, thoạt nhìn cao to, đặc biệt cường tráng, một nắm tay lớn như vậy mà nện xuống dưới, Hàn Vũ liệu có thể chống đỡ được không?

Cô vội vàng lôi kéo cánh tay Hàn Vũ: "Để em xin lỗi bọn hắn, chúng ta đi nhanh đi."

"Không cần, đừng sợ." Hàn Vũ ý bảo Lâm Nhụy né ra một chút, sau đó đi lên.

Bả vai anh chợt lóe, linh hoạt né tránh nắm tay của tên ngoại quốc kia, ngay sau đó một chân trụ vững, một chân hung hăng mà đá vào bụng tên kia, đá văng văng cả người hắn ta.

Động tác phá lệ sạch sẽ lưu loát, mau đến mức Lâm Nhụy còn chưa kịp phản ứng thì đã liền thấy gã đàn ông ngoại quốc kia nằm sấp xuống trên mặt đất.

"Tiếp nữa không?" Hàn Vũ cười lạnh, hàn quang trong mắt hiện ra.

Hai người đàn ông ngoại quốc liếc nhau, sôi nổi thấy được trong mắt đối phương sự sợ hãi, bọn hắn liêu mạng lắc đầu. Đây nhất định là công phu Trung Quốc trong truyền thuyết, khó trách lại lợi hại đến như vậy.

"I am sorry, I am sorry..." Đứng lên xong, một người trong đó cúi đầu khom lưng xin lỗi với Hàn Vũ rồi sau đó nhanh chóng rời đi.

Trò khôi hài xem như kết thúc.

Hàn Vũ vừa quay đầu lại thì liền thấy hai tay Lâm Nhụy ôm mặt, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

"Wow, sao anh lại có thể trở nên lợi hại như vậy?"

"Ồ bộ đội không phải tên ngốc." Nói xong anh đắc ý mà nhướn mày: "Thế nào, có phải bị vẻ soái khí của anh đây làm cho mê hoặc đến điên đảo rồi hay không?"

"Đúng đúng đúng." "Lâm Nhụy mê muội" vui vẻ chủ động tiến lên ôm cánh tay Hàn Vũ rồi nhón mũi chân hôn lên mặt anh một cái.

"Hôm nay anh cao 2m8 luôn á!" Quả thực soái phá chân trời.

"Phải không?"

Hàn Vũ câu môi, xấu xa thì thầm ở bên tai Lâm Nhụy: "Chờ khi về phòng sẽ khiến cho em lại nếm thử cơn th*t 2m8 có tư vị gì."

Cái đồ không đứng đắn.

Lâm Nhụy đỏ bừng mặt, thấp hèn cúi đầu bước đi.

...

Sau khi từ quán bar trở về, Hàn Vũ được đền bù như nguyện làm Lâm Nhụy nếm được cái gọi là tư vị "cơn th*t 2m8".

Rõ ràng ở quán bar đã làm một lần, Hàn Vũ vẫn cứ giống như chó đực động dục mà kéo Lâm Nhụy vào phòng khách sạn, trên mỗi góc vách đều làm một lần, thẳng đến khi trời sắp sáng, giọng Lâm Nhụy kêu đến gần tắt tiếng, Hàn Vũ mới ôm cô kiệt quệ sức lực mà ngủ.

Giấc ngủ này kéo dài đến khi trời đất u ám

Lâm Nhụy là bị một trận tiếng đập cửa làm bừng tỉnh.

"Phanh phanh phanh". Tiếng đập cửa giờ phút này nghe vào lỗ tai phá lệ chói tai, quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người khác là phiền nhất, người gõ cửa lúc này phòng chừng chính là nhân viên khách sạn phục vụ cho khách.

Lâm Nhụy nhìn Hàn Vũ, ngủ vẫn như cũ không một chút phản ứng, thật đúng là hâm mộ anh.

Cô bây giờ rất buồn ngủ, không muốn rời giường, đơn giản toàn bộ đầu rụt đều ở trong chăn, làm bộ không nghe được xong tiếp tục khò khò ngủ.

Dù sao thì nhân viên phục vụ gõ cửa cũng không phải là chuyện gì quan trọng.

Cách chăn, tiếng đập cửa ở bên ngoài tựa hồ cũng dừng, Lâm Nhụy yên tâm ngủ. Ai ngờ còn chưa đầy một phút đồng hồ, tiếng chuông di động của cô liên vang lên.

Di động vốn dĩ đặt ở đầu giường, tiếng chuông liên vang lên ở bên tai, muốn bỏ qua cũng khó.

Ai nha, một hai phải làm chuyện chán ghét như vậy.

Lâm Nhụy thờ dãi, híp mắt mông lung buồn ngủ cảm điện thoại lên trước mắt, vừa thấy, đầu óc ngay tức khắc thanh tỉnh hơn phân nửa.

Cư nhiên là Lục Trạch, anh ta đột nhiên gọi điện thoại tới làm gì?

"... Ai vậy?" Hàn Vũ cũng bị tiếng chuông làm cho bừng tỉnh, thanh âm hàm hồ hỏi.

Lâm Nhụy cười gượng một tiếng: "Một người bạn mà thôi, em đi nghe điện thoại, anh ngủ tiếp đi."

Hàn Vũ ừ một tiếng, không có nghĩ nhiều mà tiếp tục ngủ.

Lâm Nhụy rón ra rón rén đứng lên mang dép lê rồi bước vào phòng tắm, sau đó nhấn nghe điện thoại.

"Uy? Anh đột nhiên gọi cho tôi làm gì?"

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Lục Trạch vẫn trước sau như một, ôn hòa giàu có từ tính.

"Em ra mở cửa đi, tôi đang đứng ở trước cửa phòng em."

??? Anh đến nhà cô tìm cô hay sao?

Lâm Nhụy vội vàng giải thích nói: "Bây giờ tôi đang cùng bạn đi du lịch ở nước ngoài, không có ở nhà, có chuyện gì thì chờ tôi trở về rồi nói sau."

"Em không hiểu ý của tôi rồi!"

Giọng điệu Lục Trạch có chút bất đắc dĩ: "Lâm Nhụy, tôi nói tôi đang ở trước cửa phòng 908 tại lầu ba của khách sạn bán đảo làng du lịch, bây giờ em ra mở cửa đi."

- ----

Có trò hay để xem rồi:V

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Tu La tràng (1)

Edit: Va

Beta: Ami

Lâm Nhụy tắt điện thoại xong, cả người đều ngơ ngẩn, cảm giác đầu óc vang lên ầm ầm.

Sao Lục Trạch lại biết cô ở đây? Việc này quả thực là quá đột ngột.

Cô dựa vào vách gạch men sứ trắng tinh trong phòng tắm rồi bắt đầu suy tư làm phải làm sao. Cứ nghĩ đến việc Hàn Vũ đêm qua vừa làm tình với cô xong vẫn còn đang ngủ ở trong phòng, mà tôn đại thần Lục Trạch lại còn đang đứng chờ cô ở ngoài cửa, đầu cô sắp nổ tung luôn rồi.

Có mở cửa hay không? Nếu không mở thì Lục Trạch sẽ gõ cửa không ngừng hoặc là đợi ở bên ngoài, rồi Hàn Vũ mà tỉnh dậy thì làm sao bây giờ, khó có thể tưởng tượng được biểu tình Hàn Vũ đến lúc đó sẽ đáng sợ như thế nào.

Nếu không, nhân lúc Hàn Vũ vẫn còn đang ngủ, trước hết cô nên nghĩ biện pháp đuổi Lục Trạch đi, Lục Trạch còn có vợ và con trai, hẳn là sẽ tương đối lý trí, so với việc để cô đối mặt với trạng thái bá vương rống khủng bố của Hàn Vũ thì tốt hơn nhiều.

Lâm Nhụy tự tạo niềm tin cho mình, sau khi bình tĩnh, cô rón ra rón rén mặc quần áo vào rồi chuẩn bị mở cửa.

Khi tay chạm vào tay nắm cửa, cô có chút chần chờ, nghĩ đến Lục Trạch còn đang ở ngoài cửa, tim cô đập nhanh thành thịch, loại cảm giác này, giống như chính cô ra ngoài yêu đương vụng trộm bị phát hiện.

Đều do cô, rõ ràng đã cắt đứt quan hệ với Lục Trạch, buổi tối kia lại bị sắc đẹp của anh làm cho mê muội, sau đó hai người lại dẫu lìa ngó ý nhưng còn vượn tơ lòng, bằng không thì bây giờ cô hoàn toàn không cần phải chột dạ.

Suy nghĩ một chút, dù sao thì trước mặt một dao, rứt đầu lại cũng là một dao, sớm chết sớm siêu sinh.

Chỉ có điều...

Trước khi phải đối mặt với chuyện ấy thì cho phép một cá mẫn nho nhỏ như cô giả vờ một chút đi...

Chỉ thấy Lâm Nhụy nhanh chóng mở cửa xong bước một bước ra bên ngoài, sau đó lại lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà nhanh chóng tự đóng cánh cửa ở sau lưng lại.

Toàn bộ quá trình, không đến mười giây.

Sau đó, trên mặt cô nhanh chóng treo lên một nụ cười dối trá, đối diện bây giờ là một người đàn ông anh tuấn ăn mặc thập phần hừ nhàn đang kéo một cái vali hành lý nhỏ đứng trên hành lang, dáng người cao lớn.

"Sao anh lại đột nhiên đến đây?"

Lục Trạch nhìn toàn bộ quá trình: "..."

Trầm mặc xong, anh chỉ vào cửa phòng đang đóng chặt rồi trầm thấp mở miệng: "Không mời anh vào ngồi sao?"

Lâm Nhụy tiếp tục cười: "Ai nha, thật ngại quá, phòng em hơi bừa bộn, không quá tiện đâu."

"Phải không?" Lục Trạch ý vị thâm trường liếc Lâm Nhụy một cái: "Anh còn tưởng rằng trong phòng em có giấu một tên đàn ông nào đó sợ bị anh phát hiện."

"Làm gì có chuyện đó, làm gì có chuyện đó..." Lâm Nhụy chột dạ xua xua tay pha trò, dù sao, nếu Lục Trạch không nói rõ thì cô cũng sẽ không thừa

nhận.

Cô vội vàng nói sang chuyện khác: "Sao anh lại biết em ở đây?"

"Anh thấy trên Weibo của em, vừa vặn anh cũng đang trong kỳ nghỉ phép, thế cho nên đã tới đây."

Lục Trạch tuy rằng đang nói chuyện, tầm mắt lại bất động thanh sắc quan sát biểu tình Lâm Nhụy, khi phát hiện biểu tình trên khuôn mặt nhỏ của Lâm Nhụy có một tia ảo não, đôi con ngươi anh liền trở nên trầm trầm.

"À đúng rồi, bảo bối nhỏ, không phải em nói em đến cùng bạn sao, khi nào thì giới thiệu cho anh làm quen một chút?"

Kêu cô giới thiệu Hàn Vũ cho Lục Trạch?!!!

Lâm Nhụy lựa chọn GO DIE.

"A... Cái kia... Bạn em không quá thích tiếp xúc với người lạ, còn nữa, quan hệ của chúng ta anh cũng biết, anh có vợ và con trai, bị người khác biết thì cũng không tốt lắm."

"Không có việc gì, anh không ngại." Lục Trạch cười ôn tồn lễ độ.

Anh không ngại nhưng em để ý a! Em sợ sẽ chết rất thảm!

Lâm Nhụy nuốt chút nữa buột miệng thốt ra, cô co rút khóe miệng: "Vẫn là thôi đi..."

"Àn."

Ngoài dự đoán, Lục Trạch lại không tiếp tục miễn cưỡng cô mà là đổi đề tài: "Bảo bối nhỏ, anh vừa mới tới đây, vẫn chưa ăn cơm, bây giờ em đưa anh đi ăn một bữa cơm đi."

"Ách... Thật sự, em cũng không quá đói, buổi chiều em và bạn em còn phải ra ngoài, nếu không, anh đi một mình đi?" Lâm Nhụy cự tuyệt, sau đó thừa thối dò nói.

Cô đã quyết định ở trong lòng, chờ Hàn Vũ dậy, cô phải lập tức khuyến khích Hàn Vũ rời khỏi đây, bằng không, ở cùng một khách sạn thì thời thời khác khác đều sẽ có nguy cơ phát hiện a.

"Bảo bối..."

Lục Trạch hí híp mắt, ánh mắt vi diệu: "Vì sao anh lại có cảm giác giống như em đang dấu diếm một chuyện gì đó sợ bị anh phát hiện?"

- ----

Hehehe >< Đoán xem 2a có chạm mặt nhau không nè ><

À nhân đây nhiệt liệt đề cử 2 hủ mới của team là:

- Bọn đàn ông này có độc (tính cách nữ chính và nam chính đều ôn, đọc thử, hợp khẩu vị thì nhảy <3)

- Lục Lạc (nếu thích nữ chính damdang thì mời lột hủ.v)

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Tu La tràng mỗi ngày (2)

Edit: Va

Beta: Ami

"Anh đang nói gì vậy?"

Lúc này, đầu óc càng loạn ngược lại càng phải trấn định xuống.

Chỉ hoảng loạn hai giây, Lâm Nhụy kinh ngạc tròn tròn mắt: "Em có thể có chuyện gì mà phải sợ anh phát hiện a, em đi du lịch một chuyến cùng bạn,

không muốn để người bạn ấy gặp anh là bởi vì em sợ vạn nhất bị vợ anh biết rồi ảnh hưởng đến gia đình anh, em là vì tốt cho anh, sao anh lại còn hoài nghi em?"

Nói xong, cô cũng không quên lộ ra biểu tình rất ủy khuất rất vô tội.

Nhưng nụ cười của Lục Trạch vẫn không đổi: "A, thì ra là như vậy a. Anh đây thật sự hẳn là nên cảm ơn em, để biểu đạt lòng biết ơn của anh, chân thành mời bảo bối của anh cùng ăn bữa cơm trưa, em thấy thế nào?"

Như vậy là sao? Vác đá nện vào chân mình?

"Không cần..."

Lâm Nhụy đang muốn mở miệng cự tuyệt thì Lục Trạch lại dùng giọng điệu ôn hòa chân thật đáng tin nói: "Cứ quyết định vậy đi, anh về phòng để hành lý, nửa tiếng sau anh tới phòng đón em."

Sau đó, Lâm Nhụy liền tro mắt nhìn Lục Trạch đi được hai bước, dùng chìa khoá mở cửa phòng 907 sát vách.

...Cô thật là muốn điều chỉnh cảm xúc bình tĩnh một chút.

Đóng cửa, Lâm Nhụy suy nghĩ một chút rồi không được xúc động muốn gọi điện thoại cho nhân viên khách sạn để khiếu nại, vì sao phòng Lục Trạch lại cách vách phòng của cô và Hàn Vũ!

Trời muốn giết cô!

Mà thôi, hiện tại phải nhanh chóng thu thập mọi thứ rồi ngoan ngoãn tới buổi hẹn a, cô đã gửi cho Lục Trạch một tin nhắn với nội dung: "Nửa tiếng đồng hồ sau gặp ở cửa khách sạn." chứ nếu hẹn gặp ở trước cửa phòng xong lỡ như Lục Trạch lại muốn vào trong thì làm sao bây giờ.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là, có khả năng vì đêm qua Hàn Vũ thật sự làm lưng vất vả quá mức, Lâm Nhụy đã thay đồ trang điểm xong, Hàn Vũ vẫn còn buồn ngủ mông lung nằm ở trên giường.

"Bảo bối, em muốn đi đâu?" Anh xoa xoa đôi mắt.

"Em chuẩn bị ra ngoài dạo một chút, sau đó mua quà lưu niệm cho Tiểu Mỹ làm kỷ niệm, anh cứ ngủ thêm một lát nữa đi." Bởi vì chột dạ, Lâm Nhụy khom lưng ôn nhu hiền thực kéo lại góc chăn cho Hàn Vũ.

"Chờ một chút." Hàn Vũ đột nhiên nói.

Trong lòng Lâm Nhụy lộp bộp một chút, Hàn Vũ sẽ không phát hiện cái gì chứ?

"Làm sao vậy..." Lâm Nhụy cười xoay người thì đã bị Hàn Vũ vươn một cánh tay từ trong chăn ra rồi đột nhiên kéo cô vào trong lòng ngực, cả người cô trong phút chốc liền nằm đè trên người Hàn Vũ.

Khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần.

Tuy rằng mái tóc có chút rối, còn cả vẻ buồn ngủ, nhưng mà khuôn mặt tuấn tú kia của Hàn Vũ thoạt nhìn vẫn soái khí mừi phần như cũ.

"Hôn một chút rồi đi." Anh tím tím nói.

Lâm Nhụy chớp mắt, nghe lời chu môi đỏ hôn lên trên môi Hàn Vũ một cái.

"Như vậy được chưa?"

"Được rồi." Hàn Vũ thỏa mãn cười, cặp mắt đào hoa kia giống như ngôi sao nhỏ vụn sáng rọi liếm điểm mê người.

"Vậy em đi đi, anh ngủ thêm chút nữa. Dưỡng tốt tinh thần buổi tối lại làm em."

Nghe được câu cuối này, tươi cười trên mặt Lâm Nhụy nhắc không nổi nữa, cô giận liếc Hàn Vũ một cái, thờ phỉ phỉ rồi đi.

Cái tên sắc phôi này!

.....

Ra cửa, mới vừa rời khỏi thang máy, Lâm Nhụy liền nhìn thấy Lục Trạch đứng ở cửa khách sạn.

Anh đã thay đổi một bộ đồ khác, áo sơ mi màu nhạt huu nhân kết hợp với quần lửng, phía dưới là một đôi giày thể thao màu trắng, cả người thoạt nhìn thoải mái thanh tân lại sạch sẽ, ôn hòa giống như học trưởng ở đại học.

So với người đàn ông ngày thường tây trang giày da thành thực trầm ổn như núi quả thực khác biệt quá lớn.

Thấy Lâm Nhụy ngờ ngốc nhìn mình, Lục Trạch nhượng mảy: "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì không có việc gì, chỉ là có chút ngạc nhiên." Lâm Nhụy trả lời đúng sự thật.

"Khó coi?"

"Rất đẹp! Nhưng mà cảm giác khác biệt rất lớn với lúc trước, em suýt chút nữa đã không nhận ra được."

"Nếu là nghỉ phép, dù sao cũng phải ăn mặc thoải mái một chút." Khóe miệng Lục Trạch hơi nhếch.

"Đi thôi, anh đã chọn nhà hàng rồi."

"Àn."

Tới nhà hàng, hai người ngồi xuống xong, Lâm Nhụy mới phát hiện đây là một nhà hàng Thái, cách bài trí bên trong cũng tràn ngập phong tình theo kiểu Thái.

"Lúc trước anh đã tới nơi này, đồ ăn của nhà hàng này là chính tông nhất, chút nữa em có thể nếm thử." Lục Trạch theo thói quen đưa thực đơn cho Lâm Nhụy.

Chỉ cần là mỹ thực, Lâm Nhụy đều rất thích. Sau khi phục vụ đưa com lên, phục vụ lại đi ra.

Lâm Nhụy tò mò hỏi: "Cái kia... Anh nghỉ phép, vợ và con trai anh không đến cùng sao?"

Dựa theo hình tượng người đàn ông tốt như Lục Trạch, cộng thêm tính cách của Thẩm Nguyệt, hẳn là cả nhà ba người họ sẽ cùng đi du lịch, hơn nữa, lúc trước Thẩm Nguyệt đã biết chuyện anh ngoại tình, hiện tại lại như thế nào sẽ yên tâm để Lục Trạch đi nghỉ phép một mình.

Lục Trạch nghe vậy liền khoan thai tà mị liếc mắt nhìn Lâm Nhụy một cái rồi hỏi lại: "Em hy vọng anh mang vợ và con đến cùng sao?"

Đương nhiên!

Còn tốt hơn so với việc hiện tại thời thời khắc khắc đều phải lo lắng cho mình bị lật xe!

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Tu La tràng mỗi ngày (3)

Edit: Va

Beta: Ami

"Haha, làm gì có chuyện như vậy." Nụ cười của Lâm Nhụy muốn có bao nhiêu già dối thì có bấy nhiêu già dối.

"Em chỉ là tương đối tò mò mà thôi."

"Vốn dĩ Tiểu Nguyệt muốn tới, nhưng anh không đồng ý." Biểu tình Lục Trạch thập phần bình tĩnh.

"Vì sao?" Lâm Nhụy hỏi theo bản năng.

"Em đoán xem?" Lục Trạch cười như không cười nhìn Lâm Nhụy, ánh mắt ý vị thâm trường.

Được rồi, là cô ngốc.

Chỉ trong chốc lát, đồ ăn đã được đưa lên, Lâm Nhụy nếm thử cả ri thịt gà, xác thật ngon hơn một chút so với những chỗ cô đã ăn ở đây.

Cô cũng có chút đói bụng, cảm lòng không được mà ăn rất nhiều, so sánh với Lục Trạch đang thông thả ung dung ăn thì cô ăn nhìn kém hơn rất nhiều. Mà Lục Trạch cũng chỉ cười nhìn cô ăn, thỉnh thoảng ở bên cạnh rót nước đưa khăn giấy cho cô.

Chờ đến khi bụng đã no, Lâm Nhụy buông đũa, chuẩn bị tiến vào đề tài chính.

"Lục Trạch, em có chuyện này muốn nói với anh." Biểu tình cô đứng đắn lên.

Ánh mắt Lục Trạch tối sầm lại: "Chuyện gì?"

"Đừng nói là em đã tìm được tình yêu đích thực mới nên bây giờ sẽ vứt bỏ anh chứ?" Thực rõ ràng, anh vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lúc trước.

Lâm Nhụy xấu hổ: "Ách... Chuyện đó." Đại ca, anh như vậy làm sao em dám nói tiếp a.

Lục Trạch nhìn biểu tình Lâm Nhụy, độ cung nơi khóe miệng ngay tức khắc phai nhạt xuống, giọng điệu trào phúng: "Anh nhớ rõ hình như em đã đồng ý với anh rằng, về sau sẽ vẫn luôn để anh làm."

Lâm Nhụy: "...". Lúc ấy là em bị buộc a, bây giờ em nói hối hận không được sao?

"Nhưng mà, chúng ta không thể như vậy a, anh có gia đình của anh, có vợ và con trai, chúng ta không có khả năng bảo trì mối quan hệ này cả đời." Cô quyết định lấy lý lẽ thường tình để nói.

"Anh nói có phải hay không?"

Lục Trạch nhún mày, ánh mắt thâm thúy làm người thấy không rõ được cảm xúc ở bên trong: "Em muốn danh phận?"

Nói thật, cũng không phải là vì vậy, cô căn bản chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ cùng Lục Trạch đường đường chính chính ở bên nhau, mới đầu hai người quen biết, đôi phương cũng đã có gia đình và con cái, cô chẳng qua thấy Lục Trạch đẹp trai nên mới muốn làm tình một lần, bất tri bất giác vậy mà dây dưa mờ ám lên, nếu nói tiểu tam muốn chuyển thành vợ chính thức thì vẫn là thôi đi, cô không cần.

Nhưng mà, hiện tại, nếu để cô trả lời mà nói...

Lời Lục Trạch nói tựa hồ làm Lâm Nhụy bị chạm đến đến chuyện thương tâm, cô rũ mi mắt xuống, biểu tình trong tích tắc hạ xuống: "Em vốn không nghĩ đến chuyện đó, nhưng sau này, em bất tri bất giác đã có tình cảm với anh, trong lòng nhịn không được hy vọng xa vời thứ không thuộc về mình, em cũng muốn có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh anh, làm vợ của anh. Người phụ nữ nào lại không muốn có được một cái danh phận?"

Sợ bản thân nói chưa đủ, Lâm Nhụy lại bỏ thêm một trận lửa: "Em không muốn lại yêu đương vụng trộm nữa, nếu không có danh phận, em tình nguyện nhất đao lưỡng đoạn (một đao chặt đứt quan hệ) với anh!"

Nói xong, cô dương dương tự đắc ở trong lòng: Thế nào, em là bị buộc bất đắc dĩ, mau đồng ý đi, đồng ý đi rồi chúng ta vừa vặn nhất đao lưỡng đoạn!

Oắt con, nói gì đi nữa thì ngay cả chính cô cũng còn phải bội phục kỹ năng diễn xuất của bản thân.

Nghe những "Lời từ đáy lòng" này của Lâm Nhụy xong, Lục Trạch đột nhiên cười, tươi cười làm người như tắm mình trong gió xuân, như ngu như say.

"Bảo bối nhỏ, sao em lại không nói sớm?"

A?

Lâm Nhụy ngẩng đầu, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Chỉ nghe giọng nói ôn nhu êm tai của Lục Trạch lại vang lên: "Không nghĩ tới bảo bối nhỏ em có tình cảm sâu nặng với anh như vậy, anh thật cảm động, nếu là lại cô phụ em thì thật sự là trái với lương tâm. Như vậy đi, cho anh thời gian một tháng, anh an bài luật sư chuẩn bị việc ly hôn, đến lúc đó sẽ cho em danh phận có được không?"

Đại ca này, sao phản ứng của anh lại không giống với trong tưởng tượng của em a?

Người đã từng là lăng tử dạo vụn bụi hoa nhưng ngay cả một chiếc lá cũng không dính kia đâu rồi? Nguyên tắc cờ đỏ không ngã ở bên ngoài nhà và người đàn ông tốt phiêu phiêu cờ màu ở đâu rồi?

Lâm Nhụy đã kinh ngạc đến mức mặt vô biểu tình: "... Thế cho nên, anh muốn em làm mẹ kế?"

"Hạo Hạo rất ngoan, hơn nữa, nó lại rất thích em. Đương nhiên, nếu em vẫn để ý, Hạo Hạo cũng có thể ở với mẹ của nó." Lục Trạch nghiêm trang trả lời.

...Thật lưu manh.

Lâm Nhụy cười gượng hai tiếng: "Anh nói thật sao??"

Lục Trạch hơi hơi mỉm cười, tư thái thần nhiên thích ý: "Không phải bảo bối nhỏ em nói muốn danh phận sao?"

Được, đại ca, là em bắt đầu chơi trước nhưng anh lại thắng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Tu La trăng hằng ngày (4)

Edit: Va

Beta: Ami

"Khụ khụ... Về sau rồi lại nói." Lâm Nhụy lại tiếp tục hung hăng dùng muỗng đút đầy miệng cà ri để phát tiết nỗi buồn bực trong lòng.

Lục Trạch khẽ cười một tiếng: "Bảo bối em không vui sao?"

"Không hề, em rất vui." Lâm Nhụy mặt không biểu tình nói. Cô cao hứng đến sắp khóc.

Lục Trạch mỉm cười: "Vậy là tốt rồi."

"Nếu như vậy, về sau không cần lại có ý tưởng lung tung rồi loạn muốn cắt đứt quan hệ với anh, bằng không thì anh thật sự sẽ tức giận nga." Vừa nói, anh vừa ôn nhu vuốt ve tóc Lâm Nhụy.

Nhưng trong giọng điệu của anh lại mang theo một cỗ lạnh lẽo, Lâm Nhụy cảm giác được có sự nguy hiểm tiềm tàng.

Đây là mịch mò uy hiếp cô sao?

Lâm Nhụy rất muốn hỏi Lục Trạch coi trọng cô ở điểm nào rồi cô sẽ sửa không được sao!!!

Đương nhiên, lời này cô không dám nói. Việc Lâm Nhụy có thể làm chỉ là trợn trắng mắt rồi sau đó nhìn về phía bên ngoài cửa kính.

Cô muốn nhìn xem cảnh tượng phố xá ở bên ngoài cùng với người đi đường để giảm bớt tâm tình không tốt.

Nhưng mà chưa thấy cảnh phố được vài giây, cô đã thấy được một người không thể tưởng được.

Trời ơi, Hàn Vũ kia không phải đang ngủ sao, vì sao cô lại chạm mặt với Hàn Vũ ở trên đường?

Lâm Nhụy không tin xoa xoa đôi mắt xong lại nhìn chăm chú, người đàn ông soái khí kia ăn mặc quần cộc hoa văn nghênh ngang đi ở bên đường đối diện thật đúng là Hàn Vũ.

Chỉ thấy Hàn Vũ đang nhìn đông nhìn tây, giống như đang tìm kiếm cái gì. Mắt thấy Hàn Vũ quay đầu, khi tầm mắt sắp nhìn thấy bên này, Lâm Nhụy vội vàng kinh hồn táng đảm quay ngay đầu lại.

Suýt chút nữa bị Hàn Vũ nhìn thấy!

Cô không tự giác rụt rụt đầu, đưa lưng về phía cửa kính, muốn có cảm giác mình không tồn tại.

Trời cao phù hộ, ngàn vạn lần không thể bị Hàn Vũ nhìn thấy a!

"Bảo bối nhỏ, em làm sao vậy?" Lục Trạch chú ý đến Lâm Nhụy không thích hợp nên liền thấp giọng hỏi.

Lâm Nhụy lắc đầu: "A... Chỉ là, em đột nhiên có chút đau đầu." Nói xong, cô thấp hèn ôm đầu làm ra bộ đáng bộ không thoải mái.

"Anh đưa em trở về nghỉ ngơi a." Lục Trạch gọi người phục vụ đến thanh toán.

"Ân ân, được."

Nhân lúc Lục Trạch đang thanh toán, Lâm Nhụy trộm nhìn thoáng ra ngoài cửa kính thì phát hiện đã không thấy Hàn Vũ.

Tâm tình của cô ngay tức khắc thả lỏng hơn rất nhiều, vì thế nên đứng dậy, muốn về khách sạn đã rồi nói.

Lục Trạch trả tiền xong liền tiến lên một bước, đi đến trước mặt Lâm Nhụy, sau đó nắm tay cô: "Chúng ta đi thôi."

Lâm Nhụy gật đầu.

Chỉ là, mới vừa đi ra ngoài vài bước, chuyển qua góc cây xanh, Lâm Nhụy lại không cách nào đi tiếp, đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào thân ảnh cao lớn đứng ở trước cửa nhà hàng kia.

Hàn Vũ cứ nhiên đứng ở trước cửa nhà hàng!

"...A, em đột nhiên không còn đau đầu nữa, hay là vào trong ngồi thêm một lúc đi." Lâm Nhụy cười gượng, lui về phía sau một bước chuẩn bị trở lại chỗ ngồi.

Chỉ là lúc này không có may mắn như vậy.

Vừa đúng lúc này Hàn Vũ lại nhìn qua, ánh mắt vừa vặn dừng ở trên người Lâm Nhụy, vẻ mặt của anh có vẻ rất vui vẻ bất ngờ, nhưng thực nhanh lại biến thành phần nộ.

Thấy được bạn gái mình đương nhiên vui vẻ, vấn đề là tên đàn ông chứng mất bên cạnh là như thế nào?

Hàn Vũ tức giận ở trong lòng, sắc mặt cũng âm trầm xuống, anh nhắc chân dài, đi đến hướng của Lâm Nhụy.

Cái này, là như thế nào cũng chạy không thoát.

Có loại cảm giác mưa dầm đang khăn trương đến, Lâm Nhụy nhìn Hàn Vũ chuẩn bị lập tức đi đến đây rồi nhìn nhìn lại Lục Trạch bên cạnh thân mật dựa gần, cô đột nhiên cảm giác trái tim rất mệt.

Hai tên đàn ông thú vị này! Không thể để cô yên tĩnh dùng điểm tâm sao?

Cũng may, tại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc khăn trương này, tiềm năng nào đó của Lâm Nhụy cũng được bộc phát ra. Đầu cô không biết vì sao trở nên thập phần bình tĩnh, sau đó nhanh chóng tự nghĩ cách đối phó.

Thực nhanh, đã có đối sách.

Lâm Nhụy nhanh chóng nói khẽ với Lục Trạch bên cạnh: "Đây là anh họ em, trong chốc lát anh ngăn vạn lần đừng biểu hiện ra quan hệ của chúng ta, bằng không, nếu để anh ấy cáo trạng cho ba mẹ em là em có quan hệ với người đã có vợ thì ba em sẽ đánh gãy chân em."

Lục Trạch sững sốt, rất nhanh phản ứng lại tỏ vẻ đã hiểu: "Được, anh biết rồi."

Nét mặt Lâm Nhụy biểu lộ tươi cười, chủ động đi qua hướng của Hàn Vũ: "Anh họ, sao anh lại đến đây?"

Hàn Vũ:??? Anh họ cái quý gì?

- - - - -

Va: Ôi cười chết mất ><

Ami: Buồn cười vđ:v chương sau vui nè:v

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Tu La tràng hằng ngày (5)

Edit: Va

Beta: Ami

Lâm Nhụy giữ chặt cánh tay Hàn Vũ, thần bí hề hề thấp giọng nói: "Đây là con trai của bạn tốt của ba em, từ nhỏ đã nhìn em lớn lên nên anh ấy luôn xem em như em gái. Ba em tương đối truyền thống, tin lời của anh ấy nhất, nếu để ba em biết em chưa kết hôn đã cùng đàn ông ra ngoài du lịch lại còn ngủ chung thì khẳng định ông sẽ đánh gãy chân em rồi sau đó bắt em về nhà. Em đã nói cho anh ấy biết anh là anh họ xa của em, cùng em tới đây du lịch. Lát nữa ngàn vạn lần anh đừng để lộ biết không?"

Lâm Nhụy nói vừa nhanh vừa vội, một đoạn tin tức lớn như vậy truyền ra trực tiếp làm Hàn Vũ ngơ ngác, ngay cả lửa giận lúc đầu cũng bị nước tưới dập tắt: "Thì ra là như vậy, anh còn tưởng rằng em và anh ta..."

"Em cùng anh ấy cái gì? Trí tưởng tượng của anh lại chạy đi đâu vậy, anh ấy sớm đã kết hôn và còn có con rồi!" Lâm Nhụy giành trước một bước lớn tiếng dọa người.

Hàn Vũ xem như bừng tỉnh ngộ lớn mà yên lòng, anh trịnh trọng gật đầu: "Được, anh nhất định sẽ không làm lộ."

Chính mình hiện tại xem như hăm sâu vào vũng bùn mang tên Lâm Nhụy, tiểu yêu tinh này vẫn nên cưới về nhà để yên tâm chút, miễn cho lại bị

những người khác bắt đi, anh còn trông cậy vào tương lai sẽ gặp ba mẹ của Lâm Nhụy a.

Thế cho nên, trước tiên để lại ấn tượng tốt cũng là điều tất yếu.

Trên mặt Lâm Nhụy mang theo tươi cười, cô bắt đầu giới thiệu hai người cho nhau.

"Đây là anh họ xa của em, Hàn Vũ."

"Đây là bạn thân của em, anh Lục."

Thời điểm giới thiệu Lục Trạch xong, Lâm Nhụy còn không quên chớp chớp mắt với Lục Trạch.

Lục Trạch hiểu rõ, tiến lên một bước rồi vươn tay với Hàn Vũ: "Chào cậu, tôi là Lục Trạch."

"Chào anh, Hàn Vũ."

Anh âm thầm đánh giá Lục Trạch, phát hiện khí chất của người bạn thân này của Lâm Nhụy xác thật thoát nhìn có loại thành thực ổn trọng, cùng so sánh với anh, Hàn Vũ không khỏi có chút hối hận ở trong lòng, lúc này anh ra cửa vì sao lại tùy tiện mặc quần đùi hoa như vậy, vạn nhất đối phương mà cảm thấy anh sống tùy tiện xong sau đó nói cho ba của Lâm Nhụy thì làm sao bây giờ.

Lâm Nhụy cũng không biết trong đầu Hàn Vũ nghĩ nhiều như vậy, nguy cơ lớn được giải quyết nhẹ nhàng trong yên lặng xong, trong lòng cô còn tán thưởng bản thân mới vừa rồi diễn xuất sắc như vậy, mình quả thực không cần quá giỏi thế nga.

Chẳng qua việc cấp bách vẫn là nhanh chóng tách hai người này ra, chu toàn ở giữa hai người đàn ông này, hiện tại loại không khí này quả thực là một lời khó nói hết.

"Anh họ, anh có việc gì bận thì cứ làm, em đưa anh Lục đi dạo, có gì sẽ gọi cho anh." Lâm Nhụy uyển chuyển nói.

"Anh không có bận gì hết..." Hàn Vũ mới vừa nói xong thì đã bị Lâm Nhụy liếc xéo cho một ánh mắt.

Anh bị ngốc sao, lỡ như lát nữa chúng ta nói chuyện bị lỡ miệng thì làm sao!

Hàn Vũ trong nháy mắt đã hiểu: "A, đúng rồi, anh có chút việc. Vậy hai người đi đi." Chờ anh trở về thay quần áo thành thực chút rồi gặp lại.

Lục Trạch vừa lúc nhìn thấy ánh mắt của hai người Lâm Nhụy cùng Hàn Vũ thì nhú mày lại, mặc danh cảm thấy "Anh em họ" này có chút không thích hợp.

Anh nhường mày hỏi: "Tiểu Nhụy, em đi du lịch cùng anh họ sao?"

Trong lòng Lâm Nhụy lộp bộp một chút: "Đúng vậy, anh họ muốn giúp em giải buồn. Làm sao vậy?"

Nhớ rõ lúc trước, người nào đó nói rõ ràng là bạn...

Lục Trạch nhàn nhạt liếc Lâm Nhụy một cái: "Không có việc gì."

Lâm Nhụy bị ánh mắt này nhìn đến trong lòng có chút sợ, cũng không biết Lục Trạch có phát hiện cái gì không, cô chỉ có thể cười gượng: "Anh Lục, chúng ta đi thôi."

Trước rời xa chiến trường rồi hãy nói, hai người đàn ông cùng ở đây có loại nguy hiểm tùy lúc sẽ bùng nổ.

Cũng may lần này Lục Trạch không nói cái gì nữa, cùng Lâm Nhụy rời đi.

Phía sau hai người truyền đến tiếng nhiệt tình từ biệt của Hàn Vũ: "Anh Lục, hẹn gặp lại."

Bước chân Lục Trạch cứng đờ, sau đó đi càng nhanh.

Lâm Nhụy nhìn không được vỗ trán, may mắn Hàn Vũ không biết chân tướng, nếu anh mà biết, chỉ sợ sẽ giận đến phát điên.

Hai người ra khỏi nhà hàng xong liền trực tiếp trở về phòng khách sạn của Lục Trạch.

Lục Trạch ngồi ở trên sofa, hai chân ưu nhã gác chéo, biểu tình anh tuấn trên mặt khó lường.

"Nói đi, cậu ta rốt cuộc là ai?"

- - - - -

Mấy hôm nay toai bạn không up truyện được, mấy cô thông cảm nhen:>

Chương 140: Tu La tràng hằng ngày (6)

Edit: Va

Beta: Ami

"Chẳng phải đã nói rồi sao, đó là anh họ của em." Lâm Nhụy giả ngu nói.

"Có anh em họ nào đi du lịch mà lại ở chung phòng sao?" Lục Trạch hỏi lại.

"Sao anh biết được?" Lâm Nhụy lập tức hoảng sợ, buột miệng thốt ra.

Nhưng mà lời nói mới vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận. Lục Trạch hôm nay mới đến Thái Lan, sao có thể biết cô và Hàn Vũ ở chung một phòng, chỉ có thể là...

Thử cô!

Quả nhiên, chỉ thấy Lục Trạch lộ ra biểu tình cười như không cười: "Vậy là, hai người thật sự ở chung một phòng sao?"

Tên cáo già này...

Trong lòng Lâm Nhụy thầm mắng một tiếng, nhưng lời nói đã ra khỏi miệng thì cho dù lúc này có hối hận như thế nào đi nữa cũng đã không còn kịp rồi.

Vậy thì nhận đi.

"Anh ấy là bạn trai của em, chẳng lẽ không thể ở chung một phòng sao?" Lâm Nhụy hỏi ngược lại.

Nếu đã bị phát hiện thì còn chột dạ cái gì? Nói thật thì, **Lục Trạch vẫn là tiểu tam đầu**.

"Bang, bang, bang." Lục Trạch hai tay hợp làm một, không nhanh không chậm vỗ ba tiếng.

"Nói rất đúng. Đương nhiên là có thể."

Lục Trạch mỉm cười, sau đó nói từng câu từng chữ: "Nhưng mà bảo bối nhỏ à anh còn một vấn đề, cậu ta là bạn trai em, vậy còn anh là cái gì?"

Cặp mắt sâu thẳm kia nhìn chằm chằm Lâm Nhụy, mang cho cô mười phần cảm giác áp bách.

Ở dưới ánh mắt như vậy, tựa hồ những lời nói dối đều không có chỗ để giấu.

"Anh là..." Lâm Nhụy chần chờ, sau đó thử trả lời: "Bạn làm tình đi, hoặc là bạn giường, gần hơn một bước thì chính là tình nhân?"

Lục Trạch kéo kéo môi mỏng duyên dáng rồi bật ra một tiếng thở dài nói: "Bảo bối nhỏ, anh còn tưởng rằng trong lòng em cũng có anh. Không nghĩ tới anh chỉ là bạn giường mà thôi..."

Giọng nói anh trầm thấp, mang theo một chút mát mát, phảng phất giống như lông chim mềm nhẹ phất qua trái tim Lâm Nhụy, làm cho lòng cô ngứa ngáy.

Cảm giác mình tựa như một kẻ phụ bạc.

Lâm Nhụy có chút không đành lòng, cô gãi gãi mái tóc. "Kỳ thật, anh rất có mị lực, suýt chút nữa em đã động tâm. Nhưng mà em biết, anh và em căn bản không có khả năng, thế cho nên khi ở cùng anh, em đã không nghĩ tới những chuyện đó..."

"Bảo bối, em thử cũng chưa thử qua thì làm sao mà lại biết không có khả năng ở cùng anh?" Trong lời nói của Lục Trạch mang theo một tia ý vị mê hoặc.

Lâm Nhụy sững sờ, trong lòng đột nhiên hiện lên một suy đoán. "... Đừng nói là anh đã yêu em rồi chứ?"

Khi câu này được nói ra, ngay cả chính cô cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Lục Trạch cười khê: "Nếu anh nói phải thì sao?"

"Đúng thì thế nào? Anh có thể ly hôn thật sao?" Lâm Nhụy trừng anh một cái.

Cô mới không tin lời Lục Trạch nói.

Lục Trạch có chút bất đắc dĩ, anh tự nhận mình quan tâm đến Lâm Nhụy không giống với những người phụ nữ khác, nhưng cô nhóc không lương tâm này, căn bản không hề đặt anh ở trong lòng, thật vất vả mới chia tay với tên Phó Duẩn Thừa kia, bây giờ lại có thêm một tên Hàn Vũ khác.

Thật xem anh như Lôi Phong làm chuyện tốt không cầu hỏi báo sao?

"Em có thể tin tưởng Phó Duẩn Thừa, vậy vì sao lại không thể tin tưởng anh?"

Lâm Nhụy trầm mặc.

Vì sao, cô cũng không biết. Rõ ràng ngay từ đầu là cô quen Lục Trạch đầu tiên, nhưng cuối cùng, một lòng lại dừng ở trên người Phó Duẩn Thừa rồi lo được lo mất. Nói đến cho cùng, có thể là ấn tượng Lục Trạch cho cô ngay từ đầu đã không phải là một người chồng chung thủy mà phụ nữ muốn.

"Cho anh một cơ hội có được không? Bảo bối." Lục Trạch đứng dậy, kéo thân thể cứng đờ của Lâm Nhụy vào trong lòng ngực.

Ngực anh cứng rắn, mang theo hơi thở ấm áp, ấm dạt, cho người ta một loại cảm giác vô cùng an toàn.

Không thể phủ nhận, đối với một người đàn ông anh tuấn ưu tú như vậy, người đàn ông cực kỳ giàu có mị lực như vậy mà lại cầu xin giống như thổ lộ với mình, thật sự là rất khó không động tâm.

Chóp mũi Lâm Nhụy đau xót: "Nhưng mà em đã có bạn trai."

"Thực xin lỗi..."

Cô nức nở nói, sau đó lâm vào rối rắm, hốc mắt hồng hồng, vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

"Đừng khóc, trái tim anh cũng sẽ đau theo."

Lục Trạch dùng ngón tay thon dài lau đi nước mắt trên má Lâm Nhụy xong hôn lên cánh môi cô rồi nhẹ giọng ní non nói: "Anh sẽ không làm khó em, bảo bối, em cứ chậm rãi suy xét, anh sẽ chờ em."

"Em..." Cự tuyệt của Lâm Nhụy trực tiếp bị Lục Trạch nuốt vào trong miệng.

Môi mọng bá đạo bao lấy hai mảnh cánh môi đỏ bồng, sau đó hôn thật sâu lên...

Cẩn xé, mứt vào, triền miên, thẳng đến lúc Lâm Nhụy sắp không thở nổi, Lục Trạch mới buông cô ra.

Cánh môi Lâm Nhụy đã bị Lục Trạch hôn đến sưng lên, trên môi lấp lánh vệt nước.

"Bảo bối..."

Lục Trạch gọi cảm thờ hồn hên: "Buổi tối tới phòng anh được không?"

Quay lại rồi nè ahahaha> nhớ tui hog nè> Bất mí 1 tin vui, sau 1 hồi mất tích thì bà tác giả đã quay lại và up lên 2c mới của Dâm nữ, có gì team sẽ edit và up ngay cho nóng henv

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Dùng tiểu huyết uống rượu

Edit + beta: Va

Thời điểm Hàn Vũ về khách sạn, nhìn thấy đồ vật trên bàn thì sững sốt.

"Là em làm sao?"

Lâm Nhụy đắc ý nói: "Đương nhiên, đây chính là em cố ý an bài bắt ngờ cho anh, thích không?"

Ánh nến lay động, cốc thủy tinh có chân dài đựng đầy rượu màu hoa hồng, bên cạnh bày biện bỏ bít tết tinh mỹ mê người.

Ngay cả không khí, cũng tản ra một cổ nhàn nhạt u hương.

"Cũng rất có tình thú." Hàn Vũ thối nển, cười ha ha. "Chỉ cần là bà xã an bài, anh đều thích hết. Chẳng qua, về sau để anh làm là được rồi..."

Bổ trí bữa tối ánh nến lãng mạn gì đó, vẫn là để đàn ông như anh đến làm thì tốt hơn.

"Bà xã,"

"Chuyện gì?" Lâm Nhụy ân bả vai Hàn Vũ để anh ngồi xuống ghế, chính mình cũng ngồi xuống bên cạnh.

"Sao đột nhiên em lại tốt với anh như vậy a?" Quả thực làm anh cũng có chút thụ sủng nhược kinh.

"Nói cái gì vậy, ngày thường em đối với anh không tốt sao?" Lâm Nhụy ra vẻ giận dỗi nói.

Đều do Lục Trạch kia, một hai buổi tối bắt cô phải đến phòng anh, còn nói cái gì mà không đến sẽ nói cho Hàn Vũ biết, vạch trần chuyện cô nói dối lúc trước. Lâm Nhụy không muốn đi cũng phải đi, chỉ là nên làm cái gì với Hàn Vũ bây giờ a, cũng chỉ có thể nghĩ ra cái kế tổn hại như vậy.

"Không, anh chỉ thuận miệng nói thôi!"

Thấy Lâm Nhụy muốn nổi giận, Hàn Vũ luống cuống, vội vàng nói: "Em đối với anh rất tốt, rất tốt..."

Lâm Nhụy hừ một tiếng, tròn mắt xoay chuyển, cảm thấy thời cơ đã đến. "Em mới không tin, trừ phi anh tự phạt một ly trước!"

"Tự phạt một ly?" Gương mặt tuấn tú của Hàn Vũ lập tức phát khổ, tuy rằng là rượu vang đỏ, nhưng cái ly lớn như vậy, một ly vào bụng, cũng không là không.

"Nếu không thì đổi cái khác?"

"Không được!"

"... Anh uống." Hàn Vũ nói xong cũng sáng khoái, trực tiếp bung ly có chân dài lên, ngẩng cổ uống ực ực như uống bia.

Sau đó, anh tiêu sái lau miệng, trút ngược ly rượu xuống, "Bây giờ còn giận không? Bà xã?"

"Không giận."

"Tửu lượng khá tốt nha." Lâm Nhụy mở miệng khen.

"Đương nhiên, lão tử năm đó chính là làm cho toàn bộ một bàn người ngã gục xuống." Hàn Vũ nhướn nhướn lông mày, sắc mặt anh hiện tại gần như ửng đỏ, ánh mắt lại thanh tỉnh như cũ.

"Em không tin, vậy uống thêm một ly đi!" Lâm Nhụy lại ân cần rót thêm một ly.

Lần này Hàn Vũ không có cầm ly lên, đôi mắt nâu đậm nhìn chằm chằm Lâm Nhụy, nhú mày nói: "Bà xã, anh cảm giác em có chuyện đang gạt anh."

Lâm Nhụy không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện, chột dạ dòi tằm mắt: "Anh đang nói cái gì vậy, làm sao có thể?"

"Vậy vì sao em cứ khẳng định muốn anh uống rượu?" Tốt xấu cũng ra nước ngoài đặc huấn qua một khoảng thời gian, Hàn Vũ cũng không phải ăn chay, biểu hiện của Lâm Nhụy làm anh cảm thấy có chút dị thường.

"A ha, cái này a..." Lâm Nhụy trong miệng cười ha ha, trong đầu thì đang điên cuồng tìm kiếm lý do, lung tung nói: "Hôm nay em xem Weibo, nhìn thấy uống nhiều rượu vang đỏ có thể giúp tăng cường tình lực cho đàn ông, nên muốn thử một chút..."

"Thì ra là vậy."

Hàn Vũ cư nhiên tin như vậy, còn như nghe chuyện lạ gật đầu nói: "Xem ra ngày hôm qua anh cây cầy chưa đủ, chưa thỏa mãn em, ai, câu nói kia gọi là gì nhỉ? Hình như là "không có chuyện cây hư, chỉ sợ trâu mệt chết"... Những lời như vậy mà cũng tin.

Cái rắm!

Tối hôm qua làm cho chân cô đến bây giờ vẫn có chút đau còn chưa được sao?

Lâm Nhụy chưa kịp phản bác, Hàn Vũ đã bung lên ly rượu vang đỏ thứ hai, một ngụm uống sạch sẽ.

Anh cười xấu xa nói: "Yên tâm, đêm nay ông xã bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ làm em dục tiên dục tử!"

Lâm Nhụy che mặt, khó có thể nhìn thẳng.

Được rồi, bây giờ cô chỉ hy vọng thể lực của mình có thể kiên trì đến khi vào được phòng của Lục Trạch...

Đã uống ly thứ ba, rượu vang đỏ từ từ có tác dụng, trạng thái của Hàn Vũ quả nhiên say đến choáng choáng, trực tiếp lôi kéo Lâm Nhụy hưng phấn mà làm.

Lần này có một kiểu mới, chính là lột sạch đồ Lâm Nhụy, để cô nằm ở trên bàn com, đổ rượu vang đỏ vào trong tiểu bực của cô.

Mỹ rằng kỳ danh: "Ôn rượu"

Thân thể trải qua sự vuốt ve của Hàn Vũ, tiểu bực đã sớm ướt át, một giây bị rượu lạnh lẽo đi vào, không chỉ có thân thể bị lạnh đến chấn động.

Lâm Nhụy then thùng vịn vẹo.

"Đừng nhúc nhích, để chảy ra thì không được."

Hàn Vũ dùng ngón tay cái đè miệng huyết lại, vẫn không quên vuốt ve viên âm hạch, chỉ mới một lát đã chọc Lâm Nhụy kiểu suyền liên tục.

"Xong chưa vậy?" Cô kiều thanh hỏi.

"Lập tức." Hàn Vũ cũng chờ mong, dùng bực của cô uống rượu, sẽ có hương vị gì?

Cảm giác đã đến lúc, thời điểm chất lỏng trong tiểu bực gần không được nữa mà mãnh liệt chảy ra, Hàn Vũ rút cuộc cũng buông tay.

Chỉ thấy chất lỏng màu đỏ và d*m thủy đã phân bố ra hoà lẫn với nhau, mang theo vài phần ẩm áp, đang róc rách chảy ra từ miệng huyết nửa mở, làm người nhìn liền ngo ngoe rục rịch.

Hàn Vũ vội vàng há miệng, ngậm uống vào, rượu tiến vào trong miệng, trong rượu vang đỏ tinh khiết và thơm nồng trộn lẫn một chút d*m thủy tanh ngọt.

Hương vị không tồi.

Anh há to miệng, toàn bộ môi mỏng bao bọc lấy tiểu bực, hầu kết động mạnh, tham lam nuốt toàn bộ rượu vào cổ họng, vị ngon mùi lại thơm.

Cuối cùng, đầu lưỡi linh hoạt còn không quên vòng qua âm để một vòng, liếm toàn bộ rượu còn thừa chung quanh, không để lãng phí một giọt.

Uống xong, Hàn Vũ không quên chép chép miệng, "Bà xã, em đoán xem có hương vị gì?"

Lâm Nhụy bị Hàn Vũ làm cho tiểu bực ngứa không chịu được, cũng thoải mái không chịu được, lúc này đỏ mặt trừng anh: "Sao mà em biết được."

Hàn Vũ nhếch khóe miệng, "Mùi vị dâm dăng."

"Cái nhà anh(chửi thề)!"

Lâm Nhụy bất chấp xấu hổ, tức giận đuổi chân đá anh.

Lại vừa vịn bị Hàn Vũ bắt lấy cổ chân trắng tinh, "Bà xã, uống rượu xong rồi, chúng ta nên làm chuyện chính."

Nói xong, anh kéo khóa quần, làm lộ côn th*t lớn đã sớm đứng thẳng bên trong ra.

côn th*t nhắm ngay miệng huyết ướt át, dùng sức đâm vào...

Dạo này boss bận nên Va đăng truyện. Giờ giấc có hơi khác, các bạn thông cảm nhé ^^ #Va

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Đàn ông ghen

Edit + Beta: Va

Cũng may, 3 ly rượu vang đỏ kia vẫn phát huy chút tác dụng, sau hai lần, Hàn Vũ cuối cùng đã nặng nề mà ngủ.

Nhưng cho dù là hai lần, chân Lâm Nhụy cũng mềm nhũn không chịu được, đi đường cũng là cà nhắc từng bước, miệng huyết bị cơn th* t ma xát đến sưng to, chỉ có thể hơi hơi mở rộng chân bước đi như chạy bộ.

Lâm Nhụy đơn giản lau chùi một chút, mặc váy ngủ chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi mất cô nhìn Hàn Vũ đang say giấc, đột nhiên cảm thấy trong lòng mang áy náy. Nhưng nếu không đi, Lục Trạch bên kia lại không giải quyết được, không chừng Lục Trạch lại làm ra hành động gì đó.

Ai, sâu cả người.

Lâm Nhụy rón ra rón rén cầm chìa khoá phòng, sau đó ra cửa.

Hành lang không có người, thật phần an tĩnh.

Cô cúi đầu, không dám lại dừng lại lâu ở hành lang, hành lang khách sạn có camera, nếu như bị người khác phát hiện hơn nửa đêm cô ra cửa rồi lại vào phòng cách vách, thì rất mất mặt.

Cũng may mới vừa gõ cửa hai tiếng, đã được mở ra.

Lâm Nhụy làm như ăn trộm mà vội vàng chui vào.

"Như thế nào, rốt cuộc cũng bỏ được bạn trai ở đó mà đến đây?" Lục Trạch cười như không cười nhìn cô một cái, đi đến ngồi lên sofa.

TV trong phòng mở, Lâm Nhụy tùy tiện nhìn nhìn, TV đang truyền phát tiết mục tin tức tài chính kinh tế nhằm chán, cũng không biết Lục Trạch đã chờ cô bao lâu.

"Anh cũng biết rồi, bạn trai tôi ở đó tôi không tiện đến đây." Cô thấp giọng giải thích. Trời biết vì sao cô lại muốn giải thích như vậy với Lục Trạch, nhưng vẫn không chế không được mà chột dạ.

Cảm giác chột dạ này, là khi đối mặt với Lục Trạch, đối mặt với Hàn Vũ cũng là như vậy.

Chỉ nghe từ xoang mũi Lục Trạch phát ra một tiếng cười nhạt, Lâm Nhụy cũng không hiểu được là anh có ý tứ gì, chỉ có thể đứng ở chỗ huyền quan, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Tiết mục trong TV còn đang truyền phát tin, Lục Trạch cố tình không cho cô một cái liếc mắt, chỉ lo nhìn chăm chăm TV.

Coi như cô là người vô hình.

"Nếu không có chuyện gì, tôi đi về trước." Chờ đợi trong chốc lát, thấy Lục Trạch vẫn không có ý tứ phản ứng, Lâm Nhụy xấu hổ nói.

Không bao giờ cô muốn ở giữa hai người đàn ông này, nếu không làm sẽ không chết a!

"Lại đây."

Một thanh âm trầm thấp giàu có từ tính ngăn cản động tác của cô.

Lần này Lục Trạch rốt cuộc cũng chịu khai ân phản ứng.

Chỉ thấy vẻ mặt anh cao thâm khó đoán nhìn cô, tầm mắt sâu thẳm.

Biểu tình như vậy làm trong lòng Lâm Nhụy có chút không đoán được, cô lo sợ bất an đi qua.

Mông muốn dừng ở trên sofa mềm mại, nhưng đã bị một ánh mắt rất có uy thế của Lục Trạch đảo qua, "Ân?"

Lâm Nhụy không rõ nguyên do, thẳng đến khi nhìn thấy giống như Lục Trạch lơ đãng vỗ vỗ chân, mới bừng tỉnh hiểu được.

Được, lão đại lão đại, không thể trêu vào không thể trêu vào.

Vì thế cô lại dịch mông đến trên đùi Lục Trạch, ngoan ngoãn nghiêng người ngồi lên.

"Biết sai rồi?" Giọng nói của Lục Trạch nhàn nhạt từ trên đỉnh đầu truyền đến.

"Ân." Lâm Nhụy gật đầu, như con cừu ngoan ngoãn, tuy rằng trong lòng cô cũng không cho rằng mình có sai cái gì đó.

Nhưng không còn cách nào, giờ phút này cô có góc cũng đã nhìn ra, Lục Trạch rõ ràng là ghen tị.

Khi đàn ông ghen, so với phụ nữ còn đáng sợ hơn.

Thấy Lâm Nhụy thuận theo như thế, Lục Trạch rốt cuộc chịu hạ mình dịch tầm mắt cao quý đến trên người cô.

Chỉ là một cái rũ mắt này, đã vừa vặn thấy một tầng lớn phong cảnh tốt đẹp trước ngực Lâm Nhụy.

Hai con thỏ tuyết trắng ở dưới cổ áo của váy ngủ lơ lửng như ẩn như hiện, ở giữa có một khe rãnh mê người thật sâu. Ngay cả hai viên đậu hồng cũng lộ rõ ràng ở bên ngoài vải dệt hơi mỏng.

"Cổ ý ăn mặc đậm đàng như vậy đến quyến rũ tôi?" Anh thấp giọng hỏi.

Thanh tuyến cuối cùng nặng nề có một tia ý cười.

"Khụ khụ... Tôi sợ anh chờ sốt ruột, nên không có thay quần áo." Lâm Nhụy giải thích.

Lục Trạch lại như rồng mây lảng lảng nhìn cô, anh vẫn rất có ý tứ tiếp tục nhìn cô.

Thôi được, anh vui vẻ là được... Lâm Nhụy không nói, tin hay không tùy thích!

Cô không phải cổ ý quyến rũ Lục Trạch đâu.

Lục Trạch hình như nhận định là Lâm Nhụy cổ ý muốn quyến rũ anh, trên mặt anh tuấn rớt cuộc nhiều mây chuyển tình. Tay cách váy ngủ cầm hai chỉ vú lớn của cô, dùng ngón giữa và ngón cái tùy ý dâm loạn vuốt ve.

"Hình như lại lớn hơn." Anh không chút để ý đánh giá.

"Phải không?" Lâm Nhụy hít một ngụm khí lạnh.

Lục Trạch chơi vui vẻ, cô lại có chút khổ không nói nổi.

Vốn dĩ chuyện ngực bị đùa bỡn là một chuyện rất thoải mái, nhưng lúc này Hàn Vũ đã chơi rất lâu, còn há miệng vừa hút vừa cắn nướm vú, lúc ngủ cũng không chịu buông. Lâm Nhụy muốn ra cửa trước cũng phải rất vất vả mà rút nướm vú từ trong miệng Hàn Vũ đang ngủ ra, nó đã bị trầy da sưng đỏ.

Trước mắt Lục Trạch đang dùng lực đạo không nhẹ không nặng thương thức, chỗ da bị trầy có thể thoải mái sao?

Vote và cmt để Editor có động lực nào mọi người ><

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Đàn ông ghen (2)

Edit + Beta: Va

Lâm Nhụy cho rằng mình che dấu cảm xúc rất tốt, đột nhiên không biết thời điểm cô nhú mày đã bị Lục Trạch nhìn thấy.

Đối phương rất rõ ràng cũng không vui vẻ gì vì nhìn được ra, đây đối với anh mà nói là thất bại.

Hứng thú của Lục Trạch tức khắc giảm phân nửa, "cô không muốn?"

Lâm Nhụy đáp ứng: "Kỳ thật... Cũng không có gì, chỉ là..." ngực đau là nguyên nhân làm cô thật sự ngưng ngừng không nói được.

Lục Trạch chăm chú nhìn cô, "Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là... Anh cũng biết, hai ta hơn nửa đêm yêu đương vụng trộm, mà Hàn Vũ lại đang ngủ và hoàn toàn không biết gì cả, cảm giác chính mình quá xấu xa rồi, thực có lỗi với anh ấy..."

"Vậy cô liền nhẫn tâm để một người phòng không gối chiếu, không thấy áy náy đối với tôi sao?" Lục Trạch hỏi lại.

"Cái này... Kỳ thật cũng có, nhưng Hàn Vũ dù sao cũng là bạn trai tôi."

Lâm Nhụy còn chưa nói xong đã bị Lục Trạch ra tiếng đánh gãy: "Bây giờ thì không phải." Nói xong, anh thâm trầm sờ sờ trán Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy nghe không hiểu, "Có ý tứ gì?"

Lục Trạch không có trả lời cô, ngược lại dòi đề tài, "Bảo bối, đừng nghĩ đến những chuyện không vui đó, hết thầy đều giao cho tôi được không? Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta đừng nên lãng phí."

Nói xong, bàn tay trực tiếp trượt xuống đai váy ngủ của Lâm Nhụy, làm lộ toàn bộ phong cảnh mạn diệu bên trong ra.

Vú lớn của bảo bối, anh đương nhiên phải nhắm nháp một chút.

"Ai ai," Lâm Nhụy muốn ngăn cản, giấy tiếp theo lại cảm giác trước ngực mình chột lạnh, sau đó động tác của Lục Trạch đột nhiên đình trệ, đã rõ, cô xong đời rồi.

Lục Trạch đã phát hiện.

Lục Trạch nhìn chăm chăm hai viên sung đồ dị thường trước ngực Lâm Nhụy, vừa thấy đã biết là vừa bị người khác chơi đùa nếm vú, biểu tình có chút khó coi.

Ngay sau đó, anh lại dùng ngón tay muốn thử vói vào trong tiểu bức của cô, nhẹ nhéo một chút. Quả nhiên, thời điểm chờ ngón tay vuron đến, trừ bỏ d*m thủy trong suốt ở ngoài, còn có một sợi tinh dịch.

Đó là tinh dịch đàn ông bắn vào cơ thể cô.

Tuy rằng tự nhận mình là một người khá thoáng, cũng biết trai đon gái chiếc ở cùng một phòng khách định sẽ phát sinh một chút gì đó, nhưng khi chính mình thật sự nhìn thấy, trong lòng vẫn khó tránh khỏi nhin không được phát đó.

Đây giống như anh đang bị một loại cảm xúc nhục nhã đè nặng lên.

Người đàn ông nào sẽ nguyện ý bị đội nón xanh.

Lâm Nhụy rụt rụt cổ, chỉ cảm thấy ánh mắt Lục Trạch như dao nhỏ mà bay vèo vèo qua, chẳng qua là không có lảng trí xử tử cô.

"Nếu không, chúng ta bỏ đi?" Cô nhỏ giọng nói. Nói thật, cô không có bản lĩnh bình tĩnh yêu đương vụng trộm như Lục Trạch, nghĩ đến trường hợp Hàn Vũ rất có thể sẽ tỉnh giấc lúc nửa đêm, sau đó phát hiện không thấy cô, nháy mắt đầu cô đã muốn phát nổ.

Thuyền sớm hay muộn cũng lật.

Lục Trạch liếc cô, "Tính cái gì?"

"Hai chúng ta tính như này, tôi cũng không phá hư gia đình của anh, anh cũng đừng quấy rầy tôi và Hàn Vũ, thế nào?"

Dù sao cô cũng chịu không nổi, nếu còn tiếp tục như vậy, chính cô cũng phải bị sự chột dạ của bản thân tra tấn đến chết.

Lục Trạch vốn dĩ cho rằng Lâm Nhụy sẽ rải cho anh vài lời có cánh mềm nhẹ, không nghĩ tới vừa mở miệng lại như vậy, anh nháy mắt bị chọc cười.

Vật nhỏ không lương tâm này, còn cùng cô nói cái gì đây.

Trực tiếp làm mới là tốt.

Tay lớn kéo quần lót trên người Lâm Nhụy xuống, đẩy nhục động ra tùy ý vuốt ve, tiểu bức ướt đầm dề, d*m thủy dư thừa, cũng không biết có phải bởi vì không lâu trước đây mới làm hay không.

Nghĩ đến như vậy, tâm tình Lục Trạch càng không xong.

Anh đè lên người Lâm Nhụy, một cái tay khác nhanh chóng phóng xuất côn th*t lớn đứng thẳng xanh tím dưới háng, sau đó nhắm nhục côn ngay miệng huyết, hai tay đè lại vòng eo mảnh khảnh kia, thô bạo áp côn th*t lên trên.

Tiểu bức đã sớm bị Hàn Vũ thao mềm xóp, nhẹ nhàng nuốt côn th*t lớn xuống.

Ván đã đóng thành thuyền, Lâm Nhụy chỉ có thể căng da đầu.

Chỉ là thời điểm côn th*t sắp chạm đáy, cô không thể chịu được, mắt thấy Lục Trạch còn ấn eo cô xuống, Lâm Nhụy vội vàng kêu lên: "Không được, sắp bị chọc thủng..."

"Sẽ không."

Rốt cuộc chính mình lại đau lòng cho cô, Lục Trạch vẫn là theo bản năng chiều cố cảm thụ của cô, vì thế không có lại dùng sức, mà là đổi tư thế để Lâm Nhụy ngồi trên đùi anh, không nhẹ không nặng thọc vào rút ra.

Vote và cmt lấy động lực edit nào mọi người > < Giờ giấc up chương có hơi thất thường cầu mọi người thông cảm #Va

Chương 144: Phiền toái cô Lâm chỉ dạy cho học sinh đây (h)

Edit + Beta: Va

"A ha... Cảm thật thoải mái... Đúng, là nơi đó....." Lâm Nhụy híp mắt.

Thời điểm côn th*t cắm vào, cảm giác toàn bộ thân thể đạt được một loại no căng, cảm giác phong phú, huyết thịt mẫn cảm bị thân gây cọ xát, đâm thọc, như là gãi ngứa, thoải mái tựa như ngâm mình ở suối nước nóng vậy.

Nhưng đối với Lục Trạch mà nói, một chút như vậy không đủ, phương thức cảm huyết như vậy chẳng qua là gãi không đúng chỗ ngứa, hiển nhiên không đủ thỏa mãn dục vọng của anh.

Cảm giác được d*m thủy bên trong tiểu bực của Lâm Nhụy càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng nóng lên, anh đỉnh kính eo một cái, lần này chôn côn th*t sâu hơn một chút, thẳng đến khi nguyên cây côn th*t được cái miệng huyết nhỏ gắt gao liếm mát, rốt cuộc anh cũng thỏa mãn than một tiếng.

Dục vọng thư thái hoãn lại, nhưng chuyện không thoải mái nào đó lại ủa vào trong đầu.

"Các người đã làm mấy lần?" Lục Trạch trầm giọng hỏi.

Hỏi vấn đề này là có ý tứ gì.

Lâm Nhụy hai mắt mê ly, thoải mái hừ hừ, không muốn trả lời vấn đề này lắm, ai ngờ Lục Trạch đột nhiên nảy sinh ác ý, gắt gao bóp eo cô, đại khai đại hợp động lên.

Lần này từ nhẹ nhàng vừa rồi biến thành bão táp mãnh liệt, côn th*t như mô-tơ, liên tiếp đâm vào mông cô, đỉnh vào bên trong, mỗi lần đâm còn sâu hơn lần trước, cũng càng lúc càng nhanh, có rất nhiều lần xuyên thấu miệng cổ tử cung cắm đến tử cung.

Lâm Nhụy bị làm cho thở hổn hển, "Tôi nói, tôi nói còn không được sao?"

Lục Trạch hoãn động tác chút, mắt đen nặng nề nhìn về phía cô, chờ đợi đáp án.

"Hai, hai lần." Cô thở hồng hộc trả lời.

Vốn tưởng rằng như vậy đã là kết thúc, tiếp theo Lục Trạch lại tiếp tục hỏi tiếp.

"Làm như thế nào?"

Cái này...

Nghĩ đến những tư thế cảm thấy thẹn đỏ, Lâm Nhụy nuốt nước miếng, có chút khản trương, ngay cả tiểu bực cũng không tự giác co rút lại, kẹp côn th*t càng chặt hơn.

Một cái siết này, Lục Trạch liền cảm giác được, eo tê dại, thiếu chút nữa nộ vũ khí đầu hàng.

"Dâm đảng không thể chịu được, trả lời vấn đề cho tốt vào." Anh cố tình kéo núm vú cô, xem như trừng phạt.

Núm vú vốn dĩ đã sưng đỏ, đau đớn lập tức truyền đến, kỳ quái chính là, đồng thời trong khi đau, cư nhiên còn có một loại ngứa ngáy hư không.

Lâm Nhụy thân mình run rẩy, lập tức ngoan ngoãn.

"Chính là anh ấy..." Một hơi kể ra từ đầu đến cuối.

Lục Trạch sau khi nghe xong, khoe miệng kéo kéo, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Rất đa dạng a."

Tiểu bực kẹp côn th*t Lục Trạch, lại phải bị buộc thảo luận chuyện tư thế làm tình của cô cùng Hàn Vũ, Lâm Nhụy xấu hổ, trên mặt trở nên thiêu hồng nóng bỏng. "Còn tốt, cũng tạm được..."

"Cô Lâm khiêm tốn quá." Lục Trạch cười.

Chỉ thấy Lục Trạch ôm chặt cô, đột nhiên đứng dậy, bước chân dài ra.

Hạ thể hai người còn gắt gao tương liên, theo động tác Lục Trạch đi lại, côn th* t lớn xanh tím trong chốc lát cắm vào, trong chốc lát lại rút ra, thân thể Lâm Nhụy nhỏ xinh giống với đang treo ở trên cần côn th* t lớn uy vũ, nhưng thật sự rất thoải mái cô cũng không muốn xuống dưới.

Vì thế cô chỉ có thể quần chặt hai chân trên eo Lục Trạch, cánh tay ôm sát cổ Lục Trạch, cả người nằm bò như con lười.

Mị huyết màu đỏ tham lam mà liếm mát côn th* t, dâm thủy tràn lan, đã sớm giống như đê vỡ, dâm thủy bên trong cũng bị côn th* t thọc văng khắp nơi, ngay cả trên thảm cũng có dấu vết của hai người đi qua.

Nhưng mà lại sung sướng, cuối cùng cũng đã đến.

Lục Trạch ôm Lâm Nhụy ngừng ở trước quầy rượu.

Làm gì?

Trực giác nói cho cô, anh muốn uống rượu.

Quả nhiên.

Lục Trạch rũ mắt, ngữ khí nói chuyện ôn nhu như nước.

"Đêm nay, làm phiền cô Lâm vất vả một chút, chỉ dạy học sinh đây nhiều hơn."

Nhìn thấy Lục Trạch cúi tay lấy rượu trong quầy rượu vang, Lâm Nhụy nháy mắt đã hiểu, xém chút nữa đã khóc.

Không cần a! Sẽ mệt chết người!!!

Hôm nay không up giờ linh nữa nha mọi người >< Vote và cmt đi nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Ngoại tình bị phát hiện

Edit + Beta: Va

Rạng sáng 5 giờ.

Lâm Nhụy cự tuyệt đề nghị qua đêm của Lục Trạch, đau nhức nện bước, trở lại phòng của mình.

Trong vòng một ngày, liên tục bị hai người đàn ông có sức lực mạnh mẽ tàn phá, cho dù tiểu huyết của cô có làm bằng sắt cũng không chịu nổi a.

Giờ phút này đúng là thời điểm mọi người đang ngủ say, Lâm Nhụy nhẹ nhàng đưa chìa khoá vào cửa phòng, lại cố vịn nhỏ tiếng cửa.

Trong phòng rất tối, an tĩnh nghe không được bất kỳ âm thanh gì.

Không dám bật đèn, sợ đánh thức Hàn Vũ. Lâm Nhụy ước lượng dựa theo trí nhớ lặng lẽ đi đến hướng phòng ngủ.

Phòng ngủ cũng rất im ắng, Hàn Vũ hẳn là còn đang ngủ. Nghĩ vậy, tâm đang không yên của cô thả lỏng một ít.

Thật sự, chính cô giống như ăn trộm vậy.

Lâm Nhụy thờ dãi, chuẩn bị cởi giày lên giường ngủ. Hưng phấn qua đi để lại chính là một thân mỏi mệt, cả đêm cô không ngủ, kỳ thật cũng mệt mỏi muốn chết, cảm giác eo sắp bị chặt đứt.

Ai ngờ, thời điểm mới vừa tới gần mép giường, bỗng nhiên bị người thô bạo nắm lấy cổ tay.

"A!"

Lâm Nhụy sợ tới mức hét lên một tiếng, vội vàng hất bàn tay kia ra.

Lôi kéo bức màn cửa, quá tối cô căn bản không thấy rõ người, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng to lớn ngồi ở mép giường.

"Là anh."

Trong bóng đêm, truyền đến tiếng nói ồ ồ của người đàn ông.

"Hàn Vũ?" Lâm Nhụy run giọng hỏi.

Tại một khắc này trái tim nhanh như bay, không biết là bởi vì vừa rồi bị dọa hay là bởi vì Hàn Vũ cư nhiên không có ngủ...

Bàn tay hữu lực kia của Hàn Vũ còn đang nhéo cổ tay cô, làm cô không tránh thoát được, tay cô cũng bị đau. Nhưng mà hiện tại Lâm Nhụy bắt chấp việc này, đầu cô vang lên âm ầm.

"Anh, sao anh lại không ngủ?" Cô hỏi theo bản năng.

Giọng Hàn Vũ nghe có chút lạnh, "Những lời này hẳn là anh nên hỏi em chứ?"

Xong rồi xong rồi... Hàn Vũ phát hiện rồi.

Biết rõ sớm hay muộn cũng sẽ bị phát hiện, nhưng đến khi giờ khắc này thật sự đến, tay chân Lâm Nhụy vẫn luống cuống. "Em có chút không ngủ được, cho nên, cho nên đi ra ngoài hóng gió."

"Phải không?"

Hàn Vũ tựa hồ cười một cái, rõ ràng là không có bật đèn, trong bóng đêm, Lâm Nhụy lại có thể cảm giác được, ánh mắt sắc bén của đối phương dừng ở trên người cô.

Tựa như một con sói lãnh khốc hung ác, gắt gao nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm toàn thân cô, mỗi một động tác của cô, mỗi một biểu tình rất nhỏ.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một Hàn Vũ như vậy, so với cái người ngày thường hi hi ha ha không cái đứng đắn kia thì hoàn toàn bất đồng.

Mang cho cô áp lực tâm lý, cũng thật là lớn.

Lâm Nhụy cảm thấy thân thể có chút rét run, chính mình lần này thật sự chơi quá độ.

"Chúng ta mở đèn lên trước đã được không?" Cô có ý đồ tránh thoát gông cùm xiềng xích trên tay của Hàn Vũ.

"Đừng nóng vội, trước hết em nghe anh nói xong đã."

Hàn Vũ cũng không có buông tay ra.

Anh lạnh lùng nói: "Lâm Nhụy, mẹ nó! Em biết lão tử ở cái phòng này đợi em bao lâu rồi không?"

"Suốt bốn tiếng đồng hồ!"

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Thẳng thắn

Edit + Beta: Va

"... Thực xin lỗi."

Trừ bỏ câu này, Lâm Nhụy thật sự không biết nên nói cái gì nữa, nếu sớm biết Hàn Vũ lại chờ ở chỗ này suốt bốn tiếng, thì nói gì đi nữa cô cũng sẽ không hoang đường như vậy.

Trước mặt cô chỉ có thể áy náy mà cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt của Hàn Vũ.

"Thực xin lỗi có tác dụng sao?" Câu nói "thực xin lỗi" của Lâm Nhụy ngược lại tăng thêm lửa giận cho Hàn Vũ, anh hận không thể một phen bóp chết tiểu hổn đản này. Anh bày ra sự thiệt tình của mình ở trước mặt cô, kết quả thì sao, bị cô bỏ đi như rác, đối phương căn bản không để nó vào trong mắt.

Ngược lại, là anh giống như một tên hề vẩy đuôi trước mặt cô để lấy lòng, mất hết tự tôn.

"Lâm Nhụy, anh thật sự muốn hỏi em một câu, mẹ nó! Rốt cuộc em có lương tâm hay không, lão tử đối với em thế nào, em không nhìn thấy sao? Một hai phải làm tổn thương lão tử như vậy!"

Ai có thể nghĩ đến, chính mình ngủ đến nửa đêm đột nhiên muốn đi WC, kết quả vừa nhìn, lại không thấy người lúc này đã triền miên cùng mình, anh sợ tới mức phải chạy nhanh đến liên hệ với quầy lễ tân khách sạn để tìm người. Đến lúc anh nghĩ mọi cách nhờ họ cho xem hình ảnh camera theo dõi ở hành lang, thì nhìn thấy người mình đang tìm lại chạy đến phòng cách vách. Anh lại kiểm tra chủ nhân của phòng cách vách, cư nhiên là người "bạn tốt" được Lâm Nhụy giới thiệu cho anh vào ban ngày.

Có ai hơn nửa đêm rồi lại ăn mặc áo ngủ chạy đến phòng của một người đàn ông như vậy?

Vào ban ngày, không biết vì sao anh còn vui vẻ với tên Lục Trạch kia như vậy, vui vẻ suy nghĩ sẽ sớm được gặp cha vợ tương lai, nhưng chỉ vừa chớp mắt một cái thì chiếc nón xanh ở đầu ra lại đội ở trên đầu anh.

Tâm Hàn Vũ lúc ấy chỉ muốn cầm dao đến chém chết đôi gian phu dâm phụ này.

Nhưng mà tức giận qua đi, một giây cuối cùng, anh vẫn phải nhịn xuống.

So với chuyện này, anh càng sợ đánh mất Lâm Nhụy hơn. Cô gái này có bao nhiêu nắm tâm anh đã biết, nếu anh đi vào bắt gian sẽ chỉ làm trường hợp càng trở nên khó xử, vạn nhất đến lúc đó cô lại vứt bỏ anh thì làm sao bây giờ, chẳng phải là thành toàn cho đôi gian phu dâm phụ này sao.

Thời điểm ngồi yên ở phòng dày vò chờ đợi, anh cảm thấy chính mình đúng là càng sống càng uất ức.

Nhưng mà vẫn rất luyến tiếc, không nỡ rời khỏi Lâm Nhụy, tiện thâu(chửi tục)!

Lời Hàn Vũ nói, tựa như một cây dao sắc bén, đâm thẳng tấp xuyên qua nội tâm cô, thẳng tới linh hồn, làm cô nhịn không được mà tự chất vấn bản thân ở trong lòng, lương tâm của cô ở đâu?

Rõ ràng là Hàn Vũ rất không tồi, thời điểm hai người ở bên nhau cũng rất vui sướng, cô đã nghĩ sẽ cùng anh ở bên nhau thật tốt, nhưng mà Lục Trạch lại lộn xộn, lực dụ hoặc của Lục Trạch đối với cô cũng là rất lớn, cô lắc lư ở giữa Lục Trạch và Hàn Vũ, giữa giữa, ăn trong chén nhìn trong nồi, thật là một người đàn bà hai lòng vô liêm sỉ.

Nhưng đây là chính mình a, bản tính của chính cô.

Tựa hồ có một giọng nói lạnh lùng ở trong đầu nói với cô như vậy.

Lâm Nhụy chần chờ, lỡ tai nạn bèn nắm được một thanh âm khác thường, "Anh khóc sao?"

Nói xong cô lại có chút hoài nghi, Hàn Vũ vậy mà sẽ khóc vì cô sao?

Hàn Vũ lớn tiếng phản bác: "Sao có thể?" Nhưng mà trong giọng nói nghẹn ngào vẫn là bán đứng anh.

"Được được được, anh không khóc. Trước hết lau khô nước mắt đi." Lâm Nhụy thở dài, sờ soạng đầu giường rút ra một tờ khăn giấy đưa cho anh.

"Anh không có khóc, lau nước mắt gì."

Tuy lời nói như vậy, nhưng anh vẫn nhận khăn giấy.

Lâm Nhụy sâu sắc nói: "Vừa rồi không phải anh hỏi lương tâm của em sao, lương tâm của em đã sớm không còn nữa."

"Em chính là một người phụ nữ hư, cho nên ngày mai, em sẽ đi về. Về sau anh hãy tìm một người phụ nữ tốt, thích hợp với mình mà ở bên nhau đi."

Cô không nghĩ tới, Hàn Vũ lại có tình cảm sâu đậm với cô như vậy, phần tình cảm này làm cho cô cảm động, nhưng từ lâu cô đã không còn sức lực để đáp lại, cô tự biết chính mình là dạng phụ nữ gì, không chừng ngày nào đó lại bị một người đàn ông khác quyến rũ, chỉ bằng đem lời muốn nói, nói ra hết, đối với cả hai cũng tốt.

"Em có ý tứ gì?" Hàn Vũ sững sờ.

"Ý của em là, chúng ta chia tay đi." Cô nói ra quyết định của chính mình.

"Nghĩ cũng không cần nghĩ! Tôi sẽ không thành toàn cho các người!"

Hàn Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói. Anh sẽ không cho tên Lục Trạch kia được tiện nghi!

"Nhưng nếu ở bên nhau, em không có cách nào trung thành tuyệt đối với anh, anh có thể chấp nhận được sao?" Cô nói gọn gàng dứt khoát.

Tâm cô đã từng cho Phó Duẩn Thừa, hiện tại lại thêm Lục Trạch và Hàn Vũ, nếu còn ở cùng Hàn Vũ, đối với Hàn Vũ mà nói căn bản không công bằng.

Thân thể Hàn Vũ cứng lại, anh gắt gao nắm chặt khăn giấy, vò thành một mẩu lung tung rối loạn.

Anh có thể chấp nhận sao?

Giờ khắc này, trong lòng chỉ có hoảng loạn, trong đầu trống rỗng.

Đương nhiên là không thể chấp nhận rồi, sao có thể chấp nhận chứ. Ai sẽ nguyện ý chia sẻ người phụ nữ của mình cho người đàn ông khác?

Nhưng nếu không thể chấp nhận thì nói chia tay đi...

Lời nói đến bên miệng, môi anh gian nan mấp máy, "... Để anh nghĩ lại..."

"Được."

Trong bóng đêm, hai người yên lặng không lên tiếng.

Va: Tội Hàn Vũ quá:< btw thì cảm ơn những bạn đã cmt chúc Va mau khoẻ ^^

Vote và cmt để nhanh có chương mới nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Tu La trăng hằng ngày (7)

Edit + Beta: Va

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Lâm Nhụy thấy mình đang nằm trong một lòng ngực ấm áp, phía dưới tay, là cơ bụng rắn chắc bóng loáng của người đàn ông.

Tối hôm qua thật sự quá mệt nhọc, nói như vậy mà đã ngủ, nhưng vậy còn chưa là gì, cô cứ nhiên lại theo thói quen lăn vào trong lòng ngực Hàn Vũ.

Nhìn tư thế ôm chặt đối phương như xúc tua bạch tuộc của mình, cô có chút xấu hổ.

"Tỉnh rồi?" Khàn khàn thanh âm từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Lâm Nhụy giương mắt, vừa vận nhìn thấy đôi mắt Hàn Vũ đỏ lên mỗi một. Trước kia, đôi mắt đào hoa luôn mang thần thái sáng láng, hiện tại lại trở nên trầm trọng áp lực, mà nguyên nhân làm nó thay đổi, là cô.

"Có phải tối qua anh không có ngủ không?" Cô hỏi.

"Ngủ không được." Hàn Vũ thừa nhận.

Lâm Nhụy nhìn thời gian trên điện thoại, đã 12 giờ, còn có mười mấy cuộc gọi nhờ của Lục Trạch, chẳng qua bây giờ cô không có tâm tình nghĩ về quá khứ.

"Anh... Muốn thế nào?"

Hàn Vũ trầm mặc một lúc lâu, "Trước không nói đến chuyện này, nếu đã tỉnh rồi thì chúng ta rời giường ăn cơm đi."

Lâm Nhụy gật đầu, không có tiếp tục truy vấn cái đề tài trầm trọng này, kỳ thật ở sâu trong nội tâm chính cô cũng luyến tiếc Hàn Vũ.

Hai người chuẩn bị xong hết, quyết định đến tiệm cơm tây ở tầng 2 khách sạn.

Ai ngờ, khi tiến vào thang máy, thời điểm cửa thang máy đang chuẩn bị khép lại, thân ảnh cao lớn của một người cũng kịp thời vào được.

"Chào buổi trưa." Lục Trạch mỉm cười nói với Lâm Nhụy và Hàn Vũ, nói xong anh còn chớp chớp mắt với Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy xoay đầu qua chỗ khác, không dám đáp lại.

Không thấy được sau khi Lục Trạch tiến vào sắc mặt Hàn Vũ đã rất khó coi sao.

Mà Hàn Vũ, anh trực tiếp siết chặt nắm tay đánh lên mặt Lục Trạch, sau đó phẫn nộ nói: "Mẹ nó anh tìm đường chết rồi!"

Lục Trạch kinh ngạc phản ứng lại, vội vàng khó khăn lắm mới tránh né được, có điều sùnn mặt lại bị sượt qua cảm giác được một trận đau đớn.

"Cậu Hàn, nơi này là nơi công cộng, phiền cậu chú ý đến hình tượng." Anh nhân nhật nói.

"Hình tượng cái rắm, lão từ hôm nay phải đánh anh." Đội nón xanh trên đầu anh, anh phải giết chết hấn!

Thời điểm Hàn Vũ xông lên, Lục Trạch câu môi, cũng không cam lòng yếu thế.

Trong nháy mắt hai người liền ở thang máy đánh nhau.

Người này đâm lêm mặt người kia một cước, người kia lại đâm vào bụng người này một cái, chưa được lâu hai người đều đã mang thương tích, có điều Hàn Vũ đã luyện qua, vẫn là chiếm một ít thể thượng phong, nhưng mà Lục Trạch cũng rất nhanh nhẹn, Hàn Vũ cũng không có chiếm được quá nhiều tiện nghi.

Là người đứng xem, Lâm Nhụy bức mình, "Các người đánh đủ chưa?"

Không ai phản ứng cô, đánh càng vui sướng hơn.

Thang máy ngược lại bởi vì động tác kịch liệt của hai người mà có chút đong đưa, Lâm Nhụy vội vàng đỡ lấy tay vịn, chống đỡ thân thể của mình.

Lão hồ không phát uy thì xem cô như mèo bệnh a, mẹ nó!

"Hai người các anh nếu muốn đánh thì rút ra chỗ khác mà đánh, các anh không muốn sống nữa nhưng tôi thì vẫn cần mạng!" Cô nổi giận hương hai người hét lớn một tiếng.

Cuối cùng bọn họ cũng nghe được cái này, Hàn Vũ hung tợn mà trừng mắt nhìn Lục Trạch một cái, định chỉ động tác, uy hiếp nói; "Anh chờ đấy."

Lục Trạch thông thả ung dung sửa sang lại cổ áo, thần nhiên lau máu đọng trên khóe miệng, hoàn toàn là một thân sĩ ôn tồn lễ độ: "Có dịp sẽ trả lại."

Hàn Vũ khinh thường hừ một tiếng.

Giả vờ giả vịt cái gì, chính là một dạng người cảm thú văn nhã, Hàn Vũ anh ghét nhất người như vậy.

Lâm Nhụy thấy hai người đều ngừng lại, bắt đầu tức giận quở trách từng người.

Hai cái người đàn ông ở cùng một chỗ, vốn dĩ cô hấn là xấu hổ, nhưng hiện tại dù sao đã phá bình đến để, cô chỉ muốn phát tiết cơn tức giận vừa rồi, rồi hấn nói tiếp.

"Lục Trạch, anh cũng đã có tuổi rồi, còn học người trẻ tuổi đánh nhau, mất mặt không vậy."

Lục Trạch không có nổi giận, mà còn phá lệ nhận sai, gật đầu nói: "Bảo bối em nói có đạo lý, lần sau anh sẽ chú ý."

Còn có lần sau?

Lâm Nhụy trừng mắt, lại bị Lục Trạch dùng ánh mắt ôn nhu đa tình bao vây lấy cô, cái này làm cô không biết nói thêm cái gì nữa.

"Còn có Hàn Vũ anh, anh..." Lâm Nhụy nói đến một nửa, đột nhiên ngừng.

Bởi vì Hàn Vũ biểu tình quật cường xoay đầu qua, nhưng trong ánh mắt rõ ràng có một cảm giác bị thương cùng ảm đạm, tựa như một con chó to ù rũ cụp đuôi.

Dù sao Lâm Nhụy cũng đau lòng, nghĩ đến tối hôm qua Hàn Vũ nói với cô những lời đó, anh vốn dĩ đã chịu đủ kích lớn như vậy, tâm tình khó chịu, làm ra hành vi này cũng là bình thường, đều do cô quá hư hỏng.

Ai, như thế nào lại không biết xấu hổ mà nói Hàn Vũ đây.

Vừa đúng lúc này, cửa thang máy mở ra.

Lời nói của Lâm Nhụy nghẹn trở về, làm trò trước mặt Lục Trạch, chủ động nắm chặt tay Hàn Vũ, "Tối rồi, chúng ta đi thôi."

Biểu tình Hàn Vũ rõ ràng tốt lên một ít.

Anh trầm mặc, không có rút tay ra mà cùng Lâm Nhụy đi ra ngoài.

Ta đã quay lại cả nhà chờ ta có lâu không ^^

Vote và cmt nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Tu La tràng hằng ngày (8)

Edit + Beta: Va

Lâm Nhụy lôi kéo tay Hàn Vũ, thoát nhìn giống như là một đôi tình nhân tuần nam nữ cuồng nhiệt, đương nhiên, nếu sắc mặt Hàn Vũ có thể đẹp lên một chút thì càng tốt hơn.

Đến nhà ăn, phục vụ sắp chỗ cho hai người ngồi, rất nhiệt tình đề cử phần ăn tình nhân trong tiệm.

Lâm Nhụy chú ý tới ánh mắt Hàn Vũ giật giật, vì vậy liền cười nói: "Lấy cái này đi."

Phục vụ rất mau đã rời đi.

Không khí lại lần nữa trở về yên lặng, Hàn Vũ để đầu hướng ra cửa sổ, chỉ chừa cho Lâm Nhụy một nửa sườn mặt.

"Ai?" Lâm Nhụy thử thăm dò gọi một tiếng.

Hàn Vũ không hé răng, rõ ràng là đang giận dữ.

Lâm Nhụy dùng móng tay nhẹ nhàng cọ lên lòng bàn tay của Hàn Vũ, "Nói một câu được không?"

"Không tốt." Giọng nói rầu rĩ.

"Nga," Lâm Nhụy giống như bắt đắc dỉ, "Vậy giờ em chỉ có thể đi tìm Lục Trạch."

Dứt lời cô đã sắp đứng lên, chỉ là mới vừa đứng lên, tay đã bị Hàn Vũ giữ chặt, "Không được đi!"

Hàn Vũ hung tợn nói, hai mắt trừng cô, anh trung ra một bộ tư thế "nếu Lâm Nhụy đi anh sẽ liều mạng theo".

"Chính là anh không để ý đến em, em cũng không thể tiếp tục dùng mặt nóng dán vào móng lạnh của anh" Lâm Nhụy nói xong lại muốn đi.

Hàn Vũ nóng nảy, cá giận: "Em người phụ nữ này, không thấy được lão tử đang tức giận sao, em không thể an ủi lão tử một chút sao?"

Lâm Nhụy chớp chớp mắt, "An ủi như thế nào vậy?"

"Tự suy nghĩ đi!"

Hàn Vũ tỏ vẻ rất ủy khuất rất tức giận, vốn dĩ chuyện tối hôm qua cũng đã làm anh tức muốn chết, kết quả hôm nay liền gặp được Lục Trạch khiêu khích, nếu là đàn ông thì không thể nuốt trôi cục tức này. Càng làm cho anh tức giận hơn là, ở thang máy, Lục Trạch gọi Lâm Nhụy là bảo bối, Lâm Nhụy cư nhiên không có phản bác lại, đây quả thực là trắng trợn tảo bạo đội nón xanh cho anh a, xem anh như người chết sao?

Nhìn cả người Hàn Vũ tàn ra oán niệm, sắc mặt tức giận đến dọa người, Lâm Nhụy mặc danh cảm thấy Hàn Vũ có vài phần đáng yêu.

Vì thế cô lại ngồi xuống, tiến đến bên cạnh Hàn Vũ, dùng một bàn tay lôi kéo cánh tay anh, "Vũ bé bỏng, thực xin lỗi, đừng giận nữa được không?"

Hàn Vũ lãnh khốc vô tình rút cánh tay ra, cái gì mà Vũ bé bỏng, cách gọi này ẻo lả chết đi được.

Hừ, càng tức giận!

Lâm Nhụy không có nhụt chí, ngược khuôn mặt nhỏ ghé vào đầu vai bán manh làm nũng với Hàn Vũ: "Anh bạn nhỏ đẹp trai, đừng tức giận với bảo bối, bảo bối biết sai rồi..."

"Ông xã yêu dấu, cục cưng..."

"Bảo bối lớn Hàn Vũ, bảo bối nhỏ Hàn Vũ..."

Giọng nói cô vừa mềm mại lại vừa nhẹ nhàng, nghe vào tai mềm mại như kẹo bông gòn, đặc biệt hơn nữa là cặp mắt to ngập nước kia đang chớp chớp nhìn chăm chăm anh, thần tiên cũng chịu không nổi.

Lỗi tai Hàn Vũ không tự giác đỏ lên, thấy Lâm Nhụy càng nói càng có xu thế buồn nôn, anh cúi đầu, trực tiếp ngăn chặn đôi môi anh đang lải nhải.

Khi môi mọng in lên cánh môi hồng nhuận, giống với tường tượng, rất ngọt ngào.

Tựa hồ tâm tình không ổn cũng giảm bớt một ít.

"Không cho nói."

"Vì sao a?" Cô còn chưa nói đủ đâu.

"Em đúng là đồ ngốc..." Ngừ khí Hàn Vũ vừa ghét bỏ lại trộn lẫn một chút ngọt ngào.

Cái gì mà bảo bồi lớn, cái gì mà bảo bảo, anh chính là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, nếu để người khác nghe được chắc họ sẽ cười đến rụng răng.

"Vậy anh nói đi anh còn giận không?"

Lâm Nhụy hôn lên má Hàn Vũ một cái, cười tủm tỉm hỏi.

"..."

Hàn Vũ hừ một tiếng, không nói lời nào.

Lâm Nhụy lại bắt đầu đầy nhịp điệu kêu: "Vũ bảo bảo, Hàn bảo bảo..."

"Dừng ——, anh không tức giận nữa thì dừng đi."

Hàn Vũ vội vàng đình chỉ cô, vừa rồi cũng có mấy bàn người cách vách nhìn qua, làm cho mặt già của anh đỏ lên, chỉ thiếu điều muốn tìm cái khe đất chui mà vào.

"Đã nói rồi đó."

Lâm Nhụy rút cuộc ngừng trêu đùa Hàn Vũ, nhìn thấy gương mặt lạnh lúc đầu của giáo thảo lại một lần nữa chuyển biến thành gương mặt như ánh mặt trời của vị vua trẻ, cô cũng vui vẻ theo..

Mỗi lần ở cùng Hàn Vũ, cả người và tâm tình cô cũng không tự giác mà trở nên nhẹ nhàng vui sướng. Ở trước mặt Hàn Vũ, cô không cần câu nệ hay ngại ngùng bất kỳ cái gì, vĩnh viễn cũng là tùy tính tự do.

Bộ dáng này của Hàn Vũ, làm sao cô có thể buông tay đây.

Mặc kệ là cuối cùng Hàn Vũ sẽ lựa chọn như thế nào, nhưng trước khi hai người kết thúc, vẫn nên ăn bữa cơm trưa này cho vui vẻ đi.

Ít nhất, về sau khi nhớ tới, cũng là một đoạn hồi ức tốt đẹp.

Tác giả bảo chờ Lục Trạch, Hàn Vũ và chị Lâm HE, thì giáo sư sẽ xuất hiện. Mọi người muốn ngược Phó giáo sư như thế nào:))

Mình dạo này bận thi và còn mới phải đi làm thêm nên lịch up không cố định đâu ạ. Nếu các bạn muốn biết khi nào mình up truyện thì có thể follow Instagram của mình cho tiện nhé. Mình sẽ đề thông tin ở phần cmt ạ #Va

Mng vote và cmt đi nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.